

Giới thiệu Điện Thủ

Số chương: 109 (không có phiên ngoại)

Editor: heavydizzy

Một câu chuyện dựa trên các yếu tố lịch sử các nhân vật cũng là những nhân vật có thật nhưng được tác giả thêm vào một số chi tiết và sửa lại tên một số nhân vật. Nhân vật chính là Diệp Tiềm xuất thân là gia nô của Triều Dương công chúa, về sau kiến công lập nghiệp, trở thành đại tướng quân uy danh hiển hách. Có một ngày, người từng là gia nô này lại cưới chủ nhân hân ngày xưa.

Thể nhân khó tránh khỏi đồn đoán nguyên do trong đó, đều nghĩ bọn họ kỳ thực hẳn là đã sớm có quan hệ mờ ám. Dù sao chuyện Triều Dương công chúa mỗi đêm ngủ vài nam nhân, tất cả mọi người đều biết.

Bài này lấy tâm tính bát quái kể lại chuyện tình hương diễm bọn họ năm đó quan hệ mờ ám như thế nào. Toàn văn có sáu lần thịnh yến, bữa bữa có thịt, tuyệt đối ngon miệng, đảm bảo vừa lòng.

Thỉnh chú ý, bài này khẩu vị nặng, cẩn thận khi đọc.

Tìm tôi mấu chốt: nhân vật chính: Triều Dương, Diệp Tiềm | phối hợp diễn: | khác:

Editor: Truyện này ra cũng lâu rồi, bản convert trên watpad dịch là Trai lơ, có nhà đã làm vài chương đầu nhưng drop. Mình làm lại từ đầu. Tác giả nói truyện này khẩu vị nặng, nhưng ko phải truyện H nhé. H cũng có nhưng không thể so với các truyện sắc trong box sắc nữ vì thế mình bàn với @Hằng Lê chỉ để truyện này trong box cổ đại.

Về tên truyện: Điện thủ, diện (面) có nghĩ là mặt, thủ (首) là đầu (đi đầu, dẫn đầu), chỉ nam nhân lấy cái mặt, hay sắc đẹp để hầu hạ người ta.

Giới thiệu thêm về nội dung: Tác giả dựa trên truyện về trường công chúa Bình Dương, chị gái của Hán Vũ đế. Các tình tiết chính trong truyện đều dựa vào cuộc đời Bình Dương. Diệp Tiềm nguyên mẫu là đại tướng quân Vệ Thanh, một đại danh tướng chống Hung Nô rất nổi tiếng thời Hán. Vệ Thanh xuất thân là gia nô phủ Bình Dương hầu, làm mã phu cho công chúa. Sau này Bình Dương hầu mất, công chúa thật sự tái giá với Vệ Thanh. Chị gái của Vệ Thanh, Vệ Tử Phu là hoàng hậu thứ hai của Hán Vũ Đế, vốn là vũ cơ trong phủ công chúa. Ai muốn biết thêm thì tự google nhé, wiki cũng có rất nhiều thông tin.

Bạn đang đọc truyện *Điện Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Vợ chồng cướp người

Tất cả bắt đầu vào hoàng hôn một ngày đông. Triều Dương công chúa nhớ rõ, đó là năm đầu đệ đệ mình, Triệu Trệ, đăng cơ.

Ngày đó, bên ngoài trời đông giá rét tuyết rơi liên miên, tiểu nô kéo than cơ hồ tay đông cứng, nữ nô giặt quần áo bởi vì nước đóng thành băng căn bản không có cách nào làm được, nhưng trong tầm nội của Triều Dương công chúa vẫn hương diễm ấm áp.

Trong lò hương lượn lờ dâng lên một mùi hương kì lạ, nhu ngọt thần bí, tiểu thị nữ thật chịu khó để lò sưởi cháy thật vượng. Than màu đỏ phản chiếu màu đồng của lò hương, trong đêm đông như vậy, đó là xa hoa nhà bình thường khó có thể với tới.

Sau bình phong trạm khảm, màn sa lớp lớp buông xuống từ trên nóc trạm nhị tiên cười ròn.

trên tấm giường, một nữ tử đôi tay ngọc mềm mại lười nhác nâng gò má xinh đẹp, lười nhác nằm nghiêng trên sạp.

Nữ tử kia một thân quần áo giáng tiêu lữ (một loại tơ mỏng màu đỏ thẫm), một đầu tóc đen như tơ kiều diễm buông xuống. Dưới tơ lụa đỏ thẫm, da thịt phấn hồng như ngọc ẩn hiện, có thể thấy được ẩn ẩn đáng người nữ tử mạn diệu, cổ tinh lại có tóc đen uốn lượn trên thân, che khuất những chỗ khiến người ta mơ màng.

Kỳ thực dù không che khuất, có năng lực như thế nào, trong cả căn phòng này thị nữ lớn nhỏ nào dám dương mắt nhìn thẳng người trên sạp đâu!

Nữ tử này chính là trường công chúa được đương kim thiên tử sủng ái nhất, nữ nhi của Vương hoàng hậu, bảo tỷ của Thái tử Trệ, Triều Dương công chúa.

Triều Dương công chúa lúc này dùng ngón tay ngọc nâng một món tóc lên ngắm nghía, trong lòng đã có chút không kiên nhẫn, nhẹ nhàng hạ mi đẹp.

Ngọc Hương Đường hôm nay đưa tới một người là Lộng Ngọc, nàng nhìn thoáng qua đã cực kì yêu thích, liền để lại, nghĩ đêm nay thống khoái một phen. Vừa lệnh cho thị nữ mang nam tử này đi ra ngoài tắm rửa chuẩn bị tới hầu hạ, lẽ ra hẳn là sớm đã tới. Hiện thời thế nhưng đợi nửa ngày vẫn không thấy

tung tích?

Nghĩ đến đây, mũi nhọn của nàng miễn cưỡng quết về đám thị nữ, lại nhạy cảm nhận thấy Cẩm Tú bên cạnh mặt hơn lúng túng, muốn nói còn ngưng.

"hỏi đi, thế nào?" Triều Dương công chúa hơi hơi khép lại mắt, lười biếng mở miệng.

Cẩm Tú là thị nữ tri kỷ nhất bên người nàng, chuyện có thể khiến nàng ấy không dám nói ra, tất nhiên là chuyện chọc bản thân không vui.

Cẩm Tú thấy công chúa hỏi, tức thời không dám giấu giếm, tiến lên cúi người đáp lời: "Hôm nay Lộng Ngọc được Ngọc Hương Đường đưa tới kia, bị..." Cẩm Tú nói tới đây, giương mắt nhìn trộm Triều Dương công chúa, cũng không dám nói tiếp.

Triều Dương công chúa nghe đến đó, trong lòng đã minh bạch, cuộc hoan lạc bữa bãi nàng vẫn chờ kia, sợ là có chuyện ngoài ý muốn.

Nghĩ đến đây, trong lòng có chút phiền não, hôm nay ngâm nước nóng với hương thảo, cho thêm nhiễm vân hương, đã nằm trên tháp chờ đợi một lần tận hứng, chờ đến cả người mềm nhũn tê dại, hóa ra là công đã trắng?

Cẩm Tú nhìn trộm thấy công chúa mặt cười trầm xuống, lại không dám nói, chỉ cúi đầu càng thấp.

"Bị làm sao?" Triều Dương công chúa tuy có chút không vui, vẫn nhượng mảy hỏi nhẹ.

"Lộng Ngọc bị gia mang đi." Cẩm Tú bỗng nhiên cảm thấy chết sớm sớm siêu sinh sớm, bật nói ra.

Hầu gia này, quanh năm suốt tháng không trở lại một lần, cố tình vừa trở về vừa đứng gặp Lộng Ngọc vừa mới đưa tới. Người này thường ngày thích nhất việc long dương, bởi vậy vừa thấy Lộng Ngọc rất vui mừng, không nói hai lời dẫn đi.

Triều Dương công chúa mắt phượng đột nhiên hiện ra u quang, trong lòng phẫn oán càng sâu.

Hào một Phùng Kiệt, ngày thường mặc kệ người chơi đùa, bản cung không thèm quản thúc người, không nghĩ tới người hiện thời thế nhưng gây sự đến trên đầu bản cung?

Phiền não một lúc, Triều Dương công chúa rút cuộc ngồi lại, đứng dậy, Cẩm Tú vừa thấy, bước lên phía trước nâng đỡ.

Triều Dương công chúa đẩy thị nữ ra, mặt cười trầm lạnh, mi đẹp hơi nhích: "Hầu gia hiện ở đâu?"

Cẩm Tú vội đáp: "Hầu gia đưa Lộng Ngọc về, hiện đang ở phòng ngủ." phòng ngủ của Triều Dương công chúa và Hầu gia luôn luôn tách riêng.

Công chúa nghe thấy, không khỏi hừ lạnh một tiếng.

Phu quân này của nàng, đối với nàng mà nói tương đương không có, trong phủ Hầu gia ai cũng biết, công chúa thường ngày bất quá là sống như quả phụ thôi!

không nghĩ tới Hầu gia này vội vàng về nhà, thế nhưng còn muốn mang đi nam sủng mới mình xem trọng?

Nghĩ đến đây, nàng không có kị nữa, bình tĩnh cười nhún mi đứng dậy đi ra ngoài, Phùng Kiệt a Phùng Kiệt, người thật sự càng ngày càng kỳ quái!

Cẩm Tú thấy nàng chỉ khoác giăng tiêu lữ đậm bạc như sương không che được cái gì đi ra ngoài, vội cầm lấy áo choàng tinh la đỏ thắm nhanh đuổi theo, vừa đi vừa phủ thêm cho công chúa.

Triều Dương mặt phấn chứa giận, được nàng phủ thêm áo, ngoảnh ngoảnh đi nhanh ra ngoài, bước trên tuyết đọng bên ngoài, cũng không quan tâm, chỉ để ý đi về phía trước. Bất chợt đến bên ngoài phòng ngủ Hầu gia, nàng còn chưa vào, đã nghe bên trong truyền đến tiếng thở dốc ồ ồ cùng tiếng kêu khóc không ngừng.

Xem ra hẳn đã đắc thủ với Lộng Ngọc? Triều Dương hơi do dự, rồi đi vào.

Tì nữ bồi công chúa tới, trên mặt đều có chút mất tự nhiên, muốn ngăn lại nhưng không dám, chỉ có thể mặc cho nàng vào.

Triều Dương vừa đi vào đã thấy, trên tấm giường, Phùng Kiệt cao lớn cường tráng đang đè lên Lộng Ngọc khoái hoạt. Phùng Kiệt thô thanh thở gấp, đem thân mình nam tử như bạch ngọc gất gao đè áp dưới thân mình, hai bàn tay to ôm chặt vòng eo của nam tử, hạ thân kề sát, đang tự mình ra vào.

Công chúa thấy vậy, thầm nghĩ quả nhiên ván đã đóng thuyền, Lộng Ngọc đã bị Phùng Kiệt đập hư, bản thân chắc chắn sẽ không nhặt lại vật thừa của hắn. Tức giận cũng chậm chậm lắng xuống, cười lạnh một tiếng, rõ ràng ngồi nghiêng trên đôn ngọc, ung dung xem trò hay.

Phùng Kiệt thích long dương chi phích, mấy năm nay mặc dù vợ vết các loại người hầu tuần mỷ, ngày đêm hoang đường, nhưng may mắn biết cách bảo dưỡng, hiện thời đã qua tuổi nhi lập (30 tuổi) nhưng thân mình cũng cường tráng, cái mộng rắn chắc áp chế người nọ dưới thân, đẩy vào mười phần, rút ra tám phần, lặp lại liên tục, rất có ý vị cảm xúc.

Còn Lộng Ngọc dưới thân Phùng Kiệt kia, da thịt như ngọc, dáng người mềm dẻo, nằm sắp nhìn không thấy mặt, chỉ lộ ra một đầu tóc đen tán loạn trên thân thể bạch ngọc. mộng hẹp bị người ấn vào, eo nhỏ bị người chế trụ, căn bản không thể nhúc nhích, chỉ có thể bất lực chịu người đùa nghịch,

liền tục vô lực vịn vào vòng eo mảnh khảnh, kết quả lại khiến cho tóc đen trên eo nhỏ nhẹ nhàng lắc lư, mê người đến cực điểm, càng khiến cho người người đại động. hần chỉ có thể buồn rầu úp mặt trên gối uyên ương, phát ra thanh âm nức nức nở nở.

Công chúa thấy vậy, bên môi không khỏi nổi lên chút cười mỉa mai, nam tử đưa lên tháp thị tâm đương nhiên không thư sướng bằng nữ tử, đầu tiên còn phải chịu một ít khổ sở.

Phùng Kiệt dần dần đạt đến diệu dụng, thờ hờn hờn rồi gằm nhẹ, hạ thân cuồng động hơn, khiến cho tiếng Lộng Ngọc dưới thân nức nở càng to, thật sự nhìn không được, ngẩng đầu lên, khóc cầu xin tha. Nhưng Phùng Kiệt làm sao còn quan nổi, ngược lại nghe hần khóc lóc như oanh gáy càng thêm hưng phấn hơn. Nhất thời, tháp gỗ lim cứng rắn kiên cố cũng bị hần đẩy đến kêu vang lên.

Công chúa chống tay vào má nhìn càng thêm có tư có vị, trong lòng thâm nghĩ, Phùng Kiệt này, ở trên giường thực có vài phần năng lực.

Chi tiếc a chi tiếc... Dù hần là phu quân của ta, có năng lực thì thế nào, ta cũng không bao giờ khuất phục người thế này.

Rất cực, Phùng Kiệt trong tiếng hét điên cuồng, thân mình bỗng nhiên bất động, cứng đờ tại chỗ. Tiếng Lộng Ngọc nức nở nghẹn ngào cũng dần dần ngừng lại.

Thị nữ bên cạnh nhanh tiến vào hầu hạ dọn dẹp, Phùng Kiệt lúc này mới ngước mắt, nhìn thấy công chúa ngồi bên cạnh mỉm cười, không chút để ý câu môi cười.

"Công chúa, hôm nay sao lại rảnh rồi chạy đến phòng ngủ bản hầu? Hay là --" Phùng Kiệt tà tà cười, trong mắt phát ra ái muội: "Hay là, xuân khuê tịch mịch?"

Công chúa hừ nhẹ một tiếng, chỉ dùng một góc mị nhãn liếc nhìn phu quân, lười nhác cao giọng: "Phu quân, người đoạt nam nhân của bản cung."

Phùng Kiệt nghe vậy, nhìn công chúa ung dung, lại nhìn nam tử bị mình ép buộc vô lực nằm trên sạp, không khỏi cất tiếng cười to, vừa cười vừa nói: "Công chúa nếu còn nghĩ muốn hần, bản hầu đưa cho người là được!"

Triều Dương liếc mắt nhìn Lộng Ngọc trên sạp, nàng đương nhiên sẽ không để ý nam tử sớm bị người đập hư thêm một cái liếc mắt!

Cổ tình Lộng Ngọc nghe nói như thế, vốn mất hết can đảm lại nổi lên một tia hi vọng mỏng manh, giây dựa ngẩng đầu, nhìn trộm về phía công chúa, trong mắt đều là cầu xin thương xót.

Ngọc Hương Đường chuyên tìm một ít đứa nhỏ nhà cùng khổ, chọn người mi thanh mục tú mua về, từ nhỏ luyện dáng người, học một ít cách hầu hạ nữ tử, đợi đến lúc lớn hơn, liền đưa tới chỗ các phu nhân cho họ tìm vui.

Lộng Ngọc hôm nay từ sớm đưa tới, công chúa liếc mắt một cái liền nhìn trúng. Vốn nghĩ rằng đêm nay có thể được người này chăm sóc một phen, ai biết lại bị Hầu gia đoạt đi.

Khóe mắt Công chúa thấy vẻ mặt Lộng Ngọc như vậy, không khỏi thâm nghĩ, đúng rồi, tuy rằng từ Ngọc Hương Đường xuất ra cũng có đưa cho nam nhân đùa nghịch, nhưng đến cùng Lộng Ngọc chưa từng làm việc này, không hiểu diệu dụng trong đó, vừa mới rồi đã ăn không ít đau khổ.

Còn nữa, hần vốn được bản thân nhìn trúng, xem như là lên cảnh cao làm phượng hoàng, hiện thời bị Hầu gia làm, tuy rằng vẫn còn là cảnh cao, nhưng vốn có thể ở trên người công chúa mạn diệu mềm mại cảm thương lên ngựa rong ruổi tung hoành, lại đột nhiên biến thành thứ cho người uyên chuyên thừa hoan, có thể không đáng tiếc sao?

Công chúa trong lòng kỳ thực cũng có chút luyến tiếc, một người thanh tú cứ như vậy bị phu quân mình chiếm đi, thật sự là đập hư.

Tức thời làm như không nhìn thấy Lộng Ngọc kia ánh mắt bi thương, tà nghệ nhìn phu quân mình cười nói: "Hầu gia, người đã thích người này, cho người là được, chúng ta là vợ chồng, cần gì phải so đo này nọ?"

Phùng Kiệt vừa nghe, gãi đứng chỗ ngựa, người nọ ở dưới thân mình, dáng người yếu diệu, làn da trắng mịn, đi vào rất nhanh, đúng là cực phẩm khó được, cứ như vậy buông tay, hần thật có chút luyến tiếc. hần vừa vỗ về lưng ngọc của người nọ, vừa thoải mái cười nói: "Phu nhân đại nghĩa, có thể giúp người hoàn thành ước vọng, bản hầu sẽ không khách khí!"

Vị công chúa phu nhân này của hần, trong lạnh lùng có điểm mỹ, trong quý khí lại mang theo câu hồn mị hoặc, không biết mê hoặc bao nhiêu vương hầu. Chi tiếc bản thân mình từ nhỏ đối với phụ nữ không có hứng thú gì, duy nhất đứa con Phùng Duyệt là do năm đó rượu vào hoang đường lưu lại!

Nghĩ đến ngày thường vị công chúa phu nhân này, vừa nhắc đến đám hồ bằng cầu hữu của mình đã chảy nước miếng, Phùng Kiệt có ý tứ hàm xúc khác, cười nói: "Công chúa nếu không ghét bỏ, bản hầu có thể vì công chúa bắc cầu nối đây..."

Công chúa thấy hần cười ái muội, liền biết suy nghĩ trong lòng hần, lúc này không đợi hần nói hết lời, hừ lạnh cười, khinh thường nói: "Hầu gia, có thứ tốt để dùng, ngài vẫn giữ cho bản thân đi! Triều Dương sẽ không để Hầu gia lo lắng."

Phùng Kiệt thấy công chúa quả quyết cự tuyệt, cũng lơ đãng, tay vuốt ve da thịt Lộng Ngọc, cúi người đến dùng cằm đầy râu nhẹ nhàng cạo, chọc Lộng Ngọc nhỏ giọng kêu đau, hần lại cúi đầu cười: "công chúa đã không hiếm lạ, vậy Phùng Kiệt đợi ngày đáp tạ công chúa là được."

Công chúa nhìn tay, nhìn mắt hần, biết suy nghĩ trong lòng hần, lạnh nhạt cười, mím môi nói: "Vậy bản cung sẽ không ở trong này ngăn trở chuyện"

tốt." nói xong đứng dậy rời đi.

Nàng vừa ra cửa, đã nghe được bên trong truyền đến tiếng xoay người, tiếng giường lay động, còn có mấy tiếng động không thể nghe rõ.

Triều Dương than nhẹ một tiếng, bầu trời xám xịt dần mờ mịt xuống, tuyết như lông ngỗng ào ào rơi.

Đêm tuyết lớn khóa chặt cửa như vậy, vốn nên ở trong ấm thất xông hương, trưởng giả ôn tồn qua ngày, bản thân lại phải cô chằm nan miên (một gối khó ngủ) sao?

Bạn đang đọc truyện *Diện Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Tiểu nô Diệp Tiềm

Triều Dương công chúa ngồi trước gương trạm hình mây, ngắm mình trong gương.

Mái tóc như mây, lông mi mảnh dài, đuôi mắt mị hoặc, phần môi hàm xuân, trong lãnh có điểm, mị mà không tầm thường. Ngón tay thanh mảnh nhẹ nhàng xoa gò má, mười móng tay dài đỏ tươi sáng bóng, lướt qua khuôn mặt non nớt bóng loáng.

Bản thân mình, năm nay mới chỉ mười bảy tuổi thôi, lại phải làm bạn với ngọn đèn cô độc, một người từ từ vượt qua đêm dài này?

Sinh ra trong nhà đế vương, nàng đã gặp vô số nữ tử như vậy, ở trong hậu cung tịch mịch, vô vọng chờ đợi, sau đó âm thầm bỏ lỡ thời hoa quý đẹp nhất, cuối cùng còn lại một chút điều linh.

Đến mẫu hậu mình, là người đứng đầu lục cung, dù thế một tháng phụ Hoàng tới làm bạn mấy lần đây? Còn không phải một gối lạnh lẽo trải qua!

Triều Dương công chúa đang ngồi trước gương nghĩ tâm sự, chợt có thị nữ tiến lên nhỏ giọng bẩm: "Bích La phu tới thăm, xe đã đến trước cửa."

Nàng nghe thấy hơi kinh ngạc, Bích La phu nhân tại sao muộn như vậy còn tới?

Bất quá nghĩ lại cũng vui vẻ. Bích La phu nhân này tang chồng ở góa nhiều năm, một mình giữ sản nghiệp lớn, nuôi vô số diện thủ, nhưng cũng là một điệu nhân. Đêm nay có nàng đến, mình không lo không có chuyện vui. Nghĩ đến đây, phiền muộn trên mi trở thành hư không, vội phản phó: "Mau mời!"

Tiểu thị nữ tuân lệnh, đang muốn đi ra ngoài, Triều Dương công chúa nghĩ một chút, lại bổ sung thêm: "Trực tiếp đưa vào đi."

"Ai u, công chúa của ta, hôm nay nhưng lại không thấy người có chuyện tốt a!" Người tới vừa cao giọng nói, vừa cười đến phô trương.

Người nọ đúng là Bích La phu nhân, nàng thân thể đầy đặn, mặt như châu bạc, mắt như minh châu, cười phô trương ái muội, bốn cợt ngắm Triều Dương công chúa.

Triều Dương công chúa bảo nàng cùng ngồi xuống, Bích La phu nhân cũng không nhún nhường, tiến lên kéo tay nàng, hai người vừa dắt nhau vào vừa ngồi xuống.

"Người người này, sao lại tới vào lúc này?" Triều Dương công chúa nhú mày cười hỏi, Bích La phu nhân vừa từ bên ngoài tiến vào, tay có chút lạnh đầu! Nghĩ đến nàng tuy rằng ngồi nhuyễn kiệu, ôm lò sưởi, nhưng vì thời tiết quá mức rét lạnh, căn bản là vô ích.

"Công chúa, sao đêm nay bên cạnh không có người?" Bích La phu nhân xem xét trong phòng ngủ, màn sa kéo lên, trên sạp không người, liền có chút kinh ngạc.

Triều Dương công chúa nghe thấy lời này, câu môi đạm cười một tiếng: "Đáng nhẽ có một, bị người ta cướp đi."

Bích La phu nhân sùng sốt, lại có chút phản ứng không kịp, con mắt sáng khê chớp, môi đỏ mọng khê nhếch, hỏi: "Ai gan lớn như thế, dám bắt người của công chúa đi?"

Triều Dương công chúa than nhỏ, giải thích: "Người cũng biết, vị phu quân của ta có bản tính gì."

Bích La phu nhân lúc này mới hiểu được, không khỏi che miệng cười khê: "Ai u, vị Hầu gia này, cũng thật là thú vị!"

Triều Dương công chúa hừ cười một tiếng, tay nhẹ vuốt một món tóc trước ngực, cũng không đáp lời.

Bích La phu nhân cười xong, thế mới biết công chúa hôm nay vì sao độc thủ khuê phòng, lại thấy công chúa tùy tiện tiện vẫn một búi tóc, tóc còn lại đều xoắn xuống theo dáng người mạn diệu, trên người mặc bộ áo hồng mỏng mang, phong cảnh vô hạn nửa che nửa hở, lúc ngọc thể công chúa hơi động thì như ẩn như hiện, tán mát ra hơi thở mê người.

Bích La lắc đầu cười than: "Ngươi như vậy, lại không biết nhìn người a! Nếu gặp nam tử bình thường, còn không biết triu mến với người thế nào đâu!"

Triều Dương công chúa cười nhẹ mềm mại, trong mắt tràn đầy châm chọc: "Ta lại cố tình gặp được một Hầu gia như vậy, còn có gì khác đâu!"

Bích La cũng thấy mình vừa rồi có chút liều lĩnh, không phải vừa vặn trọc đúng chuyện thương tâm của công chúa sao, vội cầm bàn tay nàng, vui cười nói: "Ai nha, chuyện này chúng ta không thèm nghĩ nữa! Bọn họ nam nhân chơi của bọn họ, nữ nhân chúng ta vui của chúng ta!"

nói xong, trong mắt nàng nổi lên ý cười ái muội, cố ý che miệng dịu dàng nói: "Ai u, xem trí nhớ ta này, suýt quên chính sự!"

Triều Dương công chúa vừa rồi nghĩ hôm nay phải cô độc một mình, vốn có chút sầu tư, lại thêm Bích La phu nhân nhắc tới, không khỏi trong lòng có chút thống khổ! Hiện thời kinh Bích La phu nhân nhắc nhở, mình cũng cười rộ lên, mắt liếc Bích La phu nhân, hơi trào phúng mở miệng nói: "Ngươi nữ nhân này, có thể có chính sự gì, còn không phải làm một ít chuyện không ra gì chọc ghẹo người khác!"

Bích La phu nhân cười thần bí, từ dưới tay lấy một cái hộp gỗ mạ vàng, chậm rãi mở ra, con mắt sáng mím cười đánh giá nàng: "Nhìn."

Triều Dương công chúa cúi đầu xem xét, thấy vật trong hộp mài từ hoàng ngọc, bóng loáng nhu hòa, là hình dạng kia? Triều Dương vừa thấy liền sáng tỏ, rõ ràng chính là... Triều Dương công chúa ngẩng đầu nhìn Bích La phu nhân, chỉ thấy phu nhân cười mím nhìn mình.

"Ngươi người này, từ đâu làm ra đồ chơi này?" Triều Dương công chúa vừa cười vừa trêu ghẹo. Bích La phu nhân này a, thế nhưng làm ra một khối ngọc thể mài từ hoàng ngọc tốt nhất, xem kích thước lớn nhỏ, sợ là đều lớn hơn của nam tử vài phần!

Bích La phu nhân đắc ý như rồng mây, trong nháy mắt nhìn nàng: "Ngươi cảm thấy vật ấy được?"

Triều Dương công chúa mị mầu dập dờn, ý cười không rõ, không nói tốt, cũng không nói không tốt.

Bích La phu nhân thấy nàng không đáp lời, liền chậm rãi đẩy lại, mím cười giả bộ: "Công chúa đã không thích, ta đây cảm về là được."

nói xong thân mình uốn éo, muốn đứng dậy.

Triều Dương công chúa nhanh cười giữ nàng lại: "Được rồi được rồi, ngươi nói đi, ngươi đến cùng có chuyện gì?"

Theo bản tính Bích La phu nhân, tự nhiên là yêu thích không buông tay với vật trong hộp, hiện thời thế nhưng bỏ được đưa cho nàng, hiển nhiên là có chuyện muốn nhờ.

Bích La phu nhân nghe nàng nói như vậy, một lần nữa ngồi xuống, mềm mại đáng yêu cười: "Kỳ thực cũng không phải chuyện gì đáng ngại, chính là muốn xin công chúa một người thôi."

"A, muốn người nào?" Triều Dương công chúa như rồng mây đẹp, bên người nàng có ai, khiến Bích La phu nhân thần thông quảng đại cũng muốn?

Bích La phu nhân cười thần bí, đến bên tai nàng, mềm nhẹ phun ra một cái tên: "Diệp Tiềm."

Diệp Tiềm? Triều Dương công chúa hơi nhíu mày, cố nhớ tới Diệp Tiềm đến cùng là người phương nào.

Bốn năm trước, nàng gả tới, Diệp bà tử là người giặt quần áo của Phùng gia tới thỉnh cầu, nói bản thân nuôi con vất vả, khẩn cầu đem con trai là Trịnh Tiềm đưa tới nhà cha đẻ là Trịnh Quý nuôi nấng. Nàng lúc đó căn bản không đem việc này để ở trong lòng, liền đáp ứng.

Ai biết ba năm trước, Diệp bà tử lại tới thỉnh cầu, nói con mình ở nhà phụ thân hết khi dễ, nhìn không được đã trở về, thỉnh cầu gia chủ một lần nữa thu lưu. Nàng lúc đó liền triệu đứa nhỏ kia tới, vừa thấy, chỉ mới mười hai tuổi, mặc dù gầy yếu thấp bé, nhưng mặt mày có vài phần tuấn tú, đáng tiếc từ nhỏ hạ lưu, chỉ có thể làm nô. Nàng có chút thương thức đứa nhỏ kia, liền cho hắn ở Hầu phủ nuôi ngựa, sau này nghe nói đứa nhỏ này không muốn họ Trịnh, đổi tên, gọi là Diệp Tiềm.

Diệp Tiềm theo lời Bích La phu nhân, chính là Diệp Tiềm này?

Quả nhiên, Bích La phu nhân nháy mắt, cười nói: "Diệp Tiềm kia ở nhà ngươi làm kỵ nô."

Triều Dương công chúa vừa nghe, xì cười ra: "hắn a, một tiểu hài tử thôi! Ngươi đáng giá xin người!"

Bích La phu nhân mím cười lắc đầu, trong mắt tràn đầy thâm ý: "Ngươi lại không hiểu!"

Triều Dương công chúa nhẹ nhàng dựa nghiêng vào sạp, nhíu mày cười nói: "Ta lại không hiểu thế nào?"

Bích La phu nhân cúi đầu xem vật trong hộp kia, trong đôi mắt phát ra sáng rọi dị thường: "Công chúa, Diệp Tiềm kia, sử dụng chắc chắn là diệu dụng nói không nên lời đâu."

Triều Dương công chúa nghe vậy, không khỏi âm thầm hồi tưởng lại tiểu nô Diệp Tiềm kia, có chút mơ hồ, chỉ nhớ được vài năm nay coi như cao lớn hơn một ít. Nhưng nàng biết Bích La phu nhân ánh mắt luôn cực kỳ chuẩn, nam tử nàng ấy có thể dễ mất, tất nhiên không giống bình thường.

Bích La phu nhân ngược mắt nhìn nàng, hai người tầm mắt giao tiếp, đều mình bạch được hứng thú trong mắt đối phương.

Bích La phu nhân bỗng chốc nở nụ cười, cười đến run rẩy hết cả người: "Chẳng lẽ ngươi không chú ý mũi hân đặc biệt cao thẳng sao? Nam tử như vậy, vật kia nhất định rất dài, có thể thông đến chỗ khúc khủy thâm sâu kia!"

Bích La phu nhân lời này vừa ra, thị nữ bên cạnh tuy rằng hầu hạ hai người đã lâu, sớm thấy nhưng không thể trách, nhưng với lời nói trắng ra như vậy cũng là lần đầu tiên nghe được, người người đều đỏ mặt cúi đầu.

Triều Dương công chúa cười đầy nham: "Thôi thôi, ngươi không cần nói tiếp! Còn nói nữa, thị nữ bên người ta sợ là cũng bị dọa chạy. Về phần Diệp Tiềm kia, ngươi muốn, đưa ngươi là được. Việc này --" Triều Dương cười chỉ vào vật trong hộp kia, xua tay nói: "Lấy đi lấy đi, bắt quá là tiểu nô thôi, đáng giá ngươi thế này sao!"

Bích La phu nhân cũng vẫy tay cười nói: "không cần, vật này ngươi giữ lại là được! Về phần Diệp Tiềm.." nói xong con ngươi nàng lóe ra hứng thú khác thường: "Ta cũng không phải thật muốn đem hân đi, ngươi ta cả nhà đều sinh sống ở chỗ ngươi! Ngươi cho hân theo ta mấy đêm là được, như thế nào?"

Triều Dương công chúa cười gât đầu: "Cũng tốt, chọn ngày không bằng gặp ngày, hôm nay ta lệnh cho hân cùng ngươi là được. Nhưng mà, hân đến cùng là tiểu hài tử thôi, ngươi a, vẫn không nên ôm kỳ vọng gì."

Triều Dương trong lòng nghĩ, Diệp Tiềm bắt quá chính là một thiếu niên mười lăm tuổi ngây ngô, thiếu niên như vậy, chẳng lẽ thật có thể khiến người có kinh nghiệm trên giường như Bích La phu nhân vừa lòng? Nàng thật có chút hoài nghi.

Tức thời Triều Dương liền gọi thị nữ Minh Nhi bên cạnh, lệnh cho nàng nhanh đi gọi Diệp Tiềm tới bên này. Thị nữ vội tuân mệnh đi.

Triều Dương công chúa cùng với Bích La phu nhân tùy ý ở trong này uống trà, nói chuyện phiếm, đơn giản là chuyện từ đáng về bên ngoài thì nhìn ra nam tử trên giường thế nào, hoặc là tiểu quan nhà ai tốt...

một lát, Minh Nhi trở lại, còn dẫn theo một tiểu thị nữ, gọi là Trường Vân.

Triều Dương lạnh nhạt quét mắt nhìn Trường Vân quỳ trên đất, nâng chung trà lên chậm rãi uống một ngụm, mới miễn cưỡng hỏi: "nói đi."

trên đất tiểu thị nữ gọi là Trường Vân kia không dám ngẩng đầu, chỉ cúi đầu quỳ ở đó, nhẹ giọng trả lời: "Hồi công chúa, Tiềm hôm nay bị phong hàn, đang dưỡng bệnh, không dám đến trước mặt công chúa hầu hạ."

Triều Dương nghe vậy, trao đổi ánh mắt với Bích La phu nhân, đều có chút bất đắc dĩ. thật đúng là không đúng dịp, thế nhưng tiểu nô kia bị bệnh.

Bích La phu nhân mặc dù mặt đầy thất vọng, nhưng có tỷ tỷ của tiểu nô ở đây -- thị nữ Trường Vân trước mặt, vẫn không lộ ra, đành phải lấy ánh mắt ý bảo công chúa.

Triều Dương công chúa biết ý này, cổ tay mảnh khảnh vừa động, liền nhẹ nhàng buông nước trà trong tay, đạm thanh hỏi: "Ngươi gọi là Trường Vân?"

Trường Vân vẫn đang quỳ, không dám ngẩng đầu, chỉ ôn nhu trả lời: "Vâng."

"Ngẩng đầu lên."

Trường Vân đang quỳ nghe giọng mềm mại đáng yêu kia phân phó, liền cố lấy dũng khí chậm rãi ngẩng đầu.

Triều Dương công chúa vừa thấy, bất giác nở nụ cười.

thật là một tiểu mỹ nhân a! Long mày như núi, trong mắt ẩn tình, miệng anh đào nhỏ chọc người triu mến. Trước kia sao không phát hiện trong phủ còn có một mỹ nhân như vậy?

Trường Vân ngẩng đầu trông thấy Triều Dương công chúa, trái tim cũng cứng lại, hơi thở có chút nhanh lên.

Ngày thường nàng cũng thấy công chúa xa xa vài lần, chỉ cảm thấy thân hình là lướt mềm mại đáng yêu, giờ tay nhấc chân lại có một cỗ hơi thở hoàng gia cao quý, cơ hồ khiến nàng không dám nhìn thẳng.

hiện thời vừa ngẩng đầu, thấy công chúa mình diễm không gì sánh nổi, ngồi ở chỗ kia như một đóa hoa xinh đẹp nở rộ, từ từ tỏa hương, mị ý lan tràn, đầy phong đều là xuân ý. Cô tình trong tâm nội có một cỗ hương hoa mai xông vào mũi, thật sự là làm nhân tâm ngây dại.

Trường Vân bỗng chốc đỏ mặt, vội cúi đầu, lại không dám ngẩng lên nhìn.

Triều Dương công chúa thấy bộ dáng nàng ngượng ngùng như vậy, lại có vài phần hứng thú, câu môi cười nói: "Trường Vân, hiện thời làm việc gì?"

Trường Vân cúi đầu thấp giọng trả lời: "Trường Vân hiện chỉ giúp đỡ mẫu thân giặt quần áo thôi."

Triều Dương công chúa than thở: "Ngươi một nữ tử tinh xảo như vậy, làm việc nặng có chút đáng tiếc, về sau ở lại bên người ta đi!"

Trường Vân vừa nghe, không thể tin được lỗ tai mình, vội ngẩng đầu, ngạc nhiên hỏi: "thật vậy chăng?" Có thể đến hầu hạ bên người công chúa, đây là

ân huệ thế nào a!

Triều Dương công chúa thấy bộ dáng nàng như vậy, không khỏi nhẹ nhõm nụ cười, nhìn về phía Bích La phu nhân, thấy nàng cũng che miệng cười, trong mắt đầy hứng thú.

Triều Dương công chúa khinh thường liếc mắt một cái, mới vừa coi trọng đệ đệ người ta, hiện tại lại thấy tỷ tỷ người ta thú vị?

Bất quá, Diệp Trường Vân này cũng có vài phần tư thái mỉa mai. Triều Dương công chúa nhìn Diệp Trường Vân đang quỳ, bắt đầu nghĩ có thể chậm rãi dạy bảo một phen.

Bạn đang đọc truyện *Diện Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Thiếu niên nhặt giày thêu cho nàng

Bích La phu nhân biết Diệp Tiềm bị bệnh, có chút thất vọng, đại khái cũng cảm thấy Diệp Tiềm sợ là không dùng được ngay, ngày thứ hai mắt húng rời đi.

Triều Dương công chúa một thân xinh đẹp dựa trên cửa sổ khắc hoa, nhìn cây khô trong gió lạnh bên ngoài, không biết nghĩ tới cái gì, bên môi nàng lộ ra một chút cười lạnh hiu quạnh.

Cầm Tú tiến lên nhỏ giọng bẩm: "Công chúa, Ngọc Hương Đường đưa người tới."

Triều Dương công chúa động thân, hơi hơi gật đầu, chậm giọng phân phó: "Đều kêu lên đây đi!"

tiểu thị nữ Minh Nhi bên cạnh Cầm Tú nghe nói như thế, vội đi ra ngoài dẫn người.

Sau đó, một loạt bốn thiếu niên được một nam tử trung niên dẫn dắt, nối đuôi nhau đi vào.

Triều Dương công chúa nhìn bốn người này, đều mười bảy, mười tám tuổi tuổi, thân hình cao to, mi thanh mục tú, mũi cao thẳng, người người mang theo ý tứ kính cẩn nghe theo, cười cầu may, rõ ràng là một loại huynh đệ.

Tay nàng nhẹ nhàng trêu chọc một chút tro hương, biếng nhác hỏi: "người Ngọc Hương Đường đều là bộ dáng như vậy sao?"

bốn người kia vừa nghe, cười cầu may còn treo trên mặt, nhưng đã lẫn vào chút sợ hãi, xem ra tuy rằng được huấn luyện, đến cùng là chưa thấy người có thể diện. Nam tử trung niên dẫn bọn họ vào nghe nói như thế, vội quỳ xuống đất, kính sợ trả lời: "Công chúa thứ tội, bốn vị này tính là xuất sắc nhất trong đám đồng lứa ở Ngọc Hương Đường chúng ta, cố ý mang đến hiến cho công chúa."

ngón tay ngọc của Triều Dương vẫn khều chút tro hương, mi mâu cũng không nâng một chút, chỉ nhàn nhạt phân phó Minh Nhi bên cạnh: "Lấy ra đi."

Minh Nhi biết ý, lấy ra một cái hộp gấm Bát Bảo, đi đến trước mặt bốn người kia mở ra. Chỉ thấy trong hộp gấm có nhiều túi gấm hồng nhạt được thêu thừa tình xảo.

Bốn người hai mặt nhìn nhau, đều không biết là ý gì.

Minh Nhi ở bên cạnh giải thích: "Thỉnh bốn vị lấy một túi gấm mở ra, nếu lấy được túi gấm có tín vật, có thể lưu lại trong phủ. Các người bốn người, từ trái sang phải bắt đầu lấy đi." nói xong liền đưa hộp gấm tới trước mặt thiếu niên bên trái.

Thiếu niên kia xem ra có chút khần trương, khuôn mặt trắng nõn trơn bóng có mồ hôi mỏng, tay đặt trong hộp gấm suy nghĩ một phen, cắn răng một cái, nhắm mắt lại tùy ý lấy một túi gấm trong đó.

Hai thiếu niên tiếp theo, thấy túi gấm đều là làm như vậy, cũng không có gì bất đồng, đều mặc cho số phận. Cái cuối cùng thừa lại, đương nhiên là túi gấm của thiếu niên đứng bên phải kia.

"Các vị, mời mở ra túi gấm xem."

Bốn thiếu niên nâng túi gấm trong tay, khăn cấp mở ra. Hai vị thiếu niên ở giữa mở ra rồi, thấy trong túi gấm không có gì, không khỏi sắc mặt thất lạc, ào nhìn trộm sang hai bên.

Thiếu niên ngoài cùng bên trái mở túi gấm ra, chỉ thấy bên trong là hoa sen dùng lụa màu đỏ chế thành. Bên trái hoa sen còn thêu một hàng chữ nhỏ: Đứng là phật Di Lặc vỗ tay, ngồi là cánh hoa sen nở. Thiếu niên kia ban đầu không hiểu, sau này bỗng nhiên hiểu ra, khuôn mặt trắng nõn bỗng chốc đỏ lên, nâng đóa hoa sen kia, cúi đầu, không dám loạn xem.

Thiếu niên ngoài cùng bên phải kia, mở túi gấm ra, cũng lấy ra là một quả đào hồng nhạt bằng lụa. hảnh cảm trong tay nhìn kỹ, chỉ thấy mặt trái quả đào cũng thêu một câu: Ngâm tình đào nhỏ vấn vương, liếc mắt một đôi sửa căng tròn. Thiếu niên này trên mặt cũng là đỏ lên, thở dốc nhanh vài phần, nhìn trộm nữ tử kiều mị dựa nghiêng bên cửa sổ, trong con ngươi dần dần có khí sắc.

Cảm ơn @Hàng Lê dịch hộ mấy câu thơ này

Minh Nhi thấy vậy, cười với nam tử trung niên: "Trúc gia, hai người này lưu lại."

Trung niên nam tử thấy vậy, trong lòng mừng rỡ, vội đến trước mặt công chúa tạ ơn. Hai thiếu niên lần lượt lấy được quả đào và hoa sen, trong lòng đoán được bản thân hơn phân nửa là có thể ở lại, đều mừng thầm trong lòng, lại không dám lộ ra, chỉ cúi đầu lặng lẽ quỳ ở đó.

Triều Dương liếc mắt nhìn hai thiếu niên một cái, nhàn nhạt ra lệnh: "Tới đây."

Hai vị thiếu niên có chút không biết làm sao, Minh Nhi vội ở một bên ý bảo bọn họ đến trước mặt công chúa.

Hai người thiếu niên vội đứng lên, không yên bất an khom người đứng ở trước mặt công chúa.

Triều Dương hơi hơi nắm tay, quét mắt nhìn tín vật trong tay bọn họ, không chút để ý nói: "một người tên là Phủ Đào, một người gọi là Phàm Liên đi."

Hai thiếu niên đều ngẩn ra, một lát phản ứng lại, vội cúi đầu dụ ngoan nói: "Tạ công chúa ban thưởng tên."

Ban đêm, Triều Dương triệu Phủ Đào và Phàm Liên tới. Hai người này biết tương lai chỉ trông cậy vào vị công chúa này, vốn có tâm can thận hậu hạ, tận lực lấy lòng. Mà công chúa lại phong tình liễu nhân như thế, bọn họ chỉ liếc mắt nhìn một cái đã mê mẩn, giờ có thể lên sạp, vào ngọc trướng, cùng chung uyên ương, trong lòng sớm âm thầm mong đợi, ý say thần mê.

Vì thế, ban đêm hai người này một người vun tuyết thành ngọn, vỗ về chơi đùa tiểu đào giáng hồng, sắc đào kiều diễm, một người ở bên ngoài dải sen ngọc nhẹ nhàng thưởng thức hồng liên, cánh hoa sen hơi mở.

không bao lâu đã làm Triều Dương cả người tê dại khó nhịn, mắt khép mê ly, môi son hé mở, thở gấp liên tục.

Phủ Đào thấy vậy, vội thấp giọng hỏi, giữa hai người chọn ai đi vào u cốc. Triều Dương trong mắt mê ly, trong miệng thở khê, cũng không tiếp lời, chỉ hơi cong eo thon, đùi ngọc hơi mở, ở trên lưng bóng loáng của Phàm Liên nhẹ nhàng cọ xát.

Phủ Đào biết ý, trong mắt có tia âm đậm, liền cúi đầu đi xuống, quỳ phục xuống tình tứ thưởng thức tiểu đào mềm mại ướt át.

Phàm Liên hai gò má sớm đỏ bừng, mắt tối thẫm, môi ẩm mềm, chọc ra một chút mật nước, cảm thấy chân ngọc của công chúa mềm mại sinh động lưu luyến ở trên lưng mình, cũng biết bản thân may mắn được hái trước, liền nhanh đứng dậy, cảm thương ra trận.

Ngày thứ hai, Triều Dương ngủ đến khi mặt trời lên cao, mới chậm rãi dậy, ai biết trên người lại có chút vô lực, nhớ tới đạo lý dưỡng thân thường ngày, không khỏi khe khẽ thở dài, chẳng qua tìm chút hứng thú đáp ứng nhu cầu bản thân. Nghĩ đến đây, bên môi lại gợi lên chút cười mỉa mai, bản thân mình có bao giờ để ý sống lâu hay không đâu, vẫn là được chẳng hay chớ thôi. Dù sao thế này, sống một ngày, thì được một ngày, cũng bớt đi một ngày.

Hôm đó, phân phó hạ nhân chuẩn bị xe ngựa, nàng muốn đến chỗ Bích La phu nhân. Bích La phu nhân sai người đưa thiệp mời, nói muốn mời nàng pha trà ngắm tuyết! Thầm than rằng, tiểu ngân phụ này, khi nào thì có nhã hứng phẩm trà đây, nói đến nói đi còn không phải nhớ thương tiểu kỵ nô nhà mình kia!

Xe ngựa sớm chạy vào âm thất trong hậu viện, Triều Dương bước ra khỏi phòng, sớm có tiểu nô quỳ xuống bên cạnh, thị vệ Tiêu Đồng cũng tiến lên đỡ lấy cô tay trắng nõn của nàng, nàng liền nhẹ bước lên lưng tiểu mã nỏ kia.

Ngay lúc nàng bước lên xe ngựa, nhớ tới mình từng được dẫn lần này xuất môn phải dẫn theo Diệp Tiềm. Nhìn quanh, cũng không thấy Diệp Tiềm, không khỏi nhíu mi. Ai ngờ vừa mới bước lên xe ngựa, thấy tiểu nô bị dẫm dưới chân kia khom người đứng lên, cúi đầu đứng một bên, không phải Diệp Tiềm thì là ai đây!

Nàng câu môi cười, tình tứ đánh giá Diệp Tiềm, mặc dù mới mười lăm tuổi, nhưng thân hình cao to, dĩ nhiên có bộ dáng nam tử trưởng thành. Lúc này Diệp Tiềm cúi đầu, nàng cũng không thể nhìn được tướng mạo hán đến cùng như thế nào.

Triều Dương công chúa tâm niệm vừa động, liền có chủ ý, đùi ngọc run rẩy, hai bước nhẹ tênh, giày thêu trên chân trái không tiếng động rơi xuống mặt đất.

Thị nữ bên cạnh, có Diệp Trường Vân, còn có Minh Nhi, hai người đang đứng ở đó, thấy công chúa rơi giày thêu, muốn đi tới nhặt lên. Triều Dương ngược mắt, mị nhãn quét hai người này một cái, hai người này biết ý, vội dừng lại.

Mắt Triều Dương lưu chuyển, khẽ lờm Diệp Tiềm một cái.

Diệp Tiềm cúi đầu, cũng không dám ngẩng đầu nhìn, nhưng Diệp Trường Vân và Minh Nhi bất động, thị vệ Tiêu Đồng ở bên cạnh cầm kiếm cũng đứng thẳng bất động. Giày này, lại dừng ở trước mắt Diệp Tiềm, dừng ở dưới chân Diệp Tiềm.

Giờ phút này, có thể nhặt giày lên, cũng chỉ có Diệp Tiềm.

hắn mím môi, thân mình rớt cục cung kính quỳ xuống, hai tay nhặt chiếc giày thêu lên, dùng tay áo mình nhẹ nhàng xoa xoa một chút tuyết dính ở phía trên, mới dùng hai tay nâng giày lên, giơ lên cao quá đỉnh đầu, để ở trước mặt công chúa.

Đối với một tiểu nô chưa bao giờ hầu hạ bên cạnh chủ tử mà nói, hắn làm đã đủ tốt.

Nhưng mắt Triệu Dương dần dần dập dờn, lạnh lẽo nhìn hắn, cũng không tiếp nhận giày. Diệp Trường Vân, Minh Nhi và mọi người, lúc trước công chúa đã liếc mắt một cái, cũng không dám tiến lên.

Diệp Tiềm hai tay giơ lên cao quá đỉnh đầu, dâng giày lên, thật lâu sau, vẫn không có ai tiếp. Hắn chậm rãi có chút không biết làm sao, tay giơ lên cao cũng vài phần cứng ngắc và run rẩy.

Vùng trộm nâng con ngơoi nhìn lên, đầu tiên đập vào mắt, đó là một bàn chân ngọc, mặc dù đã quấn vài dây xinh đẹp tuyệt trần, nhưng vẫn nhìn ra hình dạng tinh xảo khéo léo. Nghĩ đến đó hắn là bàn chân vừa bước lên vai mình kia. Theo chân ngọc tiến lên, đó là vạt áo thêu thủ du, làn váy xinh đẹp, mơ hồ còn nhìn thấy đuôi ngọc thon dài. Xem đến đây, ngực hắn nóng lên, lại không dám giương mắt nhìn lên trên, cuống quýt buông con ngơoi xuống. Nhưng chớp mũi quanh quần mùi thơm, muốn tránh cũng không được, làm lồng ngực hắn có dập dờn nhẹ nhẹ.

Mùi thơm kia, từ lúc công chúa dẫm lên lưng mình bước qua, ở quanh mũi dập dờn, kéo dài không tan.

"Ngơoi là Diệp Tiềm?" bên tai hắn truyền đến thanh âm lơ đãng, đó là lưỡi nhác thăm vào trong xương.

"Vâng." Đầu hắn vội thấp xuống vài phần, nhẹ giọng cung kính hồi đáp.

Nhưng thanh âm lưỡi nhác tàn mạn kia không truyền đến nữa.

Trong gió lạnh, chỉ có chân ngọc không giày thêu, phảng phất đang run rẩy.

tâm của hắn hỗn loạn trong nháy mắt.

hắn do dự vươn tay, nâng giày thêu, mềm nhẹ, dịu ngoan, cung kính, cũng mang theo vài phần run run, đem chiếc giày thêu kia nhẹ nhàng đeo lên bàn chân ngọc, bàn chân ngọc kia từng bước lên hắn.

Triệu Dương hơi hơi cúi mắt, nhìn xuống thiếu niên mang giày thêu cho nàng kia.

Mũi hắn đúng là cao thẳng, mặt mày cũng rất tuấn tú, một thời gian nữa, hắn là một nam tử làm cho người ta lòng say thần mê. Nhưng hiện tại, hắn thật sự chỉ là một thiếu niên thôi.

Thiếu niên này, thân hình có vẻ đơn bạc, tay nâng giày thêu, đang run nhẹ nhẹ.

sóng mắt Triệu Dương lưu chuyển, trái tim vừa động, liền nhẹ nhàng nhấc bàn chân ngọc, mị hoặc chạm vào mấy sợi tóc đen của thiếu niên, ở trên không xẹt qua một đường cong duyên dáng, cuối cùng vững vàng bước vào xe ngựa.

Nhấc làn váy, nàng xoay người đi vào giường mềm trong xe, dựa nghiêng vào trên gối ngọc, bên môi nổi lên một chút cười hứng thú.

Đây là một thiếu niên có ý tứ, nhưng mà, chung quy vẫn còn nhỏ, chỉ là một đứa trẻ thôi.

Diệp Trường Vân vẫn cúi đầu, lại đem tình cảnh trước mắt nhìn ở trong lòng. Nàng mím môi, vẫn đoan trang cung kính đứng ở đó, trong lòng đã nổi lên một chút nghi hoặc.

Tiêu Đồng bên cạnh nhìn nàng chậm rãi bước vào xe ngựa, trong mắt có thần sắc phức tạp lướt qua, nhưng cũng nhanh hồi phục lại. Hắn xoay người lên ngựa, ruổi ngựa tiến lên, bảo hộ cạnh xe.

Tác giả có chuyện muốn nói: vì sao Thái tử gọi là Trệ, bởi vì cổ đại có hoàng đế nữ danh là Trệ.

Editor: Trệ có nghĩa là con lợn. Tại sao lại đặt tên như thế????

Bạn đang đọc truyện *Diện Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Nhà tranh vách đất mời quân đến

Trong họa các xông hương ẩm, ngày thường Minh Nhi giới nhất pha trà, nhẹ nhàng cho sương sớm năm cũ vào ẩm trà, lại đặt ẩm lên hỏa lò đang cháy vừng.

Trong phòng ẩm áp, Xương Bình công chúa sớm cởi áo cừu mặc bên ngoài, chỉ còn lại xiêm y màu đen thêu hoa văn thù du, tay áo mỏng thêu màu tối, Bích La phu nhân nhân đang ở nhà mình, mặc tương đối tùy tiện, chỉ một kiện áo rộng màu vàng có hoa văn tối màu.

Hai người ngồi ở trước cửa sổ khắc hoa, cốc nước trà sớm lượn lờ khói trắng, xuyên qua màn cửa sổ bằng lụa mỏng ngắm cảnh tuyết rơi trong vườn, lẳng lặng nghe thanh âm bông tuyết rơi xuống, thỉnh thoảng nói vài câu chuyện vui trong Tấn Dương Thành.

Bích La phu nhân nói xong, liền lấy một đôi con người như nước ngắm công chúa, miệng mỉm cười, hơi có chút thâm ý.

cổ tay công chúa trắng nõn vừa nhấc, tùy tiện lấy ra chén trà nhỏ phủ men. Ngón tay ngọc mảnh dẻ nhẹ cầm chén trà màu lục sáng bóng, mười đầu móng phấn hồng sáng bóng, lạnh sáng trên phấn hồng, rất mê người. Nàng khẽ nhấp ngụm trà, ý cười bên môi đập dòn nở ra: "Người chung quy là không bỏ xuống được tiểu nô kia?"

Bích La phu nhân một tay nâng má, lông mi dày nhẹ nhàng lay động, trên khuôn mặt mượt mà như ngọc hơi hơi lộ ra một chút đỏ: "Người biết ta mà, nếu đã để ý, thì phải thử được tư vị mới thôi! Bằng không a -- "

Nàng nói xong, tay mềm làm ra điệu bộ, hơi hơi chau mày lại thờ dài: "Bằng không trong lòng ta như bị mèo cào, không yên ổn được!"

Công chúa nghe vậy, xì một tiếng nở nụ cười. Bích La phu nhân cũng nhin không được cười theo, miệng còn nói: "Mau đưa tiểu nô kia cho ta mượn dùng một chút đi!"

Công chúa hơi hơi quay đầu, nhìn nhìn thị nữ hầu hạ một bên, cũng không có Diệp Trường Vân. Nàng lần này có ý dẫn Diệp Tiềm đến, nghĩ đến Minh Nhi và Cẩm Tú dĩ nhiên biết dụng ý của mình, lúc này cũng không để Trường Vân hầu hạ bên cạnh.

Ban đêm, công chúa được Bích La phu nhân phái người trong lòng chuyên môn tới hầu hạ, còn Bích La phu nhân đã sớm tắm rửa xông hương một phen, nằm ở phía trên chờ người đến.

Thiếu niên ngây thơ gầy yếu mang theo vài phần nghi hoặc, theo tiểu thị nữ yên lặng đi trước. Dù đã có người quét dọn vườn, nhưng tuyết vẫn liên tục rơi, dẫm trên đất vẫn phát ra tiếng kêu kệt kệt.

Công chúa đáp ứng lời mời dự tiệc, hẳn phải đi theo. Nhưng cũng không biết, thân phận mình thấp kém ti tiện, chủ nhân ở đây sao lại phái tiểu thị nữ tới đón? Đây là chuyện hẳn chưa bao giờ trải qua.

Tiểu thị nữ vừa bước chậm về phía trước, vừa quay đầu liếc mắt ngắm thiếu niên. Chỉ thấy thiếu niên này thập phần tuấn tú, chỉ là bộ dáng có chút co quắp bất an, xem ra là đứa nhỏ không từng trải việc đời. Nghĩ đến chuyện tiếp theo thiếu niên này sắp sửa đối mặt, nàng nhin không được cảm khản che miệng mà cười.

Thiếu niên thấy tiểu thị nữ cười, càng co quắp. Từ hai năm trước một lần nữa trở lại Hầu phủ, lúc nào cũng được mẫu thân nhắc nhở bên tai, nói là nơi này không thể so với chỗ hẳn, đây đường đường là trong Hầu phủ, dưới tay công chúa, mọi việc đều phải thận trọng từ lời nói đến việc làm, vạn vạn không thể lơ đãng làm việc, chọc ra tai họa. Hai năm nay hẳn cũng luôn dụng tâm học tập lễ nghi quy củ, chỉ sợ lúc nào lộ ra chuyện gây trò cười, làm phiền mẫu thân, huynh tỷ.

hiện thời thấy tiểu thị nữ cười, hẳn đương nhiên nghĩ bản thân lúc nào đó biểu hiện không được, khiến người cười chê, vội cúi đầu, có lẽ nói: "Tiểu tử Diệp Tiềm, kiến thức nông cạn, không biết cấp bậc lễ nghi, nếu chỗ nào làm không đúng, còn thỉnh tỷ tỷ nhắc nhở."

Tiểu thị nữ nghe được lời này, chỉ cảm thấy tiểu tử câu nệ này có chút ý tứ, phù một tiếng cười càng to, khiến thiếu niên càng thêm không biết làm sao, chấp tay cong chân đứng ở nơi đó.

Kỳ thực đều bởi vì hẳn chẳng qua là kỳ nô thấp kém thô sử bên ngoài, không biết các loại chơi đùa của chủ gia phu nhân, đây mới là thật không ngờ được.

Tiểu thị nữ lại mỉm cười liếc mắt nhìn thiếu niên, có thâm ý nói: "Người không cần đa lễ, nếu có ngày người được chủ nhân yêu thích, cũng không nên quên ta dẫn dắt."

Lời này nói ra khiến trong đầu thiếu niên càng không hiểu ra sao, đang định hỏi, tiểu thị nữ kia cũng không cho hẳn nói nữa, bỗng nhiên nghiêm túc nói: "Thôi, bây giờ người mau đi theo ta."

Thiếu niên không biết làm sao, đành phải theo tiểu thị nữ tiếp tục đi về phía trước.

Giữa vườn có hồ, trên hồ đã đầy tuyết trắng, khó nhìn rõ trong hồ có một đảo nhỏ, trên đảo một tòa lầu các, một hành lang uốn lượn có vẽ tranh từ bên bờ dẫn đến.

Thiếu niên theo tiểu thị nữ dẫm lên tuyết đọng, lướt qua khúc kính, đi đến trước lầu các. hẳn hai năm nay đi theo tỷ tỷ cũng biết vài chữ, nhận ra hai bên cửa một bộ tượng bằng gỗ điêu khắc thành câu đối, vẽ trên là "Thê thê phương thảo mê" (cỏ thơm bất tận say mê), vẽ dưới lại là "ân ân khúc kính thâm" (đường nhỏ khúc khuỷu thâm u), hoành phi ở giữa là: Tất hộ đãi quân (nhà tranh đón quân).

Thiếu niên cũng không hiểu thâm ý trong đó, chỉ âm thầm nghĩ, quả nhiên là cuộc sống xa hoa, một tòa lâu các, tinh xảo như thế, lại còn tự xưng là nhà tranh vách đất.

Thiếu nữ dẫn đến đây, liền để thiếu niên tự đi lên lầu, bản thân mỉm cười, lấy mắt cười nhìn thiếu niên một cái, cáo lui đi ra.

Thiếu niên lúc này càng cảm thấy nghi hoặc hơn, nhưng hẳn mặc dù xuất thân hạ lưu, từ nhỏ đã có chút đảm lược, việc tới bây giờ cũng không thể nao núng, hẳn tình thế quan sát rèm cửa này trước, rồi nhắc chân đi lên lầu.

Vừa đi lên lầu, đã ngửi đến một cỗ ám hương nồng đậm xông vào mũi. Loại hương này, có chút giống mùi hương ban đêm hẳn ngửi thấy, nhưng lại không quá giống. Mùi hương trên người công chúa, so với mùi này thanh nhã hơn. Thiếu niên lúc này lại nghĩ đến tình cảnh ban ngày, mặt đỏ lên.

Hắn vội định tâm, đánh giá khắp nơi một phen.

Chính giữa có một cái kệ, phía trên phủ trướng mạn màu tím. Bên cạnh trướng mạn, có một hỏa lò, đang hâm rượu.

Thiếu niên nhất thời cảm thấy nơi đây thật quái dị, nhưng xem trướng mạn màu tím kia, hẳn là khuê phòng nữ tử, bản thân sao lại liều lĩnh xông vào địa phương này? Thiếu niên trong lòng hoảng hốt, muốn nhanh chạy ra.

Ai biết quay người lại, liền có một nữ tử thom nức mềm mại lao vào. Thiếu niên kinh hãi, vội lui về phía sau vài bước, ai biết dưới chân lại đụng phải một cái trúc y, trúc y đổ xuống, phát ra tiếng loảng xoảng.

Bích La phu nhân lấy khăn che miệng, bốn cợt nhìn thiếu niên lỗ mãng thất thố, phát ra tiếng cười như chuông bạc.

Thiếu niên đang kinh hoàng, dĩ nhiên vẫn nhận ra nữ tử này là khuê trung thân hữu của chủ nhân nhà mình -- Bích La phu nhân. Hắn vội quỳ xuống, sợ hãi cúi đầu nói: "Phu nhân thứ tội."

Bích La phu nhân lay động đi đến trước mặt tiểu thiếu niên, yêu kiều ngồi xuống, vươn tay ngọc, nhẹ nhàng vuốt về tóc đen của thiếu niên, phong tình vạn chủng nở nụ cười.

"Đừng sợ, tối nay không có phu nhân." Bích La phu nhân thanh âm mềm mại, trong trẻo, ôn nhu ngáy ngáy, như châu ngọc va chạm nhau, lại như gió thổi vào sa mùng.

Thiếu niên lúc này căn bản không dám ngẩng đầu, chỉ cứng đờ quỳ sát ở đó, hai tay gặt gao khấu trên mặt đất, có chút trắng.

"Diệp Tiềm, ngẩng đầu lên." thanh âm ngọt ngào ôn nhu ní non nhẹ nhàng bên tai.

Thiếu niên đã qua hai năm, thường xuyên nghe, cũng thường xuyên nhớ trong lòng, đó là phục tùng.

Cho nên, thiếu niên bạo dạn, chậm rãi ngẩng đầu.

Ngẩng đầu nhìn lên, là một đôi mắt đưa tình ẩn hiện, hàm chứa ý cười ôn nhu nhìn mình.

"Phu nhân..." Thiếu niên có chút nghi hoặc, cảm thấy vừa mơ hồ vừa minh bạch.

Bích La phu nhân nhẹ nhàng cời điều bào khoác trên người, lộ ra thân mình đầy đặn cân xứng. Con ngươi nàng như nước dập dờn ý cười, tà tà nhìn thiếu niên, thấy vẻ mặt thiếu niên khiếp sợ, liền nở nụ cười nhẹ.

"Thế nào, chưa từng thấy?" Nàng hơi hơi ưỡn ngực, hai ngón ngọc son vươn ra, có ý tứ hàm xúc chào hỏi thiếu niên.

Thiếu niên thấy nàng ưỡn ngực, trong mắt khiếp sợ, theo bản năng nhìn xuống, lại vừa vặn nhìn ngọc son nguy nga hơi hơi phập phồng, cùng với hai quả đồ đang run rẩy ở trên.

Mặt hắn tức thì đỏ rực, hơi thở bỗng dồn dập lên.

Bích La phu nhân nhẹ nhàng vươn tay, chậm rãi thò vào trong áo bông thô ráp cũ kỹ, tay ngọc chậm rãi xoa ngực thiếu niên phập phồng kịch liệt.

Ngực có chút đơn bạc và non nớt, nhưng kiên cố lửa nóng, phảng phất còn tản ra mùi mồ hôi đặc thù trên người, khác hẳn thị vệ, nam sủng chính tề sạch sẽ bên người Bích La phu nhân.

Tay Bích La phu nhân, run run nhẹ nhàng xoa dưới.

"Diệp Tiềm..." con ngươi nàng như nước dập dờn tràn ra say mê, môi đầy đặn hồng nhuận hơi mở, phát ra tiếng than trầm thấp say lòng người, hai tay vội vàng thăm dò, phảng phất muốn đem cả người mình tan ở trên người thiếu niên.

Thiếu niên cũng không dám cử động, thân mình cứng ngắc mặc kệ, chỉ có ngực phập phồng kịch liệt hơn, trên trán cũng chậm chậm chảy ra mồ hôi mỏng.

Bích La phu nhân bắt đầu kim lòng không đậu, vươn cánh tay ngọc, ôm thân mình thiếu niên rắn chắc, run rẩy ngã vào lòng ngực kiên cố kia.

"Diệp Tiềm... Ta thích tự vị trên người người..." Bích La phu nhân nheo con ngươi mê say, tâm thần dập dờn, trong miệng phát ra lời thì thầm rung động lòng người.

Thiếu niên vội lui về phía sau mấy bước, kích động né tránh ôn hương mềm mại trong lòng mình.

"Diệp Tiềm?" con ngươi Bích La phu nhân mê say có vài phần kinh ngạc.

Thiếu niên lại quỳ xuống, hai tay chấp lại, cúi, thanh âm cung kính lại trịnh trọng nói: "Phu nhân, Diệp Tiềm là người thô bỉ..."

hắn chưa dám nhiều lời, nhưng Bích La dĩ nhiên minh bạch dụng ý của hắn, con ngươi mê say hơi hơi trầm xuống, mày liễu nhướng lên, lạnh giọng hỏi: "Người cũng biết bản thân đang làm gì?"

Thiếu niên -- Diệp Tiềm, không dám nói lời nào, cũng không biết nên nói gì, chỉ một đùng mạch đầu ra tiếng.

Bích La phu nhân cúi mắt nhìn thiếu niên quỳ phục trên đất, tay hắn cứng rắn chống xuống, lộ ra gân xanh.

Nàng chậm rãi phát ra một cái tươi cười, hơi hơi hừ một tiếng, mới có thâm ý hạ lệnh: "đi ra ngoài."

Diệp Tiềm cũng không dám đứng thẳng dậy, lại càng không dám ngẩng đầu nhìn Bích La phu nhân, đầu cúi, thân mình buông xuống, dè dặt cẩn trọng vòng qua thân mình ôn hương mềm mại kia, đến cạnh cửa mới kích động tông cửa xông ra.

Bích La phu nhân bước lên lầu nhìn xuống, thấy trong tuyết trắng, thiếu niên kia quần áo đơn bạc đang nghiêng ngả chao đảo chạy ra ngoài, tức thời trong con ngươi tràn đầy hứng thú vô tận.

Diệp Tiềm a Diệp Tiềm, người bây giờ đến cùng vẫn là niên thiếu.

Tác giả có chuyện muốn nói: Bích La phu nhân so với Xương Bình công chúa càng hiểu nam nhân hơn, có phải không.

PS 1: Có người trách sao tác giả đặt tên hoàng đế như thế, bà còn bảo bà thích thế đấy, truyện sau bà còn đặt nam chính là Vệ Khuyển cơ.

PS2: Có ai hiểu mấy cái hoành phi câu đối của Bích La ko?

Bạn đang đọc truyện *Diện Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Nhân duyên

Triều Dương công chúa ngày thứ hai ngủ dậy, nghe Minh Nhi nhỏ giọng nhắc tới việc này, bên môi gợi lên một chút cười lạnh bạc châm chọc, ngược mắt liếc Tiêu Đồng đứng hầu bên cạnh, nhưng cũng không nói gì.

Tiêu Đồng cao ngất đứng hầu một bên, yên lặng cúi mi.

Sau đó, Bích La phu nhân đi tới, vào nhà thấy bên môi Triều Dương có ý cười, liền có ý mân mê miệng nhỏ, nghiêng mắt hỏi: "Thế nào, nô nhi nhà người kia khi dễ ta, đến người cũng đang chê cười ta sao?"

Triều Dương công chúa chậm rãi cao thấp đánh giá Bích La phu nhân một phen, rốt cục nhìn không được xi một tiếng nở nụ cười, mắt ướt trong suốt tràn đầy bồn chồn.

Bích La phu nhân ngẫm lại bản thân, cũng nhìn không được cười ra tiếng, đi lên phía trước cười chỉ vào Triều Dương công chúa, vươn ngón tay ngọc trêu đùa khuôn mặt công chúa, trêu tức nói: "Thôi thôi, đã không ăn được cơm khô, ta đi ăn cháo cũng tốt!"

Triều Dương công chúa lúc này cũng chậm chậm dừng cười, trong mắt dẫn theo mỉa ý vô tận, xem xét Bích La phu nhân: "Cơm khô người vừa không được ăn, rau xanh cháo trắng ta đã chuẩn bị cả hai."

Bích La phu nhân thùy mâu sáng ngời, mỉm cười đẩy công chúa một phen: "Người a người, bạn tốt, sao lại giấu đi, nhanh lấy ra ta xem."

Triều Dương công chúa bên môi mang theo ý cười mỉa hoặc, không dụng tâm nâng mắt, liếc mắt lạnh nhạt lườm Tiêu Đồng một cái.

Minh Nhi biết ý, vội thì thầm với tiểu thị nữ bên cạnh một phen. Tiểu thị nữ tuân lệnh đi ra ngoài, khoảnh khắc đã dẫn theo hai người tiến vào.

Bích La phu nhân con ngươi như nước, mỉm cười đánh giá hai người này.

Đều là thiếu niên lang mười bảy mười tám mi thanh mục tú, bên trái bộ dáng hơi có chút co quắp, bên phải lại tự nhiên thanh thản, vẫn dám ngược mắt vụng trộm nhìn bản thân một cái, trong mắt có vài phần hoa đào câu người.

"Bên trái là Phàm Liên, bên phải là Phú Đào." Triều Dương công chúa chống má, không chút để ý giải thích.

Bích La phu nhân che miệng nở nụ cười, dẫn theo vài phần xấu hổ nói: "Như thế, người đó là một đóa hồng liên tuyệt điểm nở rộ trong nước xanh, còn ta, đó là tiểu mật đào trong suốt vừa chín tới!"

Triều Dương công chúa nhìn không được cười ra, trắng mắt liếc Bích La phu nhân một cái, trong miệng cười nói: "Người biết xấu hổ không, còn tiểu mật đào gì! Người chính là mật đào trong suốt đang độ, ta thật không dám đương nổi một đóa hồng liên trong nước xanh!"

Nàng hơi ngược mắt, nhìn Tiêu Đồng đã có chút không được tự nhiên, mát mắt nhàn nhạt nói: "Ta a, sớm không biết nhiễm bao nhiêu nước đục!"

Bích La phu nhân trong mắt lưu chuyển, dĩ nhiên biết rõ tâm sự của Triều Dương công chúa. Nhưng nàng là người cơ trí, tức thời cao giọng cười, ra vẻ vui đùa vỗ nhẹ lưng Triều Dương công chúa, có ý tứ hàm xúc nói: "Ta cũng mặc kệ cái gì nước đục, nước trong, ta chỉ cần vài giọt nước ngọc lộ, làm dễ chịu tiểu mật đào trong suốt này!"

Triều Dương công chúa sớm đã ném việc kia ra sau đầu, chẳng qua hôm nay sáng sớm đột nhiên nhớ tới mới phiền não, giờ Bích La phu nhân lại nháo lên, chút phiền muộn sớm đã vô ảnh vô tung, cũng mỉm cười ái muội nói: "Ta nếu là sen, sao có thể nào thiếu vài giọt nước bồ đề."

Tức thời hai người hiểu ý cười to, cười đến cười run rẩy cả người, cười đến run eo mảnh mai, kinh động tuyết bay, rối loạn tâm tư người đứng bên cạnh.

Các thị nữ sớm thấy nhưng không thể trách, cũng thôi. Hai người Phú Đào và Phàm Liên vừa mới theo Triều Dương công chúa, tuy đã trải qua dạy dỗ, lúc này ở đây nghe hai nữ tử nũng nịu oanh thanh yến ngữ, cũng không khỏi đỏ mặt.

Tiêu Đồng gắt gao nắm chặt tay, đầu cúi thật thấp.

Triều Dương công chúa đang cười to, lơ đãng liếc Tiêu Đồng một cái, đem bộ dáng hắc co quắp lưu tại trong lòng.

---

một đêm hoang đường rồi, Triều Dương công chúa chậm rãi ngồi dậy, Phàm Liên trong màn vội sau người hầu hạ.

Triều Dương công chúa hơi lắc lắc đầu, mắt còn buồn ngủ thấy người hầu hạ trong phòng lên tiếng trả lời là Trương Văn, liền ho nhẹ, hỏi: "Tiêu Đồng đâu?"

Trương Văn vội cúi đầu nhẹ giọng trả lời: "Tiêu thị vệ ở bên ngoài hầu hạ."

Triều Dương công chúa hơi hơi nắm tay, khẽ nói: "Nếu thế, gọi hắn vào đi."

Trương Văn vội đáp vâng, tuân lệnh đi ra ngoài. Sau đó dẫn Tiêu Đồng đi vào trong phòng.

Tiêu Đồng vào nhà, chỉ nghĩ thấy trong phòng hơi thờ ơ kiêu kiêu, lại có mùi hoa mai xông vào mũi, tức thời không dám ngẩng đầu, quỳ một gối xuống, cao giọng hỏi: "không biết công chúa triệu kiến thuộc hạ, có chuyện gì?"

Triều Dương công chúa gọi lên một chút ý cười nhàn nhạt, hơi ngả ra sau, tựa vào trên người Phàm Liên, có chút vui sướng nói: "Tiêu Đồng, ta có việc hỏi người, người cần phải trả lời ta cẩn thận."

Tiêu Đồng trong mắt vừa động, vội trả lời: "Công chúa xin hỏi, thuộc hạ nhất định tri vô bất ngôn ngôn vô bất tẩn." (có gì nói hết)

Triều Dương công chúa nâng bàn tay mềm lên, hơi che kiêu môi, lười nhác ngáp một cái, mới chậm chậm nói: "Cũng không phải có chuyện gì đáng ngại, chỉ muốn hỏi một chút, Tiêu Đồng người còn là thân đồng tử?"

Tiêu Đồng vốn là người dù phong sương mưa gió đánh vào cũng bất động, hiện nghe xong lời này, cũng cả kinh, không ngờ công chúa thế nhưng hỏi mình như thế!

hắn vội ngẩng đầu nhìn lại, chỉ sợ đụng phải đôi con ngươi bốn cột quyền rũ, lại chạy nhanh cúi đầu.

Nhưng ngay lúc vừa ngẩng lên, hắn dĩ nhiên nhìn thấy, trong trướng mạn phát lên, Triều Dương công chúa trên người chỉ có một lớp sa mỏng, lộ người ngọc mảnh mai, sợi tóc hỗn độn rơi trên người.

Triều Dương công chúa đang lười nhác dựa trên người một nam tử. một nam tử dè dặt không đáng giữ lại.

hắn hai đấm nắm càng chặt, hai cánh tay cứng ngắc chống đỡ xuống, hô hấp cũng nhanh lên, con ngươi trở nên đen tối.

Triều Dương công chúa cười, trong âm thanh chậm rãi dập dòn mờ lờ.

"Nhìn bộ dáng người như vậy, nhất định là cũng được!" Triều Dương công chúa không phải không có bốn cợt nói: "Tiêu thị vệ là thị vệ đặc lực nhất của bản cung, thế nhưng còn chưa từng hưởng qua tư vị ôn hương nhuyễn ngọc?"

Nàng trong miệng chặc chặc, hơi lắc lắc đầu nói: "rất đáng tiếc!"

Tiêu Đồng cúi đầu quỳ tại chỗ, vẫn không nhúc nhích, không nói một lời. Chỉ có nắm tay nắm chặt tiết lộ nỗi lòng hẩn lúc này.

Triều Dương công chúa đương nhiên nhìn thấy trong mắt, nàng lạnh bạc, châm chọc, lại không chút để ý cười nói: "Thân là chủ nhân, bản cung phải thể tất cho cấp dưới. Hôm nay bản cung ban thưởng cho người một đêm nhân duyên sương sớm, thế nào?"

Tiêu Đồng lại ngẩng đầu, trong mắt tràn đầy khiếp sợ. Nàng có ý tứ gì? Nàng có ý tứ gì?

Triều Dương công chúa cười nhìn Tiêu Đồng khiếp sợ, chậm rãi nở nụ cười, cười đến thê lương mà cao ngạo.

"Trường Vân, tối nay người hầu hạ Tiêu thị vệ, người có bằng lòng hay không?" Môi nàng kiêu mị, chậm rãi phun ra mệnh lệnh làm cho người ta không ngờ được.

Tối nay người hầu hạ Tiêu thị vệ, người có bằng lòng hay không... Đây là Triều Dương công chúa hỏi.

Nhưng Diệp Trường Vân biết, đây không phải hỏi. một nữ nhi hèn mọn của lão nương giặt quần áo trong phủ đệ hầu môn, sao có thể nói không đây?

Huống chi, hèn mọn nhỏ bé như Trường Vân, có thể đặt cùng nhân vật như Tiêu thị vệ, dĩ nhiên là may mắn. Hai tỷ tỷ của Trường Vân đều cũng có người lui tới, những người đó dù sao cũng là huyện thừa thôi, không bằng Tiêu thị vệ bình thường là thị vệ thân cận của công chúa.

Diệp Trường Vân năm ấy mười sáu tuổi, ngượng ngùng duyên dáng cúi xuống, nhấp môi non mềm, chưa nói được, cũng chưa nói không được.

Triều Dương công chúa nhìn Tiêu Đồng quỳ một gối xuống, nhẹ nhàng mà chân thật đáng tin hỏi: "Thế nào, Tiêu thị vệ?"

Con người Tiêu Đồng phức tạp, không trốn tránh, thẳng tắp nhìn vào mắt Triều Dương công chúa.

Triều Dương công chúa mặc dù đang cười, nhưng mắt nàng lại nói cho hẩn, trong miệng nàng thốt ra, là một mệnh lệnh không cho cự tuyệt.

Tiêu Đồng chậm rãi cúi đầu, cắn răng, từng chữ từng chữ nói: "Tiêu Đồng tuân mệnh."

hẩn xưng là Tiêu Đồng, không phải thuộc hạ.

Triều Dương công chúa hơi hơi buông mắt xuống, che lại tâm sự như có như không. Mà lông mi dày động lòng người nhẹ nhàng chớp xuống một độ cong duyên dáng, giống chim bay xẹt qua mặt hồ.

Xe của Triều Dương công chúa chậm rãi về tới phủ Hầu gia.

Ở bên trái, vẫn là Tiêu Đồng cười ngựa gắt gao hộ vệ bên cạnh. hẩn cười con ngựa cao to, vẻ mặt ác liệt, trong mắt như có đăm chiêu.

Diệp Tiềm ở trong đám kỵ vệ, trầm mặc cười ngựa đi trước. hẩn biết cười ngựa, nhưng chỉ là một nô tài thấp kém, ngày thường bắt quá là chạy chậm theo phía sau đám đông kỵ vệ thôi.

không biết vì sao hôm nay Tiêu thị vệ lại lệnh cho hẩn cười ngựa đi theo? hẩn nghi hoặc, nhưng nghĩ không ra. sự kiện trong nhà Bích La phu nhân kia, đã khiến thiếu niên chưa từng trải qua nhiều chuyện bất thường, trong lòng không yên càng bất an hơn.

Nhưng Diệp Tiềm cũng chú ý thấy, tỷ tỷ mình hôm nay cũng khác thường. Tỷ tỷ phảng phất có tâm sự.

Diệp Trường Vân ngồi ở phía sau một chiếc xe ngựa, ngẫu nhiên nâng màn, liếc về người phía trước diện mạo hiên ngang đang cười trên lưng ngựa kia, trái tim xẹt qua một tia ngượng ngùng. Nàng cũng chưa từng gặp nam nhi xuất sắc, hiện thời ủy thân cho Tiêu Đồng, trong lòng đương nhiên có bóng dáng hẩn.

Tiêu Đồng cũng không nhìn về phía Diệp Trường Vân một lần. một đêm nhân duyên sương sớm, Tiêu Đồng nguyên bản vẫn là Tiêu Đồng kia.

Bộ dạng Tiêu Đồng có chút lãnh ngạnh, nhưng tuyệt không khó coi. hẩn không thích nói chuyện, tính tình có chút quật cường. Võ công không tồi, đối với công chúa cũng trung thành tận tâm. Đó là đám thị vệ trong phủ Hầu gia đánh giá Tiêu thị vệ.

Người phủ Hầu gia kỳ thực cũng không hiểu rõ Tiêu thị vệ, chỉ biết hẩn là thị vệ trong Cung Vĩnh Nhạc, nhiều năm trước, công chúa gả cho Triều Dương hầu, hẩn liền theo đến phủ Triều Dương hầu này.

Kỳ thực vị Tiêu Đồng này tuy có chút lãnh ngạnh quái gở, nhưng cũng trọng tình trọng nghĩa, dũng cảm phụ trách.

hẩn cũng không vì một đêm nhân duyên sương sớm mà cưới Diệp Trường Vân, thực tế nhiều năm trước hẩn đã thề, nguyện chung thân không cưới.

Nhưng về sau hẳn sẽ quan tâm hơn tới Diệp Trường Văn từng có khúc mắc với mình, thậm chí sẽ ban ơn cho thân tộc nàng.

Rất nhiều chuyện sau này, cũng bởi vì Triệu Dương công chúa nhất thời tâm huyết dâng trào, đùa dai thúc đẩy cộc mỷ sự này, mà có thay đổi.

Thay đổi này, không chỉ là vận mệnh một người, thậm chí có thể là vận mệnh toàn bộ thiên hạ Đại Viêm.

Tác giả có chuyện muốn nói: về chương 3 trong hai cái túi thom, từng cái đều có một câu đố, kỳ thực mỗi câu đố đều có đáp án, mà hai đáp án này cũng tương ứng với tên của hai người kia, Phù Đào và Phàm Liên.

Về phân đoán không ra đáp án, khẩu vị của các người còn chưa đủ nặng, không thích hợp đọc truyện này, ~O(∩_∩)O~

PS: Ta cũng đồng ý với tác giả.

Bạn đang đọc truyện *Diện Thủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Tâm sự của thiếu niên

Lúc tuyết đọng bắt đầu tan, một năm mới lại tới.

Vạn vật khôi phục, trong thành Túc Ninh, hào môn nhà giàu cũng bắt đầu gia yến, đương nhiên không thể thiếu Bích La phu nhân vốn có tiếng mạnh vì gạo bạo vì tiền. Triệu Dương công chúa cũng không có bao nhiêu hưng trí với yến hội, ngoài cửa thu được vô số bài thiếp, nhưng nàng chỉ nhàn nhạt liếc mắt một cái, bảo người ném sang một bên.

Nhàn đến vô sự, nàng luôn mặc áo xuân mỏng nhẹ, dựa trên lan can, nhìn phương bắc xa xôi, trong mắt phảng phất ẩn dấu tâm sự vô tận.

Lúc gió xuân thổi qua, một luồng tóc đen nhẹ nhàng, buông xõa trên má phẫn, phiêu đảng ra một loại phong vận rất khác biệt. Áo mỏng mềm nhẹ gắt gao khóa lại thân hình nàng mạn diệu, càng là lộ ra đường cong mê người.

Dưới Tú Lâu, Diệp Tiềm làm tiểu nô đi qua, xa xa nhìn thấy cảnh tượng như vậy, mặt đỏ lên, nhin không được cúi đầu.

Đồng đi xuân đến, Diệp Tiềm cũng thay đổi rất nhiều. Thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi, vốn thay đổi nhanh, hơn nữa một năm này Tiêu Đồng có quan tâm với nhà hắn nhiều, thậm chí cố ý vô tình truyền thụ chút bản lĩnh kỳ xạ cho hắn. Chăm lo ăn uống cùng với mỗi ngày rèn luyện, khiến hắn bỗng chốc cao hẳn lên. Hắn đứng ở đó, thân hình cũng có bộ dáng nam tử trưởng thành. Càng khó được là, ngộ tính hắn vô cùng tốt, lại cẩn thận chăm chỉ. Tiêu Đồng đối với hắn, từ đầu là vì Diệp Trường Văn mà sinh ra áy náy mới quan tâm, bây giờ là thật sự thương thức.

Diệp Tiềm cũng không vì được Tiêu thị vệ đặc biệt ưu ái mà tự cao, hắn vẫn an ổn bốn phận, giữ thân phận của mình như cũ, làm chuyện một gia nô nên làm. Chẳng qua, bây giờ hắn không chỉ đơn giản nuôi ngựa, còn có thể giống các thị vệ, cưỡi ngựa đi theo bảo vệ công chúa.

Chuyện của tỷ tỷ và Tiêu thị vệ, hắn đã nhìn ra, mẫu thân cũng đã nhìn ra. Mẫu thân thật sự cao hứng, nói cả nhà chúng ta này đều ở dưới tay công chúa làm gia nô thấp kém, còn Tiêu thị vệ là tử trong cung ra, ở trước mặt công chúa cực kì được sủng ái. Nếu Trường Văn thực sự có thể với tới Tiêu thị vệ, cả nhà này cũng có thể trải qua ngày lành.

Lúc mẫu thân ở trên bàn cơm nói như vậy, tam tỷ Trường Văn cúi đầu, bộ dáng rất e lệ. Đại ca và đại tỷ, nhị tỷ đều chờ đợi bọn họ cả nhà này thật có thể bám lên Tiêu thị vệ. Nhưng trong lòng Diệp Tiềm lại biết sự tình không đơn giản như vậy.

Tiêu thị vệ người này, tựa hồ cũng không nguyện cưới vợ. Đối với tỷ tỷ, phảng phất là trách nhiệm nhiều hơn tình yêu. Lúc này Diệp Tiềm cũng không biết, hắn bằng trực giác ý thức được, Tiêu thị vệ kia không phải nam nhân giống như Tô huyện thừa.

Lúc này, Diệp Trường Văn cúi đầu, e lệ, nhưng sợ hãi.

E lệ là đêm hôm đó, hắn nhủ chặt mây kiếm, phảng phất đang khắc chế, lại giống như không hề nén được hỏa diễm dâng lên, cuối cùng thở gấp hét lớn một tiếng, đem mình áp ở dưới thân, tùy ý làm.

Sau này, phảng phất như kim khâu phá nhụy hoa đào, nàng không dám cao giọng chỉ có thể âm thầm nhủ mảy.

Cuối cùng, hắn ghé vào núi ngọc của nàng, thở hào hển, thì thào nói: "Nàng ban thưởng cho ta một đêm nhân duyên sương sớm..."

Diệp Trường Văn còn nhỏ, chưa từng trải qua sự đời. Nàng không hiểu, cũng không muốn hiểu. Nàng chỉ biết là, công chúa ban nàng cho nam tử này, bản thân nàng cũng dâng cho nam tử này.

Nhưng từ đêm hôm đó, hắn cũng không liếc mắt nhìn mình một cái.

Trường Vân phiền muộn, ban đêm một người nằm ở trên kháng lạnh như băng, nhớ tới đêm hôm đó quay cuồng. Bên người vắng vẻ. Vốn nên cùng ngủ với hai tỷ tỷ, nàng có thể trong đêm lạnh lẽo nhắc lần váy, tiến đến gỡ gỡ tình lang của mình.

Tiêu Đồng a Tiêu Đồng, Trường Vân tuy rằng e lệ, nhưng cũng không phải người khiếp nhược, chỉ cần một ánh mắt nhàn nhạt, ta liền xuyên qua lầu các trùng trùng, chạy đến phòng người, cùng người triền miên.

Nhưng người vì sao không muốn ta?

không có ai biết tâm sự của Diệp Trường Vân, chỉ Diệp Tiềm bên cạnh nhìn ra một điểm manh mối rất nhỏ. Tỷ tỷ thời gian này luôn đầy bụng tâm sự. Nhưng Diệp Tiềm là một thiếu niên mười lăm tuổi, sao có thể nói loại chuyện này với tỷ tỷ mình?

Diệp Tiềm nghĩ đến tỷ tỷ có tâm sự, ngẫu nhiên sẽ nghĩ tới tâm sự của mình. Diệp Tiềm có tâm sự gì đây?

Lúc làn áo mỏng nhẹ bay, đảo qua chớp mũi hần, một cổ mùi thơm xông vào mũi. Làn váy nàng mon trốn tóc hần, cũng lay động tâm thiếu niên.

hần biết Phủ Đào và Phạm Liên bên người nàng, tỷ tỷ ngẫu nhiên sẽ nhắc tới một chút việc bên người công chúa. Vì thế, hần không khỏi chua xót, chủ nhân đối với Phủ Đào và Phạm Liên, có phải hay không cũng như đêm hôm đó, giống như cái biển đề ở điều lâu "Tất hộ đãi quân"?

Mỗi khi nghĩ đến đây, tim hần sẽ nhảy lên mạnh mẽ. Được Tiêu thị vệ quan tâm, hần càng có nhiều thời giờ, đi theo ca ca tỷ tỷ học chút chữ đọc chút sách. hần đã biết hai câu trên lầu kia, còn có chữ hoành phi dấu điểm ý tứ kiêu diễm gì.

Mặt hần chậm rãi đỏ lên, mi mắt buông xuống, che khuất con người nhìn như bình tĩnh, lại ngấm phảng phất ản dấu đầy lửa.

Có một số việc, thân phận như hần không nên nghĩ đến. hần phải làm, là an phận làm một nô tài theo khuôn phép cũ.

Lúc dương liễu theo gió nhẹ bay, trên mặt hồ sóng nước phát sáng liếm diễm, gió nhẹ vuốt ve tay áo Triều Dương công chúa. Nàng cúi đầu, trong nháy mắt bỗng nhiên nổi lên ý niệm muốn khiêu vũ.

Liếc mắt nhìn Tiêu Đồng đứng thẳng bên cạnh, nàng vươn đôi tay mềm, câu môi cười nói: "Lấy đến."

Trường Vân bên cạnh có chút kinh ngạc, lấy đến cái gì?

Tiêu Đồng ngược mắt, nàng thế nhưng có hưng trí múa kiếm?

Trong lòng nghĩ như vậy, hần tiến về phía trước một bước, hai tay dâng kiếm của mình.

Triều Dương công chúa tiếp nhận, nhẹ nhàng rút kiếm.

Kiếm là danh kiếm, trong cảnh xuân tươi đẹp, phát ánh sáng rực rỡ.

Trong mắt Triều Dương công chúa chậm rãi có một loại ánh sáng nhu hòa, lại có một chút sầu thương, cảm thán.

Trường Vân ngược mắt, thấy thần sắc trong mắt nàng, chợt thấy Triều Dương công chúa trước mắt có chút xa lạ. Dáng vẻ nàng nhìn thanh kiếm kia, phảng phất như nhìn tình nhân mười kiếp.

Đúng lúc này, Triều Dương công chúa đột nhiên nhắm mắt, tay áo khẽ vung, kiếm kia liền phát ra một tiếng ngâm dài. Dáng người Triều Dương công chúa cũng tiêu sái bay lên theo gió.

Dáng người nàng thướt tha, ngày thường luôn tản mạn lười nhác, nhưng thể nhân không biết, lúc nàng múa kiếm lại nhẹ nhàng tuyệt đẹp, khi thì giống như một đóa hồng liên rung động, khi thì như bướm bay vờn, khi thì lại như cuồng phong quét lá rụng, tay áo chuyển động, ngày xuân tươi đẹp đầy vườn đều thất sắc theo.

Thanh kiếm kia, có hàn khí, cũng có sát khí.

Nhưng kiếm ở trong tay Triều Dương công chúa, hàn khí thu lại hết, hóa thành một dòng nước trong ngày xuân, một đạo sáng mờ.

Tiêu Đồng bên cạnh, trong tay đã không có kiếm, bên môi tràn ra một tia thở dài không thể nhận ra. Nàng nếu sinh ra là thân nam nhi, thì sao có bộ dáng ngày hôm nay?

Ở một góc không người xa xa, một thiếu niên đang dùng ánh mắt khác thường đầy khâm thiết, kinh dị và khâm phục, yên lặng nhìn chăm chú nữ tử múa kiếm này.

Rất nhiều năm về sau, hần luôn ở trong mộng nhớ tới ngày xuân này, thân ảnh mạn diệu ven hồ múa kiếm. Sau đó luôn nhìn không được suy đoán, lúc nàng múa thanh kiếm kia, trong lòng suy nghĩ cái gì?

Làn váy bay lên, có một cỗ mùi thơm theo gió lan tới hay không?

Triều Dương công chúa vừa múa, thế gian không ai theo kịp.

Nàng nhẹ nhàng quay về, tung ra một bông hoa kiếm tuyệt mỹ, thu kiếm về trong tay. Giờ khắc này, trong mắt nàng thanh lãnh phát sáng, cùng hàn khí của kiếm giao nhau thành quang huy.

Nhìn kiếm trong tay, trên mặt nàng hiện ra một loại tiếc nuối thâm trầm và đau thương, nhẹ giọng nói: "Kiếm này, chung quy không phải của ta." nói xong, nàng xoay tay lại đưa kiếm cho Tiêu Đồng.

Tiêu Đồng vội nắm chặt kiếm kia còn lưu lại hơi ấm trên tay nàng, cúi mí mắt, trầm mặc không nói.

Diệp Trường Vân bên cạnh thấy một màn múa kiếm này, sớm khiếp sợ bỗng chốc tỉnh lại, tiến lên cười nói: "Chủ nhân múa kiếm, thật sự khiến Trường Vân mở mang tầm mắt. Cho tới bây giờ chưa từng thấy dáng người tuyệt vời như vậy đâu!"

Con người Triều Dương công chúa hẹp dài quét lên dáng người Diệp Trường Vân thốt tha, nhàn nhạt nói: "Nếu người thích, ta liền cho người dạy người, thế nào?"

Diệp Trường Vân mắt lộ ra kinh hãi, bước lên phía trước tạ ơn.

Triều Dương công chúa nhìn về phía Vĩnh Nhạc Cung, sâu trong mắt có một tia ưu thương không thể nhận ra.

---

một năm đó, chuông tang trong Vĩnh Nhạc Cung vang lên. đế vương Đại Viêm triều băng hà,

Nghe được tin này, đôi mắt Triều Dương công chúa hiện ra bi ai phức tạp. Phụ hoàng, người cả đời này cẩn trọng vì giang sơn Đại Viêm, thậm chí không tiếc hy sinh hạnh phúc cả đời của các nữ nhi. hiện thời, người cứ thế buông tay mà rời đi sao?

một năm đó, Thái tử Triệu Trệ đăng cơ làm đế, lấy niên hiệu là "Kiến Nguyên", từ đây khai sáng một kỷ nguyên đế vương trong lịch sử.

một năm đó, đã gọi là Kiến Nguyên nguyên niên.

Diệp Trường Vân đứng hầu một bên, thấy bên môi chủ nhân một tia mê lương, luôn không rõ, chủ nhân trong lòng suy nghĩ gì. Công chúa kim chi ngọc điệp, hiện thời bảo đệ lại vịnh đăng ngồi cửu ngũ, thế gian này nàng còn có cái gì không hợp ý đây? Hầu gia cố nhiên hoang đường, nhưng trong màn gấm chủ nhân cũng không tịch mịch a?

Đương nhiên, lúc nghĩ vậy, Diệp Trường Vân luôn nhìn không được vụng trộm liếc mắt một cái về Tiêu Đồng đang đứng xa xa. Lập tức, nàng rũ mắt xuống.

Có lẽ người thế gian, mỗi người đều có khổ sở cùng bất đắc dĩ của mình, hiện giờ, nàng cũng đã chậm rãi biết tư vị của tuyệt vọng.

"Trường Vân, người luyện ca múa thế nào rồi?" Triều Dương công chúa bỗng nhiên nhàn nhạt hỏi.

"Hỏi chủ nhân, Trường Vân thời gian này luôn luôn chuyên cần luyện tập, không dám buông lỏng." Diệp Trường Vân vội cúi đầu nhẹ giọng trả lời.

Triều Dương công chúa quay đầu, nghiêm cẩn nhìn kỹ nàng.

Vòng eo dương liễu, dáng người tinh tế thốt tha, khuôn mặt hơi hơi phiếm hồng, Diệp Trường Vân so với năm trước, hơn vài phần phong vận và mỹ hoặc.

Triều Dương công chúa vừa lòng gõ tay, đồng thời lại nhớ tới lời ngày xưa Bích La phu nhân nói. Có lẽ dù là hồng liên hay mật đào, luôn cần chút cam lộ tưới tắm. Diệp Trường Vân thì sao, không phải hồng liên cũng không phải mật đào, càng giống một đoá hoa lan tinh xảo nở ở thâm cốc.

Hoa lan, cũng không thể thiếu nước cam tuyền.

Huống chi, nước cam tuyền này, còn từ thị vệ trẻ tuổi anh dũng nhất Vị Ương Cung ngày xưa -- Tiêu Đồng.

Tác giả có chuyện muốn nói: phát hiện một vấn đề, lúc đó ta đặt tên công chúa là Xương Bình, bất quá là tùy tiện mà đến. một là vì quả thật bị dẫn dắt, mặt khác là vì ta vừa vận ở tại Xương Bình, càng bởi vì ta cảm thấy đây là một cái tên cực kỳ phổ thông, lật giờ lịch sử, có mấy cái tên như vậy, cái gì Bình a, An a, Thuận a, Đông a, Nam a, Tây a, đơn giản các chữ đó sắp lại.

Nhưng hiện thời ta phát hiện ra tất cả mọi người ấn tượng quá sâu đối với phò mã, văn này sẽ khiến người có ảo giác.

Tại đây trình trọng về phía phò mã tác giả thân ái tự kiểm điểm, đồng thời tiến hành cải danh. Từ giờ trở đi, công chúa gọi là Triều Dương.

Triều Dương sẽ có muội muội, gọi là Thuận Nghĩa đi.

Triều Dương còn có chất nữ, gọi là Hoài Nhu đi.

Bạn đang đọc truyện *Diện Thủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Thế gian đẹp nhất hậu đình hoa

Dù rằng Triều Dương công chúa ôm cảm tình phức tạp thế nào đối với phụ hoàng đã lâu chưa gặp mặt, làm trưởng công chúa Đại Viêm triều, phụ hoàng băng hà, nàng vẫn sẽ về Đôn Dương Thành.

Phu quân của nàng Bình Tây Hầu Phùng Kiệt vội vã chạy về, mũ áo có chút không chỉnh.

Triều Dương công chúa đạm nhạt liếc hắn một cái, không biết mũ áo trên người hắn rơi xuống chỗ nào?

Phùng Kiệt ái muội cười: "Công chúa, Lộng Ngọc kia, là một nhuyễn ngọc cực phẩm đó!"

"A." Triều Dương công chúa nhẹ nhàng a một tiếng, cũng không nói gì, trong lòng bất giác buồn cười. Bắt đầu từ khi nào, Bình Tây gia vốn là thiên hạ trường tình, thế nhưng lại để ý Lộng Ngọc này lâu như vậy.

Mặc kệ Lộng Ngọc trước kia có phải một cực phẩm nhuyễn ngọc không, hắn hiện tại đã nhất định là một cực phẩm nhuyễn ngọc.

Đông đi xuân đến, Lộng Ngọc đã bị Bình Tây Hầu đại danh lừng lẫy dạy bảo nửa năm như vậy, thân mình kia sợ là so với nữ nhân còn mềm mại hơn vài phần rồi?

Phùng Kiệt thấy công chúa có chút không vui, ha ha cười vài tiếng, nhìn trái phải lại nhìn Tiêu Đồng đứng hầu một bên, liền bắt đầu đi lắc đầu nói: "thị vệ Tiêu Đồng này của ngươi, hương vị cũng hắn là không sai, chỉ tiếc tuổi hơi lớn!"

Tiêu Đồng cúi đầu, người khác nhìn không thấy sắc mặt của hắn.

Nhưng Diệp Trường Vân ra vẻ tùy ý nhìn qua, lại phát hiện sắc mặt Tiêu Đồng xanh mét, hai nắm đấm gắt gao nắm chặt, trong mắt phảng phất muốn toát ra lửa.

Đúng rồi, thân là nhất đẳng nhất thị vệ trong cung ngày xưa, hiện thời trước mặt một đám người bị nói như vậy, đó là loại sỉ nhục nào a!

Diệp Trường Vân trong lòng lạnh lùng cười, nhưng tính sao? Tiêu Đồng đời này chỉ trung tâm với Triều Dương công chúa thôi? Chỉ tiếc hiện tại nói ra đến cùng người này đúng là hôn phu danh chính ngôn thuận của Triều Dương công chúa.

Hắn chỉ sợ vĩnh viễn sẽ không làm ra cái gì với hôn phu của chủ nhân mình.

Hiện thời Diệp Trường Vân cũng nhìn rõ ràng, dù ngày xưa hắn là thị vệ trong cung, bất quá giống Diệp gia bọn họ, là một con chó người khác nuôi giữ cửa thôi.

Diệp gia bọn họ làm chó, đó là từ nhỏ đã thế, nhưng Tiêu Đồng này phải làm chó trông cửa người khác, cũng là người ta cam tâm tình nguyện, người ta vui vẻ chịu đựng.

Lần này, là Diệp Tiềm đánh xe cho Triều Dương công chúa.

Lúc này, dĩ nhiên Diệp Tiềm lên xe ngựa, đội mệnh xuất phát, nghe lời này của Phùng Kiệt, tay nắm dây cương trắng lên. Bất quá hắn đương nhiên cũng không dám nói gì, chỉ có thể âm thầm rũ mắt xuống.

Ai biết nội tâm Bình Tây Hầu Phùng Kiệt còn một chút cảm khái chưa nói ra, hắn liếm liếm môi, rốt cục nói với Triều Dương công chúa: "Kỳ thực, nếu lắng phí, thật sự đáng tiếc, ngại vì sao không dứt khoát thử xem hương vị hắn thế nào?"

Tiêu Đồng đầu cúi càng thấp, thân hình phảng phất đang phát run.

Diệp Tiềm ngồi trên ghế trước xe ngựa, trong mắt đột nhiên phát ra một cỗ hàn ý sâu không thấy đáy. Làm sao có thể đây? Bình Tây Hầu người này làm phu quân, làm sao có thể với phu nhân mình, với công chúa đương triều nói ra lời như vậy?

Công chúa, bất kể làm gì, nàng đều xinh đẹp như vậy, cao quý như vậy, ở trong lòng hắn, đều là công chúa cao cao tại thượng không gì sánh kịp. Nhưng Bình Tây Hầu này, làm sao có thể như vậy, làm sao có thể nói chuyện như vậy với công chúa!

hắn kỳ thực là một tiểu nô theo bốn phận, ngày thường chỉ cúi đầu, yên lặng làm chuyện chủ nhân phân phó. Nhưng mà, thiếu niên trong giờ khắc này, bỗng nhiên cảm thấy huyết mạch nhảy lên, một cỗ lửa giận không thể ức chế nổi lên trong lồng ngực, phảng phất sẽ bộc phát ra. Nhưng hắn vẫn cường mãnh tự khắc chế, cắn răng, yên lặng cúi đầu.

Triều Dương công chúa nghe phu quân nhà mình nói, lại đạm nhạt liếc mắt nhìn hắn, không chút để ý nói: "không còn sớm, đi thôi."

nói xong, liền cất bước đến bên cạnh xe.

một tiểu nô hèn mọn nhanh tiến lên, nằm sấp trên mặt đất, làm kê chân cho nàng.

Nhưng mà, Triều Dương công chúa lại theo thói quen vờn tay, giờ phút này, hắn là nên có người tới nhẹ đỡ cổ tay trắng nõn, dìu nàng lên xe ngựa.

Nàng hơi hơi dừng lại, hiện tại người này, đang vì câu nói vừa rồi kia, mà cứng đờ ở nơi đó không hề động sao?

Hiểu rõ rồi, bên môi nàng gọi lên một chút cười lạnh diễm cao ngạo, đang định tự bước lên, ai biết lúc này, phía trước xuất hiện một bàn tay.

Bàn tay kia, thô ráp, nhưng hữu lực.

Triều Dương hơi ngạc nhiên, ngẩng đầu.

Đập vào mắt, là một ánh mắt có chút nóng bỏng. Lại nhìn kỹ, mặt mày tuấn lãng, mũi thẳng môi mỏng, đúng là Diệp Tiềm.

Thiếu niên mười lăm tuổi, nhảy xuống xe, chậm rãi đưa tay ra cho nàng.

Bất quá mấy tháng đông đi xuân đến, hắn đích xác biến hóa rất nhiều.

không yên và khản trương lúc trước đã không còn nữa thấy, hiện tại Diệp Tiềm, trầm mặc, bình tĩnh, nhưng cũng cung kính.

Triều Dương công chúa khẽ cười, nàng nghĩ nghĩ, đưa bàn tay mảnh khảnh, đặt vào trong tay hắn.

Bàn tay to thật ấm áp, nhưng đúng là có chút thô ráp, khiến nàng cảm thấy hơi không tốt. Nhưng trong nháy mắt, hắn dùng một chút lực, kéo nàng lên, lại dùng một bàn tay to khác đỡ nhẹ ở trên lưng nàng một cái, đưa nàng lên xe.

Đưa công chúa vào xe, Diệp Tiềm đạm liếc nhìn chủ nhân Bình Tây Hầu, nội liễm lãnh ý trong mắt khiến Bình Tây Hầu sùng sốt. Nhưng không đợi Bình Tây Hầu phản ứng lại, Diệp Tiềm đã mạnh mẽ nhảy lên ghế ngồi, vung roi trong tay. Xe ngựa vang lên tiếng thanh thúy, chậm rãi xuất phát.

Tiêu Đồng chậm rãi thu liễm thống khổ che giấu trong mắt, tay mở ra lại nắm vào, cuối cùng mạnh mẽ xoay người lên ngựa, đi theo.

Diệp Trường Vân và thị nữ cũng vội đi tới một chiếc xe ngựa phía sau.

Chỉ có Phùng Kiệt, có ý tứ hàm xúc khác hồi tưởng thiếu niên đánh xe vừa rồi kia. Tựa hồ, thiếu niên này có một phong vị khác!

- -

Triều Dương công chúa lười nhác dựa lên ghế ngồi thoải mái trong xe ngựa, té mầu nửa mở.

Ở ghế ngồi phía trước xe ngựa, là thiếu niên tên Diệp Tiềm.

Triều Dương công chúa nghĩ lại Diệp Tiềm vừa rồi vờn tay ra, nâng mình lên xe.

một thiếu niên tuấn tú, có cái mũi cao thẳng, cùng môi mỏng hơi nhếch. Như lời Bích La phu nhân nói, cái mũi cao thẳng, thuyết minh hắn có bản lĩnh xâm nhập vào chỗ sâu nhất, nhưng môi mỏng, có phải hắn là biểu hiện hắn vô tình hay không?

Triều Dương công chúa lông mi khẽ động vài cái, trong lòng lại nhớ tới một ít chuyện xưa năm đó, bên môi gọi lên một chút cười lạnh mơ hồ. Đường đường Đại Viêm triều không có nam nhi tốt, chính là không có người nam nhi tốt nào hiểu được cách quý trọng tâm sự thiếu nữ, bởi vì, bọn họ ngực mang thiên hạ, chỉ ở bốn phương.

Nhưng dù là nam nhi cực tốt này ngực mang thiên hạ, một năm lại một năm, đưa các nữ nhi Đại Viêm đến Kỳ Liên sơn.

Hung Nô chưa diệt, Đại Viêm chưa an, các nữ nhi thân hình mềm mại, lại thay bọn họ làm bình phong thủ thành.

Về phần Diệp Tiềm này, Triều Dương công chúa lười nhác dựa vào phía trước, vờn ngón tay ngọc thon thon nhấc màn.

Lúc này Diệp Tiềm một tay đang nắm dây cương, một tay giữ roi ngựa, dè dặt cẩn trọng, cẩn thận tỉ mỉ. Từ phía sau nhìn, lưng hắn đã không gầy yếu như ngày đó, có vài phần dày rộng của nam tử trưởng thành. Trong mắt Triều Dương công chúa có hứng thú đánh giá, bỗng nhiên cảm thấy ngay cả phía sau lưng, hắn cũng có hương vị cung kính cẩn thận.

Nàng nhẹ nhàng rút ngón tay ngọc về, tiếp tục lười nhác tựa vào ghế, hơi hơi nheo con ngươi.

Về phần Diệp Tiềm này, bất quá là Tiêu Đồng thứ hai thôi. Thậm chí so với Tiêu Đồng còn không bằng.

một đứa nhỏ được gia nô yêu đương trộm với người khác sinh ra, đề tiện đến mức ngay cả từ đường của phụ thân cũng không thể tiến vào.

Triều Dương công chúa nghĩ đến đây, đậm cười một tiếng, liền đem Diệp Tiềm này ném ra sau đầu.

Đây là một mùa xuân ấm áp, trong xe ngựa xóc nảy rất ít, Triều Dương công chúa thân mình dần dần mềm yếu, một chút mềm yếu nhè nhẹ trong lòng dập dờn dâng lên. Vì thế, nàng bắt đầu có chút hối hận, hối hận không mang Phủ Đào và Phàm Liên theo.

--

Liên tục mấy ngày đi đường, đoàn người này đã có chút mỏi mệt, nhưng ai cũng không có cách nào nghỉ. Dù sao để vương băng hà, đây là Đại Viêm công chúa và hôn phu vội vàng tiến về kinh chịu tang.

Đối với Bình Tây Hầu Phùng Kiệt mà nói, hẳn thật buồn rầu, lại không vì đi đường mệt nhọc, mà là tà hỏa đầy người không có chỗ phát tiết.

Vì thế, cặp mắt đầy kinh nghiệm sa trường bắt đầu tìm kiếm trong đám kỵ nô và thị vệ đi theo, cuối cùng ánh mắt chăm chú vào trên người Diệp Tiềm. Vào ngày khởi hành đó, hẳn đã cảm thấy thiếu niên này rất có hương vị. Hiện thời, hắn ngồi trên lưng ngựa, xa xa nhìn thiếu niên đánh xe kia, trong lòng liền ngứa ngáy, trong đầu bắt đầu nghĩ làm thế nào áp hắn ở dưới thân đùa bỡn một phen. Nghĩ nghĩ, dưới thân nhiều lần cứng rắn lên, ngồi trên lưng ngựa càng khó chịu hơn.

một ngày này, lúc hoàng hôn, bọn họ đứng ở trạm dịch nghỉ ngơi. Phùng Kiệt thừa dịp không ai chú ý, lặng lẽ đến chuồng ngựa hậu viện, quả nhiên gặp Diệp Tiềm một mình đang quản lý ngựa.

Diệp Tiềm thấy Phùng Kiệt nghênh ngang đi tới, vội khom mình hành lễ.

Phùng Kiệt khoát tay, cười nói: "Miễn lễ." nói xong, một đôi con ngựa âm thầm nhìn Diệp Tiềm từ trên xuống dưới.

Diệp Tiềm không biết ý này, cúi đầu cung kính hỏi: "Hầu gia có gì phân phó?"

Phùng Kiệt neho con ngựa lại, không nói gì, vươn bàn tay to, gắt gao nắm cầm Diệp Tiềm.

Diệp Tiềm theo bản năng muốn tránh, nhưng nghĩ đến thân phận của mình, cố nén xuống, cúi mắt cung kính hỏi: "Hầu gia?"

Phùng Kiệt nhìn chằm chằm thiếu niên Diệp Tiềm khuôn mặt tuấn tú, cùng với trong mắt lóe ra ánh nhìn, không khỏi ha ha nở nụ cười.

"Diệp Tiềm, bản hầu hôm nay hảo hảo thương ngựa một phen, thế nào?"

Diệp Tiềm vừa nghe, đột nhiên minh bạch ý tứ của hắn, trong mắt nháy mắt bắn ra một đạo hàn quang, bất quá nháy mắt đã không thấy nữa.

Khuôn mặt tuấn tú bởi vì ánh nhìn mà hơi có chút vặn vẹo, hắn cắn răng nói: "Hầu gia, thỉnh tự trọng!"

Phùng Kiệt thâm trầm nhìn chăm chú vào Diệp Tiềm, thờ dốc dần dần dần dập lên, trong miệng lại mềm nhẹ hỏi: "Diệp Tiềm, ngựa có biết trên thế gian hoa đẹp nhất, là gì sao?"

Cầm Diệp Tiềm bị giam cầm gắt gao, không thể động đậy. Hắn nắm chặt bàn chải lông ngựa trong tay, hơi nghiêng đầu, chịu đựng hơi thở nóng bỏng phun lên mặt, đem khuất nhục cùng oán giận đều nuốt vào trong lòng, cắn chặt hàm răng nói: "Diệp Tiềm không biết."

Phùng Kiệt ánh mắt càng ngày càng âm trầm tối tăm, thờ dốc cũng càng ngày càng gấp, hắn dùng một loại thanh âm run run khác thường nói: "Thế gian đẹp nhất hậu đình hoa."

nói xong, hắn mãnh liệt tiến lên, gắt gao ôm thiếu niên trước mắt vào trong ngực.

Bạn đang đọc truyện *Diện Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Giang sơn có đại anh hùng

Xa xa, Diệp Trường Vân đưa com cho đệ đệ, vừa vận thấy một màn này, nàng hoảng sợ lui về phía sau một bước, hai tay mảnh khảnh run run che miệng mình.

Nhớ ngày xưa nghe nói đủ loại tin đồn về Hầu gia và Lộ Ngọc, nếu như đệ đệ mình rơi vào tay Hầu gia, còn không biết kết cục thế nào đâu! lòng nàng

nóng như lửa đốt, nên làm thế nào mới cứu đệ đệ may mắn thoát nạn? Chẳng lẽ cứ như vậy trơ mắt nhìn đệ đệ bị chủ nhân đập hư sao?

đang lúc sốt ruột, linh quang chợt lóe lên, nàng bỗng nhiên nghĩ đến Tiêu Đồng.

Tiêu Đồng, nàng từng đặt cả giấc mộng và kỳ vọng của thiếu nữ lên hắn, nhưng sau này lại bị thất vọng, thất vọng qua đi, ngược lại từ đáy lòng dâng lên oán hận cùng khinh thường.

hiện thời, là lúc nguy nan, người thứ nhất nàng nghĩ đến lại là hắn.

Ngay cả hắn đối với mình không yêu, nhưng những ngày nay hắn quan tâm toàn gia mình là không thể hoài nghi, lúc này nàng chỉ hơi do dự, vội chạy đến viện chỗ Tiêu Đồng ở.

Tiêu Đồng vừa mới rửa mặt, đang muốn nghỉ ngơi, chợt nghe thấy tiếng đập cửa dồn dập bên ngoài, vội ra mở cửa, vừa thấy, dĩ nhiên là Diệp Trường Văn về mặt kích động ửng hồng, thở hổn hển.

hắn có chút kinh ngạc, lạnh lùng hỏi: "Chuyện gì?"

Diệp Trường Văn căn bản bất chấp, tiến lên giữ chặt tay áo hắn, dồn dập thở hổn hển, run giọng nói: "Ta cầu ngươi, nhanh đi cứu Tiềm, cứu hắn!"

"Diệp Tiềm? hắn thế nào?" Tiêu Đồng vừa nghe, mày nhất thời nhíu lên.

Diệp Trường Văn bắt đầu đi lắc lắc đầu, cất giọng nói: "Hầu gia, ở hậu viện, chuồng ngựa, nhanh chút, cầu ngươi, đi cứu hắn đi!"

Tiêu Đồng cúi đầu, nhìn chằm chằm đôi tay tái nhợt vẫn đang run run giữ chặt tay áo mình.

Diệp Trường Văn thấy hắn không nói gì, gấp đến độ nước mắt sắp rơi xuống, cầu xin nói: "Tiêu thị vệ, Trường Văn thân bò liều, không dám trêu cao Tiêu thị vệ. Nhưng khẩn cầu người vì Trường Văn một đêm hầu hạ, cứu đệ đệ ta một lần! Từ nay về sau, Trường Văn thề, tuyệt không dám dây dưa ngài nữa phần!"

Tiêu Đồng khẽ thờ dài nói: "Diệp cô nương, không phải Tiêu Đồng không giúp, mà là Tiêu Đồng bất lực."

Diệp Trường Văn nghe thấy, nhớ tới tình cảnh ban ngày, sắc mặt đột nhiên trắng bệch, nước mắt rào rào rơi xuống, lầm bầm: "Chẳng lẽ không có cách cứu Tiềm sao?"

Đệ đệ này, từ nhỏ rời khỏi mẫu thân, ở chỗ thân phụ chịu tra tấn, không biết ăn bao nhiêu đau khổ. Đến bên người mẫu thân rồi, ít nói ít cười, mọi việc ân nhân, chỉ sợ chọc phiền toái cho mọi người trong nhà.

Diệp Tiềm có hiểu biết như vậy, thế nhưng cũng bị đập hư sao?

Tiêu Đồng thấy nữ tử trước mặt lê hoa mang vũ, lại nghĩ đến ngày thường Diệp Tiềm cẩn thận ân nhân lại chăm học khổ luyện, tâm không đành lòng, chợt nhớ tới cái gì, vội nói: "Diệp cô nương, mau đi cầu kiến công chúa!"

Diệp Trường Văn nghe nói như thế, trong lòng nhất thời tỉnh ngộ, hiện thời có thể cứu Tiềm từ trong Hầu gia, chỉ có chủ nhân! Nhưng mà chủ nhân nguyên ý ra tay cứu giúp hay không?

Nàng nghĩ nhanh, quay ngược trở lại, hiện thời cũng bất chấp tất cả, chỉ có thể đi van cầu trước, nghĩ đến đây nàng nhấc váy chạy tới chỗ công chúa.

Tiêu Đồng hơi suy tư, về phòng lấy kiếm, bước nhanh đến chỗ chủ nhân bên kia.

Diệp Trường Văn liên tục vấp ngã chạy đến trước cửa phòng Triệu Dương, đẩy cửa ra nhìn vào trong, Cẩm Tú và Minh Nhi thấy nàng như vậy, đều có chút kinh ngạc. Ngày thường Diệp Trường Văn tỉnh nhả đoan thực, khi nào có bộ dáng như vậy đâu!

Triệu Dương công chúa đang tẩy trang trước gương, một đầu tóc đen bóng như thác nước trượt xuống sau người, nghe động tĩnh ngoài cửa, đầu cũng không quay lại, chỉ nhàn nhạt hỏi: "Làm sao?"

Diệp Trường Văn bất chấp thờ dốc, vào cửa, oanh một tiếng phục quỳ trên mặt đất, khóc cầu: "Chủ nhân, thỉnh cứu Diệp Tiềm!"

Triệu Dương hơi nghiêng thân, đạm liếc Diệp Trường Văn trên đất, lạnh nhạt hỏi: "Diệp Tiềm làm sao?"

Diệp Trường Văn ngẩng khuôn mặt tràn đầy nước mắt, khóc nói: "Hầu gia ở trong chuồng ngựa phía sau viện, Diệp Tiềm... hắn, hắn muốn..." Ké tiếp, nàng không nói nữa, chỉ đập mạnh đầu vài cái.

Triệu Dương đương nhiên minh bạch ý tứ của Diệp Trường Văn, mị mắt sụp xuống, hơi trầm ngâm, đang định nói cái gì, lại nghe cửa phòng bên ngoài mở, ngẩng đầu vừa thấy, là Tiêu Đồng.

Tiêu Đồng tiến lên quỳ một gối xuống, trầm giọng nói: "Chủ nhân, cứu Diệp Tiềm đi!" Ngẩng đầu, trong ánh mắt hắn kiên nghị toát ra khẩn cầu.

Diệp gia nguyên bản là gia nô của Bình Tây Hầu, hiện Bình Tây Hầu xử trí Diệp Tiềm thế nào, Triệu Dương công chúa đích xác không ngăn trở được.

Nhưng mà... nàng sao nhẫn tâm nhìn một đứa nhomười lăm tuổi gặp vận rủi như vậy!

Triều Dương công chúa bóng lưng kia trầm mặc thu liễm, đậm quét mắt nhìn một nam một nữ quỳ trênđất, đứng lên, chậm rãi nói: "đi thôi."

Vì thế Diệp Trường Vân vội vàng dẫn đường ở phía trước, các thị nữ đi theo, Tiêu Đồng bảo hộ một bên, chúng tình phùng nguyệt cùng theo sau Triều Dương công chúa bước vào chuồng ngựa sau viện.

Ai biết vừa đến, mọi người thấy tình cảnh trước mắt này, đều hít một hơi khí lạnh.

Lúc này, trong tay Diệp Tiềm cầm một bàn chải lông ngựa, trong tay Phùng Kiệt là bội kiếm của hắn.

Phùng Kiệt năm nay bất quá hơn ba mươi tuổi, đang lúc tráng niên, năm đó cũng từng lên chiến trường giết địch. hiện thời bội kiếm bên hông vừa ra, khí thế không giảm so với năm đó.

Thiếu niên Diệp Tiềm mười lăm tuổi, vội nắm chặt bàn chải trong tay, lạnh lùng theo dõi chủ nhân Phùng Kiệt, cả người tản mát ra hàn khí lạnh thấu xương bức người.

Triều Dương công chúa thấy thế, không khỏi nở nụ cười, mị nhãn tà ngễ nhìn phu quân nhà mình, phong tình vạn chủng hỏi: "Hầu gia, ngài lại là ở đây diễn trò gì a?"

Phùng Kiệt quay đầu nhìn Triều Dương công chúa, cười hắc hắc nói: "Triều Dương, nàng mới đến, xem ta đêm nay thu phục con ngựa hoang này như thế nào!"

Triều Dương công chúa bên môi nhếch lên nụ cười như có như không, ung dung vuốt tóc dài rối tung, cười nói: "Có trò hay như vậy, Triều Dương bỏ lỡ thì rất đáng tiếc!"

Diệp Trường Vân thấy đệ đệ tuy rằng trên người có chút hỗn động, nhưng quần áo còn hoàn hảo, biết hắn vẫn chưa bị lãng nhục, cảm thấy nhẹ nhàng thở ra, nhưng lại nghĩ đến hắn lúc này mạo phạm chủ nhân như vậy, phạm vào đại sai, trong lòng không khỏi lo lắng, vội la lên: "Tiềm, ngươi đang làm cái gì, sao có thể vô lễ như thế, nhanh quỳ xuống thỉnh tội với chủ nhân!"

Dưới ánh trăng, thiếu niên thân hình cao ngất, nghe tỷ tỷ mình nói, vẫn chưa động, cắn răng lấy ngữ khí lạnh lẽo nói: "Tiềm tình nguyện chết."

Diệp Trường Vân càng nghe càng gấp, còn khuyên nữa, Phùng Kiệt lại không chút để ý xuy cười mộttiếng, cầm kiếm trong tay, con ngươi lờ ra hứng thú nồng đậm: "Yên tâm đi, ta sẽ không cho ngươi chết, sẽ chỉ làm ngươi dưới thân ta cầu sống không thể, muốn chết không xong."

Diệp Tiềm nghe vậy, trong mắt đột nhiên bắn ra sắc bén, lạnh lùng nhắc nhở: "Nếu ta có thể thắng, thỉnh ngươi không vi phạm lời hứa!"

Phùng Kiệt thấy Diệp Tiềm quật cường lãnh ngạo như vậy, ha ha cười, quay đầu nói với Triều Dương: "Công chúa a, nàng đã đến, không ngại làm chứng, hôm nay Diệp Tiềm này nếu có thể thắng ta, bản hầu tuyệt không truy cứu tội hắn xúc phạm chủ nhân!"

Triều Dương nhẹ nhàng vỗ tay, mị mục lại cười nói: "Tốt lắm, hôm nay ta làm chứng, xem xem Phùng Kiệt ngươi làm thế nào thu phục con ngựa hoang này! Chẳng qua -- "

Nàng té mầu lưu chuyển, đảo qua thiếu niên hàn khí đầy người kia, giọng có chút mỉa mai nói: "Ngựa hoang tuy tốt, nhưng đá hậu thật sự rất mạnh, cần thận bị ngã!"

Phùng Kiệt nghe vậy sang sảng cười to: "Đa tạ công chúa quan tâm, bản hầu chỉ cần có thể cười được con ngựa này, dù bị ngã tan xương nát thịt cũng đáng giá!"

ấn ý trong những lời này hiển nhiên chọc giận thiếu niên vận sức chờ phát động kia, trong mắt phần ý càng đậm, lạnh lùng nhìn chằm chằm Phùng Kiệt, phảng phất muốn giết cho thống khoái.

Triều Dương té mầu khê đảo qua Diệp Tiềm, nhìn thấy trong tay hắn cái bàn chải gỗ, cười nói: "Diệp Tiềm hình như cần một thanh kiếm đâu!"

Nghe nói thế, Tiêu Đồng lấy xuống bảo kiếm trên lưng, muốn đưa cho Diệp Tiềm.

Triều Dương khê lắc đầu, tiếp nhận thanh kiếm, dưới ánh trăng nhẹ nhàng rút ra, chỉ thấy phượng vĩ dày đặc, hàn khí nghiêm trang.

Nàng một lần nữa cho kiếm vào vỏ, chậm rãi đi đến trước mặt Diệp Tiềm.

Diệp Tiềm quay đầu, nhìn về phía chủ nhân đang đi đến bên mình.

Khuôn mặt mộc mạc không son phấn không trang điểm, nàng chỉ mặc một bộ áo trắng ngà, dưới ánh trăng có vài phần tĩnh nhả, so với ban ngày thật sự khác biệt. Tê mầu như thường qua lại hàm chứa vài phần quyền rũ, đang cười mỉm nhìn mình.

hắn chỉ cảm thấy trái tim bỗng nhiên trào ra dũng khí, ngực cháy lên lửa nóng.

"Chủ nhân." Diệp Tiềm kêu nhỏ ra tiếng. Bởi vì quá mức oán giận kích động, thanh âm thế nhưng có chút khàn khàn.

Triều Dương nâng thanh kiếm trong tay, cười nói: "Diệp Tiềm, ngươi biết không, thanh kiếm này gọi là Long Tuyền, là năm đó tiên hoàng ban cho nam nhi anh dũng nhất Đại Viêm. Bây giờ, ngươi dùng thanh kiếm này, đã bại chủ nhân của ngươi, bảo vệ tôn nghiêm của ngươi đi!"

Diệp Tiềm nhìn chăm chăm thật sâu vào chủ nhân xinh đẹp như tiên tử, lửa trong ngực phảng phất cháy càng vượng, trong mắt bắt đầu chậm rãi nóng lên.

hắn thở sâu, hai tay vươn ra, trịnh trọng tiếp nhận thanh kiếm kia: "Diệp Tiềm tạ chủ nhân!"

Triều Dương lại khe khẽ thở dài, trong đôi mắt mị hoặc có tia đau thương: "Ngươi tuy là con của nữ nô, nhưng cũng là nam nhi Đại Viêm! Sinh ra là nam nhi Đại Viêm ta, phải hiểu được, dùng kiếm trong tay bảo vệ bản thân hắn là quý trọng."

Lúc này Diệp Tiềm muốn bảo vệ, đương nhiên chính là tôn nghiêm của hắn, làm nam nhi có tôn nghiêm!

Diệp Tiềm cúi đầu thật sâu, cung kính nói: "Vâng, chủ nhân."

Tiêu Đồng bên cạnh, nghe thế, giương mắt nhìn Triều Dương công chúa, ánh mắt làm cho người ta khó có thể hiểu.

Diệp Tiềm trịnh trọng rút kiếm, sóng mắt chậm rãi nhìn về phía chủ nhân Phùng Kiệt đối diện.

Giờ phút này Diệp Tiềm đứng ổn định như tường đá. Hắn đã thu liễm kích cuồng oán giận vừa rồi vào trong ngực, thủ nhi đại chí, trấn định tự nhiên, bình tĩnh tự tin, thần nhiên không sợ!

Phùng Kiệt mặt đang vui cười cũng chậm chậm trầm định lại. Hắn nhìn thiếu niên cầm kiếm dưới ánh trăng, bên môi nổi lên một chút cười lạnh, nhàn nhạt nói: "Tốt lắm, ngươi có thể trở thành đối thủ của bản hầu."

Tiếng nói vừa dứt, hắn đã xuất kiếm.

Diệp Tiềm mắt lộ ra ý lạnh, bình tĩnh ứng chiến.

Phùng Kiệt học võ từ nhỏ, cũng từng lên sa trường, xuất kiếm lão luyện trầm định, một chiêu một thức qua lại lộ ra công lực.

Còn Diệp Tiềm, hắn mới học kiếm nửa năm, nhưng thiên phú cực cao, đã có chút thành tựu. Bởi vì tuổi trẻ, trên người hắn có nhuệ khí của thiếu niên, nhưng cũng bởi vì đề tiện từ nhỏ, người như hắn đến trung niên mới có một loại ẩn nhẫn và cẩn thận.

Dưới ánh trăng, hai thân ảnh, một cường tráng, một cao ngất. Hai thanh kiếm, khi thì giao thoa khi thì triển đấu, phát ra từng tiếng vang, phát ra từng trận bạch mang.

Hai người đảo mắt đã qua mấy chiêu, nhưng chẳng phân biệt được thắng bại.

Diệp Trường Văn nhìn bên cạnh chỉ cần chặt chẽ, nắm chặt khăn trong tay.

Tiêu Đồng lại hơi hơi cúi đầu, cũng không xem. Trận tỷ thí này, hắn đã đoán được kết quả.

Triều Dương công chúa như thấy mùi ngon. Sớm có thị nữ bên cạnh lấy đến cho nàng áo choàng da điều và ghé theo, nàng liền phủ thêm áo choàng, ngồi ở chỗ đó nhàn nhã xem trận đấu kiếm này.

Đúng lúc này, Diệp Tiềm bỗng nhiên thoăn thoắt nhảy lên, lợi kiếm trong tay như một linh xà bay thẳng về cổ họng Phùng Kiệt. Phùng Kiệt vội tránh, đang cho rằng bản thân may mắn thoát được, lại phát hiện lợi kiếm kia đã hướng vào ngực.

thân hình hắn đột nhiên ngưng trụ, lại không dám động, chậm rãi ngẩng đầu, nhìn chăm chú vào thiếu niên cầm kiếm.

Diệp Tiềm trấn định tự nhiên nhìn hắn, trầm tĩnh, nhưng lạnh như băng nói: "Ngươi đã bại."

Kiếm trong tay Phùng Kiệt keng một tiếng rơi xuống đất, ngửa mặt tang thương cười to: "Giang sơn có đại anh hùng! Tốt!"

nói xong, cũng không quản kiếm trên đất, quay đầu bước thật nhanh rời đi.

Diệp Trường Văn bỗng xông lên trước, cho Diệp Tiềm một cái tát. Diệp Tiềm vừa mới đắc thắng bất ngờ không kịp phòng bị, đã bị tỷ tỷ đánh một cái bạt tai vang dội, trên khuôn mặt tuấn tú nhất thời xuất hiện một hồng ửng, nhìn tỷ tỷ rung rung cảm xúc, không khỏi ngớ ra: "Tỷ tỷ?"

Diệp Trường Văn cắn răng tức giận hỏi: "Ngươi còn biết ta là tỷ tỷ ngươi sao? Vậy ngươi còn biết chủ nhân ngươi là ai chẳng? Ngươi có biết thân phận của mình sao!"

Cổ nhuệ khí trên mặt Diệp Tiềm kia đột nhiên tiêu tán, nhìn tỷ tỷ rơi lệ đầy mặt thất kinh, gấp rắc rồi rồi, bất an dần dần hiện ra trên khuôn mặt tuấn tú trẻ tuổi.

Diệp Trường Vân túm tay áo hắn, kéo đến trước mặt công chúa, phù phù một tiếng quỳ xuống, chấy lệ cầu xin: "Công chúa, Tiềm trẻ người non dạ, va chạm Hầu gia, thỉnh công chúa trách phạt!"

Nàng rơi lệ khóc cầu, thấy Diệp Tiềm vẫn kinh ngạc đứng tại chỗ, vội dùng lực túm ống tay áo của hắn, túm không được, không khỏi khó thở, khàn cả giọng khóc mắng: "Người phạm sai lớn như thế, còn muốn thế nào? Còn không nhanh quỳ xuống!"

nói đến đây, thanh âm đã khàn khàn, không khỏi nghẹn ngào: "Chẳng lẽ còn chờ mẫu thân rơi lệ bồi tội cho người sao?"

Diệp Tiềm từ trong bất an vừa rồi chậm rãi tỉnh lại, trên mặt sớm không còn trấn định tự nhiên lúc vừa nghênh chiến với Phùng Kiệt, nhanh chóng quỳ xuống theo tỷ tỷ, cúi đầu không nói.

Bạn đang đọc truyện *Diện Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Chẳng qua chỉ là một tiểu nô

Dưới ánh trăng, Triều Dương công chúa cúi đầu chăm chú ngắm nhìn mười ngón tay, tinh tế trắng nõn, mười đầu móng tay đỏ tươi đẹp mắt, nhẹ nhàng chậm rãi co mười ngón tay vào trong tay áo, nàng mới từ từ nâng con người, nhân nhật đảo qua đôi tỷ đệ đang quỳ trên đất kia, lạnh lạnh hỏi: "Lại làm sao?"

Diệp Trường Vân cúi đầu, quỳ tiến về phía trước, đến trước mặt Triều Dương công chúa, đùng vang đầu vài cái, vừa khóc liên tục vừa cầu xin: "Công chúa, Tiềm trẻ người non dạ, va chạm Hầu gia, thỉnh công chúa trách phạt."

Diệp Tiềm thấy tỷ tỷ chắt vật quỳ tiến về phía trước, chỉ cảm thấy trong lòng phảng phất đau đớn như bị kim đâm, vội cũng đi đến phía trước, dập đầu, thấp giọng nói: "Thỉnh công chúa trách phạt, mọi tội lỗi, Tiềm nguyện một mình gánh vác!"

Triều Dương công chúa nghe vậy nhũn mày đậm cười, hơi có chút nghiền ngẫm hỏi: "Diệp Tiềm, ngươi có lỗi gì?"

Diệp Tiềm cúi đầu nói: "Tiềm mạo phạm Hầu gia."

Triều Dương công chúa ý tứ hàm xúc không rõ a một tiếng, mới chậm rãi hỏi: "Vậy ngươi vì sao mạo phạm Hầu gia?"

Diệp Tiềm đầu cúi càng thấp, tay quỳ trên mặt đất cũng dần dần lộ ra gân xanh, cắn răng một câu nói cũng chưa nói.

Triều Dương lại cố tình cũng không buông tha hắn, nhẹ nhàng vươn ngón tay ngọc thon thon vuốt mái tóc bay theo gió, nhân nhật truy vấn: "Như thế nào? nói đi!"

tế mẫu nàng hàm chứa hứng thú chọc ghẹo, trên cao nhìn xuống thiếu niên quỳ gối trước mặt này.

hắn quỳ sụp trên mặt đất, mười ngón tay lộ ra gân xanh cơ hồ muốn cứng rắn sát nhập vào trong đất, bởi vì đầu cúi quá thấp, tóc đen đã chạm đất, chỉ lộ ra cái cổ màu tiêu mạch, cổ căng cứng đỏ lên, lưng cong cứng ngắc.

thân hình hắn đang run nhè nhẹ, tế mẫu Triều Dương công chúa hơi hơi nhướng lên, bên môi gợi lên một chút cười châm chọc.

Nàng lười nhác nâng chân lên, chân ngọc hơi cong, nâng cầm hắn đang cúi xuống.

Diệp Tiềm quỳ phục, chỉ cảm thấy có hương hoa mai xông vào mũi, lập tức có một cái giày thêu vừng vàng chạm vào cằm, nhẹ nhàng mà cọ xát trên chọc.

Chân ngọc kia lực đạo rất nhẹ, nhưng đối với Diệp Tiềm mà nói, lại phảng phất có lực đạo ngàn quân, khiến hắn không dám tùy ý lộn xộn, cố tình chân ngọc kia còn ở bên tai, ở bên cổ hắn chậm rãi cọ xát, nhẹ nhàng xoa vuốt.

Diệp Tiềm cúi đầu xuống, mồ hôi chậm rãi rơi.

"Ngẩng đầu lên." Triều Dương công chúa nhân nhật phân phó.

Diệp Tiềm không dám kháng mệnh, kinh sợ ngẩng đầu.

Ngẩng đầu, liền nhìn thấy một đôi con ngươi kiều mị, lạnh lùng nhân nhật, phảng phất muốn đi vào trong lòng hắn.

Triều Dương công chúa cười lạnh một tiếng, chân ngọc nhẹ nhàng lướt qua cần cổ Diệp Tiềm, ở lưu lại một đường cong hoàn mỹ trên không trung, sau đó vung văng rơi xuống đất.

"Diệp Tiềm..." Triều Dương công chúa thấp giọng, trong lời nói nhỏ nhẹ có áy náy và dự hoặc: "Ngươi vì sao đắc tội Hầu gia?"

Tế mẫu nàng tiến vào ánh mắt thiếu niên, cũng nhìn đến lòng hẩn.

Trong con ngươi tuổi trẻ tuấn lãng, là bất an, không yên, còn có một tia hoảng loạn.

Triều Dương công chúa cúi đầu, môi đỏ mọng xinh đẹp nhẹ nhàng phun ra từng chữ châm chọc: "Ngươi đang sợ hãi sao? Xem, ngươi sợ đến phát run! Nhưng mà, ngươi vừa rồi thật uy phong đấy!"

Diệp Tiềm nhìn con ngươi mị hoặc gần ngay trước mắt kia, đôi con ngươi thường xuyên xuất hiện trong giấc mộng của hẩn.

hẩn chưa từng nghĩ có một ngày, đôi mắt này có thể gần hẩn như thế, cũng chưa từng nghĩ tới, môi đỏ mọng xinh đẹp, hơi thở như lan của nàng, nhẹ nhàng thổi về phía gương mặt hẩn.

Nhưng mà, trong đôi mắt yêu mị đó, bản thân mình có bộ dáng gì đây?

hẩn trong mắt nàng, chỉ là một thiếu niên chật vật không chịu nổi, thấp kém, tiện, khiếp đảm!

Trong nháy mắt, Diệp Tiềm hốt hoảng không dám nhìn thẳng nữ tử kia, đột nhiên cúi đầu, dằn lòng, mạnh mẽ nói: "Diệp Tiềm vì không muốn lấy thân hầu hạ, do đó đắc tội Hầu gia, thỉnh công chúa trách phạt!"

Triều Dương công chúa nở nụ cười.

Nàng cười châm chọc mà lãnh đạm khiến trăng không còn ánh sáng.

"Diệp Tiềm, ngươi là ai?" Nàng lãnh đạm mà khàn khàn mở miệng, thanh âm ghé vào lỗ tai hẩn nhẹ nhàng vang lên, giống như gió thổi qua lá cây, sạt rưng động.

hẩn mấp máy thật lâu, mới nhẹ nhàng nói: "Diệp Tiềm là tiểu nô trong phủ chủ nhân."

Triều Dương công chúa bật cười, nửa châm chọc nói: "Diệp Tiềm a Diệp Tiềm, tiếc cho ngươi cảm thanh kiếm thật giống anh hùng, bất quá hóa ra là một nô tài nhỏ nhỏ trong phủ ta thôi!"

nói xong, mắt cũng không liếc nhìn lại người quỳ trên đất một cái, đứng dậy phát ổng tay áo, bạch y tung bay tóc dài như dệt, đi thẳng.

Diệp Tiềm quỳ ở đó, động cũng không động, hai mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm bóng lưng nàng rời đi, không biết đang nghĩ cái gì.

Diệp Trường Vân bên cạnh quỳ tiến về phía trước, tay mềm khẽ vuốt bả vai Diệp Tiềm, gấp giọng hỏi: "Tiềm, ngươi không sao chứ?"

Diệp Tiềm phảng phất không nghe thấy tí tí hỏi, vẫn như cũ ngơ ngác nhìn về phía người kia biến mất.

Hình ảnh không còn, chỉ mùi hương lưu lại.

Tiêu Đồng thờ dài, nhàn nhạt nói: "hẩn không việc gì." Ít nhất thân thể không bị thương.

Diệp Trường Vân ngẩng đầu nhìn qua, thấy Tiêu Đồng mặt không biểu cảm, lại phảng phất câu vừa rồi kia không phải hẩn nói.

Diệp Trường Vân im lặng cúi đầu, trầm tư thật lâu sau, mới đứng dậy khẽ nâng đệ đệ lên, cảm thán nói: "Tiềm, đứng lên đi, nên đến thì sẽ đến."

---

trên đường xảy ra một chuyện ngoài ý muốn như vậy, đối với Diệp Trường Vân và Diệp Tiềm mà nói, không khác sự kiện lớn bằng trời. Nhưng đối với Hầu gia và Triều Dương công chúa mà nói, bất quá là việc nhỏ không đáng nhắc đến thôi, vì thế một hàng xe ngựa vẫn như cũ đi về phía trước.

trong lòng Diệp Trường Vân rất bất an không yên. Xảy ra chuyện như vậy, nàng không biết đệ đệ mình sẽ nhận trừng phạt thế nào, công chúa tính tình khó dò, Hầu gia âm tình bất định, toàn gia bọn họ này còn không biết gặp tương lai thế nào.

Tiêu Đồng ở trong lòng nàng đã dần dần đậm nhạt, ngẫu nhiên nàng sẽ liếc về phía hẩn, nhưng lập tức quay mặt sang chỗ khác.

nam nhân này, không cần nàng.

nam nhân này, cũng không cho được điều nàng muốn.

Như thế một đường đi tiếp, cũng trôi chảy, mấy ngày đã đến Đôn Dương Thành.

Tiên đế băng hà, mọi việc rối ren, các loại lễ nghi phức tạp, Diệp Trường Vân tuy rằng là thị nữ bên người công chúa, bận đến thiên hôn địa ám, mệt đến mỗi ngày căn bản không kịp nghĩ gì khác. Còn chủ nhân và Hầu gia cũng vẫn chưa từng nói muốn trừng phạt toàn gia thế nào. Diệp Trường Vân trong

lòng an tâm hơn, nhưng có đôi khi lại lo lắng, sợ về sau sẽ tính sổ một lượt, tâm luôn treo lên, thật không an tĩnh. Bởi vậy chẳng qua mới hai tháng, người hao gầy rất nhiều, sắc mặt cũng dần tái nhợt hơn.

Đêm nay, tiên đế đã vào lăng mộ, mọi việc cần làm cũng đều lo liệu thỏa đáng. Triều Dương công chúa cùng mẫu thân ở trong cung ngồi nhàn tản. Từ lúc Triều Dương gả đi, mẹ con hai người chia lìa, lần này gặp lại, là vì tiên đế băng hà. Vương Thái Hậu lôi kéo tay nữ nhi không khỏi tuôn lệ: "Triều Dương, ngày đó phụ hoàng con vì tình thế bức bách, để con chịu nhục với man nhân, ông ấy mấy năm nay luôn luôn hối hận, mỗi khi nhắc tới việc này với ta, luôn thờ dãi."

Triều Dương nghe vậy, trong con người lại nổi lên lãnh ý, buông tay mẫu thân ra, đứng dậy nhàn nhạt nói: "Mẫu hậu, chuyện cũ năm xưa, ta sớm đã quên, hiện thời ngài nhắc lại, là muốn nữ nhi không vui sao?"

Vương Thái Hậu thấy nữ nhi như vậy, biết việc đó với nàng vĩnh khó quên cả đời. Lại nghĩ tới Triều Dương lúc niên thiếu, lại bắt gặp chảy nước mắt.

Nữ nhi này của bà, lúc còn nhỏ là kim chi ngọc diệp được nuông chiều trong cung, nếu không có chuyện lúc đó, bà sẽ tìm một hôn phu mỹ mãn cho nàng, mỗi ngày canh giữ ở bên người nàng, thật là có bao nhiêu tốt!

Chỉ tiếc, thế sự khó vẹn toàn.

Triều Dương đã biết gặp mẫu thân không khỏi nhắc tới chuyện xưa, trong lòng cực kỳ phản cảm, nhưng nghĩ đến phụ thân mới mất, nàng không đành lòng nói nặng lời, cũng chỉ đứng đó không nói.

Đúng lúc này, thị nữ báo, nói là Úc thái phi dẫn Thuận Nghĩa công chúa đến thỉnh an thái hậu.

Vương Thái Hậu nghe thế, vội lau nước mắt, sửa sang lại trang phục, rồi mới sai người mời Úc thái phi.

Úc thái phi cùng Vương Thái Hậu hiện thời, năm đó đều là phi tử được sủng ái bên người tiên đế. Lúc đó hậu vị không có, dưới gối tiên đế không con, hai vị phi tử này đều sinh công chúa, vì thế hai người bề ngoài tốt, kỳ thực ngầm phân cao thấp, so ai sinh hạ hoàng tử trước. Sau này, hai phi tử cơ hồ đồng thời có thai, lại trước sau sinh hạ long tử.

Nghe nói năm đó lúc tiên đế lựa chọn ai làm thái tử, cân nhắc cẩn thận. Phụ thân Úc thái phi là Quốc An Hầu, quyền quý xưng bá một phương, còn Vương Thái Hậu đương thời xuất thân nghèo hèn, nếu so thân thế, vạn vạn không kịp Úc thái phi.

Nhưng cuối cùng, có thể vinh đăng đại điển lại là hoàng tử Trệ do Vương Thái Hậu sinh ra, năm đó Vương phi cũng sửa lại xưng hô thành Vương Thái Hậu.

Triều Dương biết khúc chiết đó, hiện thời ở trước mặt Úc thái phi và Thuận Nghĩa công chúa, tự nhiên không muốn lộ dấu vết chọc người chê cười, cũng cười lên, ngồi xuống dưới mẫu hậu.

Úc thái phi dung mạo đoan trang đi vào cửa, phía sau bà là nữ nhi ruột Thuận Nghĩa công chúa.

Vương Thái Hậu và Úc thái phi tuy rằng năm đó ngầm đấu, người chết ta sống, nhưng hiện thời mọi việc đã định, lúc gặp nhau, cũng như tỷ muội vô cùng thân thiết. Úc thái phi đối với địch thủ ngày xưa, cũng có tâm nịnh bợ, lời nói thân thiết hơn.

Thuận Nghĩa công chúa đứng một bên, thu liễm mặt mày đoan chính tao nhã, cũng không nói nhiều.

Vương Thái Hậu thấy vậy, nói với Triều Dương công chúa: "Triều Dương, con gả cho ngoại hầu, cũng đã lâu không gặp Thuận Nghĩa, tỷ muội các con hảo hảo nói chuyện."

Úc thái phi vội hòa theo: "Thuận Nghĩa, thái hậu nói cực kỳ đúng. Phụ hoàng con dưới gối vắng vẻ, chỉ có vài tỷ muội các con, Triều Dương công chúa là trưởng tỷ, con phải cùng tỷ tỷ lui tới nhiều hơn, cũng học nàng một ít đạo lý xử sự."

Thuận Nghĩa công chúa trên mặt vốn yên lặng, lúc nghe xong lời này, hờ hững quét mắt nhìn Triều Dương công chúa, cúi đầu nói: "Mẫu thân, Triều Dương tỷ tỷ năm đó có thể thoát hiểm trong tay man nhân, Thuận Nghĩa đã kính nể đến cực điểm. hiện thời mặc dù đã chuyển đến Túc Ninh Thành, nhưng kỳ danh vang vọng tới Đôn Dương, Thuận Nghĩa tuy vẫn ở khuê lâu, nhưng cũng có nghe thấy. Thuận Nghĩa còn nhỏ, trí tuệ không bằng tỷ tỷ, hiện có tâm muốn học, nhưng chỉ tiếc không có tuệ căn."

Lời này nói ra làm sắc mặt Vương Thái Hậu nhất thời thay đổi.

Triều Dương nghe xong, lại lơ đãng. Thuận Nghĩa muội muội này, từ nhỏ theo khuôn phép cũ, tính tình lại quật cường, hiện thời Trệ làm hoàng đế, bao nhiêu người cúi đầu nịnh hót mình, chỉ có muội muội gốc này, thế nhưng còn dám lấy lời này ám phúng.

nói nàng ấy quật cường cũng được, nói ngốc nghếch cũng tốt, chính là tính tình này.

Huống hồ, người ta nói cũng là thật.

Tuy rằng Triều Dương không thêm để ý, nhưng Úc thái phi trên mặt đã biến sắc, ân cần cười làm lành với Vương Thái Hậu, lại không biết nói cái gì cho tốt. đang lúc xấu hổ, chỉ nghe thị nữ báo, Hoàng thượng đến thỉnh an thái hậu.

Triệu Trệ tới đúng lúc, Úc thái phi gặp Triệu Trệ liền cáo từ, chỉ để lại mẫu tử ba người bọn họ ở trong này nói chuyện.

Vương Thái Hậu nhớ tới lời vừa rồi Thuận Nghĩa công chúa nói, có tâm dạy Triệu Dương công chúa vài câu, nhưng lại nói không nên lời, cuối cùng chung quy chỉ thở dài một tiếng: "Ta có chút mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi, các con đều đi ra ngoài trước đi."

Triệu Trệ cùng Triệu Dương thấy vậy, cũng cáo lui rồi đi.

Tác giả có chuyện muốn nói: Đây là một truyện nặng khẩu vị, tràn ngập nhục dục hắc ám, H toàn văn chia làm sáu giai đoạn (ai không chịu nổi từ đây xin mời lui lại, miễn cho chịu không nổi bị dọa chạy):

1. Lúc ban đầu là hình thức ngự ty và chính thái, Diệp Tiềm huyết khí sôi trào VS Triệu Dương công chúa xinh đẹp kêu gọi
2. Quý bá
3. H chuồng ngựa, Diệp Tiềm lần đầu tiên ở trên thân thể đảo khách thành chủ
4. H ly biệt
5. H ghen tị
6. H tịch dương hồng ám áp hòa hợp

Lại nói, viết truyện này chẳng phải vì nữ nhân đó, mà là muốn viết vì nam nhân kia. Đây là chuyện xưa một nam nhân xuất thân thấp kém, trưởng thành ở dưới làn váy nữ nhân, lại lớn mạnh trên chiến trường, cuối cùng tạo ra một đoạn truyền kỳ. hần hèn mọn đê tiện, kiên cường lại khiếp nhược, lòng dạ dày rộng lại chứa một chút oán giận, hần nỗ lực, lại không thể không khuất phục hiện thực. Mà năng cao quý xinh đẹp, lạnh bạc sa đọa, tuyệt vọng chảy xuôi trong máu.

Hai người kia cùng nhau giãy dụa, từ hấp dẫn thân thể, đến linh hồn bỏ khuyết lẫn nhau, cuối cùng thành một đoạn nhân duyên tốt đẹp.

Cá nhân ta phi thường thích chuyện xưa này, từ hơn hai năm trước đã lục tục bắt đầu ngẫu nhiên viết một vài chương. không gì ngăn cản nổi ta yêu thích truyện này.

Bạn đang đọc truyện *Diện Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Diệp Trường Vân nhảy múa

Tỷ đệ hai người chậm rãi từ Trường Nhạc Cung thông thả bước ra, Triệu Trệ nhớ tới sắc mặt Úc thái phi vừa rồi, liền thuận miệng hỏi. Triệu Dương chỉ cười nhẹ, cũng không nói đến nữa. Triệu Trệ thấy vậy, không hỏi lại, chậm rãi tản bộ cùng tỷ tỷ trên hành lang dài uốn lượn.

trên hành lang gấp khúc u tĩnh, đèn cung đình từng cái sáng lên, Triệu Dương công chúa cùng đương kim Hoàng thượng Triệu Trệ vai kề vai chậm rãi đi qua, phía sau là một đám cung nữ cẩn thận hầu hạ.

"Hoàng tỷ, phụ hoàng trước khi lâm chung còn nhắc tới người." thiếu niên thiên từ Triệu Trệ vừa mới đăng cơ nhìn tỷ tỷ mình, trong mắt có thâm ý.

Triệu Dương công chúa cười lạnh một tiếng, phảng phất không chút để ý nói: "Triệu Dương hẳn là may mắn, phụ hoàng thế nhưng còn nhớ rõ ta nữ nhi này!"

Triệu Trệ nhẹ nhàng thở dài: "Hoàng tỷ, người không cần nói như vậy, có một số việc phụ hoàng cũng là bắt buộc đi."

Triệu Dương công chúa thu hồi cười lạnh: "Phụ hoàng có khổ sở, Triệu Dương đương nhiên có thể thông cảm, trong lòng Triệu Dương hiện thời vẫn cảm kích phụ hoàng, có thể để ta ở Túc Ninh thành, sống tạm đến cuối đời, hoang đường qua ngày! Chẳng qua --" nàng mỉa mai vừa chuyển, buồn bã nói: "Triệu Dương chính là ngẫu nhiên sẽ cảm thán, dưới đại mạc Kỳ Liên sơn kia, có bao nhiêu lệ của nữ nhi Đại Viêm?"

Triệu Trệ khẽ thở dài một cái, đưa tay nắm tay Triệu Dương công chúa, trên khuôn mặt trẻ trung chậm rãi toả ra ý chí chiến đấu kiên quyết.

hắn nhìn tỷ tỷ mình, trịnh trọng mở miệng nói: "Người phải tin tưởng ta, bắt đầu từ Triệu Trệ ta, sẽ không bao giờ có hòa thân nữa; cũng từ Triệu Trệ, thiên hạ Đại Viêm ta sẽ không bao giờ mặc cho Hung Nô ngông cuồng như thế nữa!"

Triệu Dương công chúa nghiêm cẩn nhìn chằm chằm thiếu niên hăng hái này, nhàn nhạt nở nụ cười: "Ta tin tưởng người, Trệ, từ nhỏ người chính là một đế vương."

Triệu Trệ nghe tỷ tỷ nói như vậy, vừa rồi ý chí chiến đấu sục sôi bỗng nhiên có chút ngưng ngừng, khẽ cười nói: "Tỷ tỷ, nếu người thân là nam nhi, thiên

từ Đại Viêm này Trệ nhất định nhường cho người hiền."

Triều Dương công chúa có chút bất đắc dĩ nở nụ cười: "Trệ, miệng người càng ngày càng ngọt, trách không được Hi Ninh mỗi ngày cười như uống mật đâu!"

Hi Ninh là trưởng nữ của Trấn Bắc hầu cầm giữ binh quyền trấn thủ một phương, cũng là thê tử chỉ phúc vi hôn của Triệu Trệ từ khi còn nhỏ, hiện thời dĩ nhiên là hoàng hậu.

Triệu Trệ nghe tý tý nói đến Hi Ninh, trên mặt đã có tia bất khoái: "Hoàng tỷ, người xem vừa rồi mẫu hậu cũng nhắc tới, nói Hi Ninh luôn không có tin vui, lời nói bên trong hơi có chút bất mãn!"

Triều Dương công chúa thấy trên mặt Triệu Trệ hơi có chút ý tứ hàm xúc làm nũng, buồn cười, cười nói: "Trệ, người xem người, đã làm Hoàng thượng sao còn giống tiểu hài tử đâu! Hậu cung giai lệ ba ngàn, người nào không thể lưu lại thừa tự cho người!"

Triệu Trệ con người tinh lượng nhìn tý tý, thấp giọng nói: "Hậu cung giai lệ ba ngàn bất quá là chút dung chi tục phấn thôi, có mấy ai như Hoàng tỷ đâu..." nói xong lời cuối cùng, thanh âm càng trầm thấp, không thể nghe thấy.

Triều Dương công chúa mị mầu lưu chuyển, liếc đê đê một cái, mím môi không nói.

Triệu Trệ cúi đầu gọi: "Hoàng tỷ..."

Bóng hoa u ám mà thâm thúy, sâu trong con người Triệu Trệ có một loại ý tứ hàm xúc làm cho người ta khó có thể đoán được, một tiếng gọi khẽ, một tiếng thờ dài, có chút làm nũng, có chút phiền muộn, càng cũng có chút hương vị nói không nên lời, cứ như vậy ần ần phiêu tán trong gió, rơi xuống bụi hoa, tịch tịch không tiếng động.

cung nữ phía sau dĩ nhiên dừng bước chân, người người cúi đầu liếm mực, phảng phất các nàng bất quá là lúc này quần áo bóng hoa bên cạnh hành lang.

Diệp Trường Vân tay cầm đèn lồng, cũng cúi đầu, lại nhìn không được vụng trộm nâng con người, liếc về thiếu niên đế vương kia.

Người kia, đó là người có quyền thế lớn nhất thiên hạ này.

hắn, trong tay nắm đại quyền sống chết bao nhiêu người.

Lúc này Diệp Trường Vân không khỏi nhớ tới tình cảnh một nhà bản thân mình hiện thời, trong lòng thêm vài phần sầu lo. Đệ đệ tuổi nhỏ không biết sâu cạn, rơi xuống tai họa như thế, còn không biết nên kết thúc như thế nào đâu!

Tháng tư gió thổi qua, ống tay áo nhẹ nhàng tung bay, đèn đuốc lay động.

Triều Dương công chúa cúi đầu thờ dài một tiếng, mềm yếu lạnh lạnh nói: "Ta muốn đi nghỉ ngơi."

Triệu Trệ thấy tý tý phải đi, hoảng hốt túm tay áo của nàng: "Đừng, chờ một lát."

Triều Dương nhú mày cười khẽ: "Trệ, chờ cái gì?"

Triệu Trệ mặt ửng đỏ, cũng cười nói: "Ngày mai Hoàng tỷ đã phải rời khỏi, Trệ chủ muốn nói thêm mấy câu cùng Hoàng tỷ thôi."

Triều Dương mím môi cười nhìn đệ đệ: "Trệ, vẫn nên nhanh hồi cung đi, đừng để Hi Ninh một mình trông phòng a!"

Triệu Trệ như đứa nhỏ bủn rủn nói: "Mặc kệ nàng!"

Triều Dương nhàn nhạt thờ dài, cười nói: "Người a, từ nhỏ đã như thế này, ăn trong chén xem trong nồi, tham đến đời mạng!"

Triệu Trệ thấy tý tý nói mình như vậy, hơi có chút không vừa ý, dẫn theo vài phần ủy khuất hỏi ngược lại: "Chẳng lẽ tý tý không thế?"

Triều Dương công chúa thật không ngờ Triệu Trệ thế nhưng hỏi lại mình, mảy mảy đẹp hơi nhú, nhẹ nhàng a một tiếng.

Triệu Trệ đã nói ra, liền mím môi, rõ ràng cổ não nói: "Tý tý ở Túc Ninh Thành, dưỡng bao nhiêu người?"

Triều Dương công chúa vạn không nghĩ tới Triệu Trệ thế nhưng đem loại chuyện này hỏi thẳng mình, hơi có chút không được tự nhiên nói: "Chuyện của ta, người không cần lo nhiều như vậy. Chính người mỗi ngày làm chuyện hoang đường, cần thận chút, bằng không Trấn Bắc hầu biết, lại khó coi!"

nói xong xoay người rời đi.

Triệu Trệ thấy tý tý vội vã đi, vội lôi kéo ống tay áo nàng nói: "Hoàng tỷ, đêm nay ta chuẩn bị lễ vật tốt cho người, người nhất định phải thu a!"

trong lòng Triều Dương công chúa thực có chút giận, hơi dùng một chút lực, từ trong tay Triệu Trệ kéo tay áo mình ra, bước nhanh rời đi.

Tùy thị cung nữ thấy thế, cũng vội nhắc đèn lồng đi theo công chúa.

Trong lúc nhất thời, chỉ còn lại thiếu niên kia lẻ loi một mình, nhìn nơi bóng lưng rời đi mà than thở.

Diệp Trường Vân cần môi dừng bước chân lại, ngoái đầu nhìn lại thiên tử trên hành lang có chút cô đơn chiếc bóng.

thiếu niên này đứng ở hành lang gấp khúc lộ ra cô đơn, chẳng phải giống như đệ đệ Diệp Tiềm nhà mình, thiếu niên đơn thuần.

Thiếu niên này, hẳn chấp chương vận mệnh người trong thiên hạ, ôm lấy non sông bát ngát tráng lệ.

hắn trong hành lang gấp khúc u ám, nhìn chằm chằm bóng lưng tỷ tỷ rời đi, về mặt cô đơn làm cho người ta khó có thể hiểu. Nhưng cô đơn này, cũng như hắn đứng tại đại điện phía trên bách quan, một loại cao ngạo làm cho người ta khó có thể tiếp cận.

dưới ánh trăng mờ lung, gió lạnh nhàn nhạt, trong mắt hắn nhìn không thấy thiếu nữ bên cạnh do dự cần môi tái nhợt, hoặc là, cho dù nhìn thấy căn bản hắn cũng sẽ không để ý.

Diệp Trường Vân không quay đầu, theo sau Triều Dương công chúa rời đi.

Nàng biết người phía sau căn bản không chú ý tới mình, nhưng vẫn thẳng lưng, hiện ra dáng vẻ duyên dáng nhất.

Nàng thân thể mạn diệu, đi lại nhẹ nhàng, trên hành lang gấp khúc thật dài dần dần đi xa.

*****

Sắc trời đã tối muộn, Diệp Trường Vân tối nay đến phiên nghỉ ngơi, cũng không cần trực đêm, mắt thấy Triều Dương công chúa đã nghỉ ngơi, nàng liền nhỏ giọng lui ra ngoài cửa.

Ai biết quay đầu nhìn thấy kiệu nhỏ được hai người nâng không chớp mắt, lặng yên không một tiếng động đi tới ngoài điện, bên cạnh còn đi theo một thái giám hơi có tuổi. Trong lòng Diệp Trường Vân đang nghi hoặc, đã thấy lão thái giám kia và thủ vệ thái giám ngoài cửa nhỏ giọng nói vài câu, sau đó thủ vệ thái giám liền nhanh vào thông bẩm.

Diệp Trường Vân trong lòng cảm thấy nghi hoặc, vốn phải rời khỏi lại dừng bước chân, ra về vô tình đi đến ngoài cửa, làm lễ chào hỏi lão thái giám, nhỏ giọng nhắc nhở nói: "Công chúa đã nghỉ ngơi, có chuyện gì ngày mai lại tới cũng giống nhau."

Lão thái giám biết Diệp Trường Vân là thị nữ bên người công chúa, không giấu diếm ý tứ, nhỏ giọng thần bí nói: "chuyện đêm nay, dù thế nào cũng phải quấy nhiễu công chúa."

Diệp Trường Vân nghe xong lời này, trong lòng càng thêm nghi hoặc, nhớ tới Hoàng thượng Triệu Trệ vừa rồi nói đêm nay có lẽ đưa tiễn, nhìn phía cổ kiệu kia, hay là lễ vật đó ở trong kiệu?

Nàng tính đi xem, bên trong kiệu cũng không có thanh âm gì, không biết bên trong đến cùng là nhân vật nào?

Sau một lát, thủ vệ thái giám trong điện mở cửa, nhìn nhìn Diệp Trường Vân, trực tiếp đối nói với lão thái giám: "Công chúa phân phó xuống, trực tiếp đưa vào đi thôi."

Lão thái giám nghe vậy, nhanh chóng vẫy vẫy tay với hai người nâng kiệu, mắt thấy cổ kiệu được nâng vào trong điện, bản thân mới chậm rãi lui xuống.

Diệp Trường Vân nghi hoặc hơn, nhưng nàng đã lui ra cũng không thể đi vào, liền rõ ràng ra về có việc, cùng thủ vệ thái giám chờ ở ngoài điện.

Rất nhanh, kiệu nhỏ kia lại được nâng ra, nhưng phòng trong cũng không có động tĩnh gì, chỉ có tiểu thị nữ đi ra, tiếp đón người chuẩn bị chút nước ấm chờ gọi.

Diệp Trường Vân vội vàng kéo tiểu thị nữ, nhỏ giọng hỏi đến cùng sao lại thế này, tiểu thị nữ nhìn bốn phía một phen, mới ái muội cười, thấp giọng nói: "Ta cũng không thấy rõ là dạng người gì, giấu giếm thật sự nhanh!"

Diệp Trường Vân trầm nghĩ quả nhiên như mình đoán, hoàng đế Triệu Trệ này đưa nam nhân cho tỷ tỷ sao?

Sau một lát, trong điện quả nhiên tràn ra tiếng thân ngâm đứt quãng, vang vang như thủy triều trong đêm, ái muội vô hạn. Nghe thấy, tâm thần Diệp Trường Vân đập dồn, chỉ có thể đỏ mặt cúi đầu không nói.

Tiếng thân ngâm thanh ban đầu còn đứt quãng, phảng phất như tàu lá chuối bị mưa đêm đánh kêu vang, lại như gió lay động chuông gió lắc lư. Sau này thanh âm dần dần cao vút yêu mị hơn, lúc cao vút phảng phất như hồ cầm cao cao gảy âm huyền, đến chỗ cao nhất muốn ngừng chưa ngừng, lại phong hồi lộ chuyển, làm cho người ta nghe thấy, trái tim phảng phất có một ngọn lửa. Mà trong đó lại thường thường xen lẫn một hai tiếng nam tử gầm nhẹ, càng làm cho người ta tâm động thần bay, miên man bất định, không khỏi đoán nam tử bên trong dùng mãnh ép buộc nữ tử yêu mị thân ngâm như thế nào, mới khiến nàng kêu mắt hôn như vậy.

Mà Diệp Trường Vân cũng tính là nữ tử, cũng đã bị tiếng động yêu kiều kia trêu chọc, miên man suy nghĩ một phen, lại nghĩ tới mình và Tiêu Đồng đêm hôm đó, mình nhũ mỳ cần môi, nào dám phát ra một chút tiếng kêu đâu! Hôm nay nghe tiếng nữ tử này mị nhân, nàng mới biết hóa ra trên giường trong lúc đó còn có tiếng động mắt hôn liêu nhân như thế.

Tức thời nàng đương nhiên nhìn không được miên man suy nghĩ một phen, lại không khỏi nghi hoặc, công chúa ngày thường người nuông chiều cũng không ít, sao chưa bao giờ có tiếng động phóng đăng giống như thế này đâu?

Tối nay người trên sạp chủ nhân, là người ra sao, thế nhưng trong thâm cung cấm viện lấy một cỗ nhuyễn kiện đưa tới, tư hội cùng công chúa, làm công chúa phát ra tiếng động khiến người mơ màng? Công chúa trước kia mặc dù làm việc không có kị, ngay cả Phủ Đào, Phàm Liên cũng chưa từng khiến công chúa vong tình ngâm kêu như thế.

Đêm hôm đó, trong điện tiếng vang xầu hổ kia kéo dài đến sau nửa đêm mới dần dần ngừng lại. Diệp Trường Vân đứng ở ngoài điện, nghe từng đợt yêu kiều vang động trong đêm tối chậm rãi dập dờn mở ra, trong lòng lại ngẩn ngơ trầm chuyền.

Nàng chờ đợi cả đời, cuối cùng có thể nở hoa?

Lúc này nàng cũng không biết, đoá Bi Ngạn Hoa của nàng ở ngay tại đó không xa.

*****

Thời gian trôi rất nhanh đã tới năm Kiến Nguyên thứ hai. Mừng ba tháng ba là tiết thượng tị, tân đế Triệu Trệ đi Vị thủy thực hiện nghi thức tế lễ, trên đường về Đôn Dương, đặc biệt đi đến Túc Ninh Thành vấn an ty tỷ Triều Dương công chúa.

Thiên tử giá lâm, nhất thời Bình Tây Hầu phủ lên lên xuống xuống vội thành một đoàn. trên chính đường, rượu ngon món ngon, ti trúc quản huyền, cũng có Triều Dương công chúa, một đôi mắt mê hoặc tựa tiểu phi tiêu.

Triệu Trệ ngồi phía trên kéo tay ty tỷ nhà mình, thấp giọng cười nói: "Trăm hôm nay cô ý đến thăm Hoàng ty trước, không biết Hoàng ty chuẩn bị đại lễ nào cho trăm?"

Triều Dương công chúa bật cười, dùng ngón tay ngọc nhẹ gõ trán Triệu Trệ, ghé hán nói: "Người a, đã là thiên tử, sao còn tính toán chi li lễ hay không lễ với ty tỷ đâu!"

Triệu Trệ đương nhiên không thuận theo, làm như không thấy ty tỷ nhà mình, trong mắt phảng phất có chờ mong.

Triều Dương công chúa mím môi cười không đáp, một đôi tay ngọc mềm như không có xương nhệnhàng vỗ, liền có tiếng nhạc vang lên, trong tiếng nhạc nhẹ nhàng, một đám vũ kỹ eo nhỏ như liễu duyên dáng chậm rãi đi vào sảnh đường. Các nàng thủy linh thanh lệ, kỹ thuật nhảy nhẹ nhàng tuyệt đẹp, lúc xoay tròn y phục rực rỡ tung bay, nhẹ nhàng khởi vũ phảng phất như hoa đại đầu xuân bàn, lại như quả đào kiều diễm ướt át đầu cành, dẫn người ta ngón trở đại động.

Triều Dương công chúa lười nhác bưng một chén rượu, tà nghệ liếc đệ đệ, cười yếu ớt không nói.

Thiên Tử Triệu Trệ tuổi trẻ, thân mình hơi dựa vào ghế, đầy phòng ca múa cũng giống như nhìn như không nhìn, nghe như không nghe, một đôi mắt sáng thường thường hàm chứa ý cười nhìn về phía ty tỷ mình.

"khẩu vị người dĩ nhiên là soi mói." Triều Dương công chúa uống rượu trong chén, thanh âm có chút khàn khàn.

"Là ty tỷ quá mức keo kiệt." thanh âm Triệu Trệ trầm nhẹ phảng phất như thì thầm.

Triều Dương công chúa, ngón tay ngọc khẽ vuốt một luồng tóc bên mặt, lúc nhấc tay phong tình vô hạn, môi đỏ mọng nhẹ giọng phun ra: "Chỉ người có tính nhẫn nại tốt, mới thường thức được mỹ ngọc vô thượng."

Triệu Trệ hơi hơi co tay: "Được, trăm sẽ chờ."

Vừa dứt lời, tiếng nhạc chợt thay đổi, vốn nhẹ nhàng bỗng nhiên uể oải, mềm yếu ngầy ngầy, như tơ như miên, như thiếu nữ động tình nói nhỏ bên gối. Trong tiếng nhạc nhu ngầy triền miên, một nữ tử hồng y che mặt bằng sa mỏng, bước chân nhẹ nhàng đi lên. trên người nàng hồng y mỏng nhẹ phảng phất như không có gì, lúc nàng bắt đầu chậm rãi khởi vũ, như ẩn như hiện khiến người ta mơ màng, mái tóc nàng như thác nước theo tiết tấu vũ khúc dập dờn ở trước ngực, hồng y và tóc đen dập dờn mị hoặc.

Triệu Trệ trước mắt sáng ngời, ngẩng đầu nghiêm cẩn đánh giá.

Nữ tử hồng y che mặt, đúng là Diệp Trường Vân.

Diệp Trường Vân đang đưa hông, giống như đêm hôm đó ở dưới thân Tiêu Đồng thẹn thùng đón ý nóihùa, đôi mắt nửa mở nửa khép, muốn cầu còn đợi, phảng phất mang tất cả tâm sự như dòng nước chảy qua tim.

Cảm giác được con người thiên tử gắt gao nhìn chăm chăm mình, như chìm ửng nhìn thấy con mồi, trái tim nàng không khỏi một trận dập dờn, đẩy mông, ưỡn người, xoay thắt lưng, ngẩng đầu, nâng cánh tay, kỹ thuật nhảy của nàng càng thêm liễu nhân, con người cũng càng thêm mê say.

Giờ khắc này, nàng đợi thật lâu, mới đợi được đoá hoa của mình chậm rãi nở rộ.

Nàng tư lắc lư bộ ngực lớn, vòng eo như dương liễu dập dờn, bộ ngực từng có một đôi bàn tay to thô ráp vuốt ve mà càng tròn, vòng eo vì trái tim

có một mối tương tư mà càng hao gầy. Lúc nàng như dương liễu nhẹ lay động trong sảnh, một đôi con người như chim ưng gắt gao dõi theo vòng eo nàng.

Nàng trong lòng cười khê, môi nàng hồng nhuận sáng bóng, chỉ đợi người hái hoa nhẹ nhàng nhắm nháp; mắt nàng khiến người say mê, giống như thiếu nữ tư xuân ẩn dấu muôn vàn ai oán sầu triền miên.

Đúng vậy, môi nàng tịch tịch nở hoa không người nhắm nháp, một đoạn tâm sự phong lưu sớm đã tràn xe cát.

Nàng mềm nhẹ cười tịch tịch, môi hồng nhuận nhẹ nhàng khép mở, cúi đầu ngậm xương.

Ngậm xương kia, yêu kiều trầm thấp, như khóc như than, uyển chuyển trăm hồi, anh anh thành vận, phảng phất như đêm hôm đó đoàn tụ trong điện đứt quãng ngâm nga, trong đêm tối chậm rãi dập dờn mở ra.

"Lúc phương huyên mới sinh, là cô không lo sầu. Lòng mây chưa vẽ xong, sao ôm được lang quân."

Trong đường thiếu nữ chưa hiểu chuyện xấu hổ đỏ mặt, nữ tử hiểu được huyền diệu trong đó vụng trộm tràn ra vẻ cười ái muội.

Triệu Trệ chậm rãi thu hồi con người, quay đầu nhìn về phía tỷ tỷ, lại nhìn thấy Triệu Dương công chúa đang cười yếu ớt nhìn mình.

"Hoàng tỷ tỷ, thanh âm của ca kỹ này, rất giống một người đấy!"

Triều Dương công chúa nghe vậy cười khê, ý tứ hàm xúc không rõ "à" một tiếng.

Triệu Trệ ánh mắt lại chuyển tới ca kỹ hát hay múa giỏi kia, nhàn nhạt nói: "Kỹ thuật nhảy của nàng, cũng rất giống một người đấy."

Triều Dương công chúa lần này đến một tiếng "à" cũng không có, chỉ thiên kiều bá mị cạ một chén rượu.

Triệu Trệ nhìn chằm chằm ca kỹ kia thật lâu, bỗng nhiên nở nụ cười: "Ngay cả mắt nàng, cũng cực kỳ giống một người." hần nói xong, thanh âm bỗng nhiên phảng phất trầm thấp: "Kỳ thực càng giống bộ dáng nàng mười bốn tuổi!"

bộ dáng mười bốn tuổi?

Năm nay Triệu Dương công chúa, đã mười chín tuổi.

Triều Dương công chúa mười chín tuổi, nghe được tiếng trầm thấp đó, hơi hàm ý châm biếm nở nụ cười.

Trong sảnh, Diệp Trường Vân múa yêu mị mà nhẹ nhàng, con người ẩn dấu vô hạn phong tình lại dẫn theo một tia hồn nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Diện Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Diệp gia có nữ nhân gọi là Trường Vân

một khúc kết thúc, Triệu Trệ hàm chứa tươi cười ý vị thâm trường, nhìn tỷ tỷ, cười nói: "Có chút nóng, trầm muốn thay quần áo!" nói xong liền đứng dậy đi ra ngoài.

Triều Dương công chúa mị mầu đưa một ánh mắt về phía Diệp Trường Vân, Diệp Trường Vân dĩ nhiên biết ý này, cũng nhẹ bước chân, đi theo Triệu Trệ vào hậu viên thay y phục.

Triệu Trệ mắt thấy vu vật mị vũ đó cũng theo mình vào, cố ý giận tái mặt nói: "không có ý chi của trầm cũng dám tự tiện xông vào, người thật to gan!"

Diệp Trường Vân nghe vậy hoảng hốt, vội cúi người quỳ xuống: "Hoàng thượng xin thứ tội, nô tì chỉ muốn tiến vào hầu hạ Hoàng thượng thay quần áo."

Triệu Trệ hơi nhíu mày, buông con người xuống nhìn xuống vu vật thanh tú mị nhân quỳ trên mặt đất kia, nhàn nhạt hỏi: "Hầu hạ trầm thay quần áo? một khi đã như vậy, sao còn chưa bắt đầu?"

Diệp Trường Vân nom nớp lo sợ đứng dậy, nâng hai tay có chút run run, mềm nhẹ cúi xuống vạt áo cho thiên tử thiếu niên.

Triệu Trệ sâu không thấy đáy con người gắt gao nhìn chằm chằm phía trước cái kia cúi đầu xấu hổ thiên hạ, đột nhiên trầm nhẹ hỏi: "Vừa rồi người kia kỹ thuật nhảy rất là phóng khoáng liêu nhân, thế nào hiện tại không có người, người nhưng là xấu hổ lên? Lát mềm buộc chặt?"

Diệp Trường Vân cảm giác được hơi thở ám áp từng trận phun lên gò má, không khỏi hơi hơi cắn môi, nâng lên con người như nước vụng trộm liếc nam phía trước.

Triệu Trệ chỉ cảm thấy người kia thoáng nhìn như nai con kinh hồng, trêu chọc một chút rung động nổi lên ở chỗ sâu nhất trong lòng, hẳn bỗng nhiên hắc hắc cười một tiếng xấu xa, vươn cánh tay mạnh mẽ nắm eo nhỏ, tay kia chợt nâng cằm nàng, bắt buộc nàng ngược mặt nhìn mình.

Eo nhỏ vào tay quả nhiên giống như tượng tượng mỏng manh không chịu nổi nắm chặt, cằm nàng nhún nhụy bóng loáng xúc cảm tuyệt vời.

Triệu Trệ dùng ngón tay cái nhẹ nhàng vuốt ve kiềng mồi của nàng, vừa lòng nhìn người này run rẩy một trận, hẳn cười ha ha: "Hoa nhỏ kiềng mồi như vậy, không biết từng có người nhắm nháp trước trẫm một bước?"

Triệu Trệ hỏi lời này, tự nhiên cũng không muốn Diệp Trường Vân trả lời, chỉ dần dần cúi đầu xuống, thấp giọng nói: "Người không phải nói muốn giúp trẫm thay quần áo sao? Thế nào lại ngốc hồ hồ bất động?"

Triệu Trệ vừa lăm bắm, vừa cúi đầu áp lên môi mềm của Diệp Trường Vân.

hắn lúc đầu chỉ tỉnh tề nhắm nháp một chút, như bướm vờn hoa. Nhưng chậm rãi hút, động tác dần dần kịch cuồng lên, giống như cuồng phong mưa rào chà đạp nàng kiều diễm, không có tâm thương hương tiếc ngọc. Diệp Trường Vân chưa bao giờ nhận kịch cuồng như vậy, nàng hơi thông khó nhắm mắt lại, giờ khắc này nàng cảm thấy mình như bị ép khô hút cạn, nhưng nàng không thể lui, nàng chỉ có thể yên lặng chịu đựng.

Triệu Trệ kịch cuồng chợt dừng lại, hơi hơi rời khỏi Diệp Trường Vân, con người thâm trầm cúi đầu tỉnh tề ngắm nàng. Chỉ thấy Diệp Trường Vân nhú mũi, than nhẹ, mặt đỏ ửng như hoa nở trên đồng. Triệu Trệ con người tràn ra một tia hồi ức, không thể kiềm chế trầm thấp nói: "Người như vậy, tốt lắm, tốt lắm..."

đang nói bỗng nhiên hét lên một tiếng, kéo mạnh sa mỏng trên người Diệp Trường Vân. Chỉ nghe tê một tiếng, vũ y vốn không che được nhiều lắm triệt để cởi ra. Thân thể Diệp Trường Vân mảnh mai xinh đẹp hiện ra trước mặt Triệu Trệ. Thân mình tiêm tử trắng nõn, trong phòng thay quần áo hơi u ám tàn mất ra mùi thơm thiếu nữ nhàn nhạt.

Con người Triệu Trệ nhiễm một tầng âm sắc, hẳn trầm thấp hạ lệnh: "Dựa vào tường."

Trong tháng ba, thân mình Diệp Trường Vân xích lửa run nhè nhẹ, nhưng nghe thấy mệnh lệnh kia, vẫn nhắm xuống hồ thẹn quỳ dựa vào tường.

Cánh tay tỉnh tề nhu nhược bám trên tường lạnh như băng, vòng eo từng múa ra tư thái mỹ nhân bởi vì phủ nằm sấp mà đưa phía sau toát ra đường cong rung động. Xuôi theo vòng eo mảnh khảnh là đôi mông trắng nõn cân xứng, mông kia trắng nõn cong tròn lấy một tư thái mềm mại nịnh người mãn mê về phía sau, cái khe tối mờ ở giữa kia phảng phất đang mời gọi quân nhắm nháp yêu thương.

Triệu Trệ cũng không cời y quan xuống, chỉ tùy tay kéo long bào, lòi tiết khó xuống đầu gối, thông dong trần định tiến lên, tách hai chân nữ tử đang tỉnh tề run nhè nhẹ ra, để chỗ thân bí mật hoặc không hề che lấp hiện ra trước mắt. Con người hẳn ám trầm gắt gao nhìn chăm chăm chỗ đó, chỉ thấy ở giữa, thiếu nữ tiêm tử cân xứng trắng nõn, có phương thảo như ở trong mưa tháng ba mơ màng, thể lương ai oán, hơi hơi run rẩy, trong đó cũng có hồng châu tròn bóng sáng rõ như ẩn như hiện. Nàng rõ ràng ngưng ngưng muốn khép hai chân che chỗ xấu hổ, lại bởi vì quân vương ở phía sau mà không thể không nhắm xuống hồ thẹn để cho quân hái. Triệu Trệ bên môi gọi lên một chút cười, hơi hơi ngồi xuống, dùng lực đẩy vào phía trước, chậm rãi chìm vào trong thân thể nàng.

Diệp Trường Vân chỉ cảm thấy có lực lượng cường đại thô cứng mãnh liệt xâm nhập, hơi thở nàng hào hển, nhắm mắt thừa nhận, lại nhếch mông lên đón ý nói đùa. Dùng cách thúc từ một vị lão ma ma trong cung đi ra, hi vọng có thể che giấu điểm được thiên tử, vì mình cầu thêm một chút thương tiếc.

Triệu Trệ cảm giác được một cái gì như có như không chặn đường tiến của mình, hơi dùng một chút lực, vật kia liền biến mất, hẳn thế như chẻ tre tiến quân thần tốc, không bị ngăn trở nữa. Dừng đạo chặt chẽ cắn nuốt, tư vị tốt đẹp như trong tưởng tượng.

hắn cúi đầu, có một tia màu đỏ dọc theo chỗ ái ân chảy ra, dọc theo đùi ngọc cân xứng chậm rãi rơi xuống, uốn lượn đỏ tươi cùng nhún nhụy trắng nõn tồn nhau lên thành mỹ hoặc kinh người.

Âm sắc trong mắt Triệu Trệ càng đậm, nhàn nhạt nói: "không nghĩ tới, thiên hạ như người, thế nhưng còn chưa từng có người hưởng qua tư vị này." hẳn dưới thân dừng mãnh dùng thêm chút lực, đỉnh nhập thật sâu, làm Diệp Trường Vân đang bắt lực dựa tường phát ra tiếng kêu yêu kiều, hẳn vừa lòng nói: "Như thế rất tốt, trẫm muốn nghe thanh âm vừa rồi kia của người, tựa như -- "

hắn bỗng nhiên dừng lại, hơi run sợ một chút, nháy mắt đã phản ứng lại, cúi đầu cười nói: "Bé con này, hôm nay trẫm sủng hạnh người một phen."

Triệu Trệ một tay nắm chặt vòng eo thiên hạ dưới thân, tay kia thì vòng lên phía trước bắt lấy kia chỗ mềm mại đang dập dờn lên xuống, cắn chặt hàm răng không nói, hạ thân cuồng động một phen, cuồng phong mưa rào căn bản không để ý người dưới thân có chịu được không.

một phần mềm mại trước ngực của Diệp Trường Vân bởi vì tư thái nằm sấp nên đứng đưa lắc lư, một bên khác lại bị bàn tay to nắm chặt bừa bãi vuốt ve. Vòng eo bị túm chặt cơ hồ không chịu nổi đại lực va chạm phía sau mà lắc lư bất lực, mông tròn cũng theo từng đợt công kích mà nước chảy bèo trôi, lay động trước sau, dập dờn phóng đảng rung động. Cặp đùi thon dài xinh đẹp kẹp chặt, phảng phất vô thức muốn vì mình cầu một cơ hội ngưng nghỉ, lại bởi vì bị xiết thật chặt ngược lại khiến nam tử phía sau không biết thỏa mãn, càng thêm cuồng mãnh tiến công.

Diệp Trường Vân nhú mày, tay mảnh khảnh bám chặt lên tường, vươn cái cổ yêu kiều, bắt lực trong thế công cuồng ngạnh bá đạo, như khóc như ngâm, không thành câu. Dù có thị nữ thị bên ngoài đợi, dù biết bản thân phát ra tiếng vang xấu hổ hội rơi tiến vào tai người khác, nàng vẫn là để cổ họng phát ra tiếng kêu phóng đảng nhất. Bởi vì nàng đã biết trên thế gian này, thanh âm làm nam tử động tâm nhất không phải tiếng ca tuyệt vời, cũng không phải âm nhạc động lòng người, mà là tiếng khinh ngâm phiêu đảng hồn người của nữ tử kia trong đêm hôm đó.

Nàng không phải chưa từng hưởng qua tư vị mất hồn kia, vô số đêm mất ngủ, bao nhiêu lần mơ thấy đêm hôm đó nàng ở dưới một thân thể cường tráng mà động tình. Bởi vì tình đã động, vòng eo kia mới có thể mất hồn.

Nhưng hiện thời nam tử sau lưng nàng bừa bãi tứ cuồng không phải hấn, hấn cũng không chịu cho mình.

Tối nay, trong một phòng thay quần áo u ám, bên tai nghe rõ tiếng động bên ngoài qua lại, nam nhân khiến nàng quý dựa trên tường, lấy một tư thế khuất nhục nhận sủng hạnh là thiên tử ở ngôi cửu ngũ, có quyền thế cao nhất thiên hạ.

mẫu thân nàng từng nói, gả cho người, mặc quần áo ăn cơm

Nhưng Diệp Trường Vân biết, inh không chỉ muốn mặc quần áo, ăn cơm, nàng muốn càng nhiều càng nhiều hơn.

Nàng có một mẫu thân, cả đời lao khổ hiện còn ở trong phủ Triều Dương hầu giặt quần áo, một đôi tay già nua thô ráp luôn sưng tấy không chịu nổi.

Nàng còn có hai tỷ tỷ, đến nay chưa gả đến nhà thích hợp, chỉ có thể cùng người tăng tị, chỉ vì một ít lợi cực nhỏ phải khúc ý nịnh hót.

Nàng còn một đệ đệ, rõ ràng mang võ nghệ bất phàm lại vì xuất thân ti tiện mà suýt bị người vấy bẩn.

Phía sau thế công càng thêm hung mãnh, nàng bắt lực dựa vào tường theo từng đợt thế công lác lác thân mình.

nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, trong cổ họng tràn ra tiếng ngâm phiêu hồn, trong mắt là một mảnh kiên định sáng rõ.

Nàng muốn, trời biết đất biết, Diệp Trường Vân biết!

Triệu Trệ giữ tay Diệp Trường Vân mạnh mẽ dùng sức, Diệp Trường Vân phát ra một tiếng thét kinh hãi, đảo mắt liền phát hiện mình đã bị cuốn lại, kinh hoàng ngược mắt về phía trước, phía trên đứng là nam tử nhìn xuống thiên hạ.

Diệp Trường Vân không thấy thân mình mỏng manh bị áp trên mặt đất, trên đất có chút lạnh lẽo, nhưng Diệp Trường Vân cũng không biết lạnh.

Trái tim có một trận hỏa diễm, chậm rãi dâng lên.

quần áo trên người Triệu Trệ, trừ tiết khô tuyệt tới bên hông, cơ bản hoàn hảo, chẳng qua hiện thời hành động điên cuồng, có hơi hỗn loạn.

chỗ sâu trong con người trầm định của Triệu Trệ dần dần nóng lên, nữ tử dưới thân kia, hai luồng trước ngực, thủy nộn, ngọc son, đúng là lúc thiếu nữ mới này nở diệu kỳ.

Y quan hoàn hảo Triệu Trệ áp lên thân mình, che kín không hở chỗ nào.

trên đời này, nam và nữ lúc đó căn bản là không ngang nhau.

Triệu Trệ và Diệp Trường Vân lúc đó đương nhiên càng không ngang nhau.

Thí dụ như trong phòng thay áo u ám, lúc Triệu Trệ quần áo coi như chỉnh tề bình tĩnh tiết ngoạn nữ tử dưới thân nhẹ nhàng run run, làm sao có ngang nhau?

Triệu Trệ nhìn xuống nữ tử dưới thân réo rất thảm thiết xinh đẹp, cảm thụ được nàng ôn ngáy ẩm ướt hàm chứa mình, cúi đầu mệnh lệnh: "Ôm ta."

Diệp Trường Vân dưới thân lạnh lẽo, trên người lửa nóng, trong băng hỏa giao hòa, nhẹ nhàng vươn cánh tay bắt lực, leo lên trên cổ nam tử.

Leo lên... Đúng vậy, đây là leo lên, nàng dùng tay ngọc mềm mại leo lên nam nhân có quyền thế nhất thế gian, cũng dùng thân mình mềm mại nhất bao dung cuồng mãnh nhất thế gian.

Lúc nàng bắt lực leo lên trên người nam tử kia, tựa như lục bình tìm được căn cơ, từ đằng chạm vào đại thụ, rốt cuộc, không bao giờ muốn buông ra nữa.

Trong mắt Triệu Trệ có một loại cảm xúc có thể gọi là thương tiếc hơi hơi tràn ra.

nữ tử dưới thân kia, vươn tay, đặt lên mình, phảng phất giao ra tánh mạng, phảng phất giao ra cả đời.

hắn là thiên tử Đại Viêm, là đế vương thiên hạ này.

Có rất nhiều người nguyện ý đem mình giao phó cho hắn, nhưng mà nữ tử này ở giờ khắc này lại khiến hắn có một tia thương tiếc.

Bởi vì sao... Bởi vì sao...

Triệu Trệ nhắm mắt lại, hần biết, nhưng vĩnh viễn không có cách nào nói ra miệng.

Đây vĩnh viễn là một bí mật.

Triệu Trệ cảm nhận được nữ tử dưới thân nhẹ nhàng thờ đốc, lại mở mắt, ánh mắt rơi xuống hai điểm anh đào tròn dập phập phồng, không khỏi cười ra.

Tay hần ác ý nắm lấy, khiến nàng kiều nhượng, hần không quan tâm, bừa bãi thường thức.

"Người tên là gì?" hần khàn khàn hỏi.

"Họ Diệp, tiện danh Trường Vân." ánh mắt thẹn thùng của Diệp Trường Vân dừng cảm vọng tiến vào mắt nam tử phía trên, thờ gấp cúi đầu trả lời.

"Hảo, Diệp Trường Vân, trầm nhớ kỹ!" Trong mắt Triệu Trệ kiên định, đồng thời dưới thân lại dùng một chút lực, tung hoành ngang dọc hơn.

Tư vị này cực kì tuyệt vời, phảng phất như cười lương câu bảo mã tung hoành sa trường, bất đồng là, bên tai không có tiếng sắt thép va chạm, mà là tiếng nữ tử anh anh yêu kiều cầu xin tha thứ.

.....

Ngoài phòng thay quần áo, bọn tiểu thị nữ nghe tiếng vang bên trong làm cho người ta tai nóng mặt đỏ, không khỏi tai đỏ lên. Trong đó, có tiếng va chạm lớn, cũng có giọng nữ tử yêu kiều cầu xin tha thứ không thành tiếng, thường thường xen lẫn tiếng nam tử gầm nhẹ, không cần đoán cũng biết bên trong phát sinh cái gì.

Hai tiểu thị nữ nhìn nhau, cảm thấy không nói đã hiểu.

"thanh âm này, có chút giống chủ nhân đâu..." Thị nữ Giáp thấp giọng thì thầm với thị nữ Ất.

"Ai nha, Diệp Trường Vân kia một lòng ở bên người chủ nhân, chẳng lẽ vì học được cái này đến mị hoặc Hoàng thượng sao?" Thị nữ Ất cũng kè tai nói nhỏ, trong giọng nói hơi có chút khinh thường.

"Cũng không phải sao, người xem hiện thời hấp tấp ở trong phòng thay quần áo làm việc đó, cũng không biết liêm sỉ a!" Thị nữ Giáp cũng nói tiếp.

"Ừ ừ, cả nhà nàng ấy sao hiểu được lễ nghĩa liêm sỉ này đó, tỷ tỷ nàng ấy không phải là sớm đã cùng người tư thông sao!" Thị nữ Ất lập tức nói có sách, mách có chứng.

"nói đến đây, Diệp gia kia..." Thị nữ Giáp cũng hưng trí hơn.

Ai biết còn chưa dứt lời, Cẩm Tú vừa đứng đi qua, nhàn nhạt nhìn nhìn cửa phòng khép chặt, lại liếc mắt hai tiểu thị nữ đang kè tai nói nhỏ, banh mặt ra.

Hai thị nữ vội vàng ngừng tiếng, không dám nói nữa.

Các nàng còn thật nhỏ, chưa lấy dính bụi trần. Cẩm Tú trong lòng cười khở.

Bạn đang đọc truyện *Diện Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Cầu nguyện ngọc ôn hương

Triệu Trệ sau một trận thể công thống khoái đầm đìa, cổ sôi nổi đè nén trong bụng đột nhiên trào ra, hần thô thanh thở hào hển, khép con người cảm nhận tư vị. thật lâu sau, hơi thở dần dần bình ổn, một lần nữa hần mở mắt nhìn xuống thiên hạ dưới thân.

Nữ tử này, tóc đen tràn đầy, ngọc thể đầy đặn, trên người đã là một mảnh bừa bãi. Nàng mở một đôi mị mầu ẩn ẩn nhìn mình, môi đỏ mọng hơi hơi mở ra, phảng phất còn chưa bình phục lại từ trong ý vị hoan ái vừa rồi kia.

Triệu Trệ không khỏi gọi lên một chút cười, nhàn nhạt nói: "Diệp Trường Vân, người thật sự là càng lúc càng khiến trầm kinh hi." nói xong hần kéo tiết khô bị rơi, thoáng sửa sang lại y quan, đi thẳng ra ngoài.

Đầy đất một mảnh lạnh lẽo, Diệp Trường Vân cả người xụi lơ nằm trên mặt đất, kinh ngạc nhìn nóc nhà khắc rồng vẽ phượng, vài phần nghi hoặc vài phần chờ mong, đều ở trong tim.

.....

tế mầu Triệu Dương công chúa nhàn nhạt đảo qua đệ đệ một lần nữa trở lại đại sảnh, hần giống như thú ăn no i, hàm chứa ý cười thỏa mãn.

Nàng cúi mắt bưng rượu lên tự uống, cũng không nói gì thêm.

Triệu Trệ ngược lại có chút không được tự nhiên, cúi đầu ho khẽ, cũng bưng chén rượu lên che giấu nói: "Hoàng tỷ tỷ, rượu chỗ người nơi này, so với rượu ở hoàng cung có tư vị khác!"

Triều Dương công chúa nhàn nhạt kêu "à", cười nói: "Người nói là rượu sao? Ta cho rằng hẳn là người đâu!"

Triệu Trệ thấy Triều Dương công chúa nói toạc ra, đầu tiên là mặt ửng hồng lên, lập tức hắc hắc nở nụ cười: "Hoàng tỷ, người nơi này, tự nhiên cũng được dạy dỗ như nước trong veo, làm cho người ta vừa gặp liền luyện tiếu buông ra!"

Triều Dương công chúa nhún mày đậm cười, lại không nói gì.

Triệu Trệ đi qua nhỏ giọng năn nỉ: "Tỷ tỷ, đem nàng cho trẫm đi!"

Triều Dương công chúa cúi đầu thưởng thức chén rượu trong tay, cười không nói.

Triệu Trệ ghé tai thấp giọng nói: "Tỷ tỷ, người cho ta thôi! Chỉ cần người cho ta, người muốn cái gì ta đều đáp ứng." Lần này hẳn tự xưng ta mà không phải trẫm, hẳn gọi nàng là tỷ tỷ mà không phải Hoàng tỷ.

đám người Cẩm Tú bên cạnh nghe nói như thế, người người cúi đầu, đỏ mặt theo.

Triệu Trệ nói xong, tự giác cũng cảm thấy trong lời này rất có nghĩa khác, khiến mơ màng, hơi mím môi không nói nữa, chỉ mở to con ngươi tinh lượng nhìn tỷ tỷ.

Triều Dương công chúa cảm giác được hơi thở nóng hằm hấp bên tai, bỗng nhiên cảm thấy giống như về hồi nhỏ, hồi nhỏ hẳn luôn dính bên người nàng, năn nỉ xin cái này cái kia.

Triều Dương công chúa nhún mày tà tà liếc qua: "Từ nhỏ đến lớn, phàm là người nhìn trúng cái gì, tỷ tỷ có từng không đưa cho người sao?"

Triệu Trệ nghe nói như thế, dường như nhớ tới cái gì, trong mắt hơi hơi buồn bã, ngừng cúi xuống hỏi ngược lại: "Tỷ tỷ muốn cái gì, Trệ có từng không muốn đưa cho người sao?"

Triều Dương công chúa nhún mày, trầm mặc một lát, bỗng nhiên cười lạnh một tiếng, nhẹ giọng hỏi: "Người cũng biết ta muốn cái gì?"

cầm Triệu Trệ nhảy mắt cứng lại, con ngươi một mảnh ngưng trọng, trên mặt cũng dần dần đứng đắn lên. trên mặt hẳn lúc này đột nhiên hiện ra thiên tử thiếu niên uy nghi.

hắn chậm rãi, nói như hứa hẹn: "Người yên tâm, người không thể làm, ta đương nhiên sẽ thay người làm được!"

.....

Thiên Tử Triệu trệ đi rồi, cùng nhau rời đi theo xe tứ mã loan thừa của hắn là thị nữ bên người Triều Dương công chúa, Diệp Trường Vân.

Lúc thân mình Diệp Trường Vân nhẹ nhàng được đỡ lên xe ngựa, Triều Dương công chúa mỉm cười nhìn nàng, thấp giọng nói: "Trường Vân, đi như vậy, lần sau gặp nhau, người đã không còn là Diệp Trường Vân hôm nay."

Diệp Trường Vân ngoái đầu nhìn lại, nhìn chằm chằm nữ tử tươi đẹp trong tháng ba kia, cúi đầu cung kính nói: "Nếu như có một ngày như vậy, Trường Vân dù thế nào cũng không quên đại ân của công chúa."

Triều Dương công chúa đánh giá Diệp Trường Vân, đế vương sùng hạnh mấy ngày, tiểu thị nữ ngày xưa cử chỉ kính cẩn ngôn hành, nay đã có khí thái khác.

Triều Dương công chúa bên môi ý cười càng sâu.

Trường Vân, trong Trường Nhạc Cung liệu có một chỗ của người?

Xe tứ mã loan thừa dần dần đi xa, tro bụi tung lên sau bánh xe cũng dần dần mờ hồ.

Triều Dương công chúa đứng trong xuân hàn tháng ba se lạnh, kinh ngạc nhìn phương xa, thật lâu không nói gì.

Chim bay từ rừng, mỗi con sẽ có tương lai tốt đẹp hoặc không tốt đẹp của mình. Còn Triều Dương công chúa lại nhất định cả đời canh giữ trong Túc Ninh Thành, cùng với Hầu gia kia, chưa từng đồng tâm cũng chưa từng đồng tâm.

Ở mắt góc bên người nàng đứng không chớp, là một nhà Diệp Tiềm.

Diệp Tiềm đỡ mẫu thân lau nước mắt, không ngừng nhìn về phía phương xa tỷ tỷ biến mất.

Tỷ tỷ hấn vào cung

hắn vẫn còn có thể tiếp tục canh giữ ở Túc Ninh Thành, canh giữ bên người nữ tử kia, vì nàng vung roi, vì nàng dẫn ngựa. Lúc nàng cần, quỳ gối trước mặt nàng cho nàng dẫm đạp lên.

Bởi vì, người đó, là chủ nhân hắn.

.....

Đối với một nhà Diệp Tiềm mà nói, ngày qua như không có gì biến hóa, chẳng qua là lúc ăn cơm thiếu một đôi đũa, lúc ngủ hơn một phần chờ mong, còn trong lòng mỗi người hơn chút vướng bận nông đậm.

Đối với Triều Dương công chúa mà nói, lúc Cẩm Tú ngẫu nhiên nhắc tới, nàng sẽ nhớ lại kia một ngày Diệp Trường Vân lấy tư thái thể nào câu dẫn Triệu Trệ. Có đôi khi bên mỗi nàng sẽ lộ ra tươi cười nhàn nhạt, tràn ra thờ dài như cỏ như không.

Có lẽ trên đời này nữ nhân dù cao thấp quý tiện, đều làm cùng một việc.

Bọn họ muốn nắm chặt tâm một người nam nhân.

Triều Dương công chúa sinh trong nhà đế vương, từ nhỏ dùng quỳnh tương ngọc lộ nuôi dưỡng, nhưng mà nàng càng minh bạch, ý nghĩa của nữ nhân đối với nam nhân.

thật lâu trước kia, nàng tuổi nhỏ cũng không sao hiểu nổi, các cô cô nàng, xinh đẹp bị ai thế nào đi ra khỏi Trường Nhạc Cung, đi ra khỏi Đôn Dương Thành, dẫm lên bình nguyên xanh tươi, vượt qua nước sông chảy chậm, lướt qua sa mạc hoang vắng tận xương, đi đến nơi xa ngàn dặm dưới Kỳ Liên sơn?

Thiên hạ Đại Viêm bình thuận, là dùng bao nhiêu thân mình oánh bạc của nữ nhi Đại Viêm kia đổi lấy!

Tướng lĩnh vô kế, thiếu nữ hổ thẹn!

Quân thần vô kế, hoàng thất hổ thẹn!

Đối diện bàn trang điểm Triều Dương công chúa bỗng nhiên có cảm giác hít thở không thông, nhớ tới chuyện cũ, si nhục kia từng như một cây đao chậm rãi nghiền nát ở trong lòng nàng, như một loại lãng trí, từng chút cắt tâm nàng.

Trong khuê các, gặp gỡ man nhân, một đêm hoang đường, đôi hơn mười năm an bình cho Đại Viêm.

Triều Dương công chúa ở trước gương chậm rãi nhắm lại con ngươi hẹp dài, lông mi như quạt lông nhện hàng run run.

Nàng tránh được một kiếp, nhưng thể xác và tinh thần sớm vỡ nát, suốt đời vô pháp chữa khỏi!

Cẩm Tú hầu hạ bên cạnh sớm biết rõ tính tình chủ nhân nhà mình, thấy cảm xúc chủ nhân có chút phập phồng, liền dùng tay chải tóc, im lặng đứng hầu một bên.

Triều Dương công chúa hít một hơi thật sâu, lại mở mắt, trong đó sớm không có gì vô thố, chỉ có con ngươi trong suốt như nước, ba quang liễm liễm, khiến song suối thất sắc, khiến nữ tử thiên hạ mất mặt.

Nàng quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, có lá thu phiêu linh bay bay.

"Lại là một ngày mùa thu a!" Nàng nhàn nhạt thở dài.

Cẩm Tú vội đáp: "Đúng vậy, đã là mùa thu rồi!"

bên môi Triều Dương công chúa chậm rãi phất ra một chút tươi cười gọi nhớ, chậm rãi nói: "Trệ giờ làm hoàng đế, nghe nói ban một ít mệnh lệnh, suy yếu thể lực chư hầu, đem khai mỏ, nấu muối thu về cung doanh, cấm quận quốc đúc tiền, Hầu gia chúng ta biết được, phỏng chừng là không vui nổi!"

Cẩm Tú lần này chỉ nhàn nhạt mỉm cười đứng thẳng một bên, không dám tiếp lời. Hoàng đế muốn làm cái gì, chủ nhân có thể tùy tiện nói, nàng lại không dám.

Triều Dương công chúa đương nhiên biết những lời này không có ai dám tiếp, trái lại tự nói: "Ta còn nghe nói, hắn muốn làm một trường săn bắn hoàng gia!"

Cẩm Tú tiếp tục cúi đầu không nói.

trong con ngươi Triều Dương công chúa bỗng nhiên có vài phần sáng rọi, quay đầu phân phó: "Truyền lệnh xuống, ngày mai Bản cung chuẩn bị đi ngoại ô săn bắn."

Đúng lúc này, bên ngoài một thanh âm lạnh lùng hỏi: "Công chúa thật sự là có hứng trí a!"

Chương 13: Tâm sự của Diệp Tiềm

Triều Dương công chúa nghe được thanh âm kia, đầu cũng không quay lại, chỉ lạnh lẽo nhìn gió thu lá rụng ngoài cửa sổ.

Người tới đứng là Bình Tây Hầu Phùng Kiệt, hắt hừ lạnh một tiếng, đi đến bên công chúa, ôm cánh tay đứng thẳng, đầy châm chọc nói: "Công chúa a, người thật đúng là có đệ đệ tốt, này vừa làm hoàng đế, đã bắt đầu tính kế người khác!"

Triều Dương công chúa cúi đầu nhẹ nhàng mở ra hộp phấn son, như có như không vỗ về chơi đùa thường thức.

Phùng Kiệt đi thẳng lên phía trước, nửa ngồi xỏm trước mặt Triều Dương công chúa, con người hồ lang thẳng tắp nhìn chăm chăm nàng, lạnh lùng nói: "Công chúa, thật sự nhìn được con giận kia!"

Triều Dương công chúa ngược mắt, lạnh nhạt hỏi: "Hầu gia không ở biệt uyển của mình thôi tiêu chơi nguyệt, sao lại chạy đến nơi đây?"

Phùng Kiệt vươn tay mạnh mẽ bắt lấy y phục của Triều Dương công chúa, âm ngoan nói: "Ta không ở đây, người rất sung sướng tự tại a! Người dù là thân tỷ tỷ của tiểu tử chưa có lông tơ kia, coi như chư hầu thiên hạ đều ngã đổ, cũng không tới phiền người là kim chi ngọc diệp!"

Triều Dương công chúa nhếch môi cười: "Hầu gia nói đùa, chúng ta vợ chồng nhất thể, sao tách được nhau đây?"

Phùng Kiệt thấy công chúa bỗng nhiên cười, trái tim thế nhưng không hiểu sao rung động. Hắn thường ngày chỉ nhìn nam nhân không thích nữ sắc, bình thường thấy công chúa ở trong nhà hắn xinh đẹp tràn ra cũng chỉ là nhìn từ xa mà thôi. Hiện thời nhìn gần, nhan sắc khuynh thành, cổ cao mềm mại, hai mắt mị hoặc, còn có bên môi gợi lên cười nửa miệng, đều là mị hoặc mà thiếu niên dưới thân hắn, hoặc ngây ngô hoặc kiều mị, đều không thể có được.

cô gái này, vốn là của hắn, thế nhưng hắn chưa từng hưởng qua tư vị của nàng?

Phùng Kiệt người này luôn luôn không làm việc đàng hoàng, nhưng trong thời kì triều chính biến đổi, hắn cũng biết hơi không chú ý sẽ thất thế, bởi vậy dưới con giận dữ chạy đến chỗ công chúa giương oai. không nghĩ tới hiện thời nhìn thấy nhan sắc công chúa như vậy, trái tim thế nhưng không hiểu sao rung động, vì thế hắn cảm thấy nên lặng yên đánh xuống hủ ý.

Phải biết rằng hiện thời hắn chỉ có một con trai duy nhất, cũng không phải công chúa sinh ra, nếu tương lai vạn nhất có biến cố, công chúa tất nhiên không lưu luyến cùng cách với hắn, nhưng nếu hắn để nữ nhân này sinh hạ một nam nửa nữ, đến lúc đó, quan hệ máu mủ tình thâm, đánh chết cũng không dứt bỏ được tình cốt nhục!

Phùng Kiệt có chủ ý này, lại ngẩng đầu tỉnh tể đánh giá công chúa, nhan sắc khuynh quốc khuynh thành, mị hoặc thiên hạ không người theo kịp, chợt thấy đáng về đoạn chính đủ để làm người trong thiên hạ khâm phục, xem kĩ rồi mới biết mị ý từ trong xương cốt như tơ đánh úp lại.

Phùng Kiệt nheo con ngươi lại, bỗng nhiên ha ha nở nụ cười: "Tốt, thật là cực phẩm thế gian!"

Triều Dương công chúa nghe nói như thế, vội ngược mắt, gặp thần sắc Phùng Kiệt trong mắt, bỗng nhiên cảm giác được ý tưởng của hắn, nhú mày lạnh nhạt nói: "Cút!"

Phùng Kiệt nghe vậy "Ha ha" cười to, cười xong, đầy thâm ý nói: "Công chúa a, người đây là bảo ai cút? Bản hầu là phu quân danh chính ngôn thuận của người đó!"

Triều Dương công chúa mặt như có kim châm, lạnh nhìn chăm chăm Phùng Kiệt.

Phùng Kiệt chợt nhú mày, cười quỷ dị nói: "Thân là phu quân của người, bản hầu nếu muốn thượng thân thể người, người còn có thể nói nửa chữ không? Hay là nói, thân thể người từng bị vạn người đạp hù, cố tình chỉ bản hầu không thượng được? Lúc công chúa không còn mặt mũi gặp thể nhân tìm chết, còn không phải Bình Tây Hầu ta cưới người -- "

Triều Dương công chúa mặt như băng sương, nhìn chăm chăm Phùng Kiệt không nói một lời.

Phùng Kiệt cũng im miệng, cúi đầu tới gần Triều Dương công chúa, nhẹ nhàng nhìn mặt nàng đang giận dữ: "Công chúa, ngày đó người bắt quả là tàn hoa bại liễu thôi, nếu không phải Phùng Kiệt ta đón người vào gia môn, còn không biết người sẽ bị chê cười thế nào đâu! Chẳng lẽ chuyện cũ đó công chúa đã quên?"

Triều Dương công chúa bỗng nhiên nở nụ cười, cười đến cực lạnh, cười xong nhú mày đậm hỏi: "Hầu gia, ngày đó người cũng chỉ là kẻ thích nam sắc ăn chơi trác táng thôi, nếu không phải bản cung gả cho người, còn có nhà nào nguyện ý đem cô nương gả cho người? Nếu không phải bản cung, người còn không bị toàn bộ hoàng thất Đại Viêm chê cười?"

Phùng Kiệt nghe nói như thế, không giận cười lại: "Như thế, công chúa và Phùng Kiệt là cực kì tương xứng! Châm chọc xứng đôi, thật sự thích hợp!"

Triều Dương công chúa nhẹ nhàng đứng dậy, mắt liếc hán một cái: "Người đi cùng nam nhân xứng với người đi, tốt nhất là cách bản cung xa một chút!"

Phùng Kiệt bỗng nhiên tiến lên, nắm cầm công chúa, âm ngoan nói: "Công chúa, phàm là người Phùng Kiệt ta nhìn trúng, mặc kệ là nam nhân hay nữ nhân, ta tuyệt sẽ không bỏ qua!"

Cầm Tú bên cạnh nghe Phùng Kiệt nói với chủ nhân nhà mình, đã có chút tim gan run sợ, hiện thời thấy Hầu gia bỗng nhiên bắt lấy cầm công chúa, cũng có chút hoảng loạn, miệng vội hét lớn: "Hầu gia, buông công chúa ra!"

Công chúa trong mắt bắn ra một loại băng sương bén nhọn, bên môi cũng dâng lên mặt cười lạnh, nói từng chữ như nhà châu: "Phùng Kiệt, người điên rồi!"

Phùng Kiệt gạt đầu, vừa lòng xem thấy khuôn mặt kia trong ty mình không thể động đậy: "không sai, nhìn thấy kiều nhân công chúa như vậy, hôm nay Phùng Kiệt bỗng nhiên điên rồi."

Cầm Tú gặp chuyện quá khẩn cấp, cố tình bộ dáng Phùng Kiệt lại chết cũng không buông tay, chỉ e chủ nhân mình chịu thiệt, cố tình chủ nhân mình lại có tính tình quật cường, nghĩ nghĩ rõ ràng kêu to: "Mau tới a! Công chúa đã xảy ra chuyện!" nói xong còn như hoang mang lo sợ, thanh thanh khẩn cầu Phùng Kiệt mau buông chủ nhân ra.

Thủ vệ bên ngoài vừa vặn là Diệp Tiềm, hán lúc trước nhìn thấy Phùng Kiệt vào nhà, đã nhú mày, hiện nghe Cầm Tú kêu la như vậy, liền nhanh đá cửa xông vào.

Thời gian nửa năm, Diệp Tiềm càng cường kiện, cái mũi cao thẳng ánh mắt trầm định, hán ồ trọng mà nội liễm, hoàn toàn không có nôn nóng của thiếu niên.

Nhưng mà, lúc Diệp Tiềm vốn vững vàng nội liễm nhìn thấy nữ chủ nhân mình tâm tâm niệm niệm không buông bị nam nhân kia dùng tư thái như thế túm cầm, bỗng nhiên phát ra một cổ tức giận.

Phùng Kiệt liếc mắt nhìn Diệp Tiềm xông cửa lao vào, châm chọc cười nói: "Lại là người?"

nói xong hán quay đầu nhìn xuống nữ nhân trong tay: "Người sớm dùng qua hán rồi?" Bằng không sao thân thiết với nhau như vậy? Ha ha!

Công chúa buông con người xuống, nhàn nhạt ra lệnh: "Người trước buông ta ra, bằng không kiếm trong tay hán không buông tha người trước, không cần quên, người là bại tướng dưới tay hán."

Phùng Kiệt lại không buông ra, ánh mắt từ trên mặt công chúa trắng nõn trầm tĩnh chậm rãi chuyển qua Diệp Tiềm.

Diệp Tiềm chau mày lại, ánh mắt lạnh lùng như băng nhìn chăm chăm Phùng Kiệt, trường kiếm trong tay đã ra khỏi vỏ, có khí thế quyết chiến đến chết!

Phùng Kiệt cười hỏi: "Diệp Tiềm, trong tâm cung công chúa, Phùng Kiệt ta muốn chơi đùa một chút thú vui khuê phòng cùng nữ nhân của ta, sao tiểu nô tài như người cũng muốn tiến vào thò một cước đây?"

Con người Diệp Tiềm thâm trầm tức giận, vội nắm chặt trường kiếm trong tay. Giờ phút này trái tim hán phảng phất có một ngọn lửa thiêu đốt, nhưng hán sớm học được khắc chế, đem ngọn lửa đủ để thiêu hủy Túc Ninh Thành, thiêu hủy thiên hạ áp chế trong lòng, cắn chặt răng, lạnh lùng nhìn chăm chăm kẻ cầm thú kia.

Phùng Kiệt tiếp tục cười hỏi: "Diệp Tiềm a, bộ dạng này của người bản hầu có thể có chút kỳ quái, vì thế bản hầu nghĩ, người tiểu nô tài này có phải đối với chủ nhân có ý tưởng gì hay không?"

hán mang trong mắt Diệp Tiềm đột nhiên tăng thêm, cầm càng cứng.

Phùng Kiệt thấy biểu cảm của Diệp Tiềm, có hơi kinh ngạc, kỳ thực hán cũng chỉ nói hươu nói vượn thôi, không nghĩ tới thật có chuyện lạ này?

Vì thế hán buông tay đang túm Triều Dương công chúa, sờ sờ cằm nói: "Diệp Tiềm, người nếu thích nữ nhân này, bản hầu cũng không phải người thích dấm chua, không bằng người buông kiếm đi, chúng ta cùng chơi?"

Triều Dương công chúa bị người ép chặt thật lâu sau, hiện mới được tự do, nàng không chút hoang mang cầm lấy một chiếc khăn xoa xoa cằm, liếc Diệp Tiềm bên cạnh, nhàn nhạt nói: "Phùng Kiệt, người không cần nói hươu nói vượn, nếu ta muốn thu Diệp Tiềm này, nơi nào tới lượt người nói chuyện?"

Mặt Diệp Tiềm lúc này chột đỏ lên, tâm sự thiếu niên hán giấu kín, ở trong mộng cũng không dám xâm phạm chủ nhân, bọn họ thế nhưng lấy ngữ khí ngạo ngôn như thế, nói ra với hán chuyện khó có thể mở miệng như thế!

Hỏa diễm trong lòng Diệp Tiềm cháy càng vượng, xen lẫn tức giận ngập trời, phảng phất muốn bao phủ toàn bộ hán.

Nhưng mà hán cắn chặt răng, lấy ánh mắt lạnh lùng, trầm tĩnh đảo qua Triều Dương Hầu gia, đảo qua Triều Dương công chúa, lạnh lùng nói: "Công chúa là chủ nhân của Diệp Tiềm, Diệp Tiềm thế sống chết trung thành, nhưng tuyệt không dám xâm phạm nửa phần!"

Phùng Kiệt thấy Diệp Tiềm mặt đỏ bừng, liền cười ha ha, dù cười to hán cũng phát hiện thiếu niên này như một gốc thanh tùng cao ngất đứng ở đó, vững như bàn thạch, trầm định tự nhiên. Con người thâm trầm, phảng phất phản chiếu đất trời, phảng phất ẩn dấu càn khôn thế gian.

Phùng Kiệt dừng cười, như có đăm chiêu: "Diệp Tiềm, nữ chủ nhân này của người mềm mại đáng yêu tận xương, ta cũng không tin người tâm huyết thiếu niên như vậy, lúc cô chằm nan miên cũng không từng mơ màng?"

Triều Dương công chúa nghe thế, không biết thế nào, nhưng cũng có phần tò mò, quay đầu cười khanh khách nhìn Diệp Tiềm vững vàng đứng thẳng ở cửa.

Vừa thấy, nàng đột nhiên phát giác, thiếu niên lúc trước có chút nao núng câu nệ, nay sớm trưởng thành là một nam tử hán đỉnh thiên lập địa, chỉ lẳng lẳng đứng ở nơi đó, phảng phất có thể san bằng vạn vật thiên hạ!

Trong nháy mắt này, Diệp Tiềm bỗng nhiên cảm thấy ánh mắt vài người ở đây đều tụ tập trên người hán.

Bọn họ, đều đang chờ một đáp án, một chuyện theo bọn họ rất thú vị, nhưng đối với hán mà nói là chuyện hủy thiên diệt địa, ngàn hồi trăm chuyển trong mộng.

Nhưng mà, Diệp Tiềm a Diệp Tiềm, người chỉ là một tiểu nô, người có thể thừa nhận, người dám thừa nhận, người có ý tưởng khó có thể mở miệng với nữ chủ nhân của người sao?

Bạn đang đọc truyện *Diện Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Diệp Tiềm cứu chủ

Cảm giác được mọi ánh mắt tập trung ở trên người mình, Diệp Tiềm hơi nhếch môi, ngưng mi không nói.

hán không muốn nói trái lương tâm, bản thân chưa từng nhân liếc mắt một cái nhìn nữ chủ yếu mị kia, đương nhiên càng không dám nói, mình hàng đêm nhớ đến bóng lưng nàng khó có thể đi vào giấc ngủ.

Cho nên hán chỉ có thể khép chặt môi mồm, không nói một lời.

Phùng Kiệt lắc đầu ha ha nở nụ cười, liếc mắt nhìn Triều Dương: "Triều Dương a, người cũng lúc có tổn thương lòng tóc?"

Triều Dương lãnh đạm nhìn mắt Diệp Tiềm, phản phó: "Diệp Tiềm, người đi ra ngoài trước."

Con người Diệp Tiềm trầm định nhìn chằm chằm công chúa, không nói một lời, cũng vẫn không nhúc nhích.

Phùng Kiệt càng thêm cười ha ha: "Công chúa, tiểu nô này đến mệnh lệnh của người cũng không nghe! Ta xem người a -- "

hán đang muốn nói tiếp, bên ngoài bỗng nhiên lại có một người xông vào, chỉ là một đứa trẻ, Phùng Đào con trai của Phùng Kiệt.

Phùng Đào năm nay mới chín tuổi, hiện thời gọi nuôi dưới danh nghĩa Triều Dương công chúa. Bởi vì công chúa tính tình thường ngày lãnh đạm, cách ba năm ngày mới gọi đến Phùng Đào một lần, chỉ hỏi chuyện công khóa các loại một phen.

Nhưng Phùng Đào đứa nhỏ này, cực kỳ thành thật hiếu thuận, hiện thời không biết nghe ai truyền tin tức đến, phụ thân hán kia lâu không thấy thế nhưng về nhà, về nhà rồi cái gì cũng chưa nói, trực tiếp vọt tới phòng mẫu thân tranh cãi ầm ĩ một phen. Nghe nói còn muốn đối xử với mẫu thân như thế nào. hán không hiểu hết, bỗng chốc nóng nảy, không để ý nữ mẫu ngăn trở, vội vàng chạy tới tằm cung mẫu thân.

hán xông vào tằm cung này thì thấy, quả nhiên mẫu thân và phụ thân đều đang ở đó, Cẩm Tú bên cạnh bộ dáng thất kinh, ở cửa còn có một gã thị vệ thế nhưng mang theo kiếm.

ánh mắt hán chuyển tới mẫu thân, nhìn kỹ chỗ dưới cằm thế mẫu thân nhưng có một khối sưng xanh tím, da thịt vốn mềm mại lại có sưng ứ bên ngoài, giống như con ngựa hoang giẫm lên hoa tươi, làm cho người ta không đành lòng nhìn, trong tâm linh nhỏ nhỏ của hán không hiểu sao nổi lên lửa giận.

Phùng Đào quay đầu giận dữ trừng phụ thân, cất cao giọng nói: "Phụ thân, người lâu không về nhà, cho tới bây giờ mặc kệ chuyện trong nhà, cho tới bây giờ cũng không quan tâm Đào nhi một chút. Thế cũng thôi, Đào nhi cho tới bây giờ cũng không dám oán giận phụ thân! Nhưng mà phụ thân vì sao vừa về đất tựa như đang khi dễ mẫu thân?"

Phùng Kiệt cũng đã lâu không thấy con trai mình, hiện thấy một đứa trẻ lỗ mãng chạy vào, đang định tức giận, ai biết nghe cái miệng nhỏ nhắn này ầm ĩ nói một phen, lại nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn kia giống mình bảy tám phần, rõ ràng chính là độc đinh Phùng Đào, nỗi lòng duy nhất của mình.

đã biết đây là con trai mình, lại hiểu ra lời nói vừa rồi, không khỏi đánh giá đứa nhỏ này một phen, ha ha cười hỏi: "Người thấy ta khi dễ mẫu thân ngươi khi nào?"

Phùng Đào lại nhìn nhìn mẫu thân, lớn tiếng nói: "Dùng tận mắt nhìn thấy, ngươi khẳng định khi dễ mẫu thân!"

Phùng Kiệt bị Diệp Tiềm phiền nhiễu một lúc, kỳ thực lửa giận trong lòng đối với Triều Dương công chúa đã bót vài phần, hiện thời lại bị con trai mình nói như vậy một lúc, tức giận thế nhưng lui hẫn.

hắn cười hề hề nói: "Hiện tại đến Phùng Đào cũng biết Bình Tây Hầu ta nhiều ngày không về nhà, một khi đã như vậy, ta trở về làm chi? Thôi thôi, ta nên về chỗ yên vui của ta thôi!"

nói xong, cũng không cố kị ánh mắt kinh dị của mọi người, phất áo choàng vòng qua Diệp Tiềm và Phùng Đào đi ra ngoài.

Cái gọi là tới đột nhiên đi cũng đột nhiên, Phùng Kiệt như phù dung sớm nở tối tàn, lại biến mất.

.....

Long sơn là một vùng núi rừng phụ cận Túc Ninh Thành, trong này Triều Dương công chúa có một biệt uyển tòa khá đồ sộ. Lúc là vàng phiêu linh mùa thu, nàng ngẫu nhiên có hưng trí, sẽ mang theo người hầu đến Long sơn săn bắn một phen, sau đó lại đến biệt uyển nghỉ ngơi, thưởng thức cảnh sắc đẹp đẽ vùng núi.

Lúc này y, đoàn xe của Triều Dương công chúa chậm rãi xuất phát. Tiền hô hậu ủng, Triều Dương công chúa ở trong xe ngựa trải thảm lông dê ấm áp, dễ chịu thoải mái, nàng tà tà dựa vào xe, hơi hơi nheo con ngươi chộp mắt.

Trong xe ngựa, Phùng Đào và Phạm Liên trong lòng khó nén vui sướng, hưng phấn tựa cửa sổ nhỏ ngắm phong cảnh bên ngoài. Bọn họ từ khi còn bé đã bị đưa đến Ngọc Hương Đường, ngày thường làm sao có cơ hội đi ra, nay may mắn theo một chủ nhân như vậy, được vô tận sủng ái, cảm y ngọc thực không nói, còn có thể đi theo ra ngoài ngắm non sông tươi đẹp, không thể không nói là phúc phận đã tu luyện ba đời.

Trong xe ngựa còn có Cẩm Tú, ở một bên yên tĩnh cúi đầu bóc hồ đào, nghĩ chờ chủ nhân tỉnh lại, có lẽ sẽ muốn ném thử.

Xe chậm rãi đi trên sơn đạo, Diệp Tiềm mặc một thân y sam thô màu xanh, cưỡi ngựa đi theo bên cạnh xe chủ nhân nhà mình. cái mũi cao thẳng, ánh mắt trầm định, hắn ôn trọng mà nội liễm, hoàn toàn không có khí tức nóng nực của người thiếu niên.

hắn đương nhiên sớm nhìn thấy Phùng Đào và Phạm Liên dáo dác nhìn ra bên ngoài, khẽ nhếch môi mỉm cười, hắn sớm học được, cho dù thống khổ như đao cắt, cũng phải cứng rắn nuốt vào, trốn giấu trong lòng.

Chẳng qua, con người nhìn về phương xa càng thêm thâm trầm khó dò, hắn áp chế trần nhiệt liệt thật sâu trong lồng ngực, dấu điểm không có nửa điểm manh mối.

Sơn đạo có chút gập ghềnh, xe ngựa đi tới một chỗ cửa núi, chỉ thấy phía trước rừng cây sum xuê, tuy là mùa thu lá vàng rơi xuống, nhưng片片 rừng cây này vẫn che kín trời làm cho người ta không thấy rõ đường phía trước, cổ tình cửa núi phía trước lại nhỏ hẹp, chỉ có thể để cho một chiếc xe ngựa đi qua.

Diệp Tiềm nhìn kỹ phía trước, hình như trên đường có người phục kích, còn đứng chỗ đắc địa. hắn từng nghe nói nơi này ngẫu nhiên có đạo phi lên đến cường đoạt ngân lượng và đồ đặc, nếu có man nhân bố trí mai phục thì khó lòng phòng bị.

hắn ngược mắt nhìn Tiêu Đồng phía trước, thấy sắc mặt Tiêu Đồng cũng có chút ngưng trọng, cảm chắc dây cương, trầm giọng hạ lệnh mọi người cẩn thận, thông thả đi lên trước.

Ngồi trong xe ngựa Triều Dương công chúa phảng phất cảm giác được cái gì, bỗng nhiên mở mắt.

Cẩm Tú hỏi nàng muốn uống trà hay không, công chúa quét mắt ra ngoài cửa sổ, hơi hơi lắc đầu.

Đúng lúc này, chợt nghe đến bên ngoài có tiếng ngựa hí, ngay sau đó có tiếng vó ngựa và tiếng kêu chung quanh vang lên.

Phùng Đào và Phạm Liên đang ngóng cửa sổ nhìn, bọn họ thấy trước mắt mặt có người bị mặt mặc hắc y hung thần ác sát cầm đao đi tới, chưa từng trải qua trường hợp thế này, sớm bị dọa đến không nói ra lời, sắc mặt tái nhợt.

Cẩm Tú vội hỏi công chúa: "Công chúa, làm sao bây giờ?"

Công chúa xuyên qua kia cửa sổ bị gió thổi nhìn ra bên ngoài, nhàn nhạt nói: "Tiêu Đồng tự sẽ xử lý."

.....

Tiêu Đồng thấy đột nhiên bị người hắc y bị mặt vây lấy, nhú mày bình tĩnh nói: "Diệp Tiềm, người nhanh chóng hộ tống xe ngựa công chúa lui về đường cũ, ta ở đây cản phía sau!"

thế nhưng có đến mấy trăm người bị mặt, không biết bọn họ từ chỗ nào lên tới. Lần này Tiêu Đồng mang theo đội hộ vệ cũng chỉ trăm người, chỉ sợ hôm

nay không thể dễ dàng bảo hộ công chúa chu toàn, nên hấn ra lệnh cho Diệp Tiềm tức tốc mang công chúa rời đi.

Diệp Tiềm nghe thế, nhìn hắc i bịt mặt đông nghìn nghịt vây lại, cắn răng ra lệnh cho mã phu: "Quay đầu ngựa lại, theo ta cùng nhau trở về!"

Mã phu nhìn thấy tình thế này, cũng nóng vội sợ hãi, tức thời nhanh kéo chặt dây cương, quay đầu ngựa trở về.

Diệp Tiềm thấy hắc y bịt mặt thế tới rào rạt, nhân mã Tiêu Đồng muốn ngăn lại cũng gian nan, hơi trầm xuống tư, rồi thả người nhảy lên tòa giá.

Xa phu quá sợ hãi, không biết là chuyện gì xảy ra.

Diệp Tiềm ra lệnh: "Xuống xe, người cưỡi ngựa."

Xa phu nom nóp lo sợ đáp vâng, sau đó xuống xe ngựa, cưỡi con ngựa của Diệp Tiềm kia.

Diệp Tiềm cầm lấy dây cương, vung roi ngựa, con ngựa chấn kinh, cuồn chạy về phía trước. Phía sau Tiêu Đồng vẫn cùng này bịt mặt chém giết một phen, trong đó đương nhiên cũng có một vài người bịt mặt thấy chiếc xe ngựa tôn quý xa hoa nhất thế nhưng quay đầu ào tẩu, chạy về bên này đuổi theo.

Son đạo gấp ghe, xe ngựa chạy như điên không khỏi xóc nảy, trên xe Triệu Dương công chúa và Cẩm Tú vội túm chặt ghế ngồi, nhưng vì lay động kịch liệt, trong nháy mắt sắc mặt hai người đều có chút tái đi, còn Phủ Đào và Phàm Liên sớm tái nhợt cả người run run, chỉ e mạng nhỏ khó giữ được.

Người bịt mặt tựa hồ đã xác định được xe ngựa công chúa, trong miệng hô to dừng lại dừng lại, một đường điên cuồng đuổi theo, Diệp Tiềm quay đầu nhìn lại, trong mắt không khỏi có chút hoài nghi, lấy cước trình những người này mà xem xét, võ công bọn họ thế nhưng người người đều không tầm thường.

Trái lại về phía mình, trừ bỏ bản thân có thể ngăn đỡ một phen, người khác cơ bản chỉ biết một chiều nửa thức.

Nếu thực chiến, lúc hỗn loạn, thực có thể bảo trụ công chúa sao?

hấn phóng ngựa như bay nhanh đã nháy mắt hạ quyết định, nếu xuống xe ngựa tất nhiên sẽ bị người bịt mặt đuổi theo, đến lúc đó công chúa tất nhiên không thể bảo toàn.

Lúc này hấn hét lớn một tiếng, lệnh cho xa phu vừa rồi bị hấn đuổi xuống: "Người nhanh tới chỗ xe ngựa!"

Xa phu nghi hoặc vì sao muốn mình lên xe ngựa, nhưng Diệp Tiềm trừng mắt lạnh tới, hàn lệ vô cùng, hấn run run, vội xoay người xuống ngựa lên tòa giá.

Diệp Tiềm lại xoay người vào trong xe.

Triệu Dương công chúa tuy rằng sắc mặt tái nhợt, nhưng coi như trấn định, nàng ngược mắt nhìn kỹ Diệp Tiềm tự tiện xông vào xe.

Diệp Tiềm vào xe, cũng không dám giương mắt loạn xem, trực tiếp quỳ một gối xuống, trầm giọng nói: "Thỉnh công chúa thứ tội cho Diệp Tiềm tự tiện xông vào!"

Triệu Dương công chúa đang bị xóc nảy, trông thấy thiếu niên trầm tĩnh này quỳ gối dưới chân, mở miệng nói: "Việc cấp phải tòng quyền, tạm thời bỏ qua, có chuyện gì người nói thẳng đi." Lại một lần xóc nảy, nàng có chút khó chịu, ngữ khí đã hơi vô lực.

Trong lúc xóc nảy thiếu niên vẫn ừ trầm định quỳ một gối xuống, nâng con người, từ lúc hấn tiến vào toa xe, đầu tiên là đưa ánh mắt hướng về phía chủ nhân, nhìn thật sâu.

Lập tức, hấn cúi đầu nói: "Công chúa, hiện thời phía sau kẻ xấu theo sát một đường, tình thế rất nguy cấp, bởi vậy Diệp Tiềm muốn thỉnh công chúa theo Diệp Tiềm rời xe."

Vừa nghe lời này, Phàm Liên bên cạnh kinh hoàng hỏi: "Chúng ta thì sao?"

Diệp Tiềm con người đảo qua hai người kia, đạm thanh nói: "Các vị thỉnh tiếp tục ở lại xe ngựa chạy về phía trước, dất lực chú ý của kẻ xấu, lừa gạt chúng."

Công chúa còn chưa nói cái gì, Cẩm Tú cắn răng nói: "Công chúa, thỉnh mau chóng theo Diệp Tiềm rời đi, bằng không hậu quả thiết tưởng không chịu nổi!"

Phủ Đào ở bên cạnh cắn môi, sắc mặt tái nhợt không nói một lời.

Công chúa thấy vậy cười lạnh: "Có gì e ngại, bất quá là --" mắt nàng lộ ra hàn mang, còn chưa kịp nói gì, Cẩm Tú đã phù phù quỳ gối trước mặt Diệp Tiềm, khóc nói: "Diệp công tử, thỉnh mang công chúa tức tốc rời đi!"

Công chúa trên môi đã tái nhợt, nhưng nàng liếc Cẩm Tú lạnh lùng nói: "nói hươu nói vượn, Triệu Dương ta sao để cho người khác --"

Nàng cũng chưa nói xong, thân ảnh đang quỳ gối trước mặt nàng đã giống như bay đến bên người, vừa chìa tay đã ôm nàng vấp trong ngực.

Có lẽ, đây là lần đầu tiên Triều Dương công chúa bị một hạ nhân nhỏ bé không đáng kể cắt đứt lời.

Đương nhiên, đây cũng là lần đầu tiên Diệp Tiềm không để ý lời nói của nữ nhân cao cao tại thượng kia, cường ngạnh, mãnh liệt, không giải thích ôm lấy nàng.

Bạn đang đọc truyện *Diện Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Ác mộng của Triều Dương

Những năm gần đây, Triều Dương công chúa sớm học xong cái gọi là thấy biển không sợ hãi. Cho dù những người bị mặt này đặt đao trên cổ nàng, nàng cũng có thể không nháy mắt một chút.

Nhưng hiện tại Triều Dương công chúa vẫn giật mình, mỗi đồ mộng mị nhân cả kinh hơi hơi mở ra.

thiếu niên luôn luôn dụ ngoạn phục tùng, bỗng nhiên như gió cuốn đến bên người, còn chưa để mình có phản ứng gì, đã không phân trần ôm lấy người, sau đó tựa hồ nhẹ nhàng nhảy lên ngựa.

Ngựa chấn kinh, chạy như điên về phía trước. Triều Dương công chúa chỉ cảm thấy bản thân mình bay lên.

Sau đó, phía sau có một bàn tay to hữu lực gắt gao ôm nàng vào trong ngực.

Đó là một lồng ngực dày rộng ấm áp, Triều Dương công chúa có thể cảm nhận được trái tim trong ngực kia đập từng nhịp ổn định hữu lực.

Triều Dương công chúa bị bàn tay to giữ chặt, cảm thấy có chút không được tự nhiên, hai tay phi công muốn túm lấy cái gì, lại bắt được cánh tay Diệp Tiềm.

Cánh tay kia, đang nắm chặt dây cương.

Tay Triều Dương công chúa thật tinh tế mềm mại, trên móng tay còn có hồng khẩu đỏ bồng, một đôi tay như vậy, lúc hoảng loạn vô thức bắt được cánh tay Diệp Tiềm nổi đầy gân mạch.

Triều Dương công chúa trong một mảnh mê mang bắt đầu nghi hoặc, vì sao tay nàng mềm mại như thế, mà cánh tay hấn lại cứng rắn?

Đúng vậy, cứng rắn, ngay cả bàn tay to đang ôm chặt nàng cũng thon dài cứng rắn, phảng phất hấn chỉ bằng một bàn tay có thể ôm eo nhỏ của mình.

Trong xóc nảy mê mang, bên tai nghe được thanh âm trầm thấp: "Công chúa, thỉnh ôm lấy thất lưng ta."

Triều Dương vội buông cánh tay cứng rắn kia ra, hai cái tay thử thăm dò vờn ra, ôm thất lưng hấn.

Thất lưng hấn, cũng như cánh tay hấn, kiên cố đến mức Triều Dương công chúa không thể tưởng được.

Diệp Tiềm cảm giác được hai cái tay mềm mại vòng trên lưng, hít một hơi, cắn chặt răng, một tay nắm chặt dây cương, một tay đỡ lưng công chúa buông ra, đuổi ra phía sau vệt mạnh mẽ ngựa.

Con ngựa hí vàng một tiếng, chạy như điên.

Triều Dương công chúa mặc dù sớm thành thạo cưỡi ngựa từ thuở nhỏ, nhưng đến cùng là nữ tử yếu đuối, xóc nảy một phen đã có chút chịu không nổi, sắc mặt tái nhợt ôm sát thất lưng Diệp Tiềm, áp cả mặt và thân mình vào ngực hấn.

Diệp Tiềm vững vàng ngồi trên ngựa, trong tay nắm chặt dây cương, cúi thấp người về phía trước chạy như bay, bảo hộ nữ tử kiều mị trong lòng kia kín đáo chu toàn không kể hồ.

Triều Dương công chúa nhắm mắt lại, nghe bên tai tiếng gió gào thét, hấp thu hơi thở ấm áp trong lòng thiếu niên. Nàng gắt lại gần hấn thêm một chút, dùng thân mình mềm mại cảm thụ ngực hấn kiên cố dày rộng, một loại cảm giác an toàn trước nay chưa có bao phủ nàng, trong lòng lại bỗng chốc nhớ tới chuyện đã qua, thân mình không tự chủ được run rẩy.

Gió thu cuồng mạnh đánh vào mặt Diệp Tiềm như đao chém, Diệp Tiềm cắn chặt cảm một lời không nói. Phía sau người bị mặt đã ý thức được công chúa rời khỏi xe ngựa, thi triển khinh công đuổi theo. Diệp Tiềm nắm chặt dây cương nhìn phía trước, con ngựa bị mất phương hướng, trong lòng hấn lại chỉ có một ý nghĩ, để ngựa nhanh hơn một ít! hấn không thể để công chúa rơi vào trong tay những kẻ xấu!

Đúng lúc này, Diệp Tiềm cảm thấy thân thể mềm mại nhẹ nhàng run run trong lòng. Run run mềm mại ở trong lòng hấn, khiến tâm hấn không hiểu sao thu

lại.

hắn không cúi đầu, chỉ nhẹ nhàng hỏi: "Làm sao?" Thanh âm khàn khàn, trầm nhẹ hỏi trong tiếng gió gào thét, mỏng manh truyền vào tai Triều Dương công chúa.

Triều Dương công chúa nhắm mắt trốn trong ngực hắn, nghe tiếng hỏi han ân cần, trong mắt tràn ra một tia mê vờng.

Ta làm sao?

Ta thế nhưng ở trong lòng một tiểu nô xuất thân đề tiện hỏi tường chuyện cũ kiếp này ta không bao giờ muốn nhớ tới nữa sao?

"Công chúa?" Diệp Tiềm thấy người trong ngực không nói, thân thể mềm mại nhu thuận dựa vào ở trong lòng mình đang kiêu khu ngược lại trở nên cứng ngắc lên, không khỏi có chút lo lắng.

Triều Dương công chúa tựa vào ngực hắn, khép chặt con ngươi, trong đầu phiên giăng đảo hải hồi tường, không tự chủ được hồi tường, một màn tối sầm ở trước mắt.

tiếng cười man nhân thô lỗ, thiếu nữ phí công giãy dụa, đó là sỉ nhục của hoàng thất Đại Viêm, đó là quốc thù, đó là tư hận, đó là vết sẹo trong trái tim cả đời này vĩnh viễn không thể xóa bỏ!

Con ngựa vẫn đang chạy như điên, Diệp Tiềm đề thấp thân mình, nhủu mày nhìn chăm chăm phía trước, bên tai là gió gào thét, là tiếng vó ngựa phi nhanh.

Trong thanh âm hỗn tạp, hắn không nghe thấy tiếng động nào của nữ tử trong lòng.

hắn nheo con ngươi lại, lại cảm nhận được người trong lòng càng áp sát vào ngực mình, hơi hơi run run.

Diệp Tiềm nhanh chóng chăm chăm phía trước, đề thấp người, tay nắm chặt dây cương hơi thu vào bên trong, thủ hộ nữ tử ở trong lòng mình.

Mặc kệ xảy ra chuyện gì, hắn đều phải cảm tạ trời xanh, bởi vì một khắc này, nàng ở trong lòng hắn.

.....

Trời dần dần tối, con ngựa ngừng chạy như điên, bọn họ đã không biết mình đến chỗ nào. Đáng vui mừng là, kẻ xấu bịt mặt phía sau đã bị bỏ lại vô anh vô tung.

Diệp Tiềm mất thấy vùng núi phía trước có một dòng suối nhỏ, liền dừng dây cương, chậm rãi ngừng lại.

hắn cúi đầu nhìn vào trong lòng.

Dung nhan nàng từng làm bách hoa thất sắc, lúc này đã là tái nhợt một mảnh, duy có đôi môi kiều diễm còn một chút màu, gất gao mím lại. Con ngươi từng làm hắn liên tục nhớ lại trong mộng, cũng gất gao nhắm lại, lông mi nhẹ nhàng buông xuống, hơi run run.

Đôi mày nàng nhíu chặt, trên mặt còn mang theo một nỗi đau thương tuyệt vọng.

"Công chúa, không phải sợ, hết thấy đều đã qua." Diệp Tiềm không biết nói gì cho phải, do dự xuống, chỉ có thể nói ra tình huống trước mắt theo sự thật.

Triều Dương công chúa giãy dụa trong ác mộng ban ngày, bên tai lại nghe thấy thanh âm thiếu niên ấm áp bao dung, nàng chau mày lại, mê mang lắc đầu: "không có... Đều không có quá khứ..."

Diệp Tiềm cúi đầu nhìn chăm chăm dung nhan nàng thống khổ giãy dụa, cắn răng một cái, bỗng nhiên kéo nàng vào trong lòng, gất gao siết chặt.

"Nàng không phải sợ, được không? Có ta ở đây, ta sẽ bảo vệ nàng!" hắn không biết nàng thế nào, cũng không biết nên làm cái gì mới có thể an ủi nàng.

Ôm ấp kiên cố như vậy, phảng phất có thể chống lại gió chống lại mưa, phảng phất xuyên qua thời không đến giải cứu nữ tử giãy dụa muốn thoát ra năm đó.

Triều Dương công chúa tựa vào lòng hắn, nghe tiếng tim hắn đập kiên định hữu lực, chậm rãi mở con ngươi.

hắn cúi đầu nhìn, thấy trong mắt nàng có kinh hoàng, có thống khổ, có vô thố, cũng có mê vờng, như một đứa nhỏ tìm không thấy đường.

Diệp Tiềm ôm vòng eo nàng càng chặt.

"Công chúa..." hắn cúi đầu thở dài, rốt cuộc nói không nên lời.

Nếu có thể, hắn sẽ vì nàng che gió che mưa, hắn nguyện vì nàng cúi đầu xoay người, nhưng hắn không có cách nào xua tan thống khổ trong mắt nàng.

bên tai Triều Dương công chúa nghe thấy tiếng thở dài, con người mê vờn chuyển về phía Diệp Tiềm, lại nhìn thấy hấn trong mắt ngày xưa trầm tĩnh thâm thúy cũng là một mảnh thống khổ gầy dựa.

Nàng giật giật môi, nhẹ nhàng nói: "Diệp Tiềm..."

Diệp Tiềm thấy cuối cùng Triều Dương công chúa đã đáp lời, vội hỏi: "Công chúa, Diệp Tiềm ở đây, có gì phân phó?"

Triều Dương công chúa lại nhẹ nhàng lắc lắc đầu, phảng phất muốn nói cái gì lại vẫn chưa nói, cuối cùng chỉ nở nụ cười thê lương.

Diệp Tiềm thở dài trong lòng, lại ngược mắt nhìn n bốn phía, ôm công chúa xoay người xuống ngựa.

Ôm thân mình nàng, hấn cúi đầu nhẹ giọng hỏi: "Công chúa, thân mình người khỏe không?" Vừa rồi một đường xóc nảy, nếu là nữ tử khuê các yếu đuối bình thường, đương nhiên không thể chịu được.

Triều Dương công chúa gật gật đầu: "Ta không sao."

Diệp Tiềm cúi mặt, hai bàn tay to đỡ bên hông nàng nhẹ nhàng rút ra.

Diệp Tiềm nhặt tảng đá sạch sẽ bên cạnh, tự lấy tay áo lau lau rồi mới nói: "Công chúa, thỉnh ngồi ở chỗ này nghỉ tạm một lát."

Triều Dương công chúa chăm chú nhìn hấn, không nói gì, ngồi lên tảng đá.

Diệp Tiềm nghĩ nghĩ, mới do dự nói: "Công chúa, bây giờ sắc trời đã tối, tình thế bên ngoài lại không biết thế nào, không bằng chúng ta tạm thời tìm một chỗ nghỉ ngơi một đêm, ngày mai mới quyết định?"

Triều Dương công chúa ngược mắt xem xét hấn, chỉ thấy thiếu niên kia cúi đầu, cung kính đứng bên cạnh, chờ mình trả lời.

Hoi chút nghỉ tạm một chút, sắc mặt nàng đã không tái nhợt như vừa rồi. Giờ phút này nàng đã một lần nữa khôi phục lại thân phận Triều Dương công chúa cao cao tại thượng trong phủ kia. Triều Dương công chúa cao cao tại thượng nhìn kỹ tiểu nô cung kính đứng bên người, lúc cô nam quả nữ sắp cùng trải qua một đêm, không tự chủ được nhớ tới lời phu quân mình nói hôm qua.

Nàng nghĩ nghĩ, bên môi hiện ra tươi cười nhàn nhạt, hỏi: "Diệp Tiềm, người có từng muốn ta hay không?"

Diệp Tiềm vạn không nghĩ tới vào lúc này thế nhưng nghe được công chúa hỏi như thế! hấn chợt ngẩn đầu, thấy công chúa cười khanh khách, trăm mị từng sinh nhìn mình.

hấn một lần nữa cúi đầu, cái trán đỏ mề hời, môi mím khép chặt.

Triều Dương công chúa thấy Diệp Tiềm phản ứng như vậy, càng cảm thấy thú vị.

"Diệp Tiềm... hiện thời cô nam quả nữ, thâm sơn dã lâm chỉ có hai người chúng ta, người nếu đối với ta có ý nghĩ gì, không ngại nói ra, ta..."

lời kế tiếp Triều Dương công chúa nói không nói ra, chữ "Ta" cuối cùng kia cũng thấp xuống, dư âm lượn lờ, ái muội vô cùng, ý vị sâu xa.

Bạn đang đọc truyện *Diện Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Trong thâm sơn

Trong gió đêm, thân ảnh Diệp Tiềm đứng cao ngất. Gương mặt kiên nghị, môi mím quạnh quẽ, trong bóng đêm mông lung, hấn có vẻ lạnh lẽo cô tuyệt, nhưng kiên định như lúc ban đầu.

Nghe thấy lời công chúa khiến người mơ màng kia, thân hình hấn chưa động, nhưng trong lòng cũng đã hất lên sóng gió động trời!

hấn đã từng chỉ có thể từ một nơi bí mật gần đó vụng trộm nhìn bóng dáng động lòng người của nàng; hấn đã từng vô số đêm lần lượt nhớ lại nàng lơ đãng tươi cười mà ban ngày hấn không dám nghĩ.

hiện thời, nữ tử này an vị trước mặt hấn, cười đầy quyến rũ, nói nhỏ với hấn lời ái muội không rõ. Lời thì thầm như ngâm nga, vào tai hấn, quanh quẩn ở trong lòng hấn, thật lâu không tiêu tan.

Nàng, thế nhưng đang câu dẫn hấn sao?

Diệp Tiềm ngẩn đầu, con người thâm trầm sắc bén thẳng tấp tiến vào trong mắt nàng quyến rũ tươi cười.

Nàng xinh đẹp ngồi nghiêng, giống như một đóa hoa Bì Ngạn nở trên tảng đá.

Đóa Bì hoa Bì Ngạn này đối với Diệp Tiềm mà nói, giống như độc dược, độc sớm ngấm vào lục phủ ngũ tạng, khó có thể cứu trị.

hắn hít sâu một hơi, không sai, hiện thời là chỗ thâm sơn dã lâm không người biết, cái gì công chúa tiểu nô, cái gì hầu gia phò mã, hết thảy có thể ném lên chín từng mây!

không có ước thúc của thế tục, không có cao thấp quý tiện, giờ khắc này, hắn là nam nhân, nàng là nữ nhân.

Nàng cứ như vậy xinh đẹp ngồi trước mặt hắn, phảng phất chỉ cần hắn vươn tay ra, có thể kéo nàng vào trong ngực.

con người Diệp Tiềm càng ngày càng thâm ám, hô hấp càng ngày càng dồn dập.

Triều Dương công chúa nhẹ nhàng vuốt tóc tán loạn bên má, môi gợi lên một chút cười yếu ớt quyến rũ.

nam nhi thế gian, ai tránh được nữ tử mê hoặc?

con người Diệp Tiềm thâm ám gắt gao nhìn chăm chăm đóa hoa Bì Ngạn làm cho người ta mơ ước kia, trong gió lạnh phơ phất nhẹ nhàng chậm chạp, cung kính, kiên định nói: "Công chúa, Diệp Tiềm không dám."

Nụ cười bên môi Triều Dương công chúa hơi hơi cứng đờ, ngược mắt liếc về phía nam tử trước mắt này, nhìn đến khi trên trán hắn chảy ra mồ hôi tinh mịn, mới nhíu mày nhẹ giọng hỏi: "Diệp Tiềm, ngươi không muốn ta?"

Diệp Tiềm nhìn chăm chăm nữ tử ngồi trên tảng đá kia, cắn chặt răng, kiên quyết nói: "không muốn!" Rất kiên quyết, không được xen vào, ngữ khí kia phảng phất là muốn cắt đứt tương niệm trong lòng mình!

Triều Dương công chúa ngừng đầu nhìn chăm chăm Diệp Tiềm một hồi lâu, trong mắt càng ngày càng nghiêm túc, ngay lúc Diệp Tiềm cho rằng Triều Dương công chúa sẽ xấu hổ thành giận, thần sắc nàng bỗng nhiên bình lặng xuống, chỉ nhìn chung quanh, nhàn nhạt nói với Diệp Tiềm: "Tối nay tá túc ở trong này, ngươi đi tìm chút đồ ăn, tìm chỗ chốn gió để bàn cung ta nghỉ tạm."

Diệp Tiềm nhìn công chúa, hắn cho rằng công chúa còn có thể nói thêm gì nữa, lại không nghĩ rằng công chúa không nói nữa.

hắn hạ mắt cúi đầu, đáp một tiếng: "Vâng."

.....

Diệp Tiềm sợ trời lạnh liền cởi ngoại bào đưa cho công chúa, công chúa hơi do dự, rồi tiếp nhận phủ lên người.

Diệp Tiềm thấy công chúa phủ thêm ngoại sam của mình, trong lòng đột nhiên có một cỗ tư vị khó có thể nói rõ nảy lên. Hắn mím môi, bước nhanh vài bước rồi đi.

Công chúa thấy hắn sắp rời đi, nhíu mi lạnh lùng hỏi: "Ngươi muốn đi đâu?"

Diệp Tiềm rời bước chân bỗng nhiên ngừng lại, lưng có chút cứng ngắc, thanh âm cứng rắn nói: "đi tìm chút đồ ăn."

nói xong hắn liền rời đi, đi tìm chút cỏ khô cành khô, lại đi tìm chút quả dại, bắt cá tôm một bên suối, trở về châm lửa.

Công chúa bốn ba một ngày, hiện vừa đói vừa lạnh, thấy Diệp Tiềm tìm này tìm kia, nói cũng không nói, chỉ ngồi ở chỗ cũ thờ ơ lạnh nhạt.

Đội lửa hùng hục bốc lên, Diệp Tiềm nhẹ giọng nói: "Công chúa, đêm rét trời lạnh, thỉnh sưởi ấm trước. Nếu đói bụng, ăn quả dại này trước đi. Ta lập tức xử lý tôm cá."

Triều Dương công chúa nhìn Diệp Tiềm, tuy nàng vừa mới không câu dẫn được tiểu nô này, nhưng cũng không có gì ngại ngùng. Nàng đứng dậy đi đến bên đống lửa, cũng không soi mói, trực tiếp ngồi lên chỗ cành khô lá héo hỗn độn, vươn tay sưởi ấm.

Ánh lửa chiếu rọi xuống, ngón tay ngọc thon thon gần như trong suốt, mười móng tay đỏ yêu đã vô cùng.

Diệp Tiềm liếc nhìn ngón tay ngọc, rồi tiếp tục cúi đầu xử lý cá tôm trong tay.

Triều Dương công chúa vừa hơ tay, vừa nhìn về phía Diệp Tiềm bận rộn. Thấy Diệp Tiềm trước dùng chủy thủ đánh vảy cá, lại mổ bụng cá, lấy ruột ra. Chỉ thấy Diệp Tiềm động tác thuần thục, một đôi bàn tay to thon dài lột da bóc xương, cao thấp tung bay, thoạt nhìn rất thuần thục.

Nàng khẽ nâng mí mắt, nhìn chăm chăm nửa mặt thiếu niên được ánh lửa chiếu rọi mờ mờ lung lung, mũi thẳng môi mỏng, một đôi mắt nghiêm cẩn nhìn chăm chăm cá tôm đang được xử lý trong tay.

Thiếu niên kia phảng phất cảm nhận được ánh mắt của nàng, bỗng nhiên ngừng đầu, bắt gặp con người nàng nhìn chăm chú vào mình.

Nàng vội vã thu hồi ánh mắt, cúi đầu nhìn ngọn lửa.

Diệp Tiềm ngừng động tác trong tay, nhìn nữ tử xinh đẹp cao quý kia.

Mái tóc tán loạn, khoác bộ y màu xanh thô ráp của hắc, nàng cứ như vậy ngồi trong lá khô cỏ dại vùng núi, lại vẫn tỏa ra thần nhiên, xinh đẹp, cho dù bộ y nam tử thô lậu cũng khó giấu nhan sắc khuynh quốc. một nữ tử xinh đẹp cao quý như vậy đang nhàn nhạt nhìn mình làm một ít việc thô tục.

Diệp Tiềm cúi đầu tiếp tục bận rộn, lại mở miệng nói: "Chuyện cạo vẩy mổ bụng này có chút thô tục huyết tính, làm bẩn mắt công chúa."

Triều Dương công chúa hơi có vài phần tò mò hỏi: "Diệp Tiềm, xem ngươi làm thuần thực, hắc là thường xuyên làm việc này?"

Diệp Tiềm mím môi, lãnh đạm nói: "Diệp Tiềm xuất thân đệ tiện, việc này ngẫu nhiên cũng làm."

Triều Dương công chúa thấy ngữ khí Diệp Tiềm có chút lãnh đạm, trong lòng lại nghĩ tới bị cự tuyệt lúc trước, nhủ mi, quay đầu mím môi nhìn lửa, cũng không nói nữa.

Diệp Tiềm thấy công chúa quay đầu đi không nhìn mình nữa, ngược lại cảm thấy không biết ngữ khí mình vừa rồi có chút quá mức lãnh đạm, đường đột nàng hay không?

hắn ngược mắt trộm nhìn nàng, thấy nàng cúi mắt nhìn lửa đến xuất thần, không biết nghĩ cái gì.

Nhớ tới nàng nửa ngày chưa ăn gì, nhân tiện nói: "Công chúa, bên kia có chút quả, đại Diệp Tiềm vừa rửa xong, ngươi muốn lấy một ít dùng thử không?"

Triều Dương công chúa lạnh nhạt nhìn trái cây màu đỏ trong veo như nước bên cạnh, lạnh lẽo liếm đôi môi có chút khô ráp, lại cố ý soi mói nói: "Quả đại trong núi, đa số có độc, Diệp Tiềm ngươi xác định quả này không độc?"

Diệp Tiềm ngược mắt, khẳng định nói: "không có độc."

Triều Dương công chúa mím môi không nói, hiển nhiên là không tin.

Diệp Tiềm thấy công chúa lộ ra bộ dáng quật cường, đành phải bắt đắc dĩ giải thích: "Trái cây đó hằng ngày ta vẫn thấy, thật không có độc, bằng không ta thử trước cho nàng xem." nói xong tự tay lấy một trái cây đến ăn, lúc vươn tay, bỗng nhiên ý thức được trên tay mình đều dính vết máu, chỉ có thể thu lại.

Triều Dương công chúa tà tà nhìn Diệp Tiềm, đương nhiên biết trên tay hắn có nhiều bất tiện, liền tùy tay cầm lấy một trái cây, cố ý nói: "Ta càng muốn ngươi nếm thử trái cây này trước xem có độc hay không!"

Diệp Tiềm ngược mắt nhìn công chúa, bỗng nhiên cảm thấy giờ phút này công chúa thế nhưng có vài phần trẻ con cáu kỉnh, cảm thấy không biết thế nào lại có chút buồn cười: "Công chúa, Diệp Tiềm đã xử lý thỏa đáng cả tôm, rửa tay sạch sẽ rồi, tự nhiên sẽ thử ăn quả đại thay nàng."

Triều Dương công chúa nhủ mảy: "Ta khát! Ta đói bụng! Đương nhiên là không kịp chờ ngươi! Ngươi tới!" nói mấy câu, sạch sẽ lưu loát, ngấn ngủi sáng tỏ, cũng không cho cự tuyệt.

Diệp Tiềm đột nhiên minh bạch ý đồ của công chúa, trên mặt có chút xấu hổ, trên má có chút đỏ.

Triều Dương công chúa chợt thấy thiếu niên đỏ mặt rất thú vị, trong lòng không khỏi tự đắc nghĩ, Diệp Tiềm, ngươi thực có thể thoát được ngũ chi sơn của ta sao?

Nàng rất có hứng thú nhìn chằm chằm gò má Diệp Tiềm đỏ rực, thấp giọng mệnh lệnh: "Tới a!"

Diệp Tiềm sẽ không cự tuyệt mệnh lệnh của Triều Dương công chúa, cho nên hắn chỉ có thể vươn thân mình sang.

Lúc hắn kề sát vào nàng, ngửi được từng đợt mùi thơm trên người nàng, bỗng nhiên trong đầu phịch một tiếng nổ bùng ra. Ý thức đã có chút mơ hồ, trong ánh lửa, hắn phảng phất cái cũng không nhìn thấy, chỉ nhìn thấy một cái tay ngọc thon thon, gần như trong suốt. Tay kia lấy một tư thái cực kỳ tao nhã, cầm quả đại trong veo như nước.

Tay nàng trắng nõn trong suốt, hồng khẩu và quả đỏ càng yêu diễm, trong ánh lửa như có như không tán ra một loại mị hoặc đặc biệt.

hắn thẳng tắp nhìn chằm chằm bàn tay kia, lạnh nhạt tự nhiên với hết thấy không còn nữa, hắn vô thức đứng lên.

Triều Dương công chúa thấy thiếu niên trước mắt này hiển nhiên đã không biết làm thế nào, đắc ý nở nụ cười, ôn nhu mị hoặc ra lệnh: "Mở miệng ra."

Giờ phút này Diệp Tiềm phảng phất sớm mất đi năng lực nhận thức, hắn chỉ biết làm theo giọng nàng khàn khàn ần ần ra lệnh, dờ dẫm mở miệng.

Bàn tay tinh tế nhẹ nhàng xinh đẹp khẽ đưa ra, để quả đỏ vào trong miệng hắn.

hắn ngo ngác há hốc miệng, vẫn không biết ngậm lại.

Triều Dương công chúa nghiêng đầu cười nhìn Diệp Tiềm, thế nhưng dẫn theo một tia nghịch ngợm hỏi: "Thế nào, người choáng váng sao?"

Diệp Tiềm bỗng nhiên tỉnh táo lại, nhanh ngậm miệng lại, dùng răng nhẹ nhàng cắn một cái, một tiếng thanh thúy, quả đỏ trong miệng tràn ra tư vị chua ngọt.

Chậm rãi thưởng thức quả đỏ trong miệng, hắn biết, tư vị quả đại này... đến suốt cuộc đời hắn sẽ không thể quên.

Hắn lại không dám nhìn công chúa một lần, cúi đầu vội thu thập tôm cá, sau đó dùng một nhánh cây cứng rắn xiên vào, đặt lên ngọn lửa để nướng.

Triều Dương công chúa cảm lấy quả đỏ, bỏ vào trong miệng, nhẹ nhàng nhắm nuốt.

Ngọn lửa thiêu đốt, tôm cá trong tay Diệp Tiềm chậm rãi biến thành màu vàng, có dầu mỡ trên da chậm rãi chảy ra, rồi uống ngọn lửa, ngọn lửa bùng bùng phát ra hoa lửa.

Diệp Tiềm cẩn thận xoay xoay nhánh cây trong tay, để tôm cá chín đều.

Khi hắn còn nhỏ ở nhà phụ thân chán dè, từng bị kẻ mồi khi dễ, có đôi khi cực kỳ đói, chỉ có thể tìm chút đồ ăn dân dã ở vùng núi cho mình đỡ đói, bởi vậy đối với việc thiêu nướng này, thật sự thành thạo.

.....

Tôm cá nướng tốt rồi, Diệp Tiềm cẩn thận lấy một miếng cá đã nướng vàng giòn đưa cho công chúa. Triều Dương công chúa tiếp nhận, tào nhã mở cái miệng nhỏ ăn thử.

Diệp Tiềm cúi mắt lấy tôm cá còn thừa xuống, hắn bỗng nhiên cảm thấy động tác của mình thô tục không chịu nổi. Lúc này hắn mới biết được, hóa ra có một loại người, cho dù mặc quần áo thô nhất, ăn đồ ăn tồi tệ nhất, vẫn cao quý tào nhã như cũ.

Hai người ngồi đối diện không nói gì ăn xong, lại dùng chút nước, Diệp Tiềm cung kính đề nghị: "Diệp Tiềm tìm chút cỏ mềm để ở nơi tránh gió, thỉnh công chúa nghỉ tạm?"

Công chúa ăn uống no đủ, tinh thần cực tốt, ngược mắt liếc Diệp Tiềm, nhàn nhạt nói: "không cần, sinh tử chưa biết, sống một ngày được một ngày, bản cung sao có thể ngủ được?"

Diệp Tiềm vạn không nghĩ tới công chúa thế nhưng nói ra lời suy sút như thế, trong lòng muốn nói ta đương nhiên sẽ bảo hộ nàng, tuyệt đối sẽ không cho nàng chết. Nhưng môi mỏng động động, lại không biết nên nói ra thế nào, vì thế cuối cùng không nói.

Hắn ngược mắt không nói, xuyên qua ánh lửa nhìn về phía Triều Dương công chúa.

Nàng đang vươn nhón tay thon dài, nhẹ nhàng vuốt mái tóc có chút tán loạn, tư thái tuyệt đẹp, thần thái an tường đạm mạc, phảng phất nàng vẫn luôn ở nơi sơn dã này lắng lắng chải tóc.

Giờ khắc này, cách ngọn lửa sáng, mắt Diệp Tiềm bỗng nhiên có chút mờ lung.

Hai người, thân phận khác nhau một trời một vực, cách một đồng lửa, như có một giới hạn.

Nữ tử trước mắt này rất gần, lại thật xa xôi.

Hắn, đến suốt cuộc đời, cũng không thể vượt qua!

Bạn đang đọc truyện *Diện Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Ngọc hoa trì

Ngày thứ hai, trời đã sáng, đồng lửa cũng dần dần tắt, chỉ có tro tàn còn lại trong gió thu nhẹ bay đi dưới ánh sáng.

Triều Dương công chúa đứng dậy, ngồi một đêm chân căng đã có chút tê mỏi, không khỏi ngã xuống bên cạnh.

một đôi bàn tay to hữu lực vươn tới, vững vàng đỡ lấy nàng.

Triều Dương công chúa đạm nở nụ cười, khẽ gật đầu với Diệp Tiềm.

Diệp Tiềm trên mặt ửng đỏ, vội thu hồi tay mình.

Triều Dương công chúa ngắm cảnh trí vùng núi, mặt trời nhô lên, làm nổi bật vùng núi lá đỏ, một vùng cảnh đẹp. Cố tình lại có gió mát trong núi từ từ thổi tới, càng cảm thấy vui vẻ thoải mái, vì thế rất có cảm xúc nói: "Cổ nhân nói họa phúc tương liên, thật là như thế, nếu không phải hôm qua gặp kẻ xấu, hôm nay sao được ở vùng núi này ngắm cảnh đẹp đến như thế!"

trong lòng Diệp Tiềm cảm thấy cảnh sắc thế gian dù đẹp cũng không bằng Triều Dương công chúa gò má đỏ bừng, nhưng hắn đương nhiên không thể nói ra, chỉ ở một bên trầm mặc không nói.

Đúng lúc này, vùng núi cách đó không xa bỗng nhiên truyền đến tiếng vó ngựa, còn có tiếng người hỗn loạn. Diệp Tiềm hơi nhíu mày nói: "Công chúa, thỉnh tạm thời tránh ra sau núi đá, đợi Diệp Tiềm tiên đi xem đến cùng là người phương nào?"

Triều Dương công chúa hơi gật đầu, đi đến sau núi đá. Diệp Tiềm thấy chỗ đó coi như ẩn nấp được, liền thi triển khinh công hướng đi về phía có tiếng người.

Triều Dương công chúa trốn sau núi đá, nhớ tới kẻ xấu hôm qua, không biết nếu lại gặp địch nhân, Diệp Tiềm có thể ứng phó không? Trong lòng có chút lo lắng, ai biết đang lo lắng, liền nghe có tiếng bước chân đi tới, trong đó còn có một tiếng kêu: "Công chúa?"

Thanh âm này Triều Dương công chúa thuở nhỏ đã quen thuộc, là của thị vệ Tiêu Đồng.

Trong lòng nàng vui vẻ, vội vàng từ sau núi đá đi ra, quả nhiên gặp Tiêu Đồng dẫn theo đại đội nhân mã, được Diệp Tiềm dẫn đường cùng nhau đi tới.

Tiêu Đồng thấy công chúa bình yên vô sự, không khỏi vui mừng quá đỗi, quì một gối thỉnh trách phạt. Những người khác thấy vậy cũng cuống quýt quỳ xuống.

Triều Dương công chúa tâm tình cực tốt, mới dám người Tiêu Đồng đứng dậy, cũng hỏi việc bắt cóc hôm qua. Nhưng Tiêu Đồng hồi bẩm nói, kẻ xấu hôm qua tựa hồ là vì công chúa mà đến, thấy công chúa thoát đi, thế nhưng vô tâm ham chiến bỏ đi.

Triều Dương công chúa nghe được lời này, trong lòng rất nghi hoặc, thầm nghĩ mình cực ít xuất môn, khi nào thì đắc tội người, cho nên đối phương vì mình mà đến?

Nàng mặc dù không hiểu, cũng không nói ra, chỉ cho phủ nha địa phương tận lực điều tra việc này, cũng lệnh cho Tiêu Đồng nhất định phải tìm ra chủ mưu của những người đó. Tiêu Đồng đương nhiên nhanh chóng đáp ứng.

Triều Dương công chúa tuy rằng gặp phải kẻ xấu, lại hưng trí vẫn chưa bị ảnh hưởng, vì thế hạ lệnh đoàn người khởi hành tiến đến biệt uyển nghỉ ngơi. trên đường lại gặp được một đoàn nhân mã khác chờ dưới chân núi. Cẩm Tú cùng với Phủ Đào và Phàm Liên đều lông tóc vô thương. Máy người bọn họ thấy công chúa bình yên trở về, người người vui mừng quá đỗi, đặc biệt là Cẩm Tú, mắt đã sưng đỏ lên.

.....

Trong biệt uyển có một ôn tuyền thiên nhiên, đặt tên là Ngọc Hoa Trì (ao Ngọc Hoa). Mùa thu trời rét, Triều Dương công chúa mấy năm nay thích nhất lúc trời giá rét đông lạnh ở đây ngâm ôn tuyền.

Hôm nay, trên người nàng chút không vui, đang ở trong sương khói lượn lờ hưởng thụ hơi nước ôn tuyền, bên người đương nhiên có Phủ Đào và Phàm Liên, xoa bóp chỗ mỏi mệt cho nàng, thật sự là ấm áp thoải mái, hưởng thụ nhân sinh lạc thú.

Nàng cúi đầu nhìn cánh tay Phàm Liên trắng nõn duyên dáng, không biết tại sao bỗng nhiên nhớ tới tiểu nô Diệp Tiềm kia.

Cánh tay Diệp Tiềm, hữu lực rắn chắc, ngăm đen khỏe mạnh hoàn toàn không đồng giống như Phàm Liên, trong ấn tượng mờ lung, lồng ngực kiên cố nàng dựa vào kia như muốn phát ra lực đạo vô tận.

Nàng nhìn vòng eo mảnh khảnh của mình trong nước ôn tuyền như ẩn như hiện, không khỏi mơ màng, Diệp Tiềm kia vừa vờn cánh tay, có phải có thể hoàn toàn ôm trọn mình hau không?

Nghĩ đến đây, trái tim nàng phảng phất có cái gì mềm mại đang dập dờn, dập dờn khiến thân thể nàng mềm nhũn.

Phàm Liên và Phủ Đào nhẹ nhàng chậm rãi vỗ về chơi đùa tấm lưng duyên dáng của nàng, cảm giác được thân thể nàng biến hóa, hai người liếc nhau, Phàm Liên định tiến lên ôm lấy công chúa.

Mỗi lần thấy tình cảnh này, Phủ Đào luôn có chút ngại ngùng, không tranh cường được như Phàm Liên, chỉ có thể cúi đầu chờ bên cạnh.

Ai ngờ công chúa cảm giác được Phàm Liên phía sau tiến tới, rõ ràng thân thể sớm đã mềm nhũn, trái tim cũng dập dờn lay động, nhưng cố tình lúc này nổi lên một tia phản cảm với Phàm Liên.

Nàng cúi đầu nhàn nhạt nói: "đi xuống đi."

Phàm Liên nghe thế, thân mình cứng đờ, tay muốn ôm công chúa thủ cũng chậm chậm chụp thu về.

Lúc này Phủ Đào và Phàm Liên còn tưởng rằng công chúa hôm nay muốn Phủ Đào, cái gọi là "đi xuống đi" chính là cho Phàm Liên tạm thời lui ra, thay

đôi Phù Đào đến hầu hạ.

Ai ngờ công chúa có chút không kiên nhẫn, nhíu mày nói: "Tất cả đều lui ra!"

Phù Đào và Phạm Liên đều sửng sốt, đây là lần đầu tiên, công chúa thể nhưng không kiên nhẫn đuổi bọn họ như thế.

Hai người ngần ngại một chút, chung quy không dám cãi lại mệnh lệnh của công chúa, đứng dậy đến bên ôn tuyền, tiếp nhận một chiếc khăn dài thị nữ đưa tới, quần thân thể rời đi.

Triều Dương công chúa đương nhiên không chú ý tới hai người này thất lạc, trong lòng nàng còn đang nghĩ đến Diệp Tiềm kia.

Hai năm trước Bích La công chúa nhắc Diệp Tiềm, Diệp Tiềm vì nàng nhặt giày lên, Diệp Tiềm dùng cánh tay hữu lực ôm nàng vào trong lòng.

Diệp Tiềm, trên người hắn có một loại hơi thở dương cương, cả mọi người nàng từng tiếp xúc trước kia đều không có.

không... Có một người, là Tiêu Đồng, hơi thở trên người Tiêu Đồng cũng giống Diệp Tiềm.

Nhưng Tiêu Đồng vĩnh viễn sẽ không là khách trên giường của mình, hắn từ thật lâu trước đây đã mất đi cơ hội này.

Như vậy... Diệp Tiềm có thể chứ?

Triều Dương công chúa nhớ lúc ở vùng núi Diệp Tiềm kiên định cự tuyệt, bên môi không khỏi dập dòn ra một chút cười.

hắn tựa như một đứa trẻ, bộ dáng thật nghiêm cẩn, chính nghĩa cự tuyệt lúc nàng lơ đãng trên ghẹo.

Triều Dương công chúa nhớ lại chuyện đêm đó, bên môi ý cười càng đậm, nàng nâng tay gọi Cẩm Tú hầu hạ bên cạnh, phân phó: "Gọi Diệp Tiềm đến."

Cẩm Tú nồn nao, lập tức hiểu ra, liền đi phân phó tiểu thị nữ bên ngoài gọi người, còn Triều Dương công chúa cũng lười biếng tựa nghiêng vào bậc thềm ao bạch ngọc ôn tuyền, mũi mũi hương thụ sóng nước ấm áp khẽ vuốt ve thân mình.

Ngày mùa thu, ánh mặt trời lười nhác chiếu bên ôn tuyền, nước suối lúc có lúc không mòn trót thân mình xinh đẹp. Tóc đen dài như mây từ cần cổ thon dài trắng nõn buông xuống, dọc theo đầu vai linh lung, phủ lên da thịt gần như trong suốt, rơi vào trong nước, phiêu phiêu sải sải, như mây như tơ.

Bầu ngực nàng rất tròn rất no đủ, non tơ mềm mại phần lớn ẩn dưới nước, chỉ lộ ra hai khối đỏ bồng trong sương trắng mờ mờ nỏ rộ ra yêu diễm xinh đẹp.

Dưới nước mờ hồ có thể thấy được vòng eo trong suốt chưa đầy nắm tay, cùng với đôi chân dài tuyết trắng tùy ý khép lại, xuyên qua tầng tầng sóng nước tĩnh tế, thậm chí có thể nhìn thấy một chút chỗ ở giữa có màu đen say lòng người, đẹp yêu dã và phóng đãng.

Lúc Diệp Tiềm đầy hoài nghi lo lắng phụng mệnh đi đến ôn tuyền, hắn nhìn thấy tình cảnh này.

Diệp Tiềm huyết khí nhất thời dâng lên, chỉ chớp mắt nhoáng lên một cái như vậy, nên nhìn hay không nên nhìn, tất cả đều thấy. Hắn vội vàng cúi đầu, quỳ xuống.

Triều Dương công chúa híp con ngươi, nghe được động tĩnh của hắn khẽ cười, lười nhác ra lệnh: "không được quỳ."

Có mệnh lệnh này, Diệp Tiềm vốn sẽ quỳ xuống, động tác cứng đờ, ở nơi đó nửa quỳ nửa không quỳ, không biết nên làm thế nào cho phải.

Triều Dương công chúa vươn ngón tay ngọc thon thon, nhẹ nhàng trên chọc nước suối ấm áp, để nước từ trên thân thể mình mềm mại trắng nõn như măng mới nhú chảy xuôi xuống, trong miệng chậm chậm nói: "Diệp Tiềm, tới, đắp lưng cho bản cung."

Mặt Diệp Tiềm sụp xuống, động cũng không dám động, cắn răng, cự tuyệt: "Công chúa, Diệp Tiềm không dám."

Mặt hắn sẫm đỏ bừng, những lời cự tuyệt này cơ hồ là từ trong hàm răng thốt ra.

Triều Dương công chúa tươi cười dần dần thu liễm, mày liễu khẽ nhíu, tà tà liếc hắn một cái, nhàn nhạt hạ lệnh: "đắp lưng cho bản cung." Lần này thanh âm nhẹ nhàng ôn nhu, lại tràn ngập mũi lực cùng dụ hoặc khó có thể cự tuyệt, đương nhiên cũng có một tia uy nghiêm mờ hồ bên trong.

Diệp Tiềm cứng ngắc thật lâu, rốt cục chậm rãi đứng lên, nắm chặt tay, phảng phất như vào địa ngục, đi đến bên cạnh ao.

Triều Dương công chúa thấy hắn thân cao bảy thước, nam nhi dương cương lại khó xử dương cương, nhìn hắn nhíu mày nhanh nắm chặt quyền, nhếch môi, còn có mày kiếm nhẫn nại, không khỏi bật cười: "Đắp cái lưng mà thôi, cũng không phải muốn ngươi đi tìm chết."

Môi Diệp Tiềm động đập, hắn thật muốn nói, hắn tình nguyện đi tìm chết.

nữ nhân trong ao, mũi hoặc, quyến rũ tận xương, giống như một thủy yêu xinh đẹp, dụ hoặc hắn huyết khí sôi trào.

Hồ hấp đã đục ngầu, nhưng hắn biết, hắn không thể, hắn cái gì cũng không thể làm!

Nữ nhân hàm chứa tươi cười quyến rũ, không chút để ý dụ hoặc hắn, là chủ nhân của hắn.

Chủ nhân hắn khuynh quốc khuynh thành, nhưng thanh danh hỗn độn; chủ nhân hắn, dưới váy vô số người, lại lạnh bạc tận xương.

Chủ nhân hắn, là một nữ nhân không có tim.

Nữ nhân không có tim này đang treu đùa hắn như treu đùa một động vật nhỏ đáng thương.

Nước trong ao Ngọc Hoa ôn hòa nhu ngậy, Lúc Diệp Tiềm chân trần bước vào lại chỉ cảm thấy lạnh như băng thấu xương.

áo khoác Diệp Tiềm đã cởi ra, lộ lồng ngực cường tráng rắn chắc, đang kịch liệt phập phồng.

bờ môi Triệu Dương công chúa cong lên một chút cười treu đùa, con ngươi tà mị nhìn thiếu niên mười sáu tuổi, nhìn hắn ngồi xổm xuống ao, nhìn hắn nâng lên song chường hữu lực, nhìn hắn cứng ngắc mở miệng: "Công chúa, thỉnh phân phó."

con ngươi Triệu Dương công chúa rù xuống, ánh mắt rơi xuống ngực hắn. Nơi này chính là lúc trước nàng từng dựa vào, khi đó chỉ cảm thấy kiên cố hữu lực, phảng phất bên dưới cất giấu nhiệt lực và sức lực vô cùng, phảng phất có thể làm cho người ta yên tâm dựa vào. hiện thời xem ra, thật thà bóng loáng, phập phồng kịch liệt, phía trên còn có một giọt nước, không biết là mồ hôi, hay là nước suối trong ôn tuyền bắn tung tóe lên?

Triệu Dương công chúa vươn ngón tay ngọc thon thon gần như trong suốt, khẽ vuốt lên ngực hắn, đầu ngón tay mảnh khảnh chạm vào giọt sương trên lồng ngực kịch liệt phập phồng run rẩy.

Diệp Tiềm nhất thời cả người hóa thành nham thạch, ánh mắt thẳng tắp nhìn phía trước, thân mình muốn động cũng không dám động.

Triệu Dương công chúa cảm nhận được hắn cứng ngắc, cúi đầu ôn nhu nói: "Diệp Tiềm, như thế nào, ngươi sợ ta?"

Diệp Tiềm nhắm chặt con ngươi lại, nhắm lại hắn có thể không thấy, nhưng hắn vẫn có thể cảm giác được. hắn có thể cảm thấy xúc cảm từ ngón tay kia lạnh lẽo mà trơn mịn nhẹ nhàng mon trón ngực mình, xúc cảm lạnh lạnh như vậy lại khiến cho hắn từng trận lửa nóng.

Trong cơ thể hắn, nháy mắt bốc lên tuyệt vọng khôn cùng, phảng phất nháy mắt nuốt hết bản thân hắn, sau đó nuốt hết nữ nhân nghịch lửa trước mắt này.

Trong họng phát ra thanh âm thô cảm: "Chủ nhân..."

hắn muốn nói, công chúa, thỉnh tự trọng, nhưng hắn nói không nên lời, yết hầu đầu lưỡi phảng phất cũng bị lửa nóng trong cơ thể cắn nuốt, hắn không phát ra tiếng!

Diệp Tiềm chỉ cảm thấy trong đầu có một dây cung, vốn đã căng đến cực điểm, cơ hồ chỉ chạm vào liền tung ra. thái dương có mồ hôi tràn ra, ngực hắn dưới ngón tay nàng kịch liệt phập phồng, hắn cảm thấy cả trái tim mình sẽ nhảy ra.

Triệu Dương công chúa con ngươi hẹp dài quyến rũ lộ ra hứng thú, nàng thích nhìn thiếu niên đáng người cao lớn này ở trước mặt mình không biết làm sao, phảng phất chỉ cần đầu ngón tay mình khẽ chạm một chút, thiếu niên kiên cường này sẽ không bao giờ nhúc nhích được nữa.

Hưng trí của nàng càng cao, thấy thiếu niên này, từ mặt đến tai đều đỏ lên, lại nghe hắn dồn dập đè nén tiếng thở dốc, mâu quang lưu chuyển, thân mình chuyển động, cúi người xuống.

Diệp Tiềm chỉ cảm thấy như trời sụp đất nứt, dây cung trong đầu kia chợt ngưng lại! hắn mở mắt ra, trong mắt là đầy trời tuyệt vọng.

hắn cứng ngắc cúi đầu, chỉ nhìn nữ nhân không thể với tới kia, bắt đầu nhắm mắt lại, hắn nhìn thấy lông mi tinh mịn mê người cong lên, hắn nhìn đôi môi đỏ hồng hôn lên ngực mình!

Đôi môi từng phun ra lời nói lạnh bạc, đôi môi chỉ cần động một chút đã có thể cho mình sinh tử, đang nóng bỏng hôn ngực mình, nhẹ nhàng mút vào, nuốt xuống giọt nước không biết là mồ hôi hay nước suối.

Bạn đang đọc truyện *Diện Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 18: U Lan thất

Triều Dương công chúa thân hình linh lung mạn diệu cúi đầu xuống, trên tấm lưng bạch ngọc duyên dáng là mái tóc đen dài ướt át uốn khúc tạo nhả trên cơ thể trần trụi, ướt át roi xuống, vào trong nước, giống như cánh bèo trôi lập lờ.

Diệp Tiềm huyết mạch sôi sục, hai quyền nắm chặt, con ngươi đen tối, thờ dốc dồn dập, lúc môi đỏ mọng khẽ hút, hần phát ra một tiếng rên mơ hồ: "Chủ nhân..."

Triều Dương công chúa khẽ vỗ về lồng ngực nóng bỏng, trên môi tràn ra tiếng thở dài nhẹ nhẽ. Diệp Tiềm, thân mình rõ ràng cứng ngắt bất động, sức lực tiềm ẩn trong cơ thể lại phảng phất muốn hòa tan nằng! Bình sinh lần đầu tiên Triều Dương công chúa phát hiện, hóa ra mình là băng là ngọc, ngàn năm lạnh lẽo, còn Diệp Tiềm lại như nham thạch nóng bỏng, đủ để hòa tan nằng thành nước, đủ để cho nằng nhiệt tình như lửa.

Thân mình Triều Dương công chúa ở trong làn nước ấm áp nhẹ nhàng run rẩy, nằng giống như sợ lạnh, mềm yếu dựa vào ngực hần, lại duỗi cánh tay ngọc, vòng quanh lưng hần, thử ôm thắt lưng rắn chắc của hần.

một loại hương thơm mê người truyền đến, không phải là mùi son phấn, cũng không phải mùi hoa, mà là một loại hương khí làm cho người ta say mê nói không nên lời. Tự chủ cơ hồ sắp hỏng mất, Diệp Tiềm giờ khắc này bỗng nhiên nhớ tới lần đầu tiên hần ngửi thấy hương thơm này.

Khi đó, nằng nhẹ phát vật vấy, hần cúi đầu nhặt hái.

Thân phận khác nhau một trời một vực khiến lý trí Diệp Tiềm thu lại, hần ngừng thở, cắn chặt răng, nhắm mắt.

Khuôn mặt Triều Dương công chúa quẩn rừ ở trong ngực hần ngẩng lên, nâng con ngươi say mê, đầy châm chọc cười khê: "Thế nào, Diệp Tiềm, là sợ, hay không sợ?"

Diệp Tiềm giãy dựa thống khổ phát ra âm thanh: "Chủ nhân, ngài là chủ nhân của Diệp Tiềm..."

Con ngươi Triều Dương công chúa mê mang say mê có một tia không hiểu: "thì sao? Bản cung là công chúa, bản cung là chủ nhân của ngươi, nhưng hiện tại bản cung là nữ nhân, ngươi là nam nhân a..."

Ngữ khí Triều Dương công chúa vừa chuyển, nhu yếu nói: "Hay là Diệp Tiềm thực chưa từng trải qua?"

Trong con ngươi nằng tràn ra cười bốn cọt: "Nếu Diệp Tiềm không biết, vậy bản cung thì sẽ dạy ngươi nên làm như thế nào..."

Ngực mềm mại khê tựa vào ngực kiên cố, cổ ý vô tình khê cọt, trong nước vòng eo đã áp vào thắt lưng nam nhân rắn chắc, Triều Dương công chúa có thể cảm giác được, trong nước có vật cứng sớm căng trướng. Nằng cười trầm thấp, bảm lên khối thân thể rắn chắc này, hai chân thon dài xinh đẹp ở trong nước quăn quanh hần, ngón tay trong ngực hần nhẹ nhàng qua lại, trong miệng mị hoặc nói: "không cho ngươi động, ta sẽ dạy ngươi..."

Thân thể mạn diệu ôn ngậy sớm đã dựa sát vào, giống như vô tình cọt quá chỗ đã sưng trướng lên. Thân thể nằng giống như cọt mềm mại không có lực quăn quít lên, giống như quăn quanh một gốc cây đại thụ leo lên thắt lưng rắn chắc của hần. Nằng dùng thân thể thơm tho khai mở khiêu khích cứng rắn của hần chưa từng trải qua thể sự.

Diệp Tiềm là thị vệ, là hạ nhân, là nô tài, nhưng hần cũng là nam nhân!

Diệp Tiềm làm thị vệ, làm gia nô vẫn có thể nhịn, hoàn cảnh sinh trưởng và địa vị sớm tôi luyện cho hần nhẫn nại hơn người! Nhưng hần còn là một nam nhân, là một nam nhân mười sáu tuổi huyết khí sôi trào! Huống chi nữ nhân trước mắt này là người hần tha thiết ước mơ khát vọng!

Trong ngực Diệp Tiềm đột nhiên dấy lên một trận hỏa diễm, thiêu đốt hần không còn lại gì. một cỗ nhiệt huyết nẩy lên, đem câu nệ cứng ngắt ném lên chín tầng mây. Yết hầu hần lăn lộn, giống như đã thủ phát ra một tiếng thét thô cảm, sau đó song chường luôn luôn không động nửa phần đột nhiên đem toàn bộ ôn hương nhuyễn ngọc trong lồng, từng là chỗ cao hần không có cách nào với tới, từng là giấc mộng hần khó nói ra miệng, từng là khát vọng đau đớn đến cực hạn của hần.

ôn hương nhuyễn ngọc trong lồng, từng là chỗ cao hần không có cách nào với tới, từng là giấc mộng hần khó nói ra miệng, từng là khát vọng đau đớn đến cực hạn của hần.

Cánh tay dùng sức, cơ hồ muốn siết chặt nằng. Nhưng Triều Dương công chúa không chút trách cứ, nằng nửa mở đôi mắt mị nhân, ngửa cổ ưỡn ngực, để mặt đào kia trong suốt ướt át kề sát hần, lăm bảm: "Diệp Tiềm..."

Thiếu niên thân mình kiên cố như vậy, cánh tay hữu lực như vậy, huyết khí sôi trào như vậy, Triều Dương công chúa giờ khắc này chỉ hy vọng mình hóa thành nước, dung nhập vào trong cơ thể hần, rót vào từng tác da thịt hần.

Diệp Tiềm bình sinh lần đầu tiên lấy hết dũng khí ôm chặt chủ nhân cao không thể với tới, sau đó mạnh mẽ đứng lên. Lúc hần đứng lên, tiếng nước rào rào trong ao, đồng thời thân thể Triều Dương công chúa không có nước suối che chắn, cứ như vậy hiện ra dưới ánh sáng, cứ như vậy nhu nhược leo lên vòng eo cường tráng của hần.

Lúc này Diệp Tiềm như đang ôm một nữ vị hần khát vọng nhiều năm, mơ hồ biết kế tiếp phải làm cái gì, nhưng nên làm như thế nào, làm ở nơi nào là một vấn đề. hần dồn dập thở hào hển, hai mắt đỏ bùng, tấm lưng cứng ngắt, hần thực không biết phải làm sao.

Cánh tay ngọc của Triều Dương công chúa vươn ra, vòng quanh cổ hần, ghé vào tai hần, cúi đầu phân phó: "Ôm ta đi U Lan thất."

Như một nữ vị áp ủ nhiều ngày, Triều Dương công chúa cảm thấy lần đầu tiên hần là nên lựa chọn một địa điểm thích hợp, chậm rãi nhắm nháp. Ôn tri

đương nhiên là không tệ, nhưng đối với Diệp Tiềm lần đầu tiên mà nói, có chút khó khăn.

U Lan thất là chỗ ngày thường Công chúa ngâm ôn tuyền xong vào nghỉ ngơi, hiện bên trong đã đốt huân hương, ôn hòa nhu ngậy, phiêu hồn nhân tâm.

Diệp Tiềm ôm chặt công chúa, bước nhanh vào U Lan thất, hơi nhìn quanh một chút, cấp tốc đặt nàng lên tấm giường, trên giường trạm trổ long phượng, hiển nhiên không phải người hạ đẳng như Diệp Tiềm có thể hưởng thụ, hần đi đến đây nhất thời có chút vô thố, buông công chúa xuống liền có chút cứng ngắc.

Triều Dương công chúa than nhẹ ở trong lòng, lúc Diệp Tiềm thả nàng xuống, nàng liền thuận thế lúi kéo, thân thể hữu lực liền áp lên thân thể nàng mềm mại. Lúc cứng rắn và mềm mại kề sát vào nhau, Triều Dương công chúa nhắm mắt lại, tràn ra một tia thờ dài sung sướng.

Diệp Tiềm vội vàng lại dừng mãnh, Diệp Tiềm cũng ngốc nghếch mà cuồng loạn, hần dựa vào bản năng ở nơi mềm mại ướt át, sung sướng tìm kiếm đường vào, nhưng mặc dù hần va chạm thế nào, vẫn không qua được cửa tiến vào.

Triều Dương công chúa bị hần làm cho cả người tê dại, chỉ hy vọng có khởi đầu vững vàng, sáng sủa vội cong người lên, lúc này ở phía dưới nỗ lực mở ra phối hợp. Chỉ một động tác nho nhỏ như thế, Diệp Tiềm tìm mãi không thấy đã phát hiện đường ra, hơi dùng một chút lực, vật đã sớm kêu gào đó chìm vào một nơi. Nơi đó ẩm áp ẩm ướt, tản mát ra từng đợt mùi thơm, nhưng lúi vào vẫn chặt chẽ như thế.

Bị bao vây gắt gao, trong hòng Diệp Tiềm phát ra một tiếng gầm nhẹ, chuyện kể tiếp không cần Triều Dương công chúa lo lắng, hần dựa vào bản năng nam tính bắt đầu chuyển động kịch liệt.

Triều Dương công chúa thử qua vô số nam nhân, nhưng chưa từng có một người nam nhân nào giống Diệp Tiềm, cường đại như vậy, tráng kiện như vậy, mãnh liệt như vậy lại cẩn thận như vậy, nhiệt tình như vậy lại đề nén như vậy. Nàng chỉ cảm thấy thân thể mình như thuyền nhỏ bị mất phương hướng trời nổi trong đêm, tìm không thấy bờ bến, tìm không thấy ánh sáng.

Nàng bắt lực ngâm nga, thậm chí phát ra tiếng khóc mãnh mai nức nở cùng tiếng cầu xin tha thứ, nhưng lúc này Diệp Tiềm đã không còn là tiểu nô khúm núm kia, hần đang áp ở trên người chủ nhân mình, kích cuồng chuyển động.

Triều Dương công chúa sau một động tác mãnh liệt của hần, thân mình bỗng nhiên co rút, trong hòng phát ra tiếng ngâm say mê, trong miệng thoát ra tiếng khóc nức nở, nhũ mảy thấp giọng gọi tên Diệp Tiềm.

Giọng nàng thấp lạnh mà mềm mại, bình thường luôn không chút để ý, cao không thể với tới, lúc này lại tràn ra như châu ngọc bần vãng khắp nơi dưới thân hần. Châu ngọc vãng khắp nơi vẫn ai uyên quyền rũ, lại tuyệt vọng mãnh mai gọi tên Diệp Tiềm, làm cho kích cuồng trong cơ thể Diệp Tiềm càng sâu.

Cuồng phong sóng lớn, mưa đập tàu lá, gió quét hoa sen.

Triều Dương công chúa cơ hồ chìm trong sóng lớn, đôi tay mềm mại mãnh mãnh leo lên cổ Diệp Tiềm. Diệp Tiềm cúi đầu, chỉ thấy đuôi lông mày chủ nhân mang mị hoặc, đuôi mắt ẩn tình, trên môi một mảnh thần nhiên càng khiến người say đắm.

Phía dưới là hai luồng mềm mại bóng loáng, hai khóa tiểu đào đỏ thắm, trong gió táp mưa sa đang rung chuyển lác lác, rất mê người. Diệp Tiềm lúc này quật khởi, sớm đem lễ nghi tôn ti ném lên chín tầng mây, vì thế rõ ràng mỗi bàn tay to giữ chặt một bên. Cầm ở trong tay thật sự là ôn nhuận hơn ngọc, trắng mịn hơn cao. Phía dưới hần tiến công không ngừng, chỉ cảm thấy tiểu đào này trầm bổng pháp phòng, chọc người triu mến, trong đầu Diệp Tiềm nóng lên, cúi người ngâm một bên hồng đào.

Giống như gió thổi qua, hoa rực rỡ, thân mình ở giờ khắc này đều nở rộ, run rẩy, chỗ tiếp giáp phía dưới cũng chặt lại, càng chặt lại.

Diệp Tiềm lại phát ra một tiếng hét, hần kêu to muốn lên đỉnh, lại không lường trước phía dưới càng siết chặt, hần không chế không được, toàn bộ vẫn chương trôi chảy.

Diệp Tiềm phát ra tiếng kêu thống khổ lại sung sướng, hần một mỗi nằm sấp trên thân thể mềm mại, cảm giác được từng giọt tinh túy của mình, cứ như vậy tiết vào chỗ hoa sen kia.

Chỗ hoa sen nở rộ, có từng trận mùi thơm, giờ này khắc này lan tỏa ra, ngập tràn toàn bộ U Lan thất.

Bạn đang đọc truyện *Diện Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Dưới trăng

Lúc lửa nóng dần dần tan đi, thô suyền chậm rãi bình ổn, lý trí Diệp Tiềm bắt đầu quay về, thân mình cũng chậm chậm cứng ngắc.

Rời khỏi chỗ tron ướt lầy lội, hần cúi đầu cắn răng, con người tận lực tránh núi non phập phồng phía dưới, không dám nhìn lại chủ nhân một lần. Vừa rời hần như đổi dạng, hần biết đây là không đúng. Nghĩ đến vừa rời kích cuồng cùng với giờ phút này ái muội kiểu diêm, mặt hần lại đỏ. Cậu nệ ngồi dậy, đứng sang một bên, hần không biết kể tiếp nên làm gì bây giờ.

Từ việc hôm nay, hết thầy đều sẽ thay đổi, hần biết mình không có khả năng coi nữ nhân kia là chủ nhân đơn thuần. Nếu hần đã dần từng bước cùng nàng sung sướng hưởng cả nước thân mật, tâm hần sao có thể lạnh xuống, sao có thể yên tĩnh?

Đường kế tiếp nên đi như thế nào, hần không biết. Mẫu thân tha thiết kỳ vọng nơi đó nên làm thế nào, hần càng không biết.

Triều Dương công chúa bên môi tựa tiểu phi tiểu, tà nghệ nhìn Diệp Tiềm, lạnh lạnh, ôn nhu hỏi: "Diệp Tiềm, bốc đồng vừa rồi đã đi nơi nào, hiện tại sao nhìn cũng không dám nhìn ta?"

Lời nói lạnh lẽo mềm mại truyền đến, Diệp Tiềm biết vậy nên một khi làn hương hoa mai xông vào mũi, so với lúc trước càng nồng đậm vài phần, chỉ làm cho tâm thần dập dờn đến bất lực.

Diệp Tiềm cúi đầu xuống, cắn răng nói: "Chủ nhân, ta không dám nhìn."

Triều Dương công chúa nghe vậy cười, ngón tay vuốt nhẹ mái tóc, vòng eo dong đưa: "Vì sao?"

Diệp Tiềm vẫn cúi đầu như cũ, môi mím chặt như lưỡi đao lợi hại, không mở miệng trả lời, chỉ có hô hấp càng dồn dập hơn.

Triều Dương công chúa thu hồi tiếng cười yếu ớt, trog mắt nhiễm lãnh đạm, không chút để ý ra lệnh: "Diệp Tiềm, bản cung muốn người ngừng đầu nhìn bản cung."

Thanh âm này bởi vì vừa mới trải qua hoang đường mà mềm nhũn, nhưng uy nghiêm trong đó cũng không cho phép khinh thường. Diệp Tiềm nghe thấy mệnh lệnh này, cũng không dám làm trái, chậm rãi ngừng đầu.

Trước mắt chủ nhân có chút kiều kiều vô lực, lúc này lấy tay đỡ thân mình hơi dựa lên, tóc dài xinh đẹp duyên dáng như mây tràn xuống, làn da nửa che ngực. Cổ tình tiêu nữ kia cân xứng no đủ, tóc dài nhẹ nhàng sao có thể che đầy hết, vì thế có thể thấy rõ hai điểm hồng nho nhỏ ẩn ẩn tỏa ra sáng bóng mê người.

Tâm Diệp Tiềm run lên, nắm chặt nắm tay, hơi nhếch môi, không dám nói.

Mùi thơm lại xông vào mũi, tâm hần đã loạn như ma.

Triều Dương công chúa cười mỉm theo dõi mắt hần, nhấn rõ từng chữ: "Tới đây, hầu hạ ta."

Diệp Tiềm cắn răng, hần muốn cự tuyệt, nhưng hần lại cự tuyệt không nổi, hần không tự chủ được bước về phía trước hai bước, vươn tay muốn ôm nữ tử này, nữ nhân này vừa rồi bị hần ép buộc dưới thân muốn sống muốn chết.

Nhưng ngay lúc bàn tay to sắp chạm vào thân thể công chúa đang tản ra từng trận mùi thơm, công chúa bỗng nhiên ngửa đầu cười to, cười đến bộ ngực sữa no đủ cũng rung động.

Động tác Diệp Tiềm đình trệ tại chỗ, đỏ mặt nhỏ giọng hỏi: "Chủ nhân?"

Phượng mẫu Công chúa nhướn lên, châm chọc cười nhìn Diệp Tiềm, trêu ghẹo nói: "Diệp Tiềm, lúc trước không phải người cự tuyệt ta thật quyết đoán sao? Ta nghĩ người là nam nhân rất có cốt khí, sao hiện lại cam nguyện giống như Phạm Liên, Phù Đào cúi đầu hầu hạ bên người ta?"

Triều Dương công chúa vươn ngón tay, quyen rũ xoa cái cằm như đao khắc của thiếu niên, cảm thụ được phía dưới cứng nhắc, nàng chuyển động ngón tay thon dài tuyệt đẹp trắng như ngọc có móng tay đỏ tình xảo sáng bóng, tới bên môi Diệp Tiềm.

Nàng nhẹ nhàng thở ra, thanh âm ái muội mà lạnh bạc: "Diệp Tiềm, kỳ thực người đã sớm muốn ta, có phải không? Ở trên núi, người đều giả vờ, có phải không?"

Diệp Tiềm bộ mặt xanh mét, hần ngừng lại, thở dốc, tay nắm chặt thành quyền, từng bước một lui về phía sau, không dám tin nhìn chằm chằm chủ nhân, cắn răng hỏi ra lời lúc trước không dám hỏi cũng không muốn hỏi: "Nàng, nàng cùng ta như vậy, chỉ là vì nhục nhả ta sao?"

Triều Dương công chúa cúi mắt, môi dụ người phun ra tiếng cười lơ đãng: "Nhục nhả? Tại sao nói lời ấy! Bất quá là hai bên tình nguyện, người hoan ta ái thôi."

Diệp Tiềm nhìn Triều Dương công chúa, trong ánh mắt có gãy dựa cùng thống khổ. hần không biết hôm nay vì sao chủ nhân tận lực dẫn dụ khiến hần huyết khí sôi trào cũng không thể đào thoát kiểu diêm nàng bày ra. Nhưng mà hần vạn lần không ngờ, chủ nhân hôm nay làm như thế, chỉ là vì ngày ấy ở trên núi mình cự tuyệt nàng.

Nữ tử này, nàng chính là không cam lòng bị một tiểu nô đề tiện cự tuyệt.

Nàng chỉ muốn mình trở thành một vòng chỉ mềm dưới vạt váy nàng thôi!

Triều Dương công chúa liếc nhìn Diệp Tiềm, nàng đương nhiên thấy thiếu niên này trên mặt xanh mét cùng với trong con ngươi dần dần lộ ra sắc bén và nhục nhã, nàng nhẹ nhàng cười nhạt: "Thế nào, nổi giận?"

Diệp Tiềm cứng ngắc mà thông thả lắc đầu, từ hàm răng bật ra bốn chữ: "Diệp Tiềm không dám!"

nói xong, hắn xoay người lại, không hành lễ với công chúa đã nhanh chóng rời đi.

Nhìn bóng lưng Diệp Tiềm rời đi, Triều Dương công chúa lười nhác dựa vào sập, nàng đương nhiên cũng không lo lắng.

Thiếu niên này, là gia nô Hầu phủ, sao có thể chạy khỏi bàn tay của nàng đâu?

Đối với nàng mà nói, chỉ có muốn hay không, không cần nói có thể được hay không.

Mấy ngày kế tiếp, Diệp Tiềm tận lực tránh né chủ nhân, luôn luôn không xuất hiện ở bên cạnh Triều Dương công chúa, Triều Dương công chúa cũng không để ý, mỗi ngày thường trắng, ngắm cúc, ngày cứ qua như vậy. Về phần Phủ Đào và Phạm Liên, đã thật lâu không cho bọn họ hầu hạ, Triều Dương công chúa cảm thấy có lẽ gần đây thân mình có chút mệt mỏi, đối với nam nhân không có hưng trí.

một ngày, Triều Dương công chúa ngồi ở trong đình xem hoa cúc nở rộ, Tiêu Đồng đứng bên cạnh, đang ở hồi bẩm việc điều tra đạo phi trên núi gần đây. Theo Tiêu Đồng hồi báo, đạo phi đó không phải đạo phi thực sự, ngược lại giống thể gia ăn chơi trác táng trong Tức Ninh Thành.

Triều Dương công chúa nghe xong tin tức này, cười châm chọc.

Bản thân gia Hầu gia là loại người nào, bình thường kết giao loại bằng hữu gì, ngày thường nói lời vô vị gì, Triều Dương công chúa đều biết. Nàng chỉ nhớ ngày xưa lúc gả tới, khi đó dù biết mình đi tới kết cục thể nào, nhưng vạn vạn thật không ngờ có một ngày sẽ bị hôn phu hữu danh vô thực của mình bán đứng cho ngoại nhân a!

Nàng nhũm mày nói: "Trước đó vài ngày, Trệ từng gửi thư, nói hắn ban bố pháp lệnh rồi, dẫn tới chư hầu các nơi rục rịch. Việc này nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, nếu lúc này đắc tội Hầu gia, lại cho Trệ thêm phiền toái."

Trầm ngâm một lát, Triều Dương công chúa nở nụ cười: "Thôi, Hầu gia dù không biết nặng nhẹ, cũng không cần vì thế mà trở mặt. Người nghe lệnh ta đi ra ngoài, tìm vài người quan lại địa phương ăn chơi trác táng, bắt giữ xử lý là được." Giết gà dọa khỉ, tin tưởng Hầu gia về sau làm việc cũng không đến mức không đúng mực như thế.

Tiêu Đồng nghe xong, tuân mệnh làm việc, chẳng qua nói xong cái này, Tiêu Đồng phảng phất còn chưa hết ý, muốn nói lại thôi nhìn Triều Dương công chúa.

Triều Dương công chúa cũng chưa liếc hắn một cái, nhàn nhạt phản phó: "nói."

Mỗi Tiêu Đồng động đây, trong lòng hắn có chuyện, nhưng lại không có cách nào nói ra. Thân phận hẩm như vậy, sớm mất tư cách nói ra rồi. Nhưng Triều Dương công chúa phản phó một tiếng, hắn lại không thể không nói gì, vì thế bỗng nhiên nhớ tới Diệp Tiềm, liền trả lời: "Tiêu Đồng cả gan hỏi một chút, đối với Diệp Tiềm an bài thế nào?" nói xong, Tiêu Đồng mới cảm thấy mình giống như lại hỏi một câu không nên hỏi, trên khuôn mặt cương nghị lộ ra màu đỏ.

Diệp Tiềm hiện tại là người của công chúa, đây là chuyện hầu như toàn bộ Hầu phủ đều biết.

Hai năm trước Diệp Tiềm vẫn là một thiếu niên câu nệ như vậy, hiện thời thế nhưng vào màn của công chúa, đây là chuyện Tiêu Đồng làm thế nào cũng không nghĩ tới, cũng làm hắn nhớ tới liền cảm thấy ngủ vạ tạp trần.

Diệp Tiềm, là hắn tay cầm tay dạy bảo, cơ hồ đem sở học cả đời dốc túi truyền thụ.

Triều Dương công chúa nghe Tiêu Đồng hỏi đến Diệp Tiềm, thế này mới phảng phất nhớ tới người này, kinh ngạc nở nụ cười, lại không chút để ý nói: "hắn a, nên như thế nào thì như thế đấy đi!"

Công chúa nói ra như vậy, Tiêu Đồng đã minh bạch, không nên đặc biệt an bài đối với Diệp Tiềm, chỉ để cho hắn tiếp tục làm thị vệ là được.

Bất quá được Tiêu Đồng nhắc tới như thế, Triều Dương công chúa đối với Diệp Tiềm mấy ngày không gặp lại nổi lên vài phản hứng thú. Bất quá nàng không muốn hỏi Tiêu Đồng chuyện này, liền tùy tiện gọi Cẩm Tú tới, Cẩm Tú vội vàng đem tình hình Diệp Tiềm gần đây bẩm báo.

Hóa ra thời gian gần đây Diệp Tiềm tận lực thay ca với thị vệ khác, đều chọn làm ở những nơi không gần chủ tử, mới khiến cho Triều Dương công chúa mấy ngày không nhìn thấy hắn.

Cẩm Tú theo sát phản ứng của chủ nhân, sẵn sàng hỏi: "Chủ nhân, muốn gọi Diệp Tiềm vào hay không?"

Triều Dương công chúa lắc đầu, thú vị nở nụ cười nói: "không cần."

Cầm Tú thấy chủ nhân tươi cười hàm chứa hứng thú, con người hơi hơi nheo lại, cũng không biết đang đánh chủ ý gì. Bất quá có thể tưởng tượng, kế tiếp Diệp Tiềm này hiển nhiên ngày qua sẽ không thể tiếp tục thái bình.

---

trên thực tế, mấy ngày nay tinh thần Diệp Tiềm quá rã rời.

Cơ hồ toàn bộ người Hầu phủ đều biết tiểu nhi tử của bà tử Diệp gia giặt quần áo được Triều Dương công chúa ưa thích, đã thành thần tử dưới vẫy người ta. một nhà này a, đầu tiên là Diệp Trường Vân ở Thượng Y Hiên cầu dẫn Hoàng thượng được đón vào cung, hiện thời tiểu nhi tử này lại leo lên tỷ tỷ nhà thiên gia, người chung quanh vừa hâm mộ vừa ghen tị.

Ma ma Diệp gia cũng rất đặc ý, bà sinh ra làm nô, tuổi trẻ tang phu lại dẫn theo nhi nữ, sinh sống không dễ, đã sớm đem lễ nghi lễ nghi si ném sang một bên, dính chút chuyện phong lưu kiếm ăn cũng làm không ít, Diệp Tiềm này, tiểu nhi tử đó được như vậy. hiện thời bà biết con trai của mình được chủ nhân sủng hạnh, đương nhiên là có vinh yên, thường thường dạy con trai của mình cẩn thận hầu hạ không được đắc tội công chúa.

Mỗi lúc như vậy Diệp Tiềm luôn không rên một tiếng, trầm mặt cúi đầu không nói.

Diệp mục bất đắc dĩ thở dài, hài tử này luôn luôn quật cường, trước kia hắn còn nghe lời Trường Vân tỷ tỷ, hiện thời Trường Vân vào cung, tiểu nhi tử Diệp Tiềm này xem như không còn nghe ai nói vào nữa.

Diệp Tiềm nhẫn nại nghe mẫu thân lái nhải xong, nặng nề trở về phòng nằm xuống. Lúc này đã là cuối mùa thu, trên sạp chỉ có chăn mỏng, thật sự lạnh, may mắn thân mình hắn luôn luôn cường tráng, sẽ không đề chuyện này ở trong lòng.

Trước kia phòng này có mấy huynh đệ, sau này các ca ca ào ào thành gia, trong phòng chỉ còn lại mình hắn.

hắn nằm trong phòng lạnh như băng, ngẫu nhiên sẽ mơ màng một ít chuyện cách xa thân phận của mình, ví như công chúa kia tràn ngập mùi thơm, lại ví như Hầu gia kia cười con ngựa cao to mặc cẩm y.

hắn trọn to ánh mắt trong trẻo nhìn nóc nhà đen tuyền, phát hiện mình nghĩ càng nhiều, trong lòng lại càng thống khổ. hắn thân thể tốt, có ngộ tính, vài năm học võ, công phu tinh tiến không ít, ngay cả Tiêu Đồng cũng khen hắn. Nhưng vậy thì thế nào, hắn vẫn không là cái gì. hắn chính là một tiểu nô trong phủ Bình Tây Hầu, có xuất thân không thể chịu nổi, cả đời hắn đều không có cơ hội cầm lấy kiếm, quang minh chính đại nỗ lực vì bản thân. hắn vĩnh viễn không có cơ hội trở nên nổi bật! Các ca ca hắn sẽ không nghĩ gì, người hầu khác chung quanh hắn cũng sẽ không nghĩ này đó, bọn họ thật thỏa mãn với cuộc sống, ngẫu nhiên có thể được chủ nhân ưu ái đề bạt, đó là việc vui bằng trời. Chỉ có Diệp Tiềm hắn, ham muốn việc cách xa thân thể hắn cả một trời.

mùi thơm tràn ngập kia, dáng người thướt tha kia, yêu kiều kia kim lòng không đậu tràn ra miệng, hoang đường qua đi là vô hạn phong tình lười nhác, cũng không thuộc về hắn, cả đời đều sẽ không chân chính thuộc về hắn!

Đêm nay, thiếu niên mười sáu tuổi trong bóng đêm tìm không thấy đường ra, tâm hắn tuyệt vọng lạnh như băng, tay hắn liều mạng nắm chặt giường, cơ hồ muốn cào ra một cái động ở trên giường.

Ngay lúc hắn bị thương cơ hồ muốn tuyệt vọng, hắn bỗng nhiên ngửi thấy một cổ mùi thơm mơ hồ.

Cả người nhất thời cứng đờ, động cũng không dám động.

hắn là một hạ nhân thô bỉ, cũng không hiểu biết mùi hương, nhưng tinh tường biết rõ mùi này không phải là mùi son phấn rỏ mặt trên người các tỷ tỷ, cũng không phải mùi hoa tràn ngập chung quanh hậu hoa viên.

Trong thanh nhàn u tĩnh dẫn theo vài phần mỉa mai, trên đời này hắn chỉ ngửi thấy trên người một người, đó là người khiến hắn thống khổ lại vui thích.

Lúc đầu hắn cho rằng đó là ảo giác của mình, vì thế lắc mạnh đầu để bản thân thanh tỉnh. Nhưng mùi thơm kia lại dần dần nồng đậm hơn, tiếp theo hắn chợt nghe tiếng ván cửa kêu lên.

hắn giật mình một cái, vội ngồi dậy!

Cửa mở, một nữ nhân đứng trước cửa, dáng người nàng mạn diệu, ở dưới ánh trăng thành một dáng hình tuyệt đẹp mà thần bí, làn váy uốn lượn phân tán trên bậc cửa lâu năm cũ nát.

Triều Dương công chúa, là nàng đến.

Bạn đang đọc truyện *Diện Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Phòng ốc sơ sài

Diệp Tiềm nhìn chăm chăm thân hình mảnh diệu dưới trăng, nín thở.

Triều Dương công chúa một lần nữa đóng lại ván cửa cũ kỹ, vì thế trong phòng lại một mảnh tối tăm.

Trong bóng đêm, Diệp Tiềm có thể nghe tiếng vạt vẩy sột soạt, tiếp theo hẳn ngửi thấy mùi thơm mơ hồ càng ngày càng gần. Hẳn biết công chúa đang sờ soạng đi đến bên kháng, nhưng hẳn nắm chặt quyền, vẫn không nhúc nhích.

Lúc này, trong bóng đêm truyền đến tiếng công chúa nhẹ nhàng kêu "A", tiếng sột soạt dừng lại, giống như có gì ngã xuống. Tâm Diệp Tiềm bỗng chốc nhắc lên, vội thấp giọng hỏi: "Chủ nhân, người không sao chứ?"

Công chúa cũng không đáp, chỉ là trong bóng đêm nàng chậm rãi ngồi xổm xuống. Trong lòng Diệp Tiềm càng lo lắng, vội bật dậy, nhanh chóng nhảy đến bên người công chúa, vươn cánh tay ra nâng nàng dậy.

Triều Dương công chúa nắm bàn tay to của hắn, trong bóng đêm bốn cọt cười ra tiếng: "Bắt được người!"

Diệp Tiềm bỗng chốc sững sốt, lập tức phản ứng lại, công chúa căn bản là cố ý. Hắn xấu hổ, cứng rắn nói: "Chủ nhân, lúc này đã là đêm khuya, không biết chủ nhân đến phòng tiểu nô có gì phân phó?"

Triều Dương công chúa căn bản không thêm để ý hắn đang tức giận, tay ngọc thon thon sờ soạng dọc theo cánh tay đến ngực hắn, thân mình mềm nhũn dựa vào trong lòng hắn, ôm lấy hắn, đặc ý ghé vào tai hắn nói: "Người hỏi ta có gì phân phó sao? Ta đây phân phó cái gì người đều sẽ tuân mệnh sao?"

Diệp Tiềm đỏ mặt, hẳn biết Triều Dương công chúa đêm khuya đến phòng mình có thể sẽ phát sinh chuyện gì. Đối với câu hỏi của Triều Dương công chúa, hắn không dám nói không, nhưng sẽ không nói ké. Chuyện kể tiếp Triều Dương công chúa phân phó tất nhiên khiến hắn không biết làm sao.

Hắn muốn lại một lần nữa bị nàng dụ hoặc hay là phân phó, thuận theo làm thần tử dưới váy hầu hạ nàng sao?

Triều Dương công chúa biết Diệp Tiềm đang do dự, nhưng kỳ thực nàng vốn không định chop Diệp Tiềm cơ hội do dự, nàng trực tiếp kiễng mũi chân hôn lên môi hắn. Triều Dương công chúa nghe tiếng đoán vị trí hắn là không tòi. Mối như mật ngọt trực tiếp tìm được Diệp Tiềm, chuẩn xác hôn lên.

Diệp Tiềm nháy mắt ngây dại, trong đầu phảng phất nổ tung, cả người cứng ngắc.

Bọn họ đã có da thịt thân thiết, nhưng đôi môi đỏ bưng cao quý môi hôn lên mình, loại chuyện này còn chưa từng xảy ra!

Môi Triều Dương công chúa rời đi, cúi đầu đưa tay sờ soạng chạm vào lồng ngực Diệp Tiềm rộng lớn kiên cố, nơi đó đầy lửa nóng bỏng, pháp phòng kịch liệt. Triều Dương công chúa khẽ sát vào thân mình Diệp Tiềm, vừa lòng cảm thấy phía dưới hắn bắt đầu sôi sục lên.

Diệp Tiềm cứng ngắc một lát, rốt cục vươn tay, chậm rãi nâng nàng lên, đè nén cuồng nhiệt trong lồng ngực, cỡi váy công chúa.

Nhưng vạt váy nữ tử rườm rà phức tạp, Diệp Tiềm không cỡi được.

Triều Dương công chúa nở nụ cười nhân nhật, đưa tay dẫn đường cho Diệp Tiềm: "Ta dạy người cỡi vạt váy nữ chủ nhân như thế nào..."

Diệp Tiềm hô hấp đục ngầu dồn dập, đột nhiên tránh thoát khỏi tay Triều Dương công chúa, hai tay thô bạo dùng sức xé mạnh, chỉ nghe một tiếng động vang lên, vạt váy Triều Dương công chúa bị xé rách toang, từ trên người nàng rơi xuống đất.

Diệp Tiềm khàn khàn hỏi: "Chủ nhân, váy cỡi như thế này sao?"

Ban đêm mùa thu, thân mình Triều Dương công chúa xích lửa được ôm ở trong lòng Diệp Tiềm, nhẹ nhàng rung động.

Diệp Tiềm duỗi hai tay ra, ngồi xuống ôm lấy chủ nhân, đi vài bước đến bên kháng, đem thả công chúa vào trong chăn mỏng còn mang theo hơi ấm của mình.

Hắn cũng lập tức nhảy lên kháng, chui vào ổ chăn, ôm chặt Triều Dương công chúa.

Rất nhanh, trong phòng tràn ngập mùi hoa mai nồng đậm, mê tâm, cùng với mùi hương này là tiếng nàng khóc nức nở yêu kiều, còn có nam nhân gầm nhẹ.

Bên ngoài mặt trăng như cũng ngưng ngừng, lén lút ẩn vào sau mây.

Lúc đó cách căn phòng hạ nhân sai này không xa, có một người cầm kiếm đứng yên trong bóng tối.

Sắc mặt hắn bình tĩnh nhìn cửa sổ kia, như một ngọn núi nguy nga bất động.

Không ai biết, từ trong cửa sổ bay ra mùi thơm mơ hồ, hẳn là hắn không ngửi thấy. Nếu hắn ngửi thấy, không biết sẽ nghĩ thế nào.

Lúc kích cuồng trong phòng trở lại bình tĩnh, chỉ có nữ tử bên trong bắt đầu thờ dốc khe khẽ đầy cảm xúc. Lúc này, thanh âm nam tử trầm thấp tràn đầy xin lỗi nói: "Chủ nhân, nơi này của Tiềm đơn sơ lạnh lẽo, ủy khuất chủ nhân."

Triều Dương công chúa yêu kiều vô lực ghé vào trong ngực Diệp Tiềm, nhẹ giọng trêu đùa hấn nói: "Lạnh lẽo? không có a, sao ta chỉ chạm vào một khối lửa nóng đâu!"

Diệp Tiềm lại đỏ mặt, may mắn trời tối công chúa cũng nhìn không thấy, hấn ho nhẹ, nhỏ giọng nói: "Chủ nhân, bị người nhìn thấy không tốt, bây giờ chủ nhân muốn trở về hay không?"

Triều Dương công chúa lười không muốn động dậy, ghé vào trong ngực hấn nũng nịu nói: "không cần, cả người ta không còn khí lực. Chẳng lẽ người ôm ta trở về a?"

Bàn tay to của Diệp Tiềm sờ qua vòng eo của nàng, mềm yếu ngầy ngậy, không khỏi nghĩ, có phải mỗi lần nàng hoang đường rồi tay chân đều sẽ vô lực không?

Lúc này Triều Dương công chúa cũng không bởi vì cả người bủn rủn mà an phận xuống, ngón tay nàng nghịch ngợm vẽ vòng trên điểm thù du ở trước ngực hấn, chọc hấn hít một hơi bất lấy tay nàng.

Triều Dương công chúa không thuận theo: "Ta còn muốn sờ, Diệp Tiềm, buông ra."

Diệp Tiềm không dám không theo, có vẻ buông tay nàng ra.

Triều Dương công chúa đạt được mục đích, ngón tay nghịch ngợm tiếp tục đi xuống, xẹt qua thắt lưng rắn chắc hẹp gầy, đi đến chỗ mẫn cảm tùy ý sờ soạng. Thân mình Diệp Tiềm cứng đờ, trầm giọng cảnh cáo: "Chủ nhân!"

Triều Dương công chúa không nghe, tiếp tục chơi đùa.

Diệp Tiềm hô hấp dồn dập lên, lúc nàng càng làm càn, rốt cục mạnh mẽ xoay người một lần nữa áp chế nàng dưới thân mình.

Trăng non ngượng ngùng vừa mới từ trong mây mù lộ ra, xuyên thấu qua song cửa nhìn thấy cảnh này, lại ẩn vào sau mây.

Lúc này công chúa yêu kiều trong rung chuyển kích cuồng vừa lòng nghĩ: lò sưởi đặt gần đầu giường đúng là rất đơn sơ như Diệp Tiềm nói, nhưng cũng không lạnh lẽo!

Bởi vì, nơi này có Diệp Tiềm lửa nóng.

Nếu nói lúc trước Diệp Tiềm đối với việc trở thành khách trong màn của Triều Dương công chúa còn có chút do dự và không cam lòng, trải qua đêm nay, hấn không bao giờ có thể thoát khỏi hương thơm của nàng nữa

Ban đêm trong núi hoang, ngọn lửa luôn luôn cháy trong lòng hấn, hấn và chủ nhân luôn luôn cách nhau một ngọn lửa.

Chủ nhân vốn khiến hấn đau đớn mong mỏi, hấn vốn tưởng rằng cả cuộc đời này hấn không thể vượt qua ngọn lửa kia.

Hiện thời nàng thế nhưng có thể thuộc về mình, mình thế nhưng có thể gắt gao ôm nàng vào trong ngực, đây là ân điển thế nào? tâm Diệp Tiềm kích động run run.

Vốn gần như tuyệt vọng, Diệp Tiềm không đành lòng suy nghĩ, cũng không dám suy nghĩ tình huống bây giờ của mình có ý nghĩa gì. hấn chỉ biết là, chủ nhân hấn chính là một vò rượu ngon, hấn say mê trong đó đến quên hết tất cả, hấn tình nguyện bỏ qua hết thảy tôn nghiêm chỉ vì một thoáng hương thơm kia.

Say hôm nay, đối với người khác hâm mộ, hấn cúi đầu không nói; đối với mẫu thân rồi rít dạy bảo, hấn trảm mạc ít lời.

Đương nhiên còn có một người để cho hấn cảm thấy xấu hổ, đó là thị vệ nhất đẳng bên người chủ nhân, Tiêu Đồng.

Ngày thứ hai lúc Diệp Tiềm xuất hiện trước mặt Tiêu Đồng, cúi đầu không nói gì. hấn không phải đồ ngốc, hấn trảm mạc cũng không vì hấn tri độn, Tiêu Đồng hết lòng bảo vệ đối với Triều Dương công chúa, người Hầu phủ không ai không biết. Phát sinh chuyện như vậy, Tiêu Đồng sẽ đối đãi mình như thế nào?

Tiêu Đồng lại giống như chưa phát sinh chuyện gì, đối đãi với hấn bình thường như trước, làm cho hấn hồ có ảo giác, có lẽ Tiêu Đồng căn bản không biết mình và chủ nhân lúc đó làm gì?

Nhưng một ngày đi qua, ngay lúc Diệp Tiềm sắp rời khỏi, Tiêu Đồng lại vỗ vai hấn, thấp giọng nói: "Chiều cổ tốt nàng." nói xong liền rời đi.

Diệp Tiềm cứng đờ tại chỗ, hấn nhìn bóng lưng Tiêu Đồng đi xa, bóng lưng kia cao lớn lại hiu quạnh, mang theo cô đơn nói không nên lời.

Qua vài ngày, Diệp Tiềm luôn không nhìn thấy Tiêu Đồng, hắn hỏi thị vệ khác, nhưng tất cả đều nói không biết.

Mấy ngày nay công chúa cũng không triệu hồi Diệp Tiềm, Diệp Tiềm cũng không có cơ hội hỏi công chúa. một ngày, hắn rốt cục nhìn không được tìm Cẩm Tú bên người công chúa.

Cẩm Tú thấy hắn, mím môi nở nụ cười, ý tứ trong nụ cười đó không cần nói cũng biết.

Diệp Tiềm bỗng chốc đỏ mặt, cúi đầu trầm mặc, rốt cục lại ngẩng đầu hỏi: "Cẩm Tú tỷ tỷ, có một chuyện Diệp Tiềm muốn thỉnh giáo."

Cẩm Tú cảm khản thở che miệng, con ngươi liếc nhìn hắn: "Có việc thì nói, không cần khách khí cùng tỷ tỷ."

Diệp Tiềm chấp tay cúi đầu hỏi: "Đã nhiều ngày vẫn không nhìn thấy Tiêu hộ vệ, không biết có nguyên nhân gì?"

Cẩm Tú nghe hắn thế nhưng hỏi câu này, bất đắc dĩ nhìn hắn một cái, thở dài nói: "Tiêu hộ vệ lưu lại một phong thư cho chủ nhân rồi đi không từ giả, nói là muốn đi làm chuyện hắn luôn muốn làm."

Diệp Tiềm vừa nghe, theo bản năng hỏi: "Chuyện luôn muốn làm? Chuyện gì?"

Cẩm Tú trắng mắt, quyết miệng nói: "Ta làm sao biết được a! Ta mà biết, tất nhiên trước tiên nói cho chủ nhân, ngăn Tiêu hộ vệ lại!"

Diệp Tiềm ngẫm lại cũng đúng, hắn biết vấn đề mình hỏi thật sự quá mức lỗ mãng, vì thế gật đầu tỏ vẻ xin lỗi Cẩm Tú, rồi xoay người rời đi.

Cẩm Tú thấy hắn hấp tấp tìm mình hỏi chuyện này, hướng bóng lưng hắn kêu lên: "Này, Diệp Tiềm, ngươi cũng nghĩ việc của ngươi đi!"

Việc?

Tiêu Đồng rời đi, hắn phải làm gì?

hắn ở chỗ này, nên làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Diện Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Hôm nay khí trời rất tốt

Tiêu Đồng ly khai, bất quá không sao, bên người Triệu Dương công chúa đã có một Diệp Tiềm.

Người trong Túc Ninh Thành rất nhanh đã biết Diệp Tiềm, Diệp Tiềm là thủ lĩnh thị vệ bên người công chúa được tin tưởng sủng ái nhất. hắn năm nay mới chỉ mười sáu, cũng đã rất cao lớn, dũng mãnh dị thường. Người trong thành đồn hắn cưỡi ngựa rất giỏi, kiếm pháp xuất chúng, là thiếu niên anh tài xuất chúng nhất trong phủ Bình Tây Hầu. Lại có người đồn bên ngoài hắn anh tuấn, mũi mông mũi cao, ánh mắt sắc bén, là binh sĩ tuấn kiệt hiếm thấy trong Túc Ninh Thành.

Đương nhiên đó đều là tin đồn, Triệu Dương công chúa đang ru rú trong nhà, Diệp Tiềm là kỵ vệ bên người cũng không có khả năng rêu rao khắp nơi trong thành, người từng nhìn thấy Diệp Tiềm cũng không nhiều lắm.

Ngọc thủ Triệu Dương công chúa vuốt cái cằm vuông vức của Diệp Tiềm, mơn trớn đường nét sắc bén, thấp thỏm dài, rất thỏa mãn: "Tiềm..."

Diệp Tiềm ở bên Triệu Dương công chúa đã nhiều ngày, nhưng tính tình hắn cũng không thể nào thay đổi, hắn vẫn trầm mặc ít lời như cũ, quả thực có thể dùng chất phác để hình dung.

Triều Dương công chúa nhìn hắn vẫn bất động, cười bất đắc dĩ, dùng mười ngón tay của mình nắm bàn tay to của hắn vòng quanh thân mình, nhẹ giọng làm nũng: "Tiềm, ôm ta."

Diệp Tiềm nghe theo, ôm lấy nàng sát vào ngực mình.

Thân hình Diệp Tiềm hiện thời đã cao lớn, hơn nữa nhiều năm luyện võ, ngực cường tráng, thất lưng hữu lực. Lúc này hắn ôm thân thể mềm mại quyến rũ của chủ nhân vào trong ngực, càng cảm thấy vòng eo chủ nhân thật sự là mềm mại, hắn thậm chí nghi hoặc, khi bọn họ mây mưa, eo nhỏ của chủ nhân làm thế nào leo lên người mình.

hắn nhìn cánh tay mình cường tráng ngăm đen mà tràn ngập lực đạo, bỗng nhiên cảm thấy lấy sức mạnh này, có lẽ chỉ cần ở trên giường hơi dùng chút khí lực, vòng eo không đầy một nắm kia sẽ bị gãy.

Triều Dương công chúa nhíu mày nhìn Diệp Tiềm cúi đầu ngẩn ngơ, nhìn thần sắc hắn có thương tiếc không rõ, ngẩng đầu mon trón mày hắn, cười quyền rũ nói: "Nghĩ cái gì đâu?"

Con người Diệp Tiềm thâm trầm dòi về phía Triều Dương công chúa, thanh âm ám ách nói: "Nghĩ đến nàng."

Triều Dương công chúa bỗng nhiên cảm thấy chung quanh có chút nóng bức, nàng ôm lấy Diệp Tiềm, khẽ sát hắn, ghé vào tai hắn thấp giọng ra lệnh: "Ôm ta đến cửa sổ, ta muốn nhìn phong cảnh bên ngoài."

Mùa thu là mùa thưởng cúc, lúc này bên ngoài một mảnh hoa cúc đúng lúc nở rộ. Triều Dương công chúa một thân tố sắc mềm nhũn như không có xương dựa vào cửa sổ, phía sau Diệp Tiềm cẩn thận đỡ nàng.

Triều Dương công chúa không để ý xem hoa cúc, chợt thấy một con bướm màu sắc điểm lệ chập chờn bay qua, cuối cùng đậu xuống chính giữa đám hoa cúc điểm lệ trước cửa sổ. Bướm bị hương khí của nhụy hoa hấp dẫn, đậu lại không bay đi.

Triều Dương công chúa bật cười, phấn quyền để trên bả vai Diệp Tiềm rộng lớn rắn chắc: "Mau nhìn bướm kia."

Diệp Tiềm cũng không thưởng cúc, thứ nhất hắn cũng không có nhã hứng này, thứ hai hắn cảm thấy chủ nhân trong lòng còn đẹp hơn hoa. Lúc này nghe Triều Dương công chúa nói, theo ánh mắt nàng nhìn qua, lại thấy bướm tham luyến hút nhụy hoa không bay đi. Đúng vào lúc này, lại có một con ong bay tới, đậu trên hoa cúc cạnh bướm, chui vào trong đó hút mật.

Diệp Tiềm ôm lấy chủ nhân trong lòng mềm mại không có xương nâng lên trên, ôm chặt hơn nữa một phần. Triều Dương công chúa cảm nhận được thiếu niên bên người phát ra nhiệt lực, thân mình càng thêm mềm mại, hơi tựa vào người hắn nhẹ nhàng cọ cọ.

Diệp Tiềm nhìn không được cúi đầu, hôn lên xương quai xanh mềm người của nàng, môi mỏng từng chút như thờ phụng nữ thần đi đến căn cổ thon dài duyên dáng, khẽ cắn nhẹ, vùi vàng mà khắc chế, trúc trắc mà ôn nhu. Cuối cùng dọc theo khe rãnh u ám đi xuống, tới một chỗ tản ra mùi thơm.

Diệp Tiềm sớm phát hiện, trên người chủ nhân tự nhiên tản mát ra mùi thơm, nhưng mùi thơm sẽ bởi vì nàng động tình mà có thay đổi. Giờ này khắc này, chủ nhân động tình, ở giữa khe rãnh tản mát ra một cỗ hương khí rung động tâm hồn, khiến Diệp Tiềm nhìn không được mạnh mẽ vùi đầu vào trong, tham luyến hút. Cúc hoa diễm diệu duyên hoa tùy, luyến mật cuồng phong ẩn mật khoa (Hoa cúc để bướm hút tinh túy, gió mạnh yêu thích cuốn lấy mật hoa). Diệp Tiềm không phải bướm cũng không phải gió, mà là con ngựa hoang trên đường trong núi. Con ngựa hoang tính tình cương liệt, lại cố tình vùi đầu vào nhuyển ngọc ôn hương không thể tự thoát ra.

Triều Dương công chúa lúc này chỉ cảm thấy môi hắn như lửa muốn thiêu đốt nàng. Nàng thờ gấp, chỉ cảm thấy có một loại nóng bỏng khó nhịn cùng khát vọng vô danh dâng lên trên bầu ngực, làm nàng không tự chủ được vô lực vận vẹo eo nhỏ. Diệp Tiềm chôn ở khe rãnh u ám kia, chỉ cảm thấy luồng nguy nga của chủ nhân nhẹ nhàng rung động qua lại run rẩy, khiến người càng thêm tâm viên ý mã, lửa nóng đốt người.

Diệp Tiềm một bàn tay to nâng kiêu đồn của chủ nhân, để nàng úp sấp lên song cửa, tay kia rất nhanh mò vào quần áo bắt được một khóa mềm mại bên trong. Tay Diệp Tiềm thon dài hơi có vết chai, đó là bàn tay quen cầm kiếm. Lúc này hắn nắm hai luồng mềm mại kia, muốn dùng lực lại sợ không cẩn thận làm bị thương chủ nhân, chỉ dám nhẹ nhàng vuốt ve, thường thường dùng môi hút.

Thân mình Triều Dương công chúa mảnh mai bị vồ về chơi đùa ắt nhanh mềm yếu dị thường, xụi lơ tựa vào người hắn, phát ra tiếng kêu đáng nhân. Nàng hít mũi, thân ngâm rên rỉ: "Diệp Tiềm... Người so với Phù Đào không biết tốt hơn bao nhiêu lần..."

Tay Phù Đào nhẫn nại mềm mại, tuy rằng cũng là tay nam nhân, nhưng đến cùng là từ nơi son phấn. Diệp Tiềm lại bất đồng, Diệp Tiềm không cần quá mức dùng sức, lúc bắt lấy nàng tràn đầy bá đạo cùng dương cương của nam nhân.

Đây vốn là lời khen, Diệp Tiềm nghe vào tai tâm trầm xuống, lập tức phản ứng lại, lửa nóng kích động đầy lồng ngực nhất thời biến mất. Hắn không chế lực đạo ôm chủ nhân, đặt người trong lòng đã bị mình làm cho mềm nhũn xuống ghé tựa bên cạnh, chau mày lại, mặt âm nghiêm, xoay người muốn rời đi.

Triều Dương công chúa đang lúc nhiệt tình, bỗng nhiên bị hắn lạnh lùng như vậy, đầu tiên là sững sốt, rồi lập tức hiểu được, cười lạnh một tiếng hỏi: "Diệp Tiềm, ngày đó người đã đáp ứng ta, hôm nay cần gì phải ra vẻ thế này!"

Diệp Tiềm quay mạnh lại, hai mắt mang theo đau đớn nhức nhối nhìn chằm chằm công chúa, ngực kịch liệt phập phồng, không nói một lời.

Công chúa trong lòng cứng lại, nàng vươn tay vỗ ngực, chậm rãi xoay mặt đi không nhìn Diệp Tiềm.

Vì sao ánh mắt của thiếu niên địa vị hèn mọn này lại đau đớn kịch liệt đến mức tâm nàng cũng quặn lại?

Diệp Tiềm môi mỏng mím chặt như một thanh kiếm sắc, mày kiếm nhíu lại, khàn khàn thống khổ hỏi: "Chủ nhân, người coi Diệp Tiềm là cái gì?"

Triều Dương công chúa có chút kinh ngạc, cười nhạt, nhíu mày hỏi lại Diệp Tiềm: "Người cho người là cái gì?"

Ánh mắt Diệp Tiềm chấn động, phảng phất có một khắc mờ mịt, sau đó lập tức lợi hại nhìn chằm chằm Triều Dương, lạnh giọng hỏi: "Ta đây là cái gì?"

Triều Dương công chúa bắt đầu nhìn thiếu niên từng cùng mình mây mưa thất thường. Thiếu niên này, hắn bình thường cương nghị dũng mãnh, kiên cường lợi hại, nhưng giờ này khắc này hắn vẫn là thiếu niên vài năm trước nhặt gậy cho mình cũng không biết làm a!

Thiếu niên này từng ngây ngô không biết, lúc này cứng cổ lạnh nhạt đòi mình một lời hứa hẹn. Nhưng Triều Dương công chúa tính tình lạnh bạc, lạnh bạc

tận xương. Nàng vốn không có tâm, nam nhân đối với nàng mà nói bất quá là một cột mây khói, tự rồi tan.

Vì thế Triệu Dương công chúa mỗi mềm mại tràn ra một tiếng thở dài, khẽ cười nói: "Diệp Tiềm, trên đời này nam nhân đều giống nhau. Ta vốn tưởng rằng người khác bọn họ, hiện thời xem ra, bất quá đều giống nhau thôi."

Nàng nhếch mi, cười khẽ nói cho Diệp Tiềm quyết định của mình: "Người cũng chẳng qua là một nam nhân dưới vạt váy ta mà thôi!"

Chỉ thế thôi, chỉ thế thôi... Chỉ thế thôi!

Vài chữ này quanh quẩn trong lòng Diệp Tiềm, đánh vào lục phủ ngũ tạng hắn, trong con ngươi hầnhắn ra một chút sắc bén, hầnh hung hăng nhìn chăm chăm công chúa ngày xưa hắn vẫn coi là nữ thần, trầm thấp thông thả nói: "Chủ nhân cũng không thiếu nam nhân, Diệp Tiềm nhất thời thất thố làm chuyện sai, Diệp Tiềm nguyện ý lĩnh tội! Nhưng từ đây, Diệp Tiềm tuyệt đối sẽ không là nam nhân dưới vạt váy chủ nhân nữa!"

nói xong tuyên bố đó, Diệp Tiềm đột nhiên xoay người, nhanh chóng rời đi.

Triệu Dương công chúa kiêu quát một tiếng, ra lệnh: "Đứng lại!"

Diệp Tiềm đột nhiên ngừng bước chân, sau lưng cứng ngắc, chờ lời nói kế tiếp của nữ nhân phía sau.

Triệu Dương công chúa nhú mày, lãnh đạm mà bình thản hỏi: "Diệp Tiềm, bản cung hỏi người, người ngày đó vì sao phải đáp ứng bản cung?"

Diệp Tiềm trầm mặc thật lâu không quay đầu, cuối cùng ngay lúc Triệu Dương công chúa cho rằng không đợi được đáp án, Diệp Tiềm khàn khàn mà xa xa nói: "Diệp Tiềm thân phận đê tiện, bất quá là tiểu nô trong phủ Hầu gia thôi, chủ nhân có lệnh, làm sao dám không tuân lời?"

Lời này vừa nói ra, trong con ngươi quyền rũ của Triệu Dương công chúa nhất thời lửa giận bốc lên, nàng thở dốc dồn dập, sắc mặt đỏ bừng nhìn chăm chăm tiểu nô đưa lưng về phía mình. thật lâu sau, nàng hít một hơi thật sâu, lạnh như băng mà uy nghiêm nói: "Diệp Tiềm, người có thể chết. Bản cung không bao giờ muốn nhìn thấy người nữa!"

nói xong nàng cao giọng hạ lệnh: "Người tới, đem tiểu nô này đuổi ra cho ta!"

Cầm Tú luôn cẩn thận nấp ở một nơi bí mật gần đó, lúc này nghe công chúa hạ lệnh, phải dẫn người đi lên, cẩn thận đi đến bên người Diệp Tiềm muốn mời hắn rời đi.

Diệp Tiềm dù ảm nẫn cỡ nào, hắn cũng chỉ là thiếu niên mười sáu tuổi huyết khí sôi trào, mà nữ nhân trong phòng kia lại nhục nhã hắn như vậy, hắn sao có thể tiếp tục tùy ý nàng nhục nhã đâu?

hắn cắn răng cười lạnh một tiếng: "không cần các người đuổi, ta sẽ tự đi!"

nói xong lần này cũng không quay đầu lại, bước chân thật sự dùng lực, cơ hồ muốn đạp vỡ cửa.

Triệu Dương công chúa thường ngày bừa bãi, đâu có người dám làm trái nàng như vậy? Ngay cả đương kim thiên tử đi đến trước mặt nàng còn không phải cẩn thận một hai? Nhưng Diệp Tiềm chỉ là một tiểu nô, cũng dám ở trước mặt nàng nói ra như vậy, nàng có thể không tức giận sao?

Nàng tức giận túm lấy hoa cúc, nắm chặt trong tay, vật từng cánh, chỉ còn lại cái đài hoa! Cầm Tú thấy nàng thật sự khó chịu, vội vàng đi lên ngăn nàng lại, mềm giọng khuyên bảo: "Chủ nhân không cần như vậy, sẽ làm tay bị thương."

Triệu Dương công chúa đứng là nổi nóng, thấy Cầm Tú dám can đảm khuyên can mình, không khỏi nhíu mi lạnh giọng hỏi: "Thế nào, lá gan của người cũng học theo hắn lớn lên sao?"

Cầm Tú biết Triệu Dương công chúa bất quá là dỗi thôi, cười bất đắc dĩ nói: "Ta nào dám gan lớn học theo a! Bất quá là sợ cọng hoa cúc dai làm bị thương tay chủ nhân thôi. Chủ nhân nếu bất mãn với hoa cúc, có thể nói một tiếng, trong phủ Hầu gia trừ bỏ một Diệp Tiềm, còn có mấy trăm nô tài, người nào được chủ nhân ra lệnh mà không phải người trước vừa ngã, người sau tiến lên nhanh chóng đốt đám hoa cúc này thành tro."

Triệu Dương công chúa "Hừ" giọng, xoay đầu đi không nhìn hoa cúc, ngồi thẳng ở một chỗ mà hờn dỗi.

Cầm Tú bỗng nhiên cảm thấy chủ nhân nhà mình từ khi có Diệp Tiềm, tính tình quả thực giống như một đứa trẻ, động một cái liền nổi giận. Lại nói công chúa trước kia, sao dễ dàng vì việc nhỏ này mà tức giận đâu!

Nàng cười tiến lên xin chỉ thị: "Chủ nhân, Cầm Tú tới, thu hoa cúc lại, nghiền nát hết, thế nào?"

Triệu Dương công chúa tức giận nói: "Thôi! Giữ đi, chờ ngày nào đó tâm tình không tốt lại đốt chơi."

Bạn đang đọc truyện *Diện Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Diệp Tiềm đau thương

Diệp Tiềm phần nộ rồi đi, thị vệ bên cạnh nhìn hần một thân sắc bén đầy tức giận cũng không biết phát sinh chuyện gì, người người hai mặt nhìn nhau, ai cũng không dám hỏi nhiều liên mặc hần ly khai.

Bản thân Diệp Tiềm cũng không biết phải đi nơi nào, lúc hần dừng bước chân mới phát hiện mình đi tới chuồng ngựa. Diệp Tiềm cắn răng một cái, tiến lên kéo con ngựa bình thường hay cười, mạnh mẽ xoay người nhảy lên ngựa, thúc vào bụng ngựa, con ngựa liền chạy như bay đi ra.

Diệp Tiềm từ hậu viện lao ra, gia đình thủ hộ hậu viện biết Diệp Tiềm, thấy hần vội vã đi ra như vậy chỉ cho rằng có việc gấp, đương nhiên không dám ngăn trở, cũng mặc cho hần đi ra ngoài.

Diệp Tiềm cười ngựa, theo đường nhỏ hẻo lánh chạy như điên, rất nhanh đã đến vùng hoang vu bên ngoài.

Lúc này là mùa thu lá rụng rục rờ, hần nhìn vùng hoang vu đầy cỏ khô, lá rụng, cảnh tượng thật cô đơn! Diệp Tiềm giữ chặt dây cương, ngơ ngác nhìn bầu trời xanh một hồi, mới xuống ngựa.

Xuống ngựa rồi hần thả ngựa ở đó, bản thân tùy tiện tìm chỗ cỏ khô nằm xuống. Cuối thu trong lành, trời cao bát ngát, ngẫu nhiên có mấy đám mây bay qua.

Diệp Tiềm bỗng nhiên nhớ tới chuyện hồi nhỏ. Lúc còn rất nhỏ, mẫu thân vì tiền đồ đưa hần đưa đến nuôi ở nhà phụ thân Trịnh gia, hần ở Trịnh gia có thể nói là nhận hết ủy khuất, chịu đủ xem thường. Thiếu ăn thiếu mặc không nói, tuổi còn nhỏ đã ngày đêm làm việc, sống gian khổ vô cùng, quả thực như súc sinh. Khi đó duy nhất Diệp Tiềm thả lỏng là lúc chăn dê, có thể nằm ở trên cỏ xanh biếc nhìn bầu trời, mặc sức tưởng tượng tương lai của mình.

trong miệng Diệp Tiềm nổi lên chua xót, khi đó Diệp Tiềm còn nhỏ, khi đó Diệp Tiềm không hiểu chuyện, hần cho rằng trưởng thành rồi hết thảy đều sẽ tốt đẹp lên, hần cho rằng rời khỏi Trịnh gia trở lại bên người mẫu thân hần có thể sống tốt hơn.

Khi đó Diệp Tiềm chỉ biết là Trịnh phu nhân không thích mình, hần còn không biết dòng dõi có cao thấp, xuất thân có tôn ti, hần còn không biết mình trong mắt người đời là hèn mọn đê tiện cỡ nào!

Diệp Tiềm nhỏ nhỏ bị người khác khinh bỉ xem thường, vẫn quật cường kiêu ngạo sống sót. hần mặc cho Trịnh phu nhân đánh chửi day nghiền, mặc cho những người vốn là huynh đệ cười nhạo nhục mạ, hần yên lặng làm những việc đưa nhỏ vốn không nên gánh vác, hần quật cường chịu đựng đối khát cùng rét lạnh tra tấn thân thể nhỏ bé.

hần sợ dĩ có thể nhẫn xuống là vì hần cảm thấy một ngày nào đó sẽ rời khỏi Trịnh gia, trở lại bên người mẫu thân, hần cho rằng một ngày nào đó sẽ làm nên sự nghiệp, một ngày nào đó đám người từng khinh bỉ hần, trào phúng hần sẽ nhìn với cặp mắt khác xưa!

hần cho rằng hần là chim ưng trên bầu trời cao, hần cảm thấy bản thân không cần so đo cùng phụ nhân ngu muội không biết gì.

Nhiều năm trôi qua, Diệp Tiềm đã không phải trải qua đối khát cùng rét lạnh tra tấn, cũng không có ai đánh chửi, nhưng tâm hần lại càng ngày càng không kiêu ngạo, tư thái cũng càng ngày càng thấp!

hiện tại Diệp Tiềm đã biết, thân thể thống khổ cùng lời nói nhục mạ không đáng kể chút nào. Dao sắc bén nhất trên thế gian này là giết người vô hình, nó có thể im hơi lặng tiếng tra tấn người đến chết!

Khi đó hần rốt cục được đền bù mong muốn rời khỏi Trịnh gia trở lại bên mẫu thân, hần được chủ nhân ban ân học tập những điều hần vốn không được học. Chủ nhân cao cao tại thượng, tao nhã quyền rũ mà lại không chút để ý ân chuẩn hần ở lại Hầu phủ.

một khác kia, khi hần lên lút liếc nhìn nữ chủ nhân, từ đó hình ảnh mỹ lệ của nữ tử ấy mãi mãi lưu trong giác mộng.

Sau này, hần thật nỗ lực khiến mình trở nên cao lớn, trở nên dũng cảm, hần bắt đầu đọc sách biết chữ, bắt đầu tập võ luyện kiếm. Dưới đêm trăng, trong sáng sớm, đều sẽ có một thân ảnh, cao lớn lại đơn bạc, múa một thanh kiếm.

Trong lòng hần có một trận hòa diễm, trong đầu hần không xóa được bóng hình xinh đẹp. hần khôngbiết nên làm như thế nào mới khiến mình bình ổn được khát vọng không ngừng đó, cho nên hần chỉ có thể để mồ hôi rơi, lần lượt rút kiếm, múa kiếm.

Lúc hần làm được hết thảy mọi việc, mọi người đều cho rằng hần đã đủ ưu tú, chính hần lại bắt đầu tuyệt vọng. hần tuyệt vọng phát hiện, bản thân dù nỗ lực thế nào đều không thể tới gần nữ nhân đó.

Nữ nhân đó, là trường nữ của tiên hoàng, là tỷ tỷ của đương kim thánh thượng, là nữ chủ nhân của Bình Tây Hầu phủ, là kim chi ngọc diệp!

Diệp Tiềm thì sao, Diệp Tiềm là ai? Diệp Tiềm chính là đứa nhỏ được cán y nữ trong phủ Hầu gia tư thông cùng người sinh ra, là một đứa nhỏ chỉ có thể theo họ mẹ, là một dã loại hèn mọn đê tiện đến mức chỉ có thể bám vào Hầu phủ.

Diệp Tiềm tâm là lửa nóng, Diệp Tiềm bề ngoài anh tuấn cao lớn, Diệp Tiềm kiếm pháp và kỳ mã đều không ai có thể sánh bằng, thậm chí binh pháp và học thức như Diệp Tiềm chỉ có thể đếm được trênđầu ngón tay, nhưng thân phận của Diệp Tiềm đê tiện.

Như vậy Diệp Tiềm sao có thể mơ tưởng nữ chủ nhân Hầu phủ? Bình Tây Hầu phủ, đây là đại gia dựa vào dòng dõi a!

Diệp Tiềm lại nghĩ đến tỷ tỷ Trường Vân, tỷ tỷ hần băng tuyết thông minh, lòng có linh tê, lại lựa chọn con đường như vậy. Người chung quanh đều hâm mộ chúc mừng, mẫu thân và tỷ tỷ khác đều đặc chú, nhưng chỉ có Diệp Tiềm suy nghĩ, tỷ tỷ hạnh phúc sao, tỷ tỷ vui vẻ sao? Nàng vĩnh viễn sẽ không hối hận mình đã lựa chọn sao?

Lấy sắc hầu người há có thể dài lâu!

Trong con người Diệp Tiềm giãy dụa kịch liệt, thâm trầm thống khổ, hần nắm chặt quyền, ngựa mặt lên trời thét dài, hần muốn đem bi phần cùng bất bình trong lòng gào thét ra, hần muốn chất vấn trời cao, đã sinh ta, sao lại nhục nhã ta như thế!

Ta có thân thể bảy thước ngang tàng, ta có chí nguyện đến cửu thiên, vì sao lại chỉ có thể chấp nhận như thế, ở dưới vạt váy nữ nhân mình tôn sùng ái mộ mà tham sống sợ chết!

hần kêu to, tiếng kêu cơ hồ truyền khắp một vùng hoang vu, xuyên thấu cả thương khung. Nhưng hần lại nghe không được đáp án, không có ai trả lời hần, không có ai nói cho hần hết thảy là vì sao? Cũng không có ai nói cho hần đến cùng nên làm thế nào!

thật lâu sau, hần suy sụp ngồi trên cỏ khô, lẳng lặng nhìn lá rụng tung bay.

hần không sợ mệt không sợ khổ, hần có thể nhẫn điều người khác không thể nhẫn, hần có thể làm việc người khác không dám làm, kiếm của hần vừa xuất cơ hồ không ai có thể ngăn cản! Nhưng vậy thì thế nào, hết thảy cũng không thể cho hần thoát khỏi bản cùng ti tiện.

Trong mắt thế nhân, cho dù hần xuất sắc thế nào, hần đều là một tiểu nô thân phận hèn mọn trong Bình Tây Hầu phủ.

Diệp Tiềm suy sút bỗng nhiên ngửa mặt "Ha ha" cười to, tiếng cười có thiếu niên non nớt lại có tráng niên tang thương, hần dừng cảm cười to, chầm chọc cười to, cười đến khóe mắt có một tia ướt át rơi xuống.

Là ai cho người sinh ra hạ tiện, là ai cho người còn nhỏ xem hết chua xót thế gian, là ai cho người đầy ngập khát vọng lại không chỗ thi triển?

Nam nhi có lệ cũng không rơi, người đói khổ lạnh lẽo té xỉu bên đường cũng không khóc, người bị nhục mạ chịu hết thế nhân coi thường cũng không khóc, người mệt mỏi đau thân nhân ly biệt vẫn không khóc, nhưng mà vì sao hiện tại người lại rơi lệ xuống?

Trong mộng lung, hần nhìn thấy con ngựa đi theo nhiều ngày vẫn đang bình tĩnh nhìn mình, giờ khắc này hần bỗng nhiên cảm thấy ngay cả con ngựa cũng ở bất đắc dĩ đồng tình nhìn mình. hần kéo con ngựa đến, để con ngựa cúi đầu, tay nhẹ nhàng vuốt ve bờm nó.

Con ngựa thuận theo, mặc cho hần vỗ về chơi đùa.

Diệp Tiềm thông khổ nở nụ cười: "Ngựa a, thế gian này cũng chỉ có người chưa từng xem nhẹ ta."

Mấy ngày nay Triều Dương công chúa tâm tình cũng không tốt.

Cầm Tú theo bên cạnh quan sát, biết chủ nhân còn đang tức giận tiểu nô Diệp Tiềm, mà tiểu nô kia lại quật cường, đến nay cũng không chịu nhận sai trước mặt chủ nhân. Cầm Tú rơi vào đường cùng cũng đã đi tìm người nhà Diệp Tiềm bảo bọn họ khuyên một chút, nhưng Diệp bà tử kia, nói cũng tương đương không nói, Diệp Tiềm quật cường sao có thể nghe vào.

Cầm Tú thở dài, nàng hiện có chút nhớ Diệp Trường Vân, một người thông thấu như vậy lại cứ thế ly khai! Nếu Trường Vân ở đây, Diệp Tiềm hần là sẽ nghe lời nói của tỷ tỷ. Cầm Tú thấy đã nhiều ngày chủ nhân tâm tình hậm hực, cũng từng đề nghị đề Phủ Đào cùng Phạm Liên tới hầu hạ, ai ngờ chủ nhân nói thẳng "không có khẩu vị."

Cầm Tú thật sự vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười, đó rõ ràng là người, cũng không phải đồ ăn, sao lại trực tiếp nói "không có khẩu vị" đâu!

Ngay lúc Cầm Tú không biết làm thế nào cho phải, Bích La phu nhân lại đưa thiệp mời, Cầm Tú mở xem, hóa ra Bích La phu nhân mời chủ nhân đến Quỳnh đài ngắm trăng. Cầm Tú nghĩ đến chủ nhân vẫn giao hảo cùng Bích La phu nhân, nếu có thể đi ra ngoài giải i sầu cũng tốt, liền nhanh đem thiệp mời bẩm báo chủ nhân.

Triều Dương công chúa không chút để ý mở thiệp mời, lười nhác nói: "Ánh trăng ở nơi nào lại không giống nhau, làm gì phải vất vả chạy đến chỗ nàng ấy ngắm!"

Cầm Tú vừa nghe thấy, nghĩ thật là không muốn đi, đang định tiến lên khuyên bảo, ai ngờ chủ nhân ngừ điệu lại chuyển: "Bất quá đi tìm nàng ngắm trăng cũng tốt."

Như vậy, ba ngày sau đến chỗ Bích La phu nhân ngắm trăng xem như đã định rồi.

Lúc này bên xe Triều Dương công chúa cũng không có Diệp Tiềm.

Lúc đó Cẩm Tú thuận miệng nhắc tới Diệp Tiềm, thử nghe tiếng gió từ công chúa, ai biết Triệu Dương công chúa nghe thấy Diệp Tiềm, giống như căn bản quên người này, nhẹ nhàng "Nga" lên, nhưn mảy, trực tiếp hạ lệnh: "Gần đây ngoài thành có một chỗ đề đập đang tu sửa phải không? hấn luyện võ có khí lực, đi giúp là được."

Cẩm Tú nhất thời nghẹn lời, Diệp Tiềm tuy là kỹ nô, nhưng hiện thời cũng tinh thông kỹ xạ, lại là khách trong màn của công chúa, sao có thể phải đi làm việc đó đây?

Công chúa thấy nàng do dự, cười lạnh nói: "Thế nào, lời ta nói ngươi cũng không nghe?"

Cẩm Tú sao còn dám nói cái gì, nhanh đáp ứng, lại chạy đi ra phía ngoài phân phó.

Vì thế lúc xe ngựa Triệu Dương công chúa chậm rãi xuất hành, Diệp Tiềm vốn là kỹ vệ lại rời Hầu phủ bắt đầu đi ra ngoài thành hỗ trợ tu sửa đề đập.

Tác giả có chuyện muốn nói: các ngươi nói công chúa là người xấu.... Kỳ thực, kỳ thực ta chỉ muốn công chúa lạnh bạc đến rèn luyện Diệp Tiềm, để thống khổ và tuyệt vọng trở thành chất xúc tác trên đường trưởng thành của hấn.

Bạn đang đọc truyện *Diện Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Tâm tư của Diệp Tiềm

Diệp Tiềm cũng ra đi cùng lúc đoàn xe của công chúa xuất hành, nhưng hấn không liếc mắt nhìn những người đó một cái, yên lặng thu thập đồ đạc đi ra ngoài thành.

Bởi vì lúc này người tu sửa đề đập không đủ, quan lại địa phương ra lệnh đưa phạm nhân giam giữ trong lao ngục ra. Vì thế Diệp Tiềm cùng với các phạm nhân mang theo gông xiềng lao động vất vả khổ sở. Người chung quanh quần áo rách nát, Diệp Tiềm cúi đầu nhìn bản thân, tuy rằng vẫn vải thô áo trắng nhưng so với người chung quanh thì sạch sẽ chỉnh tề hơn rất nhiều.

Kỳ hạn công trình tu sửa đề đập sắp đến, quan trên quản nghiêm, rất nhiều người đều khổ không chịu nổi nhưng lại không biết làm sao, cuối cùng chỉ có thể yên lặng chịu đựng lao khổ quá mức.

Diệp Tiềm không sợ mệt, thứ nhất hấn tập võ thân cường thể tráng, thứ hai từ nhỏ có gì mà hấn chưa từng trải qua, tự nhiên sẽ không để những thứ đó vào mắt. hấn cúi đầu yên lặng làm việc, cho dù phía sau có quân công chỉ huy cảm roi kêu gào bắt lao động, hấn cũng không nói năng gì, chỉ thấp giọng đáp ứng, làm việc tốc độ nhanh hơn.

Đến giữa trưa, quân công tới bảo đi lĩnh cơm. Diệp Tiềm thấy người khác đều nhanh chóng chạy đi lĩnh lương khô, hấn cũng nhanh chóng buông việc trong tay đi lĩnh cơm trưa.

Cơm trưa đương nhiên rất đơn giản, một bát cháo loãng có thể soi bóng người cùng một cái bánh thô, những người khác nhận lấy đều ăn ngấu nghiến. Diệp Tiềm nhìn bọn họ ăn, tay cầm bánh khô ngừng lại, hấn biết đây là bộ dáng hấn ăn cơm trước kia. hiện hấn ở Hầu phủ thời gian dài, xem cách ăn này còn cảm thấy có chút thô tục. Phát hiện ý nghĩ của mình rồi, hấn không khỏi cười nhạo trong lòng: "Tiềm, vĩnh viễn không cần quên thân phận của mình."

không cần quên, ngươi đã từng giống bọn họ, quần áo tả tơi, no đói cơ hàn.

hấn đang ăn cái bánh đó, một người mang gông xiềng đi tới bên cạnh. Diệp Tiềm ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy người này bản thủ không chịu nổi, vừa cắn bánh vừa dùng đôi mắt nhỏ dơ bẩn đánh giá mình.

Diệp Tiềm nở nụ cười, lễ phép hỏi: "Xin hỏi đại ca có gì chỉ giáo?"

Người kia thấy Diệp Tiềm hỏi, cũng không quan tâm Diệp Tiềm, tiếp tục cúi đầu ăn bánh, lại uống hết bát cháo.

Diệp Tiềm thấy hấn uống xong rồi vẫn còn chưa đủ, nhìn nhìn bát cháo của mình bên cạnh, liền đưa sang nói: "Tại hạ nơi này còn nửa bát, nếu đại ca không ghét bỏ, mời dùng hết."

Diệp Tiềm sức ăn cũng không nhỏ, thế này căn bản không đủ cho hấn ăn. Bất quá hấn cảm thấy mình ở Hầu phủ hai năm cũng không từng bị đối, ngẫu nhiên đối một hai bữa cũng không có gì quan trọng.

Người kia nghe Diệp Tiềm nói như vậy, đầu tiên là kinh ngạc nhìn một cái, lại chuyển đôi mắt nhỏ xuống bát cháo, cuối cùng không kìm được, cổ họng trầm thấp nói một tiếng "Đa tạ" sau đó không chút khách khí bụng bát cháo uống một hơi cạn sạch.

Người nọ uống cháo xong, vừa lòng lau miệng, chép miệng nhìn Diệp Tiềm: "Này vị lão đệ, ta nhìn ngươi con người cũng không sai."

Diệp Tiềm tùy ý nở nụ cười, hấn đối với người khác vẫn khiêm cung, cho dù đối mặt một hình phạm kỳ quái hấn cũng không thất lễ,

nghe hẳn ta nói không đầu không đuôi cũng chỉ cười không đáp.

Hình phạm kia thấy Diệp Tiềm chỉ cười, biết mình bị xem nhẹ, vì thế rõ ràng nghiêm trang nói: "Người chỉ nhìn thấy ta một thân chật vật, ngày xưa ta cũng từng là thượng khách của Trương vương công phủ, giỏi nhất xem tướng."

Diệp Tiềm nghe, cũng tin, gật đầu nói: "Vị đại ca này thật là thâm tàng bất lộ."

Hình phạm này nghe xong, hắc hắc nở nụ cười, nói: "Coi như người có nhãn lực." nói xong, hẳn cẩn thận nhìn Diệp Tiềm, kinh ngạc nói: "Ta xem người, tướng mạo đường đường, tương lai tất nhiên có thể phong hầu bá tướng, sao lại giống như ta lưu lạc đến bước tình thế này."

Diệp Tiềm nghe xong, không khỏi cười bất đắc dĩ: "Đại ca mời xem, ta một thân áo thô vải dầy, hẳn biết ta là nô tài hèn hạ dựa vào người khác, nói gì chuyện phong hầu bá tướng a!"

Hình phạm lại lắc đầu, nghiêm túc nói: "Tiểu lão đệ chớ nói như vậy, anh hùng không hỏi xuất xứ, tiểu lão đệ tuy rằng nhất thời khốn cùng, nhưng tiểu lão đệ tất có lúc giương cánh hùng ung."

trong con người Diệp Tiềm nhiễm một tia thê lương, hẳn gật đầu nói: "Dù thế nào, tạ đại ca cát ngôn."

Hình phạm mang theo gông xiềng kia biết Diệp Tiềm căn bản không tin tưởng lời mình nói, bất quá lúc này hẳn cũng không thêm để ý, chỉ đứng lên nói: "Tiểu lão đệ nếu muốn có ngày bay thẳng lên trời cao, nhất định phải nhớ được một chữ."

Diệp Tiềm nghe vậy nhú mày, thấy hình phạm kia sắc mặt trịnh trọng, đành phải đứng dậy chấp tay hỏi: "Xin hỏi là chữ gì?"

Hình phạm cuối cùng nhìn Diệp Tiềm một cái, trong miệng thốt ra một chữ: "Nhẫn." nói xong hẳn mang theo gông xiềng lắc lắc rung rung một lần nữa đi làm việc.

Diệp Tiềm đứng sững sờ tại chỗ.

Nhẫn?

Bản tính Diệp Tiềm có chút ần ẫn, nhưng vì sao từ lúc có quan hệ mây mưa với công chúa, hẳn lại bắt đầu nôn nóng lên?

Kể tiếp vài ngày Diệp Tiềm luôn ở nơi này hỗ trợ làm việc, cùng ăn cùng ở với nhóm khổ sai. Buổi tối nhìn chớp lều cũ kỹ, hẳn nhin không được nghĩ, người kia hiện tại đang làm gì? Có nghĩ đến mình hay không?

Lúc phát hiện mình có loại ý nghĩ này, hẳn cơ hồ oán hận siết chặt nắm tay.

Hóa ra vô luận nàng đối đãi mình thế nào, mình đều vô pháp dứt bỏ cảm tình với nàng. hẳn chưa sót thừa nhận, không sai, Diệp Tiềm thật sâu luyện mộ chủ nhân, đã đến mức không thể tự kiềm chế. hẳn thậm chí bắt đầu hoài nghi chủ nhân có phải đã triệt để quên hẳn hay không, có phải hẳn vĩnh viễn không có cách nào trở lại Bình Tây Hầu phủ. hẳn không sao ngủ được, nghĩ đến về sau khả năng mình không thể nhìn thấy nữ nhân quyến rũ mà lạnh bạc kia liền đau lòng đến khó có thể thở nổi. Nhưng ngày thứ hai, trời chưa sáng hẳn vẫn dậy, để công việc nặng nhọc tra tấn thân thể mình, để bản thân tạm thời không cần nghĩ đến nữ nhân kia.

Cứ như vậy đảo mắt qua nhiều ngày, ngày lúc Diệp Tiềm cho rằng hẳn sẽ ở lại chỗ này, Hầu phủ truyền đến tin tức: cho tiểu nô Diệp Tiềm hồi phủ.

Diệp Tiềm theo gia nhân Hầu phủ đi bộ về thành, nhưng công chúa cũng không có ý tứ triệu kiến hẳn, vì thế hẳn đi về gặp mẫu thân. Diệp bà từ nhìn thấy tiểu nhi tử đi ra ngoài nhiều ngày mới về, gầy rộc đi, quần áo cũng cũ nát không chịu nổi, cả người cơ hồ không còn hình người, đau lòng nâng mặt hẳn khóc lên.

đã khóc xong Diệp bà từ lại kéo Diệp Tiềm vào trong phòng, ép hỏi hẳn và công chúa đến cùng là như thế nào, Diệp Tiềm đương nhiên không nói, vì thế Diệp bà từ bắt đầu khổ tâm kêu khóc. Bà bất đắc dĩ thờ dài nói, tỷ tỷ người hiện thời ở trong cung cũng không biết thế nào, ngoại nhân đều hâm mộ lão bà ta tuổi già có thể hưởng phúc, nhưng ai biết trong lòng ta đau đớn! Người nói các người thế nào, nếu ngày nào đó ta nằm xuống làm sao an tâm được? nói xong Diệp bà từ lại khóc.

Diệp Tiềm nghe mẫu thân nói như vậy, trong lòng càng trầm trọng, nhin không được hỏi một câu: "Mẫu thân cảm thấy ta hẳn là nên cẩn thận hầu hạ công chúa sao?"

Diệp bà từ trừng mắt hỏi lại: "Vay người còn muốn thế nào đây?"

Diệp Tiềm trong lòng khó chịu, cúi đầu trầm mặc.

Diệp bà từ lôi kéo tay con trai mình, thở dài nói: "Diệp Tiềm a, người từ nhỏ ăn khổ nhiều như vậy, mẫu thân biết, đây đều là mẫu thân không tốt. Nhưng hiện thời không cho người đi chịu khổ, mà là cho người đi cẩn thận hầu hạ công chúa mà thôi! Diệp gia chúng ta như vậy đều dựa vào chủ nhân ban ân mới sống sót được. Người xem người đi ra ngoài mấy ngày nay, ngoại nhân đã cho là chúng ta thất sủng, các loại tin đồn đã tới rồi, mẫu thân nhiều ngày nay bị người ta mượn cớ mắng mỏ vài lần. Mẫu thân biết người là nam tử hán, không bỏ xuống được thể diện, nhưng người phải biết rằng, tiểu nhân phủ Hầu gia, ai không xem sắc mặt chủ tử mà sống a? Đối với chúng ta mà nói, sống sót mới là quan trọng nhất a!" Diệp bà từ nói xong lời cuối

cùng cơ hồ khóc không thành tiếng, chỉ dùng tay áo vải thô ra sức lau nước mắt.

Diệp Tiềm mắt thấy tay mẩu thân thô ráp sừng đỏ, tay áo kia rõ ràng đã bẩn đến không chịu nổi, bà lại còn tại dùng để lau nước mắt, lau đến hai mắt đỏ bừng.

Con người hẳn tràn ra đau đớn, nhưng nhớ tới lời mẩu thân nói, hẳn vẫn đứng dậy đè nén nói: "Nương, ta sẽ cẩn thận suy nghĩ." nói xong hẳn quay về phòng mình.

Lúc hẳn đi rồi, Diệp Yên nhi vào phòng, nhẹ giọng hỏi mẩu thân: "Nương, Tiềm nói cái gì?"

Diệp bà tử lau nước mắt nói: "không có gì, bất quá là luẩn quẩn trong lòng thôi."

Diệp Yên nhi nghe vậy thở dài: "Nương, người không biết, lần trước công chúa lên núi gặp cường đạo, đương kim Hoàng thượng mặt rồng giận dữ, nói là Túc Ninh Thành thống trị bất lực khiến cường đạo đe dọa an nguy của dân chúng, vì thế phái ba ngàn tinh vệ đi đến Túc Ninh Thành. Kỳ thực này đó đều là vì công chúa chúng ta. Ba ngàn tinh vệ này, người người anh tuấn cường tráng, ta xem chính hợp với khẩu vị của công chúa. Nếu Tiềm còn như vậy, sợ là khó giữ được địa vị."

Diệp bà tử đỏ đôi mắt nói: "Người đừng lo lắng, Tiềm là một đứa nhỏ hiểu biết, hẳn biết đúng mực, lần này hẳn sẽ nghĩ thông suốt."

Diệp Tiềm một người trở lại trong phòng, đầu giường lạnh như băng gần lò sưởi, đệm chăn đầy mảnh vụn, hẳn suy sụp nằm xuống, nhìn trần nhà treo đầy mạng nhện, trong đầu chỉ cảm thấy một mảnh hỗn loạn.

Mấy ngày nay tới giờ, hẳn tu sửa đề đập khổ một đàn xen, đôi khổ lạnh lẽo, nhưng hết thấy tra tấn thân thể đều không khiến hẳn quên được nữ nhân lạnh bạc không chịu để tâm kia. Vừa mới nhìn mẩu thân đau khổ, tâm hẳn phảng phất bị đao lăng trì từng chút.

hẳn vốn là một nô tài hạ lưu, đã được lột mất xanh chủ nhân, có thể khiến mẩu thân sống tốt hơn, sao chỉ vì chút ngạo khí còn lại mà giận dữ với công chúa đâu?

Người làm sao có thể vì thể diện đề tiện của nô tài mà khiến mẩu thân bị rơi vào tình cảnh quẫn bách?

Lúc này hẳn nhớ tới tỷ tỷ.

Tỷ tỷ, rõ ràng thích Tiêu thị vệ, nhưng lại đón ý nói hòa, ủy thân cho thiên tử thiếu niên kia, vì cái gì?

Giờ khắc này, hẳn bỗng nhiên nhớ tới lời nói của kẻ tù tội kia, nhin không được trào phúng nở nụ cười, Diệp Tiềm, người từ nhỏ ti tiện, vì sao muốn tham luyện ngọt ngào không thuộc về người?

Cái gì phong hầu bá tử tưng quan đến vị trí cao nhất, bất quá là cuồng ngôn của kẻ tù tội thôi, cần khôn này nơi nào có chỗ cho hạ nô đề tiện người dung thân!

trong đầu Diệp Tiềm, các loại ý niệm hỗn độn tạp trần, nhưng cuối cùng lắng đọng xuống trong đầu, cũng là không có chí tiến thủ và bị ai nòng đậm.

hẳn là một nô tài hèn hạ không có cốt khí, ảo tưởng tham luyện chủ nhân, bản thân như vậy, vì sao thế nhưng không tự biết mà tranh cãi với chủ nhân?

Buông hết ngông nghênh, hầu hạ chủ nhân thích đáng, vì mẩu thân và người nhà tranh thủ tình cảnh, chẳng lẽ không phải việc đúng đắn hẳn nên làm sao?

Bạn đang đọc truyện *Diện Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Công chúa chờ mong

Diệp Tiềm nghĩ thông suốt hết rồi nặng nề ngủ, vất vả nhiều ngày, hẳn quả thật cũng mệt mỏi.

Ngày thứ hai, hẳn như thường lệ lui tới ừ rừ châu trực chỗ công chúa. Cẩm Tú nhìn thấy hẳn, chỉ mím môi nở nụ cười, cũng không nói gì thêm. Thị vệ chung quanh đều biết quan hệ của Diệp Tiềm và công chúa, nhiều ngày không thấy hẳn, cho rằng hẳn thất sủng, hiện thời lại thấy hẳn trở về, cũng rất ngoài ý muốn, đều nhìn hẳn thêm vài lần. Cũng có người quan hệ tốt với hẳn, lẳng lẽ tới hỏi hẳn sao lại thế này.

Cẩm Tú tiến vào trong phòng, nói với Triều Dương công chúa chuyện Diệp Tiềm ở ngoài cửa, ai biết Triều Dương công chúa chỉ đạm nhạt nhử mi, môi đỏ phát ra một tiếng "à", từ chối cho ý kiến, không có động tĩnh gì. Cẩm Tú thấy vậy, cũng không dám nhiều lời, chỉ lẳng lặng đứng hầu một bên.

Diệp Tiềm cũng không ngu ngốc, thấy Cẩm Tú đi vào, nghĩ nàng tất nhiên sẽ báo cho công chúa biết mình ở ngoài cửa, cảm thấy tim bang bang nhảy lên,

nghĩ công chúa nếu biết mình đến, không biết có ý tưởng gì?

Hắn tới hôm qua lần qua lộn lại một đêm, tuy rằng tự nhận ti tiện, nhưng đến ngoài cửa chỗ công chúa, chung quy trong lòng tồn tại một tia hi vọng, nghĩ nàng vẫn nhớ đến mình. Nhưng ai ngờ hắn chờ đến chờ đi, đã đợi đến buổi trưa, thị vệ trực ban sắp thay ca, công chúa cũng không có ý tứ triệu kiến. Bọn tiểu thị vệ chung quanh châu đầu ghé tai, vài người thường ngày tốt với hắn, có chút đồng tình nhìn hắn, lời kéo nói là muốn mời hắn cùng uống rượu.

Diệp Tiềm lắc đầu, lúc này hắn vô tâm với việc khác, chỉ một lòng nghĩ công chúa.

Đúng lúc này, cách đó không xa một ma ma đi tới, phía sau dẫn theo hai nam tử dáng người cao gầy. Đợi bọn họ đến gần, Diệp Tiềm thấy, hai nam tử hình dung tuấn mỹ, phong thần lãng mạn, không phải Phủ Đào, Phàm Liên thì còn có thể là ai!

Phủ Đào, Phàm Liên từ ngày ở ao Ngọc Hoa bị vắng vẻ, ở lại biệt uyển đã lâu không gặp lại công chúa. Trong hầu phủ đều có nha đầu tới tới lăm lăm miệng vì thế hai người biết Diệp Tiềm đoạt vị trí của bọn họ, đoạt được ưu ái của công chúa. Phàm Liên cũng thôi, hắn trời sinh tính tình yếu đuối, biết công chúa không thích, tuy rằng đau thương, nhưng vẫn nhận mệnh. Nhưng Phủ Đào có lòng dạ cao, hắn ngầm oán giận Diệp Tiềm không biết bao nhiêu lần, chỉ nói Diệp Tiềm này là nô tài sinh ra ở Hầu phủ, đứng vững gót chân, tội gì cùng bọn họ tranh đoạt đâu.

Hắn ở trước cửa ngày ngày ngóng trông công chúa hồi tâm chuyển ý, lại nguyên rủa Diệp Tiềm sớm ngày mất sủng ái. Trông đến trông đi, cuối cùng nghe nói Diệp Tiềm thất sủng bị đưa đi làm lao dịch, hắn thật sự tràn ngập phấn khởi, mỗi ngày ở biệt uyển tu chỉnh dung mạo, hy vọng lúc được triệu kiến có thể khiến công chúa hồi tâm chuyển ý. Ai biết không có Diệp Tiềm, công chúa cũng không triệu kiến bọn họ, Phủ Đào lòng tràn đầy kỳ vọng đã xuôi theo dòng nước, cơ hồ tuyệt vọng.

Lúc tuyệt vọng, bỗng nhiên được công chúa triệu hồi, thật đúng là bánh thịt lớn rơi từ trên trời, rốt cuộc không nghĩ tới kinh hỉ ngoài ý muốn.

Hai người vội vàng trang điểm, mặc quần áo thỏa đáng, đi theo ma ma đến biệt uyển công chúa vẫn ở. Đến nơi, xa xa thấy một người đứng thẳng tắp như cây to đứng cô độc trên núi hoang, người này đúng là Diệp Tiềm.

Hai người này liếc nhau, đuôi lông mày Phủ Đào dẫn theo vài phần hận ý, tươi cười tỏ vẻ, tiến lên nói: "Hóa ra người đã trở lại."

Diệp Tiềm biết trước khi hắn và công chúa tốt đẹp, hai người này là khách trong màn của công chúa, sau đến mình và công chúa hoan hảo rồi thì không thấy tung tích bọn họ. Bây giờ thấy hai người bọn họ đi tới, tâm hắn không khỏi âm ảm, thầm nghĩ hóa ra mình không ở đây, công chúa thế nhưng lại triệu bọn họ đến hầu.

Chủ nhân nhìn tâm kia, chưa từng nhớ hắn nữa phần?

Phủ Đào âm thầm quan sát vẻ mặt Diệp Tiềm, nhất thời hiểu được, cười nói: "Người đứng ở chỗ này đã bao lâu, sao không đi vào?"

Tiểu thị vệ tên là Ngô Môn Trung ở bên cạnh thường ngày tốt với Diệp Tiềm, thấy Phủ Đào khiêu khích, không khỏi tiến lên nói: "Người muốn đi thì đi, ở trong này lăm lăm chọc người khác phiền toái làm gì."

Phủ Đào lại lơ đãng cười: "Người không nói, ta còn không biết sao, Diệp Tiềm tất nhiên là chọc giận công chúa, rốt cuộc không còn cách nào gặp công chúa. thật không nghĩ tới a, Diệp Tiềm ngày xưa làm công chúa vui lòng nhất cũng có thể thất sủng."

Ngô Môn Trung thấy vậy, rất không vui, tay cầm trường kiếm muốn tiến lên giáo huấn tiện nam này, lại bị Diệp Tiềm ngăn lại.

Diệp Tiềm đạm liếc mắt quét hai người, u ám nói: "không cần để ý là được."

Lúc này, ma ma dẫn dắt Phủ Đào, Phàm Liên vào nhà, sợ vài nô tài chọc chuyện phiền toái, liền thúc giục: "Hai vị, thời gian không còn sớm, công chúa đang chờ, mau vào đi thôi, miễn chọc công chúa không vui."

Phàm Liên cũng ở phía sau nhỏ giọng nhắc nhở: "Phủ Đào, chúng ta vẫn nhanh đi gặp công chúa thôi."

Phủ Đào ngẫm lại cũng đúng, thế mới thôi, kỳ thực trong lòng hắn căm hận Diệp Tiềm, sao nói mấy câu có thể xong.

Ngô Môn Trung thấy hai diện thủ này công khai tiến vào khuê phòng công chúa, lại thấy Diệp Tiềm chỉ cúi đầu ở đó im lặng không nói, không khỏi bất bình: "Diệp Tiềm, hai người kia sao có thể bằng nửa người, người --" Ngô Môn Trung nhớ tới hai kẻ đề tiện điều vô dương oai kia, liền cảm thấy thập phần ghen tị.

Diệp Tiềm lại chỉ lắc đầu, một mình bước nhanh ly khai.

Ngô Môn Trung định đuổi theo hắn, nhưng nghĩ đến đêm nay mình còn có việc, cũng chỉ có thể thôi.

Phủ Đào Phàm Liên hai người tiến vào trong phòng, mới vừa vào đã ngửi thấy hương khí nhàn nhạt xông vào mũi, hai người đều nhắc tinh thần, lại nhìn kỹ, chỉ thấy bên trong có bình phong nhất điệu, sau bình phong mờ hồ lộ ra bóng người, hẳn là công chúa ngồi ở phía sau.

Hai người này cung kính quỳ lạy, mới nghe được một giọng nữ phân phó: "Tới đây đi." nói chuyện không phải Triệu Dương công chúa, mà là thị nữ Cẩm Tú.

Phủ Đào Phàm Liên liếc nhau, vội đứng dậy, Phủ Đào ở phía trước, Phàm Liên ở phía sau, vòng qua bình phong, cúi đầu đi đến trước mặt công chúa.

Công chúa tóc đen như mây, quần áo lụa mỏng như khói màu giăng từ che lại thân mình nàng đơn bạc mạn diệu, nàng giống như đám mây trong tranh thủy mặc, nằm nghiêng ở trên sập gỗ hồng đàn, tiêu sái tùy ý, lại điểm tuyệt tú phương.

Công chúa cúi đầu hơn nướn mi, thường thức ngọc bội hòa điển ngũ long trên tay, với hai người Phù Đào, Phẩm Liên tiến vào phòng, phảng phất chưa thấy.

Phù Đào Phẩm Liên thấy trận thế này, có chút không yên, cũng không dám nói, chỉ cúi đầu kính cẩn nghe theo quỳ xuống, chờ công chúa phân phó.

Cũng không biết bao lâu, Triều Dương công chúa mới nâng mắt, phảng phất nhìn hai người bọn họ, giọng nói lạnh nhạt khàn khàn: "Tôi đây."

Phù Đào Phẩm Liên vội tiến lên.

Triều Dương công chúa thấy hai người bộ dáng cẩn thận chặt chẽ, bên môi gọi lên một chút cười: "Hai người các ngươi đều nhu thuận, khác xa Diệp Tiềm kia là hạng người quật cường thô lỗ."

Phù Đào nghe thấy, cho rằng Triều Dương công chúa chán ghét Diệp Tiềm, liền nhân cơ hội góp lời châm ngòi, khiến Diệp Tiềm triệt để thất sủng. Nhưng ai ngờ phía sau Phẩm Liên cẩn thận lấy tay nhẹ nhàng túm góc áo hắn, Phù Đào phát hiện, tuy rằng cảm thấy không vui, cũng chỉ giấu lời vào trong lòng.

Triều Dương công chúa là loại nhân vật nào, đương nhiên đem động tác nhỏ này nhìn trong mắt, bắt quả nàng không thèm để ý, bên môi gọi lên một chút ý cười trào phúng, đạm thanh phân phó: "Phẩm Liên, tới, bóp chân cho ta."

Phẩm Liên không nghĩ tới đến lượt mình, trong lòng kinh hãi, bước lên phía trước, quỳ xuống cẩn thận săn sóc xoa bóp chân cẳng cho công chúa.

Triều Dương công chúa thường ngày nhiều diện thù, cho tới bây giờ chỉ chọn nam tử tuấn tú cao gầy hiểu ý đến dùng, cũng không từng lưu ý quan sát nhân phẩm. Các loại nam tử này với nàng, bất quá là nhất thời, dùng xong thì quẳng thôi.

Nhưng hiện thời, nàng vì buồn bực Diệp Tiềm, gặp lại Phù Đào và Phẩm Liên thế nhưng nổi lên ý nghĩ. Đây mới phát hiện, Diệp Tiềm a, hắn mặc dù nhìn như cung kính hoà thuận, kỳ thực trong khung một thân ngông nghênh, nam nhân sao chịu ở lâu dưới người khác đâu.

Phù Đào thấy Phẩm Liên thế nhưng thành thật bồn chồn xoa bóp đôi chân thon dài tinh xảo cho công chúa, cũng không biết nhân cơ hội này làm vui lòng nàng, cảm thấy âm thầm đoán chừng, cần tự động thủ, nhưng công chúa chưa phân phó, hắn cũng không dám dễ dàng làm vậy. Quỳ ở đó suy nghĩ thật lâu, rốt cục cung kính đề nghị: "Công chúa, mấy ngày nay Phù Đào học xong một tay xoa bóp, muốn có cơ hội hầu hạ công chúa, không bằng bây giờ để cho Phù Đào thử một lần."

Triều Dương công chúa tự nhiên nghe ra nô tài này cố ý lấy lòng mình, nếu ngày xưa, cũng thuận thế đáp ứng, nhưng hiện thời không biết tại sao, chẳng những không hề hưng trí, lại còn sinh ra một cổ phiền chán.

Nàng hơi hơi nhắm mắt lại, vài năm sống mơ mơ màng màng hiện lên trước mắt. Từ ngày ấy, Triều Dương ngày xưa đã chết, còn sống bất quá là một chút tà dương màu đỏ cho người nhìn thôi. Nhưng hiện thời, vì sao, nàng bắt đầu chán ghét thế này.

Phẩm Liên thường ngày thành thật, chỉ biết cúi đầu xoa bóp, ngón tay hắn trắng nõn chỉnh tề ở trên mắt cá chân công chúa bóng loáng non mịn ản ản, trong phòng rất ấm áp, trán hắn chảy ra chút mồ hôi. Phẩm Liên cũng không để ý, chỉ dùng tay áo揩 lau, liền tiếp tục hầu hạ công chúa.

Phù Đào thấy Triều Dương công chúa cự tuyệt mình, càng âm thầm sốt ruột, nhưng trong khoảnh khắc cũng không dám nói gì nữa.

Triều Dương công chúa lười nhác mở hai mắt, nhìn nhìn hai nam nhân hầu hạ phía dưới kia, lạnh lạnh hỏi: "Diệp Tiềm đâu?"

Cầm Tú tiến lên, nhẹ giọng hồi bẩm: "Công chúa, vốn vẫn ở bên ngoài đợi, hiện đã đi rồi."

Nghe vậy, Triều Dương công chúa nhú nhú mày đẹp, cười lạnh, rút chân dài về, nhàn nhạt phân phó nói: "Tốt lắm."

Hai nam tử nghe ngữ điệu của công chúa, trong thanh lãnh rõ ràng đầy giận dữ, đều im lặng nín thở quỳ xuống không dám nói. Cầm Tú thấy vậy, trong lòng cười thầm, biết nàng là vì Diệp Tiềm không chờ ở bên ngoài mới tức giận, liền đề nghị: "Diệp Tiềm đợi nửa ngày không thấy công chúa triệu kiến, hẳn lòng thoải mái mới đi. Hay là bây giờ triệu hân đến?"

Ai biết Triều Dương công chúa lại phất tay áo, hừ lạnh một tiếng: "Thôi, để hân đi. Đây là một con lừa bướng bỉnh, không thích tới thì thôi!"

Cầm Tú thấy vậy, ánh mắt ý bảo, Minh Nhi đã đi ra ngoài phân phó người gọi Diệp Tiềm, chính nàng tiến lên đỡ Triều Dương công chúa, cười nói: "Diệp Tiềm a, hân còn trẻ, vốn không hiểu chuyện, công chúa so đo cùng hân làm gì, tự chọc tức mình."

Triều Dương công chúa nghe xong, cũng cực kỳ không vui, lườm Cầm Tú: "Ta so đo với hân khi nào?" Hàng mi dài chạm đến gần búi tóc tú lệ tăn ra lãnh ý nhàn nhạt: "Bất quá là một nô tài thấp kém thôi, khi nào thì ta để vào mắt!"

Cầm Tú nghe xong, cũng chỉ nói phải, kỳ thực trong lòng ý cười càng sâu.

Hai nam tử quỳ trên đất nghe xong lời này, Phẩm Liên trong lòng âm thầm, hân còn nhỏ nghèo khó, không thể không tiến vào Ngọc Hương

Đường, đã từng sợ hãi cho rằng chờ đợi mình là khuất nhục, nhưng không nghĩ tới lại may mắn vào mắt Triều Dương công chúa, đến nơi đây hầu hạ. Trong mắt hắn, Triều Dương công chúa là ánh trăng trên trời, cao không thể với, mỗi một chút tiếp cận đều khiến hắn run rẩy. Đôi khi thậm chí hắn cảm thấy bản thân quá mức ti tiện, chạm vào nàng một chút cũng là bôi bẩn, nhưng lại nhịn không được ngóng trông có thể thân cận với nàng. Ban đêm hắn không ngủ được cũng thường xuyên nghĩ, nữ nhân trong mắt xinh đẹp không gì sánh nổi, mình có ý nghĩa gì?

Mấy ngày vắng vẻ, hắn trốn một góc, phảng phất như một động vật nhỏ bị thương yên lặng liếm miệng vết thương. Miệng vết thương nhìn không thấy, nhưng đang đổ máu.

Được triệu kiến, hắn kinh hãi vạn phần lại đem này hết thảy giấu trong lòng, đầy chờ mong và vui sướng tiến lên hầu hạ.

Hiện thời, chờ mong sớm vỡ thành vạn vạn mảnh, hắn biết rõ, bản thân mình kỳ thực không là gì.

Hắn cúi đầu, không dám nhìn nữ nhân cao cao tại thượng kia, sợ chỉ liếc mắt nhìn một cái, liền rút cuộc nhịn không được đau lòng.

Phủ Đào không biết ý nghĩ trong lòng của người đang trầm mặc bên cạnh, hắn hiện thời sốt ruột thất lạc, hắn đã nhìn ra, trong lòng công chúa để ý Diệp Tiềm.

Làm sao bây giờ đây? Nếu công chúa thích Diệp Tiềm, không bao giờ sung hạnh hắn nữa, hắn nên như thế nào? Về sau hắn phải làm sao bây giờ?

Làm một nam sủng bán sắc, hắn biết bản thân không có tương lai tốt, nhưng vẫn hi vọng lúc còn tốt đẹp nhất thời, vì bản thân tìm kiếm một chút.

Phủ Đào nóng vội, trán bắt gặp giọt mồ hôi.

Bạn đang đọc truyện *Diện Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Triều Dương công chúa tức giận

Diệp Tiềm âm thầm rời đi, cũng không biết nên đi đâu, chỉ có tinh thần hoảng hốt đi lung tung trong phủ.

Tâm hắn, như có một thanh đao cùn rỉ sắt chậm rãi chà sát, đau đớn, đau không có giới hạn.

Thanh đao đó nắm trong tay công chúa.

Nàng lơ đãng cười, cười đến lười nhác lãnh đạm, cười đến cao không thể với. Nàng dùng một cái gờ tay nhắc chân phong tình lãng trí tâm Diệp Tiềm.

Hắn cứ như vậy đề tiện phủ phục ở dưới chân nàng, hôn lén vấy nàng, vấy đuôi khăn cầu lột mắt xanh nàng một chút ít. Nhưng kết quả đâu, kết quả đâu!

Với nàng, mình bất quá là một trong đám đồng nam sủng, có gì khác Phủ Đào Phẩm Liên kia?

Đúng rồi, có gì khác đâu, đều xuất thân ti tiện, đều là nô tài làm việc nhìn ánh mắt người, đều dựa vào nam sắc làm diện thủ!

Trong ngực Diệp Tiềm phảng phất có một ngọn lửa thiêu đốt, cháy hết lục phủ ngũ tạng hắn.

Tự ti và kiêu ngạo, cam phận ở dưới, người thiếu niên bất đắc dĩ cùng Diệp Tiềm kiêu ngạo mười sáu tuổi dây dưa pha trộn bên trong. Mà khát vọng với nữ nhân kia, giống như một hạt mầm, cắm rễ trong lòng hắn. Đây là một loại khát vọng thống khổ mà tuyệt vọng, giống như trong đêm đen nhìn ngọn đèn nơi xa xôi, giống như ở cánh đồng tuyết mờ mịt thấy ánh lửa diêm lệ chợt lóe lên.

Có một ngày, hắn ngồi trên lưng ngựa, chinh chiến thiên hạ, lúc hắn dưới một người trên vạn người nhìn xuống bốn phía, hắn sẽ nhớ về ngày xám xịt cuối mùa thu, một thiếu niên cơ hồ buồn khổ đến tuyệt vọng.

Đến lúc đó, hắn bỗng nhiên minh bạch, kỳ thực đúng là khát vọng đến tuyệt vọng này, ở trong cơ thể hắn mọc rễ nảy mầm, chui từ dưới đất lên trùng sinh đâm máu, cuối cùng thành công tích vĩ đại đi vào sử sách.

Nhưng lúc này Diệp Tiềm không hiểu, hắn không có bản lĩnh biết trước, hắn chỉ có thể nhìn thấy một mảnh hắc ám tuyệt vọng trước mắt.

Hắn cảm thấy bản thân buồn cười đến ngây thơ, hắn hoảng hốt tinh thần rời đi, ở Hầu phủ giống như du hồn, không biết hướng nào. Chung quanh nô tì nhận ra hắn là người được công chúa sủng nhất, cũng không dám đắc tội, đều né tránh.

Diệp Tiềm cứ đi như vậy, thế nhưng đi tới chuồng ngựa hậu viện, nơi đó có con ngựa tốt nhất với hắn ngày xưa.

Gã sai vật nuôi ngựa nhìn thấy, đã quen thuộc Diệp Tiềm, chào hỏi xong liền tránh ra, cho hắn vào thăm ngựa.

Diệp Tiềm đi vào, chột lạng cầm bàn chải, chải lông cho con ngựa ngày xưa vẫn cười, lại cho nó ăn cỏ uống nước. Con ngựa phát ra tiếng hí, dùng ánh mắt nhìn hấn, trong ánh mắt phảng phất biểu lộ đồng tình.

Diệp Tiềm ôm lấy đầu ngựa, chui đầu vào bờm ngựa.

hấn là nam nhân, sẽ không dễ dàng roi lệ.

sẽ không, roi lệ.

Lúc này, Minh Nhi phái gã sai vặt một đường hỏi thăm tìm Diệp Tiềm. Nhìn thấy hấn ôm ngựa, cười thầm, tiến lên hô: "Diệp thị vệ, công chúa cho mời."

Diệp Tiềm vội thu hồi cảm xúc sa sút, ngẩng đầu nhìn, thấy gã sai vặt này mình cũng biết.

Gã sai vặt vung tay ghét bỏ nói: "Ngươi nhìn ngươi, sao để một thân mùi ngựa, quá khó ngửi, đừng chọc công chúa không vui."

Diệp Tiềm trước tiên nghe hấn nhắc công chúa, nhất thời trầm mặc, động tác cũng cứng lại.

Gã sai vặt thấy hấn bất động, tiến lên giữ chặt hấn nói: "Ngươi sao còn ngốc ở trong này, công chúa triệu kiến ngươi, ngươi đừng không biết tốt xấu, lại đắc tội công chúa, cũng làm phiền lão mẫu ngươi."

Gã sai vặt vốn chỉ thuận miệng nhắc tới, nhưng Diệp Tiềm nghe xong, lại nhớ tới lời mẫu thân nói hôm qua, cũng không nháo tính tình, cắn răng, nhin xuống hồ thẹn, đi theo gã sai vặt trở về.

Ai biết đi đến nửa đường, vừa khéo gặp Phủ Đào và Phạm Liên đi ra, mấy người gặp mặt, cùng nhìn thêm đối phương vài lần.

Phạm Liên âm thầm thờ dài, cúi thấp đầu xuống.

Trước mắt thiếu niên này, tuổi trẻ, kiên nhẫn, bình tĩnh, có lửa nóng mà hấn vĩnh viễn không có.

Quả nhiên nhân tài như vậy thích hợp với nữ nhân lười nhác nằm trên sạp kia.

So với thiếu niên tinh thần phần chấn sạch sẽ như vậy, bản thân hấn là -- không sạch sẽ.

Còn Phủ Đào, trái tim đầy ghen tị nảy lên, hấn tâm niệm vừa chuyển, tiến lên cười với gã sai vặt, năn nỉ nói: "Trần gia tiểu ca, ta có lời muốn nói với Diệp Tiềm."

Gã sai vặt họ Trần chỉ chăm chú nhìn Phủ Đào, trong giọng nói hơi có chút khinh thường: "Có chuyện thì nói a."

Trần tiểu nô tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng người như Phủ Đào hấn đã gặp nhiều, loại nam nhân này cũng không giống Diệp Tiềm tâm tư đơn thuần. Bọn nam nhân này, toàn bộ chỉ muốn bò lên trên, đầu đá lẫn nhau, nhiều mưu ma chước quỷ.

Trần nô tài và Diệp Tiềm không hấn thân quen, nhưng đều là nô tài sinh ra trong phủ, đối với kẻ ngoại lai như Phạm Liên và Phủ Đào, hấn có tâm bảo vệ Diệp Tiềm.

Phủ Đào thấy vậy, biết động vào gã sai vặt kia khó càng thêm khó, trong lòng âm thầm hận, nhưng trên mặt vẫn mang theo nụ cười nhu hòa, đi đến trước mặt Diệp Tiềm, đề thấp giọng nói: "Kỳ thực cũng không có chuyện gì đáng ngại, chính là chúng ta đều hầu hạ công chúa, ta muốn nhắc nhở ngươi một câu thôi."

Diệp Tiềm giương mắt liếc nam tử này, trong lòng tuy rằng cực kỳ phản cảm, nhưng thường ngày hấn khoan dung với người, xử sự cẩn thận, tức thời vẫn cắn răng nhẫn xuống, đạm thanh hỏi: "Mời nói."

Phủ Đào cười: "Tuy rằng đêm nay công chúa vô cùng hưng trí, vì thế lại gọi ngươi tới, nhưng vạn mong Diệp thị vệ thương hương tiếc ngọc, không cần theo công chúa, quá mức mệt nhọc hại thân."

Bên cạnh gã sai vặt nghe xong lời này nhất thời trừng mắt, cổ họng giống như bị nghẹn một chút.

Thế này tính là gì... Công chúa hưng trí cực tốt, hai nam nhân không thể thỏa mãn, vì thế lại triệu Diệp Tiềm đến?

Diệp Tiềm nghe xong lời này, máu bỗng chốc xông lên ót.

Ngày đó lời Triệu Dương công chúa nói nhất thời một lần nữa hiện lên bên tai, nàng nói hấn so với hạng người Phủ Đào Phạm Liên mạnh hơn nhiều... Đúng vậy, mạnh hơn nhiều, cho nên chơi hai nam nhân kia chưa tẫn hứng, cố ý triệu mình đến!

Diệp Tiềm cười lạnh trong lòng, trách không được triệu hồi mình từ chỗ khổ sai trở về, hóa ra không phải niệm cũ tình, căn bản là cảm thấy thiếu một diện thù thân thể cường tráng đặc lực như mình mà cảm thấy đáng tiếc a!

Phủ Đào bàng quan nhìn sắc mặt Diệp Tiềm, vừa lòng thấy hần mắt đi huyết sắc, gật đầu cười: "Diệp thị vệ, ta cùng Phả Liên cáo từ đi trước." nói xong kéo Phả Liên, nhẹ nhàng lướt qua.

Gã sai vật đồng tình nhìn Diệp Tiềm: "Người, người không sao chứ? Đừng để ý a..."

Gã sai vật cũng bắt đầu thờ dài, công chúa là chủ tử, làm việc tùy tiện không kèm chế được, mà Diệp Tiềm này rõ ràng thật sự đặt công chúa trong lòng.

Diệp Tiềm mặt không biểu cảm, rầu rĩ nói: "Ta, ta không thể đi cùng người... Ta đi trước..."

Gã sai vật xoa trán, thờ dài: "Cũng được, ta nói không tìm được người."

Diệp Tiềm lúc này trong đầu một mảnh hỗn loạn, cuống quýt cáo từ, tự mình mờ mịt rời đi.

Triều Dương công chúa đương nhiên biết Minh Nhi tìm người đi triệu Diệp Tiềm, nàng cũng ngầm đồng ý, vì thế thả bụi tóc, nằm chờ. Vừa chờ, trong lòng vừa nghĩ nếu hần đến, còn không biết tí khí quật cường thế nào đâu. Nghĩ đến Diệp Tiềm đứng ở đó lạnh mặt nháo tỉnh tỉnh, nàng thậm chí nhìn không được nở nụ cười.

Nhưng ai biết, trái chờ không đến, phải chờ không đến, sắc mặt nàng càng ngày càng lạnh, cuối cùng lạnh như băng sương, vừa đứng một tiểu thị nữ tiến lên bưng bữa ăn khuya, bị nàng vẩy tay đuổi: "đi ra ngoài!"

Cầm Tú bên cạnh thờ dài, tiến lên bẩm báo, chỉ nói Diệp Tiềm giận dữ không biết đi nơi nào, căn bản tìm không thấy.

Triều Dương nghe xong lời này, càng dâng lên tức giận: "Bất quá là một tiểu nô thôi, dám làm giá lên mặt cùng ta!" Nàng căm giận đưa tay ném một cái gối men xanh trắng xuống mặt đất, chỉ nghe rào rào, cái gối vỡ nát.

Nàng ngồi dậy, sa y mỏng nhẹ màu son bám nhẹ trên vai, muốn nói lại thôi, sợi tóc hỗn độn như mây hơi tán loạn trên đầu vai tinh tế, nàng tức giận vẫn đầy quyến rũ, nàng tức giận đến ngọc son cao ngất cũng rung động.

"hần không đến, tốt lắm, vậy cả đời cũng đừng tới! Vĩnh viễn đừng tới!" Triều Dương công chúa hận nghiêng răng nghiêng lợi.

Cầm Tú bước lên phía trước trấn an, ôn nhu khuyên giải, sớm có thị nữ quỳ tiến lên, yên lặng dọn dẹp mảnh vỡ trên đất.

Triều Dương công chúa tức giận, cũng thực bị ai.

Nàng nhớ năm năm trước, một đêm kia, phụ hoàng vì tự bảo vệ mình mà giao nàng ra, nam nhân kia lại vô tình cự tuyệt mình như thế nào.

Nàng cho rằng nam nhân kia yêu mình, nhưng từ đêm đó, nàng mới biết được, ở trong mắt nam nhân, nữ nhân căn bản không là cái gì -- cho dù là nữ nhân bọn hần yêu, cũng không là gì.

Trong mắt nam nhân, giang sơn nặng nhất.

Đó là một nam nhân trung thành và tận tâm với thiên hạ Đại Viêm, có thể vì an nguy thiên hạ, cự tuyệt nữ nhân hần yêu thương, có thể vì thể diện trung tâm, tro mắt nhìn nữ nhân mình yêu bị đưa vào miệng hổ lang.

Ngón tay ngọc của Triều Dương công chúa tước gờ lên nhuyễn sạp bên cạnh, nàng nghĩ thầm, tiểu nô trước mắt này, trong mắt có mình, nhưng hần và nam nhân khác lại có bất đồng!

Nàng vừa thông suốt mối hận, nghiêng răng nghiêng lợi, bỗng nhiên tâm niệm vừa chuyển, cái mũi đau xót, thế nhưng nước mắt chảy xuống.

Xem thế này Cầm Tú, Minh Nhi hoảng hốt đợi người thông suốt, các nàng đều hầu hạ công chúa từ nhỏ. Triều Dương công chúa từ nhỏ tính tình kiên cường, trừ một lần kia, đã bao lâu chưa chảy châu lệ, tức thời càng ôn nhu trấn an, cẩn thận hầu hạ.

Nhưng hết thảy không có tác dụng gì với Triều Dương công chúa, cuối cùng nàng dứt khoát đuổi mọi người đi, một mình nằm ở đó, kinh ngạc nghĩ tâm sự.

Mãi cho đến hừng đông, nàng cũng không chớp mắt.

Tác giả có chuyện muốn nói: đêm nay Diệp Tiềm đi chuồng ngựa qua đêm, ngày mai công chúa phải đi tìm hần.

PS: Có tí bức bối ghen tuông thì tình cảm nó mới nồng được

Bạn đang đọc truyện *Diện Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Hôm nay khí trời tốt lắm

Diệp Tiềm khốn đốn rời đi, không muốn về nhà, tránh cho mẫu thân nhìn lại lo lắng, mới đi tìm Ngô Môn Trung. Ngô Môn Trung thấy hắn thất ý, vừa vặn có chút rượu mạnh, mang ra uống, hai người đều là thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi, không thắng được lực rượu, không bao lâu đã say mềm.

Hai người tách ra, tự trở về nhà, Diệp Tiềm tuy rằng rất say, trong lòng còn một tia ý thức, nghĩ bộ dạng này vạn vạn không thể để mẫu thân nhìn thấy, lại phải lo lắng cho hắn. Hắn bước chân rã rời, không biết đi tới đâu, mộng lung đi tới chuồng ngựa, ôm ngựa yêu thờ dài một phen, cuối cùng thể nhưng ở trên đồng rơm trong chuồng ngựa mặc cả y phục nằm ngủ.

Ngày thứ hai, gã sai vặt mang cỏ đến cho ngựa, nhìn thấy hắn thì lấp bắp kinh hãi, hắn cũng nghe nói hôm qua Công chúa phái người tới tìm Diệp Tiềm, vội vàng bẩm báo. Việc này truyền đến tai Triều Dương công chúa, công chúa cười lạnh một tiếng: "Ta gọi hắn, hắn không đến, lại ngủ trong đồng rơm cả đêm, thật là nô tài hạ lưu, không lên được mặt bàn!" nói xong sai người lấy y phục, nàng muốn đích thân đi xem "nô tài hạ lưu" này bản thủ thế nào!

Cầm Tú không làm thế nào được, đành phải theo nàng đến, mấy người vòng qua hành lang gấp khúc, đi tới cửa chuồng ngựa hậu viện. Vừa vào đại môn, liền ngửi thấy mùi tanh, công chúa không khỏi nhíu mày.

Cầm Tú thấy vậy, vội khuyên nhủ: "Ta nhanh sai người gọi hắn tới là được."

Nhưng công chúa lại lắc đầu: "không, ta muốn đích thân nhìn." Nhìn nhìn gã sai vặt và tổng quản chuồng ngựa bên cạnh, lạnh giọng phân phó: "Các người không cần để ý, trước đi xuống đi."

Tổng quản thấy vậy, đành phải nghe lệnh đi xuống.

Tức thời công chúa cũng không để ý tới dưới chân đầy cỏ rác thậm chí cả phân ngựa, nhấc chân bước vào hành lang, hai bên đều là chuồng ngựa, công chúa cũng không biết Diệp Tiềm ở trong đồng rơm nào, liền đi thẳng về phía trước. đi đến cuối cùng mới phảng phất nghe thấy một người ở đó đang làm bầm lâu bầu.

Nàng đoán là Diệp Tiềm, liền dừng chân lại, nghe thấy Diệp Tiềm tỉnh rượu đang nói chuyện với con ngựa kia.

"Ngựa, ngựa, ta đau đầu..." Diệp Tiềm kéo dây cương, ôm đầu thì thào tự nói.

Công chúa nghe xong, bất giác buồn cười, tâm tình vốn không vui đã tốt hơn, cánh môi quyến rũ hơi hơi nhấc lên.

"Ngựa, ngựa, ta đau lòng..." Diệp Tiềm buông dây cương, sờ sờ ngực. Say rớt một trận, trầm mê một đêm, lúc tỉnh lại hiện lên trong đầu vẫn là khuôn mặt nàng, lãnh đạm vô tình, trên cao nhìn xuống, cả đuôi lông mày cũng lộ ra thanh lãnh.

Công chúa đi đến cạnh chuồng ngựa, xuyên qua rào chắn nhìn thấy Diệp Tiềm bên trong, chỉ thấy sắc mặt hắn trắng nhợt, cả người lờ lờ, tóc rối còn dính mấy cọng cỏ.

Bên môi nàng ý cười càng sâu, hai tròng mắt yêu mị lờ lờ ra hứng thú. Minh Nhi thấy vậy, muốn tiến đến gọi Diệp Tiềm, nhưng Cầm Tú kéo vạt áo nàng, ý bảo các thị nữ đi theo cùng nhau lui ra phía sau.

Triều Dương công chúa cũng không biết biến cố phía sau -- cho dù biết, nàng cũng sẽ không để ý. hiện nay tâm thần của nàng đều đặt ở trên người Diệp Tiềm lờ lờ hỗn độn kia, âm thầm tới gần chuồng hơn, vờn qua rào chắn nhìn hắn ở bên trong.

Diệp Tiềm cũng không biết chuồng ngựa vì sao yên tĩnh như thế, hắn đang cô đơn âu yếm con ngựa kia, kể ra ngày thường hắn căn bản sẽ không nói rõ tâm sự ra miệng: "ngựa, tâm ta thật đau, ta nên làm gì bây giờ..."

Triều Dương công chúa nghe đến đó, rốt cuộc nhịn không được, thể nhưng bật cười một tiếng.

Diệp Tiềm đột nhiên nghe thấy tiếng cười, ngửa đầu nhìn, thấy Triều Dương công chúa mặc sa y trong suốt đứng ở đó, tóc dài tới thắt lưng và làn váy uốn lượn không che được dáng người thướt tha, mùi ngựa và cỏ khô chung quanh không che được mùi thơm mê người tản mát từ trên người nàng.

hắn chỉ cảm thấy trong đầu ầm vang một tiếng, phảng phất có cái gì nổ tung, không dám tin nhìn chằm chằm nữ tử dù sao cũng không nên xuất hiện ở nơi hạ đẳng này, trừng lớn mắt, lầm bầm: "Nàng, sao nàng lại tới đây?"

Triều Dương công chúa càng cười đến kiều mị lan tràn, lay động tiến lên, nhịn không được nghịch ngợm nói: "Nơi này là Hậu phủ, ta là chủ nhân Hậu phủ, sao không thể ở trong này?"

Tất cả phong tình của nàng cơ hồ chiếu sáng chuồng ngựa chật hẹp hơi hám, làm cho Diệp Tiềm nhịn không được lui lại một bước, nhưng phía sau chính là đồng rơm, hắn không cần thận, thiếu chút nữa ngã ngồi lên đồng rơm.

Triều Dương công chúa tiến lên, cúi thắt lưng, vờn ngón tay ngọc thon thon, ngón tay dài vẽ có hồng khẩu điểm lệ nhạt một cọng cỏ tranh trong tóc Diệp Tiềm.

Giờ khắc này, mùi hương làm cho người ta mê say chạm vào nội tâm Diệp Tiềm, xâm nhập lục phủ ngũ tạng, hắn cơ hồ ngừng thở.

hắn nghiêm mặt, vẫn không nhúc nhích nhìn nữ tử này, hai gò má phồng hồng, trán chảy mồ hôi.

Triều Dương công chúa thấy hắn ngốc dạng này, tâm tình càng tốt, nhin không được đắc ý hỏi: "Diệp thị vệ, ta tưởng ngươi ở nơi nào khoái hoạt, hóa ra tìm một nơi yên vui như vậy, một đêm này ngủ còn thoải mái?"

Diệp Tiềm lúc này mới tỉnh ngộ mình ở chỗ nào, xoay mặt nhìn chung quanh, lại cúi đầu nhìn quần áo đầy nếp nhăn, nhất thời xấu hổ vạn phần, muốn nói gì, nhưng chung quy nhớ tới việc tối hôm qua, nhin không được trả lời: "Ta chính là hạng người thô lỗ hạ lưu, vốn không so được... không so được..." hắn muốn nói không so được Phẩm Liên Phủ Đào nhuyển ngọc ôn hương kia, nhưng lời này ý tứ tranh giành tình cảm quá đậm, hắn không nói nên lời.

Triều Dương công chúa tâm tình càng tốt, tiến thẳng đến, kiều mị cười nói: "không so được với cái gì a?"

Diệp Tiềm ở trong lòng hừ một tiếng, quạt cường xoay mặt đi.

Triều Dương công chúa thấy vậy, không thuận theo, nhướn mi xuống, lạnh mặt cười, cười bên môi ý cũng thu lại, nâng cằm, ngạo thanh ra lệnh: "Diệp Tiềm, nói!"

Diệp Tiềm thấy bộ dáng nàng lạnh buốt như vậy, lại không còn ý cười trong suốt vừa rồi, trái tim rơi xuống, chỉ hận không thể đỡ nàng vui vẻ, nhưng đến cùng hắn là thiếu niên, trái tim có chút thanh ngạo, ý vào hơi rượu, thế nhưng không muốn cúi đầu cầu chỗ tốt.

Triều Dương công chúa lạnh lùng theo dõi hắn quạt cường xoay mặt đi, chỉ thấy hắn cứng rắn nắm chặt quyền, mím chặt môi, lồng lộng đứng ở đó, rất kiên cường. Cổ tinh kia trên đầu búi tóc loạn, cũng có cọng cỏ tranh rối loạn, thêm vài phần buồn cười.

Triều Dương công chúa tâm niệm vừa chuyển, bỗng nhiên rút cuộc không cứng được, bật cười ra, vừa cười vừa nói: "Tiểu nô người, ở trước mặt bản cung đùa giỡn tính tình, cẩn thận ngày khác ta đuổi ngươi khỏi phủ, không bao giờ cho ngươi trở về nữa!"

Diệp Tiềm nghiêm túc nhìn nàng, trong lòng cũng thấy bản thân buồn cười, nhưng bị nàng nói như vậy, không cảm thấy thê lương mà có vài phần lo lắng, tức thời thân hình cũng trầm tĩnh lại, hai mắt nhin không được nhìn chăm chăm nàng, nhìn lên, bỗng nhiên phát hiện, mị mầu của nàng có chút đỏ lên, như là vừa khóc.

Triều Dương công chúa bị hắn nhìn như vậy, thế nhưng trên mặt nhiễm rặng mây đỏ, hừ lạnh một tiếng, quay mặt sang chỗ khác: "Nhìn cái gì, nô tài đáng chết!"

Diệp Tiềm không để ý lời nàng, chỉ nhìn chăm chăm nàng, thương tiếc hỏi: "Nàng làm sao, mắt cũng đỏ lên."

Vừa hỏi chính là đúng chỗ đau của Trung Triều Dương công chúa, nhất thời nàng nhớ tới hôm qua đợi Diệp Tiềm không được, tức thời giận dữ bốc lên, đuôi lông mày nhiễm giận tái đi: "Ngươi còn dám hỏi, xưa nay ta đối đãi với ngươi không tệ, sủng ngươi không biết trời cao đất rộng, cũng dám --" cũng dám cãi lại lệnh của ta, khiến ta một mình trông phòng!

Triều Dương công chúa thực hận không thể ra sức đánh Diệp Tiềm không biết tốt xấu này một trận, nhưng tất cả người hầu chung quanh đều lui ra, nàng không có người để sai khiến, vì thế vung tay áo nắm quyền đánh hắn: "Diệp Tiềm, ngươi không biết tốt xấu!" Nghiến răng, trong mắt bị ai, nàng đem ghen khuất cả đêm đổ xuống Diệp Tiềm.

Phấn quyền mang theo mùi thơm mềm nhũn đánh vào ngực, lụa mỏng mềm mại đảo qua gò má thiếu niên cương nghị, một chút cũng không đau, ngược lại cảm thấy ngứa, ngứa đến tâm hốt hoảng, ngứa đến hận không thể gãi gao ôm nàng vào trong ngực.

Nàng chính là nữ yêu tu luyện mấy đời, chuyên mị hoặc hèn phách nam nhi, thu lấy máu huyết thiếu niên thanh xuân. Nhưng với Diệp Tiềm mà nói, dù nàng là người hay yêu, dù nàng muốn mệnh hay tâm, giờ khắc này, hắn đều cam nguyện hai tay dâng lên.

Khí huyết dâng lên, ngực trống rỗng, hắn rút cuộc nhin không được, lớn mật giam cầm phấn quyền vào trong tay, để nàng không động nữa. Triều Dương bị Diệp Tiềm túm lấy như vậy, càng để ý, oán hận nói: "Diệp Tiềm, ngươi lớn mặt -- "

Nàng thở gấp, lắc mông muốn tránh bị túm, nhưng lại hở ra ngọc son bị đè ép trong ngực cứng rắn, gọi lên khát vọng thiếu niên chôn sâu trong cơ thể.

Nàng đương nhiên cảm nhận được, nhin không được dùng tay kia tiếp tục đánh ngực hắn, hai gò má như nhuộm ánh nắng chiều: "Ngươi tìm chết a, ngươi -- "

Diệp Tiềm hai tay ôm lấy nàng, thờ dốc, khàn khàn nói: "Ta tìm chết, thì sao? Ta sẽ tìm chết, sẽ!" Rượu mạnh lưu lại trong cơ thể bắt đầu bốc lên, hình ảnh trước mắt và mùi thơm làm cho người mất đi lý trí, lòng hắn đang kinh hoàng, hắn ôm chặt thân mình mềm mại kia, dán nàng vào lồng ngực nóng bỏng.

hơi thở nóng bỏng, khát vọng đè nén, hắn ôm nàng, ở bên tai nàng ní non: "Ta muốn nàng, ta muốn ôm nàng, không thể buông ra..."

Triều Dương công chúa ở trong lòng hắn lúc đầu vẫn gãy dựa đánh hắn, sau đó từ đánh thành ôm, mảnh mai nằm trong ngực hắn kịch liệt phập phồng, ngón tay dài móng nhuộm đỏ nhẹ nhàng cào vào lưng hắn, thở gấp liên tục, nàng ở trong lòng hắn vẫn không quên uy hiếp: "Ta phải phạt ngươi, phạt ngươi một trăm năm không được ăn cơm, còn muốn đánh ngươi..."

Diệp Tiềm rút cuộc ức chế không được, cường hãn hôn đôi môi đỏ mọng phun ra lời uy hiếp mềm mại đáng yêu, tùy ý tận tình chà đạp, hòa tan một đêm

uất ức buồn giận, vừa yêu vừa hận nàng, tất cả đều điên cuồng đoạt lấy trong cái hôn này.

Nếu có thể, hân hận không thể dùng môi mình hút khô nàng, khiến nàng không cần cao cao tại thượng đi trên hoa ghẹo nguyệt, cũng không cần rời khỏi mình khiến mình đau lòng.

Triều Dương công chúa thờ dốc trong lòng Diệp Tiềm, không chịu nổi, cơ hồ tan thành nước, hai tay nàng không thể không leo lên cổ nam nhân này, để thân thể mềm yếu của mình bám lên hắn.

Diệp Tiềm lao động nặng nhọc, trên người có mùi mồ hôi đặc thù, xen lẫn mùi khó ngửi của ngựa và cỏ khô chung quanh xâm nhập vào tim phổi công chúa, nhưng thế chẳng những không khiến nàng phản cảm, ngược lại so với long đàn hương tốt nhất càng kích thích khát khao chôn trong cơ thể nàng. Nam nhân này, khác Phù Đào Phẩm Liên đã được dạy dỗ, hẳn thật giống như một con sói hoang sinh trưởng trên thảo nguyên mờ mịt, không thể thuần hóa, không vương bụi trần.

ngón tay nàng non mềm mảnh khảnh run run thân nhập vào quần áo vải thô, mon trốn lồng ngực màu đồng cổ dày rộng, lồng ngực phun trào ra nhiệt lực bức người, phảng phất có thể hòa tan nàng. Thân hình cao ngất rần chắc phảng phất có thể san bằng ngũ nhạc. Nàng kim lòng không đậu ở trong lòng hắn run run, nhớ lại ngày xưa hai người hoan ái đủ kiểu, trong cổ họng phát ra một tiếng ngâm than không thể ức chế. Tiếng ngâm than này, câu hôn đoạt phách, đụng vào tim thiếu niên, làm mềm xương cứng, phá hủy một tia lý trí cuối cùng của Diệp Tiềm.

Phía dưới hân bành trưởng muốn nổ mạnh, khát vọng chạy trong lồng ngực hẳn nhe muốn phá ngực mà ra, hân chỉ hận không thể áp tiểu nữ nhân diễm mị này ở dưới thân, chà đạp một ngàn lần một vạn lần, hân điên cuồng ôm chặt vòng eo nàng phảng phất vừa chạm vào sẽ gãy, lung tung xoa nắn hai khối mềm mại ép chặt trong ngực mình, bành trưởng khó nhịn khiến hân phát ra một tiếng gầm nhẹ thô suyền, hân rút cuộc khắc chế không được xé rách sa y quần quanh nàng.

Nam nhân thô suyền, nữ nhân ưm a, cùng với tiếng vải vóc bị xé rách, thể hiện chuyện đã xảy trong chuồng ngựa.

Bạn đang đọc truyện *Diện Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Đã hài hòa, thỉnh không cần mua

Cầm Tú nín thở liễm tức, dẫn dắt các thị nữ chậm rãi lui về phía sau, đồng thời không cho ai bước vào chuồng một bước. Bố trí xong hết thảy, nàng dẫn Minh Nhi vài thị nữ chờ ở ngoài.

Diệp Tiềm tay ngấm đen thô ráp, tràn ngập lực đạo.

Triều Dương công chúa ngày xưa cũng từng gặp bàn tay thế này, nàng từng tận mắt thấy hai bàn tay này mon trốn da thịt ấu hoạt của mình, đến trước ngọc cốt cao ngất, run run, nhẹ nhàng vuốt ve; nàng cũng từng tận mắt thấy hai bàn tay này nắm chặt dây cương, vung đao kiếm.

Đây là một đôi tay hạ nô, dù có sức mạnh khai thiên tích địa, cũng không dám xuất ra một chút lực nào với chủ nhân.

Nhưng hiện thời, hai bàn tay phảng phất mất đi khổng chế, cứ như vậy cường hân chà đạp da thịt mềm mại, không cho mình cự tuyệt dán sát vào, thậm chí cả gan làm loạn lần mò trong quần áo chủ nhân.

Nó giống như chủ nhân nó, tham lam, khát cầu, vô pháp vô thiên.

Nhưng nàng bây giờ thích hân vô pháp vô thiên như thế.

Triều Dương công chúa mềm yếu dựa vào trong lòng hạ nô, phảng phất đó là trời của nàng, đó là đất của nàng. Nàng đôi mắt mê ly, môi đỏ bùng mê loạn khẽ mở, phát ra tiếng thờ dốc dồn dập mà nhenhàng.

Quần áo cởi hết, hai vai tinh tế run nhẹ, tóc dài ướt át màu đen uốn lượn lan tràn trên lưng xích lỏa tuyết trắng, vì nàng run rẩy mà lác lác rung chuyển. Bởi vì động tình nàng hơi hơi đẩy thân mình duyên dáng, khiến nhũ hoa tuyết trắng trong suốt động lòng người rướn lên, lại bởi vì được hân ôm chặt mà thay đổi hình dạng. Nàng kim lòng không được vịn vẹo vòng eo, phía sau tuyết nâng thành ngọn, lộ rõchón đào nguyên, hai cánh hoa ẩm ướt mở ra giống như phấn đào, kẻ sát vào nhau, ở giữa nơi u tối đó có mùi thơm lan ra.

Nàng chính là một đóa mạn đà la màu đỏ nở trong màn đêm, nở trong lòng thiếu niên Diệp Tiềm, cắm rễ trong lòng hân.

Diệp Tiềm thô suyền, mạnh mẽ ôm nàng lên, xoay người một cái, ném thân thể tuyết trắng đang đỏ ửng đó vào đồng rom.

Triều Dương công chúa phát ra một tiếng kêu kinh hãi, rơi xuống, dưới lưng mềm mại bởi vì cỏ khô thô ráp mà ngứa ngáy, nhưng cỏ khô rất mềm, nàng rất nhanh hăm sâu vào trong đó.

Mở đôi mắt mê tình mị nhân, nàng nhìn chăm chăm thiếu niên trước mắt đang thờ hỗn hân.

"Diệp Tiềm..." đứng trước mặt chủ nhân, vẫn là thiếu niên đỉnh thiên lập địa, hai tròng mắt như lửa, chậm rãi cởi bỏ quần áo.

Tay hấn bởi vì cổ găng khắc chế mà run rẩy, cởi bỏ đai lưng thật lâu.

Triều Dương công chúa ngửa mặt nằm ở đó, tóc dài đã tràn ngập trên thân mình tuyết trắng cùng với cỏ khô vàng úa, hai bầu ngực bởi vì khát vọng mà kịch liệt rung động phập phồng, hai chân thon dài bởi vì quá mức sốt ruột khó nén, đang giao nhau nhẹ nhàng cọ xát.

mị mâu nàng đầy nước giống như mặt đầm ngày xuân mênh mông trong vắt, yên lặng nhìn nam nhân kia, phảng phất đã đợi cả vạn năm.

Nữ tử yêu đã nằm trong cỏ khô, không còn là chủ nhân cao cao tại thượng, mà là một nữ nhân thân mình toát ra ẩm ướt thom ngát, ngóng trông nam nhân yêu thương.

Diệp Tiềm bỏ quần áo vài thô sang một bên, bỏ đi trói buộc và vết tích bên ngoài, hấn thật sự là một thiếu niên quá mức mê người. hấn có lồng ngực rộng lớn mạnh mẽ, thất lưng gầy gò hữu lực, chân tay thon dài mà tràn ngập lực đạo, cùng với nam tính to thẳng đang phô trương giật giạt.

hấn trên cao nhìn xuống chủ nhân mình, nhìn chằm chằm nữ nhân đang chờ đợi mình chà đạp, ngay sau đó, hấn chậm rãi quỳ một gối xuống.

hấn run run mà kiên định nói: "Triều Dương, ta luôn luôn thích nàng."

nói xong, hấn cúi đầu, cũng không nhìn vào mắt nàng, trườn lên người nàng.

Lúc hấn áp chế xuống, thân mình Triều Dương công chúa chìm vào đồng rom, đồng rom cũng lún thấp xuống vài phần.

Phía trên là thân thể nam nhân hoàn toàn cứng rắn, phía dưới là cỏ khô mềm mại lại chọc người, Triều Dương công chúa muốn tránh cũng không được. Nàng áp lên cỏ khô, nhánh cỏ xẹt qua da thịt nàng mịn màng mềm mại, có chút đau, nhưng chút đau ấy cũng không khiến nàng cảm thấy thống khổ.

Loại đau đớn này trên chọc thân thể nàng, khiến nàng hi vọng thiếu niên áp ở trên người mình cho mình nhiều hơn.

Thiếu niên còn vội hơn nàng, hấn gấp gáp mà run rẩy ấn phân thân cứng rắn như sắt chìm vào nàng, không hề có tiền diễn nhấn vào, phi thường thô lỗ và cường hấn.

hấn yêu nữ tử này, đêm khuya ngàn chuyển trăm hồi, bao nhiêu giấc mộng khó có thể mở miệng, hấn mơ thấy mình làm thế nào khiến nàng biến thành bùn biến thành nước trong lòng mình, hấn muốn chà đạp nàng, muốn khi dễ nàng, hi vọng nàng mình ní non cầu xin tha thứ, muốn nàng cầu sống không thể muốn chết không xong.

Thiếu niên không chút khách khí nâng hai chân thon dài lên, cường hấn đặt lên bờ vai dày rộng, phía dưới dùng sức, ngoan mãnh hung hăng xâm nhập vào cơ thể nàng.

Đó là một chỗ ẩm áp, ướt át, chờ đợi đã lâu, mềm mại khít khao, hoa lộ ẩm nùng, vừa xâm nhập đã khẩn cấp bao vây lấy, kịch liệt co rút lại, phảng phất đã cơ khát bao nhiêu năm.

Triều Dương công chúa lúc bị xâm nhập, phát ra một tiếng hô nhỏ say lòng người, hai tay nàng kim lòng không đầu muốn bắt lấy cái gì, nhưng chung quanh chỉ có cỏ khô. Hai cái đùi thon dài bức thiết mà cơ khát cuốn lấy thất lưng gầy của hấn, nàng nhắm mắt lại tỉnh tề thường thức tư vị tuyệt vời được thiếu niên hung hăng lấp đầy.

Loại bao vây quá mức khít khao cơ khát, khiến thiếu niên nhịn không được kêu lên đau đớn. Tư vị này đã lâu hấn chưa từng quên. hấn bắt đầu theo bản năng nhanh chóng ra vào trong cơ thể nàng, hai vai đỡ hai chân nàng, hấn bắt buộc thân thể tao nhã của nàng bởi vì hấn mà cuộn thành đường cong xinh đẹp.

Tư thế này hấn đã nghĩ thật lâu. hấn muốn để nàng ở dưới thân mình phát ra tiếng kêu thống khổ vui thích, hấn muốn dùng hết khí lực toàn thân làm nàng, khiến nàng cả đời không thể quên!

Ngày xưa Diệp Tiềm phục thuận khiêm tốn, lúc này phảng phất hóa thân thành dã thú khát máu, đối mặt với tiểu động vật mảnh mai dưới thân này, hấn không hề thương tiếc cuồng kích, không giữ lại chút nào, ở trong cơ thể nàng hung hăng loát động, không quan tâm tàn sát bừa bãi, hận không thể đâm thủng nàng, hận không thể phá vỡ nàng.

Triều Dương công chúa thờ hấn hèn, khó có thể thừa nhận, nàng vội túm lấy cỏ khô bên cạnh, như muốn vò nát cỏ khô, nàng khó nhịn vạn vẹo vòng eo, phối hợp với hấn ra vào, mềm mại quấn quýt lấy nam vật của hấn. Thứ lửa nóng kia ở trong cơ thể nàng hoành hành bốn phía, cỏ khô phía sau cọ vào lưng nàng, phảng phất như một nam nhân khác khi dễ nàng. Phía sau như có như không, phía trước cuồng phong mưa rào, nàng ở giữa nhận hai loại chà đạp bốc lên khoái cảm trước nay chưa có, nàng cơ hồ không thể thở, lung tung ngâm kêu, thậm chí phát ra tiếng cầu xin tha thứ làm người ta hổ thẹn, thanh âm nàng rối loạn không thể thành tiếng.

Nhìn nữ nhân yêu mị dưới thân kia, Diệp Tiềm cắn răng, mồ hôi như mưa rơi.

Chủ nhân của hấn, là một vu vật trời sinh.

Vu vật này, trước kia không biết có bao nhiêu nam nhân, về sau càng không biết sẽ có bao nhiêu nữa. Diệp Tiềm hấn, có phải chỉ là một trong này

phần đồng nam nhân thoáng qua này hay không?

Lửa nóng trong con người Diệp Tiềm vụt phát ra ánh sáng lạnh, hấn cắn răng, chợt dừng động tác.

đang lúc thích thú Triều Dương công chúa um một tiếng, sừng sốt một chút, mị mầu bao hàm vô hạn phong tình không hiểu ngần đầu nhìn nam nhân này, vòng eo kim lòng không đậu giật giật, thúc giục hấn nhanh hơn, nàng còn muốn.

Diệp Tiềm cúi mắt, mím môi, đột nhiên buông hai chân nàng, rút nam vật lửa nóng của mình ra.

Nam vật trắng kiện, vẫn rung động, trên đỉnh đầu to lớn lấy dính hoa lộ thơm ngát của nàng.

Triều Dương công chúa phảng phất như bị hất một chậu nước lạnh, mắt đi vật thô to của hấn, hai chân nàng hư không ma sát qua lại, hai tay nàng kim lòng không đậu kéo cánh tay hấn, mềm giọng làm nũng: "Diệp Tiềm, đừng có ngừng, ta còn muốn..."

Diệp Tiềm ngồi ở đó, con người tối tăm không lường được nhìn chăm chăm nữ nhân bị mình làm nửa vờ, vờn tay, thương tiếc thay nàng nhặt mấy cọng cỏ lẫn trong mái tóc của nàng.

Cầm cọng cỏ trong tay, hấn chậm rãi đưa vào miệng, nhìn chăm chăm nữ nhân hai chân run rẩy, đôi môi khê mở, trong mắt đầy sương kia, hấn khí định thần nhân nhẹ nhàng cắn ngon cỏ.

Triều Dương công chúa quả thực muốn điên rồi, nàng hoang đường qua ngày mấy năm, loại tình huống này chưa bao giờ gặp, có nam nhân nào dám can đảm đẩy ngã chủ nhân vào chuồng ngựa đê tiện này đê hoà hảo? Lại có nô tài nào dám can đảm bỏ mặc khát cầu của nàng không để ý?

Nàng không dám tin nhìn Diệp Tiềm, đuôi lông mày mị hoặc khê nhếch, nhẹ giọng hỏi: "Diệp Tiềm, ngươi đến cùng muốn làm gì?" Nàng hỏi rất chậm, nghiêng rằng nghiêng lợi. Hồi lời này, hai chân nàng bắt đầu đang chậm rãi hoạt động trên đồng cỏ.

Hai tay Diệp Tiềm thô ráp hữu lực, thương tiếc vuốt ve gò má nàng ửng hồng ôn nhuận. Gò má này, ôn như nhuyễn ngọc, ngứa hơn mỡ đông, lúc vô ý chạm vào càng rung động, hương vị luôn ở hấn trong lòng bàn tay lưu lại không tan, nhưng ngày xưa hấn cũng không dám dễ dàng hái xuống.

Lúc này, Diệp Tiềm mềm nhẹ thông thả cọ xát nàng, xúc cảm kia làm cho người ta lưu luyến, nhẹ giọng nói: "Chủ nhân, có phải người từng có rất nhiều nam nhân?"

nhất thời Triều Dương công chúa cười giống như tháng chạp băng sương, lửa nóng dục vọng cả người cũng nháy mắt đông lại.

Nàng thần nhiên tự ngồi dậy, đặt mình trong chuồng ngựa hỗn độn, thân thể xích lửa, tóc đen buông xuống, trong mùi tanh dập dờn hỗn độn, không chút e ngại.

Nàng mị mầu, nhìn Diệp Tiềm trước mắt, nàng cười lạnh: "Đó là đương nhiên."

Nàng nhiu mày, nhu nhả mà diễm lệ cười: "Thế nào, ngươi lại tái phát tính tình tiểu hài tử gia gia sao? Bắt đầu tranh giành tình cảm?"

Diệp Tiềm cúi mắt, thờ dãi: "Ta không thích Phù Đào, không thích Phẩm Liên."

hấn ngược mắt, mầu quang sắc bén: "Ta chán ghét bọn họ, không thích bọn họ chạm vào nàng, bọn họ không xứng."

Triều Dương công chúa nghe nói như thế, phảng phất nghe được chê cười vớ vẩn nhất thế gian, nàng nhin không được cười ha hả, cười đến ngã sấp ngã ngựa, vòng eo khinh bãi, hai bầu ngực rung rung.

thật lâu, nàng cười xong, ngồi trong đồng rom rôi loạn, như ngồi trên sạp hoa lệ nhất thế gian, nàng châm chọc cười nhìn tiểu nô trước mắt, mát đậm nhẹ nhàng chậm chạp hỏi: "Bọn họ không xứng, chẳng lẽ ngươi xứng sao?"

nói xong, Triều Dương công chúa đứng lên, môi đỏ tươi phun ra lời nói làm cho người ta đau lòng: "Diệp Tiềm, ngươi cho ngươi là ai? Ngươi cho là ngươi có thể áp ta ở trong này làm ta thì cao quý hơn bọn họ sao?"

Nàng nhìn lại, tuyệt diễm lãnh tình nói: "Ồ trong mắt ta, các ngươi bất quá đều là một công cụ thôi, rõ ràng là công cụ, công cụ khiến ta khoái hoạt!" Nàng cười bừa bãi mà xinh đẹp: "Có người thích rượu ngon, có người thích mỹ thực, cũng có người thích vàng bạc, ta đây thích nam nhân. Ta thích nhìn nam nhân quỳ gối ta hầu hạ ta, càng thích nam nhân liếm đầu ngón chân lấy lòng ta, thích bọn họ hao hết khí lực khiến ta vui thích. Đừng tưởng rằng ta nằm dưới thân các ngươi, thì ta là nữ nhân của các ngươi, phụ thuộc vào các ngươi! nói cho các ngươi, ta vĩnh viễn không thuộc về kẻ nào, sẽ không giữ gìn trinh tiết vì một người nào!"

Nàng hít sâu một hơi, trấn định nhìn Diệp Tiềm, bình tĩnh nói cho Diệp Tiềm một sự thực: "Diệp Tiềm, ngươi quá ngây thơ, cũng quá tự cho là đúng. Ta dễ dàng tha thứ người cũng chỉ có giới hạn, không cần được một tác lại muốn tiến một bước."

Lời của nàng, kiêu ngạo vô tình, đánh rớt hết thủy lạnh nhạt kiêu ngạo của Diệp Tiềm, đánh cho hấn cơ hồ mặt xám mày tro, mất hết bình tĩnh.

ngực Diệp Tiềm kịch liệt đập phồng, hai tay nắm chặt, răng nghiến lại, Triều Dương công chúa thậm chí có thể nghe được tiếng kẽt kẽt kẽt.

hấn nỗ lực bình ôn hơi thở thô suyền, hít sâu một hơi, thờ ra, lại hít sâu, lại thờ ra.

Tuyệt vọng thống khổ trong mắt hần tràn ra, nhưng hần cắn răng nhẫn xuống.

Triều Dương công chúa phát ra một tiếng than thở, nàng lắc đầu, lạnh lạnh nở nụ cười, kéo la y cơ hồ bị rách nát bên cạnh, xoay người chuẩn bị rời đi.

Nhưng đúng lúc này, Diệp Tiềm như mũi tên vọt tới trước mặt nàng, cả người giống như mãnh thú, một lần nữa đẩy ngã thân mình mạn diệu của nàng xuống đất.

Triều Dương công chúa kinh hô một tiếng, cào cánh tay hần, tức giận hỏi: "Người làm gì vậy?"

Ánh mắt Diệp Tiềm đỏ như dã thú, lại hung hăng tiến vào cơ thể nàng, dùng lực đạo so với lúc trước còn hung ác hơn, phảng phất như trả thù, bắt đầu thảo phạt thân thể nàng.

Lúc bắt đầu, Triều Dương công chúa phần nộ gãy dựa, nhưng trong cơ thể nàng vẫn lưu trữ mật dịch hoan ái, u kính của nàng còn nhớ kỹ khoái cảm vật nóng thô to kia mang đến, vì thế không bao lâu, nàng mềm xuống, một lần nữa hưởng thụ thịnh yển vừa rồi bị ngắt quãng.

Lúc này, Diệp Tiềm không ngừng lại, hần dùng hết sức chinh phạt nàng, hần đem toàn bộ yêu hận trút xuống vật đang tiến vào cơ thể nàng, yêu hận tình thù, muôn vạn đau đớn, ngoan trạc mãnh liệt, chà xát nơi xinh đẹp kia.

Triều Dương công chúa rất nhanh bị đưa đến cực hạn vui vẻ, nơi này phảng phất nở đầy yên hoa đẹp đẽ, nàng giống như nghe được tiếng thiếu niên nghiêng răng nghiêng lợi quanh quần bên tai: "Triều Dương, ta hận không thể -- "

Câu nói kế tiếp, nàng không nghe rõ.

Bạn đang đọc truyện *Diện Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Không cần mua lần này

Lúc hết thấy kích cuồng chậm rãi bình ổn, bộ ngực của Triều Dương công chúa vẫn đang phập phồng cao thấp kịch liệt, hai nơi nở nang trong suốt vừa động, giống như sóng nước mê người. Nàng cả người mềm nhũn vô lực, lười nhác nằm trên đồng rom. Miệng anh đào hơi mở ra, thở hỗn hển, ánh mắt mờ lung, tóc bên gò má giống như mây tán loạn trong bụi cỏ.

Phát tiết xong, Diệp Tiềm mặt ửng hồng, sợi tóc hỗn độn, bắt quá hai mắt lại thâm trầm bình tĩnh, cầm gắt gao cứng ngắc, cúi đầu nhìn chăm chăm nữ nhân dưới thân đang đắm chìm trong sóng gió mình gây ra.

Thân thể hần một phần vẫn chôn trong cơ thể nàng, nhưng nàng hít mũi mâu, có phải lúc mở to mắt sêngay lập tức dùng lời nói đã thương người, ném đỉnh điểm vui vẻ của mình vào đáy cốc?

Nữ nhân vô tình, vừa hưởng thụ vui thích hần đem lại cho thân thể nàng, trong miệng lại khiển trách nô tài hạ lưu.

Thân thể hần khẽ nhúc nhích, hai tay chống lên, cúi đầu nhìn chăm chăm nữ nhân phía dưới kia, tóc đen buông xuống, nhặt một lọn tóc rơi trên ngực nàng, dùng sợi tóc đen chọc lên bộ ngực tuyết trắng, chọc thân mình Triều Dương công chúa run rẩy trong dư vị.

Theo động tác của nàng, hần cảm thấy phân thân mình ở trong nơi căng chặt vừa rồi mới lơ lửng lại bị nàng ướt át hút mạnh lại một lần nữa, hần hô hấp căng lên, phía dưới lại cứng rắn.

Hai người da thịt tương thiếp, biến hóa của Diệp Tiềm, Triều Dương công chúa đương nhiên cảm thụ rõ ràng, lông mi nàng nhẹ nhàng run run, bờ môi đỏ bùng phát ra một tia thân thiết như có như không, mang theo ý nhị câu nhân.

Diệp Tiềm trong lòng vừa động, bụng căng thẳng, lại đại động.

Cũng chính lúc này, đám người Cẩm Tú vẫn đứng ở ngoài chuồng ngựa, nhẹ giọng xin chỉ thị: "Công chúa, quần áo mới đã mang đến."

Nguyên lai Cẩm Tú nghe bên trong tiếng quần áo xé rách cùng với nam nữ kích cuồng, biết quần áo này khó giữ được, lại sợ thân mình công chúa vốn suy nhược, hiện đúng lúc chuyển lạnh, sợ nàng quá mức vong tình tổn thương thân thể, liền sớm sai người lấy đồ chống lạnh.

Nàng đang nghiêng tai lắng nghe, bên trong ít nhất đã làm hai lần, nghĩ cũng nên dừng lại, lúc này lớn mật lên tiếng, ai biết bởi vậy lại quấy nhiễu người ở bên trong.

Diệp Tiềm nghe xong, động tác ngừng lại, hần dời mắt, nhìn chăm chăm hai vai công chúa, rốt cục vẫn dùng vạn phần nghị lực, từng chút rút khỏi cơ thể nàng ôn nhuận trơn ẩm.

Lúc cứng rắn của hắn dính đầy hoa lộ cuối cùng triệt để tách ra khỏi hoa kính, đóa hoa kia, phảng phất vẫn run rẩy không thôi mấp máy.

hắn đè nén lửa nóng bốc lên trong ngực, buông xuống hai tròng mắt thâm âm, trầm giọng nói: "Lấy đến đây đi."

Ở bên ngoài trong mắt đám người kia, hắn có lẽ chỉ là một diện thủ hạ lưu thôi, đương nhiên không có tư cách sai sử thị nữ bên người công chúa. Bất quá hắn hiện thời đề nặng nữ nhân dưới thân, hắn sợ nàng vừa ra tiếng là thân ngâm dụ nhân.

Cầm Tú nghe giọng Diệp Tiềm thô cát, đương nhiên biết trong chuồng ngựa đang hương diễm thế nào, bất quá cũng không để ý, dẫn dắt các thị nữ chậm rãi tiến vào.

Chúng thị nữ đều cúi đầu, không ai dám nhìn công chúa nằm ngửa trên cỏ, một thân hơi thở đậm mỹ, càng không có ai dám nhìn thiếu niên Diệp Tiềm thân trần đứng thẳng. Các nàng yên lặng đi vào, đầu tiên là đem một tấm thảm lông tốt nhất đến từ Ba Tư trải trên mặt đất, sau đó đem hai bộ quần áo gấp chỉnh tề cùng các đồ lặt vặt đặt trên thảm lông.

An trí xong, chúng thị nữ quỳ xuống hành lễ mới rời đi.

Diệp Tiềm trước lấy áo choàng đắp lên người công chúa, lại thấy trên quần áo có khăn lụa tuyết trắng, liền với tay cầm lấy, thay công chúa lau gò má ửng hồng chảy mồ hôi. Tay hắn thon dài, thô ráp, hữu lực, ngày thường hắn cầm kiếm và roi ngựa, bất quá hắn cầm khăn giúp nàng lau mồ hôi, động tác lại cực kỳ mềm nhẹ, nhẹ như cánh bướm đào qua gương mặt nàng, giống như gió xuân vỗ về tóc nàng.

Triều Dương cảm thấy có ngứa ngáy, lại có chút thoải mái. Nàng từng được rất nhiều người hầu hạ, có nữ nhân có nam nhân, cũng có bất nam bất nữ, bọn họ cũng đều thật ôn nhu, nhưng chưa từng có tay ai như vậy, khiến nàng cảm thấy bản thân mình là trần bảo hiểm có, phảng phất hắn chỉ nặng hơn một phần là làm đau mình.

Có hòng nàng không tự chủ được phát ra tiếng kêu thoải mái, theo tiếng kêu này, nàng kiều nhuỷ vô lực mở đôi mắt mị nhân, ngẩng đầu nhìn thiếu niên trước mắt.

hắn rất đẹp, mi phong hữu lực, hai tròng mắt như lửa, cái mũi cao thẳng là năng lực không thể với tới, môi mỏng là lãnh tình và lạnh bạc? Triều Dương công chúa neho con người, đánh giá xuống chút nữa, ngực tản ra lửa nóng kích tình mạnh mẽ, tuổi trẻ non nớt, lại cứng rắn rộng lớn.

hắn trẻ tuổi, tràn ngập lực đạo, như con ngựa hoang chạy trong rừng, mỗi một cơ bắp cùng đều tràn ngập sức sống co giãn đàn hồi.

một thiếu niên thanh xuân, vốn cần một nữ nhân như nàng, mềm mại đáng yêu không xương tới tiêu hao thể lực hắn có quá nhiều.

sự tình, cũng chỉ thế thôi, không hơn.

Ánh mắt của nàng nồng đậm ý tứ hàm xúc đánh giá, Diệp Tiềm rất nhanh cảm giác được, tay hắn giúp nàng chà lau ngừng lại.

Ánh mắt nàng luôn luôn không dời đi, cứ như vậy nhìn Diệp Tiềm, làm cho mặt Diệp Tiềm kiên nghị lại đỏ lên, hắn quay đầu đi, đánh giọng nói: "Nàng nhìn gì?"

Triều Dương công chúa bỗng nhiên mím môi nở nụ cười, nghịch ngợm chớp chớp hai tròng mắt hẹp dài quyến rũ: "Diệp Tiềm, tai ngươi cũng đỏ lên."

Diệp Tiềm mạnh mẽ quay đầu nhìn về phía nàng, thờ hồn hển, tức giận nói: "Nàng chỗ này cũng đỏ đâu." hắn nhìn bộ ngực nàng, nơi đó giống như nhiễm son, màu đỏ từ hồng châu lan tràn tới nơi vun tuyết thành ngọn.

Triều Dương công chúa nhìn hắn tức giận như đứa nhỏ, bên môi ý cười càng đậm: "Đều tại ngươi, là ngươi làm." Vừa nói xong, nàng còn không tự giác kéo xiêm áo xuống vòng eo, chọc hai luồng trên người nhẹ nhàng đập dòn lên.

Diệp Tiềm cúi người, mềm mại ôm nàng vào trong ngực, một bàn tay lại úp lên ngực nàng, cắn răng nói: "Thế thì sao? Ta còn muốn làm nữa, ta muốn toàn thân nàng đều đỏ." nói đến đây, hai tay hắn bắt được hai luồng mềm mại, hung hăng xoa nắn.

Triều Dương công chúa bị hắn ép buộc một phen như vậy, sớm đã cực kỳ mệt mỏi, thân mình vô lực bị hắn xoa, liền nũng nịu cầu xin tha thứ, hai tay mềm yếu tình tứ trắng nõn kéo cánh tay hắn run giọng năn nỉ: "không cần, không cần..."

Diệp Tiềm thấy hai vai nàng khẽ run, trong mắt càng tối, bất quá đến cùng đau lòng nàng, lại đứng dậy, lấy khăn, xốc áo choàng lên, lau sạch phía dưới cho nàng.

Nơi đó dưới có hạt đậu nhỏ, đưa tình thanh lưu, chậm rãi tỏa ra, trên có hoa để phiên lộ, tiểu châu đỏ bồng, kiều diễm như nước, lúc này vì bị hắn hăng hái chà đạp một phen, sớm đã hỗn độn không thành hình dáng, gió thổi qua chuỗi tây, mưa đánh vào anh đào, sương sớm ướt mầu đơn, ngã trái ngã phải, sáng rõ kiều mị, uyển chuyển thể lương.

Diệp Tiềm quỳ một gối xuống giữa hai chân nàng, bàn tay to hữu lực ổn định mà ôn nhu nhấn nạy chà lau giúp nàng, đáng vẻ kia, phảng phất như chà lau bảo kiếm trân ái.

Sau một lát, Diệp Tiềm đứng dậy, tùy tay cầm lấy áo choàng bên cạnh khoác lên người, lại ôm lấy thân mình mềm mại, dùng áo choàng quấn kín công chúa.

Triều Dương công chúa dựa vào ở trong lòng hắn, mềm giống như một bãi bùn, mặc cho hắn đùa nghịch.

Diệp Tiềm ôm công chúa, xoay người sai bước đi ra chuồng ngựa.

hắn mảy mẩy mũi vào, thân hình kiên cường, áo choàng thanh phát, trường bào tung bay, trong lòng ôm nữ nhân, giống như đứa trẻ con an ổn mềm mại nằm ngực.

Ngoài chuồng ngựa, chúng thị nữ, thị vệ, không ai dám nhìn thẳng.

Việc hôm nay làm cho bọn họ đều minh bạch, thiếu niên Diệp Tiềm mười sáu tuổi kia, tương lai là nam nhân Triều Dương công chúa nhất sủng ái trong thời gian tới.

Túc Ninh Thành, tin tức rất nhanh truyền vào tai thiếu niên thiên tử Triệu Trệ, hắn ngồi sau màn che, trong tay cầm thư nhà trưởng tỷ Triều Dương công chúa gửi đến, tinh tế thưởng thức. Trường Vân bên cạnh dâng nước trà mới ngâm, ôn nhu nhỏ nhẹ nói: "Hoàng thượng, công chúa gần đây thân thể khỏe không."

Thiên Tử Triệu Trệ sắc mặt cao thâm khó dò, đặt thư nhà sang một bên, nhàn nhạt nói: "Hoàn hảo."

Trường Vân sát ngôn quan sắc, biết trong thư nhà trung tất nhiên có chuyện hắn không thích, nhưng nàng cũng không dám hỏi trực tiếp, chỉ âm thầm phỏng đoán, trong lòng nhớ đệ đệ A Tiềm, không biết lúc nào có thể đến Đôn Dương Thành a?

Trường Vân đi vào cung mới biết cái gì gọi là mỗi bước tiếp gian nan, tuy rằng có thiên tử sủng hạnh, trong bụng có long loại, nhưng bên ngoài không có bối cảnh dựa vào, bên trong không có tâm phúc sai sử, nàng thế đôn lực bạc, khắp nơi gian nan.

Trường Vân đang suy nghĩ, thiên tử Triệu Trệ bỗng nhiên nhíu mày hỏi: "Trường Vân, hoàng hậu hôm nay không có tìm nàng phiên toái đi?"

Lời này vừa nói ra, trong lòng Trường Vân mừng rỡ như điên, bất quá trên mặt vẫn không gọn sóng như cũ, chỉ ôn nhu nói: "Hoàng hậu ngẫu nhiên sẽ gọi Trường Vân đến hầu hạ, bất quá hắn là nên thế."

trên mặt Triệu Trệ hiện ra ôn nhu, cúi đầu nhìn bụng Trường Vân chưa lộ rõ, thân thủ vuốt ve nơi đó: "Nàng trước không cần để ý, tạm thời chịu đựng, phải hảo dưỡng thai, thay ta sinh hạ long tử là được, cái khác không cần quan tâm."

Trường Vân được thiên tử trấn an, trong lòng mừng rỡ, mím môi kiểu mỉa cười, gật đầu nói: "Hoàng thượng yên tâm, Trường Vân minh bạch."

Triệu Trệ nở nụ cười, vô cùng thân thiết sờ sờ gò má Trường Vân.

Trường Vân nhân cơ hội được Triệu Trệ ôm trong lòng, ôn nhu hỏi: "Hoàng thượng, Trường Vân ngày trước nhắc với ngài về Diệp Tiềm, lúc nào hắn có thể tới đây?"

Triệu Trệ nghe xong, tay ôm Trường Vân ngừng lại, bất quá hắn vẫn cười cười: "Diệp Tiềm sợ là chưa tới được ngay. Bất quá không quan hệ, hắn sớm muộn gì sẽ đến. Chờ về sau, trẫm gặp mặt tự viết thư triệu hắn đến." Tính tình Hoàng tỷ hắn biết rõ, hiện thời vừa mới đắc thủ, sợ là luyến tiếc buông ra, chờ ngày nào chán ghét, hắn lại viết một phong thư, đương nhiên có thể.

Trường Vân cũng không biết tình trạng hiện thời của Diệp Tiềm, trong lòng tuy rằng nghi hoặc, nhưng vẫn gật đầu cười nói: "Hảo, vậy Trường Vân ngóng trông."

Lúc này Triệu Trệ, cũng đã thần du hải ngoại, hắn đang nghĩ thế cục Đại Viêm

Từ lúc hắn đăng cơ tới nay, duệ ý cách tân, vì có thể tăng thu vào quốc khố, không tiếc xâm phạm lợi ích của chư hầu, đem quyền doanh thu muối rượu trà sắt về trung ương, cấm chư hầu đúc tiền, đồng thời trọng dụng con cháu thương nhân ba đời lấy tài nguyên lớn, những việc này khiến cho hắn ở trên triều bị bao vây cô lập.

Phụ thân Hi Ninh quận chúa, hoàng hậu của hắn, bất mãn hắn vắng vẻ Hi Ninh, sợ là sớm muộn gì cũng sẽ mỗi người đi một ngã.

Triệu Trệ nghĩ đến đây, nhíu nhíu mày, hiện giờ hắn cần nhất là bồi dưỡng thân tử trung tâm với mình. hắn cũng không cần dòng dõi xuất thân, chỉ cần có thể đảm đương việc lớn, dù con thương nhân thì thế nào?

Mà nếu xuất thân thấp kém, cô tình lại có quan hệ thông gia với mình, vậy càng làm cho người buồn tâm.

Cũng vì thế hắn nguyên ý đưa đệ đệ Trường Vân tới, thường xuyên nghe Trường Vân nhắc tới đệ đệ, nàng mà hiện thời Diệp Tiềm này thế nhưng được A Tỷ ưu ái, càng làm cho Triệu Trệ tò mò về Diệp Tiềm.

Triệu Trệ nghĩ đủ thứ, lại nhớ vài ngày trước biết tin tức trưởng tỷ suýt bị kẻ xấu bắt cóc. Nghĩ đến đây, tay hắn ôm Trường Vân thủ thêm vài phần lực đạo, chọc thiên hạ trong lòng kiều kiều um một tiếng.

Triệu Trệ nhấn mảy mẩy, đôi mắt chim ưng sâu không lường được.

hắn cười lạnh một tiếng trong lòng, thể nhân bất quá khi dễ Triệu Trệ hắn tuổi nhỏ, thể lực đơn bạc, cho nên mới can đảm dám thử xuống tay với A tỷ thôi.

A tỷ có thể nhìn, nhưng Triệu Trệ hắn không thể.

sẽ có một ngày, hắn diệt trừ hết bọn họ, cho bọn họ biết thiên hạ là của người ngồi trên long ý này.

Bạn đang đọc truyện *Diệp Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Hôm nay khí trời tốt lắm

Từ ngày ở chuồng ngựa, công chúa quần áo hỗn độn tóc dài tán loạn được Diệp Tiềm ôm ra, trong phủ đều biết, dưới công chúa, Diệp Tiềm lớn nhất. Thị vệ trong phủ Công chúa tất cả đều quy về làm thủ hạ của Diệp Tiềm. Hầu gia hàng năm không ở nhà, trong phủ hết thảy do công chúa làm chủ, vì thế Diệp Tiềm ở trong phủ thể nhưng thành nhân vật dưới một người trên ngàn người. Lại bởi vì trong phủ công chúa mới đến ba ngàn tinh vệ, thể gia quý tộc quan lại trong Túc Ninh Thành coi Hầu phủ làm chủ, sai đâu đánh đó, đối với trưởng công chúa có đệ đệ đồng bào vừa mới đăng cơ này, càng e sợ lấy lòng không kịp. Vì thế thân là nam sủng của công chúa, Diệp Tiềm thể nhưng nhảy một bước trở thành nhân vật chạm tay có thể bóng trong Túc Ninh Thành, có tiểu lại địa phương và đệ tử quan lại đến kết giao.

Diệp Tiềm vốn ngạo mĩ lãnh mục, nhưng xử sự khiêm tốn, ai có chuyện cầu hắn, hắn đều làm hết khả năng. Vì vậy, người Túc Ninh Thành tuy biết hắn là diện thủ của công chúa, dựa vào nam sắc thượng vị, lại không có ý xem thường hắn.

Lúc này Diệp Tiềm đứng là đường làm quan rộng mở, cũng không biết ở quốc đô thành Đại Viêm xa xôi, để vương tuổi trẻ đã tính toán tương lai cho hắn. Hắn nghe theo lời cùng công chúa đi dã ngoại đạp thanh trong cảnh xuân tháng ba tươi đẹp.

Công chúa xuất hành xe liền kéo dài, Diệp Tiềm áo xanh ngựa trắng, lưng đeo trường kiếm, dẫn đầu đội thị vệ đi qua cửa thành, Túc Ninh Thành có vài nữ nhi thấy hắn cao ngất kiêu ngạo, bộ mặt tuần tú, đánh về lịch sự lại làm người hưởng ân sủng. Các cô nương gia một đám không khỏi thờ dài, trách không được người này có thể được Triều Dương công chúa từng duyệt qua vô số nam nhân ưa thích, Diệp thị vệ là nam tử tuần tú như thế, tức thời nữ hài nhi trở về nhà, khó tránh khỏi xuân tâm lãng đãng.

Diệp Tiềm cũng không biết ánh mắt và tâm tư những người này, hắn ngồi vững vàng, tâm niệm lại đều bị nữ tử trong xe ngựa chiếm cứ.

Mùa xuân tháng ba, trời ấm gió mát, thổi lên cả thanh xuân, xe ngựa xóc nảy, Triều Dương công chúa khó tránh khỏi nhớ tới đêm qua một hồi hoan ái, liền xốc trưởng mạn lên, nhìn thiếu niên anh tuấn hộ vệ bên cạnh mình.

Ai ngờ lúc xóc màn xe lên, Diệp Tiềm cũng đang nhìn sang, hai mắt đối diện, Triều Dương công chúa quyền rũ cười, lấy môi ngữ nói với hắn.

Diệp Tiềm thấy, gò má đỏ lên, xoay đầu, giục ngựa đi về phía trước.

Triều Dương công chúa càng cảm thấy chơi vui, thiếu niên trước mắt này bề ngoài tuần tú không nói, ban đêm kỳ giai như có dị năng, mỗi lần lửa nóng khiến nàng không thể nhịn. Nhưng ban ngày, lại quá mức nghiêm trang, có đôi khi quật cường tức giận, có đôi khi lại kính cẩn nghe theo làm cho người ta đau lòng.

Nàng buông trưởng, ngồi ngay ngắn trong xe nhắm mắt dưỡng thần, nhưng trong lòng lại nghĩ đến quay về nên trêu chọc thể nào - làm hắn một phen mới hết giận.

đang nghĩ, đã đến nơi dã ngoại, các thị nữ xuống xe, dừng tạm lều trải thảm. Diệp Tiềm xoay người xuống ngựa, đỡ tay công chúa, kính cẩn nghênh công chúa xuống

Triều Dương công chúa ra khỏi xe ngựa, hít sâu một hơi, phóng tầm mắt nhìn, chỉ thấy dương liễu như khói, hoa nở cây xanh, gió mát vờn quanh, oanh gáy cô dài, phong cảnh thật tươi đẹp. Triều Dương công chúa nhất thời tâm tình cực tốt, cùng Diệp Tiềm bước chậm chung quanh. Cẩm Tú gấp thân thái thể này, liền không đi theo, chỉ cùng các thị nữ bắt đầu xếp đồ ăn, chờ bọn họ một hồi trở về dùng bữa.

không bao lâu, hai người đã đi xa khỏi các thị vệ thị nữ, đến một chỗ nước, suối nước trong suốt, chảy róc rách, cuối cùng tụ về một ao nước trong, ao nhỏ này có một chỗ cửa mở ra, nước suối lại từ chỗ này chậm rãi chảy xuống.

Triều Dương công chúa thấy nơi ẩn nấp kín đáo, bên cạnh đại thụ che phủ, bỗng nhiên nảy ra ý, nói: "Ta muốn tắm rửa ở trong này."

Diệp Tiềm nghe thế, nhất thời nhú mày: "không được." Vùng hoang vu, nàng không sợ, hắn lại lo lắng nàng bị người khác nhìn.

Triều Dương công chúa không thuận theo, mị mầu hí lạp, tà nghệ liếc hắn một cái: "Vì sao không được? Ta muốn."

Diệp Tiềm cảm thấy đau đầu, biết nếu nói ra lo lắng của mình, ngược lại chọc nằng hăng hái hơn, vì thế nắm tay nàng, ôn thanh nói: "Nàng xem nơi này nước lạnh, nếu cảm lạnh phong hàn thì làm sao bây giờ?"

Triều Dương công chúa nghĩ nghĩ, gật đầu nói: "Người nói có đạo lý. Bất quá không sợ, chờ ta bị phong hàn, người tận tâm hầu hạ là được, ta tất nhiên có thưởng lớn."

Diệp Tiềm nghe nàng nói như vậy, biết là khó ngăn cản, đành phải quan sát xung quanh, cuối cùng miễn cưỡng nói: "Cũng được, nàng nhanh chóng tắm đi, ta ở đây trông chừng cho nàng là được."

Triều Dương công chúa gật đầu, vỗ vỗ tay hân hân cảm kích nói: "Có người ở đây, ta đương nhiên là không sợ."

Lời này nói ra làm ngực Diệp Tiềm dâng lên nhiệt huyết, nhìn chủ nhân diễm đã nghịch ngợm, hằn học mỗi móng thành một đường cong nhỏ.

Triều Dương công chúa nhìn thấy tâm liền động, kiễng mũi chân, hôn hai má hân, ni non nói: "Người mau giúp ta cởi áo."

Diệp Tiềm nghe vậy, lại nhú mày, lắc đầu nói: "Không được, nàng tắm nhanh lên, ta bảo vệ cho nàng." nói xong xoay người sang chỗ khác, chỉ nhìn chung quanh, không nhìn công chúa.

Triều Dương công chúa bắt đắc dĩ, đành phải tự cởi la y, bỏ các vật trên người t, chậm rãi đi vào trong ao nước. Nước suối trong suốt bị khuấy động, hắt lên vào thân hình mạn diệu như ngọc, mang đến thanh lương thấm vào người. Nhắm hai mắt, nghe tiếng suối nước róc rách, phát ra âm thanh rộn ràng. Triều Dương công chúa ngược nhìn Diệp Tiềm bên cạnh, nghĩ nếu lừa người này xuống bồi nàng cùng tắm, thì không thể tốt hơn.

Nhưng Diệp Tiềm nắm chặt kiếm trong tay, giống như tảng bách đứng một bên, quay cái lưng rộng về phía mình, căn bản không từng liếc mắt nhìn mình một cái.

Triều Dương công chúa thở dài: "Diệp Tiềm, tới, giúp ta đắp lưng."

Diệp Tiềm vững vàng bất động.

Triều Dương công chúa nhú mày: "Diệp Tiềm, tới ôm ta."

Diệp Tiềm lông mày động đậy, nhưng thân hình vẫn không nhúc nhích như cũ.

về mặt Triều Dương công chúa đã không còn vui vẻ, khuôn mặt kiều diễm chậm rãi lạnh xuống, nói: "Diệp Tiềm, ta muốn người tới hầu hạ ta."

Diệp Tiềm hít một hơi thật sâu, cung thanh nói: "Công chúa, xin người bớt giận."

Triều Dương công chúa thể này thật tức giận, hất nước suối lung tung về phía bờ, nhưng xuân phong vô lực, suối nước vô tình, nàng không hất được chút nước nào lên người Diệp Tiềm.

Triều Dương công chúa nhú mày đẹp, hai mắt híp lại, rất nhanh nảy ra ý hay, nàng không lên tiếng, chỉ tự chơi đùa trong nước.

Bỗng nhiên, nàng đình chỉ động tác, mềm nhũn kêu một tiếng: "A, có rắn! Rắn!"

Diệp Tiềm trong lòng biết có lẽ nàng đang lừa mình, bất quá vẫn vội vã quay lại nhìn, chỉ thấy Triều Dương công chúa ở trong nước suối, một con rắn nhỏ màu xanh đang du đang giữa hai chân bạch ngọc thon dài.

Diệp Tiềm tâm trầm xuống, vội phi thân qua, thả người nhảy vào suối nước, bỏ nhào qua ôm lấy công chúa.

một loạt tiếng nước rào rào, cả người công chúa bóng loáng ướt át giống như thủy mạn ôm lấy người Diệp Tiềm, hai cái chân dài còn quấn lên eo gầy của hân.

Diệp Tiềm muốn đặt nàng bên bờ, nhưng không bỏ xuống được, vì thế nhú mày dõ: "Nàng không cần nào loạn, bị rắn cắn sẽ trúng độc."

Triều Dương công chúa nghi hoặc không hiểu, mị mắt thể nhưng lóe ra hồn nhiên ngây thơ kinh ngạc: "thật vậy chăng?"

Diệp Tiềm nghiêm cẩn gật đầu, lo lắng nhú mày rậm, đồng thời giải thích cho chủ nhân: "Có loại rắn độc rất đáng sợ, kiến huyết phong hầu, bị cắn là mất mạng."

Triều Dương công chúa nghe xong, lại nhú mày cười, bỗng nhiên tay trái vừa động, giờ con rắn xanh với cái đuôi còn đang đung đưa lên trước mắt Diệp Tiềm: "Nó có độc như thế, chúng ta vạn vạn không thể buông tha nó." nói đến đây, hàm răng nàng như nghiền lại soạn soạn.

Diệp Tiềm nhìn chăm chăm cái lưỡi rắn đang đung đưa gần mi tâm, mặt cứng ngắc một hồi lâu, mới nói: "Nàng..."

Triều Dương công chúa tay dùng sức, ném mạnh con rắn xanh ra xa, tiếp tục cười quyến rũ, ôm lấy Diệp Tiềm: "Được rồi, ta đã ném độc xà đi, chúng ta an toàn. Người cũng ướt đầm cả người, không bằng cởi ra quần áo hầu hạ ta tắm rửa."

nói đến đây, hai cái móng tròn đã nhẹ nhàng cọ cọ Diệp Tiềm, hơn nữa vừa lòng cảm thấy của hân đã dựng lên đáp lại.

Triều Dương công chúa vừa lòng thờ dài, nàng thích Diệp Tiềm thế này.

Diệp Tiềm đầy mắt tối sầm, tay nắm eo nàng, đề phòng nàng lại làm gì khiến mình càng không thể khống chế.

Triều Dương công chúa hai cái cánh tay ngọc ôm lấy cổ hắn, hai chân bắt đầu tiếp tục ở chỗ cứng rắn của hắn khẽ vuốt, gò má cũng mềm mại dán lên bờ vai kiên cố.

Diệp Tiềm không thể chịu nổi, bắt đầu hôn hên thờ dốc, hai mắt như lửa nhìn chăm chăm nữ tử leo lên người mình, thông thả lắc lắc đầu, thô cảm nói: "Được, ta sẽ hảo hảo hầu hạ nàng."

nói xong, một tay hắn bỏ trường kiếm xuống, lại nói đại lung, kéo trường bào, một tay đỡ thắt lưng công chúa, rồi giữ kiêu mông của công chúa, khiến nàng chậm rãi chìm xuống.

Triều Dương công chúa ưm một tiếng, mày nhíu lại, chỉ cảm thấy chỗ ướt át đầy nước đã bị dị vật to xâm nhập. Có lẽ bởi vì tư thế này, dị vật kia thế nhưng thẳng tắp đâm vào chỗ sâu nhất, đâm đến nơi chưa có ai đâm vào, đâm nàng cả người tê dại.

Diệp Tiềm ôm nàng, bàn tay to thô ráp hữu lực xoa nắn nàng hai cánh hoa tuyết đồn phía sau, xoa chỗ tuyết trắng thành một mảnh lửa đỏ.

Triều Dương công chúa yêu kiều hừ hừ, giật giật mông, nhẹ nhàng vặn vẹo thân thể bao hàm một phần của hắn, ngón tay ngọc thon thon cào lên hắn, oán giận: "Diệp Tiềm, ngươi hầu hạ ta tắm rửa như vậy sao?"

Diệp Tiềm thờ dốc ở bên tai nàng, cắn vành tai, thanh âm khàn khàn: "Ai cũng biết ta là nam sủng của nàng, nam sủng chẳng lẽ không hầu hạ chủ nhân như vậy sao?"

Triều Dương bị hắn cắn một cái, tai ngứa ngứa, trái tim trào dâng, phía dưới cũng chảy ra sương sớm, càng dễ chịu siết chặt vật ở bên trong, vật đó càng siết càng lớn.

Diệp Tiềm càng thêm quật khởi, đang muốn động, bỗng nhiên, xa xa truyền đến tiếng bước chân.

Hai người nhất thời cứng lại, Triều Dương công chúa nhíu mày chôn trong lòng Diệp Tiềm, Diệp Tiềm cảnh giác nhìn trong rừng cách đó không xa.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, sau đó còn truyền đến tiếng nam nhân tục tăng ngâm nga. Động điệu dẫn theo khẩu âm nồng đậm vùng núi, Triều Dương công chúa từ nhỏ ở thành Trường An và Đôn Dương, đương nhiên không hiểu lời này, nhưng Diệp Tiềm nghe rõ ràng, trong khoảnh khắc không khỏi đỏ mặt, phía dưới cao ngất thế nhưng càng ngừng đầu phò trương.

Triều Dương công chúa và Diệp Tiềm gần bó kề cận bên nhau, hắn biến hóa như vậy càng chọc lên thân thể mềm mại, vì thế nàng tức thời không hiểu nhỏ giọng hỏi: "Có chuyện gì? Thợ săn hát khúc gì?"

Diệp Tiềm nóng bỏng thờ dốc quanh quần bên tai nàng, ôn nhu đáp: "Người này hẳn là thợ săn vùng núi, hắn hát huân khúc dân ca."

Triều Dương công chúa cảm thấy thật vui: "Huân khúc thế nào, nói nghe một chút."

Diệp Tiềm mỉm môi, hơi do dự, cảm thanh nói bên tai nàng: "Cởi sa y này, kéo cầm khóa này, đề thân ngọc này, mở chân mềm này, hút nhũ cứng này, ngâm cặp môi thơm, sờ soạng sờ soạng, đẩy dương nhập âm..." (PS: Ta nói còn nóng hơn cả Thập bát mô á)

Triều Dương công chúa nghe, không khỏi mở to hai mắt: "Diệp Tiềm, ta vốn tưởng rằng trước kia ngươi thành thật, hóa ra là từ nhỏ nghe huân khúc thế này lớn lên."

Diệp Tiềm đỏ mặt, lắc đầu, đành giọng nói: "không phải. Trước kia ta chán dè, ngẫu nhiên nghe người ta hát, cho nên biết. Nhưng ý tứ bên trong, trước kia không hiểu."

Triều Dương công chúa nghiêng đầu đánh giá hắn, thấy hắn mặt mày kiên cường lộ ra xấu hổ, không khỏi cười nói: "Trước kia không hiểu, hiện tại cái gì cũng đã hiểu rồi."

Lúc nàng nói đến đây, thợ săn đã tới gần hơn, Diệp Tiềm sợ thợ săn nghe thấy, vội che miệng nàng, nhỏ giọng nói: "Cẩn thận."

Triều Dương công chúa kéo bàn tay to của Diệp Tiềm, ngón tay dài móng đỏ bắt đắc dĩ chọc lên điểm đỏ trước ngực Diệp Tiềm, nhỏ giọng hỏi: "Nên làm gì bây giờ?"

Diệp Tiềm mặt trầm xuống, giữ tay nàng ngăn cản nàng cộ lên chỗ mẫn cảm của mình, thấp giọng bắt đắc dĩ nói: "Chúng ta trốn đi."

Triều Dương công chúa gật đầu phân phó: "nói có lý, nhanh làm đi."

Diệp Tiềm càng bắt đắc dĩ, là nàng muốn ở trong này tắm rửa chơi đùa, lại là nàng muốn ôm lấy mình ở vùng hoang vu làm chuyện nam nữ, hiện sắp bị người bắt gặp, thế nhưng dường như vẫn không có việc gì, phân phó mình như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Diện Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 30: Hôm nay khí trời tốt lắm

Tức thời hắn tìm kiếm chỗ nấp chung quanh, bất đắc dĩ tuy có cỏ thụ quanh đây, nhưng tất nhiên khôngche được hai người. Huống hồ dù có thể che khuất, vạn nhất thợ săn này xông vào thì làm sao? Nữ nhân trong lòng hắn ngọc thể mượt mà, tóc đen như mây, môi đỏ tuyệt sắc, yếu đã không gì sánh nổi, mảnh mai vô lực không có quần áo, đầu nhũ bóng loáng làm cho người ta yêu tiếc vô hạn, nếu bị ai nhìn thấy, hắn thật luyến tiếc.

Cuối cùng ánh mắt hắn nâng lên, trước mắt sáng ngời, một tay bế công chúa, tay kia nhặt quần áo rải rác bên dòng suối vắt lên hai người, sau đó túm dây mây bên cạnh, tung người nhảy lên cây.

Vừa lên cây, công chúa mị mầu sáng ngời, hứng thú nhìn chung quanh, móng tay đỏ một lần nữa đi tới điểm đỏ của hắn, môi dụ hoặc gọi lên nụ cười quyến rũ, khen hắn: "Nơi này chơi thật vui."

Diệp Tiềm vội che miệng nàng, không để nàng phát ra tiếng.

Lúc này thợ săn kia tới bên dòng suối, cũng là một hán tử không cao không thấp đen đúa. Thợ săn này đầu tiên buông bọc hành lý, ngồi bên dòng suối, tay múc một ít nước, rửa tay rửa mặt, cuối cùng thể nhưng cời giày, bắt đầu rửa chân, còn vừa rửa vừa tiếp tục hát lên: "Đâm mười phần, rút tám phần, lấp lại đừng đưa; nhẹ chung quanh, nặng sáu phần, cánh hoa sen khẽ mở. Ba phần thủy, bảy phần triều, hoa tâm đập đờn; hai sâu, năm nông, thờ gấp liền tục; một phần thích, chín phần ngứa, như nhập tiên cảnh."

nhìn tình cảnh này, Triều Dương công chúa mở to mắt phượng, không dám tin ôm miệng mình, mảy nhưn lên, thoát nhìn quả thực muốn phun.

Diệp Tiềm đương nhiên minh bạch, nàng phỏng chừng là nghĩ suối nước kia không biết còn có xú nam nhân nào nhúng chân, nàng thể nhưng ở chỗ này tắm rửa, khó tránh sốt ruột. Diệp Tiềm không biết vì sao, thể nhưng muốn cười, nhưng lại không dám, sợ chọc nàng giận, chỉ có thể chịu đựng.

hắn nhìn như vậy, làm cho ngực pháp phòng, Triều Dương công chúa ngược mắt, liếc hắn một cái, cũng đoán được, tức giận trừng hắn, sau đó cúi đầu xuống, thể nhưng dùng răng cắn điểm đỏ trước ngực hắn.

Nhất thời, nửa ngực Diệp Tiềm đều đỏ bừng, hắn nắm chặt quyền, nỗ lực ức chế xúc động muốn tiến vào trong cơ thể nàng, bởi vì ức chế khó nhịn, cả người đều run rẩy.

Nhưng Triều Dương công chúa lại không buông tha hắn, giật giật thân mình, động khẩu ướt át cọ cọ lên hắn, lúc cọ cọ, không biết thể nào, vật kia như tự tìm chỗ tiêu dao, thể nhưng lại đi vào được.

nam vật thô to tiến vào nơi nhỏ hẹp khít khao, hai người đều hít vào một hơi.

Diệp Tiềm cắn răng nhỏ giọng oán hận: "Nàng cố ý muốn tra tấn ta sao?"

Triều Dương công chúa khẽ cười, quần vào như dây mây lại làm bộ muốn lui lại: "Người không thích, vậy người rút ra đi."

Diệp Tiềm động tay, đặt lên kiều mông vằn vằn, không cho nàng đi, không cho nàng lui.

một tắc ba phần dưới tay hắn kia, kiều kiêu vô lực, quyền như tuyết trắng, cũng là nơi mất hồn nhất thể gian, hàm trụ mạch máu toàn thân hắn, khiến hắn lần lượt tham luyến, muốn ngừng mà khôngđược.

hắn sao bỏ được nàng đây?

Diệp Tiềm thì thầm: "Để sau, ta muốn."

Triều Dương công chúa cười quyến rũ, cười đến chỉ đắc mãn ý, nàng biết hắn tất nhiên là luyến tiếc rồi đi, lại vận vẹo vòng eo, vừa lòng cảm thụ du long lửa nóng trong cơ thể càng lớn hơn, đồng thời thân thể dựa vào nam nhân càng siết chặt.

Vào lúc này, thợ săn dưới tàng cây đã uống đủ, cũng rửa sạch chân, rốt cục bắt đầu thu thập bọc hành lý muốn rời đi.

hai người trên cây, sớm không kiếm chế được, chỉ còn chờ như thế, một lần nữa đi xuống chỗ cũ, làm một trận vu son mây mưa.

Vào lúc này, thợ săn bỗng nhiên phát ra thanh âm kinh ngạc, sau đó hắn ngồi xuống, nhặt một thứ gì.

Triều Dương công chúa tò mò vọng nhìn xuống, lúc thấy rõ trong tay thợ săn nhặt cái gì, nhất thời trợn mắt há mồm đỏ bừng cả mặt. Diệp Tiềm theo ánh mắt nàng nhìn qua, lại thấy, trong tay thợ săn cầm một miếng vải nhỏ màu hồng đào.

Cái này... Diệp Tiềm biết, bao nhiêu đêm hắn đều cúi đầu vào chỗ đó, cời thứ này cho công chúa...

Cởi mảnh vải nhỏ màu hồng đào hoặc hồng mai ra, một mảnh cỏ thơm tươi tốt cùng u mặt nhỏ bé liền hiện ra trước mắt hân.

Diệp Tiềm mảy mảy nhìn lại, mặt cũng đỏ lên.

Đó là vật bên người công chúa, giờ bị một thợ săn xa lạ thô tục cầm trong tay, hân thế nhưng tức giận. Cảm giác này, phảng phất công chúa bị ai nhìn ngấm, lại phảng phất tư tình của bọn họ bị ai nhìn thấy.

Triều Dương công chúa vội túm cánh tay hân, giọng cảm hận nói: "Người xem, vừa rồi người để rơi tiết khổ của ta trên đất."

Diệp Tiềm bất đắc dĩ: "Làm sao bây giờ?"

Triều Dương công chúa mất phương hướng lại, trên cao nhìn xuống ra lệnh: "không thể để hân lấy đi."

Diệp Tiềm vỗ về thủy cốt còn ngậm chứa mình, chăm chú nhìn khuôn mặt nén giận nửa ngày, bỗng nhiên thấp giọng hỏi: "Chúng ta cùng nhau xuống?"

Triều Dương công chúa nghe vậy, nhất thời giận tái người: "nói bậy!"

Ngay lúc hai người nói chuyện, thợ săn kia đã cất miếng vải hồng đào vào cái giỏ sau lưng mình, rất đắc ý nói: "không nghĩ tới hôm nay có vận khí, thế nhưng nhặt được một cái đồ chơi yêu tinh như vậy, quay về cho nữ nhân của ta cao hứng." Miệng vừa lái nhai, vừa ngửi ngửi mảnh vải kia, không khỏi say mê vạn phần, còn đoán rằng: "Việc này, còn không biết là danh môn quý tộc phóng đảng nào cùng người yêu đương vụng trộm để quên ở trong này, người còn mùi thơm cơ thể đâu." Miệng nói đến đây, trong lòng không khỏi nghĩ buổi tối nếu nữ nhân nhà mình mặc vào cái này, nằm sấp xuống, lộ ra mông lớn tuyết trắng để mình đùa nghịch, đó là thích ý thế nào a. Vì thế hân nhìn không được lại ngậm nga tiểu khúc, vừa hát vừa rời đi, trong miệng là "sa trường lụa đỏ, xuân tình dập dờn, vòng tình mắt hôn, uyên ương hí thủy. Nhẹ nhè rút ra, xuân triều trần đầy. Tay liên hương, người tiếc ngọc, hầu hạ hồng, cúi người mây, giữa người mưa, cúi đầu rồi ngẩng đầu! Tách mở đài sen, mưa trên cánh hoa, phá tan hoa tâm một điểm hồng. thật chặt! thật thích! thật tuyệt!"

Triều Dương công chúa nghe vậy, càng thống hận, oán giọng nói: "Người còn không mau giúp ta lấy về, sao để người thô bỉ này cầm vật bên người ta về nhà?"

Diệp Tiềm cũng cảm thấy việc này vô cùng không ổn, nhưng mà... Nên làm gì bây giờ đây?

hân đỏ mặt, nhỏ giọng nói: "Công chúa, nếu ta đi đòi vật này, nên mở miệng như thế nào?" Cũng không thể nói với người ta, ta và gia chủ từ ở đây hoà hợp, không cần thận làm mất vật này, phiền người trả lại cho chúng ta?

Triều Dương công chúa bình tĩnh cười, hừ lạnh một tiếng, lạnh lạnh nói: "Người mở miệng thế nào, không phải chuyện của ta, tóm lại người lấy vật ấy về. Bằng không --" mị mầu bắn ra sắc nhọn, ánh mắt đảo qua thợ săn sắp đi xa: "Bằng không, nam tử thô bỉ này, tuyệt đối không giữ được mệnh. Còn người, ta cũng muốn xử phạt thật nặng."

Diệp Tiềm thấy vậy, càng bất đắc dĩ, đành phải rút phân thân từ trong cơ thể công chúa, lúc rút về cảm thấy trong đó phảng phất có thủy nộn gắt gao cắn chặt không buông, nhưng mà không thể chân chừ. hân ôm công chúa xuống, an trí dưới tàng cây, lúc này mới vội vàng đuổi theo người thợ săn.

Thợ săn ngậm cỏ đuôi chó hát tiểu khúc, lòng tràn đầy chuyện trong phòng, đang thích ý, bỗng nhiên có một người tuổi còn trẻ đuổi theo, lại thấy bộ dáng hân tuần tú, gò má đỏ hồng, thấy mình như gặp nạn có việc cần giúp.

hân rất không hiểu: "Tiểu đệ này, xin hỏi ngăn đường ta đi, là vì sao?"

Diệp Tiềm đỏ mặt, chậm rãi ôm quyền, nói: "Đại ca, vừa mới người ở bên dòng suối, có nhặt được một vật trong khuê phòng của nữ tử hay không?"

Thợ săn nghe xong lời này, cao thấp đánh giá Diệp Tiềm một phen, trong mắt rất nghi hoặc: "có nhặt được một cái."

Diệp Tiềm cứng da đầu, từ bên hông lấy ra một thỏi bạc, lại khom người nói: "Đại ca, nếu có thể, xin trả lại vật ấy, tiểu đệ nguyện ý lấy một chút ngân lượng ra tặng."

thợ săn nhìn ngân lượng, lại nhìn nhìn Diệp Tiềm co quắp, không khỏi cười ha ha: "Tiểu lão đệ, ta coi như hiểu rõ, trách không được vừa rồi lúc ta nhặt được đồ chơi kì lạ này còn nghe thấy tiếng yêu tinh câu hồn, hóa ra người và tiểu nương từ nhà người ở trong này yêu đương vụng trộm."

Diệp Tiềm nghe xong, mặt càng thêm đỏ, tay chân đều cứng ngắc, bất quá hân cũng chỉ có thể miễn cưỡng thừa nhận: "Còn thỉnh đại ca trả lại vật ấy."

Thợ săn cũng hào sảng, thấy hân co quắp bất an như thế, cười lấy ra mảnh tiết khổ hồng đào đưa cho Diệp Tiềm: "Tiểu lão đệ, người cũng không cần thẹn thùng, người và tiểu nương từ chạy đến rừng cây trộm tình, cũng bình thường. Chỉ là các người về sau cần phải để ý, phải tìm nơi kín đáo, nếu còn bị đại quân mùa ta bắt gặp, mặt ta cũng đỏ a!"

Diệp Tiềm nghe thế, càng xấu hổ, liên tục gật đầu, cúi đầu cảm tạ, lại đưa nén bạc ra tặng, thấy thợ săn đi xa, mới cảm tiết khổ hồng đào vội vã trở lại.

Ai ngờ đến dưới tàng cây, thấy Triều Dương công chúa sớm mặc xong quần áo, đang quay nghiêng, cổ tay trắng nõn khẽ nâng, phương mâu nén giận, trừng mắt với mình như oán như giận.

Diệp Tiềm vội vàng dâng mảnh vải hồng đào: "Chủ nhân, ta đã lấy về."

Triều Dương công chúa vung tay lên, ném vật trong tay hất xuống mặt đất, lạnh lùng nói: "Cầm về thì thế nào, chẳng lẽ vật bị người thô bỉ chạm vào, ta còn dùng được sao."

Diệp Tiềm ngẫm lại cũng đứng, nam nhân khác sớm sờ qua vật nhỏ trong người, sao hắn có thể để công chúa dùng lại? Nhưng mà -- cúi đầu nhìn mảnh vải hồng đào bay xuống cỏ, hắn có vài phần không ngờ, liền xoay người nhặt lên, cất vào trong người: "Tuy không thể dùng, cũng không thể để ở trong này a."

Triều Dương công chúa mặc kệ, mày đẹp nhử lại, trừng Diệp Tiềm giận dữ nói: "Người vừa rồi nói chút chuyện loạn thất bát tao gì với thợ săn."

Diệp Tiềm oan khuất không hiểu: "Ta không nói gì, chỉ đòi vật này về thôi."

Triều Dương công chúa khế hừ một tiếng, nâng cằm, tức giận nói: "Thợ săn kia có mắt không trông, thế nhưng nói cái gì người và tiểu nương tử nhà người, người cũng không biết phân bác, ai là tiểu nương tử nhà người a!"

Diệp Tiềm nghe vậy không nói, chỉ thở dài trong lòng.

Triều Dương công chúa nhớ tới đủ loại tình cảnh vừa rồi, càng buồn bực, hừ lạnh một tiếng: "Thợ săn thô bỉ này thật đáng giận, ngày xưa, bản cung tất nhiên chặt bỏ hai chân hắn!" nói xong, nàng vung tay một cái, chém Diệp Tiềm, thẳng người đi về.

Diệp Tiềm biết nàng gặp việc này trong lòng tức giận, cũng không nói gì, chỉ sợ nàng quá tức giận hại đến thân mình, vội đuổi theo, bảo hộ nàng.

Bạn đang đọc truyện *Diện Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Hôm nay khí trời tốt lắm

một chuyến chơi xuân, hưng trí cứ như vậy bị một thợ săn đánh gãy, vì thế Triều Dương công chúa mất hứng mà về. Mãi đến lúc về phủ, nàng vẫn mặt mày ảm đạm, thần sắc nhạt nhẽo, chọc đám người Cẩm Tú nín thở liềm tức cẩn thận hầu hạ. Minh Nhi thấy công chúa như vậy, liền chạy đến trước mặt Diệp Tiềm chất vấn: "Vốn rất tốt, thế nào theo người đi ra, trở về lạnh như sương vậy?" Tiểu nha đầu xinh đẹp, đuôi lông mày tức giận, boong boong trừng Diệp Tiềm.

Diệp Tiềm cũng buồn bực: "Ta cũng không biết." hắn nghĩ không rõ, không phải là có thợ săn làm gãy hưng trí sao, sao lại chọc tức giận lớn như vậy.

Minh Nhi thấy hắn như vậy, càng oán giận: "Người còn giả ngu, ta xem nhất định là người treu chọc."

Hai người đang nói, một nha hoàn áo vàng vắn sơ song kể tới tìm Diệp Tiềm, thấy Minh Nhi đang nói chuyện với Diệp Tiềm, vội tới chào, sau đó cúi đầu yên lặng không tiếng động.

Minh Nhi tuổi nhỏ, khí thịnh, đang chất vấn Diệp Tiềm, bỗng nhiên gặp một tiểu nha hoàn như vậy, cẩn thận nhìn mặt mày nàng, bộ dạng cũng xinh xắn, nhất thời có hoài nghi, nhìn xem nha hoàn, nhìn Diệp Tiềm, trừng mắt lạnh hỏi: "Ai vậy?"

thị nữ thân cận nhất bên người Triều Dương công chúa đã trải qua kiếp nạn năm năm trước, hiện thời chỉ còn lại Cẩm Tú và Minh Nhi. Cẩm Tú thành thật cẩn thận, rất được Triều Dương công chúa tin cậy, Minh Nhi tính tình tuy rằng kiêu hoành ngang thẳng, nhưng được Cẩm Tú và công chúa yêu thích, từ lúc đi theo công chúa đến Bình Tây Hầu phủ, trừ công chúa, không có ai dám cấp sắc mặt cho nàng. Nàng bình thường bao che khuyết điểm nhất, từ lúc Diệp Tiềm theo công chúa, nàng đã nhận định Diệp Tiềm là của công chúa, nữ nhân khác một phần một hào đều không thể đụng vào, ai dám chạm vào Diệp Tiềm nàng dám móc tròng mắt ra.

hiện thời tiểu nha hoàn áo vàng nhìn nàng như hồ rình mồi, bỗng nhiên một cổ địch ý đánh úp lại, cảm thấy đại sự không ổn.

Diệp Tiềm vội giới thiệu: "Nàng là Tô Y, từ nhỏ luôn luôn đi theo nẫu thân ta giặt quần áo."

Minh Nhi nhíu mi, nhìn chằm chằm nữ hài tên là Tô Y, thật dài "Nha" một tiếng: "nói như vậy, nàng và người là thanh mai trúc mã?"

Tô Y thấy vậy, vội lại cúi đầu, nhẹ giọng cười nói: "Minh Nhi tỷ tỷ sao lại nói thế, nô tì bất quá là kẻ giặt quần áo thôi, sao nói cái gì thanh mai trúc mã với Diệp thị vệ."

Minh Nhi thấy nàng ta cũng biết đúng mực, không truy vấn nữa, chỉ nói: "Vậy người tìm Diệp Tiềm làm gì?"

Tô Y ôn nhu giải thích: "Diệp ma ma hôm nay lấy rau cải nấu sủi cảo, đây là món hồi nhỏ Diệp Tiềm thích ăn nhất, cho nên ta tới nhắc hắn nhớ về nhà ăn cơm."

Minh Nhi mở to hai mắt, không hiểu nói: "Nhưng vì sao Diệp ma ma không đích thân đến gọi Diệp Tiềm, lại muốn người tới?"

Tổ y căn môi, cúi mắt thấp giọng nói: "Diệp ma ma bận rộn, cho nên nhờ ta đến."

Minh Nhi nở nụ cười: "Vậy phiền người trở về nói với Diệp ma ma, Diệp Tiềm hôm nay hầu hạ công chúa, không có cách nào trở về ăn sủi cải rau cải."

Tổ Y cúi đầu, nhẹ giọng nói: "Vâng."

nói xong lời này, nàng lại quay sang nói với Diệp Tiềm: "Ta đi về trước."

Diệp Tiềm thấy Minh Nhi nói chuyện với Tổ Y như vậy, trong lòng không vui, tức thời trên mặt cũng không biểu cảm gì, nghe tổ y phải đi về, liền ôn thanh nói: "Người đi về trước đi, nói với mẫu thân, ta sẽ chờ chút thời gian trở về thăm bà."

Tổ Y cười, nhẹ nhàng gật đầu.

Nhưng Tổ y cười ở trong mắt Minh Nhi, hết sức chói mắt.

Nàng sớm đã quy kết chuyện công chúa tâm tình không vui lên Diệp Tiềm.

Hiện thời nàng lại rất nhanh cho nguyên nhân Diệp Tiềm chọc công chúa không vui là do nữ tử trước mắt này. Về phần nhân quả trước sau trong đó, căn bản không ở trong phạm vi nàng lo lắng.

Nàng trừng mắt nhìn Diệp Tiềm một cái, giọng cảm hận nói: "Khá lắm Diệp Tiềm!" nói xong phất tay áo, đương nhiên ly khai.

Diệp Tiềm nhìn bóng lưng Minh Nhi, thâm than nhẹ, thật là chủ nhân thế nào dường thị nữ thế ấy, Minh Nhi này bình thường ở trước mặt công chúa hết sức nhu thuận, nhưng đối với hạ nhân lại thật sự kiêu ngạo ương ngạnh.

Còn Minh Nhi, rất nhanh tìm được Cẩm Tú, đem chuyện này như thế như vậy thêm mắm thêm muối nói một phen, thấy Cẩm Tú nhũn mảy. Cẩm Tú không tin công chúa sẽ ghen tức giận dữ vì một tiểu thị nữ, nhưng mà – có lẽ chuyện này quả thật làm cho người ta không vui. Cái gọi là đề phòng cẩn thận làm việc, nhất định phải ngay lúc có manh mối liền bóp chết.

Vì thế Cẩm Tú suy nghĩ nửa ngày, rốt cục hạ lệnh, đem tiểu nha đầu Tổ Y gả cho nam nhân. Về phần chọn ai, Cẩm Tú không để ý, tùy tiện tuyển một nam nhân chưa lập gia đình trong phủ, hơn nữa làm nhanh việc động phòng, miễn cho phức tạp.

Lúc Tổ Y ngâm nước mắt gả cho hán tử nào đó trong phủ, Diệp Tiềm đang bồi bên người công chúa tâm tình vẫn không vui như cũ, vung bút vẩy mực.

bàn tay Công chúa trắng nõn cầm bút, hạ bút như du long, bất quá một lát, trên tờ giấy bạch quyền hiện ra một dãy núi nguy nga.

Dãy núi xa xôi, nhìn không chân thiết, nhưng dưới ngòi bút núi non cheo leo, lộ ra sương mù, thật thê lương.

Diệp Tiềm hỏi: "Đây là cái gì?"

Triều Dương công chúa nhũn mảy, liếc mắt một cái, mát mát nói: "Kỳ Liên sơn."

Diệp Tiềm nhũn mảy, hẳn tuy rằng chưa thấy Kỳ Liên sơn, nhưng đọc trong sách, biết núi này ở Mạc Bắc xa xôi, núi cao tuyết đọng hàng năm không tan, hình dáng hẳn là không phải thế này, tức thời cẩn thận nói: "Kỳ Liên sơn hóa ra là như vậy a."

Triều Dương công chúa buông bút, lắc đầu: "không phải."

Diệp Tiềm ghen lời, ngẩng đầu nghi hoặc nhìn về phía công chúa.

Triều Dương công chúa thở dài: "Ta tùy tay vẽ, không được sao?"

Diệp Tiềm vội gật đầu: "Đương nhiên được." nói xong hẩn cúi đầu quan sát bức họa, chỉ thấy bút chương đường nét trập trùng, tuân theo gọt giũa, mảnh dẻ có độ, đậm nhạt thỏa đáng, bút lực rất cao, không khỏi thở dài: "Công chúa, nàng tùy tay vẽ, họa kỹ thật sự rất tốt."

hắn được Tiêu Đồng dạy dỗ, Tiêu Đồng cũng từng cho hắn học vẽ, nhưng hắn thật sự không có thiên phú, học mấy ngày, bất quá miễn cưỡng ở mức có thể thưởng thức thôi. Nếu để hắn dùng bút vẽ tranh, thật sự còn xa được như công chúa, nên đối với họa kỹ của Triều Dương công chúa là thật tâm bội phục.

Ai biết Triều Dương công chúa lại không chút để ý, diễm môi gợi lên một chút ý cười châm chọc, lạnh lẽo nói: "Họa tốt, thì sao?" nói xong, thế nhưng nàng cầm lấy bức tranh vừa vẽ, cầm chặt trong tay, hung hăng vò, một lát sau, tranh biến thành một tờ giấy đen, lộn xộn, sau đó nàng tùy tay ném sang một bên.

Diệp Tiềm thấy vậy, biết trong lòng nàng mất hứng, nhưng vì sao mất hứng, lại thật sự không biết, đành không nói nữa, trầm mặc ở một bên.

Triều Dương công chúa ngồi ở chỗ kia, ngược mắt nhìn Diệp Tiềm, đạm thanh nói: "Người đi ra ngoài trước đi."

Diệp Tiềm trong lòng chất đắng, bất quá vẫn nở nụ cười, ôn thanh nói: "Được."

hắn yên lặng đi đến cạnh cửa, khi đi ra, vẫn quay đầu liếc nhìn công chúa.

Nhưng công chúa lại không thấy, một thân thanh lãnh ngồi nghiêng trước sạp, tóc dài uốn lượn khoát lên bờ vai gầy xinh đẹp tuyệt trần, sau đó như dòng thác chảy dọc cánh tay mảnh khảnh chậm rãi buông xuống.

Công chúa của hắn, có đôi khi giống như một bức họa vậy mực, quá mức xa xôi mà đau thương, hắn làm cách nào cũng không nhìn rõ.

Thời tiết mùa xuân, dương liễu múa trong gió xuân, hoa hạnh ánh vào xuân thủy, trong hậu hoa viên của vương hầu quý tộc nở thơm ngát đầy vườn, giai nhân khuê phòng thích nhất là tụ tập trong đình ngắm hoa, mỹ nhân quốc sắc thiên hương, xá tử yên hồng, tôn nhau rực rỡ, chọc người say mê, tâm tư rộng mở. Làm bảo tỳ của đương kim thánh thượng, cho dù ở Túc Ninh Thành, ngoài cửa cũng thu được thiệp mời nhiều như hoa tuyết.

Thiệp mời đó, đều có Cẩm Tú xử trí thay, cự tuyệt hết, nhưng một ngày có thiệp mời đến từ Bích La phu nhân khuê trung thân hữu của Triều Dương công chúa, vì thế thiệp mời này xuất hiện ở trước mặt Triều Dương công chúa. Triều Dương công chúa đang cảm thấy không thú vị, thấy bài thiệp này, nhân tiện nói: "đi xem, đi chơi đùa đi."

Đoàn xe kéo dài đi đến trước cửa phủ Bích La phu nhân, lúc công chúa hạ kiệu, Diệp Tiềm tự mình tiến lên, xoay người đỡ ngọc thủ thon thon của công chúa, Bích La phu nhân nhìn qua, chỉ thấy Diệp Tiềm thân hình mảnh mẽ, khí thế lạnh thấu xương, mặc dù ủy khuất làm nô, giờ tay nhắc chân vẫn có tư thái ngạo nghễ. Tức thời nàng không khỏi thờ dãi, nghĩ bản thân duyệt qua vô số nam nhân, bên người tiếc rằng không có trân phẩm này.

Phu quân đã qua đời của Bích La phu nhân cũng là đại tướng quân thân kinh bách chiến, hàng năm nàng ở Đôn Dương Thành kiến thức rất nhiều, vừa thấy Diệp Tiềm, liền biết người này tất nhiên không phải hạng người chịu ở lâu dưới người khác

Có ngày sẽ thăng chức rất nhanh, bản thân sao có thể có cơ hội tới leo lên? hiện thời mỹ ngọc ở trước mắt, nếu không thể nhất thương thức tư vị, năm sau chỉ có thể trông rỗng than thở thôi.

Tâm niệm tính toán mấy lần, nàng cũng không khỏi hâm mộ Triều Dương công chúa có phúc khí, hiện thời thiếu niên lang cao ngất tuấn tú, không công tiện nghi nàng ấy, thật đúng là gần gũi được ban lộc a.

Diệp Tiềm cảm nhận được ánh mắt Bích La phu nhân, nhớ tới chuyện cũ năm đó, trong lòng phản cảm, bất quá trên mặt cũng không lộ ra mảy may, cũng không ngừng đầu nhìn Bích La phu nhân một lần.

Triều Dương công chúa thấy ánh mắt Bích La phu nhân nhìn Diệp Tiềm, đương nhiên hiểu tâm sự của nàng, hai nữ nhân vừa dặt nhau vào tiêu phòng, cho lui bọn thị vệ thị nữ, mới lặng lẽ nói chuyện.

"Ngày đó là con mắt ai không liếc mắt nhìn người ta một cái, hiện thời lại như keo như sơn đâu!" Bích La phu nhân trong lòng rất ghen tị, cơ hồ muốn chỉ vào mũi Triều Dương công chúa mà nói chuyện.

Triều Dương công chúa mỉm cười, trong con ngươi toát ra ý cười có vài phần đùa cợt: "Người chó trách ta chưa cho người cơ hội, ngày đó ta đã đưa hắn đến cửa, nhưng người không hàng phục được, còn làm cho người ta chạy đâu!"

Bích La phu nhân "Hừ" một tiếng trong mũi: "Khi đó hắn còn nhỏ, sao biết cái gì, giờ được ngon ngọt, tự nhiên hiểu phong tình." nói đến đây, nàng nhìn Triều Dương công chúa, trong ánh mắt có ý tứ hàm xúc khác.

Triều Dương công chúa trong lòng ngăn ra, nhất thời minh bạch ý tứ Bích La phu nhân, nàng ấy chung quy là không bỏ xuống được Diệp Tiềm, thế nhưng còn muốn.

Bạn đang đọc truyện *Diện Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Đều là người hầu hạ công chúa

Tổ mẫu Bích La phu nhân vốn là muội tử của tiên đế, phong hào là Sùng Văn công chúa. Khi còn nhỏ, Bích La phu nhân thường xuyên theo bà tiến cung vấn an Hiếu Hiền hoàng thái hậu hồi đó. Khi đó tổ mẫu Triều Dương công chúa, đương kim hoàng thái hậu hiện nay còn là phi tử không được đế vương sủng ái, cũng thường xuyên đi trước mặt Hiếu Hiền hoàng thái hậu thỉnh an hầu hạ, thường xuyên qua lại, thành quen thuộc. Khi đó Triều Dương công chúa cùng Bích La phu nhân kết thành tình thân.

Sau này thế sự thay đổi, Bích La phu nhân gả ba lần, phu quân đều qua đời không rõ nguyên do, cổ tình nàng sinh ra kỳ lạ, trời sinh thân thể tuyết trắng nở nang, chỗ tư mật không một sợi lông, việc này truyền ra, nàng liền có thanh danh nữ tử Bạch Hồ tinh, đương nhiên là không ai dám cưới.

lúc này nàng đã nản lòng thoái chí, cũng không cầu gả, dựa vào di sản to lớn ba phu quân lúc trước lưu lại, rời khỏi Đôn Dương đi đến Túc Ninh Thành này, mở trạch viện tự lập môn hộ. Nàng đã trải qua nhiều đau đớn thống khổ, thấy rõ thế sự, nhìn đậm thế tục, bắt đầu chiều mộ điện thủ mời chào tế tử.

Nàng từ nhỏ diễm lệ, mắt ngọc mây ngai, dáng người nở nang, tính tình hào phóng, lúc cao hứng như các nam nhân sẵn khoái uống rượu bên hồ, lúc sa sút lại giống xuân khuê oán phụ ở trong lầu các thờ dài, đủ loại thần thái truyền ra, Túc Ninh Thành rất nhiều nam tử đều vì nàng mà đến, trở thành khách trong màn. Truyền thuyết nàng từng một đêm hoang đường ngủ mấy nam nhân, lại truyền thuyết nàng cùng phụ tử một đêm thông đồng. Nghe nói canh ba nàng cùng nhi tử như keo như sơn, canh bốn lại cùng phụ thân cá nước thân mật. Thế nhân nhắc tới việc này, coi đây là một đêm cuồng khởi chiến đấu chọi, song long hí châu.

Sau này thấy Triệu Dương công chúa gặp biến đổi lớn, hoảng hốt gả cho Bình Tây Hầu, vừa đúng cũng đi đến Túc Ninh Thành, một đôi khuê trung hảo hữu ngày xưa, đồng bệnh tương liên ca múa qua ngày, dần dần thành bạn tri kỉ. Hai người này đều không chút để ý chuyện nam nhân, người dùng điện thủ của ta, ta muốn nam nhân của người, đây đều là chuyện nhìn quen rồi.

Hiện thời Triệu Dương công chúa thu Diệp Tiềm, đúng lúc nùng tình mật ý, vì Diệp Tiềm từ nhỏ có chỗ khác thường, thô dài cứng rắn không ngại, ác chiến một đêm thần thanh khí sảng, biến nàng thành thiên kiều bá mị, hương thơm hỗn loạn, tan chảy thành nước. Bây giờ nàng cơ hồ một đêm không thể không có hân, sao có thể bỏ được đưa cho Bích La phu nhân ném đồ tươi mới đâu?

Bích La phu nhân thấy thần thái Triệu Dương công chúa, biết nàng không bỏ được, liền mím môi nở nụ cười, cũng không nói gì nữa, chỉ gọi ca múa, cho người dâng rượu và thức ăn, mở yến hội.

Trong khoảnh khắc, tiếng nhạc vang lên, ca nữ dáng người mạn diệu, tư thái xinh đẹp theo tiếng nhạc khoan thai khởi vũ, vài nam tử tuấn tú trắng nõn mặc y phục mỏng màu đỏ sẫm chậm rãi đi vào. Bọn họ tiến vào chào hỏi xong, hai người quỳ gối bên cạnh Bích La phu nhân, một đám lưng, một bóp chân, hầu hạ chu đáo. Hai nam tử khác đi đến bên người Triệu Dương công chúa hầu hạ, cũng một đám lưng, một bóp chân.

Nam tử đám lưng dần dần thay vì ấn, lực đạo mềm nhẹ, môn trớn tấm lưng duyên dáng của công chúa tư, theo tay hân, Triệu Dương công chúa chỉ cảm thấy thân mình mềm nhũn, tâm ý đang dạng, chỗ đó bắt đầu ẩm ướt. Nàng ra sao, nam tử phía sau cũng phát giác, như có như không xoa bóp quanh du huyết của nàng.

Huyệt vị này ở đốt sống thứ bảy, từ giữ cách ra một tấc rưỡi, vốn là huyệt hoành cách nội ứng, tên cổ là cách du. Xoa bóp huyệt này, làm nữ tử hưng trí, nếu thủ pháp thích đáng, cũng có thể tiết thân.

Truyền thuyết hoàng thái hậu tiền triều ở goá, hoạn quan Dương Bùi Minh bên người giỏi nhất cái nói, chỉ bằng một ngón tay, từng làm hoàng thái hậu ngâm kêu liên tục không kềm chế được. Việc này truyền ra, mọi người kinh ngạc, không biết bao nhiêu người đoán Dương Bùi Minh kỳ thực là chưa cắt trần căn. Mãi cho đến đời sau có người quật mồ Dương Bùi Minh để tiên thi (quật roi vào xác), mới phát hiện ra, hân ta quả thật là không có cái thứ ba tắc kia.

Lúc này Triệu Dương công chúa nghĩ chuyện này trong tiếng ti trúc dâm mỹ, chỉ cảm thấy nam tử phía sau tay chậm rãi đi xuống, thế nhưng lại đến huyệt thừa phủ. Huyệt thừa phủ ở giữa hai cánh mông, ấn huyệt này có thể lui âm thụ u, mà vị trí huyệt lại rất mật hỗn, xuống chút nữa một phân, đó là nơi ngọc son hở ra sen thơm trần đây.

Nếu là trước kia, thì cũng thôi, nhưng lúc này Triệu Dương công chúa trong dâm mỹ dập dờn bỗng nhiên sinh ra một tia phản cảm, mảy liễu hơi nhú, không biết nên vẫy lui hân, hay là cứng rắn hưởng thụ hầu hạ.

Nhưng vào lúc này, cửa tiêu phòng bị mở ra, thiếu niên Diệp Tiềm một thân áo bào trắng cầm kiếm đứng ở cửa, hai hàng lông mày thanh lãnh, môi mỏng héch lên, một tay đặt trên kiếm, mâu quang lạnh thấu xương xuyên qua này phồn hoa xinh đẹp kinh thế, thẳng tắp bắn tới Triệu Dương công chúa.

Xuyên qua trúc nhạc nhẹ nhàng, xuyên qua sa y, Diệp Tiềm chỉ thấy nữ nhân mình âu yếm lười nhác dựa nghiêng trên sập từ đàn chạm hoa, mặt mày thần nhiên, dáng người mạn diệu, quyn rũ phong tình vô hạn, thần thái kiều khiếp vô lực, mị diễm giống đêm hôm đó, cùng hân triền miên trên giường gần lò sưởi.

Nhưng lúc này, dưới chân và sau lưng nàng, là nam nhân khác.

Thiếu niên cúi đầu, trong mắt giấu mũi tên như băng, tay cầm kiếm động đậy.

Triệu Dương công chúa thấy Diệp Tiềm đứng trước cửa, mím môi mỉm cười, cũng không tiếp lời, chỉ rất có hứng thú nhìn nam nhân kia.

Bích La phu nhân khẽ cười một tiếng, hô: "Triệu Dương, tân hoan này của người nghĩ cũng thật nhanh, có thể nháy mắt đã đuổi tới đây."

Triệu Dương công chúa vẫn cười nhìn Diệp Tiềm, không cho hân tiến vào, cũng không đuổi hân ra ngoài.

Bích La phu nhân thấy vậy, đành nói: "Diệp Tiềm đã đến, vậy cùng Truy Vân, Lưu Phong hầu hạ công chúa đi."

Truy Vân, Lưu Phong bên cạnh Triệu Dương công chúa lúc này cũng đã ngừng tay, tác tìm tòi nghiên cứu nhìn thiếu niên cầm kiếm ở cửa, giờ nghe thấy Bích La phu nhân nói, không nhìn nữa, cúi đầu tiếp tục động tác.

Diệp Tiềm mặt mày lãnh ngạnh, nâng bước xuyên qua vũ nữ nhạc sĩ đi đến phía trước công chúa, đứng thẳng, hai mắt sắc bén đảo qua hai điện thủ, trầm thấp đè nén nói: "Tránh ra."

Lời này vừa nói ra, mặt Bích La phu nhân sùng sốt, rồi nhủ mảy, cười nhìn Diệp Tiềm, cũng không nói. Triều Dương công chúa trong tay vỗ về một cái chén bạch ngọc hoa sen, cúi đầu không biết đang xuất thần đi đâu.

Vân Lưu, Truy Phong vốn cũng là nam nhân số một số hai được Bích La phu nhân sùng ái, nếu không phải thế, làm sao có thể đến phiên bọn họ tới hầu hạ khách quý của Bích La phu nhân đâu. Bọn họ thường ngày ở trong phủ kiêu hoành, xem như dưới một người trên mấy người, còn không có ai dám nói chuyện như vậy với bọn họ.

Lúc này hai người này cũng sùng sốt, sau đó phản ứng lại, Lưu Phong bên chân ngược mắt liếc Diệp Tiềm, không chút để ý nở nụ cười, Truy Vân ở sau lưng hừ một tiếng trong mũi, tiếp tục cúi xoa bóp công chúa, hai tay vuốt ve thừa phù huyệt, tư thế tham lam.

Diệp Tiềm thấy vậy, mảy nhiễm tức giận, trên mặt càng lạnh thấu xương, tay hẩn đề vô kiểm khẽ nhúc nhích, chỉ nghe một tiếng kiểm reo, kiểm so với hẩn còn thanh lãnh hơn vài phần, hẩn quang bốn phía đã xuất ra.

Truy Vân Lưu Phong tay cứng đờ không dám động, các vũ nữ nhạc sĩ cũng đều ngừng lại, toàn bộ tiêu phòng yên tĩnh có thể nghe được tiếng hoa bay lá rụng bên ngoài.

Sau một hồi, Truy Vân bỗng nhiên phát cười khẽ ra tiếng, lạnh lạnh nói: "Vị tiểu công tử này, nếu ngươi thích, cùng nhau đến hầu hạ công chúa là được. Cần gì cầm đao kiếm, nếu kinh động công chúa, phu nhân, là đắc tội lớn."

hẩn có thể trở thành người thứ nhất bên Bích La phu nhân, đương nhiên cực kì tuấn mỹ, lúc này lại cười lên, ngay cả nam nhân cũng thấp phần mị hoặc.

Diệp Tiềm mặt lạnh lẽo đầy sương, không có dấu hiệu tan đi, hẩn nhàn nhạt liếc nam nhân này, nhẹ giọng phun ra hai chữ: "Cút ngay."

Truy Vân chỉ cảm thấy thiếu niên áo bào trắng này liếc mắt một cái, bao hàm mười phần khinh miệt coi thường, hơn nữa hai chữ cút ngay này khơi dậy tâm sự chôn trong lòng hẩn, vì thế mặt mảy nhất thời cũng lạnh xuống, bỗng nhiên châm chọc cười nói: "Chúng ta đều là người hầu hạ công chúa, ai cao quý hơn ai đâu." Mâu quang hẩn đi xuống, đi đến trường kiếm trong tay Diệp Tiềm, khẽ cười một tiếng nói: "Ngươi cho là ngươi cầm kiếm thì sẽ là tướng quân sao? Còn không phải giống như chúng ta, hầu hạ bên người công chúa và phu nhân, dựa vào nam sắc thượng vị cầu vinh mà thôi!"

Lời này vừa nói ra, trọc đúng chỗ đau của Diệp Tiềm, hẩn nhủ mảy, liễm mục, tay nắm kiếm càng chặt.

Truy Vân chỉ cảm thấy mình đã toàn thắng, hết sức đắc ý, tức thời quay đi, cúi đầu trước công chúa và phu nhân: "Truy Vân lỗ mãng, đắc tội Diệp tiểu công tử, nhưng thật sự là công tử khí thế bức người, Truy Vân không thể không cãi lại mấy câu."

Tuy rằng Truy Vân thỉnh tội, nhưng trong lòng không sợ, hẩn thường ngày được phu nhân sùng ái, phu nhân tính tình mềm mại, sớm sùng bọn họ đến vô pháp vô thiên, chỉ cần không phải giết người cướp của, cũng không quản bọn họ.

Quả nhiên, Bích La phu nhân thấy vậy, cũng không trách phạt, chỉ quẹo rũ cười, ra lệnh: "Tha ngươi là được, nhanh hầu hạ công chúa đi."

Truy Vân nghe lời này, đắc ý nhìn Diệp Tiềm, một lần nữa quỳ gối phía sau công chúa, xoa lưng.

Công chúa lúc này vẫn cúi đầu thưởng thức chén bạch ngọc hoa sen, cái chén màu trắng, bàn tay công chúa mềm nhẹ cầm, mười móng tay đỏ như máu. Bên môi anh đào có một chút cười, có phải chén bạch ngọc quá mức thanh lãnh, mặt cười mơ hồ lộ ra hàn ý.

Truy Vân sau lưng công chúa cười, nhìn Diệp Tiềm cười càng phô trương, hẩn nâng tay, một bàn tay xoa lưng công chúa, tay kia thì tắc theo đường cong mềm mại uyển chuyển tìm kiếm đi xuống.

Ngay lúc tay Truy chạm vào lưng công chúa, tay Diệp Tiềm bỗng nhiên động.

Kiểm như điện, ảnh như gió, một đường xẹt qua tiêu phòng, mọi người hoa mắt.

Truy Vân ý cười dịu vô dương oai động lại trên mặt hẩn, kinh hách to lớn khiến cả người hẩn cứng lại. Lúc hết thấy an tĩnh lại, hẩn nhìn thấy mọi người hoảng sợ nhìn mình, trong tai phảng phất nghe tiếng động tí tách.

hẩn cảm thấy một con đau nhức đánh úp lại, phảng phất bị đao nhọn chọn đâm vào tim, đau đến tim co thắt lại.

hẩn cắn răng cúi đầu, lại nhìn kĩ, chỗ bả vai sát cánh tay, phảng phất bị người ta khoét ra một con sông nhỏ, máu từ đó chảy xuống, đỏ tươi ồ ạt chảy như suối.

Bạn đang đọc truyện *Diện Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Hôm nay khí trời tốt lắm

Truy Vân tê liệt đờ đẫn, điên cuồng kêu to một tiếng, sau đó trợn mắt choáng váng ngã xuống đất.

ánh mắt mọi người xoát xoát tụ lại chỗ Diệp Tiềm.

Diệp Tiềm, tay phải vững vàng cầm kiếm, mũi kiếm vẫn chảy máu.

Hai tròng mắt thâm trầm lộ ra điên cuồng khát máu, đuôi lông mày bay lên cuồng loạn không kiềm chế được, trên khuôn mặt cương nghị là quật cường cùng bất hồi.

Trong tiêu phòng âm áp như xuân, trong khuê phòng kiều diễm dâm mỹ, hấn giống như ngọn thương đứng sừng sững, tựa như một cổ hàn lưu đến từ phương bắc xa xôi, lạnh thấu xương, làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

Diệp Tiềm nắm chặt kiếm trong tay, hai mắt nhìn chăm chăm chủ nhân mình -- Triều Dương công chúa.

Triều Dương công chúa rút cục buông chén bạch ngọc hoa sen xuống, nâng mắt lên, nhẹ nhàng liếc nhìn hấn, nhàn nhạt nói: "Người xuống tay quá nặng."

Ngữ khí thật đậm, như mây khói bay bốn phía trong tiêu phòng. Dáng vẻ kia, phảng phất đang trách cứ đũa trè nghịch ngợm gây tai họa.

Diệp Tiềm không nói, cúi mắt, giấu quật cường và khát máu, nhưng tay cầm chặt kiếm lại nhẹ nhàng rung động.

hấn biết mình xúc động làm chuyện không nên làm, nhưng mà -- ở trước mắt hấn dám mạo phạm Triều Dương công chúa, hấn không thể không ra tay.

nữ nhân ngồi trước mặt hấn kia, thế nhân nói nàng dâm mỹ hoang đường, thế nhân nói nàng mị hoặc chúng sinh, nhưng ở trong mắt hấn, đó là Triều Dương.

Bất luận kẻ nào, cũng không thể đụng chạm nàng ở trước mặt hấn dù chỉ một chút.

Cho dù hấn chỉ là một trong nhiều diện thủ của nàng, cho dù bởi vì hấn hành động lỗ mãng chọc nàng không vui, hấn cũng không cho phép.

Dù hấn hèn mọn thế nào, dù nàng cao quý thế nào, cũng không cho phép.

Triều Dương công chúa hơi hơi nheo mị mâu, bên môi tràn ra một tiếng thở dài.

Bích La phu nhân luôn không nói gì bỗng nhiên nở nụ cười, cười hào phóng không để ý: "Diệp Tiềm, không cần đứng ở đó, thu hồi kiếm, nhanh bồi bên người chủ nhân người." nói xong nàng lại chỉ Truy Vân trên đất, ý bảo hạ nhân nói: "Đưa hấn đi." Lời nói trong đó không hề có ý tứ thương tiếc, phảng phất nằm đó là một tảng đá.

Lập tức có hạ nhân nối đuôi nhau vào, nâng Truy Vân ra, lại nhanh chóng cúi đầu quét dọn vết máu. Bích La phu nhân trị người có cách, bất quá một lát, trong tiêu phòng đã không còn vết máu nào. Bọn thị nữ lại đốt huân hương, mở cửa sổ thông gió, rất nhanh trong phòng ngay cả một chút mùi cũng không còn.

Lúc chuyện này phát sinh, Luru Phong luôn luôn ngồi quỳ ở dưới chân công chúa, hấn mở to hai mắt nhìn hết thấy, lúc chung quanh khôi phục nguyên dạng, phảng phất căn bản chưa từng có chuyện gì, hấn còn mơ hồ cho rằng đó chính là một giấc mộng.

Tay hấn bắt đầu run run, sau đó thân mình cũng bắt đầu run run, hấn ngẩng đầu nhìn Diệp Tiềm, cả người như lá khô trong gió lạnh, trong mắt là ác thần Diệp Tiềm.

Bích La phu nhân hạ mi: "Luru Phong, nếu thân mình không khỏe, cũng lui xuống."

Luru phong nghe thế, vội ngã xuống đất, run giọng nói: "Đa tạ Phu nhân thanh toán." nói xong dè dặt cẩn trọng đi vòng qua Diệp Tiềm, giống như né tránh quỷ mị, cướp cửa mà đi.

Bích La phu nhân cười lạnh một tiếng, nói với Triều Dương công chúa: "Công chúa, người khác đều nói Bích La ta cơ hồ thu hết kỳ nam từ trong thiên hạ, hiện xem ra, nam từ trong phủ ta, thật sự không lên được mặt bàn." nói đến đây, nàng đậm liếc Luru Phong chạy trời chết, cười nói: "một đám nam nhân a, cũng chỉ là quỳ ở đó xoa bóp chân căng thôi, đâu đáng giá nhắc tới."

Triều Dương công chúa cười không nói, mị mâu hơi nhếch, dư quang đảo qua Diệp Tiềm vẫn đứng thẳng bất động, lạnh lùng nói: "Diệp Tiềm, còn không chào hỏi Bích La phu nhân?"

Diệp Tiềm cắn răng, cằm căng thẳng, bộ mặt cứng ngắc chậm rãi quay sang Bích La phu nhân.

Bích La phu nhân, chân trần, lộ bộ ngực, vạt áo buông lỏng, nùng hương diễm lệ, lúc này thấy Diệp Tiềm nhìn về phía mình, tuy không nói, nhưng cười thân nhiên, đuôi lông mày mang mị, khéo mắt đưa tình.

Diệp Tiềm thu mắt, qui một gối, đánh giọng nói: "Diệp Tiềm gặp qua Bích La phu nhân."

Bích La phu nhân nhẹ giọng cười, ánh mắt nhìn Diệp Tiềm phảng phất nhìn tiểu đệ nhà bên, nhu hòa: "Đứng lên đi, hảo hảo ngồi bên cạnh hầu hạ chủ nhân người."

Diệp Tiềm im lặng đứng dậy, dời bước, như ngọn thương đứng sau lưng Triều Dương công chúa, đứng thẳng vững vàng, mặt mày sẫm nghiêm.

Yến hội tiếp tục tiến hành, nhạc khí lại vang lên, đám vũ nữ thu thập hồn vía, một lần nữa tiếp tục nhảy múa.

Yến hội quá nửa, chén bạch ngọc hoa sen đã hạ, thay đổi thành chén đỉnh văn dạ quang, thị nữ quần áo điểm lệ rót đầy rượu nho tây vực màu đỏ sậm vào trong chén dạ quang, ngón tay ngọc của công chúa nâng chén, uống một hơi cạn sạch ngọc dịch đỏ sẫm.

Công chúa và phu nhân đối ẩm vài lần, dù rượu nho không say, nhưng hai gò má đã như vẽ loạn son đỏ, hai mắt sóng nước mê ly.

Bích La phu nhân say rượu côi la sam, bộ ngực trong suốt ôn ngậy như mật, hai khóa nhỏ tím óng ánh trong suốt, chỉ làm cho người ta hận không thể cúi đầu hái xuống. Bên người nàng hai nam sủng, một đờ phu nhân kiều nhuần vô lực, một người khác côi bỏ hồng bào, lộ ngực, cung kính ôm Bích La phu nhân quần áo nửa côi vào trong ngực.

Bích La phu nhân ở trong lòng nam nhân cười khê, cười đến thiên kiều bách mị, liếc Diệp Tiềm đứng ngao nghể cao ngất, lại nói với Triều Dương công chúa: "Ta trời sinh sợ lạnh, người cũng biết. Tuy rằng tiêu phòng ấm áp, nhưng chỗ nào có nam nhân trong lòng mới thoải mái a." nói đến đây, nàng kéo khuôn mặt nam thị trắng mềm vào trong ngực khê cọ, môi son ấn lên khuôn mặt nam thị, lưu lại một thong ấn đậm mỹ. Nhưng nam thị kia không loạn, giữ bốn phận làm đệm thịt sưởi ấm người trước mặt, cho Bích La phu nhân dựa vào.

Công chúa tiếp tục uống rượu nho, hai gò má đỏ như ráng chiều, thấy tình cảnh này cười khê một tiếng, liền cũng côi bụi tóc, tóc như mây đen thướt tha bên hông, tựa vào sạp, tìm vui.

Lúc này, một nam sủng hầu hạ Bích La phu nhân, bắt đầu vuốt ve hai bầu ngực nàng, mọi người chỉ thấy hai luồng trắng nõn mềm mại được bàn tay nam nhân kia xoa nắn thành các loại hình dạng, Bích La phu nhân cũng không ngăn cản, lắc lắc eo thon phong tiêu, lười nhác vô lực nằm trong lòng một nam nhân khác, phát ra tiếng ngâm kêu như có như không.

Nam sủng kia thấy vậy, càng bạo dạn, tay bắt đầu vuốt ve xuống, cuối cùng đi vào trong váy nàng. Mọi người ở đây đã quen mắt, không ai dám nhìn thẳng, cuống quýt tránh đi, nhưng có người hầu khó nén tò mò, vụng trộm nhìn qua.

Bởi vì cái tay kia đã tham nhập vào chỗ sâu trong la quần, không biết tình cảnh trong đó như thế nào, nhưng làn váy cao thấp lay động, cái tay kia tất nhiên là ở nơi cô thỏm kia bừa bãi qua lại.

Lúc này Bích La phu nhân hai mắt ẩn tình, ngón tay ngọc cầm lấy song chường của một nam nhân khác, vẻ mặt hoảng hốt, một lát nhú mày, một lát vui sướng, thỉnh thoảng phát ra ngâm thán ngân nga. Mọi người thấy rõ, không khỏi tâm hoảng ý loạn, một đám chớp mũi đỏ mồ hôi, động tình theo.

Dưới làn váy cái tay kia dao động càng mãnh liệt, làn váy cơ hồ bị kéo tung lên, trên thân thể Bích La phu nhân, luồng bạch ngọc rung động không thôi, hai khóa nhỏ tím trắng tập đứng lên.

nam tử dưới thân thấy vậy, rõ ràng vuron hai tay ra, mỗi bàn tay niết một viên, tinh tế vuốt ve khóa nhỏ tím trong tay. Vì thế Bích La phu nhân, hai luồng to lớn lơ lửng mềm mại, ngửa mặt nằm tựa vào trong lòng nam nhân, được một người lấy tay ôm chặt hai khóa châu tím, lại bị một người khác nằm sấp quỳ gối phía trước tận tâm lấy tay hầu hạ động thủy tuyền. Hai nam tử thở dốc dồn dập, Bích La phu nhân ở giữa yêu kiều kêu liên tục, khi thì cao vút khi thì thấp mê, ngâm kêu này cùng nhạc khúc trong tiêu phòng, thế nhưng hết sức hòa hợp.

Hết thấy tình cảnh này, Diệp Tiềm làm như không thấy, hẩn mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, tâm không để ý, đem hết thấy tiếng đậm mỹ trong tiêu phòng ném ra bên ngoài.

Người khác có lẽ không biết, Triều Dương công chúa lại biết, Bích La phu nhân phạm đã nhìn trúng cái gì, dù hao tổn tâm cơ, trải qua mọi khó khăn, thế nào cũng phải nghĩ biện pháp lấy về. hiện thời nàng ấy nhìn trúng Diệp Tiềm, lần đầu tiên dẫn dụ đã bại trận, sẽ không vội vàng tiến hành lần thứ hai. Bây giờ có ý ở trước mặt Diệp Tiềm làm ra đám thái này, kỳ thực cô ý khiến hẩn nhớ kỹ tư thái, nói không chừng ngày nào có thêm chuyện gì, Diệp Tiềm sẽ tâm trí rối loạn.

Triều Dương công chúa cúi mâu, dùng dư quang nhìn Diệp Tiềm, chỉ thấy Diệp Tiềm vẻ mặt tự nhiên, tiếng thở vẫn vững vàng trầm định, cũng không có dấu hiệu mê loạn. Nàng thấy vậy, trong lòng thế nhưng nổi lên một tia tự đắc, thầm nghĩ: gia nô này, chung quy không giống người khác, sao có thể dễ dàng rối loạn tâm trí.

Nàng lại nhớ cảnh mình ở Ngọc Hoa trì dẫn dụ Diệp Tiềm, nhất thời cảm thấy khi đó hẩn cương nghị cứng nhắc hết sức thú vị. rõ ràng là đại nam nhân cao hơn mình, nàng lại hận không thể nhìn gương mặt hẩn, trêu chọc một hồi mới vui mừng.

Lúc này hai nam một nữ đang lúc tận hứng, vì thế nam tử dưới chân Bích La phu nhân đứng dậy, mở hồng bào, đuôi trắng như tuyết lộ ra, kéo váy Bích La phu nhân lên, cái móng hữu lực đẩy lên phía trước. Mọi người không khỏi trừng lớn hai mắt, nhìn Bích La phu nhân nằm ngửa lên nam tử phía sau, môi đỏ khê nhếch, hút một ngụm khí, sau đó nam tử phía trước chậm rãi tiếp tục đưa đẩy, hơi thở nàng chậm rãi phun ra, mặt mày rạng rỡ, như vui thích, lại như đang thừa nhận chuyện gì rất khó thừa nhận.

Triều Dương công chúa nhả mị nhiều về, lúc động tình có một cổ tư thái phong lưu, Bích La phu nhân trời sinh tư chất phong diễm, cơ bạch tái tuyết, ngày thường mặc la quần còn không thấy rõ, hiện quần áo bỏ xuống, chỉ thấy cả người nàng trắng như ngọc tuyết, hai điểm tím đỏ run rẩy, tóc đen như mực buông xõa, điểm lệ như thược dược hải đường. Lúc này vưu vật bị hai nam nhân giáp công, rầm rì khoái hoạt, nhưng hai mắt sáng lại ngao nghể lúc có lúc không nhìn Diệp Tiềm bên này.

Đám vũ nữ sớm dừng múa, hai gò má đỏ hồng nhìn hết thấy, các nàng lúc này thấy tình cảnh đó, đều không khỏi âm thầm đoán trong lòng, không biết cái kia đến cùng có kích cỡ gì, thế nhưng khiến Bích La phu nhân lộ ra vẻ mặt khó có thể chịu nổi.

Nam tử này tiến vào rồi, bắt đầu nông sâu chậm rãi ra vào, động tác này cực kì có kết cấu, thoát nhìn là người kinh nghiệm sa trường, làm Bích La phu nhân thanh thanh ngâm kêu, rên rỉ không ngừng.

Cổ tình lúc này, nam nhân ôm Bích La phu nhân phảng phất cũng không chịu thua, bỗng nhiên buông hai khóa nhỏ tím ra, nâng thẳng Bích La phu nhân vẫn đang bị nam nhân kia thao, bỗng mông ngọc rung chuyển lắc lư, chỉ thấy hắn vừa dùng sức một cái, nghe thấy Bích La phu nhân hét hoảng thét lên một tiếng, càng triển miên hơn.

Giữa sân mọi người cơ hồ ngừng thở, cũng không dám tin nhìn hết thấy.

Tác giả có chuyện muốn nói: Khụ, ta biết các người không thích xem Bích La phu nhân, nhưng mà người này rất quan trọng, về sau nàng trực tiếp làm cho cảm tình của công chúa và tiểu Diệp Tử tiến triển rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Diện Thủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Hôm nay khí trời tốt lắm

Ngày thường Bích La phu nhân không tránh nội thị, nhưng hôm nay trước mặt ca nữ, vũ nữ, nhạc sĩ lại gan lớn làm thế, cũng là phá lệ một lần. Vì thế nhóm người này không khỏi thờ dài, trách không được ngoại nhân truyền Bích La phu nhân đêm đêm ngủ mấy nam nhân, hóa ra nàng quả thật là có thể trước sau phun nấp, song long hí châu.

Hai nam nhân phối hợp thỏa đáng, người công ta lui, người tiến ta ra, hai bên cùng làm, Bích La phu nhân kẹp ở giữa trở thành kêu trời không thấu, kêu đất chẳng hay, chỉ có thể phát ra từng tiếng âm leng.

Thân ở trong cảnh dâm mỹ, Diệp Tiềm vẫn thần sắc không thay đổi, lạnh nhạt như ban đầu.

Có thể khiến hắn tham luyện nữ sắc, vốn chỉ có một, nàng chỉ nhẹ nhàng câu lên một ngón tay với hắn, hắn liền sớm phát cuồng; nếu nàng hồ hững với hắn, dù là thể gian tuyệt sắc dâm đảng ở trước mắt, hắn chẳng quan tâm.

Triều Dương công chúa cũng không đem tình cảnh bức này nhìn vào trong mắt, thần trí nàng sớm bay vào hư vô.

Nàng nghĩ đến Diệp Tiềm, định xoay mình, bỗng nhiên nhớ lại vừa rồi hắn rút kiếm đã thương người. một khắc đó, hắn lấy khí thế không gì địch nổi đứng ở đó, mặt mày thanh lãnh rõ ràng hàm chứa đau đớn ngoại nhân khó có thể nhìn thấy.

hắn bình thường là một thiếu niên kiên nhẫn trầm định, sao có thể làm ra chuyện xúc động thị huyết, hắn làm như thế, có phải muốn nói cho mình: hắn để ý.

hắn dùng phương thức bá đạo huyết tính như vậy tuyên cáo với nàng, bên nàng, chỉ có thể có hắn.

Người khác, là không thể.

Triều Dương công chúa nhớ tới đây, trái tim nổi lên ngọt ngào, nhưng chút ngọt ngào kia lại hóa thành tro, tiêu tan như mây khói, nàng ngược lại bắt đầu nhú mảy.

Nam nhi như thế, đâu phải hạng người chịu ở lâu dưới người khác?

hắn có thể lưu luyện bên mình nhất thời, làm sao có thể có một đời?

Nghĩ đến đây, Triều Dương công chúa trong lòng lại nổi lên bi ai, ngón tay ngọc thon thon cảm chén dạ quang run lên không có lý do.

Bất quá là hoa trong gương trắng trong nước, một hồi tham hoan thôi, qua hết ngàn ngày, nàng sớm coi hết thấy phù hoa là đám mạt, sao bắt đầu để ý đầu.

Triều Dương công chúa nghĩ đến đây, mày đẹp nhiễm thống khổ, bóng lưng không khỏi hiện ra hiu quạnh.

Diệp Tiềm đứng sau lưng nàng, với tràng hoang đường dâm loạn cách đó không xa kia không từng để vào mắt nửa phần, nhưng Triều Dương công chúa bỗng nhiên cô đơn, hắn lại thấy được. Nhấp môi, hắn rút cục vẫn tiến lên một bước, nửa quỳ, thấp giọng hỏi: "Chủ nhân?"

Trong lòng Triều Dương công chúa đang nghĩ tới hắn, hắn lại phảng phất đoán được tâm tư nàng, một tiếng động đưa vào tai hơi ảm lạnh, nhưng hành động này chẳng những không khiến Triều Dương công chúa cảm niệm, ngược lại càng làm cho lòng nàng không có lý do lo lắng một trận, tức

thời không khỏi nhủ thầm nói: "Người đi xuống trước đi."

Diệp Tiềm nghe thấy, mặt hơi nhẩn.

Triều Dương công chúa thấy hần thế nhưng không lập tức nghe lệnh, càng cảm thấy mình vừa rồi đoán không sai, thiếu niên Diệp Tiềm này ngày thường nhìn như mềm mại phục tùng, nhưng ở trong khung có một cỗ ngạo nghễ, cứ thế mãi, nàng sợ là khó có thể khống chế.

Vừa nghĩ, trên mặt nàng liền thấp phần không vui, trong mắt vô tình vô tự, dùng ngữ khí ngày xưa bọn hạ nhân quen thuộc nhất, mát đậm thanh lạnh lòng nói: "Thế nào, người không nghe lời ta nói sao?"

Diệp Tiềm nghe được lời ấy, trong mắt buồn bã, hần cũng không thể đoán được tâm tư khó dò của nữ tử trước mắt này, hần chỉ có thể nghĩ nàng chung quy là giận mình.

Bởi vì hần lỡ mang đấm nam tử vừa rồi hầu hạ nàng, nàng tức giận.

Diệp Tiềm nắm chặt kiếm, mím môi, cúi đầu, thấp giọng nói: "Vâng, ta đi ra ngoài." nói xong, hần đứng dậy, đi khỏi nơi ôn nhu phồn hoa này.

Người hầu và đám vũ nữ cũng không chú ý tới thiếu niên vừa rồi làm toàn trường khiếp sợ đã rời đi, tâm tư các nàng toàn bộ đều ở chỗ ba người hoang đường nơi chủ vị kia.

Bích La phu nhân, tình dâng đến tận cùng, theo động tác của hai nam nhân ra vào kia lắc lư càng mạnh, trong khoảnh khắc sóng hồng cuộn cuộn, hoa đào khắp nơi, dạ oanh nước nở, cảnh xuân vô hạn. Bất quá dù say mê như thế, Bích La phu nhân cũng đã nhận ra Diệp Tiềm rời đi.

Diệp Tiềm vừa đi, Bích La phu nhân nhất thời cảm thấy hai căn cốt to cứng rắn trong cơ thể kia đã không có lực đạo, thân thể cũng không còn hứng thú, miễn cưỡng ửng phỏ vài cái, chung quy cảm thấy không được, vì thế hai nam nhân đáng thương kia đang hứng khởi, chợt thấy mặt chủ tử vốn mê loạn lại trầm xuống.

Bọn họ nhất thời cứng đờ, động tác mãnh liệt liền dừng lại, một cử động nhỏ cũng không dám, nhìn nữ tử nằm giữa hai người.

Nữ tử mềm mại, động tình mặc cho bọn họ tùy ý chà đạp, nhưng lúc giận lên, lại có thể quyết định sinh tử của bọn họ.

Quả nhiên, Bích La phu nhân đậm thanh ra lệnh: "không cần các người hầu hạ, đều đi xuống đi."

Ra lệnh một tiếng, hai nam tử rút ra lửa nóng cứng rắn, quỳ xuống cáo từ, sau đó xám xịt ly khai, không dám lưu luyến chút nào. Mà người hầu hạ còn lại, cũng sát ngôn quan sắc, quỳ lạy lui ra, sau đó, chỉ còn lại Bích La phu nhân và Triều Dương công chúa và vài người hầu hạ thân thiết.

Nô tì của Bích La phu nhân quỳ tiến lên, cầm khăn lụa màu trắng giúp Bích La phu nhân lau sương đọng phía dưới, lại cầm áo choàng phủ thêm cho nàng, lúc này mới cung kính đứng một bên chờ phân phó.

Triều Dương công chúa thấy vậy, đương nhiên biết tâm sự của Bích La phu nhân, khẽ cười một tiếng, thờ dài nói: "Người chẳng bao lâu đã vì nam nhân như thế mà dễ bụng, mấy hôn phu lúc trước cũng không từng được thế."

Bích La phu nhân miễn cưỡng nằm trên sạp, liếc mắt nhìn Triều Dương công chúa: "Sao người thả hần đi, không phải là không nữ, sợ ta một ngụm nuốt hần vào bụng sao."

Triều Dương công chúa nghe vậy cười lạnh: "Nếu người có thể nuốt vào, thì cứ nuốt đi, cần gì phải hỏi ta."

Bích La phu nhân không khỏi cười to: "Người thật hào phóng, bất quá hần quá lớn, ta cũng không nuốt nổi."

Triều Dương công chúa ngược mắt: "Bất quá là một thiếu niên nho nhỏ thôi, có thể lớn hơn trời sao? Người sao nuốt không nổi?"

Bích La phu nhân dùng cười, nghiêm cẩn ngồi lên: "hần rất lớn, ta xem ít nhất phải bằng hai."

Triều Dương công chúa nhớ tới chuyện cũ, lại cười lạnh: "Người cũng từng nhìn cẩn thận!"

Bích La phu nhân nghe lời này, ngấm ngấm Triều Dương công chúa một phen, bỗng nhiên ôn nhu nói: "Đêm đó ta không chạm vào hần mấy may, đến cùng bao lớn ta quả thật không từng nhìn thấy, người cũng không cần nghi ngờ ta. Về phần hần lớn bao nhiêu, ta xem chắc chắn không nhỏ, bằng không cũng không đến mức cho người trầm mê thế này."

Triều Dương công chúa nghe vậy sững sờ, cúi đầu không nói.

Bích La phu nhân thấy nàng như thế, thờ dài một tiếng: "Triều Dương, chúng ta tỷ muội kết giao, đều tự nhận hết khổ sở thế gian, hiện có thể gặp lại nơi Túc Ninh Thành nho nhỏ này, cũng là duyên phận rất lớn. Ta luôn luôn coi người là bạn tri kỷ, phạm là ta có, người thích, đều cho người hết."

Triều Dương công chúa vẫn cúi đầu trầm mặc không nói.

Bích La phu nhân lại nói: "Giờ ta chỉ thích Diệp Tiềm này, vốn là bày phần thích, qua đêm nay, bày phần đã biến thành chín phần. Nếu cầu mà không được, ta thật sự là đêm không thể ngủ, nếu người chỉ coi hần là nô tài, vậy đưa hần cho ta một đêm, coi như hiểu ta tương tư khổ."

Bích La phu nhân nói đến đây, tạm dừng một lát, nhìn về mặt Triều Dương công chúa, lại tiếp tục nói: "Nếu ngươi thế nhưng động chân tình, đặt một thiếu niên như vậy ở trong tim, ta cũng sẽ không đoạt thứ người yêu thích."

Triều Dương công chúa nheo mị mâu, thật lâu sau, rốt cục nói: "Vừa rồi ngươi cũng thấy, hấn tuy rằng là nô tài đê tiện, nhưng cũng đã khiến ta hữu tâm vô lực." Nàng ngước mắt, nhìn Bích La phu nhân, nhàn nhạt nói: "Ta sợ là đã không sai sử được hấn."

Bích La phu nhân nghe vậy, lại nở nụ cười: "Hấn càng như thế, ta càng yêu. Bên cạnh ta nam sủng vô số, người người bộ dạng phục tùng liêm mục làm nô tài, làm sao từng có nam tử như Diệp Tiềm, ta chính là yêu hấn như vậy." Nàng mặt mày tràn ra thần thái mong đợi: "Hấn giống như một con ngựa hoang, cuồng dã không kiềm chế được, không phải ai cũng có thể khống chế, cô tình càng khó phục tùng, ta càng thích, hấn không thể cười lên, chẳng sợ hấn làm ta ngã tan xương nát thịt, ta cũng chịu."

Triều Dương công chúa thấy vậy, tâm niệm trăm hồi, cuối cùng nói: "Ngươi đã thích, tự đi thuần phục đi, chúng ta là bạn tri kỉ, ta đương nhiên sẽ giúp ngươi." Nàng nói tới đây, giọng nói vừa chuyển, nhìn kỹ Bích La phu nhân, âm thanh lạnh lùng: "Bất quá ngươi cũng không cần nghi ngờ ta, càng không cần kích tướng ta, dù ngươi đối đãi hấn thế nào, ở trong lòng ta, hấn bất quá là một nam sủng thôi. Đường đường Triều Dương công chúa ta, còn không đến mức vì một tiểu nô mà tranh giành tình nhân."

Triều Dương công chúa cúi mâu, giọng nói càng lạnh: "Lại càng sẽ không vì một tiểu nô mà lừa gạt ngươi."

Bích La phu nhân nghe vậy mừng rỡ: "Có câu này của ngươi, ta yên tâm."

Triều Dương công chúa nhủ thầm, cười: "Thế nào, đêm nay ngươi thử một chút?"

Bích La phu nhân lại lắc đầu: "không được, đêm nay không thể được, chuyện này không thể nóng vội. Phát sinh chuyện như vậy, hôm nay sợ là nổi lòng khó chịu, ta xem vẫn là lại chọn ngày khác đi."

Triều Dương công chúa gật đầu nói: "Cũng tốt, qua mấy ngày, ta mời ngươi đến chỗ ta, đến lúc đó ngươi tìm ngày tốt đi."

Bích La phu nhân phủ một tiếng nở nụ cười: "Cũng không phải động phòng, còn ngày tốt ngày tốt, bất quá là xem tâm tình con ngựa hoang này thôi."

Hai người còn nói một phen, sắc trời đã muộn, đều tự nghỉ ngơi. Đêm nay Cẩm Tú hầu hạ bên cạnh thấy Triều Dương công chúa thần sắc nhợt nhạt, hình như có gì không vui, liền đề nghị bảo Diệp Tiềm đến hầu hạ.

Ai ngờ Triều Dương công chúa cười lạnh: "Thôi, hấn đến, càng chọc ta không vui!"

Cẩm Tú nghe xong sùng sốt, lại nhìn về mặt công chúa, không khỏi nghĩ, mấy ngày trước đây không phải mỗi đêm đều ở trên giường một phen triển miên sao, thế nào lại thành cái dạng này?

Minh Nhi lại thay Diệp Tiềm thờ dài, quả nhiên là hoa không có trăm ngày, Diệp Tiềm này được sủng ái xem ra là đến ngày cuối rồi.

Nam nhân thôi, lấy sắc hầu người, há có thể lâu dài!

Diệp Tiềm hàng đêm hầu hạ công chúa, đêm nay cầm kiếm trong tay, một mình quỳ một gối ngồi trên giường.

Ánh trăng từ cửa sổ tiến vào, chiếu vào khuôn mặt hấn góc cạnh rõ ràng, chiếu rọi mặt mày hấn cương nghị, cái mũi cao thẳng, môi mỏng nhếch lên.

Hắn lần lượt hiểu ra hết thấy đã phát sinh đêm nay, nghĩ nếu hết thấy lại xảy ra một lần nữa, hấn sẽ xử trí thế nào? Nếu hấn ôn thuận đứng ở bên cạnh công chúa, làm như không thấy nam nhân vô cùng thân thiết hầu hạ nàng, có phải sự tình sẽ không như vậy?

Dưới ánh trăng, thiếu niên nhắm hai mắt, môi mỏng mấp máy, phát ra một tiếng thờ dài nhẹ nhàng.

Bạn đang đọc truyện *Diện Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 35

Ngày thứ hai, Triều Dương công chúa từ biệt Bích La phu nhân hồi phủ, một đường xa mã uốn lượn mà đi, trên đường đám đông trông theo, rất nhiều nữ tử đều phóng ánh mắt tới trên người tân sủng Diệp Tiềm. Diệp Tiềm lại hồn nhiên bất giác, toàn bộ tâm tư hấn đều ở trên người nữ chủ nhân tâm tư khó dò kia.

Xa mã dừng lại trước cửa Hầu phủ, đã có nhuyển kiệu đợi ở đó chờ công chúa đại giá. Triều Dương công chúa được Cẩm Tú nâng xuống trước cang

xe, Diệp Tiềm mạnh mẽ xoay người xuống ngựa, cung kính đi đến bên người công chúa, vươn tay đỡ nàng.

Công chúa liếc mắt quét hán, liếc mắt phong khinh vân đạm, vô tình vô tự, phảng phất xem hán là một mảnh lá cây phiêu linh, rơi xuống đất bụi, không có phân lượng gì. Thế này làm tâm Diệp Tiềm phảng phất như bị bão cát mùa đông đảo qua, lạnh thấu cốt, thô ráp đau đớn.

Bất quá cánh tay hán vẫn hữu lực, đem bàn tay thô ráp to dài đặt ở trước mặt nàng, kiên cường ổn định, không rời không bỏ.

Công chúa im lặng vươn tay mềm, rốt cục vẫn đặt bàn tay tinh tế trắng nõn vào lòng bàn tay Diệp Tiềm.

Lúc Diệp Tiềm giữ bàn tay như xuân hành ngọc tước, hán run rẩy một chút.

Hết thấy thoát nhìn cũng không có gì bất đồng, nhưng Diệp Tiềm biết, nhất định là phát sinh chuyện gì, mới khiến nàng bắt đầu xa lạ cùng hồ hững như thế.

Kể tiếp mấy ngày, Diệp Tiềm cũng không được công chúa triệu kiến.

Diệp Tiềm không nói một lời, ở trong nhà đóng cửa không ra, vì thế mấy ngày, cằm thế nhưng hơi xanh, có râu, trong mắt cũng nổi lên tơ máu màu đỏ.

Diệp bà tử thấy vậy, một là đau lòng con, hai cũng lo sợ thất sủng, bà cũng nghe nói chuyện đã xảy ra trong phủ Bích La phu nhân -- trong lúc đó, nô bộc truyền tin tức cực nhanh.

Diệp bà tử lòng nóng như lửa đốt, chạy đi tìm người trước mặt công chúa hỏi thăm, cuối cùng rốt cục quanh co lòng vòng biết được, công chúa tuy rằng không triệu kiến Diệp Tiềm, nhưng đến cùng cũng không tuyên nam sủng khác thị tẩm, làm cho Diệp bà tử trong lòng trấn an rất nhiều, vì thế bắt đầu khuyên bảo con mình.

"Tiềm a, người cũng biết, tỷ tỷ người ở trong cung đã được Hoàng thượng sủng ái, nghe nói nàng mang thai." Diệp bà tử quanh co lòng vòng.

Diệp Tiềm cúi đầu không nói, trong tay cầm một quyển binh thư đang lật lung tung.

Hiện thời nhà bọn họ ở sơ với trước kia tốt hơn không biết bao nhiêu, Diệp Tiềm sớm đã có thư phòng riêng, hán có thể ở trong này luyện chữ đọc sách.

Diệp bà tử thở dài, đoạt lấy sách cổ trong tay Diệp Tiềm: "Tiềm, tỷ tỷ người gọi thư nói, hiện thời Hoàng thượng đối với nàng ân sủng có thêm, nàng hi vọng người có thể đến giúp nàng."

Diệp Tiềm nghe xong, cũng phiền muộn vô cùng, đánh giọng nói: "Ta không đi."

Diệp bà tử vừa nghe, rầu rĩ nói: "Người xem tỷ tỷ người ở trong cung từng bước tiếp nối gian nan, chỉ vì nàng xuất thân từ nơi ti tiện như nhà chúng ta, nếu nàng có một hai huynh đệ làm chỗ dựa, sao phải chịu người bài bỏ khi dễ đâu? Người hiện thời chẳng những không giúp được tỷ tỷ người, ngược lại ở trong này tranh giành tình nhân đã thương gia nô người ta, đặc tội Bích La phu nhân, cũng chọc giận chủ nhân nhà mình. Tương lai vạn nhất một ngày công chúa kia nói với Hoàng thượng, còn làm phiền tỷ tỷ người?"

Diệp Tiềm nghe thế này, trong mắt hiện ra đau đớn, buông binh thư, im lặng nói: "Vậy người muốn ta thế nào?"

Diệp bà tử biết Diệp Tiềm cũng đau lòng tỷ tỷ, nghe hán nói như vậy, biết sự tình còn có đường hòa dịu, vội khuyên giải an ủi nói: "Tiềm, nếu Hoàng thượng thật có thể triệu người tiến cung, tất nhiên sẽ cho người một quan nửa chức, tới đó người có thể giúp tỷ tỷ, thứ hai coi như là vì bản thân mưu tiền đồ, tốt hơn ở đây làm một nam sủng."

Diệp Tiềm nghe, nghĩ bản thân nếu rời đến một nơi không có Triều Dương công chúa, tâm giống như bị người đào đi, đau tê tâm liệt phế, đau đớn đánh úp lại, thế nhưng khiến hán không dám nghĩ đi.

hán theo bản năng hỏi: "Nương, nếu ta là không muốn đi?"

Diệp bà tử nghe xong, nắm chắc thắng lợi, chậm rãi nói: "Nếu người buông tha tiền đồ tốt như vậy không muốn đi, vậy ở lại Hầu phủ, hầu hạ công chúa, đồ công chúa cao hứng, tương lai cũng có thể một quan nửa chức. Còn nữa --" Diệp bà tử nghĩ đến kỳ thực cũng chu toàn: "Người cũng biết, công chúa chúng ta chính là trưởng tỷ của đương kim Hoàng thượng, ta nghe nói Hoàng thượng đối với tỷ tỷ này là nói gì nghe nấy, chỉ cần công chúa thích người, tương lai tiền đồ cực tốt."

Diệp Tiềm nghe vậy, trầm tư một lát, bên lại bỗng nhiên xả ra một chút cười chua xót: "Nhưng mà ta muốn tiền đồ cực tốt thì có tác dụng gì!"

Dù cho có tiền đồ, cũng không có tư cách đi lấy thứ hán yêu thích trong lòng.

Diệp bà tử nóng nảy, nhìn tiểu nhi tử khó bảo, rầu rĩ nói: "Người nếu có tiền đồ tốt, lão nương người tự nhiên cũng có thể đi phong quang theo, không cần ở trong này chịu tội, xem sắc mặt người làm việc; nếu người có chút tiền đồ, tự nhiên có thể làm rạng rỡ tổ tông, giúp các đệ đệ!"

Diệp Tiềm cúi đầu, cũng không nói.

Diệp bà tử nói mãi hán bất động, trong lòng sốt ruột, lôi kéo tay Diệp Tiềm: "Con a, trong lòng người đến cùng nghĩ thế nào, thì nói với nương, ta một bó tuổi như vậy, còn mỗi ngày quan tâm người, người còn nhẫn tâm ở đâu "

Diệp Tiềm trầm mặc hồi lâu, rốt cục vẫn nói: "Nurong, người không cần lo lắng, ta từ nay về sau nhất định không chọc công chúa tức giận, tất nhiên như người mong muốn làm nàng vui." hắn nói ra lời tối nghĩa này xong, lại nói: "Về phần Đôn Dương Thành, ta không muốn đi, ta không muốn rời khỏi nơi này."

Diệp bà tử thấy vậy đã thật vừa lòng: "Người có thể nghĩ thông suốt, cũng đã tốt lắm, ngày khác người đi cầu kiến công chúa, thỉnh cầu nàng tha thứ, làm nàng vui lòng."

Diệp Tiềm cười khổ, trong miệng lại nói: "Được."

Diệp bà tử vừa lòng sờ sờ tóc con, kiêu ngạo nói: "Người bộ dạng tuấn tú giống lão cha đáng xấu hổ kia, hiện thời tuy rằng tính tình người không giống hẳn, nhưng dung mạo này giống hẳn mười phần, con ta sinh ra bộ dáng tốt như thế, trách không được ngay cả chủ nhân chúng ta đều yêu không rời đâu!"

Diệp Tiềm nghe mẫu thân nói thế này thật là không chịu nổi, nhũ mầy cắt đứt: "Nurong, người về sau không được nói như vậy."

Diệp bà tử không hiểu: "Vì sao không thể? Ta Diệp bà tử cả đời vô năng bắt tài bị người giẫm lên, chỉ có sinh nhiều đứa con, hiện thời một ở Đôn Dương Thành nhận mưa móc của thiên tử, một ở trong phủ hầu hạ chủ nhân, đây là vinh quang thế nào, không thể nói hết."

Diệp Tiềm nhắm mắt, thờ dài, hắn biết rõ tính tình mẫu thân, đạo lý là giảng không được, đành phải nói: "Nurong, bọn họ là nhà đế vương, đối việc này khó tránh khỏi kiêng dè. Người tuyên dương khắp nơi, bọn họ tất nhiên sẽ vì giữ thể diện, đem đến tai họa cho con cùng tỷ tỷ."

Diệp bà tử nghe lời này, cũng lấp bắp kinh hãi, ngừng lại gật đầu nói: "Con ta nói có lý, về sau nurong cẩn thận là được."

Lúc Diệp Tiềm cùng Diệp bà tử nói chuyện, Triệu Dương công chúa đang nhũ mầy nhìn một phong thư hàm trên án ký.

Đây là đương kim thiên tử tự tay viết, đầu tiên nói liên miên mấy ngày nay tới giờ bản thân làm gì, dù việc này Triệu Dương công chúa sớm nghe được từ người bên cạnh, nhưng nghe bản thân đệ đệ Trệ tự nói đến, vẫn nhịn không được cười thầm.

nói xong chuyện này đã chiếm hơn phân nửa thư, phía sau Trệ còn nói sứ giả từ Tây vực mang đến sữa trâu, nói là thơm ngọt nhu ngậy, khẩu vị thật ngon, Trung nguyên hiếm thấy, được một ít, phân cho chúng phi tần hậu cung thưởng thức, đặc đặc lấy ra một ít, cho khoải mã đưa đến Túc Ninh Thành, dâng cho A tỷ ném thư.

Triệu Dương công chúa xem xong, vươn ngón tay ngọc thon thon, lấy một miếng sữa hình vuông đặt vào bên miệng, hương thơm nồng đậm xa lạ tràn trên răng môi, thơm ngọt thâm nhập tâm phế. Bên môi nàng tràn ra một tia cười ngọt ngào, nghĩ tư vị này thật tốt đẹp, thế nhưng có vài phần không chân thực.

Nàng thử xong miếng sữa đường này, tiếp tục đọc thư, chỉ thấy cuối cùng nhắc tới, nghe thị cơ Trường Văn nhắc em trai Diệp Tiềm có tài cán, nếu A tỷ thuận tiện, mượn người này dùng một chút.

Triệu Dương công chúa nhìn đến câu cuối cùng kia, không khỏi sùng sốt, vốn tràn đầy tươi cười dần dần thu liễm.

Nàng đứng lên, lặng yên trước cửa sổ, nhìn bên ngoài tuyết trắng rơi hồi lâu, rốt cục vẫn ra lệnh: "Cầm Tú, gọi Diệp Tiềm."

Cầm Tú theo nàng từ nhỏ, sớm biết nàng giận đối Diệp Tiềm, hiện thấy nàng triệu hồi Diệp Tiềm, vốn tưởng rằng đã thông, nhưng xem vẻ mặt nàng mát đậm, lại cảm thấy không phải. Tức thời trong lòng nàng rất nghi hoặc, nhưng cũng không dám hỏi nhiều, vội vàng tuyên ngoại thị triệu Diệp Tiềm đến.

Diệp bà tử nghe con trai của mình được chủ nhân triệu hồi, rất vui sướng, cao hứng vỗ vai Diệp Tiềm nói: "Con a, nhanh đi, nhớ nhận sai với chủ nhân, cầu xin tha thứ."

Diệp Tiềm không nói, đi thẳng theo người hầu.

Diệp Tiềm đi vào, chỉ thấy công chúa dưới cửa sổ đưa lưng về phía mình, thâm y màu đỏ sậm bó chặt thân hình mạn diệu, tóc đen như mây cao cao vẫn phong bế sương tẩn, như khói như mộng. Ngoài cửa sổ hàn tuyết mai vàng, chạc cây mạnh mẽ, làm nổi bật quyền rũ tiêm nhược trong phòng, càng thêm hiu quạnh, yêu dã cô đơn.

trái tim Diệp Tiềm cứng lại, cũng nghĩ công chúa thân mình xưa nay sợ lạnh, từ khi thời tiết chuyển hàn, mỗi đêm đều phải dựa vào ngực hắn sưởi ấm, đã nhiều ngày nàng một gối lạnh lùng, đêm dài chậm chậm, nghĩ hẳn gian nan.

Triệu Dương công chúa nghe được Diệp Tiềm đi vào, hơi hơi quay lại, chỉ thấy trên ngón tay trong suốt ngọc, thế nhưng có một đóa mai vàng nhị đỏ. Mai vàng ngậm hương, nhụy hoa hồng kiêu, rung động.

Nàng cúi đầu nhìn này đóa mai hồi lâu, rốt cục nâng mắt lên, tinh mâu thanh lãnh, như chấm nhôphương xa, đậm nghệ Diệp Tiềm.

Tác giả có chuyện muốn nói: Mọi người đều cảm thấy cảm tình chưa đi đến đâu, ta phân tích cho các người a. Khụ! bọn họ

Thứ nhất ở chương trước, Bích La phu nhân và công chúa đối thoại, kỳ thực có rất nhiều ý tứ a.

Công chúa cười lạnh nói "Ngươi nếu có thể nuốt vào, tự đi nuốt là được, cần gì phải hỏi ta." ----- trong lòng đã bắt mắt với Bích La phu nhân.

Bích La nói "hắn rất lớn, ta xem ít nhất bằng hai." Sau đó, công chúa phản ứng là nhớ tới chuyện cũ, lại cười lạnh: "Ngươi cũng đã nhìn cẩn thận!", là vì nàng nhớ mình từng đưa Diệp Tiềm cho Bích La, một đêm kia tuy rằng không được việc, kết quả đến cùng tiến hành đến bao nhiêu nàng không rõ, cho nên lấy cái này thử Bích La phu nhân, nàng đã bắt đầu ghen tị.

Bích La phu nhân nói "Về phần hắn lớn bao nhiêu, ta xem là nhất định không nhỏ, bằng không cũng không đến mức khiến ngươi trầm mê tới vậy." Công chúa nghe nói như thế, không đối chọi gay gắt, mà cúi đầu không nói. Bởi vì nàng ở đây cùng khuê trung bạn tốt ngày xưa đối thoại, đã bại trận, đối phương nhìn ra tâm tư của nàng, nàng cũng biết tâm tư của bản thân, đó là nàng bắt đầu để ý Diệp Tiềm.

Triều Dương công chúa cuối cùng nói "Ta đã không sai sử được hắn" không phải không sai sử được, mà là mượn cớ chối từ + khổ sở tương lai...

Về phần cuối cùng Triều Dương công chúa vẫn đáp ứng Bích La phu nhân tương lai hỗ trợ, chính nàng có ý tưởng sâu sắc, còn có nàng cứng miệng cứng tâm a.

Bạn đang đọc truyện *Diện Thủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Hôm nay khí trời tốt lắm

Triều Dương công chúa cúi đầu chăm chú nhìn đóa mai vàng dính một chút tuyết bay hồi lâu, cuối cùng rốt cục nâng mắt lên, tinh mâu thanh lãnh, như một chấm nhỏ phương xa, đậm nghệ Diệp Tiềm.

Cái loại cảm giác này đánh úp lại, nàng rõ ràng nhìn mình, nhưng lại cảm thấy ở trong mắt nàng, mình phảng phất như một chút bụi đất, bé nhỏ không đáng kể.

Diệp Tiềm khẽ nhún mày, trong lòng nghĩ chuyện đã xảy ra lúc trước, trong khoảng khắc không biết nên nói cái gì.

Triều Dương công chúa tà liếc hắn một phen, như đang xem kỹ cái gì, nửa ngày bỗng nhiên nói: "Diệp Tiềm, ta trước kia từng nghe Tiêu Đồng nói, ngươi thiên tư thông minh, tư chất xuất chúng, bất quá hai ba năm, đã học được một thân văn thao vũ lược."

Nàng cúi mặt, ngón tay ngọc thon dài mảnh khảnh tùy ý chơi đùa mai vàng kiêu diễm trong trêu, lạnh lạnh thờ dài, đậm thanh nói: "Ngươi ngạo tài như thế, nhưng trốn ở khuê trung làm nam sủng của ta, khiến người khác chê cười, cũng là nhục nhã ngươi."

Diệp Tiềm nghe được lời này, trong lòng nhảy dựng, lại nhớ tới mẫu thân nói, ánh mắt hắn xoay chuyển, roi xuống trên án kỷ, thấy tín hàm màu vàng sáng phía trên.

Diệp Tiềm mâu quang thâm trầm, im lặng nửa ngày, rốt cục trầm giọng nói: "Công chúa, ngươi nói vừa rồi thật sự chiết sát Diệp Tiềm, Diệp Tiềm bất quá chỉ là một tiểu nô, có thể đi theo hầu hạ công chúa, đã là vinh hạnh rất lớn, sao nói hai chữ nhục nhã."

Triều Dương công chúa ngược mắt, cười khẽ, lúc cười lông mi trên đôi mắt hẹp dài nhẹ nhàng rung động, quuyền rũ mê người, nhưng quuyền rũ kia phảng phất lay dính mai vàng lạnh lẽo: "Diệp Tiềm, ngươi theo ta, ta cũng sẽ không bạc đãi ngươi, ngươi muốn cái gì, ta đương nhiên sẽ đáp ứng ngươi. Dù ngươi muốn một chút công danh, ta chỉ cần nói một câu, tự nhiên có thể bảo Trệ nhìn ngươi với cặp mắt khác xưa, từ đây từng bước thăng chức cho ngươi, tiền đồ cảm tử."

Trong mắt ý cười chợt tắt, trên mặt nàng hiện ra lãnh đạm: "Bất quá ngươi nếu chán ghét ta, cũng không cần quanh co lòng vòng, nhập mặc chi tâm của Triều Dương công chúa đâu chỉ một mình ngươi, nếu ngươi cầu đi, xin cứ tự nhiên."

Tám chữ cuối cùng, nàng nói được sạch sẽ lưu loát, thanh thúy khả nhân, nhưng nghe vào trong lòng Diệp Tiềm, cũng là đao cắt châm đâm, giống như lấy tim.

Diệp Tiềm nhăn mi, tinh tế tìm tòi tâm tư nữ chủ nhân mềm mại diễm lệ này.

Triều Dương công chúa sắc mặt u ám khó dò, lông mi buông xuống, che khuất mâu quang, đen tối khó hiểu, hắn thấy không rõ.

tâm tư nữ nhân giống như một cây ngân châm ở đáy biển, một luồng thanh phong nơi khe núi, hắn bắt không được sờ không rõ, cũng cân nhắc không ra.

thật lâu sau, hắn thờ dài, phóng nhẹ thanh âm nói: "Nàng cũng không cần kích tướng ta như vậy, lại càng không cần hoài nghi ta cái gì, ta chưa từng có ý tứ muốn đi."

hắn đi lên phía trước, vươn tay, muốn ôm nàng vào trong lòng: "Triều Dương, nơi nào ta cũng không đi, ta cái gì cũng không cần, ta chỉ cần bồi ở bên cạnh nàng. Làm nô làm dịch, một đời một kiếp, ta đều nhận."

Triều Dương công chúa nghe nói như thế, trong lòng không khỏi xúc động, lãnh ý mất đi, trên mặt lại hiện ra vẻ lương: "Diệp Tiềm, một đời một kiếp rất dài, người còn trẻ như thế, sao dám vọng hứa như vậy." Nàng bên môi đỏ bùng tràn ra thờ dài mắt đậm, đặt mai vàng vào lòng bàn tay ngọc bạch: "Người cũng bắt quá là nói thôi, kỳ thực người đã có tiền đồ cầm tú rộng lớn, tỷ tỷ người hiện thời hầu hạ ở bên Trệ, từ từ được sủng ái, sẽ có một ngày, người có thể thăng chức rất nhanh. Đến khi đó, người không còn là Diệp Tiềm hôm nay, làm sao có thể cam tâm ở chỗ này hầu hạ ta, cùng với ta."

Diệp Tiềm lắc đầu, kiên định lắc đầu: "không, Triều Dương, ta sẽ không rời đi, vĩnh viễn sẽ không rời đi."

Triều Dương công chúa hai cái bàn tay duyên dáng nhập lại, mai vàng bị kẹp ở bên trong, hai bàn tay nàng vô ý nhẹ nhàng xoa nắn, lúc này nàng nghe thấy Diệp Tiềm nói một phen, chợt ngược mắt, nói: "Nếu thực sự tiền đồ cầm tú đặt trước mặt người, chẳng lẽ người cũng không cần?"

ánh mắt Diệp Tiềm nhìn nàng trầm định trong suốt, đậm thanh hồi lại: "nếu tiền đồ cầm tú đó lớn bằng trời, ta có thể đổi với nàng cùng ta làm bạn lâu dài?"

Triều Dương công chúa nghe vậy, bên môi nổi lên trào phúng cười lạnh: "Người xuất thân bắt quá là tiểu nô trong phủ Hầu gia Túc Ninh thành, dù được vinh quang che trời, cũng không thể đánh đồng cùng ta thiên gia trưởng công chúa." Nàng nhìn Diệp Tiềm, thờ dài một tiếng: "Người đã tâm không khỏi quá lớn, cũng quá tự cho là đúng."

Đại Viêm triều khai quốc tới nay, phàm là xứng đôi với công chúa, đều là hào môn cao nhất, hầu tước gia truyền. Tuy rằng khai quốc mấy trăm năm, cũng từng có bình dân thấp kém bởi vì chiến công mà phong hầu, nhưng đến cùng cũng không ai có thể đủ vinh quang cưới công chúa thiên gia.

Huống chi, Triều Dương công chúa nguyên bản là trường nữ tiên đế, đích tỷ tỷ của đương kim thánh thượng, nữ nhi duy nhất của thánh hoàng thái hậu, ngay cả nàng có tiếng xấu, ngay cả nàng hoang đường không kèm chế được, nhưng kia cũng không phải một nam nô nhỏ nhỏ có thể leo lên.

Diệp Tiềm lời ấy, giống như người si nói mộng.

Diệp Tiềm nghe Triều Dương công chúa nói, bên môi nổi lên cười chua xót: "Công danh lợi lộc không đổi được nàng, ta đây muốn thì có tác dụng gì?"

Triều Dương công chúa nghe vậy ngẩn ra, mở đôi bàn tay khép chặt, cánh mai vàng kia đã bị nghiền nát từ trên tay rơi xuống, uốn lượn, phiêu đảng, theo gió từ khe cửa, bay ra ngoài.

Diệp Tiềm nhìn nữ tử này, kiên định nói: "Triều Dương, ta không muốn công danh lợi lộc, cũng không muốn tiền đồ cầm tú, ta thầm nghĩ ở bên cạnh nàng, ôm nàng, cùng nàng. Trừ phi nàng không cần ta nữa, bằng không ta vĩnh viễn sẽ không rời khỏi nàng."

Giọng hân ôn định ôn nhu, như nước sông triền miên, thanh son lỏng lẻo, phảng phất là lời thề mãi mãi không thay đổi, ở bên tai nàng nhẹ nhàng chảy xuôi.

một loại chua xót nảy lên trong trái tim Triều Dương công chúa, nàng cúi mắt, lông mi thon dài che khuất mí mắt ướt át, nỗ lực nở nụ cười, nuốt xuống nghẹn ngào: "một ngày nào đó, người sẽ hối hận người đã nói lời này."

Diệp Tiềm đi lên phía trước, từ phía sau ôm lấy nàng, khuôn mặt góc cạnh áp lên nàng, cảm cương nghị đặt ở hai bờ vai nàng mảnh khảnh, hít sâu một hơi, mùi thơm quen thuộc quanh quẩn ở chóp mũi, hân thấp giọng nói: "Triều Dương, ta sinh ra để tiện, sở cầu không nhiều, khi còn bé bắt quá là ăn no mặc ấm, không bị người nhục mạ, hiện thời còn lại nếu có thể may mắn vĩnh viễn làm bạn bên cạnh nàng, đã cảm thấy mỹ mãn."

Nhưng thiên hạ trong lòng không có phản ứng gì, chỉ mặc cho hân ôm, hân thế nhưng hoảng hốt không hiểu, vội dùng tay mình nắm tay nàng, chỉ cảm thấy hai tay nàng lạnh lẽo.

hân đau lòng nắm chặt, trầm giọng nói: "Triều Dương, ta thực không đi, ta vĩnh viễn cùng nàng, sưởi ấm cho nàng, ôm nàng lên ngựa, cùng nàng thưởng thu cúc, xem mai vàng, xem hoa nở hoa rơi, vọng vãn cuốn thư. Nàng mất hứng, ta dỗ nàng vui vẻ, nàng muốn hoang đường, ta không nói đúng cùng một bên, được không?"

Sau một hồi, Triều Dương công chúa yên lặng nắm lại tay hân, hàm răng khẽ cắn mềm mại môi: "Lại ôm chặt ta một chút."

Nàng hơi hơi nghiêng mặt, để gò má cọ vào hân, nhắm mắt cảm thụ nhiệt độ và thân mật, lẩm bẩm: "Ta thích người ôm ta như vậy..." Giọng nàng man mát, nhuyễn ngậy, mang theo một chút hương sữa.

Diệp Tiềm cúi đầu, bắt được môi nàng, mềm nhẹ hôn lên, thương tiếc dùng lưỡi liếm từng tấc.

bên ngoài mai vàng lay động, bên trong nữ nhân mạn diệu yêu diễm ở trong lòng nam nhân bắt đầu nở rộ. Nàng cúi đầu phát ra ngâm nga, thanh thanh uyển chuyển. Thâm y bị cởi ra, lộ ra tấm lưng tinh tế duyên dáng, nàng ở trong lòng nam nhân run rẩy, hừ nhẹ. Song chương thon dài leo lên cổ nam nhân, môi hồng nhuận hơi hơi mở ra, mị mầu xưa nay ngưng lãnh mê ly, thể lương nhìn nam nhân trước mắt.

Nam nhân đầu tiên nhiệt liệt hôn nàng, hôn môi, hôn gáy ngửa ra phía sau, hôn nàng hưng phấn tô dung từng khối. Sau này, hân khắc chế không được, ngồi xuống ôm lấy nàng, bỏ xuống thâm y trên người nàng, đi đến trước rèm.

Rèm lay động, nam nhân thô suyền tiết tấu rõ ràng, đều đều ổn định, còn nữ nhân rầm rì khi thì dồn dập khi thì thông thả, khi thì cao vút khi thì trầm thấp, trong u thất tràn ngập, xuyên qua song cửa, truyền ra ngoài cửa sổ, chọc mai vàng xấu hổ cúi đầu.

Cầm Tú triệu Diệp Tiềm đến, biết bọn họ tất nhiên nói chuyện một phen, sẵn sóc cho lui tã hữu. Bắt quá nàng thắc thỏm công chúa, đến cùng lo lắng bọn

họ có thể tan băng, vì thế lại vòng trở về, lớn mật nghe lén ngoài cửa sổ. Lúc này nghe thanh âm đó, biết bọn họ chẳng những đã hòa hảo như ban đầu, sợ là so với trước kia càng nhu tình mật ý, liền an lòng.

đang định rời đi, chợt nghe bên trong chủ tử nhà mình phát ra một tiếng "A" cao vút, mềm mại dòn dập, phảng phất xông lên cửu tiêu, như khoái hoạt lại như thống khổ.

Nàng thuở nhỏ ở trong cung, bị tiêm nhiễm, đối với việc nam nữ đã sớm sáng tỏ, sau này Triều Dương công chúa gả cho Bình Tây Hầu, hoang dâm qua ngày, nàng đã nhìn quen. Nhưng hiện thời công chúa một tiếng yêu kiều, nàng thế nhưng cũng cảm thấy đỏ mặt, che miệng cười khẽ, thầm nghĩ: Công chúa lần này xem như được báo bối.

Bên này Cẩm Tú rời đi, bên kia Triều Dương công chúa vẫn trong nước sôi lửa bỏng điên cuồng lác lư. Mồ hôi đầm đìa Diệp Tiềm thấy nàng mị thái như thế, càng động tình, vừa ra vào phía dưới, vừa ở bên tai nàng cắn răng thấp nói: "Như vậy, nàng thích không?"

Triều Dương công chúa không nói, chỉ mị mầu than nhẹ.

Diệp Tiềm thấy vậy, trong lòng để ý, phía dưới dùng sức hơn, vừa dùng sức vừa cắn răng thô suyển nói: "Chủ nhân, ta muốn nàng gọi tên ta, sao nàng không gọi, ta muốn nàng gọi tên ta..."

Triều Dương công chúa vô pháp thừa nhận, ngón tay ngọc thon thon cơ hồ cào vào vai hắn, cào lên lưng hắn.

Diệp Tiềm càng muốn động, hai cánh tay hữu lực rõ ràng nhấc hai cái đùi thon dài trắng nõn, sau đó kéo mạnh, rút cự long ra khỏi nơi đó.

Công chúa đứng lúc động tình, bỗng nhiên thiếu cự long của Diệp Tiềm, nhất thời hư không, u kính có thanh tuyến chảy ra, nàng mê mang lác lác đầu: "Tiềm, không, không cần như vậy..."

Diệp Tiềm nghe nàng mềm nhũn gọi hắn như vậy, tình càng nùng, nam căn hạ xuống đột nhiên càng cứng rắn, bất quá hắn vẫn nhịn xuống, cúi đầu nói nhỏ: "Triều Dương, chủ nhân của ta, ta muốn nàng gọi như vậy, luôn luôn gọi tên ta như vậy..."

Triều Dương công chúa tình giữa hai chân khó nhịn, hai chân bị mạnh mẽ nhấc lên, mê mang nhìn nam nhân phía trên, cuối cùng nàng ủy khuất trong mắt đã uon ướn.

Diệp Tiềm nhìn đau lòng, đang định buông tha nàng, lại nghe nàng bỗng nhiên cúi đầu sợ hãi thử thăm dò gọi lên: "Diệp Tiềm... Tiềm..."

một tiếng gọi thấp, phảng phất như tiêu cô nương ngâm thơ gọi ca ca nhà bên, Diệp Tiềm nghe được trái tim nóng lên, thương tiếc cúi đầu, hôn môi nàng trần trọc không yên, tình tề nghiền nát.

Triều Dương công chúa càng khó nhịn, bỗng nhiên thực sự roi lệ, vừa roi lệ vừa thanh thanh gọi: "Tiềm, ta muốn người... Tiềm... Diệp Tiềm..."

Diệp Tiềm mạnh mẽ ôm lấy cả người nàng, ôm thật chặt, lửa nóng hôn nước mắt nàng, động tình thấp gọi: "Triều Dương, đừng khóc... Đừng khóc..."

Vừa dùng môi an ủi nàng, vừa như nàng mong muốn, phía dưới nhanh chóng tiến vào trong cơ thể nàng, lấp đầy mỗi tác hư không của nàng.

Nhưng Triều Dương công chúa lại không thấy đủ, nàng lác lác vòng eo mạn diệu, quấn quanh vòng eo gầy hữu lực của Diệp Tiềm, nàng bị hắn biến thành kim lòng không đậu, từng tiếng hô nhỏ: "Tiềm..."

Bạn đang đọc truyện *Diện Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 37: Sữa ngọt ngào

Sáng sớm, trong tay Triều Dương công chúa cầm tín hàm Trệ gửi tới, còn ném vào đồng giấy lộn xộn. Phía sau Diệp Tiềm bắt gặp, mắt vừa động, mím môi nở nụ cười.

Triều Dương công chúa thấy hắn cười, má phẩn hơi hơi nhiễm hồng, ra vẻ mát đậm hỏi: "Diệp Tiềm, người cười cái gì?"

Diệp Tiềm thu liễm nụ cười, đi đến phía sau Triều Dương công chúa, nghiêm cẩn nói: "không có gì, ta chính là thấy thư nhà đương kim Hoàng thượng gửi tới, nhưng chủ nhân lại tùy ý ném ở đó như vậy."

Triều Dương công chúa nhủ mảy, hư mắt nhìn hắn: "Trệ viết thư rất dông dài, đem chuyện trong cung, chuyện nhà đều nói một lần, chẳng lẽ mỗi phong thư của hắn ta đều phải coi là trân quý sao? Vậy mới tổn hại thể diện đế vương của hắn đâu."

Diệp Tiềm nghe vậy, gật đầu trịnh trọng nói: "Nàng nói có lý."

Triều Dương công chúa thấy hấn không truy vấn, mới nở nụ cười, cười xong sai người nghiền nát, nói là muốn viết một phong thư cho Bích La phu nhân.

Diệp Tiềm thấy công chúa cúi đầu viết nhanh, dưới ngòi bút chữ nhỏ đoan chính khí, có cảm giác tang thương dừng cảm, lại hoàn toàn không có xinh đẹp điểm lệ khí nên có, liền nhớ tới tình cảnh ngày ấy nàng vẽ tranh. Tức thời không khỏi thần bay hải ngoại, không biết công chúa trước kia bộ dáng ra sao.

Triều Dương công chúa viết xong thư, dùng son đỏ phong kín, mới lệnh cho Cẩm Tú: "Đem phong thư này giao cho Bích La phu nhân, thuận tiện lấy một ít bánh sữa của Trệ đưa tới cho nàng."

Cẩm Tú tự nhiên đáp ứng, ai ngờ Triều Dương công chúa phân phó xong, lại phảng phất nhớ tới cái gì, ra lệnh: "cùng mang Phẩm Liên, Phủ Đào đi theo."

Cẩm Tú vừa nghe, trong lòng giật mình, Diệp Tiềm cũng sùng sốt, không hiểu nhìn công chúa.

Triều Dương công chúa mày đẹp hơi nhíu, hàm chứa ý cười nhân nhật trào phúng nhìn Diệp Tiềm: "Thế nào, người không muốn để ta thả bọn họ đi?"

Diệp Tiềm nghe, đột nhiên minh bạch, không biết vì sao trái tim nhảy lên, mặt cũng đỏ, xoay mặt đi đánh giọng nói: "Nàng không thích, thả đi là được."

Triều Dương công chúa thở dài: "Nếu không phải người ở trong nhà người khác lỗ mãng làm việc đâm bị thương nam sủng người ta, ta cần gì phải hấp tấp đưa ra thứ âu yếm của mình đâu."

Diệp Tiềm trong lòng vốn ngọt ngào dị thường, nhưng lại nghe nàng nói "Thứ âu yếm" gì đó, mặc dù biết rõ nàng cố ý nói như vậy, nhưng nghe vào tai lại cảm thấy chói mắt, liền nổi giận nói: "Nếu nàng luyến tiếc, vậy không tiễn, ta tự đi thỉnh tội với Bích La phu nhân."

Triều Dương công chúa nghe xong, lại nhớ tới lời Bích La phu nhân nói, nàng ấy rất mơ ước Diệp Tiềm, nếu Diệp Tiềm đi thật, kia mới là có đi không về đâu. Vì thế lại nghĩ tới Bích La phu nhân nếu thật muốn dụ Diệp Tiềm, thì nên như thế nào? một đôi thu ba nhìn kỹ nam nhân bên cạnh, trong lòng cũng suy nghĩ, đêm qua nam nhân ở bên tai mình thể non hẹn biển, thực sẽ bởi vì Bích La phu nhân dẫn dụ mà theo nàng ấy sao?

Nếu thực như vậy này thể non hẹn biển,, không tin cũng được, nàng cũng rõ ràng dứt bỏ nhường cho Bích La phu nhân là được; nếu hấn vẫn như cũ kiên quyết không theo, vậy nàng tự nhiên sẽ cự tuyệt Bích La phu nhân, lại không để nàng ấy nhúng chàm hấn một phần một hào.

Triều Dương công chúa trong lòng so đo một phen, n ánh mắt nhìn Diệp Tiềm không khỏi thất thần, Diệp Tiềm nhìn trong lòng, cũng sinh nghi, liền hỏi: "Nàng, nàng suy nghĩ cái gì?"

Triều Dương công chúa tỉnh thần, quyến rũ cười, lắc đầu nói: "không có gì, ta chỉ tiếc thôi."

Diệp Tiềm nghe xong, tâm nhất thời nhắc đến, nhíu mày nói: "Tiếc cái gì?"

Triều Dương công chúa tiếp tục cười, cười đến lung lay sinh động: "Phẩm Liên và Phủ Đào, đều có ưu việt, không nó cái khác, một tay công phu xoa bóp, thật sự là tốt nhất, cũng không phải người thường có thể luyện ra." Nàng tiếc nuối thở dài một tiếng: "Nếu không có bọn họ, thì không còn ai hầu hạ ta như vậy đâu."

Cẩm Tú ở một bên nghe, biết chủ nhân bắt quá là trêu chọc Diệp Tiềm vui vẻ thôi, nàng che miệng nở nụ cười, không lên tiếng.

Diệp Tiềm lại nhíu mày kiếm, tin là thật. Đối với Phẩm Liên và Phủ Đào hai người này, hấn cảm thấy rất chán ghét, nhưng nếu không có hai người này, công chúa thực cảm thấy tiếc, điều này làm cho hấn càng thêm khó có thể chịu được.

Suy tư nửa ngày, hấn bỗng nhiên bật ra một câu: "Bất quá là một ít tiểu kỹ xoa bóp thôi, ta, ta cũng muốn học."

Cẩm Tú nghe lời này, rốt cục nhìn không được phù một tiếng cười ra, nàng nghĩ phía trên công chúa tuy rằng bị đánh toi bởi rơi xuống tiểu thừa, nhưng phía dưới, lăng tiểu tử Diệp Tiềm kia đâu phải đối thủ của chủ nhân nhà mình.

Cẩm Tú cười, Triều Dương công chúa mát mẻ lườm nàng một cái: "Người còn ở trong này làm gì, còn không nhanh đi đưa Phẩm Liên và Phủ Đào."

Cẩm Tú vội vàng thu liễm ý cười, hơi hơi cúi đầu, cung thanh nói: "Vâng." nói xong đi ra ngoài, nhưng lúc xuất môn, nhìn không được ở trong lòng âm thầm nghĩ: Diệp Tiềm, người tự cầu nhiều phúc đi.

sau khi Cẩm Tú rời khỏi đây, Triều Dương công chúa xoay người lại, đem hai cánh tay tuyết trắng đặt lên cổ Diệp Tiềm, ôn nhu nỉ non, thổ khí như lan: "Vậy người khi nào bắt đầu học xoa bóp?"

Máu Diệp Tiềm bắt đầu dừng mãnh trào lên: "Lúc nào cũng có thể."

Triều Dương công chúa ánh mắt hàm xuân, ngón tay vuốt ve lợg ngực hấn kiên cố, gật đầu nói: "Tốt, bây giờ người luyện tập xoa bóp chân cho ta, thế nào?"

Diệp Tiềm cứng ngắc gật đầu: "Được."

Lúc Cẩm Tú chuẩn bị tốt lễ vật đưa cho Bích La phu nhân, đồng thời tiễn Phẩm Liên và Phủ Đào cùng nhau đi qua, một lần nữa vào khuê phòng, liền

nhìn thấy gia chủ nhân của nàng tà tựa vào sập, hai đùi ngọc thon dài cứ như vậy ở hò ra bên ngoài quần áo mỏng manh. Còn thiếu niên Diệp Tiềm quý ngồi ở đó, cúi đầu, hai cái tay ngọc vỗ về cặp chân ngọc.

Diệp Tiềm xoa bóp thật sự nghiêm cẩn, hần nghe công chúa phân phó, lại hồi tưởng ngày xưa học võ nhận biết kỳ kinh bát mạch, biết các nơi huyết vị, dùng ngón cái và lòng bàn tay mềm nhẹ ấn ấn.

Nhưng mà hần ngọc, thường thường đụng vào nơi không nên chạm vào, vì thế chọc công chúa nũng nịu rầm rì, hoặc là kim lòng không đậu cười khanh khách lên, cười đến giống như phồn hoa lay động.

Cuối cùng, Diệp Tiềm rốt cục dừng tay, không xoa bóp.

hần chỉ nâng chân công chúa tinh tế ngắm nghía, không khỏi ngây ngốc.

ngón chân công chúa sinh trắng mềm cân xứng, mười cái móng giống như mười mảnh vỏ sò hồng nhạt, sáng bóng, xinh đẹp động lòng người, làm cho người ta hận không thể cầm trong tay tinh tế thường thức.

Triều Dương công chúa cúi đầu, thấy Diệp Tiềm chỉ nâng chân mình sững sờ, nhin không được nhấc lên, lấy mũi chân nhẹ nhàng chọc chọc trán hần: "Người ngọc cái gì?"

Diệp Tiềm lại thứ bắt cái chân kia, cúi đầu nhẹ nhàng hôn một ngụm vỏ sò hồng nhạt, công chúa cảm thấy ngứa, muốn rút về, nhưng lại rút không được, tay Diệp Tiềm như kim sắt chặt chẽ túm chân ngọc không tha, giống như thường thức trân tu mỹ thực, nhẹ nhàng hôn liếm.

hần hôn nửa ngày, lại lướt qua mắt cá chân tinh xảo khéo léo, theo đùi phấn nộn thon dài hướng lên trên, si mê vuốt ve, thường thường cúi đầu hôn.

Diệp Tiềm cúi đầu, nhớ lại lúc đầu khi mình hần cúi đầu làm ghế, chính là hai chân ngọc này, lúc mình quỳ xuống về ra một đường cong xinh đẹp, sau đó lạnh nhạt đập lên lưng mình; lại nhớ tới từng tiểu biệt trong viện, nữ tử kia bách mị cầm kiếm múa một bảo, mắt viên mãn thất.

Nữ tử này, mỗi lần tay vung kiếm một đóa hoa kiếm mỹ lệ, là một chút sắc thái trong mộng hư vô mờ mịt của Diệp Tiềm lúc đêm tối.

Nhưng hiện thời, nàng cứ như vậy bị mình nắm trong lòng bàn tay.

Nghĩ đến đây, trái tim Diệp Tiềm tràn đầy mất ngủ.

Dù có một tia đau đớn mơ hồ xẹt qua trong lòng, nhưng đau tới quá nhanh, lại đi vô ảnh vô tung, hần cũng không muốn tinh tế thể hội.

hần chỉ biết là, hiện thời chủ nhân xinh đẹp ngay trong bàn tay hần.

Vì giờ khắc thỏa mãn này, hần thậm chí không muốn nghĩ đến tương lai hư vô mờ mịt.

Triều Dương công chúa ngược mắt, nhìn nam nhân này cúi đầu bóp chân cho mình, lại lơ đãng giữ khuôn mặt hần cương nghị chột lóe qua hoảng hốt.

Nàng duyên dáng buông mí mắt, nhàn nhạt thở dài: "Diệp Tiềm..."

Diệp Tiềm lên tiếng trả lời, ngược mắt nhìn nàng, ánh mắt ôn nhu như nước.

Triều Dương công chúa nở nụ cười, lắc đầu: "Diệp Tiềm, bên kia có bánh sữa, ta ném thử, thật ngọt. Người giúp ta lấy mấy khối, ta muốn ăn."

Diệp Tiềm gật đầu: "Được."

hần đứng dậy, chỉ thấy bánh sữa màu trắng đựng trong bình sứ màu xanh biếc, rất là khả nhân. hần cầm bình đi tới, ngồi ở bên cạnh nàng, lấy ra một khối bánh, đưa tới bên môi nàng.

Triều Dương công chúa bên môi mang theo một chút ý cười nghịch ngợm, mở ra đôi môi mềm mại, vươn cái lưỡi đình hương, chờ hần đặt bánh sữa vào trong miệng.

Diệp Tiềm bỗng nhiên nhớ tới tình cảnh một đêm kia ở trên núi, nàng lấy một trái cây đưa cho hần ăn.

Triều Dương công chúa đưa đầu lưỡi đợi nửa ngày, cũng không thấy hần cho mình ăn, nhíu mày, nhỏ giọng oán giận nói: "Ta muốn ăn."

Diệp Tiềm trái tim vừa động, liền đem bánh sữa đặt vào miệng mình.

Triều Dương công chúa kinh ngạc tròn to mắt: "Diệp Tiềm, người..." Cướp đồ ăn của ta...

Nhưng không đợi nàng nói ra, Diệp Tiềm bỗng nhiên cúi đầu, bắt được miệng nàng, nàng không kịp phản ứng, chỉ cảm thấy môi với răng tràn đầy mùi sữa thơm tho, một khối bánh sữa cứ như vậy được đưa vào miệng nàng.

không, căn bản là nửa khối, đã bị Diệp Tiềm cắn tiếp đi một nửa.

hắn đứng dậy, ôm nàng, để nàng ngồi trên gối mình, giống như ôm một đứa trẻ, dùng ánh mắt đại nam hài ôn nhu nhìn nàng: "Nàng còn muốn ăn sao, ta đút cho nàng?"

Triều Dương công chúa ôm lấy cổ hắn, ở trong lồng ngực hắn tình tứ thường thức nửa khối sữa.

Nếu có thể như thế cả đời, cũng rất tốt.

Chỉ sợ, kết quả đều là công dã tràng.

Tác giả có chuyện muốn nói: Hôm nay một Chương ngọt ngào, ta không thật vừa lòng, bất quá hiện tại không như trước. Đại khái còn có hai ba chương nữa Diệp Tiềm sẽ rời đi. Ta vì bọn họ rời đi chuẩn bị một bữa thịt cũng không biết là thiên lôi hay trọng khẩu, kính thỉnh chờ mong.

Bạn đang đọc truyện *Diện Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Bình Tây Hầu uỷ thác

một năm này, Túc Ninh Thành oi bức dị thường, trong thành nóng không chịu nổi, không ai muốn ra cửa, nhưng ở Đôn Dương Thành xa xôi, thiếu niên thiên tử lại cố ý phái sứ giả ra roi thúc ngựa đưa tới các loại trái cây ướp lạnh hiếm lạ để Triều Dương công chúa ném thử giải nhiệt.

Bình Tây Hầu Phùng Kiệt, chủ nhân Bình Tây Hầu phủ cũng về phủ, đi theo hắn là nam sủng Lộng Ngọc. Thế này làm cho người trong Bình Tây Hầu phủ thăm giết mình, tất cả đều biết Hầu gia luôn có mối nói cũ, không nghĩ vài năm qua, Lộng Ngọc thế nhưng có thể ở bên cạnh Hầu gia sung hạnh không suy, làm cho tất cả không khỏi nhìn tiểu công tử Lộng Ngọc với cặp mắt khác xưa.

Quay về phủ, Phùng Kiệt đương nhiên đã sớm nghe nói chuyện phong nhã của công chúa, biết tân sủng của nàng là kỵ nô Diệp Tiềm ngày xưa -- chính là nam hài tử hắn muốn ăn lại chưa ăn được.

Vì thế, lúc hai chủ nhân Bình Tây Hầu phủ gặp nhau trong điện, không khỏi đều nhìn thêm vài lần thiên hạ đi theo phía sau đôi phương.

Triều Dương công chúa thấy Lộng Ngọc, cười lạnh một tiếng, đạm thanh nói: "Hầu gia rất trường tình, không nghĩ tới Lộng Ngọc có thể được người yêu thích như vậy, cũng không uống bản cung ngày đó nhường hắn cho người."

Hầu gia Phùng Kiệt còn đang nhìn Diệp Tiềm phía sau Triều Dương công chúa, hắc hắc cười lạnh một tiếng: "Công chúa rất nhã hứng a, nghe nói công chúa phân phát nam sủng, một lòng sủng ái Diệp Tiềm. Công chúa yêu thích hắn như thế, ngày đó nếu nói thẳng, ta sao có thể cùng công chúa cướp người đâu."

nói một phen, hai người đối diện nhau, không khỏi đều tự cười.

Lộng Ngọc phía sau Hầu gia cũng không tươi tỉnh như ngày xưa, trong đôi mắt lộ ra lụn bại, sắc mặt thậm chí có vài phần nhợt nhạt, hắn dăm dăm nhìn Diệp Tiềm bên cạnh, vẻ mặt rất lạnh lẽo, phảng phất hận không thể dùng ánh mắt đóng băng. Bất quá Diệp Tiềm không thèm chú ý, buổi tối hắn ở trên giường mây mưa cùng công chúa, ban ngày còn ở bên nàng làm nhất đẳng thị vệ, lãnh mi lãnh mục đứng cao ngất, lúc này nhớ tới chuyện xưa, chỉ đề phòng Hầu gia, chưa từng chú ý Lộng Ngọc nhỏ nhòkia.

Phùng Kiệt là loại người nào, thấy Diệp Tiềm nhìn hắn với ánh mắt như vậy, tự nhiên minh bạch, bất quá hắn cũng chỉ hắc hắc cười ra tiếng, không nói gì.

Thế này làm cho Triều Dương công chúa trong lòng giết mình, bất quá tính tế nghĩ đến, nàng bỗng nhiên hiểu được. Đệ đệ Trệ của nàng đăng cơ làm đế, đầu tiên là mượn sức triều thần đứng vững gót chân, sau đó bắt đầu ban bố pháp lệnh, cướp đoạt quyền thế các chư hầu ở đất phong. Vì việc này, trên triều đình cũng ồn ào huyên náo nháo một trận, thậm chí nghe nói có chư hầu muốn khởi sự, nhưng cuối cùng, chung quy là thiên tử thủ đoạn xuất chúng, kìm trụ các chư hầu.

Ở trong đám chư hầu, Hầu gia nhà mình không tính là xuất chúng, hắn biết rõ Trệ đang muốn tìm một con chim đầu đàn để đánh, làm chuyện giết gà dọa khỉ, lúc này vạn vạn phải đề dặt cẩn thận, không dám đắc tội mình.

Nghĩ thông suốt rồi, Triều Dương công chúa mỉa mai nhếch nhếch cười: "Hầu gia đột nhiên trở lại phủ, bản cung chưa có chuẩn bị, Lạc lâm uyển từ lúc Hầu gia rời đi luôn luôn khóa chặt, hiện thời sợ là tro bụi đầy viện."

Phùng Kiệt lại vung tay lên, bộ dáng thân nhiên không thèm để ý: "Cũng không ngại, quét dọn một chút là được."

nói xong, hắn phảng phất như nhớ tới cái gì: "Bản hầu bình sinh phiên nhất có người đánh trống khua chiêng, mong công chúa phân phó mọi người trong phủ, vạn vạn không thể quá rầy bản hầu thanh tịnh."

Triều Dương công chúa nhún mày, trong lòng thêm vài phần nghi hoặc, bất quá nàng vẫn cười nói: "Đã nói vậy, Hầu gia xin cứ yên tâm"

Tức thời Phùng Kiệt cũng không nói năng rườm rà, dẫn Long Ngọc đi Lạc lâm uyển, Long Ngọc đi đến chỗ rẽ, còn tha thiết quay lại phía sau nhìn công chúa, trong mắt thất lạc.

Triều Dương công chúa ban đầu thấy sắc mặt hắn, cũng đoán được hắn xác thực bệnh căn không dứt, gặp hắn lúc này thoảng nhìn, không khỏi vừa buồn cười vừa thờ dài: "Ngày đó vốn là ta nhìn trúng hắn, mời Ngọc Hương Đường dạy dỗ một thời gian, không nghĩ tới thế nhưng bị Phùng Kiệt chiếm đoạt, rơi vào cảnh một thân bệnh tật."

Diệp Tiềm nghe được, hơi nhú mày, không nói.

Triều Dương công chúa đương nhiên biết tâm tư của hắn, người này bình thường nhìn như vô tình vô tự, kỳ thực ghen tị thật lớn, bản thân nàng nhắc tới nam nhân nào, hắn đều phải nhìn đối phương một cái, giờ nàng nhắc tới chuyện xưa, lại gặp Long Ngọc này, hắn nhún mày là tự nhiên.

Triều Dương công chúa sẽ không để chuyện này trong mắt, nàng có rất nhiều thủ đoạn, đem khối sắt cứng rắn biến thành vòng chỉ mềm, cùng nàng triển miên không dứt.

Bất quá nói đến Hầu gia, Triều Dương công chúa trong lòng cũng thấy may mắn.

Phải biết rằng, ngày xưa nàng từng đáp ứng Bích La phu nhân, cho nàng ấy cơ hội tới dẫn dụ Diệp Tiềm. Chuyện này nếu làm thật, bây giờ chỉ sợ không duyên có chộc Diệp Tiềm không vui, làm cho Triều Dương công chúa rất là đau đầu. Đáy lòng nàng âm thầm nghĩ tìm biện pháp thích đáng lo liệu việc này, Bích La phu nhân và nàng nhiều năm tình nghĩa, hai người các nàng nếu vì một người nam nhân trở mặt thành thù, nàng thực không đành lòng.

Lúc Triều Dương công chúa chưa nghĩ ra biện pháp tốt, may mắn Đôn Dương Thành mùa hè nóng bức không chịu nổi, Bích La phu nhân cũng vô tâm đến Hầu phủ, mới qua một thời gian, hiện thời Hầu gia trở về, Hầu gia và Bích La phu nhân bất hòa, hai người gặp mặt, có thể đầu người chết ta sống. Hầu gia đến, Bích La phu nhân tự nhiên không đến. Như vậy, Triều Dương công chúa lại ngóng trông Phùng Kiệt ở Hầu phủ nhiều thêm mấy ngày.

Ngày kế tiếp, Phùng Kiệt quả nhiên cũng không để công chúa thất vọng, đầu tiên là gọi danh y chẩn trị cho Long Ngọc, lại tìm kiếm linh đan danh dược, xem như đem Hầu phủ lật tung, ép buộc tận trời. Chỉ tiếc, ép buộc đã lâu, Long Ngọc vẫn ngày càng tiêu tụy, dần dần có vẻ sắp tạ thế.

Hầu gia Phùng Kiệt tức giận, trách phạt toàn bộ hạ nhân hầu hạ Lạc Lâm uyển, biến thành người người oán giận, nhưng không dám nhiều lời. Sau lưng bắt đầu nghị luận, nói là Long Ngọc kia bệnh không được gặp người, còn nói Hầu gia và Long Ngọc cùng ăn cùng ở, sợ là sớm muộn gì cũng truyền nhiễm.

Trong thời gian ngắn, người người tránh Lạc lâm uyển, ngay cả bà vú của Phùng Đào cũng nghe nói tin tức này, khóc quỳ cầu công chúa, nói về sau nhất định phải cảm tiểu thiếu gia đi gặp Hầu gia.

Triều Dương công chúa nhún mày nghe bà vú khóc kể, gật đầu nói: "Người thông thả đi, đến cùng tình huống như thế nào, ta sẽ đi xem."

Bà vú nghe xong, liên tục tạ ơn.

Diệp Tiềm đi lên phía trước, từ phía sau giữ tay nàng, cau mày, hắn đương nhiên là không hy vọng nàng đi qua, e nàng bị bệnh theo.

Triều Dương công chúa lại cười nói: "Diệp Tiềm, vô luận thế nào, hắn là hôn phu của ta, hắn gặp nạn, ta nên đi thăm."

Lời này vừa ra, tay Diệp Tiềm giữ nàng cứng lại, sau đó chậm rãi buông ra, gật đầu nói: "Nàng nói đúng."

Dù hữu danh vô thật, bọn họ đều là vợ chồng kết tóc.

Triều Dương công chúa biết trong lòng Diệp Tiềm không dễ chịu, bất quá nàng cũng chỉ nở nụ cười.

Việc trên hể gian, há có thể như ý cả.

Nếu Diệp Tiềm cửa này không qua được, sao bảo vệ nàng được cả đời.

Diệp Tiềm đi theo công chúa đến trước cửa Lạc lâm uyển, công chúa dừng lại nói: "Người ở chỗ này chờ, ta đi vào là được."

Diệp Tiềm nhún mày: "Ta cùng nàng đi vào."

Công chúa lại lắc đầu, ngữ khí kiên định: "không cần."

Diệp Tiềm thấy vậy, cúi mắt, đạm thanh nói: "Được, ta ở chỗ này chờ nàng." nói xong hắn tiếp tục: "Nếu gặp được cái gì ngoài ý muốn, nhất định phải gọi ta, ta lập tức xông vào đi." hắn vẫn lo lắng Bình Tây Hầu.

Triều Dương công chúa ngoái đầu cười nhìn Diệp Tiềm, gật đầu nói: "Được."

Để lại Diệp Tiềm, đuổi hết thị vệ thị nữ, Triều Dương công chúa một người đi qua hành lang gấp khúc trùng trùng, đạp đá lát đường, đi đến Lạc lâm uyển tịch liêu.

đi vào đại môn màu đỏ thắm, lơ đãng nhìn thấy đại môn đã sắp tróc hết sơn son, bỗng nhiên nhớ tới hai năm rưỡi trước, nàng từng đạp tuyết trắng đi đến, khi đó nàng khí thế hùng lực, khởi binh vấn tội Hầu gia cướp đi nam sủng Lộng Ngọc.

Bất quá hai năm là bao lâu, tâm tình cũng đã thay đổi rất nhiều, nhớ lại ngày đó, không khỏi thở dài một tiếng.

Nhấc chân, xốc màn che, vòng quá bình phong, lại giật mình thấy Hầu gia đang bụng thuốc đưa nước cho Lộng Ngọc.

Lộng Ngọc nằm trên cái sạp ngày đó hẳn bị Hầu gia chơi đùa.

Hầu gia thấy Triều Dương công chúa đến, không khỏi giận tái mặt, đem bát đĩa đặt lên bàn: "Công chúa, ngươi tới làm gì?"

Lộng Ngọc mông lung nghe thấy hai chữ "Công chúa", liêu mạng mờ mắt, quả nhiên thấy công chúa đứng sững một bên.

Tức thời hấn thê nhưng trong mắt chảy lệ, run run tay, phảng phất nói mê kêu lên: "Công chúa, cầu người đưa ta đi đi..."

Hầu gia thấy Lộng Ngọc như thế, càng không vui, trên mặt hiện tức giận.

Triều Dương công chúa thấy hấn như thế, không khỏi trào phúng cười lạnh một tiếng: "Người này đã sắp không sống được, ngươi cần gì tức giận với ta."

Hầu gia cúi đầu không nói, sắc mặt thất bại.

Triều Dương công chúa thở dài: "hấn bị bệnh, sợ là không trị được, ngươi nên sớm tính toán tốt."

Ngay trước mặt Lộng Ngọc, công chúa không muốn nói thẳng, Lộng Ngọc này hiển nhiên bệnh như vậy, nếu thực truyền nhiễm cho Phùng Kiệt, sợ là hậu quả không chịu nổi. Ngắm lại, đường đường Hầu gia của Bình Tây Hầu phủ, thế nhưng vì một nam sủng bị bệnh hoa liễu, vậy thì mặt mũi Bình Tây Hầu phủ để nơi nào? về sau Phùng Đào làm người thế nào? thật như thế, ngay cả thanh danh của Triều Dương công chúa sợ là cũng bị vấy bẩn.

Phùng Kiệt cúi đầu trầm tư nửa ngày, bỗng nhiên nói: "Ngươi không cần khuyên ta, hấn một thân bệnh tật do ta hoang đường mà ra, ta cùng hấn là được. Từ hôm nay, ngươi bảo hạ nhân đem dược liệu và đồ ăn đặt ở cửa, tự ta ra lấy."

Triều Dương công chúa nhú mày: "Ngươi thực không muốn sống nữa?"

Phùng Kiệt ngược mắt, cười lạnh nói: "Ngươi còn quan tâm sinh tử của ta?"

Triều Dương công chúa nhú mày, than nhẹ: "Hầu gia, chúng ta vợ chồng nhiều năm, tuy rằng hữu danh vô thực, nhưng Triều Dương ta chưa bao giờ quên ơn năm đó Hầu gia hỗ trợ."

Phùng Kiệt nghe vậy chấn động, chăm chú nhìn công chúa nửa ngày, rốt cục xoay mặt đi nói: "Ngươi đànhó được, vậy để ta yên tĩnh ở trong này với hấn đi."

Triều Dương công chúa cười khỏ: "Đáng giá sao?"

Phùng Kiệt lắc đầu: "Ta cảm thấy đáng, chính là đáng."

Triều Dương công chúa gật đầu: "Được, ngươi đã cảm thấy đáng, thì cứ làm. hiện thời ngươi có tâm nguyện gì chưa xong, nói cho ta nghe, ta sẽ làm cho ngươi."

Phùng Kiệt trầm tư nửa ngày, rốt cục nói: "Hoàng đế của ngươi mặc dù đăng cơ không lâu, nhưng ta xem hấn làm việc, vài thập niên sau quốc gia chắc biến đổi lớn. Ta ngày xưa hoang đường, sợ đã đắc tội hoàng đế ngươi, ta không có gì, chỉ còn Phùng Đào tuổi nhỏ, sợ vì ta bị liên lụy." nói tới đây, hấnngắt đầu nghiêm cẩn nhìn chăm chăm Triều Dương công chúa nói: "Phùng Đào tuy rằng không phải ngươi sinh ra, nhưng đến cùng nuôi dưới danh nghĩa ngươi, còn trông ngươi vô luận về sau tái giá hay không, tốt xấu bảo hộ hấn một lần."

Triều Dương công chúa nghe xong, gật đầu, trịnh trọng nói: "Cái này ngươi yên tâm, ta còn sống một ngày, sẽ giữ tước vị cho hấn."

Phùng Kiệt nghe thế, nở nụ cười, lại nghiêm cẩn chăm chú nhìn công chúa nửa ngày, bỗng nhiên nói: "Triều Dương, cuộc đời này nếu ta yêu hồng trang, tất nhiên sẽ không phụ ngươi như thế."

Triều Dương công chúa nghe vậy, cảm khê nâng, tiêu sái cười khê: "Ngươi nếu yêu hồng trang, ta cũng phải phụ ngươi."

Phùng Kiệt ghé mắt, mơ hồ nhìn công chúa, thấp giọng nói: "Ngươi đường đường là trưởng công chúa Đại Viêm triều, thế nhưng động tâm với một tiểu nô ti tiện, thật là buồn cười."

Triều Dương công chúa liễm mục, nhú mày mềm nhẹ nói: "thì đã sao?"

Phùng Kiệt lắc đầu: "Bất quá là kính hoa thủy nguyệt, công dã tràng thôi, hấn nếu một đời làm nô cũng thôi, nhưng nếu có cơ hội thăng tiến, sao có thể tiếp nhận ngươi?"

Triều Dương công chúa lại nhẹ nhàng cười: "Người sống một đời, nếu mọi chuyện nghĩ được chu toàn, đã không là người."

Bạn đang đọc truyện *Diện Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Thanh mai trúc mã của Diệp Tiềm

Từ Lạc lâm uyển đi ra, Diệp Tiềm bước lên phía trước nhìn nàng có gì khác thường hay không, nhưng Triệu Dương công chúa lại nói: "Người trước chờ trong này, ta đi tắm." Tức thời nàng không tiếp xúc với ai, lệnh cho Cẩm Tú chuẩn bị nước thơm, tắm rửa cẩn thận mới đi ra.

đi ra rồi, thấy Diệp Tiềm ở bên ngoài, nàng biết trong lòng hắn có nghi vấn, nhân tiện nói: "Người có cái gì, cứ nói đừng ngại."

Diệp Tiềm nhấp môi mỏng, rốt cục hỏi: "Triệu Dương, ta bỗng nhiên muốn biết, năm đó vì sao nàng gả cho Hầu gia?"

Triệu Dương công chúa nghe, tay đang sửa sang lại tóc mai bỗng nhiên ngừng lại, nàng xuyên qua gương khắc hoa, nhìn mình trong gương, chỉ thấy dung mạo vẫn diễm lệ như cũ, nhưng mặt mày lại nhiễm đầy ỉu rũ, phảng phất tinh thần sa sút, hoàng hôn mờ lung.

Nàng cười khẽ, lạnh lạnh nói: "Sao đột nhiên hỏi như thế?"

Diệp Tiềm đi lên phía trước, tay hữu lực nhẹ vỗ về tóc nàng: "Nếu nàng không muốn nói, coi như ta không hỏi."

Triệu Dương công chúa buông xuống lông mi thon dài, trầm mặc một lát, bỗng nhiên nói: "Lúc đó nếu ta không gả cho hắn, sợ là sẽ gả xa đến nơi hoang dã."

Diệp Tiềm nhú mày: "Ta nghe nói bản triều đương thời phái công chúa đi hòa thân, có phải không?"

Triệu Dương công chúa gật đầu, bên môi tràn ra một tia thờ dãi: "không sai."

Diệp Tiềm vẫn không hiểu, đang muốn hỏi lại, nhưng Triệu Dương công chúa lại hiển nhiên không muốn nhắc đến, chỉ nhìn mình trong gương đạm thanh nói: "thật lâu trước đây, ta ngóng trông mình là nam nhi, có thể cưỡi tuần mã, vung bảo kiếm, rong ruổi sa trường, khu trục Bắc Địch..." Nàng thanh âm càng ngày càng thấp, cuối cùng cơ hồ Diệp Tiềm cũng nghe không được.

Diệp Tiềm gờ tay, trấn an giữ vai nàng, môi gắt gât, muốn nói cái gì, nhưng lại phát hiện hắn không nói nổi.

hắn bắt quả là một tiểu nô, lọt mắt xanh công chúa, có thể làm bạn với công chúa. Nhưng rời khỏi nàng, hắn không là cái gì, càng không cần nói có thể an ủi công chúa.

Diệp Tiềm vỗ về lưng công chúa chậm rãi buông lỏng ra, hắn ngẩng đầu, nhìn mình trong gương.

hắn ở trong gương, đôi môi nhếch, mi kiên nghị hơi nhú.

hắn từng không phải như thế, hắn mặc dù cẩn thận chặt chẽ tuân theo khuôn phép cũ, nhưng trong lòng có một bầu nhiệt huyết. Cho rằng chỉ cần cho mình một vùng thiên địa, sẽ đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, mọi việc đều thuận lợi, cho rằng vươn tay là có thể với tận trời, cho rằng nâng chân là có thể đạp phá thương khung.

Đến lúc luyến mộ công chúa, cũng cho rằng mình sẽ vì công chúa làm được hết thảy, cho rằng có thể xua đi sầu vương trên mặt nàng. Nhưng giờ mới biết, đứng càng cao nhìn càng xa, biết thiên địa rộng lớn, mới thấy bản thân mình ngây thơ cuồng vọng, mới thấy mình chẳng qua là một người vớ vẩn tự cho là đúng, đáng chê cười thôi.

Lúc này, bình sinh lần đầu tiên, hắn quay đầu rời khỏi phòng công chúa, lúc rời đi thân hình tịch liêu, vẻ mặt hiu quạnh.

Bất tri bất giác, hắn về chỗ ở, rầu rĩ ngủ một đêm. Mông lung đi vào giấc mộng, hắn nghĩ công chúa có lẽ đang chờ hắn, hắn không nói với công chúa chuyện trở về, nhưng ý thức này quá mức mơ hồ, hắn vẫn cứ như vậy tiếp tục ngủ.

Ngày thứ hai tỉnh lại, hắn yên lặng mặc quần áo đứng dậy, trong đầu mông lung hồi tưởng chuyện hôm qua. Ăn mặc chỉnh tề, lại nghe trong phòng mẫu thân có tiếng khóc anh anh, thanh âm kia quen thuộc, tức thời nàng bước đi xem.

Ai biết vừa vào phòng, gặp Tổ Y ánh mắt sưng đỏ ngồi ở đầu giường đặt gần lò sưởi, mẫu thân ở bên an ủi.

Diệp Tiềm không hiểu: "Mẫu thân, Tổ Y thế nào "

Diệp ma ma trừng mắt nhìn Diệp Tiềm một cái, thờ dãi nói: "Còn không phải bị người liên lụy."

Thế này làm cho Diệp Tiềm càng thêm không hiểu, nhú mày nói: "Phát sinh chuyện gì?"

Diệp Ma ma bắt đầu dĩ thời dài: "Ngươi đương nhiên là không biết, thời gian trước, đơn giản là Tô y nói mấy câu với ngươi, bị thị nữ bên người công chúa thấy được, kết quả bọn họ cố ý tìm một khuyết điểm, gả Tô y cho một xa phu thô lỗ. Xa phu kia coi rượu như mạng, lại thích cờ bạc, uống rượu liền đánh bạc, thua cuộc trở về đánh người. Tô Y mấy ngày nay ba ngày lần đầu bị đánh, chính là chịu tội."

Diệp Tiềm cũng không tin, ánh mắt như điện nhìn chằm chằm Tô y, trầm giọng hỏi: "thật là công chúa gả ngươi cho người như thế?"

Tô y cúi đầu lau nước mắt, sợ sệt nói: "Diệp ngũ ca, ngươi sợ là đã quên, ta cũng vẫn nhớ được. Ngày đó Diệp ma ma làm sù cáo rau cải, nhờ ta đi gọi ngươi, kết quả vừa vận dụng phải Minh Nhi cô nương bên người công chúa. Vài ngày sau, ta liền bị kéo đi gả người. Ta thường ngày rất ít giao tế với ai, bất quá là theo Diệp Ma ma giặt quần áo thôi, làm sao có thể bị đưa tới tai họa bất ngờ như thế."

Diệp Ma ma đau lòng vỗ vỗ lưng Tô y, khiển trách Diệp Tiềm nói: "Tiềm, tuy rằng con bình thường lấy lòng công chúa là không sai, nhưng Tô y đến cùng là đứa nhỏ ta từ nhỏ nhìn đến lớn, con không xem mặt tăng cũng phải xem phật mặt, sao có thể mặc cho công chúa phá hủy nàng như thế a."

Diệp Tiềm cúi đầu, đạm thanh nói: "Công chúa tính tình cao ngạo, Tiềm bất quá là một nam sùng bên người nàng thôi, địa vị đề hèn, nàng sao có thể bởi vì ta mà giận chó đánh mèo đến Tô y, trong này sợ là có chút hiểu lầm."

Diệp Ma ma lại lắc đầu, vỗ đùi nói: "Ngốc tiểu tử, ngươi còn giúp nàng nói chuyện! Ngày thường ai chẳng biết, chủ tử chúng ta hồ nháo nhất, cho tới bây giờ không đem chuyện người khác để vào mắt, lúc đó còn không phải lung tung đem tỷ tỷ Trường Vân ngươi ban thưởng Tiêu thị vệ hầu hạ một đêm. Đều làm nô làm tì, địa vị thấp kém, chẳng lẽ nàng có thể chọc ghẹo tỷ tỷ ngươi, sẽ buông tha Tô y sao? Ta xem rõ ràng là nàng thấy ngươi tốt với Tô y, liền cố ý chọc ghẹo Tô y. Nhưng Tô y một tiểu côn trùng, rơi vào kết cục như thế, mỗi ngày đều chịu thương, khóc sưng mắt, thật sự là đáng thương!"

Lời này nói được có chút đạo lý, Diệp Tiềm biết công chúa làm việc tùy ý, trong khoảnh khắc thế nhưng không có cách nào thay nàng biện hộ.

Diệp Ma ma thấy vậy, lại nói: "Theo lý, công chúa là chủ tử chúng ta, nàng xử trí thế nào, chúng ta cũng không nên nói gì, nhưng giờ tất cả đều biết ngươi được sủng ái nhất, chẳng lẽ ngươi không thể thay Tô y cầu tình, để nàng cùng hán tử thô bỉ kia cùng cách sao?"

Tô y nghe nói thế, thế nhưng từ trên kháng đi xuống, phù phù một tiếng quỳ gối trước mặt Diệp Tiềm, khóc nói: "Diệp ngũ ca, ngươi phải cứu ta!"

Diệp Tiềm thấy vậy, nhủ mảy không nói thật lâu, cuối cùng rốt cục nâng tay nói: "Tô Y, ngươi đứng lên, ta đi hỏi công chúa là được."

Diệp Tiềm rời khỏi nhà, đi thẳng đến phòng công chúa, thấy công chúa đang nằm nghiêng trên sập ngủ, mái tóc uốn lượn tan ra như mây, một phen buông xả kéo dài tới trên thảm lông dày, trong lòng ôm một thanh trường kiếm. Mái tóc quấn quít lấy trường kiếm lạnh như băng, giống như rong rêu.

Hắn khinh thủ khinh cước đi đến trước mặt nàng, nửa quỳ xuống, cẩn thận tỉ mỉ nhìn nàng.

Nàng lông mi thon dài, buông xuống dưới sau ở tình xảo xinh đẹp tuyệt trần trên má đầu kẻ tiếp trắng non bần bóng ma, nàng tóc mái phân tán một bên, tròn bóng cái trán lộ, khéo léo cái mũi theo thờ dốc khẽ nhúc nhích, thế nhưng có vài phần tính trẻ con.

Diệp Tiềm khẽ thờ dài, hắn thế nhưng cảm thấy nữ tử trước mắt trầm tĩnh tốt đẹp, giống như đêm dài ẩn hiện ánh trăng, làm cho người ta không tự giác ngừng thờ, e sợ quấy nhiễu nàng.

Nhưng dù ngủ say Triệu Dương công chúa vẫn tỉnh, mắt buồn ngủ mông lung, nàng nhìn thấy Diệp Tiềm, lại phảng phất như ở trong mộng, thì thào một tiếng gì.

Diệp Tiềm không nghe rõ, hỏi lại, công chúa hí con ngươi thanh tinh, nhẹ nhàng ngồi dậy, ngược mắt nhìn Diệp Tiềm, lại cúi đầu ôm trường kiếm nhẹ nhàng thưởng thức.

Diệp Tiềm ánh mắt cũng chuyển qua thanh trường kiếm kia, kiếm kia hắn nhớ được, nghe nói là bảo kiếm tiên hoàng từng ban cho Tiêu Đồng. Sau này Tiêu Đồng rời đi, thế nhưng không mang đi thanh kiếm này, mà lưu tại bên người công chúa.

Chỉ thấy công chúa mang tới mảnh vải, rút trường kiếm ra, ngón tay như ngọc cầm miếng vải bóng loáng mềm mại lau bảo kiếm hàn quang bốn phía, động tác mềm nhẹ cẩn thận, giống một nữ tử vì mình tô điểm vẽ mặt.

Diệp Tiềm nhất thời ngừng thờ, vẫn như cũ nửa quỳ một bên nhìn.

Triệu Dương công chúa lau một lát, tùy tay để miếng vải sang một bên, dùng ngón tay trắng nõn thường thức vuốt ve mũi kiếm, miệng đạm thanh hỏi: "Sao đến lúc này?"

Diệp Tiềm nhớ tới chuyện muốn hỏi, đứng lên nói: "Công chúa, có chuyện Tiềm muốn hỏi nàng."

Công chúa cũng không ngừng tay, nhẹ giọng nói: "Ngươi cứ nói đừng ngại."

Diệp Tiềm trầm giọng hỏi: "Nàng có nhớ được Tô Y?"

Công chúa nhủ mảy, động tác trong tay dừng lại, nhẹ nhàng lắc đầu nói: "Đó là ai? không nhớ rõ."

Diệp Tiềm thấy nàng cũng không nhớ rõ, trong lòng có vài phần không vui, phải biết rằng Tô y là vì nàng mà gả cho hán tử thô lỗ, nàng khoát tay đã quyết định cả đời nữ tử khác, nhưng trôi qua không chút ấn tượng, còn làm ra thần thái vô tội bức này.

Công chúa là loại người nào, rất nhanh phát hiện thần sắc Diệp Tiềm không đúng, nàng nhú mày lại, quay đầu nhìn Diệp Tiềm, lạnh giọng nói: "Thế nào, chẳng lẽ ngươi không nên nói, Tô Y là ai?"

Diệp Tiềm đành giọng: "Nàng đã không nhớ rõ, ta đây nhắc nhở nàng một chút, Tô Y theo mẫu thân ta giặt quần áo, trước đó vài ngày, bị chủ nhân ngài tùy tiện gả người."

Công chúa nhú mày, ngược mắt không hiểu nhìn Diệp Tiềm nói: "thì sao?"

Diệp Tiềm thấy nàng cũng không phản bác, biết mười mười việc này là nàng làm, nhưng xem ra nàng thế nhưng chút không hối hận, trong lòng bất giác bất đắc dĩ: "Nàng bất quá là tùy tay một cái, đã dễ dàng quyết định cuộc sống người ta, nhưng trước giờ nàng đều không chút để ý."

Công chúa nghe vậy, mị mầu híp lại, nổi lên lãnh ý nhẹ nhẹ: "Diệp Tiềm, ngươi nói lời này là có ý tứ gì, nói rõ ràng ra."

Diệp Tiềm thấy nàng như thế, rõ ràng một trong đầu nói ra: "Ngày đó Tô Y bất quá thay mẫu thân bảo ta về nhà, nàng lại bởi vậy sinh tâm hiềm nghi, để Cẩm Tú đem nàng ấy tùy ý gả cho người khác, có phải thế không?"

Công chúa ngày thường con người luôn híp lại đã kinh ngạc tròn to, lấy ánh mắt bất khả tư nghị nhìn Diệp Tiềm, thật lâu sau rốt cục hỏi: "Tốt, ngươi đã nghĩ như vậy, thì ngươi nói một chút, Tô y này đến cùng làm sao? Ta vì sao phải hiềm nghi nàng?"

Diệp Tiềm ghen lời, hừ một tiếng nói: "Nàng ấy bất quá từ nhỏ thân thiết với ta, cũng đáng giá nàng nghĩ nhiều sao?"

Công chúa nhú mày, cầm kiếm chặt vài phần, nghĩ nghĩ: "Ngươi và Tô Y là thanh mai trúc mã?"

Diệp Tiềm gạt đầu, đành giọng nói: "Nàng có thể coi như vậy."

Công chúa giãn mày liễu, quyến rũ khẽ cười nói: "Có phải nàng ấy có ý với ngươi không?"

Diệp Tiềm mím môi, lắc đầu nói: "Có lẽ là có, ta cũng không biết." hán kỳ thực trước kia nghe qua mẫu thân nói tương lai có thể gả Tô Y cho hán, chẳng qua từ lúc hán được công chúa thích, việc này rốt cuộc không nhắc đến.

Công chúa gạt đầu, lạnh giọng nói: "Được, cho nên ngươi cho là ta tùy tiện xử lý nàng ấy, làm hại nàng ấy không thể nhìn người?"

Diệp Tiềm không nói.

Công chúa nhìn Diệp Tiềm, cười lạnh một tiếng: "Đây hẳn là ngươi thay nàng đến đòi công đạo?"

Diệp Tiềm nhú mày bất đắc dĩ nhìn công chúa nói: "Công chúa, trước mặt người cao quý như ngài, nàng ấy bất quá là một nô tì nhỏ nhỏ không biết gì thôi, hôm nay không biết việc ngày mai, cả đời chỉ do công chúa làm chủ. Công chúa cao cao tại thượng, đương nhiên không hiểu làm hạ nhân khổ sở."

Triều Dương công chúa nghe hán nói một phen, chỉ cảm thấy trái tim đau đớn, lại ngưng mi, đầu ngón tay hơi lạnh, cúi đầu nhìn, hóa ra lúc lơ đãng ngón tay chạm vào mũi kiếm, đã chảy ra một giọt máu đỏ bùm.

Diệp Tiềm lại không ngồi nghiêng bên công chúa, trên ngón tay nàng có vết máu hán cũng không nhìn thấy, tức thời hán thấy nàng mặt mày không vui, lại khuyên nhủ: "Công chúa, nàng ấy trời sanh tính tình đơn thuần, không trải qua chuyện gì, đời này niệm tưởng lớn nhất cũng bất quá là có một giai tể xứng đáng, có thể sống tốt hơn. Cao quý như nàng, vì thế mà có thể khiến nàng ấy sống không bằng chết, quay đầu vẫn có năng lực khiến nàng ấy được đền bù tâm nguyện. một khi đã như vậy, vì sao không thể thành toàn cho nàng ấy một phen tâm nguyện đâu."

Công chúa nghe vậy, lãnh đạm lườm Diệp Tiềm một cái, ngạo thanh hỏi: "Nhưng nàng ấy và ta có liên quan gì, vì sao ta phải thành toàn một mảnh tâm ý của nàng ấy?"

Nàng trào phúng nở nụ cười, nhú mày nhìn kỹ Diệp Tiềm nói: "Chỉ bằng nàng là thanh mai trúc mã của ngươi sao?"

Diệp Tiềm thờ dài: "Công chúa, ta không hy vọng bởi vì ta, làm hại nàng ấy tuổi già thê lương."

Công chúa nhìn chằm chằm Diệp Tiềm, bỗng nhiên lạnh giọng cười to: "Bản cung là trưởng công chúa Đại Viêm triều, mà ngươi bất quá là một nam sủng dưới tay bản cung thôi, ta sẽ vì ngươi mà đi ghen tị với một nô tì nhỏ nhỏ?"

Nàng đầy trào phúng thờ dài, lắc đầu nói: "Diệp Tiềm, bản cung thật sự là sủng người vô pháp vô thiên!"

Diệp Tiềm thấy nàng nói ra như vậy, sắc mặt đột nhiên thay đổi, cắn răng nói: "Triều Dương, nàng -- "

Công chúa cụp mắt xuống, đạm thanh phân phó: "Diệp Tiềm, ngươi đi ra ngoài đi."

Diệp Tiềm thân hình cứng ngắc, dưới chân cũng không động, chỉ mím môi quật cường nhìn chằm chằm Triều Dương công chúa.

Triều Dương công chúa thấy vậy, cười lạnh một tiếng, cao giọng phân phó nói: "Người tới, thỉnh Diệp thị vệ đi ra ngoài."

Bạn đang đọc truyện *Diện Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Chẳng qua là nam nhân

Đội Diệp Tiềm rời khỏi đây, Triều Dương công chúa nhanh chóng triệu Cẩm Tú đến hỏi tình hình cụ thể, Cẩm Tú bẩm báo công chúa chuyện lúc trước mình tự chủ trương, nói xong lo lắng nhìn công chúa nói: "Hay là Cẩm Tú đi đến chỗ Diệp thị vệ giải thích rõ ràng?"

Triều Dương công chúa nghe vậy cười lạnh một tiếng: "Thôi, dù không hiểu lắm, thì có thể thế nào? Còn nữa, nếu ta biết, tất nhiên cũng xử trí như người." Nàng thu hồi trường kiếm, trân trọng cất đi, nhàn nhạt nói: "Hôm nay hấn đến, vốn là muốn thay Tổ Y kia hỏi thôi."

Cẩm Tú nhú mày, giận dữ nói: "Diệp thị vệ cũng thật là, vừa rồi nói lời kia, không khỏi quá đáng." Nàng nghĩ nghĩ lại ôn nhu trấn an: "Công chúa, Diệp Tiềm tất nhiên không dám, hấn cũng chỉ là vì Diệp Ma ma quan tâm, cho nên mới tới hỏi một chút."

Triều Dương công chúa lắc đầu, ngoảnh nhìn lại nói: "không, hấn chính là nói ra ý nghĩ của hấn."

Cẩm Tú lúc này rốt cục nhìn thấy trên tay Triều Dương công chúa hư hư thực thực bị thương đỏ lên, vội hỏi: "Công chúa, ngài đây là thế nào?"

Triều Dương công chúa không chút để ý lắc đầu: "không có chuyện gì. Nhưng mà Tổ Y kia, người triệu nàng đến, ta muốn nhìn cẩn thận xem."

Cẩm Tú thấy vậy, cũng chỉ làm theo, sau một lát, Tổ Y mắt sưng đỏ, khóc sụt sùi quỳ gối trước mặt Triều Dương công chúa.

Triều Dương công chúa từ trên cao nhìn xuống đánh giá, chỉ thấy nàng lê hoa mang vũ, mảnh mai nhiều vẻ, quần áo trắng trong thuần khiết lại thêm vài phần thướt tha, là một tiểu mỹ nhân hiếm thấy.

Triều Dương công chúa nhìn Tổ Y một lát, trong con ngươi tràn ra trăm ngàn loại cảm xúc, cuối cùng rốt cục cười khê nói: "Đứng lên đi, người đi về trước, chuyện của người ta sẽ thay người làm chủ."

Tổ Y nghe vậy, mừng rỡ, quỳ xuống: "Tạ công chúa!"

Đội Tổ Y rời đi, Cẩm Tú thấy sắc mặt công chúa khó dò, nhất thời đoán không ra dụng ý của nàng.

Triều Dương công chúa đột nhiên mở miệng nói: "Người tất nhiên là nghĩ, ta đến cùng tính toán dùng thủ đoạn gì đối phó Tổ Y này?"

Cẩm Tú không dám trả lời, đành phải cúi đầu không nói.

Triều Dương công chúa lại xúc động cười: "Vậy người sai rồi, nàng bắt quả là nữ tử yếu đuối hoàn toàn phụ thuộc vào Hầu phủ ta thôi, thân như lục bình, đâu đáng giá ta động ý niệm gì. Nàng đã muốn cùng cách, cho nàng là được."

Cẩm Tú trong mắt nghi hoặc, không hiểu nói: "Chuyện này cứ như vậy thôi?" Dù công chúa có thể buông, mình cũng không bỏ xuống được đâu.

Đột nhiên lúc đó, phảng phất có cái gì nhập vào tim, nàng ngẩng đầu, minh bạch.

Đường đường trưởng công chúa Đại Viêm triều, sẽ không so đo một thị nữ, đối thủ chỉ có một, chính là nam nhân của nàng dám vì một tỷ nữ mà can đảm tiến đến chất vấn -- Diệp Tiềm.

Thấy Triều Dương công chúa thần sắc lạnh buốt, nàng bỗng nhiên lo lắng cho Diệp Tiềm.

Cũng chính lúc Diệp Tiềm đắc tội công chúa, trong Lạc Lâm uyển, Lộng Ngọc hấp hối nhiều ngày cuối cùng ra đi. Nghe nói Lộng Ngọc đi rồi, Hầu gia bạc tóc.

Bất quá đây đều là truyền thuyết thôi, bởi vì từ ngày Triều Dương công chúa gặp Hầu gia, Lạc Lâm uyển khóa kín, chỉ chừa một cái cửa nhỏ để hạ nhân đưa cơm. Hầu gia cũng không cho người đi vào, người đưa cơm đặt thực hộp ở ngoài cửa, đến lúc đó Hầu gia tự đi lấy, vì thế Hầu phủ to như vậy thế nhưng không mấy ai nhìn thấy Hầu gia.

Lộng Ngọc đi rồi, Bình Tây Hầu càng không muốn gặp ai, đôi khi thậm chí cơm nước cũng không ăn. Mọi người đều có vài phần e ngại Hầu gia này, nói hấn ngày xưa hi vọng vô thường, sợ không cẩn thận trâu chọc phải, hiện thời Hầu gia như thế, thế nhưng không vài người lo lắng, sau lưng đồn thổi Hầu gia cũng bị bệnh không sạch sẽ, vì thế đều tha thiết mong Hầu gia tất thờ trong đó.

Tin tức này từ miệng hạ nhân truyền ra đi, rất nhanh truyền đến người trong thành đều đến, vì thế tin tức tự nhiên cũng đến tai Bích La phu nhân.

Bích La phu nhân và Bình Tây Hầu trước kia không hòa hợp, hiện thời Bích La phu nhân nghe thế, liền chạy tới tìm Triều Dương công chúa để hỏi kết quả.

Triều Dương công chúa và Bích La phu nhân ngồi trong phòng băng, phía sau các thị nữ quạt bằng quạt hương bồ, lại có thị nữ dâng dưa hấu ướp lạnh cắt thành miếng nhỏ tinh xảo, ngay cả như thế, Bích La phu nhân vẫn cảm thấy nóng, vì thế sau đó nữa cởi la y, lộ ra ngoảnh ngực tuyết trắng, mới thở dài một hơi: "Mấy hôm nay, nóng chết."

Triều Dương công chúa thấy vậy, cười nhẹ.

Bích La phu nhân tiến lên nói: "Hầu gia nhà ngươi, đến cùng như thế nào?"

Triều Dương công chúa thở dài: "không thể nào, bắt quả là bị bệnh thời."

Bích La phu nhân nhíu mày: "Bệnh nặng sao "

Triều Dương công chúa nở nụ cười, lắc đầu nói: "Sợ là không qua được mùa hè này."

Bích La phu nhân tuy không thích Hầu gia, nhưng không nghĩ tới người này đúng lúc tráng niên lại đĩnh như vậy, thở dài lắc đầu: "hắn a, ngày thường cũng quá không tiết chế..." Nàng nói đến đây, lại nhớ tới bản thân, sắc mặt khó coi, lâm lâm: "Ta mới không giống hắn đâu."

Triều Dương công chúa đem nghe tiếng lâm lâm lầu bầu này, bên môi gợi lên một chút cười quyến rũ, nhíu mày hỏi: "Thế nào, ngươi sau này muốn làm lại sao?"

Bích La phu nhân nghe vậy, lại thân nhiên cười nói: "Hoa nở phải hái liền tay, đừng để hoa tàn mới hái, hôm nay ta đây như hoa một thân phú quý chiếu sáng ngôi, lại có nam sủng ba ngàn, nếu còn không hưởng lạc, thì đợi khi nào? Nếu ta làm ni cô hòa thượng mỗi ngày niệm kinh ăn chay, dù có thể sống vạn năm, đến lúc đó bắt quả là da thò xương già, còn có ý tứ gì?"

Triều Dương công chúa câu môi cười khê, nhưng không nói.

Bích La phu nhân thấy thần thái nàng, hình như ngộ ra cái gì, nhưng không làm rõ, chỉ quyến rũ cười, hỏi: "Diệp Tiềm nhà ngươi kia, gần đây được không?"

Nhắc tới Diệp Tiềm, Triều Dương công chúa ngược mắt, mắt đậm cười: "Chẳng là là một diện thủ thôi."

Bích La phu nhân nghe vậy, trong lòng mừng thầm, vội hỏi: "Ta sớm nói ngươi trời sinh tính tình lạnh bạc, có mới nói cũ, ngươi từng xem trọng một Diệp Tiềm, hiện thời còn không phải chán ghét người ta rồi!"

Triều Dương công chúa đuôi lông mày hơi hơi nhếch lên, đôi mắt buông xuống, đạm thanh nói: "Thế nào, ngươi vẫn đối với hắn nhớ mãi không quên?"

Bích La phu nhân gật đầu, trên mặt tản ra sáng rọi: "Ta vẫn luôn luôn nhớ thương, cho tới bây giờ không từng quên đâu."

Triều Dương công chúa ý cười trên mặt dần dần thu liễm, trầm mặc một lát, bỗng nhiên xả ra một cái cười thấp lạnh, ôn nhu nói: "một khi đã như vậy, ta đây đưa cho ngươi một đêm, thế nào?"

Bích La phu nhân nghe vậy, đánh giá Triều Dương công chúa nửa ngày, cuối cùng rốt cục nở nụ cười, chậm rãi nói: "Ngươi thế nhưng bỏ được?"

Triều Dương công chúa bên môi ý cười càng sâu, nhưng trong mắt lại lạnh hơn: "không có gì không bỏ được."

Bích La phu nhân sửa sang lại tóc mai, bàn chân như ngọc đá đá lán vẩy, đầy cồi lòng chờ mong nói: "một khi đã như vậy, không bằng đêm nay cho hắn đến hầu hạ ta?"

Bích La phu nhân vốn có ý muốn chậm rãi chinh phục, nhưng không đúng dịp, nàng bởi vì một chút việc chậm trễ, thế nhưng chậm chạp không thể thi triển, hiện thời thấy Triều Dương công chúa và Diệp Tiềm đủ loại sóng ngầm, nàng cảm thấy vẫn không nên nghĩ đến bọn họ, cứ thử hương vị rồi nói chuyện khác.

Diệp Tiềm bị công chúa đuổi đi, một đường đen mặt đi ra, trở lại phòng mình. Diệp Ma ma thấy liền phát hoảng, cũng không dám lên tiền hỏi nhiều.

Cho đến đến ngày thứ hai, Tổ Y lại chạy tới báo tin mừng, nói là cuối cùng nàng trốn khỏi bể khổ, từ đây cùng người chồng trước không còn liên can, mà tất cả đều là công lao Diệp ngũ ca nói chuyện ở trước mặt công chúa. Điều này làm cho Diệp Ma ma kinh ngạc, nhìn sắc mặt Tiềm, rõ ràng việc thành, thế nào hiện thời thế nhưng xấu lắm.

Bà nghĩ thật lâu, cuối cùng suy nghĩ cẩn thận. hiện công chúa và Tiềm như keo như sơn, thỉnh thoảng nháo lên cũng có, kỳ thực lời của Tiềm ở chỗ công chúa vẫn rất có phân lượng. Nghĩ tới cái này, bà cảm thấy tương lai cũng có chỗ trông cậy.

Đúng lúc này, công chúa phải thị vệ tới, nói muốn mời Diệp thị vệ qua hầu hạ. Diệp ma ma nghe xong, cũng không quản con trai của mình sắc mặt thế nào, tràn ngập phấn khởi đuổi hân đi ra ngoài.

Diệp Tiềm theo thị vệ đi đến biệt uyển của công chúa, đi vào liền cảm thấy trong viện không khí bất đồng, hỏi người hầu bên cạnh mới biết Bích La phu nhân tới.

Diệp Tiềm nhớ tới chuyện cũ, trong lòng không vui, nhưng nghĩ đến công chúa đã nhiều ngày buồn bực không vui, nếu ia Bích La phu nhân có thể khiến công chúa thoải mái, hân cũng quên chuyện trước kia.

Diệp Tiềm đi vào nhà, đã thấy công chúa và Bích La phu nhân đang uống rượu mua vui, quân huyền ti trúc đã tấu lên. Bích La phu nhân bên người như trước đều có tiểu quan đang dõc lòng hầu hạ nâng, bên người Triều Dương công chúa không có ai hầu hạ.

Diệp Tiềm bước lớn đi vào, nhìn không chớp mắt, thẳng tắp đứng phía sau công chúa.

Bích La phu nhân lần này nhìn thấy hân, chỉ tà tà liếc một cái, cũng không xem nhiều.

Rất nhanh vũ nữ thướt tha tiến vào, theo tiếng ti trúc nhẹ nhàng khởi vũ, Bích La phu nhân cười đối ẩm cùng Triều Dương công chúa, thỉnh thoảng dừng lại nói việc nhà, không bao lâu trăng đã lên.

Bích La phu nhân thấy vậy, quyến rũ cười nói: "Công chúa, không còn sớm, chúng ta cũng nên sớm nghỉ ngơi đi."

Lúc này công chúa đã say lơ đãng, mắt nhấp nhem, má choáng váng ửng hồng, thân mình mạn diệu vô lực dựa vào sập, cúi đầu ôn nhu nói: "Được."

Dạ yến này, Diệp Tiềm thời khắc đề phòng Bích La phu nhân, lúc này nghe thấy tan cuộc, trong lòng thờ phào một cái, vì thế bước lên phía trước nhẹ nhàng đỡ nữ nhân say rượu kia.

Nhưng Triều Dương công chúa tuy rằng mắt như có vẻ mê loạn, cảm giác được Diệp Tiềm đến đỡ mình lại nỗ lực tránh ra, có vẻ say nói: "Buông ra." nói xong dùng ngọc thủ đẩy Diệp Tiềm.

Diệp Tiềm nhú mày, thấy nàng bởi vì đẩy mình mà nghiêng sang một bên, liền lấy cánh tay đỡ nàng, đề phóng nàng ngã xuống.

Cầm Tú thấy vậy, tiến lên nói: "Diệp thị vệ, công chúa muốn đi tắm, người chờ một lát, chúng ta đỡ công chúa xuống." nói xong tiến lên nâng.

Diệp Tiềm ngẫm lại cũng đúng, liền nói tay, giao công chúa vào tay Cầm Tú.

Bích La phu nhân ở bên, mắt mờ hồ tà nghệ Diệp Tiềm, cũng chỉ cười không nói.

Diệp Tiềm được Minh Nhi mời đến một gian nhà bên cạnh, trong nhà có màn che tỏa hương, có nến thấp, nến tản ra một mùi thơm hiếm thấy, khiến người say mê.

Diệp Tiềm có chút không hiểu: "Minh Nhi, công chúa sao lại chuyển đến nơi đây nghỉ ngơi?"

Minh Nhi kiều mi co rút chặt, con mắt xem xét Diệp Tiềm, bất đắc dĩ nhỏ giọng nói: "Diệp Tiềm, người có biết Bích La phu nhân sợ nóng nhất, cho nên công chúa đem phòng ở cho nàng." Công chúa hiện thời ở phòng mát mẻ nhất, Diệp Tiềm cũng biết.

Diệp Tiềm lông mày nhíu càng chặt, trong lòng thâm nghĩ, Bích La phu nhân người này hân thật không thích, nhưng công chúa và nàng tương giao rất sâu, hiện còn đem khuê phòng tặng cho nàng ở, thật sự là...

Diệp Tiềm cảm thấy việc này không ổn, muốn đợi công chúa tỉnh rượu, hân sẽ nhắc nhở thêm, cần phải để công chúa và Bích La phu nhân bớt qua lại mới đúng.

Minh Nhi liếc mắt nhìn Diệp Tiềm, quyết miệng không nói.

Diệp Tiềm bỗng nhiên nhận thấy ánh mắt của nàng, cảm thấy có chút là lạ, không khỏi nhíu mày hỏi: "Minh Nhi, người làm sao?"

Minh Nhi vội thu hồi ánh mắt, đánh giọng nói: "không có gì! Diệp Tiềm, người ở chỗ này chờ, công chúa tắm rửa xong sẽ tới rất nhanh!" nói những lời này xong, nàng quay đầu bỏ chạy.

Diệp Tiềm cảm thấy Minh Nhi hôm nay rất kỳ quái, bất quá rất nhanh tâm tư của hân lại chuyển dời đến công chúa.

Từ lúc hân và công chúa giao hảo, hân mới biết được kỳ thực thân mình công chúa gầy yếu, cũng không phải tốt như trước kia vẫn nghĩ. Nàng thật sự không nên cùng Bích La phu nhân uống rượu như vậy, Diệp Tiềm âm thâm nghĩ, về sau nhất định phải nghĩ cách khuyên can.

Nghĩ đến đây, hân chợt nhớ tới lúc trước công chúa đuổi mình ra, lại cảm thấy t chút ý của mình quá mức buồn cười, trong lòng một mảnh âm đạm.

Nàng chung quy là công chúa cao cao tại thượng, không rõ tâm tư của hân.

hắn từ nhỏ ti tiện đề hèn, đi theo mẫu thân nhận hết khổ sở, cho nên biết một tỷ nữ nho nhỏ phải dè dặt cẩn thận như thế nào để có hi vọng cho bản thân, chỉ ngóng trông có thể đổi một chút hạnh phúc bé nhỏ không đáng kể. Chỉ tiếc, hi vọng yếu ớt như vậy, có thể vì chủ nhân giờ tay nhắc chân đã bị hủy hoại trong chốc lát. Nàng từ nhỏ sinh ra trong phú quý phồn hoa, ngay cả có nhiều phiền muộn và không như ý, nhưng chung quy không biết, đối với có một số người mà nói, có thể sống, có thể ăn no mặc ấm, cũng đã là hạnh phúc rất lớn.

Diệp Tiềm nghĩ tâm sự, ở trong phòng yên lặng ngồi chờ hồi lâu, ngọn nến trong phòng đã sắp tàn, nhưng công chúa vẫn chưa tới.

hắn sinh nghi hoặc, đứng dậy đi ra cửa xem, ai biết vừa nhắc người, đã cảm thấy chân thể nhưng không có lực đạo, sau đã ngã ngồi xuống kia.

hắn càng nghi ngờ, nhưng lúc này, cửa bị đẩy ra, Bích La phu nhân mặc sa mỏng trong suốt, thướt tha lay động đi vào.

PS: Từ giờ đến cuối năm mình rất bận nên ko có thời gian edit tiếp truyện này, để sang năm sau mình sẽ tiếp tục nhé. Sorry mọi người nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Diện Thủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Nàng sao có thể vô tình như thế

một mùi hương xông vào mũi, Diệp Tiềm nhú mày nhìn nữ nhân quyền rũ xinh đẹp trước mắt, trầm giọng hỏi: "Sao người lại tới nơi này?" Khi tiếng nói ra miệng, hắn mới nghe thấy thanh âm mình khàn khàn.

Nhắm mắt lại, hắn cảm thấy chỗ bụng có cái gì đang nổi lên, đó là một loại khát vọng thông thả dâng trào, giống như mây khói tràn ngập, rất nhanh lan tràn toàn thân, rót vào tứ chi bách hải, thức tỉnh tay chân vốn vô lực, cũng thức tỉnh ham muốn tiềm ẩn trong cơ thể.

hắn thờ dốc dồn dập, hai mắt phảng phất muốn phun lửa. Hạ thể bắt đầu bành trướng cứng rắn đến không chỗ cất chứa, vội vàng hi vọng tìm một nơi mềm mại ướt át tiến vào, đâm thẳng về phía trước.

Bích La phu nhân lác lác eo thon đi đến trước mặt hắn, ngón tay ngọc tỉnh tể mềm mại xoa khuôn mặt hắn như đao tạc: "Tiềm, đây vốn là phòng của ta."

Trong lòng Diệp Tiềm phản cảm, muốn tránh, nhưng là lại tránh không nổi.

Bích La phu nhân nâng môi cười, trăm mị từng sinh: "Người có phải ở chỗ này chờ ta đã lâu?"

Diệp Tiềm trong mắt lộ ra chán ghét không chút nào che giấu, hắn cắn răng muốn đứng lên, nhưng lại không dùng nổi nửa phần khí lực.

Bích La phu nhân thấy hắn như vậy, khẽ cười nói: "không cần uống phí khí lực, vừa rồi trong ngọn nến này bỏ thêm hương, gọi là cúc ngưng." Là tình cúc ngưng kết, đây là bí bảo của hậu duệ quý tộc hào môn Đại Viêm, chuyên dùng để đối phó trai lơ tiểu quan không nghe lời. Trúng hương này, tứ chi mềm mại cả người bủn rủn, nhưng dưới thân dâng trào, lại có thể giúp hưng phấn.

Diệp Tiềm cũng không biết cúc ngưng ra sao, nhưng nghe Bích La phu nhân nói, hắn cũng biết tình cảnh mình lúc này tất nhiên có liên quan với cúc ngưng. Hắn trừng mắt hừ lạnh một tiếng, quay mặt đi không nói, ngậm ngậm ngưng tụ khí lực.

Bích La phu nhân thân nhiên khẽ cười: "Tiềm, ta biết trong lòng người không thích, nhưng mà người vì sao không thử nhắm nháp chút hương vị khác? Có lẽ có ta rồi, người mới biết nữ tử thế gian chẳng phải chỉ có một tư vị."

nói đến đây, Bích La phu nhân tiến lên, môi đỏ hơi mở lộ ra hàm răng nhẹ nhàng cắn cắn khuôn mặt kiên nghị của Diệp Tiềm.

Diệp Tiềm nghe thấy lời ấy, hừ lạnh một tiếng, lại cắn răng không để ý tới.

Bích La phu nhân thấy vậy, ngừng động tác, bàn tay thương tiếc vuốt ve mi hắn nhú chặt, đôi môi phun ra lời nói vô tội: "Tiềm, người mất hứng, phải không? Ta biết người giận ta, nhưng đưa người đến chỗ ta cũng là ý tứ của chủ nhân người a."

Diệp Tiềm nghe thế, bỗng nhiên ngừng thở, nhú mi nhìn kỹ nàng.

Sóng mắt Bích La phu nhân di động, ôn nhu nói: "Nàng nói người không kính cần nghe lời như trước kia, cho nên mới đưa người cho ta."

Diệp Tiềm không muốn tin lời nàng, nhưng tâm phảng phất như bị ong châm, đau đớn chưa xót chậm rãi tràn ra.

Bích La phu nhân vừa lòng nhìn trong mắt thiếu niên toát ra đau đớn, nở nụ cười: "Nếu không phải chủ nhân người cho phép, người sao có thể xuất hiện trong phòng đây?"

Lời này vừa ra, Diệp Tiềm chỉ cảm thấy trong lòng có cái gì ầm ầm sập xuống.

Đúng rồi, nếu không phải nàng cho phép, Minh Nhi sao có thể dẫn mình vào nơi này? Lúc này nhớ lại thần thái Minh Nhi lúc trước, hẳn đã biết rồi!

Bích La phu nhân ngón tay ngọc thon thon ôm cổ Diệp Tiềm, tư thái mảnh mai: "chủ nhân nhân tâm kia đã đưa người cho ta, người cần gì phải cưỡng đại nhớ nàng, đêm nay một lần đêm xuân cùng ta, người sẽ biết ta rất tốt. Đến lúc đó, dù ta đuổi người có lẽ cũng không muốn chạy đâu."

Diệp Tiềm gắt gao nhắm con người lại, yên lặng nhắm nháp tư vị tim bị một thanh đao cắt vào.

Bích La phu nhân nhẹ nhàng thay Diệp Tiềm cởi quần áo, lộ ra ngực trần tinh trắng. Nàng tán thưởng tựa vào trong ngực hắn, thờ dãi: "Tiềm, tìm người đập thật nhanh..." Má phấn ở trong ngực cọ xát, ngọc thủ lại chậm rãi hạ xuống, nhẹ nhàng trêu chọc một phen, cuối cùng bắt được chỗ Diệp Tiềm đang dâng trào. Cảm giác được dâng trào kia nóng cứng, thô dài không ai theo kịp, nàng nhin không được vừa lòng hít một hơi, phảng phất như nói mê: "Tiềm, ta muốn người, đã muốn thật lâu."

Đêm mê ly, trăng thanh lạnh, bên trong nhu hương triền miên, dưới thân thiếu niên nóng bỏng thờ dốc trêu chọc tâm nàng, đêm nay nàng cười ở trên người thiếu niên tinh trắng này, hoàn thành giấc mộng đã có từ lâu.

Nhưng đúng lúc này, nàng vốn tưởng rằng Diệp Tiềm vốn như sơn dương đợi làm thịt, bỗng nhiên nâng tay, đẩy nàng ra xa.

Bích La phu nhân thân hình mềm mại chật vật ngã trên mặt đất, không dám tin nhìn Diệp Tiềm: "Diệp Tiềm? Người?"

thái dương Diệp Tiềm có mồ hôi chảy xuống, nhưng cắn răng đứng lên, tự lấy tay ấn lưng ghế, nỗ lực chống đỡ thân thể: "Ta tuyệt sẽ không cùng người..."

Bích La phu nhân nhìn chằm chằm bộ dáng gian nan của hắn, bỗng nhiên phát ra cười lạnh: "Người cho là người đi ra ngoài được sao?" nói xong, nàng đứng lên, túm cánh tay Diệp Tiềm kéo mạnh, miệng yêu kiều châm chọc nói: "Người thủ thân vì ai, vì công chúa vô tình kia sao, nàng sớm đã không cần người nữa!"

Diệp Tiềm vạn không nghĩ tới nàng nhìn mảnh mai như vậy thế nhưng có khí lực bức này, cổ tinh vừa rồi hẳn thật vất vả ngưng tụ khí lực vừa đẩy ra đã tiêu hao không còn, lúc này vô lực chống lại, bị nàng đẩy ngã xuống giường.

Bích La phu nhân đắc ý nở nụ cười, quyến rũ cười sa y, lắc lắc vòng eo kêu gọi, lộ ra thân thể phong tình vạn chủng: "Diệp Tiềm, hôm nay người chỉ có thể làm nam nhân của ta."

Diệp Tiềm cắn răng, hai tay nắm chặt chân găm, mắt tóe ra lửa.

Bích La phu nhân chậm rãi trèo lên, nhẹ nhàng đi động kiều mông, ngồi ở bên cạnh Diệp Tiềm, tay bắt lấy nam căn của Diệp Tiềm.

Con người Diệp Tiềm cơ hồ muốn toát ra lửa, ngay lúc bắt đắc dĩ, hắn bỗng nhiên đụng đến ngọc chằm phía sau. Vì thế nỗ lực nhật lên, giờ lên cao hung hăng đập vào Bích La phu nhân.

Bích La phu nhân không kịp phòng bị, thế nhưng vừa vặn bị đập trúng, nhất thời trước mắt tinh quang hỏa hoa, nàng vuốt máu chảy trên trán, không dám tin nhìn Diệp Tiềm: "Diệp Tiềm, người rất lớn mật, cũng dám -- "

nói chưa dứt lời, Diệp Tiềm đã dùng hết khí lực cả người, nhấc chân đá một cái.

Kỳ thực lực đạo Diệp Tiềm cũng không lớn, nhưng nỗ lực đá ra, Bích La phu nhân vừa vặn bị đá trúng ngực, nàng đang ngồi bên giường, tức thời chật vật ngã xuống đất.

Diệp Tiềm ồ ồ thở hào hển, đầy người mồ hôi, lấy nước trà sớm đã lạnh như băng bên cạnh, sảng khoái uống một ngụm, đem nước trà còn thừa đổ vào trên mặt, trên ngực.

nước trà lạnh lẽo ngấm vào, bình ổn nhiệt độ thân thể, hắn dần dần khôi phục khí lực, khát vọng trong bụng cũng dần dần rút đi.

Nhưng lúc này trong lồng ngực bốc lên lửa giận tận trời cùng -- bị phẫn.

Triều Dương, nàng sao có thể đối đãi như thế?

Ở trong lòng nàng, ta cùng với Phủ Đào, Phẩm Liên cũng không khác phải không, có thể mặc cho nàng tùy ý tặng cho người khác?

Diệp Tiềm âm trầm, lấy quần áo hỗn độn một bên tùy ý phủ lên người, xoay mặt đi ra khỏi phòng, một đường không để ý thị nữ, thị vệ sợ hãi cản lại, xông thẳng đến khuê phòng của Triều Dương công chúa.

Trong khuê phòng, Triều Dương công chúa ở sau tú bình, tựa nghiêng vào sập, đang say rượu, quần áo nửa cởi, hai mắt khép mê ly. Cẩm Tú bên cạnh đang cầm quạt tròn quạt cho công chúa, bỗng nhiên thấy Diệp Tiềm lỗ mãng xâm nhập, vội buông quạt, trầm giọng hỏi: "Diệp Tiềm, người đây là làm gì, sao dám cả gan tự tiện xông vào?"

Minh Nhi thấy Diệp Tiềm thế tới rào rạt sắc mặt biến thành màu đen, hoảng hốt bước lên ngăn ở phía trước Diệp Tiềm: "Diệp Tiềm, người chạy đến đây làm gì?"

Diệp Tiềm hai tròng mắt đầy máu, ngoan lành nhìn chăm chăm Minh Nhi, lạnh lùng nói: "Tránh ra."

Minh Nhi bị bộ dạng hấn dọa phát hoảng, vẫn cứng rắn đứng tại chỗ, cứng rắn nói: "không tránh, ngươi cút ra ngoài cho ta! Nơi này là khuê phòng công chúa, đâu phải chỗ cho ngươi xông vào!" Kỳ thực nàng thấy Diệp Tiềm chỉ lung tung quần một cái tiết khổ, ngực trần, tóc đen ướt nhẹp hỗn độn dính trên vai trên lưng, cho rằng hấn và Bích La phu nhân đã thành việc, không khỏi muốn tránh ra.

Nhưng ai ngờ lúc này Diệp Tiềm đã chẳng phải tiểu quan xưa nay biết nghe lời, nàng chỉ cảm thấy trước mắt nhoáng lên một cái, dưới chân lao đảo, vừa nhìn lên, đã thấy Diệp Tiềm đẩy mình sang một bên, chạy thẳng tới trước mặt Triều Dương công chúa.

Thân ảnh như sắt, mang theo khí thế lạnh thấu xương, ngập trời tức giận, đứng ở trước mặt Triều Dương công chúa đang say lờ đờ mộng lung, nghiêng rặng nghiêng lợi nói: "Nàng -- nàng -- "

nói hai chữ, Tiềm, thế nhưng không biết nói ra lời kế tiếp như thế nào.

Hận, nàng sao có thể đối đãi như thế.

Nhưng lại sợ, sợ nàng tính tình lạnh bạc như vậy, tổn thương hấn.

Triều Dương công chúa mở mắt say, phảng phất lúc này mới nhìn thấy người trước mắt, hé môi đỏ, thanh âm thấp lạnh như rượu hoa quế cuối mùa thu: "Tiềm, là ngươi..."

Diệp Tiềm trong mắt cơ hồ phun máu, nhìn chăm chăm nữ nhân vô tình, từng chữ từng chữ tê liệt hỏi: "Triều Dương, nàng đưa ta cho Bích La phu nhân?"

Triều Dương công chúa nghe xong lời này, vân đạm phong khinh cười cười, vẫn còn say dựa vào sập, gật đầu nói: "Đúng vậy."

Diệp Tiềm không dám tin lắc đầu, cắn răng cười lạnh: "Nàng đến cùng coi ta là gì!"

Triều Dương công chúa nghe xong, trong men say mộng lung định vươn tay bắt lấy bóng dáng trước mắt, miệng lẩm bẩm nói: "Ngươi đừng nóng giận, Tiềm, không phải chỉ đưa cho nàng ấy, một đêm mà thôi..."

Nàng ngón tay dài như cộng hành, thon thon duỗi ra, năm cái móng hồng diêm dúa xinh đẹp, nhưng vươn tay lại không chạm được Diệp Tiềm trong gang tấc, cuối cùng cũng chỉ có thể vô lực buông xuống.

Nếu bình thường, Diệp Tiềm sao có thể nhịn được, hấn là đã sớm tiến lên ôm bàn tay trắng nõn vào lòng, tận tình che chở.

Nhưng hiện thời, hiện thời hấn tròng mắt lạnh lùng nhìn hết thấy, tuyệt vọng lắc đầu: "Triều Dương công chúa, nàng quả nhiên là trưởng công chúa tôn quý nhất Đại Viêm triều, ở trong mắt nàng, thế gian hết thấy bất quá là phù hoa mây khói. Ta Diệp Tiềm nhỏ, sao có thể vào mắt nàng."

môi hấn cương nghị xả ra ý cười trào phúng lạnh như băng: "Bất quá một đêm mà thôi, một đêm!" hấn rút cục không khắc chế được tiến lên, hai tay túm chặt bờ vai nàng đơn bạc, giọng căm hận nói: "Nàng đến cùng có tim hay không?"

Triều Dương công chúa tóc mây bị lay động tán loạn, hai mắt mê say dần dần rõ ràng lên.

Minh Nhi thấy vậy, có chút nhìn không được, tiến lên nói: "Diệp Tiềm, công chúa đối với ngươi luôn luôn sùng ái có thêm, hiện thời cho ngươi hưởng điểm phúc bực này, ngươi có tư cách gì ở trong này kêu gào với công chúa?"

Nàng vừa nói ra, mâu quang Diệp Tiềm sắc bén như đao kiếm phóng tới, nàng lập tức ngừng tiếng, nhìn nhìn Cẩm Tú, ý bảo nàng lên.

Nhưng Cẩm Tú cũng không động, nàng cúi đầu, cẩn thận hầu hạ Triều Dương công chúa, cái gì cũng không nói.

Triều Dương công chúa nhú mày, nhìn khuôn mặt thiếu niên dữ tợn gần ngay trước mắt, nàng từ say rượu tỉnh táo lại, môi quyến rũ mím chặt, không nói lời nào.

Diệp Tiềm nắm chặt vai nàng, ngón tay cơ hồ muốn nhập vào xương thịt nàng, hấn căm hận chất vấn: "Nàng sao có thể vô tình như thế!"

Triều Dương công chúa thấp lạnh nở nụ cười, nâng tay vuốt tóc mai lơ đãng, ôn thanh nói: "Tiềm, ta xưa nay vẫn như vậy, ngươi cũng biết."

Diệp Tiềm sùng sốt, ngơ ngác nhìn nàng.

Triều Dương công chúa nâng tay mềm lên, mở hai tay hấn cứng đờ, nhàn nhạt nói: "Ngươi nếu không muốn nghe theo mệnh lệnh của ta, không muốn hầu hạ Bích La phu nhân, nói với ta là được, ta cũng sẽ không miễn cưỡng ngươi."

Diệp Tiềm ánh mắt lợi hại nhìn kỹ đôi mắt nàng, phảng phất muốn nhìn vào trong lòng nàng.

Nhưng Triều Dương công chúa trong mắt phượng như khói như sương, như thu thủy, hấn nhìn không thấu -- cho tới bây giờ đều nhìn không thấu.

Triều Dương công chúa đứng lên, đầy mặt chán chường nói: "Ta mệt mỏi, nếu ngươi không có chuyện gì, đi xuống nghỉ ngơi đi."

Diệp Tiềm cứng ngắc đứng lên, con người hàm chứa đau đớn nhìn chăm chăm nữ tử hán yêu thật lâu, cuối cùng quay đầu đi ra ngoài.

Từ sau đêm đó, Diệp Tiềm về nhà, nhốt mình trong phòng, luôn đóng cửa không ra. Mặc cho Diệp ma ma gọi ở ngoài cửa, hán cũng không phát ra một lời.

Bạn đang đọc truyện *Diện Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Kiếm của mỹ nhân

Trong những ngày hè này, chuyện lớn nhất thành Túc Ninh đó là Hầu gia của Bình Tây Hầu phủ hoăng (qua đời). Đầu đường đồn thổi, Hầu gia bị bệnh không sạch sẽ, lại nghe đồn nói, Hầu gia kỳ thực vì một tiểu quan qua đời thương tâm mà chết, dù sao bất kì lời đồn nào, cũng không phải chuyện quang minh. Bất quá cũng không có gì đáng ngại, ai cũng biết vị Hầu gia này là đại cữu tử của đương kim thiên tử, vì thế thiên tử mặc dù ở xa, vẫn dựa theo lễ tiết phái văn võ đại thần đến phúng viếng, cũng ban thưởng đồ vật. Lễ tang xong, Phùng Đào con trai duy nhất của Bình Tây Hầu Phùng Kiệt tập tước vị, trở thành Bình Tây Tiểu Hầu Gia.

Triều Dương công chúa trong một đêm trở thành vị vong nhân (góa chồng), nàng sai người thu thập chính tề di vật của Hầu gia và Lộng Ngọc, để ở Lạc Lâm uyển, sau đó triệt đóng đại môn Lạc Lâm uyển, từ đây nơi này trở thành một biệt uyển bỏ hoang.

Tiểu Hầu Gia tuổi nhỏ, đi theo bên người Triều Dương công chúa, ngơ ngác hỏi: "Mẫu thân, phụ thân đã mất, người sẽ tái giá với người kia, rời khỏi nơi này?"

Triều Dương công chúa ngồi yên, sờ sờ khuôn mặt non nớt của Phùng Đào, nở nụ cười: "không gả, mẫu thân không có ai để gả, cũng không muốn gả."

nói đến đây, thị vệ Diệp Tiềm cách đó không xa vừa đứng nghe được, ngước mắt nhìn qua, chỉ thấy Triều Dương công chúa bạch y trong suốt lượn lờ, so với ngày xưa nhả mị cũng là có một phong vị khác. Hiểu ra câu nói kia của nàng, mặt mày hán quanh quẩn.

Triều Dương công chúa nắm tay Tiểu Hầu Gia rời đi, lơ đãng liếc nhìn Diệp Tiềm.

không biết từ lúc nào, thiếu niên non nớt đã trưởng thành làm một nam nhi đỉnh thiên lập địa, đứng sừng sững ở nơi đó, phảng phất có thể chống đỡ trời đất.

Thu hồi ánh mắt, bên môi nàng tràn ra một chút cười, trong lòng thở dài nhàn nhạt một tiếng. Lúc Bích La phu nhân vấp phải trắc trở lại không chịu nổi rồi đi từng nói, Diệp Tiềm ban đầu là hạ nhân, cùng với thời gian, càng khó ước thúc.

Hoặc là giết đi trừ hậu hoạn, hoặc là giúp đỡ nâng cao đến cửu thiên.

Lúc lơ đãng, tâm tư đã định, Triều Dương công chúa đạm thanh phân phó Cẩm Tú: "Buổi chiều, bảo Diệp Tiềm đến thư phòng."

Cẩm Tú nghe vậy sừng sốt, trải qua sự kiện Bích La phu nhân, lại đúng lúc Hầu gia hoăng, hỗn loạn nhiều việc, công chúa cực kỳ rối ren, luôn không gặp Diệp Tiềm.

Tức thời nàng liễm mi thấp giọng đáp ứng: "Vâng."

Buổi chiều Diệp Tiềm mặt không biểu cảm đi vào thư phòng của Triều Dương công chúa.

Triều Dương công chúa ngồi ở sau án thư, nhìn chăm chăm một phong thư hàm trên án thư, thậm chí lúc Diệp Tiềm vào phòng cũng không khiến ánh mắt nàng mảy may dời khỏi thư hàm.

Diệp Tiềm đứng ở trước án thư, lặng yên không tiếng động, thân ảnh vĩ ngạn chặn ánh nến, cái bóng in trên án thư, vừa đúng bao phủ Triều Dương công chúa vào giữa.

Triều Dương công chúa nhìn thư hàm một hồi lâu, rốt cục trong bóng mờ ngẩng đầu lên, nhàn nhạt nhìn chăm chăm nam tử trước mắt, trên khuôn mặt tĩnh xảo quynh rũ bình tĩnh vô ba.

"Đây là tín hàm Hoàng thượng tự tay viết, nói là triệu người tiến cung hỗ trợ làm việc." nói xong, nàng đặt tín hàm trên án kỷ.

Diệp Tiềm nhất thời nhẩn mi lại, trong lòng cũng phảng phất có cái gì vậy vừa kéo, kéo rồi lại như hư không hư thực tiếp rơi xuống, yết hầu còn như bị cái gì chặn, miệng muốn động, lại không phát ra tiếng.

Triều Dương công chúa thu hồi con người, ánh mắt dừng trên tín hàm, nhẹ giọng nói: "Kỳ thực phong thư này sớm đã nhận được, trong thư còn nói tỷ tử

ngươi đã hoài long loại, bọn họ đang ngóng trông ngươi tới." nói tới đây, bên môi nàng toát ra một chút cười trào phúng: "Chẳng qua ta không muốn ngươi rời đi, giấu diếm việc này lại, không nói với ngươi."

Nhìn nữ tử trước mắt cười nhạt, Diệp Tiềm lại phảng phất như giấy dựa ở trong vũng bùn, hợp toàn lực, yết hầu rốt cục phát ra một chút thanh âm khàn khàn, nói ra miệng cũng chỉ thì thào: "Nàng, nàng không cần ta nữa sao?"

Triều Dương công chúa ánh mắt chấn động, ngơ ngác nhìn tín hàm kia một hồi lâu.

Diệp Tiềm ngồi lại gần, nhìn thẳng Triều Dương công chúa, hần nhin không được vươn tay, kéo tay nàng: "Triều Dương, có phải nàng không muốn ta nữa?"

Triều Dương công chúa ngược mắt, thấy trong con ngươi Diệp Tiềm là đau xót không chút nào che giấu, hần ngồi trước mặt, giống như một đứa nhỏ bị vứt bỏ.

Có một khắc như vậy, Triều Dương công chúa định vươn tay, vuốt lên đau xót trong mắt hần.

Nhưng mà nàng chung quy không làm.

Nàng cuối cùng vẫn nở nụ cười, giống như thật lâu trước đây khi hần lần đầu thấy nàng, cười đến lạnh bạc cao ngạo.

"Diệp Tiềm, ngươi có thể coi như vậy, ta không muốn ngươi." Nàng vẫn còn nói ra miệng như vậy.

Ngừng cúi xuống, nhìn nam tử này trong mắt không dám tin, nàng khẽ cười một tiếng, dùng giọng đặc hữu thấp lạnh nhàn nhạt nói: "Ai cũng sẽ có lúc chán, ta hiện đã phiền chán."

Nàng đứng lên, đi đến phía trước cửa sổ, nhìn ánh trăng sáng tỏ ngoài cửa sổ, vô tình lạnh lùng nói: "Ngươi đi đi."

Ngươi đi đi, thanh âm này quanh quẩn ở trong lòng Diệp Tiềm, giống như hòn đá đập vào lồng ngực, đập vào ngũ tạng lục phủ sắp rạn nứt, sắp chảy máu.

hần đã từng nói với nàng, không cần vinh hoa phú quý, không cần tiền đồ cầm tú, bởi vì thứ này khôngđổi được nàng.

Nhưng nàng cũng muốn hần rời đi, bởi vì nàng không cần hần nữa.

Diệp Tiềm cúi đầu, yên lặng nhìn bóng mình trên đất, cái bóng lạnh lẽo cô đơn, trog cái bóng khôngcòn đáng người mạn diệu vừa rồi kia.

"Được, ta đây đi." Diệp Tiềm nghe được mình khàn khàn nói như vậy.

Mấy ngày nay, cao hứng nhất hần là Diệp ma ma, so với hầu hạ ở trước mặt công chúa, kỳ thực bà càng hi vọng Diệp Tiềm có thể đến Đôn Dương, có thể hầu hạ bên hoàng đế, cũng có thể giúp đỡ nữ nhi Trường Vân cầu bà ở trong thâm cung.

hiện nguyện vọng có thể thực hiện, bà càng vừa lòng, quá mức vừa lòng, bà nhìn con trai mình trầm mặt giống như cha mẹ chết, bắt đầu giáo huấn: "Con cũng đừng choáng váng, ở chỗ này có gì tốt, tuy rằng chủ tử chúng ta là thân tỷ tỷ của hoàng đế, nhưng nàng đến cùng không phải Hoàng thượng a, nàng không thể cho con làm đại quan, cũng không thể bảo hộ tỷ tỷ con." Giáo huấn xong rồi, bà bắt đầu mặc sức tưởng tượng tiền đồ tương lai tốt đẹp, lại bắt đầu tiến hành chỉ điểm cho Diệp Tiềm: "Vào hoàng cung, con ngàn vạn đừng để tỷ tỷ con mất mặt, đến lúc đó phải nghe tỷ tỷ con, làm việc nhiều, nghe người khác nói nhiều, bản thân nói ít." nói tới đây, chính bà cũng cười: "Bất quá con vốn biết chuyện, "

đối với con trai này bà rất vừa lòng, dù hần kỳ thực chính là đứa con tư sinh bà cùng người yêu đương vụng trộm sinh hạ. Nhưng bà lại dự cảm, tương lai hần tất nhiên có thành tựu, có thể tỏa sáng dòng dõi nhà bọn họ.

Diệp Tiềm cũng vẫn không rên một tiếng như cũ, thực tế từ lúc xác định mình phải rời khỏi nơi này, hầnluôn luôn trầm mặt xuống, cơ hồ không nói chuyện.

Từ đêm đó, hần chưa gặp lại nữ nhân tuyệt tình kia, chỉ biết, trong phủ vì hần vào kinh chuẩn bị hành lý, còn vì hần chọn vài thị vệ xưa nay có giao hảo đi theo.

thị vệ được lựa chọn đi cùng hần là Ngô Môn Trung, Ngô Môn Trung thật hưng phấn, hần cảm thấy bản thân hưởng lây Diệp Tiềm, về sau có thể cùng nhau phấn đấu vì tiền đồ. Hai thị vệ khác, cũng đều chờ mong cuộc sống tương lai, nghĩ theo Diệp Tiềm đến Đôn Dương làm chuyện lớn một hồi.

Diệp Tiềm nhìn hết thấy chung quanh, chỉ cảm thấy linh hồn của mình phảng phất đã ra ngoài thân thể, yên tĩnh nhìn, nhận vận mệnh, vô lực thay đổi.

đêm hôm đó trước khi rời đi, hần đứng trước cửa sổ, nhìn trăng tròn bên ngoài, lẳng lặng hồi lâu.

Đêm dài, hần nhắm mắt chưa xót, rốt cục không khác chế được ý nghĩ trong lòng, muốn đi nhìn nữ nhân tuyệt tình kia một lần.

Bởi vì lúc này đã là canh bốn, trong phủ cũng không có nhiều người đi lại, huống hồ Diệp Tiềm quen thuộc đường nhỏ trong phủ, chuyên chọn đường hẻo

lánh, một đường cũng không ai thấy Diệp Tiềm vào biệt uyển công chúa.

đi vào biệt uyển, đang nghĩ nên vào gặp công chúa thế nào, lại thấy Cẩm Tú đứng trong đình hóng bên, dưới ánh trăng u trầm, yên tĩnh thanh nhã, phảng phất đợi đã lâu.

Diệp Tiềm mím môi, không biết vì sao Cẩm Tú lại ở chỗ này.

Cẩm Tú chăm chú nhìn Diệp Tiềm một lát, nhàn nhạt nói: "Diệp thị vệ, thỉnh đi theo ta."

Diệp Tiềm nghe vậy, đi theo Cẩm Tú về phía trước.

một lát sau, đi tới khuê phòng công chúa, Cẩm Tú dừng bước chân, thu mắt quay đầu nói: "Diệp thị vệ, mời vào."

Diệp Tiềm nhìn Cẩm Tú, hỏi: "Công chúa lệnh cho tỳ ở nơi đó chờ ta?"

Cẩm Tú đáp lại Diệp Tiềm: "đúng."

Diệp Tiềm nghỉ lại đêm nay, không thể ngủ say, nhưng mãi cho đến lúc này mới rốt cục hạ quyết tâm đến nhìn nàng một lần, nếu bản thân không đến thì sao?

Cẩm Tú phảng phất nhìn thấu tâm sự Diệp Tiềm, bình thản nói: "Nếu như ngươi không đến, thì cũng tốt."

Về phần Diệp Tiềm nếu không đến, vì sao tốt, Cẩm Tú chưa nói, Diệp Tiềm cũng không hỏi lại.

Diệp Tiềm cất bước đi vào khuê phòng công chúa.

Cửa sổ mở rộng, rèm che tung bay, công chúa một thân tố sắc lộ ra đáng người mạn diệu.

Nàng ngồi ở chỗ đó, cúi đầu, hai tay nâng long tuyến kiếm.

Diệp Tiềm chậm rãi đi đến trước mặt nàng, nhìn chăm chăm nàng.

Trong lòng hần minh bạch, qua hôm nay, về sau muốn gặp nàng rất khó. Dù gặp lại, hần cũng không còn là hần hôm nay, nàng cũng không là nàng ngày xưa.

Triều Dương công chúa ngẩng đầu, ngẩng đầu nhìn nam nhân đã bồi bên mình nhiều ngày, rốt cục mở miệng nói: "Tiềm." Thanh âm thấp lạnh, như ngày xưa.

Diệp Tiềm cho rằng bản thân hần đã không còn niệm tưởng gì, đối với nữ nhân vô tình này, hần triệt để thất vọng rồi. Nhưng hiện thời, một tiếng "Tiềm" này lại khiến ngực hần nóng lên, cổ họng nghẹn ngào, trong nháy mắt, hần cơ hồ xúc động muốn ôm nàng, nói với nàng, hần không muốn rời đi.

Nhưng Triều Dương công chúa bộ mặt quanh quẽ, kiểu điểm phong tình ngày xưa không còn sót lại gì, làm cho Diệp Tiềm không dám tiến lên một bước.

Triều Dương công chúa vuốt ve thanh trường kiếm, giống như vuốt ve tình nhân mấy đời, sau một hồi nàng ôn nhu nói: "Diệp Tiềm, ngươi sắp phải rời khỏi, tới Đôn Dương xa xôi."

Diệp Tiềm mím môi, không nói, hần chờ nàng tiếp tục nói.

Triều Dương công chúa nhẹ nhàng nở nụ cười, trong mắt phượng toát ra mơ mộng: "Đôn Dương thành là đô thành phồn hoa, nơi đó có sông đào trong xanh bảo vệ, còn có liễu rủ mướt dậm." Nàng ngừng cúi xuống, ngược mắt nhìn phía ngoài cửa sổ, phảng phất như nói mê: "mùa này, ngoài Đôn Dương thành hần một mảnh cỏ xanh."

Diệp Tiềm trong mắt nóng lên, tay hần nắm chặt vải phản, bắt quá hần vẫn không nói gì.

Triều Dương công chúa ngồi ở trên sập, ôm chặt thanh trường kiếm kia: "Thanh kiếm này, là kiếm năm đó của nam nhân ta thích, chỉ tiếc, hần đã sớm ném thanh kiếm này đi, hần không cần..."

Diệp Tiềm rốt cục nhìn không được, nghẹn ngào kêu một tiếng: "Chủ nhân."

Triều Dương công chúa gọi lên một chút cười khẽ, cười xong, môi dần dần thu liễm, trong mắt thế nhưng lộ ra quanh quẽ tiêu sát: "Diệp Tiềm, bây giờ ta tặng cho ngươi thanh kiếm này, ngươi giúp ta mang nó đi, đưa đi Đôn Dương. Nó vốn không nên ở Túc Ninh thành nhỏ nhỏ."

Diệp Tiềm cắn răng: "Vâng, chủ nhân, ta sẽ mang nó đi, đến Đôn Dương Thành."

Mang theo nó, cùng đi nghe tiếng ve kêu ngoài Đôn Dương Thành, xem mướt dậm liễu rủ, xem đô thành phồn hoa, xem thế gian trăm vẻ, xem hồng trần cuộn cuộn.

Triều Dương công chúa ôm này trường kiếm vào trong ngực, duyên dáng ngửa cổ, ngẩng đầu nhìn nam tử đã từng cùng mình như keo như sơn.

Nay từ biệt, đó là cả đời, đó là một đời.

nam tử này, vốn là ưng bay trên cửu thiên, rời khỏi nhà giam nhốt hần, hần sẽ giương cánh bay xa, cũng không trở về.

Triều Dương công chúa trong mắt toát ra vô hạn đau thương thê lương, nhưng nàng vẫn nở nụ cười, lãnh ngạo nở nụ cười: "Diệp Tiềm, thanh kiếm này, ngươi muốn sao?"

Diệp Tiềm cúi đầu nhìn chằm chằm nữ tử mềm yếu khinh mạn, nàng giống như một tấm gấm vóc tốt nhất, gất gao bao vây danh kiếm có một không hai kia.

Trong chớp mắt, Diệp Tiềm thậm chí có một ảo giác, phảng phất hần lấy danh kiếm đi, là xé mở tầng gấm vóc này.

Gấm vóc nếu có tâm, có phải cũng sẽ cảm thấy đau không?

Thần phong thổi qua, màn che tung bay, Diệp Tiềm lại nghe mình đang nói: "Chủ nhân, ta muốn."

---

quần áo trắng thuần, được một đôi bàn tay to thon dài thô ráp tầng tầng cời bỏ, thân mình trắng mịn chậm rãi hiện ra. Triều Dương công chúa nhắm phượng mâu, lông mi dài giống như cánh bướm nhẹ nhàng rung động, thân thể óanh bạch như ngọc ở trong gió cũng run rẩy theo, nhưng run rẩy nàng vẫn ôm chặt danh kiếm có một không hai kia, phảng phất đó mới là thiên hạ nàng yêu cả đời một đời.

thân kiếm lạnh như băng vốn chém sắt như chém bùn, thân mình cũng vô cùng mịn màng, cứng rắn và mềm mại bao vây, phảng phất như băng hòa giao hòa.

Diệp Tiềm cúi đầu, để mình kiên nghị hôn lên môi nữ tử, sau đó từ kiều môi đi xuống, lướt qua cần cổ duyên dáng, đi đến cặp nhũ đầy đặn, như keo như son cắn cắn hôn hôn. Lúc hần hôn lên môi nàng, chỉ thấy xúc cảm lạnh lẽo, nhắm mắt lại hần không khỏi nghĩ, đến cùng là hần rất nóng, hay là nàng rất lạnh. Mãi cho đến khi môi hần đi đến ngực nàng chạm vào hồng châu, nhẹ nhàng hàm trụ, hần mới cảm thấy thân mình nàng nhẹ nhàng run run.

Theo động tác nàng, trường kiếm kề sát ở trước ngực nàng cũng dán lên mặt hần.

Lúc này, Diệp Tiềm bỗng nhiên minh bạch, hóa ra cả người hần nóng như vậy.

hần thông thả giải phóng cứng rắn của bản thân, sau đó từng chút nhập vào thân thể nàng. hần tiến vào mỗi tác liền cảm thấy một cổ mềm mại ướt át bao dung càng chặt.

Giờ khắc này, hần cảm thấy hần là một thanh kiếm, một thanh kiếm tiến vào thân thể nàng.

hần đột nhiên mở to mắt, nhìn về nữ nhân dưới thân.

Nữ nhân nhíu mày đẹp, trên lông mi vẫn đọng một giọt nước mắt.

tim hần bỗng đau, cúi đầu dè dặt cẩn trọng hôn giọt lệ kia, ở bên tai nàng khàn khàn trầm nhẹ hỏi: "Đau không?"

hần cho rằng nàng căn bản sẽ không đáp, nhưng lọt vào tai, cũng là thanh âm nàng mảnh mai tuyệt vọng: "Đau."

cứng rắn của hần ra vào trong cơ thể nàng tạm dừng một lát, rốt cục vẫn nói: "Ta sẽ nhẹ một chút."

nói xong lời này, động tác của hần quả nhiên mềm nhẹ rất nhiều.

Lần này, hần làm thật lâu thật lâu, so trước kia còn lâu hơn.

Bởi vì một lần này động tác quá chậm, chậm đến mỗi một lần tiến vào đều rất lâu, mỗi một lần rút ra đều phải triệt để rút ra.

hần chính là muốn chậm một chút, lại chậm một chút, một lần cuối cùng, tinh tế thể hội cảm giác tiến vào thân thể nàng, tinh tế thưởng thức tư vị hần được thân thể nàng bao dung.

Động tác kéo dài mà cố định, phảng phất mãi mãi không thay đổi tiết tấu.

Nhưng cuối cùng thời khắc vẫn đến, dù hần mềm nhẹ thông thả như vậy, hần vẫn bắn ra, bắn ở trong thân thể nàng ấm áp khít khao.

hần thật sự không muốn xuất ra, nam tính đã mềm nhũn vẫn chậm rãi hoạt động trong thân thể nàng.

Lúc vật mềm nhũn kia triệt để chia lìa thân thể nàng, hần cảm thấy tuyệt vọng trước nay chưa có.

Từ đây về sau, biển sâu bát ngát, trường không vạn lý, nhưng thế giới kia không có nàng, không có nàng, không còn nữa.

Trong dư vị Triều Dương công chúa vẫn khép chặt hai mắt như cũ, không từng nhìn Diệp Tiềm một lần. Lúc này nàng phảng phất như đang ngủ, hơi thở đều đều.

Tóc nàng như mây tản mạn trên sạp, thậm chí có một luồng tóc như tơ rơi xuống sạp. Da thịt nàng tuyết trắng mềm mại, mạn diệu nằm ở đó, giống như một đóa tuyết liên băng son.

Diệp Tiềm cúi đầu xuống đó, chăm chú nhìn nữ tử này thật lâu, nhưng nàng từ đầu đến cuối cũng không từng mở mắt nhìn hắn.

Cuối cùng, hắn rốt cục nói: "Ta đi đây."

Nàng vẫn không mở mắt, thậm chí lông mi cũng không có rung một chút.

Ánh mắt hắn chuyển sang thanh kiếm kia, kiếm như băng, kiếm nằm ở bên tóc nàng ô, bị tóc đen quấn quít.

Hắn vươn bàn tay bắt lấy thanh kiếm kia, cầm chặt.

Kiếm cầm trong tay, hắn nhìn thấy một sợi tóc đen quấn quanh thân kiếm.

Hắn cẩn thận lấy xuống, quý trọng đặt ở trong ngực.

Cầm kiếm, hắn lại nói một tiếng: "Ta đi đây." nói xong, hắn xoay người ly khai.

Lúc này, hắn không quay đầu lại.

Thật lâu sau, thái dương rốt cục từ phía đông nhô lên, thái dương mới mọc xuyên qua cửa sổ chiếu vào, chiếu đến nữ tử trong màn trên mặt tròn bóng, trên người xích lỏa.

Nàng mở hai tròng mắt, nhìn căn phòng trống trơn.

"Cầm Tú, ta muốn nhảy múa." Nàng nhìn thật lâu, rốt cục nói ra.

Mang tới vũ y cho ta, bộ màu trắng kia.

Tay áo sa y, dương liễu nhược liễu, vũ tần nghệ thường, đáng vẻ muôn phương.

Tác giả có chuyện muốn nói: Diệp Tiềm đã ở dưới la quần công chúa hoàn thành lột xác từ thiếu niên thành nam nhân thành thực.

Kế tiếp là quá trình hắn từ một nam nhân thành một đại danh tướng, kính thỉnh chờ mong.

Bạn đang đọc truyện *Diện Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Khởi đầu mới

Mấy ngày nay, Đại Viêm triều có thể nói là gió nổi mây phun, đầu tiên là thiếu niên thiên tử mới đăng cơ hai năm đã ban bố các loại pháp lệnh, làm cho nhóm quý tộc phong hầu cực độ bất mãn, trên triều đình đối chọi gay gắt. Tiếp theo hoàng hậu Hi Ninh bởi vì ghen tị bị biếm lãnh cung, phụ thân hoàng hậu là Trần Bắc hậu tụ tập một số vương hầu đưa ra chín tội lớn của thiên tử định phế truất, cũng đề cử Lư Châu Vương làm đế. Thiên tử nghe tin tức giận, vì thế lấy Hàn Dạ làm đại tướng, lấy chấp kim ngô Diệp Tiềm, đệ đệ của thiếu sử Diệp Trường Vân làm Hồ Bí trung lang tướng đi trấn áp chư hầu mưu nghịch.

Một đêm trước khi xuất chinh, Hàn Dạ thân là đại tướng được thiên tử triệu kiến, đã có một lần đối thoại.

"Diệp Tiềm người này, chính là trưởng công chúa dân tiên, ngày thường ta xem xét, có thể trọng dụng. Nhưng đến cùng là niên thiếu, ngươi cần ma luyện nhiều hơn." Hoàng đế lúc đó nói như thế.

Hàn Dạ nghe vậy, vội đáp: "Vâng, mặt tướng tuân mệnh."

Nhưng kế tiếp, Triệu Trệ thân là thiên tử dặn dò nhờ một phen.

Hàn Dạ nghe xong, bề ngoài tuy liên tục đáp ứng, nhưng trong lòng lại nghi hoặc.

Lòng thiếu niên thiên tử sâu hơn biển, đến cùng đánh chủ ý gì? Nếu thực dựa theo lời hoàng đế, đâu phải khảo hạch Diệp Tiềm, rõ ràng là cho người ta đi chịu chết?

Tức thời trong lòng Hàn Dạ bất an, nhưng thiên tử phản phó cũng chỉ có thể kiên trì làm theo.

Diệp Tiềm này dù sao không phải cữu tử của Hàn Dạ, mà mệnh lệnh là hoàng đế ban xuống, nếu thực chết trận sa trường, coi như vì nước hy sinh thân mình đi.

Nhưng ngoài dự kiến của Hàn Dạ, Diệp Tiềm không chết.

Dẫn dắt tám trăm quân sĩ, chỉ dựa vào huyết khí, một mình xâm nhập đến thẳng địch doanh, dùng mãnh chiến đấu, giết mấy vạn địch, chém chết Trần Bắc hầu phụ tử ba người. hấn một thanh trường kiếm, mũi nhọn như băng, không sợ sinh tử, khí thế như sóng, trấn trụ phản tặc, quân địch ào ào tước vũ khí đầu hàng.

Qua một trận chiến này, chư hầu mưu nghịch như chim thú tan tác, bị đại tướng Hàn Dạ đánh tan từng người, kẻ khác sống chết mặc bay đều ào ào hướng thiên tử cầu an, con dân Đại Viêm triều cũng đều biết tên thiếu niên tướng quân này.

Thiên tử nghe tin mừng rỡ, tự mình ra khỏi thành nghênh đón thiếu niên đắc thắng trở về, cũng phong làm hữu tướng quân, còn chư vị quân sĩ đi theo Diệp Tiềm đều được phong quan. Tỷ tỷ Diệp Trường Vân của Diệp Tiềm đang mang thai trong một đêm trực tiếp tôn làm phu nhân.

Đêm nay, trong cung Chính Dương, thiên tử đại yến, mừng công hữu tướng quân tân nhiệm, văn võ bá quan đều đến chúc mừng. Diệp Tiềm lãnh mi liễm mục, bên hông đeo trường kiếm, không vì thụ phong mà có nửa điểm tự mãn, thậm chí mặt mày cơ hồ không có gì vui mừng.

Văn võ bá quan ào ào tiến đến nói chuyện với Diệp Tiềm, Diệp Tiềm nhất nhất có lễ đáp lại, không kiêu không nóng nảy, lạnh nhạt khiêm tốn. Thế này làm cho quan viên nguyên bản vốn bất mãn với cữu tử này của hoàng đế cũng bắt đầu âm thầm khen ngợi, Diệp Tiềm có công cũng không phải ngẫu nhiên.

Yến hội quá nửa, hoàng đế rời tiệc, bách quan càng cảm thấy bớt câu thúc, ào ào châu đầu ghé tai người kính ta mời. Lúc này, vài đại thần nói nhàn thoại, nhắc tới trong Đôn Dương thành còn có chuyện hay khác.

Nguyên lai Hoài An Hầu qua tuổi bốn mươi tuy rằng luôn luôn ở Đôn Dương Thành, nhưng xưa nay thích nhất du lịch tứ phương. Trước đó vài ngày, hấn đi đến Túc Ninh Thành, đi chỗ Triều Dương công chúa làm khách, ai biết cứ như vậy đối với vừa đúng tang phụ ở goá lại nhất kiến chung tình, sau khi trở về liền thỉnh cầu Hoàng thượng gả Triều Dương công chúa. Hoàng thượng hiện đã chuẩn gả, cũng thỉnh Triều Dương công chúa đến Đôn Dương, nói là để tùy ý thành hôn.

Có một võ tướng, phong chừng ngày thường là người không tâm nhãn, ở đó tròn tròn mắt kỳ quái: "Thế cũng quá vội vàng, sao nhanh như vậy đã muốn thành thân?"

Vài quan văn ở đó cười: "Lại nói tiếp a, chỉ có thể trách vị Hoài An Hầu này thật sự rất tài, tuy rằng qua tuổi bốn mươi, cũng chỉ một kích đã trúng, thật là bội phục a!" Lời này vừa ra, tất cả mọi người nghe đều hiểu, trong lúc đó lộ ra vẻ mặt ái muội, lại không khỏi hàm mộ bội phục.

Diệp Tiềm đầu tiên nghe được bọn họ ở đó châu đầu ghé tai nói chút chuyện nhảm, cũng không để ở trong lòng, nhưng sau khi nghe đến mấy chữ "Túc Ninh Thành", "Triều Dương công chúa", đúng như là lấy dao chọc vào miệng vết thương, đau không thể nói. Sau này lại nghe được cái gì tùy ý thành hôn, cái gì nhất kích đã trúng, càng giống như ngửi mùi oanh đỉnh, ngốc ở đó, sắc mặt xanh mét.

Ngô Môn Trung hiện thời đi theo Diệp Tiềm cũng làm quan, đêm nay thật sự hưng phấn, đang uống rượu, bỗng nhiên thấy thần sắc Diệp Tiềm như vậy, vội tới hỏi: "Người làm sao?"

Diệp Tiềm bàn tay to nắm chặt vô kiếm, nắm rồi nói ra, lại nắm chặt, hít một hơi thật sâu, rốt cục nói: "không có việc gì, ta có chút say, choáng váng đầu, đi về trước."

Ngô Môn Trung cũng nghe được đám người vừa rồi kia nói nhảm, biết trong lòng hấn không dễ chịu, nhân tiện nói: "Ta cùng người trở về."

Diệp Tiềm miễn cưỡng nở nụ cười với Ngô Môn Trung, lắc đầu nói: "không cần."

Ngô Môn Trung cũng lo lắng Diệp Tiềm, muốn cùng hấn rời đi, hai người vừa đi ra cửa, đã thấy một nam tử qua tuổi bốn mươi, hình dung tiêu sái từ bên ngoài đi vào, hấn vừa vào, mọi người đều vây lại chúc mừng. Diệp Tiềm quay lại, nhìn người kia một cái, tâm gất gao nhắc lên.

hấn nghe được quan viên gọi người này là "Hoài An Hầu".

Diệp Tiềm hít một hơi thật sâu, chậm rãi đi ra khỏi Chính Dương Điện, xuyên qua cung điện nguy nga nhìn trăng tròn sáng tỏ như ngọc trên bầu trời.

hấn còn nhớ rõ, nữ nhân kia từng nói, không gả người, không người để gả.

Mới bao lâu, nàng đã nhìn trúng nam nhân khác, muốn lập gia đình sao?

Lại nghĩ tới mọi người nói cái gì một kích đã trúng, tâm hấn bắt đầu phát khổ. Đó là nữ nhân của hấn, nhưng lại nhanh như vậy đã có đứa nhỏ của nam nhân khác sao?

Lúc trước rồi đi, hần còn hồn nhiên cho rằng có lẽ sẽ có một ngày, hần có thể trở về, trở lại bên nàng, ôm nàng, cùng nàng.

hiện tại tốt rồi, mộng đã tan nát, hần không trở về được.

hần rời khỏi Ngõ Môn Trung, một mình cầm theo kiếm, lên ngựa, chậm rãi đi dọc sông đào bảo vệ thành, bên bờ cảnh liễu buông xuống, vì thế hần lại nghĩ tới một đêm nọ, nàng nói để hần cùng nàng nhìn liễu bên sông.

Diệp Tiềm bên môi nổi lên một chút cười lạnh, thầm nghĩ: Nàng tự mình đến, cần gì ta cùng nàng!

Xuống ngựa, một mình chọn ra chỗ yên lặng ngồi xuống, nâng tay lên, vói vào trong bụng, lấy ra một cái bao vải, tầng tầng mở ra, bên trong là một miếng vải hồng đào. Nhìn vật nhỏ kiểu diêm này, không khỏi nhớ tới những chuyện hoang đường hai người từng làm nơi dã ngoại.

hần cầm vật này, nhẹ nhàng mở ra, tận cùng bên trong là một sợi tóc đen, đó là lúc ly biệt hần lấy trên thanh kiếm.

hần vỗ sợi tóc đen, trong lòng khó tránh khỏi tê lương, một chớp mắt thậm chí muốn vung tay ném hết thảy xuống sông, nhưng chung quy vẫn luyến tiếc. Ngửa đầu nhìn sao đầy trời, một vòng trăng sáng, dưới trời sao, người nọ tới nay ở nơi nào, còn nhớ được thiếu niên từng đi giày thêu cho nàng hay không?

Diệp Tiềm một mình ưu tư nhìn nước sông chảy xuôi, mãi cho đến lúc trăng lặn về tây mới đứng lên, một lần nữa lên ngựa, đi về nhà. Đến đường cái ngoài cửa cung, lại vừa đứng nghe được vài quan viên vừa tan cuộc đang nghị luận, vẫn như cũ lại nói Hoài An Hầu và Triều Dương công chúa.

hần căn bản vốn không muốn nghe, nhưng không biết vì sao, lỗ tai lại cố tình gióng lên, nghe rõ nhất thanh nhị sở. Mấy người kia chỉ là vài tiểu lại vô danh, không biết đi theo vị vương hầu nào vào yến hội của hoàng đế, lúc này ăn uống no đủ, cũng có một đồng lời muốn nói. Chỉ nghe trong đó một người nói: "Ta nghe nói vị Triều Dương công chúa kia giáo lễ cổ mị, không biết khiến bao nhiêu vương hầu tướng lĩnh khom lưng đầu, sao hiện thời lại nhìn trúng Hoài An Hầu già sắp chết kia?" Còn có một đồng chuyện chưa nói ra miệng, Hoài An Hầu là người không nghe thế sự, mỗi ngày chỉ như nhàn vân đã hạc, học y thuật còn lên núi hái thuốc, nam nhân như vậy có thể làm cái gì, sao một công chúa đẹp như vậy lại bị mù mắt mà gả cho một người đã là nửa lão nhân?

một tiểu lại khác hắc hắc cười trộm, đặc ý nói: "Ngươi không biết, ta nghe nói a, trưởng công chúa này trước kia đã trải qua một chút việc, không phải sáng sủa gì."

Diệp Tiềm lúc trước nghe được đã căn rằng muốn đi, nhưng sau khi nghe lời này, lại giữ chặt dây cương không muốn xê dịch.

tiểu lại này vừa thốt lên xong, đương nhiên dẫn tới tiểu lại khác ào ào thúc giục: "Ngươi mau kể, đến cùng sao lại thế?" Dù là đại quan tiểu lại hay là dân chúng đầu đường, tất cả thích nhất là chuyện bát quái gió thổi nhà trống, tốt nhất mang chút sắc thái đào hoa, nghe trong khuê mật.

Tiểu lại rung đùi đặc ý nói: "Các ngươi cũng biết chuyện năm năm trước tiên đế dẫn dắt cung nhân đi săn bắn, rồi bị man nhân vây bắt đi?"

vài người khác ào ào gật đầu: "Biết biết, một trận đánh kia thật thảm, con rể của hàng xóm nhà ta cũng bỏ mình lúc đó."

Tiểu lại lúc này cố ý hạ giọng nói: "Các ngươi không biết, kỳ thực lần đó man nhân đã bao vây tiên đế Đại Viêm triều ta, vốn muốn bắt sống, lại vì giải vây, lúc đó liền dâng ra vị trưởng công chúa như hoa như ngọc này..."

Diệp Tiềm nghe được lời này, trong lòng căng thẳng, trong đầu oanh một tiếng, bỗng nhiên nhớ lại nữ nhân kia bên môi luôn có vẻ cười trào phúng, nhớ lại nàng vung bút, nhớ lại nàng cầm kiếm trong tay. hần từng cảm thấy nữ nhân kia như sương như khói, thấy không rõ nói không rõ, hần nỗ lực tới gần, lại vĩnh viễn không biết tâm nàng.

Nhưng giờ này khắc này, hần bỗng nhiên cảm thấy mình lại buồn cười chậm hiểu như vậy. một tiểu nô trong mắt chỉ có chủ nhân yêu đã muôn phương, nhưng tâm chủ nhân đã sớm vượt thiên sơn vạn thủy, trải qua ánh đao kiếm vũ, để lại từng vết thương.

Diệp Tiềm nghĩ thế, trong tay không tự giác dùng sức, lúc dùng sức con ngựa chấn kinh, hí một tiếng, vì thế vài tiểu lại kia đột nhiên phát hoảng, vội nhìn sang Diệp Tiềm.

Diệp Tiềm ruổi ngựa tiến lên, mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm vài tiểu lại, rút trường kiếm ra, âm thanh lạnh lùng nói: "Các vị rất hưng trí a, đã canh bốn còn ở trong này nói chuyện phiếm."

Đám tiểu lại có một người mất sắc, lập tức nhận ra đây là thiếu niên tướng quân Diệp Tiềm mới phong, vì thế rất nhanh nhớ lại Diệp Tiềm này ngày xưa vừa đúng là gia nô của Triều Dương công chúa, tức thời hần sợ tới mức muốn tiểu ra quần, vội quỳ xuống: "Tướng quân tha mạng a! Tiểu nhân cũng không dám vọng luận thị phi nữa!"

Vài tiểu lại khác thấy vậy, cũng trắng bệch mặt, ào ào quỳ xuống khóc cầu xin tha.

Diệp Tiềm biết vài tiểu lại này bắt quá là lắm mồm thôi, trong lòng tuy rằng bực lửa giận, nhưng hần cũng lười so đo cùng mấy người này, chỉ trầm mặt nói: "Các ngươi nhớ kỹ, từ đây về sau không được nghị luận thêm, bằng không, sẽ như cái áo này." nói đến đây, trường kiếm như gió, trường bào của tiểu lại vừa nói đến bí văn khuê các đã bị đứt.

Vài tiểu lại trắng mặt há miệng, ào ào khóc cầu xin tha mạng, Diệp Tiềm lúc này mới buông tha, đi thẳng về nhà.

PS: Ta thấy chuyện cũ của công chúa cũng có gì ghê gớm đâu nhỉ? Các nàng thấy sao?

Bạn đang đọc truyện *Diện Thủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Bị ép hôn

Triều Dương công chúa một thân thâm y, dung mạo vẫn tú lệ như cũ, bót vài phần yêu mị, thêm vài phần đoan trang và mộc mạc. Xuống xe ngựa, người hầu và thị nữ vây chung quanh, chậm rãi đi vào Chính Dương cung.

Thiên tử vốn đang sửa áo muốn đi Thừa Quang điện của Diệp phu nhân, nghe Triều Dương công chúa đến, vội tiến đến nghênh đón. Tỷ đệ lần trước gặp nhau đã hơn năm năm, hiện thời gặp lại, đều hết sức vui mừng.

Triều Dương công chúa thấy đệ đệ hăng hái, giờ tay nhắc chân là uy nghi thiên thành của đế vương, không khỏi gật đầu tán thưởng: "A Trệ, giờ người rất tốt."

Triệu Trệ nghe tỷ tỷ nói như vậy, trên mặt hiện lên ý cười: "Tỷ, Trường Vân sắp lâm bồn, người đi theo ta cùng qua xem thế nào?"

Triều Dương công chúa nghe được tin tức này, cũng kinh hi ngoài ý muốn, gật đầu nói: "Được, chúng ta cùng nhau đi qua."

Triệu Trệ cúi đầu, chỉ thấy thâm y quấn lấy thân hình vẫn mượt mà như cũ, nhưng bụng đã hơi lộ ra, người sáng suốt vừa thấy liền biết nàng tất nhiên mang thai mấy tháng. Hắn trong mắt hơi tìm tòi nghiên cứu nhìn sang: "Tỷ, hóa ra lời đồn trên phố là thật?"

Triệu Trệ không tin, tỷ tỷ hấn ánh mắt luôn rất cao, sao có thể coi trọng Hoài An Hầu một lão gia nhân vãn đã hạc đầu? Người này đều đủ tuổi làm cha bọn họ rồi!

Triều Dương công chúa trên mặt nhất thời hiện lên không vui, nhũ mây nói: "A Trệ, từ khi nào người đã bắt đầu dợt tin đồn đãi đầu đường?"

Triệu Trệ thấy tỷ tỷ giận tái mặt, vội nghiêm mặt, tiến lên kéo tay Triều Dương công chúa nói: "Ta chỉ là quan tâm người a, thật vất vả Bình Tây Hầu mất, người có thể càng tiêu điều tự tại, thế nào lại gả đề cho bản thân thêm trói buộc đây?"

Triều Dương công chúa lại bỏ qua việc này không đề cập tới: "Việc này về sau ta tự nhiên sẽ nói tỉ mỉ, hiện thời chúng ta vẫn nên đi xem Trường Vân đi."

Triệu Trệ nghe vậy, vội vàng nói phải, vì thế cẩn thận tự mình đỡ Triều Dương công chúa lên liễn xa, sau đó cùng nàng ngồi chung liễn xa đi Thừa Quang điện. Dọc đường bởi vì lo lắng tỷ tỷ có mang không quen ngồi xe, sợ động thai khí, riêng sai người đi chậm.

Triều Dương công chúa thấy đệ đệ ngày xưa lỗ mãng ngạo khí, hôm nay cẩn thận chu đáo như thế, trong lòng nghĩ có lẽ là vì Trường Vân có thai. Quả nhiên nam nhân làm cha liền hiểu chuyện rất nhiều.

Ở đây tỷ đệ hai người chậm rãi đi Thừa quang điện, Diệp Trường Vân đang nằm ở trên giường sinh, gian nan thống khổ chịu đau đớn. Trong miệng nàng ngậm nhân sâm, dùng ánh mắt khát vọng nhìn ra cửa sổ, chờ thiên tử đến. Nàng hi vọng nàng sinh hạ long tử, ngồi thứ nhất nhìn thấy long tử đó phụ thân đế vương cứu nguy chí tôn của hắn.

Nhưng mãi cho đến lúc dưới thân càng đau đớn, nàng nhìn đến khó có thể chịu được, lôi kéo tay thị nữ đau đớn hỏi: "Hoàng thượng... Hoàng thượng tới chưa?"

Thị nữ bất đắc dĩ lắc lắc đầu: "Phu nhân, Hoàng thượng đang tới, lập tức sẽ đến..."

Diệp Trường Vân thất vọng khóc rống, tê tái kêu lên: "Hoàng thượng đâu, Hoàng thượng sao còn chưa đến..." Nàng cảm thấy có gì ngoài ý muốn phát sinh, bằng không vì sao Hoàng thượng chưa đến.

Thị nữ và bà mẹ đều hoảng hốt, vội trấn an nàng, bảo nàng tiết kiệm khí lực: "Hoàng thượng đang ở liễn xa đi tới bên này..."

Vì trấn an, Diệp Trường Vân tiếng khóc dần dần biến thành tê thanh liệt phế, bà mẹ cũng cuống quýt chuẩn bị sắp xếp ổn thỏa.

đang rồi ren, một tiếng trẻ con vang vọng khóc ni non ở phòng sinh vang lên, bà mẹ kiểm tra thân thể đứa bé rồi, mừng như điên nói: "Chúc mừng phu nhân, là tiểu Hoàng tử!" Tiếp chúc mừng vang lên chung quanh.

Nhưng Diệp Trường Vân suy yếu vô lực nằm ở đó, sợi tóc ẩm mồ hôi dính ở trên mặt tái nhợt, một chút ý cười đều không có.

hai mắt nàng cơ hồ mất đi tiêu cự, kinh ngạc nhìn ngoài cửa sổ, nghĩ vì sao Hoàng thượng không tới kịp thời rồi vì sao đến bây giờ hắn còn chưa tới.

Mà lúc Hoàng thượng đỡ tỷ tỷ Triều Dương công chúa chậm rãi đi vào Thừa Quang điện, Tiểu Hoàng tử đã thanh lý sạch sẽ, quần bọc cần

thận đang ngủ say.

Hoàng thượng từ trong tay nhũ mẫu tiếp nhận Tiểu Hoàng tử, thất trên mặt hắn nhiều nếp nhăn hồng, không khỏi nhíu mày, nói với Triều Dương công chúa: "A tỷ người xem, tiểu oa nhi này thế nhưng sinh ra xấu như thế, đâu có giống ta nửa phần?"

Diệp Trường Vân bên trong cơ hồ đã mê man nghe được lời ấy, ngực ngậm một búng máu huyết phun ra.

Triều Dương công chúa trách cứ liếc hắn một cái, từ trong lòng hắn tiếp nhận Tiểu Hoàng tử, cười nói: "Người không cần nói loạn, nghe nói tiểu oa nhi vừa sinh hạ đều như vậy, lớn lên thì tốt rồi."

Hoàng thượng nghe xong lời này, mới nói: "Như thế hoàn hảo, chỉ giống trông quá mấy ngày hắn có chút giống ta." nói đến đây, tỷ đệ hai người bắt đầu ngắm yểu Hoàng tử đang ngủ.

Nhìn một lát, Triều Dương công chúa mới nhớ ra: "Trệ, người vào nhà, xem Trường Vân tỉnh chưa "

thị nữ của Diệp Trường Vân bước lên phía trước nói: "Phu nhân luôn luôn tỉnh, nói là phải đợi Hoàng thượng."

Hoàng thượng nghe vậy, giận tái mặt nói với thị nữ: "Sao không nói sớm?"

Thị nữ nghe xong, sợ tới mức vội quỳ xuống thỉnh tội.

Triều Dương công chúa thấy vậy, đạm thanh nói: "Hoàng thượng, ngài ở trong này xem Tiểu Hoàng tử, nàng ấy là một thị nữ nào dám nói lung tung, hiện cũng không phải lúc người phát giận, nhanh vào xem Trường Vân đi."

Hoàng thượng nghe xong, mới chuyển giận thành vui, phát áo choàng vào nhà, đi được một nửa, lại trở về dặn Triều Dương công chúa: "A tỷ, người hiện có mang thai, vạn vạn nhớ phải cẩn thận, nếu mệt mỏi, đi về trước nghỉ ngơi."

Triều Dương công chúa trong lòng ấm áp, gạt đầu cười nói: "Ta đương nhiên biết."

Bên này Hoàng thượng vào trong phòng, chỉ cảm thấy một mùi máu tươi nồng đậm khó ngửi, hắn cúi đầu nhìn, thấy Diệp Trường Vân tái nhợt bất lực nằm trong chăn gấm, chăn gấm màu đỏ ánh vàng làm khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch càng tình xảo khéo léo.

hắn tiến lên thương tiếc vuốt ve khuôn mặt kia, ôn thanh nói: "Nàng hôm nay phải chịu khổ."

Vì một tiếng an ủi này, Diệp Trường Vân nhất thời rơi lệ đầy mặt, khóc lè hoa mang vũ: "Hoàng thượng, nô tì sinh long tử cho ngài..."

Hoàng thượng vội giúp nàng lau lệ: "Trường Vân, không khóc, trấn tĩnh rồi."

Bên này hai người ôn thanh nhuyễn ngọc, Triều Dương công chúa nghĩ bọn họ tất nhiên có rất nhiều lời muốn nói, lại thấy Tiểu Hoàng tử ngủ say, liền cáo lui trước.

Phu nhân Diệp Trường Vân sinh hạ long tử, thiên tử mừng rỡ, ban thưởng tên Hú, lập tức viết chiếu thư lập làm Thái tử, cùng phong Diệp Trường Vân làm hậu. Vì nâng đỡ thế lực Thái tử, hắn đem các huynh trưởng của Diệp Trường Vân triệu nhập Đôn Dương Thành, đều phong thị trung và thiếu úy chờ chức quan, lại đề bạt Diệp Tiềm làm khinh xa tướng quân, trong thời gian ngắn, Diệp gia cả nhà đều làm quan, thậm chí cả phu gia của nữ nhi Diệp gia đã gả ra ngoài cũng đều được đề bạt. Nữ nhi Diệp gia chưa gả ra ngoài ào ào được quan lại ở Đôn Dương Thành cầu gả, đại tỷ nhị tỷ đều đã lập gia đình, không thể thay đổi, tam tỷ Diệp Mật Yên hứa gả cho thái bộc Trần Hiếu Vận tăng tôn của khai quốc công thần Trần Bình.

Nhưng nhìn hết thấy, Diệp Trường Vân dù vui mừng rất nhiều cũng có tâm sự không thôi. một ngày, nàng triệu đệ đệ Diệp Tiềm đến, thương lượng cùng hắn: "Tiềm, người đã mười tám tuổi, phải thành gia. Giờ người vừa ý cô nương nhà ai, nói cho tỷ tỷ."

Nhưng Diệp Tiềm vừa nghe lời này, sắc mặt liền khó coi: "Tỷ, người không cần quan tâm ta, ta đã có chủ ý."

Diệp Trường Vân sớm đã dự đoán hắn sẽ nói như vậy, tức thời cười lạnh một tiếng nói: "Người có thể có chủ ý gì, vẫn một lòng nhớ kỹ chủ tử công chúa kia!"

Diệp Tiềm nghe vậy, sắc mặt lạnh xuống, đành giọng nói: "thì thế nào?"

Diệp Trường Vân nghe hắn dám giả vờ với mình, nâng tay định cho một cái tát, nhưng vẫn còn chưa xuống tay lại thu về, sau đó bị thương ngồi rơi lệ.

Diệp Tiềm luôn luôn tốt với tỷ tỷ, lúc này thấy tỷ tỷ bỗng nhiên khóc lóc, không rõ chân tướng, vội trấn an: "Tỷ, người làm sao?"

Diệp Trường Vân nửa quệt nước mắt vừa nói: "Diệp Tiềm, người chỉ nghĩ tỷ tỷ người làm hoàng hậu, nhà chúng ta nhất thời hiển hách, nhưng nào biết đâu rằng trong lòng tỷ tỷ khổ sở!"

Diệp Tiềm nhíu mày, ôn thanh nói: "Tỷ tỷ, người có tâm sự, nói với ta đi."

Diệp Trường Vân thấy Diệp Tiềm nói như thế, thu nước mắt, thở dài nói: "Tuy rằng hiện thời ta đã là hoàng hậu, Hủ Nhi cũng đã là Thái tử, nhưng người phải biết rằng, hậu cung mỹ nữ như mây, Hoàng thượng còn niên thiếu, cho tới bây giờ không phải là người không thay đổi đâu."

Diệp Tiềm nghe xong, cúi đầu trầm mặc. Việc hậu cung, tuy rằng hắn không hiểu rõ lắm, nhưng cũng biết từ xưa để vương phong lưu, tam cung lục viện phi tần đông đảo, hoàng đế không có khả năng đem cả trái tim đặt ở trên người tỷ tỷ.

Diệp Trường Vân thấy đệ đệ có thể nghe vào lời của mình, rất là vừa lòng, nhưng trên mặt vẫn lạnh lẽo ai oán như cũ: "Ta nghe nói, gần đây trong cung lại mới vào một vị mỹ nhân họ Trần, Hoàng thượng rất thích."

Diệp Tiềm nghe vậy, đạm thanh an ủi: "Tỷ tỷ không cần sầu lo, ngay cả đông mỹ nhân, nhưng tỷ tỷ hiện thời là hoàng hậu, mẫu nghi thiên hạ, đương nhiên cùng người khác bất đồng."

Diệp Trường Vân lại cười lạnh một tiếng: "Lời tuy như thế, nhưng hậu vị của ta do Hoàng thượng ban, nếu có ngày nghịch long lân, dù muốn lấy lại hậu vị, cũng là chuyện dễ như trở bàn tay."

Diệp Tiềm nhìn chằm chằm tỷ tỷ, hỏi: "Tỷ tỷ, vậy người phải như thế nào?"

Diệp Trường Vân đứng lên, nhìn ngoài cửa sổ, hai mắt sâu xa, nàng nở nụ cười, hạ giọng nói: "Gần vua như gần cọp, muốn lâu dài, tất phải thăm dò bản tính con cọp này."

Diệp Tiềm mỉm môi không nói.

Diệp Trường Vân quay đầu, nhú mày, âm thanh lạnh lùng nói: "Người cũng biết, lúc đó binh loạn Trần Bắc hầu, đại tướng quân Hàn Dạ kia vì sao lệnh cho người chỉ dẫn tám trăm quân sĩ xâm nhập vào lòng quân địch?"

Diệp Tiềm với việc này sớm có nghi ngờ, lúc đó cửu tử nhất sinh, cơ hồ mệnh chỉ một đường tơ, cuối cùng có thể thoát hiểm rồi còn sống lập kỳ công, thật sự là may mắn. Hắn cùng Hàn Dạ thường ngày không cửu oán, vì sao người này đối đãi mình như thế?

Diệp Trường Vân mắt thâm trầm: "Kỳ thực đây đều là Hoàng thượng ra lệnh."

Diệp Tiềm nghe vậy chấn động, nhú mày nói: "Vì sao?"

Bạn đang đọc truyện *Diện Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Quân tâm khó dò

hắn rời Túc Ninh Thành đến Đôn Dương, hoàn toàn vì một phong thư của thiên tử, đi đến Đôn Dương rồi, thiên tử triệu kiến, ban cho chức quan, vàng bạc, lại tin cậy một bề, nhưng vì sao thế nhưng hạ mệnh lệnh như vậy, rõ ràng là muốn hắn đi chịu chết.

Diệp Trường Vân vừa lòng nhìn đệ đệ mắt lộ ra khiếp sợ, châm chọc nở nụ cười: "Đây đều là bởi vì chủ tử chúng ta ngày xưa -- Triều Dương công chúa."

Lời này vừa nói ra, Diệp Tiềm nhất thời nhú mày giật mình, tâm có sở ngộ, liền không nói, chỉ cúi đầu yên lặng.

Diệp Trường Vân lại không cho phép đệ đệ trốn tránh, nói thẳng ra: "Nghe đồn Hoàng thượng và Triều Dương công chúa từ nhỏ lớn lên cùng nhau, tình nghĩa sâu xa. Người ở bên người Triều Dương công chúa hầu hạ nhiều năm, ta xem ra Hoàng thượng bất mãn với người, nhưng lại ngại tình cảm Triều Dương công chúa, không đành lòng trực tiếp giết chết, cho nên mới hạ cạm bẫy với người để hại tính mệnh người."

Diệp Tiềm bên môi toát lên một chút bất đắc dĩ, bất quá hắn không phản bác.

Diệp Trường Vân tiếp tục nói: "Đương kim Hoàng thượng tuy tuổi nhỏ, nhưng tâm tư cực kỳ thâm trầm, cũng không phải thường nhân có thể đo lường được. Hắn thiết hạ cạm bẫy cho người, thứ nhất là định lấy tính mệnh người, thứ hai cũng là thử năng lực người. Nếu người chết ở sa trường, hắn được như tâm ý, nếu người vạn nhất may mắn không chết, đó là kỳ ngộ trăm năm khó được, hắn có tướng tài, sỡ trọng dụng người."

Diệp Tiềm trầm mặc nửa ngày, rốt cục ngược mắt hỏi: "Nhưng nếu ta chết trận sa trường, hắn làm sao nâng đỡ ngoại thích, tăng thế lực cho Hủ Nhi, chẳng lẽ?" nói đến đây, giọng thấp xuống, chau mày.

lời kế tiếp, hắn không đành lòng nói ra.

Diệp Trường Vân lại cười lạnh một tiếng, gật đầu nói: "Nếu người chết, có lẽ đứa nhỏ trong bụng ta cũng không giữ được. Nếu may mắn sinh ra, tự nhiên cũng là hạng ngu dốt, không thể lập làm Thái tử."

trong mắt nàng hiện lên thê lương: "Đến lúc đó, đương nhiên có Vương mỹ nhân Lý mỹ nhân hoặc là Trần mỹ nhân bỏ sung vào, vì hấn sinh nhi dục nữ. Giờ hấn còn niên thiếu, lại không có hoàng hậu ghen tuông, từ nay về sau hàng đêm sênh ca, muốn vài đứa con nối dòng cũng không khó."

nói tới đây, giọng nàng vừa chuyển, nhìn chằm chằm đệ đệ nói: "Cho nên, Diệp Tiềm, ngươi phải nhớ kỹ, từ nay về sau phải rời xa Triều Dương công chúa. Tuy rằng nàng từng là chủ tử chúng ta, chúng ta phải kính nàng, nhưng đến cùng hiện thời thân phận chúng ta đã khác xưa, chúng ta cũng không cần e ngại nàng, chỉ cần bớt giao tiếp."

Diệp Tiềm nghe thế, trong mắt khó đoán, cũng không đáp lời.

Diệp Trường Vân thở dài: "Tiềm, ta đã xem xét một cô nương cho ngươi, phụ thân của nàng là Trường Nhạc hầu nắm thực quyền, ta đã cho người hỏi thăm, Trường Nhạc hầu và phu nhân với cửa hôn nhân này rất vừa lòng. Nếu ngươi nghe lời, chúng ta có thể cùng nhà đó kết làm thông gia, từ nay về sau chúng ta lại thêm một chỗ dựa."

Diệp Tiềm nhủ mảy: "Tỷ, không được, ta không đồng ý."

Diệp Trường Vân bắt đắc dĩ nói: "Chẳng lẽ ngươi không thể nghe một chút sao?"

Tay Diệp Tiềm giật giật, nắm vỏ kiếm, tinh tế vuốt ve, trầm mặc một phen rốt cục nói: "Tỷ, ta có thể ra trận giết địch, kiến công lập nghiệp, vì nhà chúng ta tìm vinh quang, nhưng muốn ta lấy bản thân làm lợi thế leo lên quan hệ thông gia, ta không làm được."

Diệp Trường Vân nghe vậy chán nản: "Ngươi hiện tại có cốt khí mới kiêu ngạo, nhưng ngày đó ở Túc Ninh Thành, ngươi vẫn có thể lấy sắc hầu công chúa đâu?"

Lời này vừa ra, Diệp Tiềm sắc mặt đột nhiên thay đổi, Diệp Trường Vân lập tức hối hận lời vừa nói, nhưng đã nói ra thì không thể thu hồi, đành phải kéo tay Diệp Tiềm: "Tiềm, ngươi lúc này lấy đại sự làm trọng, đừng để mẩu thân và tỷ tỷ lo lắng, nếu ngươi lại không đồng ý, mẩu thân sợ là sẽ đích thân tìm ngươi khóc lóc."

hiện thời Diệp ma ma cũng đến Túc Ninh Thành, được nuôi dưỡng ở phủ của đại ca Diệp Trường Quân.

Diệp Tiềm mặt mày kiên định, lắc đầu nói: "Tỷ, dù mẩu thân nói, ta cũng không nguyện. Nữ tử trên đời này, ta nhất mực không để ý."

Diệp Trường Vân biết lúc này cứng rắn khuyên bảo cũng không được, nên không nghị tâm tư hấn, bắt quá lại nhanh chóng ngậm tìm Diệp Ma ma, để bà khuyên bảo Diệp Tiềm. Vì thế Diệp ma ma dẫn theo Tố Y đã là nha hoàn bên người, ngày ngày khuyên nhủ khóc lóc chỉ làm Diệp Tiềm đau đầu không thôi, ít dám trở về nhà.

Cùng lúc đó, đại hôn của Triều Dương công chúa và Hoài An Hầu cử hành, hôn lễ được thái hậu tự chủ trì, phong cảnh long trọng, trong thời gian ngắn Đôn Dương Thành truyền thành giai thoại. Thế nhân đều biết ngày xưa Triều Dương công chúa hành vi phóng đảng, nuôi đầy trai lơ, chỉ còn chờ xem Hoài An Hầu này về sau như thế nào. Nhưng ai biết Triều Dương công chúa từ sau khi thành hôn, thế nhưng cử chỉ đoan trang giữ đạo làm vợ, chỉ ở trong phủ cực ít xuất môn, ngẫu nhiên tiến cung hầu hạ thái hậu, cũng một thân thâm y trắng trong thuần khiết, thanh lịch cao quý đoan trang. Tục truyền Hoài An Hầu và Triều Dương công chúa kiêu diệp tình thâm, Hoài An Hầu thường xuyên cùng công chúa dắt tay đi lại ở bên hồ trong hoa viên, hai người người kính ta yêu, tiện sát người khác.

Tin tức truyền đến trước mặt hoàng thượng, Hoàng thượng đầu tiên nhíu mày, sau đó cười to, vỗ tay hoàng hậu Trường Vân nói: "A tỷ lúc trước không biết nhìn người, hiện có thể cùng Hầu gia cử án tề mi, trăm cũng cao hứng cho nàng ấy."

Hoàng hậu Trường Vân cười đến nhu tình như nước, nói: "Chúc mừng Hoàng thượng, cuối cùng đã yên tâm." nói đến đây, Diệp Tiềm cũng vừa lúc ở bên cạnh, tức thời Diệp Trường Vân liền đệ đệ, chỉ thấy đệ đệ sắc mặt nặc dù như cũ, nhưng tay cầm kiếm rõ ràng chặt hơn vài phần.

Nàng nở nụ cười, ôn thanh nói: "Hoàng thượng, ngươi xem Tiềm, hấn tuổi cũng không nhỏ đâu, ta cuối cùng nghĩ muốn hấn mau thành thân, nhưng hấn tính tình quật cường, lại rất kiêu ngạo, ánh mắt soi mói, ngươi nhất định phải giúp ta cẩn thận nhìn xem khuê tú nhà ai thích hợp?"

Hoàng thượng nghe vậy, cười vỗ lưng hoàng hậu Trường Vân, cất cao giọng nói: "Hoàng hậu yên tâm, ta sớm nhìn trúng một quý nữ, năm nay mới mười sáu, điềm tĩnh hiền thực, lan tâm huệ tính, nhất định xứng với Diệp tiểu tướng quân chúng ta."

Trường Vân nghe vậy mừng rỡ, vội hỏi là người nào, Hoàng thượng lại nói: "Nữ nhi của Trường Nhạc hậu, Xương Nghĩa quận chúa, Trường Vân nghĩ thế nào?"

Diệp Trường Vân nghe xong lời này, cũng kinh hãi, nguyên lai Hoàng thượng sớm biết quyết định của mình, bắt quá lúc này nàng cũng chỉ có thể cố giấu kinh nghi, vội cười nói: "Hoàng thượng nhìn trúng, đương nhiên vô cùng tốt." Lại nói với Diệp Tiềm: "Diệp Tiềm, Hoàng thượng tự mình chỉ định nữ hài nhi, ngươi hấn có thể để ý?"

Hoàng thượng rất có hứng thú nhìn Diệp Tiềm, cười chờ hấn trả lời.

Diệp Tiềm nhíu mày, tiến lên quỳ một gối xuống, kiên định nói: "Hoàng thượng thứ tội, Diệp Tiềm không muốn cưới vợ."

Hoàng thượng nhướn mi, mắt như mắt ung phát ra ánh sáng: "Vì sao?"

Diệp Tiềm trầm giọng nói: "Nam nhân trước khi thành hôn hải kiến nghiệp, hiện thời Đại Viêm triều ta, bắc có địch nhân như hổ rình mồi, nam có man di

sống chết mặc bây, thiên hạ bất bình, Diệp Tiềm sao dám thành gia?"

Hoàng thượng nhìn kỹ Diệp Tiềm nửa ngày, bỗng nhiên ngửa đầu cười to, tiếng cười chấn động làm Diệp Trường Vân âm thầm kinh hãi.

Thiếu niên hoàng đế cười xong, thế nhưng đứng lên, tự tay nâng Diệp Tiềm dậy: "Diệp Tiềm, trẫm không nhìn sai, tương lai ngươi tất thành thần tử đắc lực của trẫm."

Khi nói chuyện, Triệu Trệ tiêu sái quay đầu, nói với hoàng hậu Trường Vân: "Trường Vân, thấy không, đệ đệ ngươi chí hướng như thế này, quả thật may mắn cho trẫm, may mắn cho Đại Viêm triều!"

Diệp Trường Vân thấy vậy, vội vàng cười phụ họa, nhưng trong lòng lại kêu khổ không ngừng, ai cũng biết Diệp Tiềm bất quá là mượn cơ chỗi từ thôi, nhưng cố tình Hoàng thượng thích nghe thế này, giờ có những lời này của Hoàng thượng, về sau lại bắt buộc A Tiềm thành hôn sẽ càng thêm khó khăn.

Thu đi đông đến, đào mất đã là trừ tịch, Đôn Dương Thành trong ngoài náo nhiệt, trường thọ cung của đương kim thái hậu cũng giăng đèn kết hoa, múa sư múa rồng các loại tiết mục thay phiên trình diễn, danh môn quý nữ phu nhân, các gia quyến vương hầu ào ào cùng nhau đến thỉnh an thái hậu.

Lúc này Triệu Dương công chúa bụng đã rất lớn, mặc một kiện thâm y trắng thuần sắc, bên ngoài khoác áo lông dày màu trắng không một sợi tạp, ôm lò sưởi tay lên đồng thau chạm rồng khắc hoa Cẩm Tú dâng lên, dưới chân dẫm lên lò sưởi đồng giữ ấm chân. Xem cách ăn mặc này làm cho người ta cảm thấy lo lắng, hướng chi hiện thời đang ở trong tiêu phòng là đương kim thiên tử cố ý làm cho hoàng hậu, vách tường đều dùng phấn hoa tiêu xoa khắp lượt, vốn là âm thất nhất đẳng trên đời.

Dù như thế, thái hậu vẫn ở bên cạnh nói băng quơ với Triệu Dương công chúa: "Con ngày thường về nhà, nhất định phải để bọn thị nữ chú ý, không thể lạnh, lúc này bị lạnh, sẽ chịu khổ cả đời."

Triệu Dương công chúa từ lúc mang thai, bớt rất nhiều lạnh bạc, bất mãn cũng dần dần tan đi, ngẫu nhiên đi đến chỗ thái hậu hầu hạ, nghe thái hậu liên miên nói không ngừng, thế nhưng lại cảm động. Lúc này nàng nghe thái hậu nói như vậy, đạm thanh nói: "Thái hậu, con biết."

Bên cạnh là Úc thái phi và Thuận Nghĩa công chúa, Úc thái phi nhìn chằm chằm Triệu Dương công chúa bụng tròn có ngon, hết sức hâm mộ: "Thái hậu, vẫn là ngài có phúc khí a, đương kim Hoàng thượng mới được Tiểu Thái tử, A Cẩn cũng sắp sinh, thật sự là song hỷ lâm môn đâu!"

Vương Thái Hậu cũng thật vừa lòng. Tuy rằng này nữ nhi gặp rất nhiều bất hạnh, lúc trước trọng phụ lại chết không rõ, nhưng bây giờ vợ chồng hòa thuận lại có mang, còn nữa hiện thời Hoàng thượng hiếu thuận, cai trị có cách, đem chư vị vương hầu Đại Viêm triều chặt chẽ nắm trong tay. Bà nhớ tới đây, còn có gì không thư thái đâu? chuyện cần quan tâm nhất hiện thời cũng chính là bảo dưỡng thân thể, trường mệnh trăm tuổi, chờ tương lai con cháu cả sảnh đường, bách quan đến bái. Vương Thái Hậu nghe Úc thái phi yêu thích ngưỡng mộ, cũng không khỏi nhớ tới năm đó bà và Úc thái phi cùng tiến cung lại cùng ngóng trông sinh con. Lúc trước may mắn Trệ nhi của bà cơ trí, sinh ra sớm một canh giờ, bằng không hiện tại có tình huống gì cũng không nhất định đâu.

Vương Thái Hậu nghĩ đến đây, đối với Úc thái phi có loại đồng tình của người thắng với người thất bại, lời kéo tay bà an ủi nói: "Ngươi cũng không tệ a, tuy rằng Hà Tây vương không ở bên cạnh hiếu kính ngươi, nhưng A Yên vốn kính cẩn nghe lời, cũng không giống A Cẩn không chịu để tâm làm cho người ta đau đầu, còn phải để ta lão gia hòa này nhớ thương nàng." A Yên là khuê danh của Thuận Nghĩa công chúa khi còn bé.

Úc thái phi nghe thế, cũng nhũn mỳ: "Thái hậu, ngươi có điều không biết, chính là A Yên, gần đây thật sự khiến ta đau đầu, ta đang muốn cầu ngài việc này."

Vương Thái Hậu nghe xong có chút kinh ngạc: "Đây là thế nào? Có việc thì nói đi."

Bạn đang đọc truyện *Diện Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Cúi đầu sửa xe cho người

Triệu Dương công chúa nghe vậy, nhìn sang Thuận Nghĩa công chúa bên kia, chỉ thấy Thuận Nghĩa công chúa cười lạnh một tiếng, bộ dạng phục tùng không nói. Như thế khiến nàng thầm giật mình, muội muội cho tới bây giờ đều kính cẩn có lễ nhất.

Úc thái phi thở dài: "Thái hậu ngài có điều không biết, việc này thật sự là không đành lòng nhắc tới. Trước đây vài ngày, phò mã thế nhưng thừa dịp A Yên có thai, tư thông cùng một tiểu nha hoàn. Ngài cũng biết A Yên từ nhỏ tính tình quật cường, nàng đâu nhịn được, liền sai người nhốt phò mã vào trong phòng đánh một trận."

nói tới đây, Triệu Dương công chúa ngược mắt nhìn Thuận Nghĩa công chúa, chỉ thấy Thuận Nghĩa công chúa lại cúi đầu liếm mực, nửa câu cũng không nói.

Vương Thái Hậu vừa nghe thế, hừ một tiếng nói: "Phò mã kia cũng quá không hiểu chuyện, công chúa thiên gia chúng ta, chưa từng chịu uất khí bức này, đánh hẳn một chút xem như là nhẹ."

Úc thái phi lại thở dài: "Cũng không phải vậy sao, vốn chỉ là một chuyện nhỏ, nhưng vì thế, An Nhạc Hầu phu nhân, mẫu thân phò mã lại tức giận, ôm phò mã khóc, đau lòng đến đòi mạng, nói là đứa con này của bà ta, gặp phải chuyện như vậy thật sự là làm quá mức a."

Vương Thái Hậu nheo con ngươi, thanh âm lạnh vài phần: "An Nhạc Hầu phu nhân cũng quá không hiểu chuyện, A Yên bắt quá là thay bà ta giáo huấn con, bà ta dám nói như thế sao?"

Úc thái phi liên tục gật đầu: "Thái hậu, ngài nói đúng cực kỳ, nhưng An Nhạc Hầu phu nhân không hiểu, lời của bà ta A Yên sao chịu nổi. A Yên tính tình nào ngài cũng biết, từ nhỏ đã quật cường, nàng có từng phục ai đâu, đương nhiên âm ỉ với bà ta."

Vương Thái Hậu gật đầu: "A Yên chính là tính tình này, đừng nói một hầu phu nhân, dù gặp a Trệ, một khi không hợp tính tình nàng, nàng còn không phải vẫn âm ỉ như thường, chẳng qua đều là tỷ đệ ruột thịt, ai cũng không so đo ai thôi."

Úc thái phi nghe thấy lời này, thế nhưng lệ nóng doanh trong, lời kéo Vương Thái Hậu nói thốn thức: "Thái hậu, ngài nói đúng, chúng ta người trong nhà, đương nhiên sẽ không so đo. Nhưng mà người ta so đo, không chút cớ kị đây là công chúa thiên gia. Kết quả A Yên chúng ta tức giận, liền đẻ non."

Triều Dương công chúa nghe xong, nhú lại mày, nhìn sang Thuận Nghĩa công chúa, chỉ thấy Thuận Nghĩa công chúa trong mắt mơ hồ phiếm hồng, biết trong lòng nàng không dễ chịu. Như trước đây, Triều Dương công chúa tự nhiên sẽ không đem chuyện này đặt ở trong mắt, nhưng hiện thời chính nàng đang mang thai, suy bụng ta ra bụng người, không khỏi đối với muội tử này thêm vài phần thương hại.

Vương Thái Hậu hiện thời có tôn bối, ngồi ở ngôi thái hậu để thiên hạ cúi đầu, tự nhiên mừng rỡ làm lão nhân hiền lành hòa ái, thế tuất hậu bối, tức thời nghe hai chữ đẻ non cũng đau lòng: "Thuận Nghĩa nha đầu phải chịu khổ, một nhà An Nhạc Hầu cũng quá đáng, sao dám để công chúa thiên gia chịu loại khổ này đây!"

Úc thái phi nghe thế, gãi đúng chỗ ngứa, vội đáp: "Thái hậu a, A Yên chúng ta cũng là thân tỷ đệ cùng Hoàng thượng lớn lên, bọn họ không xem mặt tăng cũng phải xem mặt phật, thật không nên bức a Yên đến tận đây, rõ ràng là không nhìn Hoàng thượng ở trong mắt, cũng không nhìn thái hậu người ở trong mắt a!"

Vương Thái Hậu gật đầu, lạnh mặt nói: "Đúng vậy, về sau nhắc với a Trệ, sẽ gọi An Nhạc Hầu phu nhân kia đến, ta muốn hỏi bà ta đến cùng là chuyện gì xảy ra."

Triều Dương công chúa nghe đến đó, đậm thanh nhắc nhở: "Mẫu thân, An Nhạc Hầu phu nhân còn chưa tới thành an ngài đâu, ta nghĩ một lát nữa đương nhiên sẽ đến."

Úc thái phi gật đầu: "nói đúng, bà ta sắp đến."

Vương Thái Hậu banh mặt nói: "Ừ, chờ bà ta đến, ai gia đương nhiên muốn hỏi, nhà bà ta nuôi dạy con thế nào."

Bên này đang nói, chợt có nội thị bên ngoài hoàng thượng tới, dâng một cái hộp đồ ăn Bát Bảo, nói là Lĩnh nam vương tiến cung diện thánh, dâng tào đông tươi mới, Hoàng thượng thưởng thức một quả, cảm thấy thanh thủy thâm ngọt, nghĩ thái hậu tốt nhất thử một miếng, vì thế liền đưa qua dâng thái hậu.

Úc thái phi thấy, nói Hoàng thượng hiếu thuận, thái hậu có phúc. Vương Thái Hậu cũng rất cao hứng, tức thời sai người thưởng nội thị kia, để Úc thái phi và hai vị công chúa cùng thử.

Triều Dương công chúa trước kia không thích ăn tào đông, nhưng hiện cũng nhú mày miễn cưỡng thử mấy miếng, thế nhưng cảm thấy hết sức ngọt lành ngon miệng. Vương Thái Hậu thấy vậy, phân phó thị nữ, đem chỗ còn lại bỏ vào hộp băng, để Triều Dương công chúa hồi phủ cho nàng mang theo.

Triều Dương công chúa rời Trường thọ cung, liền xa đi tới cửa cung, ai ngờ xe chợt dừng lại, Triều Dương công chúa thân mình đổ về phía trước. Lần này xem như Triều Dương công chúa không sao, chỉ có Cẩm Tú bên cạnh kinh ngạc nhảy dựng, lạnh mặt chất vấn: "Đây là thế nào?"

mã phu đánh xe vội hỏi bẩm: "Công chúa thứ tội, bánh xe hình như bị cái gì đâm vào."

Lúc này thị vệ cũng đi qua xem xét, trở về bẩm: "Có lẽ là vừa mới ở trên đường không biết dè vào chạc cây chỗ nào, bánh xe hỏng rồi, sợ là không thể dùng được ngay."

Cẩm Tú nhíu mày: "Vậy làm sao bây giờ đây?"

Triều Dương công chúa bụng đã rất lớn, bởi thái hậu nói chuyện nửa ngày cũng mệt mỏi, tức thời nhắm mắt dưỡng thần, trong miệng nhàn nhạt phân phó: "Phái người đi Trường thọ cung, mượn một chiếc liễn xa tới." nói xong, nàng lại phân phó: "Mừng năm mới, Hoàng thượng rất bận, không cần để việc nhỏ này kinh động hần."

Thị vệ vội đáp ứng, sau đó cùng mã phu đi Trường thọ cung.

Đúng vào lúc này, một đám võ tướng kết đoàn từ ngoài cung đến, chạy tới chính Dương Điện bái kiến Hoàng thượng, bọn họ đến đây thấy một cái liễn xe, không khỏi xem nhiều vài lần. Đám võ tướng tuổi còn trẻ, cầm đầu là Diệp Tiềm -- thiếu niên tướng quân được đương kim Hoàng thượng sủng ái nhất, thân đệ đệ của hoàng hậu mới lập.

Diệp Tiềm lúc đầu nhìn thấy liễn xa này cũng không nghĩ nhiều, chỉ tưởng tiểu thư phu nhân hầu môn quý tộc nào, vì thế cùng các tướng lĩnh trẻ tiếp tục đi. Nhưng ngay lúc hần lướt qua liễn xa, bên tai lại bay tới một câu "Công chúa, nếu người mệt mỏi, trước ngủ một lúc đi."

Giọng này Diệp Tiềm sao có thể không nhận ra, đúng là thị nữ Cẩm Tú bên người Triều Dương công chúa.

Diệp Tiềm bước chân bỗng ngừng lại, cứng thân mình tại chỗ, dựng thẳng tai nghe động tĩnh bên kia.

Triều Dương công chúa có vẻ cực kỳ mệt mỏi, nửa ngày cũng không trả lời, chỉ nhẹ nhàng "ừ" một tiếng. Thanh âm này như có như không, nhàn nhạt truyền đến, cơ hồ muốn chìm vào trong tiếng cười nói của các tướng lĩnh trẻ đang hưng phấn.

Nhưng Diệp Tiềm vẫn miễn cưỡng nghe được tiếng tơ kia.

Tay hần nhin không được thói quen nắm chặt thanh kiếm, một chỗ trong ngực bắt đầu ần ần đau.

Cách biệt đã hơn nửa năm, năng hết thấy có mạnh khỏe?

Tướng lĩnh bên cạnh thấy Diệp Tiềm bỗng nhiên dừng lại, đều có chút kinh ngạc, chỉ có Ngô Môn Trung liếc nhìn liễn xa, trong lòng có nghi hoặc.

Diệp Tiềm rốt cục vẫn gian nan quay lại, nhìn đến chỗ liễn xa.

Màn che theo gió lạnh gào thét nhẹ nhàng rung chuyển, nhưng gió dù lạnh cũng không thổi tung nổi tấm rèm rất nặng, không lộ ra nữ tử tuyệt tình kia.

Ánh mắt của hần như mũi tên, phảng phất muốn xuyên thấu rèm che nặng nề, nhìn nữ nhân kia.

Các tướng lĩnh thấy hần nhìn chiếc liễn xa, liễn nghị luận: "không biết là liễn xa của vương hầu phu nhân nào, sao dừng ở trong này?"

Ngô Môn Trung sợ hần làm cho mọi người hoài nghi, liễn ngằm kéo ống tay áo Diệp Tiềm.

Diệp Tiềm cuối cùng phản ứng lại, hít một hơi thật sâu bình ổn kinh hoàng trong lồng ngực, ánh mắt chậm rãi chuyển dời đến chỗ lái xe. không có một bóng người, hần lại bỗng chốc nhớ tới ngày xưa, vị trí đó là của hần.

Ngô Môn Trung thấy hần như thế, biết hôm nay không thể đi được ngay, vì không để mọi người hoài nghi, hần chạy nhanh tới hỏi thị vệ kia: "Xin hỏi, đây là xa giả của phu nhân nào, sao dừng ở trong này?"

thị vệ cầm đầu thấy vậy, vội chấp tay nói: "Đây là liễn xa của Triều Dương công chúa, đi đến đây, xe bị hỏng."

Các tướng lĩnh phần lớn đều biết thân thế Diệp Tiềm, biết hần năm trước từng ở trong phủ Triều Dương công chúa làm nô, nghe trong xe là Triều Dương công chúa, ào ào quay đầu nhìn về phía hần.

Diệp Tiềm nghe được lời thị vệ nói, bước nhanh đến bên xe, ngồi xuống nhìn.

Ngô Môn Trung trên mặt có chút xấu hổ, muốn lôi kéo Diệp Tiềm, nói thế nào hiện thời hần cũng là tướng quân, chuyện sửa chữa xe cũng không nên làm, thật sự là bôi nhọ thân phận, để cho người khác chế giễu. Nhưng Diệp Tiềm lại ngoảnh mặt làm ngơ, ngồi ở đó nhú mảy quan sát.

Các tướng lĩnh thấy vậy hai mặt nhìn nhau, nghĩ rằng vị khinh xa tướng quân này thật đúng là khiêm tốn nhún nhường, làm tướng quân còn không quên chủ cũ. Cũng hiếm có ai như hần nhớ tình cũ như thế, nếu là những người khác, phỏng chừng nhìn thấy chủ nhân cũ e là tránh không kịp.

Mọi người thấy Diệp Tiềm ngồi ở đó quan sát nửa ngày, cuối cùng rốt cục ngẩng đầu nói: "Xích da trâu trên bánh xe bị đứt."

Lúc này Cẩm Tú đã nghe được động tĩnh bên ngoài, lại nghe thấy tiếng Diệp Tiềm, liễn nhìn công chúa.

Triều Dương công chúa hai tay toàn tâm toàn ý phủ trên bụng, hai mắt hơi hơi híp, cũng không biết đến cùng là nghe được động tĩnh bên ngoài không, không có công chúa sai bảo, Cẩm Tú cũng không dám đưa ngoài gặp Diệp Tiềm, đành phải làm bộ như không nghe thấy.

Diệp Tiềm thấy mình nói xong, bên trong không có động tĩnh gì, trong mắt ảm đạm vài phần. Ngẩng đầu nhìn qua, chỉ thấy thị vệ bên người công chúa hầu như đã thay đổi hết, thế nhưng không biết ai.

Lúc này thị vệ cầm đầu bước lên phía trước cung kính nói: "Diệp tướng quân, thật làm phiền người."

Diệp Tiềm không nói, đứng dậy hỏi Ngô Môn Trung: "Ta nhớ bên cạnh người có một sợi da trâu, vốn định dùng làm roi da."

Ngô Môn Trung sờ sờ bên hông, cười khổ nói: "Đây là hôm nay ta ra chợ mới nhìn thấy, đã bị người nhớ thương rồi." nói đến đây, hần vẫn đưa ra sợi dây đó.

Diệp Tiềm tiếp nhận, quay đầu lại nói với các tướng lĩnh: "Tiềm sợ là phá hỏng lại một lát, các vị có thể đi vào trước." nói xong, hần đi thẳng đến cạnh cang xe, lấy roi da xa phu dùng lái xe, dùng dao cắt lên sợi dây da, lại đem hai sợi dây da nối thành một sợi. Làm xong, hần phát chiến bào, ngồi xuống bắt đầu sửa xe.

Các tướng lĩnh hai mặt nhìn nhau, bất quá bọn họ cũng không phải ngốc, biết trong xe là Triệu Dương công chúa thân tỷ tỷ của đương kim Hoàng thượng, trưởng nữ hoàng thái hậu sủng ái nhất. Ngay cả khinh xa tướng quân Diệp Tiềm mới thăng cấp, xuân phong đang đắc ý cũng nguyện ý cúi đầu sửa xe cho công chúa, bọn họ dù chờ một lát thì thế nào? Tức thời đám tướng lĩnh ào ào tỏ vẻ không nóng vội, trước ở chỗ này chờ, dù sao thời gian rảnh rồi còn rất dài.

Bạn đang đọc truyện *Diện Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Cúi đầu sửa xe 2

Có lẽ ai cũng sẽ không nghĩ đến, Diệp Tiềm đôi tay kia có thể cảm kiểm ra trận giết địch, giết đến địch nhân nghe tin đã sợ mất mật, nhưng cũng rất linh hoạt, linh hoạt đến mức có thể sửa chữa liền xa cho công chúa.

Chỉ bằng hai cái roi ngựa, bất quá một lát, Diệp Tiềm đã làm xong, nói với thị vệ cầm đầu: "Sửa được rồi, nơi này gió lớn, nhanh đưa xe rời đi."

Thị vệ mấp máy, bắt đầu dĩ nhìn nhìn: "Mã phu không ở đâu, hần theo Ngưu thị vệ đi Trường thọ cung." nói xong hần bắt đầu dĩ nhìn hướng Trường thọ cung: "Mã phu sao còn chưa trở lại?"

Diệp Tiềm nhủ mảy, nhìn thùng xe không có gì một tiếng động, ôn thanh nói: "Hôm nay vương hầu phu nhân đến thỉnh an thái hậu tất nhiên rất nhiều, người nhiều, khó tránh khỏi chậm trễ. Nơi này gió lớn, còn người đến người đi, không nên ở lâu, ta giúp đưa liền xa đến nơi yên tĩnh tránh gió, thế nào?"

Việc tới bây giờ, Cẩm Tú thật sự không biết làm thế nào, nhưng thấy Triệu Dương công chúa chỉ nhắm mắt không nói, chỉ đành xuống liền xa, tiến lên dịu dàng cúi đầu: "Việc lái xe làm sao dám làm phiền Diệp tướng quân hạ mình, chờ một lát là được."

Diệp Tiềm thấy rèm gấm xóc lên, trong mắt chợt lóe, thấy Cẩm Tú đi ra, thần sắc âm đạm vài phần: "Cẩm Tú cô nương quá mức khách khí, năm đó Tiềm ở trong phủ Triệu Dương công chúa làm việc, cũng từng vung roi đánh ngựa cho công chúa. hiện giờ tuy rằng Tiềm đã không là xa nô ngày xưa, nhưng có Tiềm hôm nay, ít nhiều là Triệu Dương công chúa đề bạt, hôm nay Tiềm vì nàng làm mã phu một lần, sao dám nói hai chữ "Hạ mình"."

Lời vừa nói ra, các tướng lĩnh cũng nghĩ thật sâu, nghĩ Diệp Tiềm tuy rằng hôm nay quá mức hu tôn hàng quý, nhưng nói đến cùng người trong xe chính là trưởng tỷ thiên tử quý trung quý, hần dù làm ra thế nào cũng không coi là gì. Bất quá cũng để mọi người cảm thán, kỳ thực Diệp Tiềm người này thật sự là không quên ân nhân cũ.

Tức thời ở mọi người vây xem, Diệp Tiềm phát áo bào, mạnh mẽ xoay người lướt qua cang xe lên xe, nắm dây cương, bắt đầu đánh xe.

Bánh xe nghiền trên đất cứng lạnh như băng, chậm rãi chuyển động, thùng xe cũng theo chậm rãi đi theo.

Ngồi ở trong xe Triệu Dương công chúa, chậm rãi vỗ về cái bụng, mở hai mắt.

Cẩm Tú mím môi, bắt đầu dĩ nhìn Triệu Dương công chúa, nhỏ giọng nói: "Công chúa, là Diệp Tiềm đang đánh xe..."

Triệu Dương công chúa không tiếp lời, tiếp tục vuốt bụng, nhàn nhạt nói: "hần đá ta."

Diệp Tiềm chỉ cách một tấm rèm gấm, đương nhiên nghe thấy câu nói nhẹ bồng của công chúa. hần lúc đầu còn không rõ, ai, là ai đá công chúa. Sau này đột nhiên suy nghĩ cẩn thận, tâm phảng phất bị cái gì đâm vào, đau đến mặt mũi trắng bệch, hai tay cũng kìm không đậu nắm chặt dây cương.

Đúng rồi, hần đã quên, người ta nói nàng có thai.

Nàng là vì có thai, mới vội vàng gả cho Hoài An Hầu.

Trước kia nàng có rất nhiều diệp hủ, nhưng họ uống thuốc, Diệp Tiềm cũng không phải không uống.

Có lẽ sau này nàng quên, vì thế có thai, bắt đầu dĩ mới gả cho người khác. Diệp Tiềm nghĩ tới đây, bỗng nhiên cảm thấy đau đớn trong ngực giảm đi vài phần.

Lúc này, thị vệ bên cạnh bỗng nhiên kêu lên: "Ngưu thị vệ, các ngươi đã trở lại, sao đi lâu như vậy!"

Ngưu thị vệ và xa phu đã trở lại, vội vàng đánh một chiếc liền xa hơi giản dị. Ngưu thị vệ vừa thở hào hển vừa nói: "Trong cung bây giờ người tập, xe phần đã dùng, căn bản không có thừa. Chúng ta nói là Triệu Dương công chúa cần, mới có thể tìm một chiếc này, được mang đi dùng."

Tức thời thị vệ vội đáp: "không cần không cần, cứ để xe ở đây đi, xe của chúng ta được Diệp tướng quân sửa rồi. Người nhanh tới đánh xe, không cần làm phiền Diệp tướng quân."

Xa phu thấy thì kinh sợ, bước lên phía trước.

Diệp Tiềm thấy vậy, nhìn phía sau, rèm che đã buông, bên trong không động tĩnh.

hắn xoay người xuống ngựa, giao dây cương vào tay xa phu, sau đó ôm quyền nói với bên trong xe: "Công chúa, Diệp Tiềm cáo từ."

Trong thùng xe, trầm mặc một lát, rốt cục vẫn truyền đến thanh âm lạnh lạnh kéo dài ở âm cuối: "Diệp tướng quân, làm phiền."

Chuyện này về sau truyền ra, mọi người ào ào khen Diệp Tiềm nhân nghĩa không quên ân cũ, ngay cả Hoàng thượng cũng nghe nói, vì thế thường năm trăm lượng cho khinh xa tướng quân. Nhưng hoàng hậu Diệp Trường Vân nghe thế, lại nghiêng răng nghiêng lợi. Nàng lúc này mời khinh xa tướng quân tới, cho lui tá hữu, ập xuống mắng dè dè mình một trận.

Mắng xong, thấy Diệp Tiềm mặt không biểu cảm đứng ở đó, phảng phất vừa rồi nàng nói một phen căn bản chính là gió thoảng, không khỏi tức giận trùng tâm: "Người thật không ra gì, không cho ta thêm chút thể diện! hiện người đã là hoàng thân quốc thích, là tân quý trong triều người người hâm mộ, sao không thoát được gốc rễ nô tài đây!"

Diệp Tiềm nâng mí mắt, vân đạm phong khinh nói: "Căn bản là như thế, thoát thế nào?"

nói thế càng chọc thêm lửa, Diệp Trường Vân lúc này vung tay áo lên ôm đầu, tay áo dài đảo qua khuôn mặt kiên cường, Diệp Tiềm động cũng không động một chút, ngược lại Diệp Trường Vân khóc âm lên.

Nàng khóc nửa ngày, cũng không thấy Diệp Tiềm tới khuyên, nức nức nở nở ngừng khóc, buông tiếng thở dài: "Tiềm, có lẽ người đã quên, nhưng ta vẫn nhớ. một đêm kia, Bình Tây Hầu muốn vũ nhục người, ta chạy tới tìm người cứu người, kết quả người lại luận võ với Bình Tây Hầu, chọc ra tai họa."

Diệp Tiềm nhìn chăm chăm tỷ tỷ, cũng hồi tưởng lại đêm hôm đó.

Diệp Trường Vân giọng nói dần dần nghẹn ngào: "Người không biết, đêm hôm đó, ta ở ở nơi đó, cầu công chúa cứu người. Khi đó nam nhân trong tâm ta đứng một bên, không nhúc nhích." Nàng ní non lắc đầu nói: "Khi đó không ai thay ta nói chuyện, cũng không ai giúp ta, ta ở ở đó cầu xin, cầu công chúa, tính mạng chúng ta ở trong mắt công chúa, còn không bằng một sợi tóc, người ta hơi động ngón tay là có thể đứt!"

Diệp Tiềm tiến lên, trầm mặc nắm cánh tay Diệp Trường Vân.

Diệp Trường Vân vẫn khóc: "Người vĩnh viễn không thể biết, ta không muốn lại sống tiếp những ngày như vậy, theo khi đó ta đã thề, ta không làm nô tì dè tiện, ta muốn làm người đứng trên người khác, ta hi vọng người khác quý cầu ta, kính sợ cầu ta."

Diệp Tiềm thở dài: "hiện tại người đã là mẫu nghi thiên hạ, a Hú cũng là Thái tử."

Diệp Trường Vân lại lắc đầu, tê liệt nói: "không, không đủ, hoàn toàn không đủ! Ta tuy là hoàng hậu, nhưng trên có Hoàng thượng hoàng thái hậu, vẫn như cũ phải nhường nhịn khắp nơi, lúc nào cũng bị bó buộc. Triều Dương công chúa lại được vô tận sủng ái, Hoàng thượng, hoàng thái hậu người người sủng, kiều căng phóng đảng, vô câu vô thúc, hoàn toàn không giống!"

Diệp Tiềm nhàn nhạt nhìn tỷ tỷ, không biểu cảm nói: "Tỷ, người điên rồi sao?"

Diệp Trường Vân rơi lệ khóc nức nở: "Ta không điên, ta chỉ không thích nàng, một chút cũng không thích, ta không hy vọng nhìn bộ dáng người ở trước mặt nàng cần thận lấy lòng..."

Diệp Tiềm thở dài, vỗ vỗ bả vai tỷ tỷ, ôn thanh nói: "Tỷ, trong lòng người còn nhớ Tiêu Đồng, phải không?"

Diệp Trường Vân nghe thế, tiếng khóc bỗng ngừng, khuôn mặt đầy nước mắt kinh ngạc nhìn đệ đệ.

Diệp Tiềm bất đắc dĩ nói: "trong lòng người luôn luôn nhớ kỹ Tiêu Đồng, nhưng trong lòng Tiêu Đồng chỉ có Triều Dương công chúa, người chung quy là không chịu nổi, cho nên mọi chuyện đều muốn so đo với công chúa."

Diệp Trường Vân cúi đầu không nói, chỉ yên lặng lau lệ.

Diệp Tiềm vươn tay, định ôm tỷ tỷ vào trong ngực: "Tỷ, không cần so với công chúa, người hẳn nên so với quá khứ. Ngẫm lại chúng ta hồi nhỏ, bất quá là hạ nô phụ thuộc, hiện người đã là hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ, không biết bao nhiêu người hâm mộ. Cần gì luôn luôn nghĩ đến trước kia, để bản thân không thoải mái?"

Diệp Trường Vân đẩy đệ đệ ra, giọng nói mang theo tiếng khóc: "Ta biết."

Diệp Tiềm thở dài, hẳn biết tỷ tỷ không nghe lời hắn nói.

Diệp Tiềm cũng đã không còn là thiếu niên không hiểu chuyện năm đó, đã trải qua sinh tử và ly biệt, ở trong máu tươi của địch nhân và chém giết, hẳn bắt đầu nghĩ càng nhiều hơn trước kia. Hẳn hiểu rõ, nữ nhân ghen tị kỳ thực là một lực lượng thật vì điều cũng rất cường đại.

Từ lúc này bắt đầu, hẳn đã âm thầm thề, sẽ nỗ lực bảo hộ tỷ tỷ, không để nàng bị thương tổn.

Nhưng hẳn cũng sẽ không thể để tỷ tỷ xúc phạm tới chủ nhân cũ kia của hẳn -- cho dù người kia kỳ thực với hẳn mà nói, từ đây đã là người qua đường.

Đương kim Hoàng thượng đã tâm bưng bưng, đại diện kế thừa xong dứt khoát cái cách, ban bố các loại pháp lệnh, gia tăng tài chính thu vào, nước giàu binh mạnh, một loạt chính sách khiến cho chư hầu bắt đầu nảy sinh chiến loạn, lớn nhất bắt đầu dùng Diệp Tiềm và các thiếu niên tướng lĩnh, rốt cục tru sát sạch phần tặc. Từ đây, hẳn lấy danh nghĩa quét sạch phản đảng, đối với chư hầu vương gia các nơi tiến hành thanh lý trên quy mô lớn, chính là thuận ta thì sống nghịch ta thì chết, chư hầu các nơi bởi vì liên lụy mưu phản chết vô số kẻ.

Sau một hồi huyết tinh càn quét, chư hầu đối với thiếu niên thiên tử này tâm phục khẩu phục, không phục cũng phải phục. Sau đó, tâm thiên hạ tâm quy về một chỗ, người người ca vang Hoàng thượng thánh minh, mọi người cho rằng hoàng đế nên yên tĩnh thôi, ai ngờ hẳn lại bắt đầu dự trữ lương thảo, chiêu binh luyện binh, còn muốn mua ngựa thuần dưỡng và đúc quân dụng. Mọi người nhất thời than thở một tiếng. Đại Viêm triều này mấy đời luôn gió êm sóng lặng, hoàn toàn dựa vào cung phụng bạc trắng lãng la thậm chí chính sách hòa thân đối lấy an bình, thật sự là Nam Man giáo hoạt Bắc Địch xương quyết, này thiếu niên hoàng đế thật sự không biết sâu cạn thế nhưng tính toán cùng ganh đua với người man di.

Mọi người ở bên thờ ơ lạnh nhạt, đều đã nhìn ra, Hoàng thượng trọng dụng cử tử tướng quân mới nhận chức của hẳn kia, sợ là vì tính toán việc này. Cừu tử quả thật dùng mãnh thiện chiến, nhưng hẳn một mình dù thiện chiến thì có năng lực thế nào, còn phải xem quân sĩ Đại Viêm triều bọn hẳn có thực lực hay không a! Lúc này chư hầu vương gia các nơi, ngoài thì cung kính cẩn thận, kỳ thực ngầm đều có tâm xem náo nhiệt.

Thiên tử Triệu trệ biết như thế, bất quá hẳn đã có ý tưởng. Cho đến nay, hẳn vẫn nhớ được lúc thiếu niên từng hứa với A tỷ hẳn, đến suốt cuộc đời, nhất định phải làm tốt chuyện này, vô luận bắc địch hay là nam man, chắc chắn trở thành phụ thuộc của Đại Viêm triều.

Vì chuyện này, hẳn có thể chuẩn bị mười năm, hai mươi năm, hẳn có thể hao hết quốc lực cũng không tiếc.

Ngay lúc các chư hầu ào ào bị thủ đoạn thiết huyết của thiếu niên thiên làm khiếp sợ không dám lên tiếng, nhưng có một người lớn mật đưa ra ý kiến phản đối, đó là thân cữu của thiên tử Triệu trệ, Thanh Hà Hầu Vương Nghiêm, đương kim huynh trưởng của Vương Thái Hậu. Vương Thái Hậu cả đời tin cậy nhất huynh trưởng Vương Nghiêm, lời hẳn nói có thể nói là nói gì nghe nấy. Thanh Hà Hầu trước kia tu thân dưỡng tính ẩn cư sau màn, nhưng từ sau khi Triệu Trệ đăng cơ, hẳn nhảy lên trở thành vương hầu số một số hai Đại Viêm triều, trụ cột trên triều đình.

Đối với thân cữu này khuyên bảo, thiên tử ở trên triều đình từ chối cho ý kiến, nhưng trở lại Thừa quang điện của Diệp Trường Vân, cũng tức giận bùng bùng, phát giận với Vương Nghiêm nhất nhất nói ra. Diệp Trường Vân làm bạn đế vương đã lâu, đo được tâm ý này, rất nhanh hiểu rõ.

Nghe đồn Thuận Nghĩa công chúa từng cáo trạng con trai An Nhạc Hầu với thái hậu, nhưng An Nhạc Hầu phu nhân kết giao với Thanh Hà Hầu phu nhân, dùng số tiền lớn, vì thế Thanh Hà Hầu phu nhân cầu tình thái hậu. Thái hậu khó có thể quyết đoán, đành phải như bùn nhão, gọi con trai An Nhạc Hầu tới răn dạy một phen cho xong việc. Bởi vì việc này, Thuận Nghĩa công chúa kim chi ngọc điệp ủy khuất cơ hồ không ra cửa, mỗi ngày nước mắt ròng ròng.

Thanh Hà Hầu quyền thế to lớn, hiển hách. Thế nhân đều biết thiên tử hiếu thuận, thiên tử không đành lòng nghịch ý thái hậu, lại để cho ngoại thích thái hậu cầm quyền, mỗi ngày càng kiêu ngạo. Diệp Trường Vân nghĩ đến đây, cũng hiểu nhà mình chột một đêm bùng phát, kỳ thực là vì như thế.

Mà lúc này, đế vương luôn luôn thâm tàng bất lộ lại ở Thừa quang điện phát oai thiên tử, chỉ sợ từ đây mình và thái hậu sinh hiềm khích, Diệp gia và Vương gia cũng vào thế bất lưỡng lập.

Diệp Trường Vân ôn nhu khuyên giải an ủi, trong lòng tính toán, chiếc thuyền lớn Diệp gia này, nên chạy hướng nào.

Đế vương niên thiếu, trong lòng đều có ý niệm điên cuồng, sóng to ngập trời, Diệp gia tuy đột nhiên hiển quý, nhưng đến cùng là thuyền mới, căn cơ không đủ.

Lúc này Diệp Tiềm, có lẽ còn chưa thể nhìn thấu ý niệm điên cuồng của hoàng đế xấp xỉ tuổi hẳn, nhưng hẳn lại mơ hồ cảm thấy ý Hoàng thượng quyết tâm muốn Bắc phạt. Từ qua năm, cả mùa xuân, Hoàng thượng thường xuyên đưa hẳn vào thư phòng, cùng hẳn thảo luận sơn hình địa mạch phong thổ Bắc Man, tập tính tác chiến, cuộc sống thói quen.

Hẳn trước kia hiểu biết Bắc Man chỉ giới hạn ít ỏi vài nét bút trong sách, nhưng hoàng đế lại phái người tự đi phương bắc tìm hiểu tình huống, cũng cho người giảng cho hẳn và tướng lĩnh trẻ nghe. Hẳn hiểu tâm tư hoàng đế rồi, bắt đầu dụng tâm thu thập tình huống Bắc Man và Nam Man, bắt đầu nghiên cứu tư liệu lịch sử các đời Đại Viêm triều tác chiến với man di.

Một ngày, hẳn ở giáo trường huấn luyện binh lính, nghiên cứu ra một trận pháp mới dùng để đối phó kỵ binh vô cùng hữu hiệu, vui sướng đi vào cung gặp Hoàng thượng.

Ai ngờ đi đến ngoại thư phòng, nội thị lại báo Hoàng thượng vừa lúc đi ra ngoài, rất nhanh sẽ trở về, bảo hẳn chờ. Hẳn cũng không nóng lòng, đứng ở đó chờ.

Đúng lúc này, nghe cách đó không xa thấy Hoàng thượng, thanh âm cực kỳ lo lắng nói: "A tỷ, người sắp sinh, có việc nói một tiếng là được, cần gì tự

mình đến."

Diệp Tiềm vốn cả đầu đều là trận pháp bố binh, lúc này nghe nói như thế, đầu óc oanh một tiếng, không biết đang ở phương nào.

Ngẩng đầu nhìn, thấy Hoàng thượng đỡ trường công chúa Triều Dương, đang từ từ vào đến, phía sau đi theo Cẩm Tú.

Tác giả có chuyện muốn nói: đã từng hàng đêm tận tình hoan, triền miên đến hừng đông, hiện gần nhau trong gang tấc mà biển trời cách mặt, mọi rối rắm chỉ có thể cách rèm than thở. Có người nói chịu không nổi phía trước thịt quá dày đặc, kỳ thực ta nghĩ lúc nên vui thích cho bọn họ kích tình thêm vài lần đi

Bạn đang đọc truyện *Diện Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Công chúa sinh con [1]

Từ đêm hôm đó ly biệt, hấn chưa gặp lại nàng. Ngày đó ở ngoài Chính Dương cung, hấn cúi đầu sửa xe cho nàng, nâng tay vung roi vì nàng, nhưng chỉ đổi lại một câu "Làm phiền". hấn cũng từng nghĩ, hiện giờ nàng đang mang thai, nhưng hấn không thể tưởng tượng được đáng về nàng lớn bụng.

Lúc này bất ngờ không kịp phản ứng lại, nàng cứ như vậy xuất hiện trước mắt hấn, giờ khắc này, Diệp Tiềm cả người cứng đờ tại chỗ.

Quần áo dày màu lam sẫm vừa vặn, che kín hai tay mảnh khảnh và cái cổ duyên dáng, áo rộng trùm xuống, ở phía trước có một vòng phồng lên. Ngoài cái bụng quá lớn làm cho nàng có vẻ béo hơn, nàng vẫn coi như tinh tế động lòng người. Đôi mi từng lãnh diễm hàm mi, hiện thiếu một phần lạnh lẽo, thêm một chút lo lắng, bên môi hàm chứa một chút cười nhàn nhạt, ấm áp thoải mái, như từng đợt gió xuân thán hai nhè nhẹ.

Triều Dương công chúa hiển nhiên cũng không nghĩ tới ở chỗ này gặp phải Diệp Tiềm, lúc nhìn thấy, ý cười thu liễm, hơi sừng sốt, rồi quay đầu nhìn Hoàng thượng. Hoàng thượng thấy tỷ tỷ chậm chậm đi đến, cuống quýt lấy tay đỡ lưng nàng, lúc này thấy nàng nhìn Diệp Tiềm, liền cười giải thích nói: "Diệp Tiềm đang ở đây a, ta vừa vặn tìm người có việc, sau lại nói chuyện với người."

Diệp Tiềm cúi mắt, không nhìn Triều Dương công chúa, cúi đầu hành lễ. hấn thấy Triều Dương công chúa và Hoàng thượng hình như có chuyện muốn nói, tức thời định cáo từ, nhưng Hoàng thượng lại xua tay nói: "không cần, đều là người trong nhà, không cần khách khí, người chờ một lát là được."

Diệp Tiềm bất đắc dĩ, đành phải nghe lệnh, đứng một bên, bất quá hấn không nhìn Triều Dương công chúa nữa.

Hoàng thượng vừa cẩn thận đỡ Triều Dương công chúa ngồi xuống, vừa oán trách: "Nếu tỷ có chuyện, để ta qua đó thôi, giờ thân mình không tiện, cần gì vội chạy tới đây."

Triều Dương công chúa nhìn đệ đệ tuy rằng đã là cửu ngũ chí tôn, nhưng khi nói chuyện vẫn như lúc còn bé, bất giác buồn cười, khẽ môi hơi nhếch: "Vốn không phải việc tư, đương nhiên muốn tới cầu người."

Hoàng thượng nghe vậy, không khỏi bất đắc dĩ: "A tỷ, xem ra việc này tất nhiên không nhỏ, khiến tỷ phải dùng một chữ cầu."

Diệp Tiềm ngồi nghe, không khỏi cũng tò mò, đến cùng là chuyện gì, có thể khiến nàng tự tiến cung cầu kiến Hoàng thượng.

Triều Dương công chúa gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc lên: "Năm nay đầu xuân, Hoài An gặp nạn chuột, dân chúng Hoài An cơ hồ mất trắng, Hầu gia đã tự mình đến chấn tai. Nhưng nhiều ngày nay ta lại nghe nói, dịch chuột Hoài An qua đi, dân phát ôn dịch, hiện thời thành Hoài An cây phơi khắp nơi, người người cảm thấy bất an." Hoài An chính là đất phong của Hoài An Hầu, đất phong phát sinh đại sự, Hoài An Hầu cho dù thích tiêu dao, cũng phải vội vàng đi xử lý.

Hoàng thượng nghe xong, mày nhăn tít: "Chuyện này ta còn chưa nghe ai nhắc tới."

Triều Dương công chúa thở dài: "Bất quá là chuyện mới xảy ra, phòng chừng văn thư còn chưa truyền đến."

Hoàng thượng cúi đầu trầm tư: "Ta sẽ nhanh chóng cho Hộ bộ phân phối bạc chấn tai, mở kho lúa trợ giúp Hoài An, phái ngự y đi trước, phòng ngừa ôn dịch lan tràn."

Triều Dương công chúa gật đầu, lại nói: "Hoàng thượng, còn một chuyện cần lo lắng, ôn dịch tràn ngập, thành Hoài An đã khó giữ được, vì dự phòng vạn nhất, hay là tăng quân đội đến phòng thủ, miễn cho nạn dân chạy trốn, truyền ôn dịch ra."

Hoàng thượng nghe nói thế, nở nụ cười, nhìn A tỷ mình nói: "A tỷ, người luôn luôn lo lắng chu đáo, nói cực kỳ đúng, ta lập tức phái binh đi, cần phải bảo vệ cửa thành không để nạn dân chạy loạn, đồng thời để các thành xung quanh không cho nạn dân vào."

Diệp Tiềm nghe bên cạnh, trong lòng không khỏi nghĩ thầm, nghĩ Triều Dương công chúa mặc dù là nữ lưu, nhưng là người quyết đoán. Tuy rằng phương

pháp này tàn nhẫn vô tình, bất quá là vì phòng ngừa tai nạn lan rộng, cũng chỉ có thể như thế. hần nghĩ đến đây, bỗng nhiên nhớ lại trước kia nàng đối với mình thế nào, không khỏi hoảng hốt, nguyên lai nàng không chỉ vô tình, mà là từ nhỏ đã tuyệt tình.

Hoàng thượng và Triều Dương công chúa lại nhắc tới Hoài An Hầu: "hần vội chạy đến Hoài An, cũng không sợ vạn nhất xảy ra cái gì ngoài ý muốn, chẳng phải là dễ tỷ làm quà phụ!" Hoàng thượng hơi có chút bất mãn, trời đất bao la, Triều Dương công chúa lớn nhất. Tuy rằng hần cũng không thích Hoài An Hầu, nhưng cũng không có nghĩa hần hi vọng cháu ngoại hần vừa sinh ra đã không còn cha.

Triều Dương công chúa nghe vậy cười khê: "Đất phong gặp nạn, hần nếu tránh xa ngàn dặm, vậy không còn là Hoài An Hầu."

Hoàng thượng nhíu mày gật đầu: "nói cũng đúng, ta chỉ nghĩ tỷ ít ngày nữa sẽ sinh, một mình ở trong phủ sẽ bất tiện, không bằng ngày khác tỷ chuyển đến Trường thọ cung, có mẫu hậu, tốt hơn."

Triều Dương công chúa kỳ thực đang có ý này, tức thời đáp ứng. Hoàng thượng lại dặn dò Triều Dương công chúa một phen, Triều Dương công chúa muốn đứng dậy cáo từ.

Lúc nàng đứng dậy, Hoàng thượng vội cùng Cẩm Tú cùng đi đỡ nàng, nàng cũng chỉ ngược mắt nhìn lướt qua Diệp Tiềm, liếc mắt một cái vân đạm phong khinh, giống như đảo qua thân tử thiên gia bình thường.

Diệp Tiềm bước lên phía trước bái biệt, nhưng từ đầu đến cuối, hần lại không ngẩng đầu nhìn nàng.

Triều Dương công chúa thờ dài như có như không một cái, cổ tay trắng nõn khẽ nâng đặt lên tay Hoàng thượng, được Cẩm Tú và Hoàng thượng đỡ chậm rãi đi ra ngoài.

Diệp Tiềm thấy hai người đi xa, mới chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt sâu xa dán chặt bóng lưng kia.

Sau một lát, Hoàng thượng trở lại, thần thanh khí sảng nhìn chằm chằm Diệp Tiềm: "Đừng nhìn, người đã sớm đi xa."

Diệp Tiềm mặt đỏ lên, vội cúi đầu.

Hoàng thượng lại không chút để ý: "A tỷ ta tốt nhất, cũng không trách làm nam nhân thích."

Nghe nói thế, nội thị bên cạnh mặt đều nghẹn, thậm chí cả Diệp Tiềm đều cảm thấy ngứa yết hầu.

Hoàng thượng một lần nữa ngồi lên long ý, lấy ra một tấm bản đồ da dê, thờ dài nói: "Diệp Tiềm, ngươi tới xem, bức vẽ này thế nào?"

Diệp Tiềm tiến lên, chỉ thấy bản đồ vẽ địa hình Bắc Man, nhập bút tron tru, địa thế tường tận, không khỏi nhìn nhiều vài lần: "Vô cùng tốt, hần nên tìm người vẽ lại mấy bản truyền đọc trong quân."

Hoàng thượng trên mặt có chút đắc ý, cười nói: "Đây là ngày đó A tỷ giúp ta vẽ."

Diệp Tiềm nghe vậy giật mình, ánh mắt rơi xuống trên bản đồ, rốt cuộc dính chặt không rời.

Hoàng thượng nhìn về mặt Diệp Tiềm, càng kiêu ngạo: "A tỷ từ nhỏ so với ta thông minh hơn, làm việc vốn có lo xa."

Diệp Tiềm mím môi, đạm thanh nói: "Hoàng thượng nói cực kỳ đúng."

ánh mắt Hoàng thượng tìm tòi nghiên cứu nhìn Diệp Tiềm, từ từ cười nói: "Hoài An Hầu người cũng không tệ, cũng miễn cưỡng xứng đôi với A tỷ, nhưng tuổi lớn chút, nếu hần có thể giống Diệp tướng quân niên thiếu hữu vi thì tốt rồi."

Diệp Tiềm âm thầm nhíu mày, tâm sinh lo lắng, bất quá vẫn miễn cưỡng nói: "Hoàng thượng nói đùa."

Hoàng thượng nghe xong, ha ha cười, cũng không nhắc lại việc này, bắt đầu nói cùng Diệp Tiềm việc bồi dưỡng chiến mã, hai người tuy một là đế vương mưu lược tuổi trẻ mà thành thạo, một có phong phạm kiên nhẫn trầm ổn, nhưng đến cùng đều còn niên thiếu chưa nhọc quán, đúng lúc hăng hái, lại có một bầu nhiệt huyết vạn trượng hùng tâm, tức thời hai người trò chuyện sôi nổi, nói đến lúc cao hứng, Hoàng thượng thậm chí vỗ án kêu to: "Nếu theo kế này, ngày Đại Viêm ta điều vô dương oai cũng i không lâu!"

Diệp Tiềm thấy vậy, tràn ra một cái tươi cười, hai mắt lấp lánh: "Hoàng thượng, việc này còn phải bàn bạc kỹ hơn, chuẩn bị vạn toàn."

Hoàng thượng vỗ bả vai Diệp Tiềm, trùng trùng gật đầu: "nói không sai! Diệp tướng quân, hôm nay ngươi không cần về phủ, ở trong cung bồi trầm dùng bữa, trăm còn có việc muốn thương nghị cùng ngươi."

Hai người đang nói, chợt bên ngoài có người báo lại, nói là thị nữ của Triều Dương công chúa có việc gấp cầu kiến, Hoàng thượng vừa nghe, vội tuyên vào. Đợi thị nữ kia tiến vào, hai người đều thấy quen mắt, đúng là Cẩm Tú.

Cẩm Tú vừa thấy Hoàng thượng, phù phù quỳ xuống, khóc hô: "Hoàng thượng, công chúa gặp nguy hiểm."

Hoàng thượng vừa nghe kinh hãi: "không phải vừa rồi còn tốt, thế nào? Mau nói!"

Cầm Tú vội vàng nói: "Công chúa trên đường ra cung hỏi phủ, xe ngựa vì một con ngựa điên bị chấn kinh, kết quả là công chúa động thai khí, hiện đã hỏi phủ, bà mẹ cùng đại phu đều đến, nhưng đại phu lại nói chỉ sợ mẫu tử đều khó bảo toàn."

Diệp Tiềm nghe thế, mặt đã trắng bệch, tay không tự giác nắm chặt trường kiếm.

Hoàng thượng đầu tiên là tức giận, sau đó nhanh chóng trấn định xuống, vội vàng phân phó: "Truyền mệnh lệnh, nhanh chóng tuyên triệu ngự y tốt nhất trong cung đi phủ công chúa! Chuẩn bị ngựa, trăm muông đích thân iến đến!" nói xong, hần nhớ tới cái gì lại phân phó nói: "Thái hậu gần đây thân thể không khoẻ, việc này không cần báo cho thái hậu biết vội, miễn cho kinh ngạc lão nhân gia!"

hần quay đầu nhìn Diệp Tiềm, phân phó: "Diệp tướng quân, người cũng theo trăm đến."

Diệp Tiềm tay căng thẳng, trăm giọng nói: "Vâng."

Ra roi thúc ngựa, phi nhanh mà đi, Hồ Bí doanh mở đường, ngã tư đường Đôn Dương Thành gà bay chó sủa, người người tránh không kịp, người kêu ta khóc, vô cùng náo nhiệt. Thiếu niên thiên tử giục ngựa ở phía trước, Diệp Tiềm theo sát phía sau, ngự y tuổi già xóc nảy ở trên lưng ngựa cổ không bị ngắt.

Rất nhanh đến trước đại môn phủ công chúa, xoay người xuống ngựa, vội vàng đi vào, lúc Diệp Tiềm và Hoàng thượng tới, nghe thấy bên trong truyền đến tiếng kêu thống khổ như có như không, đề nén ầm ầm, bên ngoài phòng sinh là tình cảnh hô to gọi nhỏ.

Hoàng thượng giận dữ, giữ một bà tử già ép hỏi: "Đến cùng thế nào? Công chúa đâu?"

Bà tử già bùng một chậu nước ra, giặt mình nhìn thấy đế vương như hung thần ác sát, nhất thời mơ hồ, nói cũng không nói nổi, chỉ đứng ở đó hai chân run run.

Minh Nhi nghe được động tĩnh bên ngoài, vội đi ra, thấy hoàng đế, vội vàng quỳ lạy đáp: "Hoàng thượng, đại phu nói khó có thể mẫu tử lưỡng toàn, hỏi là muốn công chúa hay muốn tiểu thế tử."

Hoàng thượng lãnh mi trừng mắt, ngay cả Minh Nhi gan lớn, cũng kim lòng không đậu run lên.

Thiếu niên thiên tử cười lạnh một tiếng: "Chuyện này cần gì hỏi, đương nhiên là bảo vệ A tỷ trăm!" hần một cước dẫm lên bậc thềm, phát long bào, rút trường kiếm ra, lạnh lùng nói: "Ngự y các người nghe trăm cho rõ, hôm nay Triệu Dương công chúa nếu có gì sai lầm, các người tất cả đều ở trong này chôn cùng nàng!"

ngự y đang ngồi vừa nghe, đều biết hôm nay không tốt. Phải biết tiên đế nhân từ, tuyệt đối sẽ không làm ra loại chuyện đại sát ngự y, nhưng đương kim này, lúc trước thủ đoạn thiết huyết huyết tây chư hầu, mọi người đều nhìn trong mắt. Tức thời các ngự y cuống quýt gặt đầu, vội vàng thương lượng một phen, đề cử ra một vị ngự y già đức cao vọng trọng kinh nghiệm phong phú, được Minh Nhi dẫn dắt cẩn thận đi vào.

Triệu Trệ cầm kiếm đứng, sắc mặt lạnh lùng giận dữ, gọi thị vệ công chúa hỏi: "Đến cùng là ngựa của người phương nào, vì sao kinh động tòa giá công chúa?"

Bạn đang đọc truyện *Diện Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Công chúa sinh con [2]

Thị vệ sớm quỳ ở đó không dám nói, lúc này nghe hoàng đế hỏi, bước lên phía trước hồi bẩm: "Hôm nay xa giá Công chủ qua phố, gặp phải một con ngựa chấn kinh..." nói tới đây, hoàng đế mặt lạnh lẽo hỏi: "Vì sao có ngựa bị chấn kinh?"

Thị vệ lấp bắp, rốt cục vẫn nói: "Thuộc hạ đã hỏi rõ ràng, là tứ công tử nhà An Nhạc Hầu, không cẩn thận dọa đến ngựa."

Hoàng đế nghe vậy, trong mắt bắn ra hàn mang, cười lạnh một tiếng, nghiêng răng: "Hay cho một An Nhạc Hầu!"

Diệp Tiềm từ lúc vào viện, hai chân liên như mọc rễ đứng ở đó, ánh mắt không dời cửa sổ nửa phần.

Trong phòng, luôn truyền ra tiếng kêu đau đứt quãng, thanh âm ầm ầm, nhưng cũng bởi vì ầm ầm, lại càng làm cho người ta cảm thấy chung quanh đè nén nặng nề, cơ hồ không thở nổi. Lúc này Diệp Tiềm chỉ cảm thấy ngực buồn đau không chịu nổi, như bị đao cùn ma luyện, lại như bị người bịt kín miệng mũi, không thể thở.

Hoàng đế nghe xong cũng tâm phiền ý loạn, hai mắt đau thương kịch liệt, lại thấy Diệp Tiềm, đột nhiên phát hiện đôi môi Diệp Tiềm đã như tờ giấy không có chút máu, liền khàn khàn nói: "Diệp Tiềm, người làm sao?"

Diệp Tiềm thân hình giống như đá tảng, lúc này nghe Hoàng thượng nói, gian nan lắc đầu, phun ra ba chữ: "Ta không sao."

Phòng trong truyền ra từng tiếng kêu thống khổ, dầy vò hai nam nhân ngoài phòng, cũng khiến mọi người trong ngoài phòng đều như ở giữa không trung. Đúng lúc này, bên trong bỗng nhiên truyền đến một tiếng gào bên nhón đầu đón, làm cho hoàng đế Triệu Trệ và Diệp Tiềm đều nhin không được xông vào, trường kiếm bên hông Diệp Tiềm cũng đã rút ra một nửa.

Ai ngờ thanh âm kế tiếp làm hai người đều dờ tại chỗ, một tiếng khóc nỉ non vang lên, vang vọng đầy sân truyền vào tai hai người.

Hoàng đế Triệu Trệ nghe vậy không khỏi nhủ mảy: "không phải nói bảo vệ A tỷ trăm sao?"

Diệp Tiềm nắm chặt kiếm trong tay, hai mắt cơ hồ như đao như kiếm, hận không thể chém vỡ cửa nhìn vào bên trong.

Lúc này ngự y già cùng bà mụ được mấy vị thị nữ đỡ đi ra, bà mụ ôm trong lòng một bọc tã lót gấm tương phượng đồ khảm vàng, đi đến trước mặt hoàng đế quý xuống nói: "Chúc mừng Hoàng thượng, công chúa thuận lợi sinh tiểu công tử, mẫu tử bình an."

Lão ngự y cũng cùng quý xuống: "Hồi bẩm Hoàng thượng, công chúa điện hạ một mồi, cần nghỉ ngơi..."

Hoàng thượng mị mầu, không đợi lão ngự y nói xong, tiến lên lời lão ngự y: "A tỷ trăm hết thấy đều tốt?"

Lão ngự y mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, nhưng đến cùng ở trong cung nhiều năm, vẫn trấn định gật đầu nói: "Hoàn hảo, hết thấy hoàn hảo."

Hoàng thượng thế này mới buông lão ngự y ra, mặt âm nghiêm nói: "Tốt, trước đi ra ngoài, đều có trọng thưởng."

Lão ngự y không kịp lau mồ hôi, vội vàng cùng đồng đi ra ngoài. Chỉ có bà mụ ôm đứa bé mới sinh, nhìn Hoàng thượng vẫn đen mặt như cũ, lại nhìn Diệp tướng quân bên cạnh ánh mắt nhìn chăm chăm song cửa, phảng phất muốn đào ra một cái động, thật sự là tiến cũng không được lùi cũng không xong.

Nhưng vào lúc này, chợt nghe bên ngoài có người la lớn: "Thái hậu nương nương giá lâm." Ngay sau đó, truyền đến tiếng bước chân vội vã, là Vương Thái Hậu nghe được tin tức, lên thuyền kiệu vội vàng chạy đến.

Hoàng thượng vội đi nghênh đón, đã thấy thái hậu được hoàng hậu Diệp Trường Vân nâng vào trong viện, lập tức trong viện mọi người ào ào quý xuống bái kiến.

Vương Thái Hậu ánh mắt dừng ở tã lót trong lòng bà mụ, vội hỏi: "Mau, mau để ai gia nhìn xem!"

Bà mụ cơ hồ là bắt được cọng cỏ cứu mạng, vội đứng dậy, đem đứa bé vừa sinh ra ôm đến trước mặt Vương Thái Hậu.

Vương Thái Hậu vừa thấy, liền đau lòng rơi lệ, lại cao hứng nở nụ cười, tiếp nhận đến ôm chặt, lẩm bẩm nói: "A Căn cũng có con rồi!"

Diệp hoàng hậu bên cạnh kính cẩn cười nói: "Chúc mừng mẫu hậu, chúc mừng công chúa, đây chính là việc vui bằng trời a."

Hoàng thượng cũng đi theo qua, miễn cưỡng nở nụ cười: "Mẫu hậu, sao người lại tới đây?"

Vương Thái Hậu thấy Hoàng thượng tới, hừ một tiếng: "Người còn nói, sao tỷ tỷ người muốn sinh, người tự chạy tới cũng không thông tri ai gia một tiếng? Nếu không phải Trường Vân nói với ta, ai gia vẫn chưa biết gì đâu!"

Hoàng thượng nghe vậy, vội lấy lòng cười nói: "Mẫu hậu, còn không phải sợ lão nhân gia ngài lo lắng thay A tỷ sao? hiện giờ A tỷ mẫu tử bình an, ngài đến xem cháu ngoại trai, đó là không còn gì tốt hơn "

Vương Thái Hậu trong lòng cũng vui mừng, không truy vấn nữa, nhân tiện nói: "Người ở chỗ này chờ, ai gia vào xem tỷ tỷ người." Tức thời Vương Thái Hậu ôm đứa bé vào nhà, hoàng hậu muốn đi theo, nhưng Vương Thái Hậu lại nói: "Hiện giờ thân mình nàng yếu ớt, hậu sản tối kỵ gió, người ở chỗ này chờ, ai gia tự vào xem là được."

Diệp hoàng hậu nghe vậy sững sốt, vội gật đầu đáp vâng.

Hoàng thượng thấy thái hậu đi vào, liếc nhìn hoàng hậu Diệp Trường Vân, trong mắt vô tình vô tự, Diệp Trường Vân trong lòng khẽ động, quay đầu nhìn đệ đệ Diệp Tiềm.

Diệp Tiềm lúc này toàn bộ tâm tư đều nhìn chăm chăm cửa sổ, đối với ánh mắt tỷ tỷ cũng ngoảnh mặt làm ngơ.

Sau một lát, Vương Thái Hậu đi ra, trong lòng vẫn ôm đứa bé như cũ, bà đang đùa với đứa bé này, tuy rằng bởi vì vừa sinh ra nên hơi sưng đỏ, nhưng một đôi phượng mầu tinh phi tinh gian, cực kỳ giống Triều Dương công chúa, tức thời vui mừng hơn: "Tiểu Trệ nhi, người xem đứa bé này, giống người và A Căn hồi nhỏ a!"

Hoàng thượng nghe xong, cũng nhìn ngắm, cẩn thận nhìn một cái, quả nhiên có vài phần giống A tỷ, trong lòng thêm vài phần vui mừng: "Mẫu hậu, lão nhân gia ngài mau đặt tên cho hân đi."

Vương Thái Hậu gật đầu: "Đại danh chậm rãi nghĩ sau, còn nữ danh, ta nhìn hân tể mầu thật tinh linh, không bằng gọi A Ly đi?"

Hoàng thượng nghe xong liền tục gật đầu: "Tên này tốt, vậy gọi hắn là A Ly đi."

Giọng hoàng thượng rất có lực xuyên thấu, tiểu A Ly phảng phất nghe được hắn nói, giống như liếc mắt nhìn hắn một cái, chốc Hoàng thượng ngạc nhiên không thôi: "Tiểu gia hỏa này, thế nhưng khinh thường trăm thế này, thật sự là --"

hắn còn chưa dứt lời, đã bị Vương Thái Hậu trắng mắt lườm một cái: "hắn là đứa bé vừa sinh ra, ngươi dù là cửu ngũ chí tôn thì thế nào, chẳng lẽ còn có thể so đo với hắn. Theo ai gia thấy, ngươi vẫn nên ngấm lại, chuẩn bị ban thưởng gì cho cháu trai nhỏ của ai gia mới tốt."

Hoàng thượng hắc hắc nở nụ cười, vội phụ họa: "Thái hậu nói đúng cực kỳ, hoàng nhi phải thưởng ngay."

một bên Diệp Tiềm đã nhìn chằm chằm cánh cửa sổ hồi lâu, lúc này Vương Thái Hậu và Hoàng thượng nói chuyện rốt cục kéo lực chú ý của hắn, ánh mắt của hắn chậm rãi di động đến trên người đứa bé được thái hậu ôm trong lòng.

Lướt qua tay áo thái hậu ôm đứa bé, chỉ thấy một khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, đứa bé đang yên tĩnh nằm trong tã lót. Hắn khấp hờ hai mắt dài nhỏ, cái mũi nhỏ nhắn, miệng hồng đỏ, thoát nhìn yếu ớt mềm mại, lúc hắn thở, cái mũi nhỏ cũng phồng lên.

hắn rất giống Triệu Dương công chúa, nhưng lại không giống hoàn toàn.

một loại khát vọng kỳ diệu đan xen đau đớn lan tràn trong lồng ngực hắn, hắn chưa sót mím môi, rất nhanh dời mắt đi.

Triều Dương công chúa sinh con trai, Vương Thái Hậu mừng rỡ, muốn đương kim thánh thượng phong thưởng, còn phân phó phải làm lễ mừng lớn. Vì thế Hoàng thượng Triệu Trệ hào sảng phong tiểu nhi tử mới sinh còn trong tã làm Tĩnh An Hầu, lại ban thưởng vạn lượng bạc trắng, ngàn lượng hoàng kim, trăm cuộn gấm vóc, còn muốn tự bày yến hội chúc mừng.

Công chúa thân thể suy yếu nằm tĩnh dưỡng nghe nói này đó, nhủ mi, nhàn nhạt nói: "hiện thời Hoài An có tai nạn, Hầu gia đang bôn tẩu bận rộn, lúc này thật sự không tiện chúc mừng bốn phía như thế, yến hội cũng không thể bày biện." Kỳ thực lúc này Hoài An đã truyền đến tin tức, ôn dịch càng nghiêm trọng, không biết bao nhiêu nạn dân nhiễm bệnh không trị được mà chết, thiên tai dẫn tới lưu dân tác loạn, có thể phi cướp đường xưng vương thiêu sát đánh cướp, tình huống cực kỳ hỗn loạn, loạn thành một đồng. Mà Hầu gia tâm lo dân chúng, hàng ngày không yên, lúc này căn bản không có khả năng trở về gặp đứa bé mới sinh ra.

Bởi vì Triệu Dương công chúa nói thế, Hoàng thượng đành phải nhịn lại, đơn giản long trọng bày gia yến. Nhưng trong triều các lộ đại thần cùng với các vương hầu, phàm là nghe được tin tức, đều biết đây là một cơ hội tốt nhất để nịnh bợ, vì thế ào ào dâng vàng bạc cùng với các loại kỳ trân dị bảo cho Tĩnh An Hầu nho nhỏ mới đến nhân thế mấy ngày.

một ngày, Hoàng thượng bày yến ở Chính Dương cung, Tê Hà điện, mở tiệc chiêu đãi hậu cung phi tần cùng với hoàng thân quốc thích, làm "lễ Trăng tròn" cho tiểu Tĩnh An Hầu. Chỉ có Diệp Tiềm lại chạy đến trong quân, đuổi tất cả thủ hạ binh lính tới giáo trường, thao luyện một trăm tám mươi hiệp, luyện các binh lính ngã trái ngã phải kêu khổ không chịu nổi, ào ào đoán đến cùng là cái gì chọc Diệp tướng quân. Ngô Môn Trung biết tâm tư của hắn, không khỏi thờ dài, ai biết đang thờ dài, lại gặp ánh mắt Diệp Tiềm như kiếm phóng tới, ngược lại dọa hắn phát hoảng.

Diệp Tiềm âm thanh lạnh lùng nói: "Ngươi cũng cùng đến."

Ngô Môn Trung trong lòng kêu khổ, chân dè dặt cẩn trọng đi qua.

Đúng lúc này, yến hội trong cung đã xong, có nội tiến đến, nói là Vĩnh Nhạc Cung phái tới, hoàng hậu Diệp Trường Vân thỉnh đệ đệ đến cung nói chuyện. Tức thời toàn quan cao thấp đều thờ dài nhẹ nhõm một hơi, trong lòng mừng ơn, hoàng hậu phúc trạch thâm hậu, thật sự là ngôi sao bảo hộ, cứu vạn dân trong nước lửa!

Trong cung, Diệp Trường Vân ngồi ở trên sập, vừa tự tay may quần áo cho con trai mình Hú Nhi, vừa nhẹ nhàng nhàn nhạt nói với đệ đệ: "Tiềm, ngươi cũng thấy đấy, nàng sớm tái giá, hiện thời đã sinh con."

Diệp Tiềm trầm mặc không nói, trên mặt kiên nghị không biểu cảm gì.

Diệp Trường Vân ngược mắt nhìn hắn một cái, chỉ cảm thấy đau răng, hắn về mặt này, là nghe hay không nghe?

Nàng tức giận ném quần đã khâu một nửa sang một bên: "Tiềm, ngươi cũng sắp mười tám tuổi, phải lo lắng chung thân của mình."

Diệp Tiềm liếc tỷ tỷ một cái, vẫn như cũ không nói một lời.

Diệp Trường Vân cười lạnh một tiếng: "Tiềm, không cần ở trước mặt ta nói mấy lời ở trước mặt hoàng thượng kia, tâm tư của ngươi ta biết rõ. Nhưng ngươi cũng phải minh bạch ngươi và nàng chênh lệch. Tuy hiện thời ngươi đã không là nô tài, Diệp gia chúng ta cũng quét khỏi rồi, nhưng nói đến cùng, nàng quý vì công chúa. Đừng nói ít nhất phải vương hầu mới xứng đôi, ngay cả đứa bé vừa sinh ra trong tã lót, còn không phải đã là Tĩnh An Hầu. Ngươi thế nào? hiện thời bất quá là khinh xa tướng quân nho nhỏ thôi, có thể nào xứng đôi?"

Diệp Tiềm nhếch môi động cũng không động.

Diệp Trường Vân nhìn đệ đệ nói: "Tiềm, ngươi nghe lời đi."

Diệp Tiềm không có một tia cảm xúc mờ miện: "Tỷ, người cần gì khó xử ta."

Diệp Trường Văn nghe vậy nghẹn lời, thật lâu sau thờ dãi: "Thôi, người đây rõ ràng là khó xử ta."

Buổi chiều, Diệp Tiềm về nhà, lại bất ngờ mẫu thân vốn được hầu hạ ở trong phủ đại ca đang chờ trong sảnh.

Ngày xưa là phụ nhân thô ráp để tiện giặt quần áo, hiện giờ đã đầu đầy châu ngọc, cả người lã lã, bên người còn có vài thị nữ nâng đỡ, còn thị nữ Tô Y khờ sớ ở Bình Tây Hầu phủ ngày xưa cũng làm bạn bên bà. Lúc này bà ngồi ở chỗ đó, thờ dãi không thôi giáo huấn con: "Ngày xưa chúng ta để tiện, người cúi đầu hầu hạ công chúa, ta từng nói người cái gì? Người lúc đó là hạ nhân, phải có bốn phận làm hạ nô! Nhưng hiện là thời thế nào, người sớm không còn là mã phu ngày xưa để người sai phái, cần gì phải đi làm chuyện của mã phu? Người cúi đầu sửa xe cho nàng, tốt, đó là người đắc thế vẫn không quên bốn phận, thế nhân sẽ khen người cảm niệm ân đức chủ cũ, vậy cũng không có gì; nhưng giờ người nhớ mãi không quên công chúa, cho nên chậm trễ chung thân đại sự, cố tình công chúa sớm đả tấu giả sinh con, người còn niệm tưởng, nếu để người kia biết, cũng là bất trung bất hiếu, cũng là bất nhân bất nghĩa."

Diệp phu nhân mặc dù không có kiến thức, nhưng ở trong phủ Bình Tây Hầu lâu ngày, cũng có thể nói chút đạo lý lớn, hiện thời nói như vậy một phen, hợp tình hợp lý, nói đến Diệp Tiềm cúi đầu không nói nên lời.

Diệp phu nhân thấy con trai bộ dáng hui quạnh như vậy, cũng đau lòng, thờ dãi nói: "Tiềm, không cần giữ tính tình quật cường, vẫn là tìm tiểu thư tốt nhà nào, nhanh cưới vợ, để ta cũng ôm tôn tử, đây mới là quan trọng."

Cô họng Diệp Tiềm nghẹn ngào, tiến lên quỳ dưới gối mẫu thân, cũng vẫn như cũ không nói.

Tô Y bên cạnh thấy thế, trong mắt buồn bã, cúi đầu cắn cắn môi.

Diệp phu nhân nhắm hai mắt mặc thế sự xoay vần, lắc lắc đầu, lại thờ dãi: "Tiềm a, người nghe A tỷ người đi!"

Bạn đang đọc truyện *Diện Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Triều Dương công chúa làm mối [1]

Dù Hoài An Hầu đích thân tới Hoài An chủ trì đại cục, nhưng dịch chuột ở Hoài An vẫn tạo thành đại tai, người chết vô số, xác chết trôi nổi, xương trắng khắp nơi, trong thời gian ngắn địa phận Hoài An rên xiết không dứt, vô cùng thảm hại. Theo Hoài An truyền đến tin tức, bởi vì ôn dịch mà dân tử nạn xếp thành núi, đường xá tắc nghẽn, vì thế nha môn các nơi tiến hành thiêu đốt, khói nghi ngút mấy ngày không tiêu tan. Sau ôn dịch là nạn đói, những người may mắn tránh thoát ôn dịch, khôn cùng thất vọng, dục thế bán tử, khắp nơi đều có. Đương kim thiên tử xem này một đồng văn thư cấp báo, đau lòng vô án, đều là con dân Đại Viêm triều, lại gặp đại tai như thế, tức thời tuyên triệu khâm sai chân tai hỏi kết quả, ai ngờ vừa hỏi mới biết, lương thực căn bản không chuyển được đến Hoài An đã bị lưu dân trong hỗn loạn chiếm núi xưng vương làm giặc cướp đi, còn khâm sai phái đi đã nhiễm dịch chuột bỏ mình.

Thiên tử tức giận, lại phái sứ giả mang binh đi trước, trước hết cần phải trấn trụ cục diện sau đó giải cứu nạn dân trong nước lửa, nhưng phái ai đây? Nhìn chung quanh văn võ chư thần, thế nhưng người người lùi bước, không một ai dám đi ra, càng không ai dám tiến cử người. Chuyện chịu chết, ai dám đi đây.

Lúc này Diệp Tiềm lại tiến lên một bước, quỳ một gối xuống, chờ lệnh nói: "Hoàng thượng, mặt tướng nguyện ý đi Hoài An."

Hoàng thượng thấy Diệp Tiềm bước ra khỏi hàng chủ động xin đi giết giặc, nhất thời nhủ mảy.

Diệp Tiềm chính là cánh tay giúp hấn bình định tứ di, thực hiện giấc mộng lớn duy ngã độc tôn, nếu như vì một thiên tai mà mất tính mạng, thật sự là mất nhiều hơn được. Nhưng Diệp Tiềm chủ động chờ lệnh, trước mặt văn võ bá quan, hấn cũng không thể bác bỏ, đành phải nhủ mảy đáp ứng.

Chư thần trên điện thấy vậy, ai không nhìn ra tâm tư thiếu niên thiên tử đâu, cũng không ngừng vì Diệp Tiềm âm thầm toát mồ hôi. Tiểu tử a, người tuy rằng là cứu tử cuar Hoàng thượng, vẫn thật xương người trần, về sau vạn nhất đến Hoài An mà đi đời nhà ma, vinh hoa phú quý có thể không có duyên với người.

Nhưng người khác đương nhiên không hiểu tâm tư Diệp Tiềm, phải biết rằng hiện thời Hoài An hầu sinh tử chưa biết, đó là hôn phu của Triều Dương công chúa, nàng cứu tử nhất sinh mới sinh hạ được lần nhì, nếu hôn phu đi như vậy, nàng tất nhiên thập phần thương tâm.

Diệp Tiềm rất nhanh mang binh áp giải lương thảo đi Hoài An trước. Hoàng hậu Diệp Trường Văn đương nhiên lo lắng không thôi, lúc nói chuyện phiếm không khỏi oán giận vài câu, ai ngờ Hoàng thượng nằm trên long sập chọn mặt lại híp mắt nói: "Diệp Tiềm là đại tướng trầm nhìn trũng, ta tin tưởng hấn có hồng phúc, tuyệt đối sẽ không bị hủy bởi một cái ôn dịch nho nhỏ."

Diệp Trường Văn không nói, nhưng trong lòng cũng không cho là đúng, càng lo lắng. Trước mắt Hoàng thượng coi đệ đệ Diệp Tiềm trở thành gang thép

tốt, gang thép cho vào lò lửa cực nóng luyện hóa, nếu luyện tốt, đó là lợi khí thế gian không gì địch nổi, nếu luyện không tốt, đó là một khối sắt vụn.

Nghĩ đến đây, nàng không khỏi càng oán trách Triều Dương công chúa. Nếu không phải nàng, A Tiềm sao có thể chủ động xin đi đây?

Lúc này Triều Dương công chúa đang ngồi dựa vào sập, ánh mắt ôn nhu nhìn chăm chăm con trai A Ly của mình. A Ly mới ra tháng, bệnh phù sinh ra khi đã lui, mặt nẩy nở, giờ nhìn phần nộn trắng nõn, một đôi té mầu hồng nhiên đen nhánh, cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận hơi hơi mím, thật sự là làm cho người ta hận không thể hôn một cái.

Nàng nhìn xuất thần, nhịn không được vươn tay vuốt gò má ấu hoạt của hắn, miệng lại lầm bầm: "A Ly, người thật sự không giống phụ thân người."

Cầm Tú và Minh Nhi theo hầu, Minh Nhi nghe nói như thế, nở nụ cười: "Công chúa, ta xem Tiểu Hầu Gia và công chúa ngài giống nhau nhất, tương lai tất nhiên là nam nhi tuấn tú, còn không biết Đôn Dương Thành bao nhiêu nữ tử nát tâm vì hắn đây!"

Triều Dương công chúa nghe thế, bên môi toát lên một cái cười nhàn nhạt.

Cầm Tú môi giật giật, nhân cơ hội nói: "Công chúa, ta hôm nay nghe nói, khinh xa tướng quân phụng mệnh đến Hoài An chấn tai."

Triều Dương công chúa nghe xong, khẽ cau mày: "Cứ vậy phải hắn đi?"

Cầm Tú trả lời: "Nghe nói hắn chủ động xin lệnh."

Minh Nhi nghe thế, quyết quyết miệng nói: "hắn là người không sợ chết a! Thành Hoài An là có đi không về, đến lúc đó chết như thế nào còn không biết!"

Cầm Tú nghe vậy, trừng mắt nhìn Minh Nhi nói: "Minh Nhi, đừng nói bậy!"

Nhưng ý cười Triều Dương công chúa trên mặt đã thu hồi, quay đầu nhìn phía ngoài cửa sổ, đã nhập hạ, ve kêu râm ran, dương liễu hiện màu xanh biếc.

Lại quay đầu nhìn phía A Ly, nàng nhịn không được thở dài: "Hầu gia đang ở Hoài An, chỉ mong hắn hết thấy mạnh khỏe."

Cầm Tú cùng Minh Nhi liếc nhìn nhau một cái, đều nhịn không được cúi đầu.

---

một ngày, thấy A Ly đã đầy hai tháng, thái hậu nhớ A Ly liền truyền chỉ để công chúa dẫn A Ly tiến cung. Thái hậu ôm A Ly phấn nộn, càng xem càng yêu, nhịn không được hôn rồi lại hôn. Đúng lúc này, Úc thái phi dắt Thuận Nghĩa công chúa đến tìm thái hậu nói chuyện, tức thời thái hậu, thái phi đều vây quanh A Ly xem đến xem đi, cũng coi như náo nhiệt.

Triều Dương công chúa thấy Thuận Nghĩa công chúa chỉ cúi đầu một bên, cũng không nói chuyện, sắc mặt nhạt nhẽo, liền mở miệng hỏi chuyện nàng và hôn phu. Ai ngờ Thuận Nghĩa công chúa mặt lạnh nói: "đã hưu hân."

Triều Dương công chúa nghe xong, cũng kinh ngạc, nàng mơ hồ nghe nói về An Nhạc Hầu phu nhân, cho nên a Yên đành phải ủy khuất, thế nào giờ lại hưu phò mã? Tức thời không khỏi ngược mắt nhìn về phía mẫu thân Vương Thái Hậu.

Vương Thái Hậu thở dài nói: "A Cẩn mấy ngày nay chân không rời nhà, đương nhiên không biết việc này. hiện giờ a Yên muội từ người sống một mình, ta đã cân nhắc nhiều ngày tìm xem có người tốt nào thích hợp cho a Yên muội muội người."

Thuận Nghĩa công chúa nhìn thái hậu, cung thanh tạ ân, mới nói: "A Yên hiện không muốn phò mã, thâm nghĩ sống một mình."

Triều Dương công chúa nhủ mày, nhưng trước mặt Úc thái phi và a Yên, cũng không nên hỏi nhiều, đành phải lặng yên. thật vất vả đợi hai người đi rồi, mẹ con một chỗ, Triều Dương công chúa mới hỏi mẫu hậu vì sao. Vương Thái Hậu lại nói: "Việc này a, cũng vì con mà lên."

Triều Dương công chúa nghe vậy kinh ngạc, vội truy vấn chi tiết, Vương Thái Hậu từ từ nói ra. Hóa ra ngày ấy va chạm xe ngựa Triều Dương công chúa là tiểu công tử nhà An Nhạc Hầu, hoàng đế bởi vậy tức giận, lại nghe nói chuyện Thuận Nghĩa công chúa, tức thời không niệm tình cảm sai người tróc nã tiểu công tử, cho đại bản hầu hạ, đồng thời triệu An Nhạc Hầu đến, răn dạy việc không biết dạy con, thật không còn mặt mũi. Mà tiểu công tử kia bị đánh, đưa về đi không mấy ngày đã đi. An Nhạc Hầu phu nhân ngày thường cũng yêu nhất tiểu tôn tử đó, mất thấy tôn tử không còn, tức giận đến cơ hồ phát hỏa, tức thời đem toàn bộ oán khí xuống trên người A Yên. A Yên và An Nhạc Hầu phu nhân vốn bất hòa, vì vậy một đường hưu phò mã.

Triều Dương công chúa nhủ mày: "A Yên từ nhỏ tính tình cương liệt."

Vương Thái Hậu thở dài: "Cũng không phải sao, vốn dĩ, ta nghĩ nàng thua thiệt, nên tìm một hôn phu tốt cho nàng, ai ngờ nàng lại không muốn, nói là tìm nam nhân sinh ra rất nhiều phiền não cho mình. Ta nghe nói, hiện thời trong phủ công chúa của nàng là làm một người không đứng đắn, nghe nói trước kia là kẻ xướng khúc, hai đường như cùng nhau."

Triều Dương công chúa nghe thế không khỏi mở to hai mắt, phải biết rằng Thuận Nghĩa muội muội này ngày thường tính tình theo khuôn phép cũ, cũng không quen nhìn mình, giờ lại như vậy?

Vương Thái Hậu lắc đầu cười: "Công chúa Đại Viêm triều chúng ta, cũng không phải ngồi không, tỷ muội các người, một người một chuyện làm cho người ta phiền não."

Hai người đang nói, chợt nghe thấy tiếng cười trong sáng uy nghiêm truyền đến, nguyên lai là Hoàng thượng, hoàng hậu và Hú Nhi cùng nhau cấp thỉnh an thái hậu.

Hú Nhi lớn hơn A Ly mấy tháng, hiện thời được nhũ mẫu ôm trong lòng luôn nóng lòng muốn xuống đất đi thử, lúc này thấy Vương Thái Hậu, hai cái tay vung lên muốn ôm, trong miệng còn y nha nha. Vương Thái Hậu thấy tôn tử Hú Nhi thân thái như thế, vội lệnh cho thị nữ tiếp đến ôm vào trong ngực, vui vẻ đùa tôn tử.

Hoàng thượng cũng đã lâu không gặp Triều Dương công chúa, lúc này không khỏi hỏi han ân cần một phen, lại thân thiết hỏi A Ly. Hoàng hậu Diệp Trường Vân từ lúc vào cung liền dè dặt cẩn thận hầu hạ Vương Thái Hậu, vì nàng biết chuyện nhu thuận sản sóc, đối lập với Triều Dương công chúa luôn ngỗ nghịch, Vương Thái Hậu đương nhiên thờ dài thể nào bản thân không có một nữ nhi tri kỷ, vì thế đối với hoàng hậu Diệp Trường Vân càng yêu thích. Giờ phút này lại tiếp tục nói chuyện phiếm, Vương Thái Hậu nhớ tới nữ nhi, nhân tiện nói: "Lại nói tiếp Trường Vân xuất thân từ phủ A Cẩn, các người hẳn là hiểu biết nhau."

Lời vừa nói ra, Diệp Trường Vân cứng thân mình một chút, bất quá vẫn cười nói: "Đó là đương nhiên, ngày đó ở trong phủ A tỷ, được quan tâm ít nhiều."

Triều Dương công chúa nghe lời này, trên mặt cười nhẹ, nhưng không tiếp lời.

Diệp Trường Vân thấy vậy, mỉm môi cười, tiếp tục đùa Hú Nhi chơi cui, lại bồi thái hậu nói chuyện.

Nhưng Vương Thái Hậu lại không yên, hỏi: "Trường Vân, ai gia nghe nói em trai người khinh xa tướng quân Diệp Tiềm đi Hoài An?"

Diệp Trường Vân nghe thái hậu nhắc tới đây, mi khóa khinh sâu, gật đầu nói: "Mẫu hậu, đúng vậy, còn không biết A Tiềm có thể bình an trở về hay không."

Vương Thái Hậu nghe xong thở dài: "Làm vậy a, hôn phu Hoài An Hầu của A Cẩn hiện thời cũng ở Hoài An, nghe nói nhiệm phong hàn, không biết hiện tại như thế nào đâu. Giờ A Tiềm cũng đi, thật đúng là làm vậy a!"

Diệp Trường Vân khẽ cười một tiếng: "Tiềm vì hoàng thân, vì Hoàng thượng phân ưu giải nạn vốn là bổn phận."

Vương Thái Hậu nhớ tới Diệp Tiềm, nhớ được thiếu niên lang kia cũng tuấn tú cao ngất, liền hỏi: "Ai gia nhớ Tiềm so với hoàng nhi nhỏ hơn một tuổi, giờ hoàng nhi đã làm phụ thân, không biết A Tiềm có hôn phối chưa?"

Lời này vừa vắn đã hỏi tới nỗi lòng của Diệp Trường Vân, tức thời vội hỏi: "Thái hậu, ta còn đang muốn cầu lão nhân gia ngài làm chủ, Tiềm tính tình quật cường, mặc ta khuyên như thế nào, hẳn lại thể chưa bình tử đi không cưới vợ, nhưng mà bình tử đi cũng không phải chuyện nửa khắc hơn khác, không thể vì vậy mà chậm trễ bản thân a!"

Hoàng thượng nghe lời này, rất không vui nhìn Diệp Trường Vân: "Ý kiến phụ nhân!"

Diệp Trường Vân cúi đầu không nói.

Vương Thái Hậu trừng hoàng đế, chỉ vào hắn nói: "Người a, dù muốn công tích vĩ đại, cũng nên quan tâm xuống dưới. Dù hẳn là đại công thần, hay là đệ đệ của nội tử người, chẳng lẽ không nên vì hắn tìm một tiểu thư khuê các tốt nhất vào cửa sao?"

Vương Thái Hậu đếm đầu ngón tay nghĩ nghĩ: "Lại nói tiếp, hiện giờ A Tiềm dù cưới công chúa hoàng thất chúng ta cũng không tính là tèo cao, nhưng tính hết, công chúa vừa độ tuổi cũng chỉ có vài vị, lại đều sớm có sắp xếp."

Diệp Trường Vân nghe lời này, trên mặt luôn mang theo ý cười thích hợp, dấu điểm thanh sắc, nhưng trong lòng cũng hiểu rõ, nói cái gì sớm có sắp xếp, nói cái gì cũng không tính là tèo cao, kỳ thực đều là lời quen dùng để nói thôi. Vài vị công chúa vừa độ tuổi có rất nhiều, Chiêu Nghi bên người tiên hoàng sinh ra, cũng có hai mỹ nhân sinh ra, đều đã mười bốn mười lăm tuổi, sao không có thể gả đâu, chẳng qua thái hậu không đồng ý mà thôi. Lại nói tiếp, thái hậu đối với nhà mình vẫn có khoảng cách trong lòng, đặc biệt Hoàng thượng lấy lý do chuyện Triều Dương công chúa xử lý con trai An Nhạc Hầu, làm cho Thanh Hà Hầu thật mất mặt. Nhưng người ta một nhà mẫu tử, đương nhiên không giận qua đêm, liền đem toàn bộ oán giận chuyển qua nhà mình.

Lúc này Vương Thái Hậu bàn đến bàn đi, cuối cùng giật mình nói: "Ai gia rốt cục nhớ ra rồi, Hoài Nhu quận chúa của Thường Châu Vương, hiện còn khuê trung, lúc trước vừa mới cập kê, Hoài Nhu ta đã gặp vài lần, từ nhỏ trắng ngần xinh đẹp, ta rất yêu thích, xứng với Diệp Tiềm, đó là thích hợp nhất."

Diệp Trường Vân nghe xong, mới yên lòng, tuy rằng Thường Châu Vương chỉ là phong vương nơi khác, nhưng là đến cùng là hậu duệ hoàng thất, lấy thân phận Diệp Tiềm hiện thời, có thể xứng quận chúa cũng nên thấy đủ, nghĩ đến đây, Diệp Trường Vân liền tục gật đầu: "Mẫu hậu, chuyện này còn nhờ lão nhân gia ngài thành toàn!"

Vương Thái Hậu lại lắc đầu nói: "Trường Vân a, người phải tìm Triều Dương a, nàng trước kia cực kì thân quen Hoài Nhu, để nàng đến làm mai là không thể tốt hơn."

Diệp Trường Vân không nghĩ tới cái này, mỉm cười nhìn Triều Dương công chúa liếc mắt một cái: "Vậy làm phiền công chúa."

Chương 51: Triều Dương công chúa làm mối [2]

Hoài An cuối cùng truyền đến tin tức, dân chạy nạn bởi vì không được cứu tế, cướp lương thực kết đảng giết chóc, trong thời gian ngắn bốn phía giặc cỏ nổi lên khắp nơi, hại dân chúng xung quanh. Diệp Tiềm dẫn binh một đường vượt mọi chông gai, thu phục loạn đảng, bắt giặc cỏ, thế như chẻ tre, cuối cùng đitới Thành Hoài An. Trong thành Hoài An, Hoài An Hầu bởi vì một nhọc quá độ bệnh nặng, may mà không phải bệnh dịch, chỉ là phong hàn, nghỉ ngơi điều dưỡng nhiều là được.

Diệp Tiềm vừa đến, hần liền tạm thời giao Thành Hoài An cho Diệp Tiềm, vì thế Diệp Tiềm bắt đầu ở trong thành đưa lương tiếp tế dân chúng, phái binh đến chinh phạt giặc cướp trong núi, lại nhanh chóng lập y quán, thu nạp người bệnh, mang ngự y khai triển dược liệu, đồng thời sai người đốt cháy thi thể người chết vì dịch bệnh cùng di vật. một hồi như thế, bất quá hơn nửa tháng, thành Hoài An đã hoàn toàn đổi mới. Lúc này dịch bệnh dần dần tiêu tán, nạn dân có quần áo chống lạnh và đồ ăn no bụng, mặc dù không giàu có, ít nhất có thể may mắn sống sót, trong thời gian ngắn, thành Hoài An người người đều coi Diệp Tiềm là thiên thần cứu vớt mọi người trong nước lửa.

một ngày, Diệp Tiềm khởi hành chuẩn bị về Đôn Dương phục mệnh. Lúc này Hoài An Hầu thân thể đătốt bảy tám phần, liền theo Diệp Tiềm cùng đi Đôn Dương trước. Mặc dù một đường xóc nảy vội vã, nhưng hành quân trên đường ngẫu nhiên tranh thủ thời gian tán gẫu vài câu, Hoài An Hầu nhắc tới thì nói: "Ta cùng với nàng kết tóc mây tháng đã chia lìa, nàng sinh đúng lúc Hoài An gặp nạn, ta thế nhưng không thể bồi bên cạnh." Lời nói bên trong rất là thương tiếc.

Diệp Tiềm quay đầu, nhìn mặt trời lặn phía chân trời, một vòng tà dương chiếu rọi bờ sông, nước sông như máu, ánh nắng chiều như họa, hần giật giật môi, rốt cục mở miệng nói: "Hầu gia trở lại Đôn Dương, vợ chồng cha con đoàn tụ, thật đáng mừng."

Hoài An Hầu lại lắc đầu nói: "Hoài An gặp kiếp nạn này cần phải khôi phục lại bách nghiệp, ta thăm mẩu tử các nàng một lần, phải trở lại Hoài An trọng chân gia viên. Mẩu tử hai người thân kiều thể nhược, ta sao nhẫn tâm đưa bọn họ đi chịu khổ, tìm vất vả đâu."

Diệp Tiềm ngẫm lại cũng đúng, đành phải đạm thanh an ủi: "Còn nhiều thời gian."

đi đến Đôn Dương, Diệp Tiềm và Hoài An Hầu cáo biệt, đi thẳng vào trong cung phục mệnh, Hoàng thượng đã sớm nghe tin tức, đương nhiên là mừng rỡ, tức thời thưởng năm trăm lượng, ban thưởng hai mỹ nhân, lại gia phong Diệp Tiềm vì nam chinh tướng quân, thống soái bắc quân tinh nhuệ nhất Đại Viêm triều, đồng thời kiêm Hộ Bí trung lang tướng thống soái Hộ Bí quân.

Tức thời mọi người đều biết Hoàng thượng tin cậy Diệp Tiềm, môn hạ đến đầu nhập, Diệp Tiềm đều kiên quyết cự tuyệt, chỉ nói bản thân vô đức vô năng. Nhưng ở trong quân, Diệp Tiềm bắt đầu chú ý thu nạp đề bạt những người có khả năng, ý đồ bồi dưỡng một số tinh binh không gì địch nổi. hiện thời dưới trướng hần vốn có tám trăm quân sĩ ngày đó chinh phạt Trần Bắc hầu, lần này cũng đi chân tai, tiêu diệt và thu phục một đám thổ phi. Tám trăm quân sĩ có thể sống sót, đều là anh tài, mà thổ phi nguyên vốn cũng là vì thiên tai bức bách phải vào lục lâm, hiện đi theo Diệp Tiềm, quyết chí thể muốn kiến công lập nghiệp, làm ra một phen đại sự oanh động. Dưới trướng Diệp Tiềm đã xuất hiện lớp lớp anh hùng trí giả tập hợp, lúc này Diệp Tiềm còn chưa nhọc quân.

một ngày, Diệp Tiềm cười ngửa từ trung quân về phủ, lúc xoay người xuống ngựa, có một nữ tử quần áo tả tơi thu tay áo tiến đến, quỳ gối trước ngựa Diệp Tiềm, khóc lóc không nói. Diệp Tiềm nhíu mày, mệnh hạ nhân đưa nữ tử sang một bên cẩn thận hỏi ra nghi vấn. Kỳ thực nếu là người bình thường, tất nhiên đã đuổi sang một bên không đáng để ý, nhưng Diệp Tiềm xuất thân nghèo hèn, hần không đành lòng quá mức khắc nghiệt với một nữ tử như vậy.

Đội rửa mặt súc miệng xong, tìm đến quân gia hỏi, mới biết nữ tử này là Thu Nương, nguyên quán thành Hoài An, gặp đại tai nhà cửa đã không còn thân thích tin cậy, đành phải đến Đôn Dương Thành tìm bà con nhiều năm chưa liên lạc, nhưng ai biết tìm đến mới biết, một nhà bà con đã không ở Đôn Dương, tức thời rơi vào cảnh tha hương không tiền. Thu Nương tìm không quen ai, nhớ tới Diệp tướng quân cứu thành Hoài An, liền một đường ăn xin tìm được phủ Diệp tướng quân, trông cậy hần có thể thu lưu.

Diệp Tiềm nghe xong chuyện, tức thời mệnh nói: "Thu lưu nàng ở trong phủ, nhìn xem chỗ nào thiếu người, phái đến là được." Quân gia nghe xong liền tục đáp ứng, tự đi an bày.

Diệp Tiềm làm xong việc này, cũng không để ý, dù sao hần hiện thời quân vụ bận rộn, đâu có tâm tư quan tâm, nhưng Ngô Môn Trung miệng rộng không biết từ nơi nào nghe nói, đã chạy tới ái muội hỏi: "Thu Nương kia bộ dạng cũng coi như xinh xắn, người ta ngàn dặm tìm nơi nương tựa mà đến, người sao không nhân cơ hội thu lấy?"

Diệp Tiềm nghe vậy, trừng mắt nhìn hần một cái, trách mắng: "nói bậy."

Ngô Môn Trung thấy hần bộ dáng nghiêm trang, hắc hắc nở nụ cười: "Thôi, người không cần giả vờ không gần nữ sắc, người xem Hoàng thượng hiện thời còn ban thưởng cho người hai tiểu nữ nhân nũng nịu, người điểm phúc thật sâu."

Diệp Tiềm nhíu mày: "Hoàng thượng ban tặng, ta không thể từ chối, lúc này hai nữ tử đã ở trong phủ xe chỉ luân kim, khâu áo làm giày cho mọi người."

Ngô Môn Trung nghe thế, cơ hồ bật cười: "Người thật tàn nhẫn, hai tiểu nữ nhân kia sao gặp phải hạng người không thương hương tiếc ngọc bạc này!"

Diệp Tiềm không nói.

Ngô Môn Trung thờ dài không thôi: "Còn có Hoài Nhu quận chúa kia, thiên hạ quốc sắc thiên hương, nếu thật gả cho người, còn không biết ở nơi nào một mình trông phòng đây?"

Diệp Tiềm nghe vậy, nhủ mi: "Hoài Nhu quận chúa, có quan hệ gì với ta?"

Ngô Môn Trung thấy hắn còn chưa biết, tức thời ghé tai lại, thì thầm nói: "Ta nghe nói, hoàng hậu tỷ tỷ của người ở trước mặt thái hậu nhắc đến hôn sự của người, thái hậu tự mình chọn Hoài Nhu quận chúa."

nói xong lời này, Ngô Môn Trung thấy Diệp Tiềm sắc mặt vẫn không thay đổi, cười đầy ý xấu, lại nói: "Ta còn nghe nói, cửa hôn nhân này phải từ Triều Dương công chúa đến giúp người hỏi." nói xong, mang cười nhìn kỹ sắc mặt Diệp Tiềm.

Quả nhiên, Diệp Tiềm nghe được bốn chữ Triều Dương công chúa, nhất thời trong mắt ảm đạm, trầm mặc một hồi, nói giọng khàn khàn: "Hôn sự của ta, cùng với nàng có quan hệ gì đâu?"

Ngô Môn Trung như chuyện không liên quan đến mình, lạnh lạnh nói: "Ta nào biết đâu, có lẽ tốt xấu các người là quan hệ thông gia đi."

Đảo mắt đã đến giữa mùa hạ, thời tiết nóng bức không chịu nổi, cung nữ quý tộc mỗi khi tụ tập cùng nhau, hoặc là ở đình bên ao xem cá, nghe rưng rưng trúc ào ào rung động, hoặc là dưới sông hái sen, chơi thuyền trong hồ, cảm thụ gió mát, ngửi hương sen.

một ngày, thái hậu mời mấy vị công chúa hoàng thất và quận chúa ở đô thành đến đình hóng mát ở hậu hoa viên trong cung ngắm hoa, các công chúa, quận chúa đều mặc hoa phục, đeo châm hoa vòng ngọc, trong khoảng khắc đình hóng mát hậu hoa viên đầy quốc sắc thiên hương, y hương tán ảnh, nũng nịu nói cười, chậm chậm khoan thai, ngửi từng trận mùi hoa cách đó không xa bay tới, thưởng thức đầy vườn xá từ yên hồng, rất vui vẻ thoải mái.

Hoài Nhu quận chúa cười hi hi chạy đến bên người Triều Dương công chúa, lôi kéo tay Triều Dương công chúa dịu dàng nói: "A Căn tỷ tỷ, sao người không đem A Ly theo, cũng để chúng ta chơi đùa."

Các công chúa bên cạnh ào ào che miệng cười: "Người chỉ biết chơi, đùa bé mấy tháng, ở đâu cho người chơi đùa, người cũng không sợ làm cho người ta chơi hỏng, không đau lòng chết đại hoàng tỷ!"

Thuận Nghĩa công chúa lại nhíu mày lạnh giọng nở nụ cười đáp: "Hoài Nhu, ta nhìn người nhớ thương không phải A Ly tiểu Hầu Gia, mà là mỹ hôn phu tương lai đi!"

Lời này vừa ra, mọi người ào ào nhìn về phía Thuận Nghĩa công chúa. Mọi người thường ngày đều biết tính tình nàng, cũng không kỳ quái nàng sẽ nói ra lời nói sát phong cảnh như vậy, cũng có người biết nàng đang nuôi dưỡng vài trai lơ, ào ào cười rộ lên.

Hoài Nhu quận chúa nghe Thuận Nghĩa công chúa sắc ghen mình như thế, nhưng cũng không đỏ mặt, nở nụ cười, quang minh chính đại nói: "Ta nghe thái hậu nhắc tới việc này, Diệp Tiềm kia, ta nghe nói một ít chuyện của hắn, cũng thật thích!"

Nàng tuổi còn nhỏ, nói đến việc này dẫn theo một chút tiểu hài nhi, làm cho người ta không thấy đột ngột, ngược lại tăng thêm vài phần hồn nhiên kiêu ngạo, các công chúa nhìn không được đi tới vuốt má nàng: "Nhìn người tuổi không lớn, cũng đã nghĩ nam nhân rồi, người nhanh đi cầu đại Hoàng tỷ người đi, ông nàng giúp người đề thân!"

đang nói, hoàng hậu Diệp Trường Vân đỡ thái hậu đến, hoàng hậu xa xa nghe nói như thế, cũng nở nụ cười theo, ôn thanh nói: "Cũng không phải sao, Tiềm tuổi cũng không nhỏ, lúc này đề thân thích hợp nhất."

Thốt ra lời này, các vị công chúa đều ào ào thúc giục Triều Dương công chúa: "Người mau chút a, ta xem hai bên người ta đều đã gấp rồi, người nếu còn chậm, cẩn thận hồng lễ cho bà mối còn không lấy được đâu."

Triều Dương công chúa cúi mắt, che dấu dáng vẻ, ậm cười một tiếng nói: "Được."

Triều Dương công chúa nói được thì làm được, ngày thứ hai, tự tay chấp bút, hạ thiệp mời Thường Châu Vương phi, lại thỉnh hoàng hậu Diệp Trường Vân và Diệp Tiềm đến phủ công chúa ngắm hoa dự tiệc.

Hoài Nhu quận chúa sớm nghe nói đại danh Diệp Tiềm thiếu niên đặc chí, hiện thời vừa gặp, chỉ cảm thấy hắn mi như đào phong, mắt như hàn tinh, kiêu bên hông là long tuyến bảo kiếm, dáng người mạnh mẽ, khí thế lạnh thấu xương, thiếu niên hăng hái cùng với quân nhân trầm ổn ẩn nhẫn dung hợp kỳ diệu ở trên người hắn.

Kết quả là, lúc Diệp Tiềm đi vào tầm nhìn của Hoài Nhu quận chúa, nàng liền không dời mắt.

Diệp Trường Vân thấy vậy, hết sức vừa lòng, liên tục gật đầu.

Nhưng Diệp Tiềm từ đầu đến cuối lại không liếc mắt nhìn Hoài Nhu quận chúa một lần, hần càng không nhìn Triều Dương công chúa ở chủ tịch.

Nâng tay, nâng chén, một hơi cạn sạch chén rượu, hương vị vào yết hầu là chua sót mà thể lương.

Thường Châu Vương tỉnh té xem kỹ Diệp Tiềm, đối với thiếu niên này cực kỳ vừa lòng, huống chi đây là cữu tử của thiên tử, vốn là chuyện thân càng thêm thân. Nhưng Thường Châu Vương phi trong lòng lại âm thầm nổi lên nghi hoặc, thiếu niên này hai tròng mắt rét lạnh, mơ hồ có thể thấy được ở chỗ sâu một tia thị huyết, mặc dù nhìn như ân nhân, nhưng là dưới ân nhân có một cỗ ngông nghênh thể nhân. Nam tử như vậy, nha đầu nhà mình được nuông chiều từ bé kia có thể hàng phục sao?

Thường Châu Vương phi trong lòng đánh một dấu chấm hỏi, âm thầm lôi kéo tay áo Thường Châu Vương, ý bảo hần hôn sự có thể tạm hoãn, ngàn vạn không thể vội vàng đáp ứng.

Yến hội xong, Thường Châu Vương và hoàng hậu Diệp Trường Vân đều tự lấy xe rời đi, Diệp Tiềm đứng dậy cáo từ, trước khi cáo từ liếc mắt nhìn Triều Dương công chúa một cái, một cái liếc mắt này cũng mang theo vài phần thanh lãnh.

nha hoàn Minh Nhi bên cạnh Triều Dương công chúa trong lòng giật mình, nhỏ giọng lải nhải với Cẩm Tú bên cạnh: "Diệp thị vệ xem ra rất tức giận."

Cẩm Tú mặt mày bất động, nhàn nhạt nói: "Minh Nhi, hần là Diệp tướng quân, thân đệ đệ của hoàng hậu, về sau không thể gọi là Diệp thị vệ."

Buổi chiều, Triều Dương công chúa đang cùng Tiểu Hầu Gia A Ly chơi đùa. hiện thời giữa hè, thời tiết nóng bức, A Ly mặc một cái yếm thêu hoa hồng, trên đầu chỉ để lại nhất đóm tóc mẩu, quấn thành một cái búi. hần từ nhỏ làn da như tuyết, cánh tay căng chân lại béo tròn, thoát nhìn giống như đứa bé trong tranh tết. Lúc này này đứa bé yếm đỏ trong miệng mang theo tiếng y y nha nha, chảy nước miếng, duỗi cánh tay căng chân mập mạp nhi luyện tập xoay người. thật vất vả lật được, hần dùng hai chống đỡ cơ thể lên cao, sau đó ngừng đầu với mẫu thân mình đặc ý nhếch miệng cười, đáng điệu thơ ngây, chọc Cẩm Tú và Minh Nhi bên cạnh cười chảy nước mắt, Triều Dương công chúa cũng nín cười.

Mấy người đang cười, chợt nghe thấy bên ngoài có tiếng động lớn, ầm ầm, tức thời dừng nói người lớn ngay cả A Ly bé như vậy cũng nghe được, trùng hai mắt trong suốt nghiêng đầu tò mò nhìn ra ngoài cửa sổ.

Triều Dương công chúa nhú mày nói: "Đây là thế nào, Cẩm Tú ngươi đi xem."

Cẩm Tú đáp vâng, vội đi ra ngoài hỏi, vừa hỏi đến, liên tục nhú mày, nhanh tiến vào nhỏ giọng bẩm: "Công chúa, là Diệp tướng quân."

Triều Dương công chúa nghe vậy nhú mày, không hiểu hỏi: "hần tới làm gì?"

Cẩm Tú nhú mày nói: "Hạ nhân nói, hần giống như uống say, ở ngoài cửa phủ công chúa đại náo, may mắn bây giờ sắc trời đã tối, cũng không có người đi đường nhìn thấy. Giờ hần mạnh mẽ xông vào, đang ở trong sảnh say rượu kêu gào."

Kêu gào?

Triều Dương công chúa trên mày nhiễm lửa giận: "hần uống say rượu, ở nhà hần say khướt, không được thì đi Thừa quang điện nháo một phen cũng không sao, thế nào lại chạy đến phủ công chúa ta."

Cẩm Tú cúi mắt không dám nói, Minh Nhi lại là nhớ tới trước khi hần đi còn liếc mắt một cái: "Công chúa, sợ là hần ghi hận ngươi, ghi hận ngươi để hần đi gặp mặt."

Triều Dương công chúa nhớ tới chuyện ban ngày, hừ một tiếng.

Lúc này A Ly thấy mẫu thân nhiễm giận, hai tròng mắt trong suốt vô tội nhìn mẫu thân, phảng phất không thể hiểu đây là thế nào.

Triều Dương công chúa thấy vậy, miễn cưỡng cười với A Ly một cái, vươn hai tay thon dài vuốt ve mái tóc mềm mại của A Ly, ôn thanh nói: "Để nhũ mẫu và A Ly đi ngủ trước, mẫu thân có một số việc phải làm."

Nhũ mẫu tiến lên chiếu cố Tiểu Hầu gia A Ly, Triều Dương công chúa ra cửa phòng, đi gặp Diệp Tiềm nghe nói đang say rượu.

Cẩm Tú và Minh Nhi theo Triều Dương công chúa cùng nhau đi đến, còn chưa tới tiền thính, đã ngửi thấy mùi rượu hun nhân, đến gần, đã thấy tiền thính là một đám hỗn độn, án kỷ bình hoa trần thiết đều ngã trái ngã phải, chung quanh một đám thị vệ đều thất lĩnh bát lạc, Diệp Tiềm nằm sấp ở chính giữa, thờ hồn hên, miệng còn lảm bảm.

Minh Nhi giơng tai lắng nghe, lại nghe Diệp Tiềm cấn răng nói "Triều Dương, sao nàng không dám ra đây gặp ta!"

Minh Nhi nhìn nhìn chủ tử bên cạnh mày đẹp lạnh lùng, nhỏ giọng nói: "Công chúa, ta thấy hần là thật giận người đó."

Triều Dương công chúa trào phúng hừ nhẹ một tiếng, nhắc môi mỏng nhàn nhạt nói: "Ta hảo ý vất vả vì hần, hần có cái gì mà tức giận."

Lời này vừa ra, Minh Nhi bị nghẹn, không dám nói, chỉ yên lặng nhìn trong sảnh.

Triều Dương công chúa nhắc bước sen, chậm rãi bước qua cửa, đi đến bên Diệp Tiềm.

Diệp Tiềm trong say mê mông lung, chỉ cảm thấy mùi thơm quen thuộc xông vào mũi, đó là hương vị trong mộng giữa khuya động lại chớp mũi. Hắn ngược mắt, đầu tiên đập vào mắt là lớp sa mông như cánh ve uốn lượn thướt tha theo gió hoa mai, ngẩng đầu nhìn lên trên, đã thấy quần áo nhuyễn yên la màu trắng che thân mình mạn diệu xinh đẹp, eo nhỏ mềm mại, hai vai như ngọc trạm. Lại hướng lên trên, đó là khuôn mặt như trước mang theo ý cười trào phúng, mày đẹp vẫn ngạo nghễ lãnh đạm như cũ, mang theo tràn đầy khinh thường cùng bề ngỗ, trên cao nhìn xuống, nhẹ nhàng hiện ra.

Diệp Tiềm ngờ ngác nhìn chằm chằm nàng, chỉ cảm thấy mình như vẫn ở trong mộng, lại phảng phất mình như quay lại thời thiếu niên.

Khi đó, thiếu niên kia ngây thơ kính cẩn, xoay người vì nữ chủ nhân nhặt lên giày thêu, ngược mắt thoáng nhìn, trong lòng liền rơi vào trầm luân.

Triều Dương công chúa cúi mắt nhìn nam nhân dưới chân này, khinh thường nở nụ cười, lạnh lẽo nói: "Diệp tướng quân, ngươi vì sao nằm sấp ở trong này, đáng vẻ chật vật như chó hoang."

Lời này vừa ra, Minh Nhi trừng mắt nhìn, thầm nghĩ chủ nhân rất độc miệng, tốt xấu gì nằm sấp ở trong này đã không còn là Diệp tiểu nô ngày đó chịu khi dễ, mà là thân đệ của đương kim hoàng hậu, thiếu niên tướng quân Hoàng thượng ngự bút thân phong.

Diệp Tiềm trong đầu hôn trầm đục lệt, đem lời Triều Dương công chúa nói cân nhắc trong lòng hồi lâu, nhưng đầu óc hỗn độn cái gì cũng không nghĩ ra được, trong đầu chỉ nhớ rõ nàng ngóng trông mình cười người khác, ý niệm này trong đầu tràn ngập từ khi quanh quẩn lại, tâm lại phảng phất bị đặt trên đá dùng chùy sắt đánh, đau không nói nổi.

Hắn nỗ lực ngẩng đầu, nhìn nữ nhân kia bên môi mang theo một chút ý cười lạnh lùng, thì thào hỏi: "Triều Dương, vì sao? nói cho ta vì sao?"

Triều Dương công chúa thấy hắn chật vật như thế, trong lòng càng buồn bực, nhún mày hừ lạnh một tiếng, lạnh lùng hỏi lại: "Diệp tướng quân, ngươi đến cùng muốn hỏi bản cung cái gì?"

Hỏi cái gì? Hỏi cái gì? Diệp Tiềm nghe thanh âm nàng thấp lạnh quen thuộc, đầu óc trì độn bắt đầu nghĩ, ta đến cùng muốn hỏi nàng cái gì. Trăm chuyển ngàn hồi, bao nhiêu ý niệm mơ hồ xẹt qua, nhưng xẹt qua rồi cũng không còn dấu vết, cuối cùng bật thốt lên một câu này: "Nàng vì sao muốn gả cho hắn?"

Triều Dương công chúa mặt mày càng thanh lãnh, nhìn ma men trên đất cũng bắt đắc dĩ, nàng thở dài, rốt cục nhân nhật nói: "Ta muốn gả, thì gả. Ngươi chạy đến phủ ta say rượu nháo lên, đánh thị vệ ta, đảo loạn nhà ta, vì hỏi những lời này sao." nói xong, nàng bắt đắc dĩ trừng nam nhân trên đất một cái, vung tay áo quay đầu rồi đi.

Diệp Tiềm quỳ rạp trên mặt đất bị hành động lạnh lùng khinh động, nàng muốn rời hắn mà đi, trong lòng quỳnh lên, mùi rượu dâng lên, hai mắt đỏ đậm, mạnh mẽ phủ phục tiến lên cầm chặt đuôi váy lụa mỏng, tê liệt hô: "Nàng không phải đã nói sẽ không lập gia đình sao, rõ ràng lúc trước nàng nói như vậy, sao giờ lại lập gia đình!"

Triều Dương công chúa đột nhiên dừng bước chân lại, mắt lạnh lẽo nén giận: "Ta muốn gả thì gả, có quan hệ gì với ngươi! Ngươi dù sao cũng chỉ là một tướng quân nam chinh thôi, cho rằng Hoàng thượng sủng ái ngươi là có thể quản ta sao?"

Diệp Tiềm nằm sấp ở đó ngưỡng vọng về mặt nàng, thấy nàng lạnh buốt như ban đầu, tâm tựa như rơi vào băng, ngực nảy lên một cỗ bi thiết tuyệt vọng, hòng nghẹn ngào, trong mắt thế nhưng có nước mắt chậm rãi chảy xuống, hắn suy sút quỳ rạp trên mặt đất, cắn răng, tê liệt hỏi: "Nàng sao có thể gả cho người khác!"

một tiếng gầm thét khô, giống như thú nhỏ tuyệt vọng khóc kêu. Triều Dương công chúa cảm thụ được mùi rượu quanh quẩn, nàng nhắm hai mắt, nhân nhật thở dài, cũng không trả lời nữa.

Diệp Tiềm không được nàng trả lời, tự cường đứng lên, tiến lên bắt lấy hai vai công chúa, giọng căm hận nói: "Nàng gạt người, nàng đã nói không gả, lại gả đi, nàng một ngày rời khỏi nam nhân thì không sống được sao! Hôm trước nàng cùng ta hoan hảo, ở dưới thân ta tha thứ ní non cầu xin, ngày kẻ liền gả cho người khác, vì người khác sinh nhi dục nữ!"

một bên có thị vệ bị đánh cho mặt mũi bầm dập, nghe nói như thế, ào ào hoảng hốt, tiến lên muốn che miệng hắn không để hắn nói nữa câu, nhưng Diệp Tiềm là loại người nào, vì say rượu cuồng nộ bên trong tăng thêm vài phần khí lực, đám thị vệ kia lại bị đánh ngã.

Minh Nhi thấy vậy, khó thở, thu tay áo cá giận nói: "Diệp Tiềm, ngươi thật to gan, chẳng lẽ còn dám bắt kính với công chúa?"

Triều Dương công chúa mắt lạnh lẽo nhìn nam nhân, đạm thanh phân phó: "Cầm Tú, lấy nước lạnh tới."

Cầm Tú tuân mệnh đi ra tiền sảnh, đã thấy ngoài tiền sảnh phần đông thị nữ vây quanh, còn có bọn thị vệ chưa dám vào. Thị vệ thị nữ đó cũng không đi theo tới từ Túc Ninh Thành, không rõ chuyện xưa của Triều Dương công chúa và Diệp Tiềm, lúc này bọn họ người người nghi hoặc, thầm nghĩ tonton Diệp tướng quân kia luôn luôn kính cẩn khiêm nhường sao biến thành bộ dáng như thế.

Cầm Tú đem chậu qua mọi người, tức thời phân phó vài thị nữ cường tráng, bưng một chậu nước lạnh vào trong sảnh.

Triều Dương công chúa thấy thủ hạ đều đã sắp xếp ổn thỏa, cười lạnh một tiếng, ra lệnh: "Đem này nước lạnh hắt vào Diệp tướng quân, hắt mạnh cho ta!"

Các thị nữ đầu tiên là sững sốt, hiểu được, ào ào dùng khăn tiến lên, một chậu nước lạnh hắt vào đầu hân.

Diệp Tiềm thượng đang say rượu, mặc dù bằng sức mạnh và bản năng có thể tránh được thị nữ, nhưng đối diện với công chúa mặt mày thanh lãnh, đầu óc hân một mảnh tương hồ cũng không suy nghĩ cẩn thận nước lạnh này dùng làm gì, kinh ngạc bị nước lạnh hắt đầy mặt đầy đầu, nhất thời giống như rơi vào hầm băng, trong đầu hoàn toàn thanh tỉnh, người cũng rung mình vài cái.

Triều Dương công chúa khẽ cười một tiếng, nhìn Diệp Tiềm nửa quỳ ở đó bị dội ướt sũng, ôn nhu nói: "Tiềm, ngươi thanh tỉnh vài phần chưa?"

Tóc đen ướt đầm, một luồng tóc dính ở trước trán, Diệp Tiềm đã hốt hơi rượu, hai mắt đau kịch liệt nhìn chằm chằm Triều Dương công chúa.

Cả người ẩm ướt hân nhìn chằm chằm nữ nhân trước mắt kia cười đến nhẹ nhàng, bên môi bứt lên một cái cười chua xót: "Nhưng mà ta vẫn không rõ, vì sao nàng phải gả cho một nam nhân đủ tuổi để làm phụ thân nàng?"

Triều Dương công chúa nhìn chằm chằm nam tử cùng mình từng có vô số lần giao hoan, nhẹ giọng hỏi lại: "Ta nếu không gả cho hân, thì gả cho ai? Ngươi sao?"

Diệp Tiềm mím môi không nói.

Gả cho hân? ý tưởng quá mức xa xôi, xa xôi đến giống như ngôi sao xa vời nhất trên trời, xa không thể với. hân thậm chí nghĩ tới khả năng này đã cảm thấy tâm run lên.

Triều Dương công chúa trên mặt bỗng nhiên lạnh xuống, nàng nhìn chằm chằm nam tử trước mắt, nói từng chữ: "Diệp Tiềm, ngươi cũng không cần cảm thấy bị ủy khuất, hiện tại ta nói cho ngươi, vì sao ta gả cho Hoài An Hầu."

Diệp Tiềm mặt mày nhú lại, nghiêm cẩn nhìn chằm chằm Triều Dương công chúa.

Triều Dương công chúa mặt phần lạnh như hàn sương thảng chín, môi diễm mị chậm rãi phun ra lời nói như băng: "Diệp Tiềm, ngươi nói không sai, hân già, không bằng ngươi trẻ tuổi, công phu trên giường cũng không lợi hại như ngươi, nhưng hân có thứ ngươi không có."

Diệp Tiềm nghe lời ấy, ngơ ngác ngẩn đầu, trong mắt đau đớn, nhưng càng nhiều nghi hoặc.

Triều Dương công chúa khẽ cười một tiếng, trong mắt thế nhưng chứa vài phần mỉa ý nhìn Diệp Tiềm, ôn nhu nói: "hân tuy già, nhưng lại là Hoài An Hầu đường đường ở Đại Viêm triều, phong hưởng một phương, có thể phong thê ấm tử."

Nàng nhú mày, nhàn nhạt hỏi lại: "Ngươi thì sao? Diệp Tiềm, ngươi có cái gì? Ngươi có thể cho ta cái gì?"

Nàng tràn ra một ý cười trào phúng, nồng đậm trào phúng, cuối cùng nàng nói ra một câu: "Diệp Tiềm, thế nhân đồn đãi, ngươi bất quá là một ngoại thích dựa vào cặp váy đi lên thôi, có thể cho ta cái gì?"

Tác giả có chuyện muốn nói: Dù sao người ta cuối cùng sớm muộn gì cũng ở cùng nhau, Diệp tiểu nô sớm muộn gì cũng ở trên vạn người, không rèn luyện làm sao có thể trở thành tảng đá tốt. Cho nên cần gì buồn rầu nhất thời đâu?

Bạn đang đọc truyện *Diện Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Chí nguyện của đế vương

Thế nhân đồn đãi, ngươi bất quá là một ngoại thích dựa vào cặp váy đi lên thôi, có thể cho ta cái gì?

Cả người ẩm ướt Diệp Tiềm đi bộ ở đầu đường Đôn Dương Thành, trăng sáng treo cao, gió đêm thanh lãnh, hân ướt lướt thướt lê bước chân, từng bước một đi trên đường phố không người, lưu lại bóng dáng cô lãnh.

Về đến nhà, gió đêm thổi, quần áo đã khô, tóc đen cũng tung bay, nhưng trong lòng cũng vẫn hỗn độn không chịu nổi.

hân đi vào cửa chính nhà mình, lướt qua các thị vệ ánh mắt đầy kinh dị, một mình chậm rãi đi vào trong phòng mình ở hậu viện, đóng cửa lại, ngã đầu ngủ.

một đêm này, hân có một giấc mộng cổ quái, lại có một cái gì gõ trong lòng, tỉnh mộng rồi trầm mê nghĩ ngợi ngáy ngốc nửa ngày, lại ngủ tiếp.

Ngày thứ hai tỉnh lại, hân chỉ cảm thấy đau đầu, cả người giống như đâm vào đá tảng, yết hầu khô ráp, hai mắt như có lửa, cơ hồ khó có thể ra tiếng. Nhưng vào lúc này, chỉ cảm thấy đến một cái gì thấm mát nhu hòa chà lau trên mặt, giống như gió xuân đập vào mặt, mang đến vài phần thoải mái.

cảm giác thấm mát lưu lại vài phần ở trên mặt hân, rồi rồi đi, hân thế nhưng có chút luyến tiếc, vung tay lên giữ, ai ngờ lại túm được một cái cổ tay mảnh

khánh, cùng một tiếng thét kinh hãi.

Đột nhiên mờ hai mắt, lại nhìn thấy một đôi mắt kinh hoàng vô thố, mang theo gò má đỏ bừng.

Diệp Tiềm thấy Thu Nương, buông tay ra, nhú mày nói: "Sao ngươi ở trong này?" nói ra miệng, hắt phát hiện giọng mình thô cảm thấp khàn, hoàn toàn khác ngày thường, phẳng phát như đầu bị sá đập. hấn giãy dụa muốn dậy, nhưng cả người đau đớn mệt mỏi, cơ hồ không có khí lực.

Thu Nương vội đỡ hấn ngồi, ôn nhu nói: "Tướng quân, hôm qua sợ là ngươi bị phong hàn, một đêm sốt sao, hiện giờ thân mình hư hao, vạn vạn không thể lộn xộn."

Diệp Tiềm vô lực nằm xuống, bên này Thu Nương đã đưa đến một chén canh nóng: "Tướng quân, đây là chén thuốc vừa hầm, ngươi thừa dịp còn nóng uống đi."

Diệp Tiềm nhìn chén thuốc, nghiêng cổ uống xong, lúc này nhìn kỹ chung quanh một phen, nhú mày hỏi: "Thu Nương, sao ngươi ở trong này hầu hạ?"

Thu Nương cúi mắt, khẽ cười một tiếng: "Ta vốn ở làm việc trong bếp, tối hôm qua vừa vận hầm xong chén thuốc cũng không có việc gì, liền đưa qua, ai ngờ bên cạnh tướng quân chỉ có thị vệ hầu hạ, rất vụng về, hấn cũng mệt mỏi, nên ta ở trong này trông coi."

Diệp Tiềm nghe vậy nhú mày: "Vậy ngươi trông coi một đêm? Làm phiền ngươi."

Thu Nương nhẹ nhàng lắc đầu, ôn nhu nở nụ cười, bên má lộ ra hai cái lúm đồng tiền tươi ngọt: "Tướng quân, ngài đối với Thu Nương có ân thu lưu, Thu Nương luôn luôn nhớ trong lòng, chỉ ngóng trông có cơ hội báo đáp tướng quân, bất quá giờ chỉ là hầu hạ tướng quân, tướng quân cần gì để trong lòng."

Diệp Tiềm buông bát, giãy dụa lại đứng lên, miệng nói giọng khàn khàn: "Uống thuốc rồi, ta cảm thấy tốt hơn nhiều, ngươi đi xuống trước đi."

Thu Nương khẽ cười nói: "Tướng quân, tối hôm qua ngươi ngủ không yên, nằm mộng cả đêm, hiện tại nên ngủ thêm một hồi."

Diệp Tiềm nghe vậy, nghiêng đầu nhìn mắt Thu Nương: "Ta mơ cả một đêm?"

Thu Nương gật đầu: "không sai, ngươi còn nói mơ rất nhiều."

Diệp Tiềm nhớ lại tối hôm qua, trong mộng các loại hình ảnh kỳ quái, phần lớn lướt qua giây lát, không còn trong trí nhớ, nhưng duy chỉ có một thứ hiện lên trước mắt như trước đây, chân thật làm cho người ta không dám tin, thế nên hiện thời đau đầu choáng váng vẫn nhớ được, ngọt ngào trong mộng vẫn là rõ ở trong lòng.

hấn ngẩng đầu nhìn Thu Nương, thấy Thu Nương cười mỉm nhìn mình, liền trầm giọng hỏi: "Trong mộng ta nói mê cái gì?"

Thu Nương sáng mắt khẽ động, lắc đầu nhẹ giọng nói: "Cũng không nói gì, bất quá nói đau đầu, uống rượu nói những lời này thôi."

Diệp Tiềm nghe xong, trong lòng này mới buông xuống một ít.

Thu Nương thấy vậy, cầm lấy chén thuốc Diệp Tiềm uống hết, ôn nhu nói: "Tướng quân, Thu Nương đi xuống trước, nếu ngài có chuyện gì, cứ việc phân phó."

Diệp Tiềm gật đầu, Thu Nương rời đi, đợi cho Thu Nương rời đi, Diệp Tiềm mới nhắm hai mắt lại, hồi tưởng hết thảy phát sinh tối hôm qua.

Diệp Tiềm lúc này bất quá mới mười chín tuổi thôi, thân mình cường tráng, thêm ngày thường luyện võ cường thân, một trận phong hàn chỉ giằng co một hai ngày đã qua. Diệp phu nhân nghe nói tiểu nhi tử bị bệnh, tự mình đến thăm, đến khi thấy Thu Nương hầu hạ chu đáo cẩn thận bên người Diệp Tiềm, nghĩ rằng trong phòng vốn thiếu một nữ nhân, trước định đem Tô Y ở lại hầu hạ hấn, nhưng ai ngờ Diệp Tiềm từ chối không chịu. hiện giờ Diệp lão phu nhân rất vừa lòng Thu Nương, liền bảo Thu Nương về sau không cần làm tạp vụ, chỉ cần cẩn thận chiếu cố Diệp Tiềm ăn ở là được. Diệp Tiềm biết mẫu thân lo lắng, còn bản thân lần này bị phong hàn ít nhiều có Thu Nương cẩn thận chiếu cố, đối với an bài này cũng không nói gì.

Diệp Tiềm thân mình vừa khôi phục, liền đi đến giáo trường luyện kỵ binh. Trước đó vài ngày, hấn đề nghị Hoàng thượng chế thiết giáp hộ thân, tạo ra một đội kỵ binh quân thiết giáp không gì địch nổi. Hoàng thượng nghe xong mừng rỡ, liền triệu tập nghệ nhân dân gian cùng thợ khéo trong cung ngày đêm gấp nhanh tốc độ chế tác, hiện đã bước đầu chế thành. Diệp Tiềm phụ trách chọn lựa người thiện chiến ở trong quân tăng cường huấn luyện, mấy ngày nay huấn luyện đang gấp, hấn không đành lòng chậm trễ, phong hàn vừa khỏi loeøn vội vã tới trong quân.

hiện giờ thời tiết nóng bức, rất nhiều quân sĩ cũng thoát chiến bào lộ cánh tay, lộ ngực tinh trắng. Diệp Tiềm thấy vậy, cũng cởi chiến bào, lộ bộ ngực và tấm lưng mạnh mẽ, cùng các quân sĩ luyện tập kỵ xạ.

Các quân sĩ thấy Diệp tướng quân tự mình cũng tham gia luyện tập, phần chấn hưng trí bừng bừng, quên mất nóng bức, tình cảm trào dâng. Trong thời gian ngắn, đám hấn tử đông nghìn nghịt một mảnh tóc dài áo choàng, đều lộ cánh tay, giọt mồ hôi lớn chảy trên lồng ngực ngăm đen, dưới ánh mặt trời hiện ra thân thái chói mắt.

Mà vào lúc này, Hoài Nhu quận chúa cũng tâm niệm Diệp Tiềm. Từ ngày gặp nhau, nàng đối với hấn càng tò mò, theo tính tình nàng, ngày thứ hai đã muốn chạy đến phủ hấn đi tìm hấn, nhưng ai ngờ lại nghe người trông cửa nói Diệp tướng quân bị bệnh, đang nằm trên sạp không thể dậy gấp

khách. Hoài Nhu quận chúa dù lớn mật, cũng không thể chạy đến trước giường gặp người, đành phải tạm thời nhẫn nại. thật vất vả nghe nói hết bệnh rồi, vội vã đi đến, lại nghe nói Diệp Tiềm đã đi tới chỗ luyện binh, nàng đành phải quay đầu ngựa, vội vã đuổi đến đây.

Chỗ luyện binh ở Thu lâm uyển, là Hoàng thượng đặc phê cho Diệp Tiềm luyện binh, người bình thường đương nhiên không thể dễ dàng ra vào. Nhưng Hoài Nhu quận chúa là loại người nào, nàng vừa tới đã nói khéo như rót mật, nói dối thường xuyên đến, thứ hai nàng còn có thể cáo mượn oai hùm, giận dữ khiển trách một phen lộ ra vẻ uy nghi của công chúa hoàng gia, trong mây lần sương khiến người nghe mơ hồ, tuy rằng không hiểu thiên gia uy nghi cùng với việc cho nàng đi vào có quan hệ gì, nhưng lúc này cũng gật đầu đáp đúng. Còn nữa, bọn họ cũng không phải ngốc tử, biết Hoài Nhu quận chúa trước mắt về sau cực khả năng là phu nhân Diệp tướng quân, cũng không thể dễ dàng đắc tội. Vì thế sau một phen nói bậy, Hoài Nhu quận chúa vuốt mông ngựa cổ, vui vẻ đi vào.

Hoài Nhu quận chúa vào trong rừng, chỉ mong chạy đến chỗ có tiếng hô liên tục kia, không bao lâu nhìn thấy một đám hán tử lộ cánh tay, một mảnh đen nhánh, trong đó vài người còn cánh tay trắng bóng, mặc dù ánh mắt nàng tốt, nhưng cũng không thể nhìn ra ai là Diệp Tiềm.

Mặt nàng đỏ lên, nghĩ rằng đám nam nhân này thật sự không biết lễ nghi, sao mặc thành như vậy, tức thời vội tìm người đến hỏi, tốc tốc bảo Diệp Tiềm tới gặp nàng.

đang ở giáo trường Diệp Tiềm nghe nói Hoài Nhu quận chúa đến, không hiểu thế nào, đang trầm tư đã thấy Ngô Môn Trung cùng Thạch Dũng bên cạnh ánh mắt nhìn hẩn mang theo ái muội, hẩn đột nhiên hiểu được, lạnh giọng phân phó: "Các người ở trong này mang theo quân sĩ luyện tập thêm, ta đi một chút sẽ trở lại."

lúc rời đi, hẩn tiện tay lấy chiến bào phủ thêm, xoắn bước ra ngoài giáo trường đến doanh trại.

Trong doanh trại, Hoài Nhu quận chúa chờ có chút không kiên nhẫn, đột nhiên nghe bên ngoài có tiếng bước chân, quay đầu lại thấy là Diệp Tiềm, hẩn mặt mày cương nghị, góc cạnh, vẫn đẹp mắt như đêm đó nàng đã gặp, lúc này vừa mới luyện binh, tóc đen hơi ẩm, dính ở bên tai, trên mặt cũng có vết mồ hôi. Ánh mắt nàng đi xuống chút nữa, đã đỏ mặt lên.

Nguyên lai Diệp Tiềm tùy tay phủ thêm chiến bào, vài dệt mỏng manh thế nhưng nhanh chóng bị mồ hôi làm ướt, vì thế dính ở trên ngực, hơi lộ ra cơ bắp rắn chắc phía dưới. Lúc này Diệp Tiềm tuy rằng hơi thờ coi như đều đều trầm ổn, nhưng ngực lại phập phồng, một cổ hương vị lộ ra mạnh mẽ hữu lực kiên cường, tản ra hương vị đặc hữu của nam nhi sa trường.

Hoài Nhu quận chúa thường ngày tiếp xúc nam tử, đều là hạng người cừ chi thỏa đáng, nho nhã lễ độ, làm sao có thể dám ở trước mặt nàng ăn mặc như thế, tức thời nàng có cảm giác đường đột, ngược lại tâm trí quay về, thậm chí sinh ra một cỗ ý niệm, nếu nàng quen thuộc với hẩn, một ngày kia có thể kiểm tra bộ ngực nóng bỏng vẫn tản ra nhiệt khí kia, có tư vị gì đây?

Diệp Tiềm không biết Hoài Nhu quận chúa trong một lúc đã có nhiều ý tưởng như vậy, chỉ thấy nàng đứng ở đó ngo ngắc nhìn, hẩn nhíu mày nói: "Quận chúa, người xâm nhập Thu lâm uyển, không biết có gì chi giáo."

Hoài Nhu quận chúa thấy hẩn hỏi như vậy, tinh thần một chút, giả hoạt nở nụ cười, vội đến bên cạnh Diệp Tiềm, nghịch ngợm nói: "không có gì chi giáo thì không thể tới gặp sao? Ta nghe nói người bị bệnh, trong lòng lo lắng, vội đến thăm người."

Diệp Tiềm nghe nàng nói như vậy, trong lòng càng không vui, trên mặt cũng càng thêm xa lạ, đạm thanh nói: "Quận chúa nói đùa, Diệp Tiềm một người thô lỗ, cùng quận chúa không có lui tới, đâu đáng giá quận chúa lo lắng như thế."

Hoài Nhu quận chúa nghe hẩn nói như vậy, nhưng là bộ dáng đem mình đẩy ra ngàn dặm, trong lòng mất hứng, lúc này quyết miệng nói: "Diệp Tiềm, người cũng biết, thái hậu và Triệu Dương công chúa đều có ý để chúng ta kết làm vợ chồng, người chẳng lẽ đối với ta không có cảm giác gì sao? Ta đến thăm người, thế nhưng người còn nói ra loại lời này!"

Diệp Tiềm mày rậm gắt gao nhíu chặt, thậm chí nàng và Triệu Dương công chúa cùng là nữ nhi thiên gia, mặc dù cá tính khác nhau rất lớn, nhưng phong cách hành sự rất giống nhau, tất cả đều làm theo ý mình không coi ai ra gì, hoàn toàn không đem điều lệ lễ pháp đặt vào trong mắt.

Lại nhớ tới Triệu Dương công chúa, con người Diệp Tiềm càng thêm trầm, liếc Hoài Nhu quận chúa, lạnh lùng xa lạ nói: "Quận chúa, ngài đây là nói gì, sao mặt tướng hoàn toàn nghe không hiểu?"

Hoài Nhu quận chúa vừa nghe, tức không có chỗ đến, giận dữ hỏi: "Diệp Tiềm, người căn bản trong lòng không ta?"

Diệp Tiềm cười lạnh, hỏi ngược lại: "không thân chẳng quen, mặt tướng vì sao trong lòng phải có quận chúa?"

Hoài Nhu quận chúa không dám tin tưởng Diệp Tiềm nửa ngày, trợn mắt há mồm, cuối cùng rốt cục hiểu được, nước mắt rơi xuống: "Khá lắm Diệp Tiềm, người cũng dám cự hẩn, người cảm thấy ta không đủ đẹp, hay địa vị không đủ để xứng đôi với người?"

Diệp Tiềm thấy công chúa xinh đẹp gầy lát khóc thành như vậy, trong lòng lại không một tia thương tiếc, chỉ lạnh nhạt xa lạ nói: "Quận chúa nói đùa, là Diệp Tiềm không xứng với quận chúa."

Hoài Nhu quận chúa càng tức, nàng sống mười mấy năm, còn chưa bao giờ gặp ai nhìn thấy nàng khóc mà không đến ôn nhu dỗ dành, tức thời lau nước mắt, hung hăng nói: "Diệp Tiềm, người chờ, nếu ta không thể khiến người ngoan ngoãn cưới ta, ta cũng không mang họ Triệu!" nói xong vịn người, vung tay một cái, xoắn lên rèm cửa doanh trại đi thẳng đến con ngựa của mình.

Diệp Tiềm đứng ở đó ngưng thần một lát, đột nhiên bước ra, quả nhiên gặp vài người thân tín ở ngoài doanh trại đang dán lỗ tai nghe động tĩnh đầu.

hắn trầm mặt liếc mắt quét bọn họ một cái, nhíu mày hỏi: "Vì sao Hoài Nhu quận chúa có thể tiến vào giáo trường?"

Vài người thân tín hai mặt nhìn nhau, ào ào lắc đầu nói không biết.

Diệp Tiềm hừ lạnh một tiếng: "Đường đường Thu lâm uyển, vốn là tường đồng vách sắt khó vào, thế sao một nữ tử tiến vào các ngươi không biết chút nào?"

Mọi người cúi đầu, không dám nói.

Diệp Tiềm âm thanh lạnh lùng: "Đi thăm dò, tra ra rồi quân pháp xử trí."

Mọi người hai mặt nhìn nhau, vội vàng cao giọng đáp vâng.

một lần nữa trở lại giáo trường, Diệp Tiềm mặt mày lạnh lẽo, khí thế lạnh thấu xương, mặc dù mặt trời chói chang trên đầu, nhưng trên giáo trường phản đông quân sĩ lại cảm thấy hàn ý dày đặc đập vào mặt.

Diệp Tiềm trầm giọng ra lệnh: "Tiếp tục luyện."

hắn cúi mắt, rút Tam Xích Kiếm bên hông, bảo kiếm được mặt trời chiếu vào phát ra quang mang thị huyết.

Mặt mày hắn cương nghị vẫn không nhúc nhích, môi giống như lưỡi dao sắc bén.

Nhìn chằm chằm kiếm trong tay, hắn nói từng chữ: "Tất cả phải bắn ra năm mươi mũi tên trúng đích mới có thể nghỉ ngơi."

Đêm đã khuya, các tướng sĩ đều đã về doanh, nhưng Diệp Tiềm vẫn nắm kiếm trong tay, si ngốc đứng dưới ánh trăng.

hắn vẫn nhớ rõ, nữ nhân kia đã dùng tư thái thế nào đưa thanh kiếm này cho hắn.

Thân thể mềm mại trơn mịn giống như tơ, bảo kiếm kiên cường lạnh như băng, xâm nhập như phân kim phá ngọc, bao vây ảm áp khí khắc, đây là hồi tưởng kiếp này khó quên được.

trong mắt Diệp Tiềm đã từng thấy, nữ chủ nhân xinh đẹp của mình, đó là một mối tình trong lòng thiếu niên ở nơi căn cỗi chưa sót đầy bóng tối tỏa sáng rõ một sắc màu chờ đợi. Đợi cho đi vào dưới làn váy thạch lưu, tiến vào màn gối, hắn lại sa vào ôn hương nhuyễn ngọc, không thể tự thoát ra. Khi đó chỉ hận nàng quá mức vô tình lạnh bạc, chỉ cảm thấy nàng như mây như khói khó lường khó hiểu, không có chút tình yêu, lại không biết làm như thế nào, vài phần khát vọng ần ần trong lòng rung động, nhưng lại không chỗ sử dụng.

hiện giờ mấy bồn nước lạnh hắt xuống, cũng hắt tỉnh say mê của hắn.

Nhắm mắt lại, nhớ lại tình cảnh một đêm kia, nàng cơ hồ toàn thân xích lô ôm chặt thanh trường kiếm này.

Thanh kiếm này, gọi là Long tuyền, là tiên hoàng ban cho Tiêu Đồng, sau đó Tiêu Đồng bỏ kiếm mà đi, để lại trong tay nàng.

Lúc hắn dùng cứng rắn xuyên phá nguy trang của nàng tiến vào thân thể nàng, lại từ trong tay nàng lấy đi thanh kiếm này, trong lòng không phải không có oán hận, oán hận che mờ hai mắt hắn, khiến hãkhông thấy rõ dụng ý của nàng.

hiện thời mộng tỉnh, mới biết dụng ý nàng tặng kiếm lúc chia tay.

Thanh kiếm này, biệt danh là thủ hộ, cũng là một nam nhân từng hứa hẹn với một nữ nhân.

Diệp Tiềm nắm chặt trường kiếm, tĩnh tư dưới ánh trăng, trong lòng càng bi thống thâm lãnh, nhưng bên trong lòng ngực thâm lãnh có cái gì bốc lên.

Vùng kiếm ra khỏi vỏ, kiếm quang giống như ánh trăng chói mắt, hắn ngửa đầu nhìn, thấy trăng như lưỡi câu, bầu trời đêm hiu quạnh.

một loại bi thiết khó diễn tả bằng lời nổi lên trong lòng, để tay lên ngực tự hỏi, Diệp Tiềm, như lời nàng nói, ngươi có thể cho nàng cái gì?

Ngươi có cái gì có thể để thủ hộ người trong lòng ngươi vẫn yêu?

Nữ tử kia đã từng bị người nhục nhã, một ngày kia ngươi có thể vì nàng xóa đi sỉ nhục hay không?

một cổ chí khí khảng khái cùng với đau đớn thâm trầm trong lòng nổi lên, giờ khắc này, dưới ánh trăng, với trường kiếm ba thước, Diệp Tiềm âm thầm thề, chung quy một ngày, ta sẽ lấy máu tặc nhân đến rửa sạch sỉ nhục trong lòng nàng.

Ngay lúc lòng ngực Diệp Tiềm mê mông cuộn cuộn, một nam tử vậy lui thị nữ, lẳng lặng đi tới giáo trường, lạnh nhạt nhìn kỹ thiếu niên giữa sân tuổi xấp xỉ mình.

Diệp Tiềm nhíu mi, quay đầu nhìn, thấy đương kim thiên tử khí định thần nhàn đứng ở ngoài giáo trường ở

hắn thu kiếm, đi nhanh tới, quỳ một gối xuống: "Hoàng thượng."

Triệu Trệ cười: "Diệp Tiềm, thời gian không còn sớm, ngươi còn ở đây?"

Diệp Tiềm gật đầu: "Khởi bẩm Hoàng thượng, mặt tướng mấy ngày trước đây say rượu, hôm nay nghĩ cần luyện tập thêm."

Triệu Trệ vừa lòng cười to: "Tốt, Diệp tướng quân quên mình như thế, tương lai tất có một ngày có thể giúp trẫm thành tựu nghiệp lớn."

Diệp Tiềm cúi đầu không nói.

Triệu Trệ cười khê, chậm rãi thông thả bước trên giáo trường, vừa đi vừa nói: "Diệp tướng quân cảm thấy, Đại Viêm triều ta có một ngày có thể san bằng tứ di, xưng bá Thiên hạ hay không?"

Diệp Tiềm cúi đầu, đạm thanh nói: "Hoàng thượng anh minh thần võ, Đại Viêm triều tất ứng thịnh, mặt tướng khẳng định sẽ có một ngày."

Triệu Trệ quay đầu, nhủ mày cười nói: "A, nghe ý tứ Diệp tướng quân, việc này là có thể làm?"

Diệp Tiềm trầm giọng nói: "Hồi Hoàng thượng, việc này đương nhiên không dễ, nhưng chỉ cần đi, tất có một ngày thành công."

Triệu Trệ nghe vậy, cười ha ha, tiếng cười chấn động rừng cây, cười xong, hắn nhìn kỹ Diệp Tiềm: "Diệp tướng quân, ngươi cũng biết, việc này gian nan trùng trùng, nhưng trẫm vì sao phải cố ý đi làm?"

Diệp Tiềm trong lòng âm thầm nhủ mày, bất quá vẫn theo lời Hoàng thượng đáp: "Mặt tướng không biết."

hắn cho rằng Hoàng thượng sẽ nói về bản thân, nhưng sau thật lâu, khi hắn nâng mắt, đã thấy nam tử trước mắt chỉ khoanh tay đứng dưới trăng, giống như đang trầm tư.

hắn trầm mặc chờ đợi.

không biết bao lâu, Hoàng thượng rốt cục mở miệng, âm điệu cũng cực kì trầm thấp, phảng phất thanh âm là từ trái tim phát ra: "Diệp Tiềm, ngươi cũng biết, lúc trăm niên thiếu đã từng âm thầm phát thề, tất các tộc man di đã từng khi nhục Đại Viêm triều ta đạp ở dưới chân trẫm."

hắn quay đầu, hai mắt sáng ngời, nhìn chằm chằm Diệp Tiềm nói: "Diệp tướng quân, ngươi từng làm việc ở trong phủ bảo tể trẫm Triều Dương công chúa, ngươi cũng biết, bảo tể trăm năm đó vì sao vội vàng gả cho Bình Tây Hầu?"

Diệp Tiềm cúi mắt, giấu xuống ngàn vạn cảm xúc trong lòng, chỉ đạm thanh nói: "Hồi bẩm Hoàng thượng, mặt tướng không biết."

Hoàng thượng kéo ra một ý cười, âm thanh lạnh lùng nói: "Ngươi không biết cũng tốt, nhưng ngươi phải nhớ kỹ, trẫm không từng quên năm đó một ngày bọn họ nhục nhã Đại Viêm triều ta, chung quy một ngày, trẫm xem bọn họ ở dưới chân trẫm cúi đầu xưng thần tung hô vạn tuế."

hắn bỗng nhiên tiến lên một bước, phảng phất thở dài, phảng phất vô nghĩa, nhẹ nhàng nói: "Đến lúc đó, A tể nhất định vui vẻ."

Diệp Tiềm trong mắt chấn động, tay nắm kiếm khẽ động.

Hoàng thượng bỗng nhiên cao giọng nói: "Diệp Tiềm, ngươi có nguyện vì trẫm vượt mọi chông gai công phá thành trì?"

Diệp Tiềm thu kiếm, quỳ một gối xuống, trầm giọng nói: "Hoàng thượng, mặt tướng đương nhiên ra sức khuyến mã chi lao."

Hoàng thượng nghe vậy, cao giọng cười to, vừa cười vừa nói: "Tốt, ngươi cứ nghỉ ngơi dưỡng sức, chỉ chờ một ngày có cơ hội tốt, trẫm ra một đạo chiếu thư, ngươi nhất định có thể ở trên sa trường vì trẫm mở ra khát vọng!"

Hoài Nhu quận chúa từ ngày ở giáo trường bị Diệp Tiềm lạnh mặt, đầu tiên là giận dữ, nhưng về nhà tỉnh tã nhớ lại ngôn hành của hắn, lại càng nghĩ càng yêu, chỉ cảm thấy như vậy mới là nam nhi khí khái. Nguyên bản nàng đối với hắn bất quá là vài phần tò mò, hiện thời hắn lạnh mặt cự tuyệt, ngược lại khác với các nam tử đã gặp trước đây. Nàng nhìn không được chậm rãi hồi tưởng bộ dáng hắn ngày đó, lại nhớ đến lồng ngực dâng lên nhiệt khí, trên mặt càng khô nóng, đứng ngồi không yên, liền tiến cung gặp thái hậu.

Nàng mặc kệ cái khác, nhất định phải nghĩ cách để Diệp Tiềm cười mình.

Vương Thái Hậu nghe Hoài Nhu quận chúa cầu xin, cũng rất khó xử, liền triệu hoàng đế đến hỏi kết quả, muốn cho hắn ra một đạo chiếu thư ban thưởng hôn sự. Diệp Tiềm kia dù vẫn quật cường, còn có thể kháng chỉ không tuân sao?

Ai ngờ Hoàng thượng lại có ý tưởng khác, chỉ mềm giọng dỗ mầu thân thái hậu, lại đâm lưng lại bóp chân, cuối cùng rốt cục nói: "Diệp Tiềm người này, trẫm có chỗ hữu dụng, hôn sự này tạm thời không thể đáp ứng."

Vương Thái Hậu liếc nhìn con: "Vậy làm sao bây giờ?"

Hoàng thượng trầm tư một lát, trả lời: "Để Hoài Nhu chờ xem, chờ thêm ba năm, trầm lại lo lắng chuyện tứ hôn cho Diệp Tiềm."

Thêm ba năm? Vương Thái Hậu quả thực muốn nói hồ nháo, Hoài Nhu quận chúa năm nay đã mười sáu, sao có thể mặc cho hồng tuột hoa, bị Diệp Tiềm chậm trễ như vậy.

Nhưng Hoàng thượng không nhả ra, Vương Thái Hậu cũng không có biện pháp, sau đó gọi Hoài Nhu quận chúa tới nói, ai ngờ Hoài Nhu quận chúa liên tục gạt đầu: "Đừng nói ba năm, dù ba mươi năm ta cũng chờ. Thế nào có gì lớn lao, dù sao ta là phi Diệp Tiềm không gả."

Vương Thái Hậu mắt thấy cô nương ngốc này cuồng dại như vậy, cũng không có biện pháp khác, đành phải triệu Thường Châu Vương phi đến, bảo bà nhiều khuyên bảo nhiều hơn. Nhưng Hoài Nhu quận chúa từ nhỏ được nuông chiều, vương phi nào có khả năng khuyên được, bất quá dù tận tình khuyên nhủ cũng là đã trắng xe cát, thấy nàng một lòng say mê đành tự than thở.

Hoài Nhu quận chúa không nghe khuyên bảo, tự nghĩ cách thường xuyên chạy tới trong phủ quý rầy Diệp Tiềm, sau này làm cho người trông cửa Tướng Quân phủ nhìn thấy nàng liền như thấy ôn dịch, để nàng đi vào tất nhiên bị tướng quân trách phạt, không cho nàng vào thật sự cũng sợ quận chúa điều ngoa này.

Mãi cho đến một ngày, Thu Nương vừa đúng lúc ra ngoài trở về, nhìn thấy quận chúa ở trước cửa nhà khóc lóc om sòm, liền nhíu mày.

Hoài Nhu quận chúa là loại người nào, rất nhanh chú ý đến Thu Nương, nàng cao thấp đánh giá một phen, rồi cục trưng mắt chỉ vào Thu Nương hỏi: "Người, người là người phương nào?"

Thu Nương cúi đầu hành lễ, ôn nhu trả lời: "Hồi quận chúa, tỳ nữ tên là Thu Nương, là thị nữ trong Tướng Quân Phủ."

Thị nữ a? Hoài Nhu quận chúa cao ngạo nâng cằm lên, nhìn kỹ một phen, lại lắc đầu nói: "Vậy người cùng tướng quân nhà người quen thuộc sao?"

Thu Nương gật đầu: "Quen?"

Hoài Nhu quận chúa nheo lại con ngươi: "Quen thế nào?"

Thu Nương cười khẽ: "Thu Nương vốn là thị nữ hầu hạ bên người tướng quân, đương nhiên rất quen thuộc."

Hoài Nhu quận chúa tuy rằng chưa gả, nhưng cũng không phải ngốc tử, tự nhiên sẽ liên tưởng đến một chuyện, nghĩ một ngày kia chứng kiến lòng ngực nóng bỏng, trong lòng nàng chua xót khó nhịn, phòng bị nhìn Thu Nương nửa ngày: "Người hầu hạ gì a?"

Thu Nương lại cười: "Ta làm mấy món ăn ngon, tướng quân xưa nay vẫn thích, mặt khác quần áo ngày thường của tướng quân, đều là ta một tay xử lý may vá."

Hoài Nhu quận chúa nhíu mày suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng cũng không nói gì, như có đăm chiêu dắt ngựa đi, dọc đường cũng quên xoay người lên ngựa, cứ đi bộ một đường như vậy.

Ngày thứ hai, Hoài Nhu quận chúa lại chạy tới, yêu cầu mẫu thân của mình mời sư phụ, nói là muốn bắt đầu học tập nữ hồng, Thường Châu Vương phi chấn động, bất quá vẫn thuận theo nữ nhi, tức tốc làm theo.

một phen ngốc nghếch cầm châm tuyến gào khóc thảm thiết, Hoài Nhu quận chúa cuối cùng ép buộc ra một kiện có vẻ giỗgs nữ hồng, là một cái kiếm tuệ khám mỹ ngọc.

Nàng nhìn kiếm tuệ, nghĩ Diệp Tiềm ngày thường tư thế oai hùng hông đeo trường kiếm, nếu đeo kiếm tuệ này, không biết có tăng thêm vài phần thần võ không?

Có kiếm tuệ rồi, nàng phát hiện một vấn đề khó khăn, đó là làm thế nào đưa kiếm tuệ cho Diệp Tiềm.

Bởi vì, nàng cơ bản rất khó gặp được Diệp Tiềm.

Nàng trái lo phải nghĩ, vui vẻ tiến cung tìm hoàng hậu, công khai đưa kiếm tuệ cho hoàng hậu Diệp Trường Vân.

Diệp Trường Vân nhìn Hoài Nhu quận chúa này thần thái tiểu nữ nhi, trong lòng cảm thấy buồn cười lại cảm thấy đáng tiếc, nếu không phải đệ đệ nhà mình kia thật sự là một người tính tình quật cường, thật xứng với quận chúa đơn thuần này, thật là chuyện may mắn a!

Diệp Trường Vân nhận được trọng trách giao kiếm tuệ này, trái lo phải nghĩ, cảm thấy nếu trực tiếp giao cho Diệp Tiềm tất nhiên bị cự, đến lúc đó khó tránh khỏi phí ý tốt của tiểu quận chúa này, còn lạnh tâm người ta. Cuối cùng nàng rốt cục quyết định, trực tiếp đem kiếm tuệ giao cho Diệp Tiềm, nói là trong cung ban cho.

Diệp Tiềm nhận kiếm tuệ, nhưng không để ý, Hoàng thượng đối với những người tin cậy, trong cung ngẫu nhiên ban cho và thứ, bất quá là chuyện cực kì phổ thông. Bất quá hiện thời tuy rằng hắn đã là tướng quân, nhưng ngày thường đi vẫn vô cùng đơn giản, đối với các vật trang sức mỹ ngọc cũng thật không chú ý. Tức thời được tỷ tỷ đưa tới, liền tùy tay đeo trên thân kiếm.

Về phần Hoài Nhu quận chúa, nàng vừa gặp đã quần quýt si mê hắn hai năm có thừa, hẳn các loại lạnh lùng nói thẳng tướng cự, nàng cũng tiếp tục dây dưa không nghỉ. Chuyện này cơ hồ Đôn Dương Thành đều biết, thành đề tài bàn tán đầu đường cuối ngõ.

Diệp Tiềm phiền chán bất đắc dĩ rất nhiều, cũng từng ngẫu nhiên nhìn không được nghĩ, nếu nàng nghe được tin tức này, trong lòng thực sẽ vui vẻ sao?

Tác giả có chuyện muốn nói: Chương tiếp theo là A Ly, Diệp Tiềm, Triều Dương công chúa ba người.

PS: Sao cái chương này nó dài kinh dị. Các nàng thấy A Tiềm nhà ta có phải chung thủy trước sau như một không?

Bạn đang đọc truyện *Diện Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: A Ly

Lúc này Tiểu Thái tử Hú Nhi đã hơn ba tuổi, còn Tiểu Hầu Gia A Ly cũng hơn hai tuổi rưỡi, đều sinh ra phấn bạch ngọc nộn ngây thơ khả nhân. Bởi vì thái hậu thích nên thường xuyên bảo Triều Dương công chúa mang theo tiền cung. Hai hài tử cùng nhau chơi đùa, tuy rằng ngẫu nhiên người túm ta một cái, ta cào người một chút, nhưng qua đi lại trôi trong nắng ấm hòa hảo như ban đầu. Thái hậu thường xuyên để A Ly ở trong cung, hai đứa bé cùng ăn cùng ở, như huynh đệ.

một ngày, thái hậu hơi mệt, ngủ ở trên sập, Tiểu Hầu Gia A Ly cảm thấy phiền muộn nhàm chán, liền lẫn lộn âm ỉ muốn rời khỏi đây đi hoa viên chơi đùa. Nhũ mẫu không dám không theo, phải dẫn hân đưa ngoài, nhưng thế này chọc Hú Nhi cũng muốn đi theo, vì thế vài nhũ mẫu và cung nữ dẫn Tiểu Thái tử cùng với Tiểu Hầu Gia ra ngoài.

Cũng đúng lúc tình cờ, trong cung có mấy mỹ nhân mới tấn phong cũng đi ngang qua nơi này, một đám cảm y hoa phục kiều diễm vô Song mê người, hai đứa bé tuy còn nhỏ, cũng mở to hai mắt nhìn cẩn thận, đảo quanh theo tiểu mỹ nhân.

Cung thấy hai cái tiểu gia hỏa tròn tròn mắt nhìn ngạc nhiên, không khỏi cảm thấy buồn cười, cùng nhũ mẫu nhiều nói vài câu, nhỏ tuổi như vậy đã biết nhìn người đẹp, về sau trưởng thành còn thế nào đây.

đang nói, vài người cúi đầu xuống, đã không thấy hai tiểu gia hỏa, nhũ mẫu nhất thời sắc mặt trắng nhợt, đi tìm chung quanh, nhưng ở đây cây cối mọc dày đặc phân chia vườn hoa, cách đó không xa mỹ nhân thành đàn, thị vệ vô số, lại chỉ không thấy hai cái thân ảnh quý giá kia.

Các nàng lúc đầu không dám lộ ra, vài người cuống quýt phân công nhau đi tìm, tìm nửa ngày, nghĩ thái hậu cũng đã tỉnh, sợ là sẽ hỏi đến, vội trở về bẩm báo.

Thái hậu nghe vậy giận dữ, cuống quýt mệnh thị vệ, cung nữ trong cung xuất động tìm kiếm, đồng thời chặn cửa hậu hoa viên không cho người ngoài tiến vào, cũng tránh cho hai đứa bé chạy ra khỏi hậu hoa viên thì càng khó tìm.

Việc này rất nhanh kinh động Hoàng thượng và hoàng hậu, Hoàng thượng cũng đành thôi, nghe xong chỉ phân phó nhanh chóng tìm kiếm, hoàng hậu sắc mặt tái nhợt nhào tới, cùng các cung nữ tìm người. Ai ngờ mãi đến khi sắc trời tối đen, vẫn không thấy tung tích hai đứa bé. Lúc này ánh mắt mọi người đều không tự chủ được đặt ở hồ nước hậu hoa viên. Lúc này gió thu thổi trên hồ nước nổi lên từng gợn sóng, nhưng trong lòng mọi người lại nói thầm, nếu là hai đứa bé rơi xuống hồ, hẳn là sớm mất mạng.

Vài ma ma và cung nữ mang theo đứa bé ra ngoài chơi đùa, trên mặt sớm không còn nhân sắc, quý ở đó run rẩy không thôi, có một vài cung nữ thậm chí đều đã bị dọa hồn mê.

Thái hậu sắc mặt âm trầm nhìn hết thấy, thanh âm nặng nề lạnh lẽo nói: "Tìm, tiếp tục tìm cho ai gia, nhất định phải tìm được Tiểu Thái tử và Tiểu Hầu Gia."

Cổ tình lúc này, Triều Dương công chúa ngoài cung nghe tin tức, vội vàng tới, thấy tình cảnh giữa sân thì minh bạch, trên mặt cũng không còn nhân sắc. Nàng tiến lên nắm tay mẫu thân, run giọng gọi một câu: "Mẫu hậu..."

Thái hậu trầm trọng quay đầu nhìn về phía nữ nhi: "Bọn họ phúc thiên mệnh đại, sẽ không xảy ra chuyện."

Triều Dương công chúa cố gắng gạt đầu, lại hỏi đã tìm các nơi chưa, mọi người đáp đã tìm khắp một lần, cơ hồ đã đào lên cả vườn hoa.

Triều Dương công chúa nhìn chằm chằm hồ nước nửa ngày, cuối cùng rốt cục phân phó nói: "Tháo cạn hồ nước."

Nếu thực tìm không thấy, sống thì gặp người, chết phải thấy thi thể, chẳng sợ cạn hồ nước đến đáy, cũng phải biết kết quả.

Lúc này Hoàng thượng rốt cục đuổi tới, hân đi đến thấy mẫu hậu, hoàng hậu cũng tỷ tỷ đều ở đó, một đám sắc mặt nặng nề như vậy, liền biết đại sự thực không ổn, vội an ủi Vương Thái Hậu trước, ai ngờ Vương Thái Hậu trừng mắt nhìn hân một cái, nói: "Hoàng thượng, người là cửu ngũ chí tôn, nhất lý vạn ky, giờ chạy đến đây làm gì, còn không đi xử lý quốc gia đại sự của người đi?"

Hoàng thượng thấy mẫu hậu nói như vậy, biết bà đang giận, vội thấp giọng cười làm lành, nhưng lúc này Vương Thái Hậu đâu cười được, chỉ hậm

hức nói: "Nghe A tỷ người nói chưa? Còn không mau mau phái người đến, tháo cạn hồ nước!"

Hoàng thượng thấy vậy, vội vàng hạ lệnh, sai Hồ Bí quân đến tháo hồ nước. Sau một lát, Diệp Tiềm nam chinh tướng quân kiêm lang tướng quân Hồ Bí đã dẫn quân tới, trong tay không cầm đao kiếm, mà mỗi người cầm một cái thùng, trong thời gian ngắn hậu hoa viên đèn đuốc sáng trưng, tiếng thùng nước va chạm cao thấp nối tiếp. Mọi người kết thành đội xếp thành một chuỗi, đem từng thùng nước trong hồ chuyển ra ngoài, tốc độ cực nhanh, sạch sẽ lưu loát.

Nhưng hồ ở hậu hoa viên cũng không nhỏ, ngày thường công chúa phi tần có nhã hứng cũng có thể chơi thuyền, bên trong nhiều lá khô sen tàn, khó có thể dọn sạch. Vì thế Diệp Tiềm tự mình thoát ủng xuống hồ, dẫn mọi người bắt đầu dọn nước bùn tạp vật.

Lúc này sắc trời đã tối đen, sớm có cung nữ mang tới bình phong chống lạnh chỉ các chủ tử, lại mang tới ghế mềm cùng quần áo giữ ấm chống lạnh, cũng mang đồ ăn cho bọn họ dùng, nhưng mấy người hiển nhiên đều không yên lòng, nào nuốt trôi đồ ăn, đều một lòng nhìn chăm chăm đáy hồ dần dần lộ ra.

Nhưng hồ nước thấy đáy, hầu hết lá khô nước bùn đều dọn sạch sẽ, hai đứa bé vẫn không thấy tung tích.

vài người trên bờ, cũng không biết nên thở ra hay lo lắng, thở ra vì đến cùng không rơi xuống hồ, lo lắng là đã tìm khắp toàn bộ hậu hoa viên, hai hài tử đến cùng ở nơi đâu.

Lúc này Diệp Tiềm hai chân đã bẩn không chịu nổi, hần đơn giản dùng một thùng hồ nước rửa qua, đi giày, đến bên người hoàng thượng, trầm giọng nói: "Mặt tướng vừa mới hỏi quá các thị vệ trên đường, đều không nhìn thấy tung tích Thái tử và Tiểu Hầu Gia, có thể bọn họ vẫn ở trong hậu hoa viên."

Thái hậu vừa nghe, càng lo lắng cau mày: "là vừa rồi chúng ta đã tìm hết, căn bản không thấy bọn họ a!"

Lúc này hoàng hậu Diệp Trường Vân rốt cục nhìn không được, cơ hồ hồng mắt, che miệng khóc ra: "Tiềm, Hú Nhi không thấy! Đã lâu như vậy, nó vẫn không ăn gì, đến cùng đang ở nơi đâu..."

Thái hậu nghe thế, nhìn không được nhủ mày nói: "Đừng khóc, Hú Nhi còn chưa có chết đâu!"

Diệp Tiềm nhíu mi, quay đầu đảo qua hậu hoa viên rộng lớn, đạm thanh trấn an: "Thái hậu, núi đá hậu hoa viên rất nhiều, cho thị vệ và cung nữ trong cung tìm thử, bọn họ kinh nghiệm không đủ, khó tránh khỏi quên mất, không bằng lại để Hồ Bí doanh tìm kỹ một lần. Nếu thực tìm không thấy, đến lúc đó lại có tính toán khác."

Triều Dương công chúa nghe vậy, ánh mắt ở trên mặt Diệp Tiềm lưu lại một lát, cuối cùng quay đầu nhìn Hoàng thượng: "Hoàng đệ, Diệp Tiềm nói có lý, lại để Hồ Bí doanh tìm một lần đi."

Hoàng thượng gật đầu: "Diệp tướng quân nói có lý, người dẫn dắt thủ hạ, cẩn thận tìm trong hậu hoa viên một lần."

Diệp Tiềm trầm giọng tuân mệnh: "Vâng."

nói xong chữ này, hần nhìn Triều Dương công chúa sắc mặt tái nhợt, nhấp môi, ngữ khí kiên định nói thêm: "Thái tử và Tiểu Hầu Gia nhất định sẽ bình yên vô sự."

Hồ Bí doanh đến cùng khác hần ma ma cung nữ thị vệ trong cung, bọn họ chia thành tổ, phân công nhau hành động, triển khai tìm kiếm, cẩn thận đến muốn lật từng gốc cây cành lá. Ánh trăng dần dần ngả về tây, thái hậu sớm đã mệt mỏi, nhưng bà lại nhắm mắt nằm ở trên ghế dài cung nữ nâng đến, không có ý tứ rời đi. Hoàng thượng không có cách nào, đành phải cùng hậu hạ một bên. Còn hoàng hậu Diệp Trường Vân và Triều Dương công chúa, lại nhìn chăm chăm thị vệ đang tìm, giống như dò mắt một cái là bỏ lỡ con trai mình.

Thị vệ dần dần tụ lại một chỗ, Diệp Tiềm mày rậm càng chặt.

hần chậm rãi bước trên núi đá cao nhất hậu hoa viên, nhìn xuống toàn bộ vườn, ánh mắt đảo qua mỗi tác một, nghĩ đến cùng là có góc nào có thể bị mọi người bỏ qua? Nhưng nhìn một vòng, vẫn khó thấy, thực lực Hồ Bí quân hần rất rõ ràng, bọn họ được huấn luyện, tuyệt đối sẽ không làm việc qua loa. Huống chi chỉ là hai tiểu hài tử thôi, cũng không phải cố ý trốn, sao có thể tìm không thấy đây? Huống hồ nhiều người tìm như vậy, cuối cùng lâu như thế, tiếng huyên náo sớm đã làm bọn họ biết.

Trừ phi bọn họ đang ngủ, hơn nữa ngủ ở một nơi không nghe được tiếng động gì.

Nhưng trong hậu hoa viên có chỗ như vậy sao. Hai hài tử, một mới hơn hai tuổi, một đứa mới sinh đầu xuân năm trước, hiện giờ bắt quá hơn một tuổi rồi, đi còn ngã trái ngã phải, bọn làm sao có thể đi quá xa được?

ánh mắt Diệp Tiềm một lần nữa trở lại chỗ đám người thái hậu, hần biết hai hài tử chính là ở nơi này biến mất.

ánh mắt hần đảo qua kia chỗ đèn cung đình chiếu sáng, trong bóng người đang sốt ruột, có một thân ảnh đơn bạc mà mảnh khảnh, đó là Triều Dương công chúa, chủ nhân hần ngày xưa. Từ đêm đeps, hần tận lực trốn tránh, vì thế rốt cuộc chưa gặp lại nàng.

Lúc này cách xa như vậy, hần thấy không rõ lắm về mặt nàng, nhưng lại phảng phất có thể cảm thấy nội tâm nàng nôn nóng

Nhắm hai mắt, bỗng nhiên nhớ lại một ngày, hần đứng dưới cửa sổ nghe tiếng kêu đau đẽ nén.

A Ly nho nhỏ kia, là nàng cừu tử nhất sinh, nhận hết thống khổ sinh ra.

hần ngẫu nhiên nhớ lại nàng, trong đầu hiện lên luôn nàng bên môi ý cười lạnh bạc. Nhưng chẳng bao lâu, nàng có thể đưa ra ý cười dịu dàng với ai?

Diệp Tiềm lúc này không thể tưởng tượng, nếu A Ly thực không còn, nữ tử kia sẽ biến thành bộ dáng gì nữa?

Có một khác như vậy, Diệp Tiềm cảm thấy hít thở không thông.

ánh mắt Diệp Tiềm dọc theo kia chỗ cung đình thấp đèn, bắt đầu tìm chung quanh, cuối cùng dừng trên một núi đá. Nơi đó có một núi giả nhỏ nhỏ, một mặt núi giả là vườn hoa và đường mòn, bên kia sát gần hồ nước.

Núi giả được xây dựng, nghe nói là chuyển đá từ Hoàng Sơn đến. Diệp Tiềm nhú mày, một điểm linh quang bỗng nhập vào trong đầu, hần nhớ lại một chuyện khi còn bé.

Hồi nhỏ, hần ở nhà thân phụ nhận hết khi dễ. một đêm, bởi vì hần vô ý đánh vỡ một cái chén sứ, phu nhân của thân phụ không cho hần ăn cơm, cũng đuổi hần ra khỏi nhà để hần tự tìm ngủ chỗ. Lúc đó đói khổ lạnh lẽo không chịu nổi, hần vừa đứng tìm được một sơn động, liền chui vào. Ai ngờ vừa ngủ là cả một đêm, ngày thứ hai tỉnh lại vội vàng chạy về nhà, lại bị phu nhân đánh một trận, nói là hần cố ý trốn đi nhàn hạ, không chịu làm việc.

Diệp Tiềm biết, nếu bên trong núi giả này có hang động, lẽ ra Hồ Bí doanh cũng có thể tìm ra hai đứa bé, nhưng hần vẫn nhấc chân, chậm rãi đi đến núi giả, bắt đầu tự mình tìm kiếm.

Bạn đang đọc truyện *Diện Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Chiến tranh nổi lên

Lúc này, các đạo nhân mã Hồ Bí doanh đã tụ lại một chỗ, bọn họ tìm không thấy, thái hậu càng sốt ruột, hai mắt cũng dần dần rơi lệ, miệng lầm bầm nói: "Hú Nhi của ai gia, A Ly của ai gia, các người đến cùng ở nơi nào a..."

Hoàng hậu Diệp Trường Vân đã không còn lệ, mắt nàng đỏ hồng ngơ ngác đứng bên thái hậu, nghĩ nếu Hú Nhi thật sự không còn, mình sẽ làm sao bây giờ?

Triều Dương công chúa không nói một lời, nhìn chăm chăm nơi xa xa không rõ, không khóc cũng không cười, cũng không biết suy nghĩ cái gì.

Diệp Tiềm chậm rãi đi vào trong núi đá, cầm theo đèn cung đình, cẩn thận xem xét từng chỗ, nhưng núi đá nhỏ nhỏ này hần tìm vài lần, vẫn không có thu hoạch. hần thất vọng nhíu mày, cất bước rời đi, nhưng ngay lúc giày hần đạp vào chỗ tối bên cạnh tảng đá, tai lại nhạy cảm được một thanh âm.

Phảng phất là một tiếng hừ, hải từ khi ngủ say, xoay người phát ra tiếng hừ nhẹ.

Diệp Tiềm thân hình cứng đờ, lòng đang kinh hoàng, bất quá hần vẫn trấn định xoay người, vành tai cẩn thận nghe ngóng tiếng hừ kia.

Nhưng không có, cái gì cũng không có, trừ tiếng dế kêu to, hần cũng chưa nghe được gì.

Có một khác, Diệp Tiềm thậm chí cho rằng vừa rồi chỉ là ảo giác của mình.

Bất quá hần vẫn chưa từ bỏ ý định, ngồi xuống, nhắm hai mắt, dụng tâm tinh tế lắng nghe.

Ngày xưa Tiêu Đồng dạy hần luyện võ, cũng từng huấn luyện hần làm thế nào nghe được thứ người thường không thể nghe, giờ này khác này, hần nỗ lực nhớ lại những điều Tiêu Đồng dạy năm đó, nhẹ nhàng hít thở, tinh tế cảm thụ hết thảy chung quanh.

Xa xa tiếng Hoàng thượng, thái hậu lo lắng, chung quanh tiếng dế kêu to, thậm chí có con quạ ngẫu nhiên kêu oa oa, với hần tất cả dần dần bay xa, thậm chí biến mất.

một thanh âm khác, phảng phất từ xa, xuyên qua sương mù chậm rãi đi đến, từ xa đến gần, từ mơ hồ đến rõ ràng, cuối cùng mỗi một tiếng thở dốc dần lớn lên đập vào màng tai hần.

Tiếng thở này, có hai âm, đó là hai hơi thở đã mỏng manh đứa bé phát ra.

Diệp Tiềm đột nhiên mở mắt, ánh mắt chậm rãi di động đến bên một khối đá lớn.

hần ngưng thần đi lên phía trước, ngồi ở đó, tinh tế quan sát một phen, cuối cùng phát hiện có một tảng đá như đang động.

hắn vươn bàn tay to còn đang có nước bùn lưu lại, chuyển tảng đá qua một bên. Vào trong tay, tảng đá này cực nhẹ, bề ngoài xem ra tảng đá này tuy rằng cũng bình thường, kỳ thực bên trong sớm bị ăn mòn rỗng rã, cho nên đứa bé mới có thể dễ dàng di chuyển nó.

Dời tảng đá rồi, một cổ khí ẩm lạnh lẽo đập vào, Diệp Tiềm nhìn vào, chỉ thấy bên trong mơ hồ có hai đứa bé đang ôm nhau mê man bất tỉnh.

Diệp Tiềm tức thời vội thò tay vào, tay chạm vào quần áo đã lạnh, hắn dùng vài phần lực đạo, mỗi bàn tay giữ một đứa bé, dùng sức túm lấy, kếp hai người ra ngoài.

Nương ánh trăng, chỉ thấy hai đứa bé sắc mặt nhợt nhạt, đôi môi trắng bệch, hơi thở quả thật đã mỏng manh. Tức thời hắn vội vã cao giọng hô: "Hoàng thượng, nạt tướng tìm được Thái tử và Tiểu Hầu Gia."

Thanh âm khàn khàn, từ núi đá bay vào tai mọi người, tất cả ào ào tới xem xét, thái hậu được hoàng hậu nâng đỡ, nghiêng ngả chao đảo chạy tới.

Hồ Bí doanh tốc độ nhanh hơn, sớm có các quân sĩ Hồ Bí ào ào tiến lên, phó tướng Hồ Bí quân ôm lấy Thái tử, Diệp Tiềm còn lại Tiểu Hầu Gia A Ly, liền ôm ngang lên. Lúc vào tay, chỉ cảm thấy tuy rằng cả người lạnh lẽo, nhưng thân thể vẫn rất mềm mại, cả người là thịt, ôm vào trong ngực giống như ôm khối bông vải nặng trĩu.

Vừa đúng lúc này, tiểu A Ly mê man phảng phất cảm giác được một chút ấm áp, mơ hồ thế nhưng cọ xát gò má vào lòng Diệp Tiềm một chút. Diệp Tiềm nhất thời ngẩn ngơ, một loại cảm giác khác thường từ đáy lòng nổi lên, hắn giật giật tay, ôm đứa bé trong lòng càng chặt hơn.

Ngược mắt, đã thấy Triều Dương công chúa và thái hậu cùng A tỷ vội vã đi tới, sắc mặt trắng bệch lao thẳng tới chỗ mình

"A Ly --" Triều Dương công chúa phát ra thanh âm cực kỳ kỳ quái, giống như động vật trong rừng mất con, đè nén mỏng manh, đây là Diệp Tiềm chưa bao giờ gặp. Lúc nàng ở cơ hồ muốn nhào vào trên người hắn, rốt cục vẫn ngừng bước chân, vội vàng mong mỏi nhìn Diệp Tiềm: "A Ly, đưa A Ly cho ta."

Có một chớp mắt, Diệp Tiềm thế nhưng không bỏ được buông tay, giao Tiểu Hầu Gia cho nàng, hán không biết hắn tham luyến ánh mắt nàng mong mỏi, hi vọng lưu lại ở trên người hắn lâu hơn một khắc, hay là luyến tiếc đứa bé mềm mại trong lòng làm hắn có cảm giác khác thường. Nhưng trong giây lát, tình cảnh đêm kia ngay trước mắt, mặt hắn nhất thời nóng lên, cảm giác si nục và thất bại nồng đậm tràn vào tim.

Nếu không thể công thành danh toại, lấy mặt mũi nào đối diện với nàng?

hắn liếm đôi môi khô ráp, rốt cục động tác vẫn cứng ngắc, vươn tay giao A Ly trong lòng cho Triều Dương công chúa.

Lúc hai tay thon dài của Triều Dương công chúa tiếp nhận A Ly trong lòng hắn, đụng vào tay hắn còn dính nước bùn, đó là xúc cảm lạnh lẽo run rẩy.

Diệp Tiềm cúi đầu, mắt nhìn hai tay trống không. Lại nhìn tay Triều Dương công chúa, đã thấy hai tay nàng mỹ lệ trắng tinh dính một chút bùn.

Nhưng hiện tại Triều Dương công chúa hiển nhiên không để ý chuyện đó, nàng vội ôm A Ly nhỏ nhỏ, quá vui mà khóc, nàng chảy lệ hôn hai gò má A Ly, lại phát hiện da thịt kia mang theo vài phần lạnh lẽo.

Nàng cả kinh, chân lão đảo: "Đây là thế nào, sao thân thể lạnh như vậy!"

Diệp Tiềm không tự giác tiến lên đỡ lấy cánh tay Triều Dương công chúa, ôn thanh nói: "không việc gì."

Lúc này Hoàng thượng cũng đã tiếp nhận Thái tử, sờ sờ rồi, vội an ủi: "không có việc gì, tìm còn đập."

Diệp Tiềm thấy vậy, bước lên phía trước trả lời: "Hang đá gần hồ, nhiệt độ ẩm thấp, Thái tử và Tiểu Hầu Gia lại đói bụng cả ngày, giờ khí hư thể nhược, nên nhanh chóng thỉnh thái y tới."

Hoàng thượng gật đầu, vừa ôm Thái tử hồi cung, vừa sai người nhanh truyền thái y.

Rất nhanh, vài thái y trực ban mang theo hòm thuốc vội vã tới, một xem mạch cho Thái tử, một chẩn trị Tiểu Hầu Gia. Sau một lát, thái y trả lời: "Thái tử và Tiểu Hầu Gia bị lạnh xâm nhập, lại đói bụng lâu, bởi vậy mê man. Thái hậu nương nương và Hoàng thượng không cần lo lắng, lấy canh gừng đồ vào, lại đốt chút đồ ăn ấm là được."

Thái hậu nhìn hai đứa bé mê man đau lòng rơi lệ: "Làm vậy a, bọn họ bé như thế sao tìm một nơi trú ẩn như vậy! Nếu không kịp thời phát hiện, hậu quả thật không thể chịu nổi a!"

Mọi người nghĩ đến, trong lòng cũng không khỏi nghĩ mà sợ, nếu không phải Diệp Tiềm tìm được chỗ trốn kia, cuối mùa thu hồ lạnh tận xương, hai đứa bé sợ là không chịu được một đêm. Nếu luôn không có cách nào tìm được bọn họ, sợ là đợi đến khi phát hiện, thì cốt đã nhận không rõ rồi?

Nghĩ khả năng này, trong lòng mọi người không khỏi phát run.

Lúc này Hồ Bí quân đã lui ra, chỉ còn lại Diệp Tiềm ở chỗ này chờ sai sử, lúc này hắn thấy Thái tử và Tiểu Hầu Gia hẳn là đã không còn trở ngại, tức thời cáo từ mà đi.

Lúc rời đi, hần nhìn lướt qua Triều Dương công chúa bên cạnh, thấy ánh mắt nàng thẳng tắp nhìn chăm chăm Tiểu Hầu Gia vẫn ngủ say.

Môi Diệp Tiềm xả ra một cái cười, cất bước rời đi.

Bởi vì chuyện này, trong lòng Hoàng thượng đối với Diệp Tiềm càng tin cậy một bề, nhưng hần cũng không cô phụ tâm ý, lúc trước lựa chọn lương đồng, không cô phụ mình nhờ vả. Vì việc này, hần lại trọng thưởng Diệp Tiềm, cũng nhanh chóng đề bạt hần làm tả tướng quân.

Nhưng trong triều có một người cực lực phản đối, đó là thân cữu của Hoàng thượng -- Thanh Hà Hầu Vương Nghiêm. Vương Nghiêm phản đối vì Diệp Tiềm tuy rằng năm đó có công bình loạn, nhưng hiện thời đã là nam chinh tướng quân, nếu chỉ vì cứu người mà phong thưởng thêm, khó tránh khỏi chúng tướng không phục.

Vương nghiêm sợ mình nói không đủ phân lượng, thậm chí còn mời Vương Thái Hậu. Đối với việc này, Vương Thái Hậu thật khó xử, một mặt bà cũng không thích người bên cạnh hoàng hậu Diệp Trường Văn hiền lành mềm mại, nhưng mặt khác, bà vô cùng yêu thương tiểu tôn nhi Hú Nhi và A Ly, cũng thường thức Diệp Tiềm cứu tôn nhi và ngoại tôn.

Nhưng Vương Thái Hậu lại chịu không nổi huynh trưởng lần nữa khuyên bảo, đặc biệt cuối cùng huynh trưởng nói một câu quyết định tâm ý: "Như thế mãi, Diệp Tiềm dần dần còn ở trên bản hầu, Diệp Trường Văn từ nay về sau sợ là sẽ độc bá hậu cung."

Lời này thật sự là giật mình, phải biết rằng Diệp Trường Văn dù thế nào cũng chỉ là hoàng hậu, chỉ dựa vào Hoàng thượng, nhưng đương kim Hoàng thượng cũng là Vương Thái Hậu sinh ra. Nữ nhân dù sao cũng không hơn được mẫu thân thân sinh.

Nhưng Vương Thái Hậu có thể ở hậu cung trong đám phi tần mỹ nữ như mây trở hết tài năng sinh hạ long tử đi lên ngai vàng thái hậu, thì cũng là người dè dặt cẩn thận, nghe huynh trưởng nói cũng gật đầu: "Người nói đúng, ai gia theo lời người là được."

Ngày thứ hai, Vương Thái Hậu triệu con trai đến, giáo huấn một phen, nói là năm nay đã nhọc quá, nhưng dưới gối chỉ có một Thái tử là nam, còn lại đều là công chúa, có phải hần là nên nhận thêm vài mỹ nhân phi tần, cũng có thể khai chi tán diệp.

Hoàng thượng đương nhiên minh bạch phong cách mẫu hậu làm việc là chỉ đông đánh tây, bắt quá thu nạp mỹ nhân trong lòng hần cũng vui, tức thời tỏ vẻ lắng nghe lời mẫu hậu, lập tức mở rộng hậu cung. Mẫu tử nói chuyện một phen, Hoàng thượng cuối cùng hàm súc tỏ vẻ, Diệp Tiềm trước cứ để đó, vị trí nam chinh tướng quân đã tốt lắm.

Ra khỏi trường thọ cung, Hoàng thượng trong lòng cực kì không vui. hần từ nhỏ cuồng ngạo, từ khi đi lên ngai vàng thiên tử, cảm thấy mình là cộng chủ thiên hạ, nên nhất ngôn cửu đỉnh, không ai dám nghịch long lân, nhưng hiện thời, cữu cữu trước kia coi như thân thiết, lại luôn có ý niệm đối nghịch mình.

Trong lòng hần không vui, nhưng tạm thời không có biện pháp, đành phải nhẫn nại. Ai ngờ vừa mới vào ngự thư phòng, đã thu được văn thư báo nguy tám trăm dặm trình lên, hần xem xong, đầu tiên là sửng sốt, sau đó cất tiếng cười to, vỗ án khen ngợi.

Tin sử đưa chiến báo bị dọa choáng váng, cho rằng hoàng thượng vì cấp hòa công tâm, đầu óc xảy ra vấn đề. hiện giờ ba vạn kỵ binh Nam Man xâm nhập Nam Cương tiến sâu vào Nghi thành, giết thái thú Nghi thành, đã mất mấy nghìn người, tiếp theo quấy nhiễu Ngự Dương, giết hơn ba ngàn quân coi giữ Ngự Dương, tàn sát dân chúng nam nữ lão ấu tổng cộng hơn vạn người, lúc này kỵ binh tiếp tục lên bắc, công kích thẳng vào Liêu Nam. Vùng Nam Cương khó lửa, văn thư báo nguy từ tám trăm dặm kịch liệt đưa đến, sao Hoàng thượng thế nhưng còn cười đây?

Bạn đang đọc truyện *Diện Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Thu nghĩa tử

Nam Man xâm nhập biên cương, triều đình xôn xao, chủ chiến có, nhưng phản chiến càng nhiều, trong đó thái úy Vương Nghiêm phản đối kịch liệt nhất. hần dẫn chứng phong phú, liệt kê các đời Đại Viêm triều giao chiến với Nam Man rồi thảm bại, cuối cùng càng dẫn ra vọng thành bị vây, hi vọng hoàng đế cân nhắc, vạn vạn không thể bởi vì nhất thời hành động theo cảm tính mà khiến cho cả nước lâm vào khốn cảnh.

Ai ngờ lời vừa nói ra, thiên tử tức giận, vỗ án đứng lên, lạnh lùng nói: "Vọng thành là thịt Đại Viêm triều, các người ăn bổng lộc, không nghĩ vì tiền để rửa nhục, ngược lại coi đây là ranh giới, khắp nơi thoái nhượng, để đám người tầm thường các người lại có tác dụng gì?" nói xong phẩy tay áo bỏ đi, để lại quần thần hai mặt nhìn nhau, đều mồ hôi lạnh chảy ròng.

Phải biết rằng Thanh Hà Hầu Vương Nghiêm mặc dù là thái úy, nhưng cũng nghiễm nhiên là nhất bá trong triều đình, không ai dám đắc tội, đều biết đó là thân huynh trưởng của thái hậu. Nhưng hiện thời, ở trên triều thế nhưng hần bị thiên tử nhục mạ, thật sự làm cho người ta không thể tưởng tượng. Trong triều đình phàm là người khừu giác linh mẫn đều biết, đây chỉ sợ là nghịch ý thiên tử.

Hạ triều rồi, Vương Nghiêm tái mặt tự mình xuất môn, lên thẳng xe ngựa, lên xe rồi đến tay cũng run. Đợi khi trở về phủ, đương trường đập đồ đạc một trận, chọc phu nhân tới tở hoảng sợ. Thái hậu nghe thấy việc này, cũng giận dữ, triệu con đến hỏi. Nhưng lúc này bà không thể triệu được đến,

chỉ nhận một câu đáp lại: "Man di xâm nhập, Đại Viêm triều nguy trong sớm tối, nhi thần bất hiếu, bận việc chính vụ, chỉ có thể tạm thác hoàng hậu Trường Văn hầu hạ bên người mẫu hậu."

Diệp Trường Văn dẫn Hú Nhi, cúi đầu kính cẩn đi đến bên thái hậu, lại chỉ chọc thái hậu khó chịu nói: "Các người đều đi ra ngoài, đều đi ra ngoài!"

Diệp Trường Văn quỳ không dậy, Hú Nhi kinh hãi, ngược mắt kính hoàng nhìn hoàng nãi nãi, hần tuổi nhỏ cũng không rõ hoàng nãi nãi luôn luôn từ ái sao hiện thời sắc mặt đáng sợ như vậy.

Thái hậu thấy Hú Nhi khuôn mặt nhỏ nhắn sợ hãi, trong lòng mềm nhũn, nhưng vẫn tức giận không giảm, tự cường áp chế nói: "Giữ Hú Nhi lại, người đi ra ngoài trước."

Diệp Trường Văn bất đắc dĩ cười khổ, đành phải lưu Hú Nhi ở trong điện, bản thân yên lặng quỳ lui.

Từ ngày ấy, Vương Nghiêm cáo ốm không vào triều, vì thể thiện tử vừa vận thoải mái, một tờ chiếu thư, cho xa kỵ tướng quân Hàn Dạ, nam chinh tướng quân Diệp Tiềm, vệ tướng quân Sử Trấn phân biệt dẫn quân, phân ba đường ngăn chặn Nam Man, cần phải đoạt lại Nghi thành, khu trục Nam Man, giương uy Đại Viêm triều.

Thiên tử phái binh, đương nhiên gặp nhiều trở ngại, trong đó lương thảo trở thành chuyện khó nhất, lúc này mới biết thái úy Vương Nghiêm không chế chính sự đã sâu, tức thời trong lòng càng hận, trực tiếp chém vài quan viên không lớn không nhỏ, thế mới bình ổn lửa giận trong lòng.

một ngày, đại quân sắp xuất phát, Diệp Tiềm nhớ lại chuyện hôm nay đã phát sinh, biết A tỷ ở trong cung sợ là bị thái hậu bài xích, vì thế muốn vào cung thăm nàng, thuận tiện xem cháu ngoại Hú Nhi.

đi vào Thừa quang điện, đã thấy bên trong cực kì náo nhiệt, gọi lại một thị vệ bên cạnh hỏi, vừa nghe đã sững sờ, là Triều Dương công chúa ở đây.

Bởi vì Tiểu Hầu Gia A Ly suýt gặp chuyện không may, Hoài An Hầu xa ở Hoài An nghe tin chạy về Đôn Dương Thành, lần này mang theo thể nhi tiến cung đến bái kiến thái hậu. Ai ngờ vừa đứng gặp thái hậu không vui, giận chó đánh mèo Triều Dương công chúa, tức thời răn dạy nữ nhi một phen, cuối cùng thậm chí nói thẳng "Con ngày đó tiến phụng yêu nữ, hiện giờ muốn chọc ta đang sống tức chết a! Con thể nhưng một câu cũng không nói!"

Triều Dương công chúa không có cách nào, đành phải thương lượng với Hoài An Hầu, để Hoài An Hầu chờ một lát, tự mình đi đến chỗ hoàng hậu Diệp Trường Văn.

Lúc này chủ tớ ngày xưa gặp nhau, quan hệ đã khác hẳn ngày xưa, thừa dịp bốn bề vắng lặng, Triều Dương công chúa nhàn nhạt nói: "Mẫu hậu thể nhược, còn mời người ngày thường dụng tâm nhiều hơn."

Diệp Trường Văn mặt mang ý cười, nhưng trong con người lại lạnh như băng đến không có một tia ấm áp, gật đầu nói: "Đó là tự nhiên."

Triều Dương công chúa tự biết nhiều lời vô ích, nàng chỉ cần liếc mắt một cái đã hiểu, lúc này Diệp Trường Văn đã không còn là nữ nô ngày đó quỳ gối trước mặt nàng, kính cẩn nghe lời.

trên đời này, càng là người mới được phú quý, càng dễ dàng khoe khoang quyền bính. Diệp Trường Văn lúc này có thể mang theo ý cười xưng một tiếng Hoàng tử, vậy hiện thời hoàn toàn đâu có Hoàng thượng, đâu có thái hậu.

Triều Dương công chúa trong lòng nổi lên một tiếng thở dài, kỳ thực nàng và nàng ấy, một là mẫu nghi thiên hạ, một là thiên chi kiêu nữ, vậy thì có năng lực thể nào, các nàng bất quá là một cộng lực bình, không gốc không rễ, hết thấy đều bám vào một người, đó là đương kim Hoàng thượng.

Xoay người rời đi, Diệp Trường Văn đạm thanh nói: "Bản cung ngày gần đây không khoẻ, không tiện đứng dậy, Hoàng tử đi thông thả."

Triều Dương công chúa mặt không biểu cảm: "Đều là người trong nhà, không cần khách khí."

Ra khỏi Thừa quang điện, thấy cổ kiệu còn ở đó, Hoài An Hầu đang dắt A Ly nhỏ nhỏ đứng chờ.

Hoài An Hầu thấy nàng trở về, lại thấy sắc mặt nàng không tốt, tự nhiên biết hoàng hậu Diệp Trường Văn là một khối băng mềm, nói không được tức không được, một quyền đánh ra cũng không có lực đạo, tức thời ôn thanh an ủi: Nàng không cần để ý, việc này vốn là Hoàng thượng gặp phải phong ba, quay về đều có hần bình ổn."

Triều Dương công chúa kỳ thực không giận, Diệp Trường Văn dù ở trước mặt nàng dịu võ dương oai, nàng cũng cần để ý sao? Huống chi hiện thời bất quá chỉ lạnh nhạt xa lạ thôi.

Tức thời nàng nhẹ giọng cười, ngọc thủ thon thon đặt trong tay Hoài An Hầu, nhuyển thanh nói: "Trời rét lạnh, làm khó người luôn ở chỗ này chờ ta."

Hoài An Hầu ôn hòa nở nụ cười hạ: "Có là gì, bất quá chỉ chờ một chút thôi." nói đến đây, hần cầm tay Triều Dương công chúa, dắt A Ly cười nói: "Chúng ta về phủ thôi."

Lúc này A Ly cảm thấy thật buồn bức, ngẩng đầu nhìn mẫu thân, mờ to mắt sáng không hiểu nói: "Hoàng thượng làm gì sao? Vì sao hoàng mẫu cố giận nàng như vậy? Ta xem ngày cả hoàng ca ca đều mất hứng!"

Hoài An Hầu sờ sột tóc mềm mại của hần, nhẹ giọng cười nói: "Việc này phức tạp, con cứ mặc kệ, chờ con trưởng thành tự nhiên sẽ biết."

Diệp Tiềm vốn định đi vào Thừa quang điện, bởi vì Triệu Dương công chúa mà dừng bước né tránh, vừa đứng từ một nơi bí mật gần đó, thu hết một màn này vào mắt.

Trời thu mát mẻ, hán yên lặng đứng lặng trong gió lạnh, mặt mày lạnh lẽo, một tay nắm chặt trường kiếm ba thước bên hông. hán nhớ một đêm kia mấy bồn nước lạnh hắt xuống, nữ nhân mặt mày lạnh bạc, trào phúng mỉa mai.

hán bỗng nhiên có một loại xúc động, xông lên bóp cổ nữ nhân kia, hung hăng hỏi: Đến cùng nàng muốn ta thế nào?

Tiền đồ cảm tử dù lớn bằng trời, ta có thể đổi lấy cùng nàng lâu dài?

Nhắm hai tròng mắt đau kịch liệt, nhớ ngày xưa hán nói ở bên tai nàng, một câu lại một câu thề, nhớ ngày xưa bọn họ cùng chung một viên sữa trâu ngọt ngào, ngọt ngào này lướt qua như phù dung sớm nở tối tàn.

Nếu thời gian có thể quay lại, để tay lên ngực tự hỏi, hán nguyện ý trở lại thời gian trước kia, hán trở lại là một diện thủ nho nhỏ dưới làn váy kia?

Đội đến lúc Triệu Dương công chúa cùng với Hoài An Hầu dắt Tiểu Hầu Gia lên xe ngựa, nhìn theo bánh xe kia tung lên tro bụi, hóa thành sương khói trước mắt, hán mới âm thầm cắn chặt răng.

hán cứng ngắc xoay người, nắm chặt kiếm, đi nhanh ra ngoài cung.

hán biết thời gian vĩnh viễn sẽ không quay lại, đoạn thời gian kiều diễm đã mất đi kia sẽ không về.

hán hiện giờ là một trong ba đại chủ tướng xuất chinh Nam Man, chinh nam tướng quân Diệp Tiềm.

hán dẫn theo ba vạn kỵ binh thủ hạ, chỉ huy nam hạ, thẳng đến Nam Cương, đoạt lại Nghi thành, khu trục man nhân.

hán là Diệp Tiềm, lúc này đây, hán sẽ không phụ quân vương nhờ vả, kiến công lập nghiệp.

Đây là cơ hội hán chờ đã lâu.

hán làm sao có thể quên mong muốn của mình, muốn đứng trên vạn người, thì phải chấp chương quyền bính.

Nữ nhân kia sẽ không bao giờ có cơ hội hắt nước lạnh lên người hán nữa.

Năm nay là Vinh Quang năm thứ sáu, thiên tử Triệu Trệ phái ra sáu vạn kỵ binh, chia ba đường ngăn chặn Nam Man. Trong ba đường này, tây lộ xa kỵ tương quân Hàn Dạ là lão tướng nhiều năm, cẩn thận trầm ổn, đến Nam Cương, quan sát địa hình, nghiên cứu địa thế trước, đóng quân không phát; trung lộ Vệ Tương quân Sừ Trần tuổi trẻ đầy hứa hẹn, duệ ý tiến thủ, ghé con mới sinh không sợ hổ, hai vạn kỵ binh tiến thẳng đến chủ lực Nam Man. Lúc đầu Sừ Trần quả thật đánh thắng vài trận, thu hoạch mấy trăm man nhân, man nhân bỏ quận Liêu nam lui về hướng nam, Sừ Trần thừa thắng xông lên, lại rơi vào vòng vây Nam Man. Nam Cương vốn địa thế phức tạp, man nhân hung ác dị thường, Sừ Trần hai mặt thụ địch, tổn binh hao tướng, chỉ còn lại một vạn nhân mã, bắt buộc dĩ lui vào trong u cốc, trốn tránh không ra, chỉ còn chờ viện binh tới cứu.

Lúc này, xa kỵ tương quân Hàn Dạ luôn luôn hừ hừ thực thực, đánh vài trận nhỏ không chết đến vài người, thật vất vả tìm được tây lộ man nhân rất thưa thớt, vì thế nhanh chóng chinh quân xuất phát, thẳng vào Tuấn Nghi, chuẩn bị công thành. Người Nam Man vốn mục tiêu không phải thành trì, đa phần vì phụ nhân và vàng bạc lãng la mà đến, nay gặp Hàn Dạ khí thế rào rạt, nhân cơ hội rút lui. Hàn Dạ thấy vậy, cũng không truy kích, canh giữ ở Tuấn Nghi thành.

Đông lộ nam chinh tướng quân Diệp Tiềm vốn suất lĩnh kỵ binh tiến công hướng Ngư Dương, hai vạn quân tính nhuệ một đường mà đi, đoạt lại Ngư dương. Lúc này nghe thám tử báo tin, hán trầm tư một lát, biết hai vị tướng quân, một lão tướng tính toán thâm sâu, lấy được chiến công rồi không tiến lại thủ, một người là hậu nhân của danh môn, không coi ai vào mắt. Nếu lúc này mình chỉ bảo vệ Ngư Dương Thành, như vậy cũng được cho là một chiến công.

Nhưng hán một đường đi tới, mắt thấy Nam Man đến chỗ nào là máu chảy thành sông, bao nhiêu người dân chịu khổ bị hại, bao nhiêu nhà cửa bị đốt cháy hầu như không còn, lê dân trôi giạt khắp nơi, kinh hoàng chạy trốn chết. Lần này xuống nam, hưng sư động chúng, sáu vạn kỵ binh ngày đêm đi hơn mười ngày mới tới, chẳng lẽ đến nơi, chỉ vì đoạt lại mấy thành trì, ghi chút công lao như vậy sao?

Diệp Tiềm đứng ở trên thành, đưa mắt nhìn, chỉ thấy một mảnh đất đai khắp nơi khói lửa. Lúc này hán đột nhiên nhớ tới hán từng thề nguyện. Bao nhiêu máu tươi quân sĩ, bao nhiêu đầu nam nhi Đại Viêm, hết thảy vì cái gì?

hán nhắm hai mắt, lại cảm thấy trường kiếm bên hông như đang động, tay phải nắm lấy chuôi kiếm.

Hít sâu một hơi, một lần nữa mở hai mắt, hán cảm thấy hiện tại trong lòng vô cùng thanh minh.

Nếu không thể đánh tan Nam Man xâm nhập, chiếm lấy thành trì, như vậy một mảnh biên cương vẫn không được an bình.

Tháng mười năm đó, nam chinh tướng quân Diệp Tiềm suất thủ hạ hai vạn kỵ binh truy kích man nhân, một đường mấy lần gặp man nhân, đều đánh cho chạy toi bời, vì thế sĩ khí Nam Cương được cổ vũ. Rốt cục từ bị vây, Sử Trấn thu thập tàn quân, mang theo bảy ngàn nhân mã còn lại theo sát Diệp Tiềm, cũng một đường nam hạ. Nam Cương cuộc sống xưa nay như thế, thường xuyên bị Nam Man xâm lược, nhiều năm khổ không nói nổi, bắt đắc đi triều đình rất ít phái binh đến, ngẫu nhiên phái binh cũng là vội đánh mấy trận ứng phó cho xong, nói đến cùng, người Nam Man quỷ kế đa đoan, lại dũng mãnh thiện chiến, một khi bỏ chạy, chạy đến phía nam trong núi rừng ẩm ướt, rất khó truy tìm. Đợi đến lúc triều đình triệt binh, bọn họ liền ngóc đầu trở lại, các tướng quân một đám trở về thành công, lưu lại dân chúng tiếp tục bị tàn sát xâm lược.

Lúc những người này nghe nói triều đình phái tới ba vị tướng quân, có một vị là cửu tử của Hoàng thượng, lần này muốn phái binh bức lui Nam Man, ban đầu không tin, sau này thấy quân đội nhắm thẳng biên giới tiến lên, một đường chém giết không biết bao nhiêu người, mới bắt đầu tin. Vì thế có dũng sĩ địa phương, dân chạy nạn ào ào tiến đến gia nhập, bọn họ ngày xưa không thể bảo hộ nhà cửa, nhưng nay gặp cơ hội, rốt cục tâm nguyện được đền bù, đi theo đại quân cùng nhau chinh phạt Nam Man.

Diệp Tiềm một mặt tiếp nhận hương dân, một mặt cho thuộc hạ cẩn thận tra xét, không để bọn đạo chích ăn bám lẫn vào, không để lẫn gian tế Nam Man, đồng thời còn phải chú ý sắp xếp hương dân vào quân chính quy, lấy kỷ luật nghiêm minh của quân chính quy tiến hành dạy dỗ.

một ngày, Diệp Tiềm đang nghiên cứu bản đồ địa hình Nam Man, bỗng nhiên thủ hạ báo lại, nói là trong đám nghĩa sĩ có một vị nói là có quen biết hần, muốn gặp hần. Diệp Tiềm không hiểu, mình chưa bao giờ đến nơi đây, sao có thể có dân chúng địa phương quen biết? Mặc dù nghi ngờ, vẫn cho người mời đến.

Ai ngờ người này vừa vào trướng, Diệp Tiềm nhất thời sững sốt, kẻ này tiêu sái phong lưu, mi thanh mục tú như họa, đúng là Lư Phong năm đó hầu hạ bên người Bích La phu nhân, lại bị Diệp Tiềm gận dữ đâm bị thương.

Lư Phong thấy Diệp Tiềm, cũng không bái, chỉ đạm thanh nói: "Diệp tướng quân, ta đến đi lính."

Diệp Tiềm nhíu mày: "Lư Phong công tử, Nam Man đều là hạng người hung ác, hành quân đánh giặc rất khác, ngươi xác định muốn đi?"

Lư Phong biết Diệp Tiềm không tin mình, tức thời cười lạnh một tiếng, châm chọc nói: "Diệp Tiềm ngươi có thể phong quan bái tướng lãnh binh nam chinh, chẳng lẽ ta không thể đi lính giết địch bảo vệ quốc gia?"

Diệp Tiềm nhìn kỹ Lư Phong nửa ngày, chỉ thấy hần mặt mày mặc dù vẫn mang theo vẻ phong lưu, nhưng trong mắt nhiệt thành cũng không thể gạt người, tức thời gật đầu: "Đương nhiên có thể."

Lư Phong cười: "Nhưng thủ hạ của ngươi lại không muốn ta."

Diệp Tiềm nghe vậy nhíu mày, trầm giọng nói: "Ngươi thật muốn tòng quân, tự nhiên có thể lưu lại."

Lư Phong nghe xong, gật đầu nói: "Được, ta đây cảm ơn ngươi."

Diệp Tiềm đạm nói: "Vậy không cần, ngươi có chí nguyện bảo vệ quốc gia, ra trận giết nhiều Nam Man là được."

Lư Phong nhìn Diệp Tiềm, trầm mặc đáp: "Ta không phải Lư Phong, ta gọi là Mạnh Tông Bảo."

Diệp Tiềm gật đầu: "Được, Mạnh Tông Bảo, ta nhớ kỹ."

Lư Phong do dự, rốt cục lại nói: "Mảnh đất dưới chân ngươi, là gia hương ta. Cảm ơn ngươi."

Diệp Tiềm suất lĩnh kỵ binh một đường nam hạ, không gì địch nổi, đi đến đâu quân Nam Man ào ào trốn về nam. một đường đi tới, hành quân đến biên cảnh Đại Viêm quốc, kiểm kê nhân số, lúc này trừ kỵ binh xuất phát từ Đôn Dương Thành, gia tăng thêm hơn một vạn bộ binh, đây đều là nghĩa sĩ địa phương tự nguyện tòng quân.

Lúc này Vệ Tương quân Sử Trấn suất lĩnh quân đội là kỵ binh còn sót lại rốt cục đuổi theo kịp Diệp Tiềm, hai quân cùng một chỗ, tạm nghỉ ngơi, lại một lần nữa xuất phát. một ngày, bọn họ chinh đồn quân đội, đi đến buổi trưa, tới một thôn xóm. Diệp Tiềm đưa mắt nhìn, chỉ thấy thôn xóm này nhà cửa đổ sập, đang bị lửa chậm rãi thiêu đốt, trong thôn trang vết máu khắp nơi, tử thi ngang dọc.

Diệp Tiềm nhíu mày, sai người khám xét, đợi thám tử trở về báo, quả nhiên như dự đoán. Chỗ này là thôn trang nhỏ ở biên cảnh thuộc Đại Viêm triều, nhưng hiện đã bị tàn quân Nam Man cướp sạch không còn, trong thôn nam nữ già trẻ, cơ hồ không ai sống sót.

Diệp Tiềm nắm chặt kiếm trong tay, hai mắt đau kịch liệt.

hần lại một lần nữa cảm thấy, quyết định của mình không sai, Diệp Tiềm hần đã phụng mệnh xuất chinh truy kích Nam Man, phải triệt để đuổi bọn họ ra khỏi cảnh nội Đại Viêm triều, làm cho bọn họ trong vài thập niên cũng không dám dễ dàng xâm phạm nữa, làm cho bọn họ vĩnh viễn không có lực hoàn thù.

Hồi nhỏ hần vì muốn sống, mới lớn lên đã cơ hồ đem toàn bộ tâm trí xuống trên người nữ nhân kia, nhưng hiện thời, nhìn lê dân tao ương, dân chúng không nơi sống yên, xem tang thương trước mắt, chiến hỏa lửa cháy lan ra đồng cỏ, hần mới biết thiên hạ to lớn, hùng ung hần là nên tung

cánh trên bầu trời cao, sao có thể luôn trong bi thương

Sử Trần cười ngựa chạy lên, đứng cùng Diệp Tiềm, xem thôn xóm kia chìm trong ngọn lửa thiêu đốt, hân thống hận mắng: "Đám Nam Man này, quá đáng ghê!"

Nhưng vào lúc này, bỗng có thám tử trở về nói: "Khởi bẩm Diệp tướng quân, trong thôn này phát hiện có người."

Diệp Tiềm nghe vậy nhíu mày: "A?"

Thám tử ngừ khí trầm trọng, hồi đáp: "Là ba tiểu hài tử, nhỏ nhất chỉ ba bốn tuổi, lớn hơn thoát nhìn bốn năm tuổi. Bọn họ được người nhà giấu trong hầm mới tránh được một kiếp, hiện đều sợ ngây người."

Diệp Tiềm vung roi ruồi ngựa tiến lên, nói với Sử Trần: "Đi, đi xem đi."

Đi đến thôn xóm, bay vào mũi là huyết tinh cùng mùi khét lăm cho người ta đau lòng, hài cốt trong đồng lửa chưa cháy hết, vài đứa nhỏ quần áo tả tơi dùng hai mắt sạch sẽ lại kinh hoàng ngẩng đầu nhìn những người này.

Diệp Tiềm nhíu mày nhìn mấy đứa trẻ, xoay người xuống ngựa, đi đến chỗ đứa nhỏ nhất cũng gầy yếu nhất, ngồi xuống ôn thanh hỏi: "Ngươi mấy tuổi?"

Đứa trẻ co rúm lại, bắt đầu sợ hãi, sau này cảm giác Diệp Tiềm cũng không ác ý, có gan trả lời nói: "Ta ba tuổi."

Ba tuổi? Diệp Tiềm nhớ A Ly con trai của Triều Dương công chúa cũng bắt quá mới hơn hai tuổi, nhưng A Ly bộ dạng so với đứa bé trai trước mắt còn cao hơn một ít, cũng béo hơn, nào giống đứa bé này khô vàng gầy yếu.

Ánh mắt hân dừng trên môi nam hài, chỉ thấy môi trắng bệch phảng phất không có huyết sắc, không khỏi thở dài một tiếng trong lòng, muốn vươn tay an ủi, nhưng tay vừa duỗi ra, phát hiện trong mắt nó nhất thời toát ra hoảng sợ, đến cùng lại thu tay về.

hân tận lực để ngừ khí ôn hòa hơn: "Ngươi tên là gì?"

Nam hài do dự hạ, co rúm lại nói: "Ta gọi là A Mực."

Diệp Tiềm lại ôn nhu hỏi: "Cha mẹ ngươi đâu?"

Nam hài nghe nói thế, bỗng ngây dại, cúi đầu cắn môi không nói, nước mắt lại động trong con ngươi trong suốt.

một nam hài cao gầy hơn dùng một đôi mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Diệp Tiềm, đánh giọng đáp: "Cha mẹ hân đã bị man nhân giết chết."

Diệp Tiềm ngẩng đầu nhìn nam hài kia, thấy vẻ mặt hân cô lãnh, trong mắt ảm ảm có thống hận.

Nam hài thấy Diệp Tiềm nhìn mình, lại nói: "Ba chúng ta, cha mẹ đều đã chết, chúng ta hiện là cô nhi! không có thân nhân gì."

hân thanh âm thật vang dội, như lên án và thống hận, vang trong thôn xóm trống trải thảm đạm vẫn đang cháy.

hân nói hết lời, hai nam hài bên cạnh nhin không được khóc lên.

Diệp Tiềm chăm chú nhìn bọn họ nửa ngày, giờ khắc này, thấy bọn họ xanh xao vàng vọt, quần áo rách nát, phảng phất nhớ lại bản thân mình khi còn bé.

hân trầm mặc nửa ngày, rốt cục trịnh trọng vươn tay, ôn thanh nói: "Ta là Diệp Tiềm, là nam chinh tướng quân Đại Viêm triều, ta hiện không có thể nhĩ." hân ngừng lại, cúi xuống, rốt cục chậm rãi tiếp tục nói: "Về sau, cũng sẽ không có thể nhĩ."

Mấy đứa bé nghe nói như thế, không hiểu nhìn Diệp Tiềm.

Diệp Tiềm nhớ lại ngày nào đó ở ngoài điện Thừa quang nhìn một nhà Triều Dương công chúa thân mật, trầm mặc một lát, rốt cục vẫn tiếp tục nói: "cuộc đời ta nhất định là lo một mình, các ngươi có nguyện ý làm con ta?"

Hai nam hài nhỏ kinh ngạc há to miệng, nam hài lớn nhất hoài nghi nhìn chằm chằm Diệp Tiềm, cười lạnh nói: "Ngươi không phải đang nói giỡn với chúng ta?"

Diệp Tiềm lắc đầu, kiên định hứa hẹn: "Ta sẽ đối đãi các ngươi như con ta."

Nam hài nhìn Diệp Tiềm nửa ngày, thấy hân mặt mày kiên nghị nghiêm cẩn, cũng không giống nói giỡn, rốt cục ngừ khí mềm xuống: "Ngươi nói thật sao? Chúng ta chẳng qua là cô nhi trong chiến loạn không chỗ dựa thôi."

Diệp Tiềm nghiêm cẩn gật đầu: "Tuyệt không nói đùa."

Nam hài thấy vậy, lui ra phía sau một bước, lôi kéo hai nam hài nhỏ quỳ trên mặt đất, miệng nức nở nói: "Phụ thân ở trên, xin nhận chúng con một lần."

Đội kỵ binh của Diệp Tiềm lại hành quân, trước tiên sai người đem ba nghĩa tử về cảnh nội Đại Viêm triều, cũng cho người trực tiếp đưa về Đôn Dương Thành. Nội tâm hẳn biết, kỳ thực cô nhi giống ba nghĩa tử này, ở Nam Cương không chỉ trăm ngàn, nhưng tính sao, lấy sức lực hẳn liệu có thể cứu được bao nhiêu đây?

Đại quân dừng lại nửa ngày, một lần nữa chỉnh quân xuất phát, lúc này mục tiêu bọn họ là một đường hành quân xâm nhập vào Nam Man, đánh Nam Man, đánh tan quân chủ lực bọn họ.

Diệp Tiềm hiện không có cách nào lo cho ngàn vạn cô nhi, nhưng hẳn lại có thể làm cho trai gái Đại Viêm triều không mất đi phụ mẫu thân nhân.

hắn nhìn chăm chăm biên giới bát ngát nơi Nam Man trốn ở phương xa, âm thầm thề, sẽ không bao giờ cho bọn họ cơ hội như vậy nữa.

Tác giả có chuyện muốn nói: Truyện này là HE, đánh xong trận này, Diệp Tiềm sẽ không chịu khổ nữa, các vị không cần gấp. Cuối cùng kết cục là nam nữ chủ cùng với các Tiểu Bao Tử cuộc sống hạnh phúc vui vẻ cùng nhau.

Bạn đang đọc truyện *Diện Thủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Đại thắng trở về

Lúc tin tức Diệp Tiềm lãnh binh một mình xâm nhập truyền vào vương đình Đại Viêm, chúng thần trong triều nghị luận ào ào, chỉ trích Diệp Tiềm quá mức lỗ mãng. Phải biết rằng Đại Viêm triều tính ngược lên trăm năm, còn chưa bao giờ từng phái binh quy mô lớn viễn chinh Nam Man. Nơi đó địa thế hiểm trở phức tạp, khí hậu ẩm ướt hay thay đổi, đừng nói một đội quân đi vào, ngay tiên đề từng phái một đội tinh binh nhỏ tiến đến tìm hiểu, cuối cùng đều có đi không về, không còn tin tức. Diệp Tiềm quyết định như vậy, là lấy tính mạng mấy vạn thiết giáp kỵ binh ra đùa.

Nhưng Hoàng thượng nghe xong tin tức này, cũng chỉ cảm thụ cười mà không nói, hẳn nghĩ nếu mãnh tướng mình tử mị đào tạo, chút gan dạ sáng suốt ấy cũng không có, vậy không khỏi quá mức làm người ta thất vọng, chỉ có thể luân lạc dưới Hàn Dạ kia.

Diệp Trường Văn cũng nghe được tin tức này, nâng lo âu tìm đến các ca ca đã hiển quý thương lượng đối sách. Nàng hiểu rõ, nếu Diệp Tiềm thực xảy ra chuyện, gia tộc bọn họ vừa hưng thịnh sợ là phải suy bại theo, trở thành phù dung sớm nở tối tàn trong lịch sử, làm trò cười đàm tiếu trong triều.

Nhưng vài ca ca thì có cách nào, đã ngoài tầm tay với, chỉ có thể đậm chân mừng Diệp Tiềm thật quá mức lỗ mãng và hành động theo cảm tính thôi.

Lúc này trong phủ công chúa, Triều Dương công chúa đang cùng Hoài An Hầu sắp đi đất phong thưởng mai vàng, phẩm trà thơm.

Hoài An Hầu khẽ cười: "Trong triều nghị việc nóng bỏng, công chúa nghĩ thế nào?"

Triều Dương công chúa nhún mày, không hiểu: "Chuyện gì?"

Hoài An Hầu ôn hòa cười: "Đương nhiên là chuyện Diệp Tiềm."

Triều Dương công chúa nhẹ giọng hỏi: "Chúng ta an cư ở Đôn Dương Thành, làm sao có thể biết chuyện tái ngoại?"

Hoài An Hầu mắt cười nhìn Triều Dương công chúa: "Nhưng cuối cùng ta cảm thấy, có người đang ở Đôn Dương, nhưng tâm lại ở Nam Man."

Triều Dương công chúa chậm rãi nhấp tiếp ngụm trà thơm, nhàn nhạt nói: "chuyện Nam Man, không cần quan tâm."

Hoài An Hầu cũng không tin, tức thời cười không nói.

Triều Dương công chúa buông trà cụ trong tay, chuyển nhất nhìn phía ngoài cửa sổ, ngoài cửa sổ mấy cành mai vàng đón gió run rẩy, ngao nghể tỏa hương

Nàng ản ản thờ dài, chậm rãi nói: "nói đến Diệp Tiềm, hẳn sẽ không làm cho người ta lo lắng."

Hoài An Hầu vừa cười vừa thờ dài: "Nàng đối với hắn thật có tin tưởng a!"

Triều Dương công chúa cũng cười, trong mắt hàm chứa một điểm nghịch ngợm nhìn Hoài An Hầu: "Nếu người đi chậm mấy ngày, có lẽ có thể ở Đôn Dương nghe được tin báo tiếp."

Hoài An Hầu cũng không tin, rất có hứng thú nói: "Nếu như thế, ta đây ngại gì chờ thêm mấy ngày."

Triều Dương công chúa sờ dĩ dám nói như vậy, là vì nàng biết rõ nam nhân kia. Hắn sẽ không để mình thất vọng, cũng sẽ không để Hoàng thượng thất vọng, lại càng không làm Đôn Dương Thành này náo nhiệt nhìn hắn sau bỏ đá xuống giếng.

Mấy ngày sau, tiếp báo đến từ tám trăm dặm phía nam, trát màu đỏ đưa vào Chính Dương Điện, ở trênán thiên tử.

Nguyên lai Diệp Tiềm suất lĩnh hai vạn danh kỵ binh thiết giáp tinh nhuệ, từ biên cảnh xuất phát, dẫn binh nam hạ, một đường quanh co vòng vèo, đi tới Nam Man, đại quân lui lại, cũng nhanh chóng quen thuộc địa hình, chiếm lĩnh thành trì Nam Man quốc gần Đại Viêm triều nhất -- Miên thành, như vậy đã chặt đứt liên hệ giữa quân Nam Man rút lui cùng vương đình Nam Man. Lưu lại ít quân đội đóng quân ở Miên thành, hấn lại dẫn một vạn rưỡi kỵ binh lên bắc, đón đầu tập kích Nam Man. Cùng lúc đó, Sứ Trần suất lĩnh mấy ngàn kỵ binh cùng với nghĩa dũng thu nạp ở Nam Cương, từ biên cảnh tiền phương truy kích quân đội Nam Man, hai đầu giáp công. Thống soái Nam Man vốn tưởng rằng tiến vào quốc thổ là có thể buông tâm, bỗng nhiên phát hiện bản thân đã hai mặt thụ địch. Thống soái Nam Man vừa thấy tình thế không tốt, hốt hoảng tìm đường chạy, nhưng hai lộ quân đội giáp công hấn, một đường là thiết giáp kỵ binh tinh nhuệ, buu hấn dũng mãnh Diệp Tiềm tự huấn luyện ra, một đội khác là quân đã từng chiến bại, hoặc là người Nam Cương mất nhà cửa, bọn họ đều hấn thấu xương quân đội Nam Man xâm nhập quốc thổ.

Dưới tình thế như vậy, thống soái Nam Man không thể đào thoát, chỉ có thể ứng chiến. một trận chiến này đánh cho thiên hôn địa ám, cuối cùng quân Đại Viêm bắt sống hơn vạn quân địch, chém giết thống soái, cũng triệt để chấm dứt khổng chế của Nam Cương tới đất đai biên giới trong biên cảnh Đại Viêm quốc.

Qua trận chiến này, Nam Man quốc tổn hại mấy vạn binh, đồng thời mất đi bình phong bọn họ chống đỡ người bắc -- Miên thành.

Thiên tử Triệu trệ nhìn tin tức này, vô án trầm trở khen ngợi, cũng hạ lệnh từ giờ đóng hai vạn quân tinh nhuệ ở Miên thành, bố trí phòng tuyến. Từ nay về sau người Nam Man không thể bước vào biên giới Đại Viêm quốc một bước.

Trận chiến này, Diệp Tiềm công lớn quay về, thu hoạch chú ý chói mắt, cùng với thiên tử cho người phong thưởng lớn.

Thiên tử hạ chiếu, phong Diệp Tiềm làm Viễn chinh hầu, cũng phong làm xa kỵ tương quân, thực ấp một vạn ba ngàn hộ, tiền thưởng một ngàn lượng, lãng la ngọc khí ba trương, cũng ban cho bốn mỹ nhân. Phong Sứ Trần làm An Bình Hầu, thực ấp một vạn hộ, tiền thưởng năm trăm lượng. Vì xa kỵ tương quân Hàn Dạ không chịu tiến thủ bảo thủ, phạt bổng ba năm, biếm làm Trần nam tướng quân.

Chiếu thư này, bao nhiêu vui bao nhiêu sầu, gia tộc Diệp Thị người người hân hoan chúc mừng, ngay cả Diệp Trường Vân trong thâm cung đều cười nở mặt, đảo qua tình cảm tích tụ ngày xưa. Nguyên xa kỵ tương quân Hàn Dạ cũng cúi đầu tang mặt, trong lòng đè nén. hấn vốn giao hảo cùng Thanh Hà Hầu Vương Nghiêm, lúc này buồn bực thất bại, đương nhiên tìm Thanh Hà Hầu kể lể.

Thanh Hà Hầu nằm trên giường bệnh, nghe nói chuyện này, từ trong lỗ mũi phát ra một tiếng cười lạnh: "Bất quá là một nhãi ranh thôi, nhìn hấn hoành hành bao lâu!"

Diệp Tiềm lúc này còn không biết trò chơi quyền lợi trong Đôn Dương Thành, hấn suất lĩnh kỵ binh, ngày đêm kiểm trình, hồi sư phục mệnh. Còn chưa tới Đôn Dương Thành, liền tiếp được chiếu thư thiên tử phong thưởng.

một tờ chiếu thư, Diệp Tiềm sững sốt hồi lâu, nhìn Đôn Dương xa xa, hấn không biết nữ nhân ngày cười nhạo sỉ nhục hấn, lúc này có cảm tưởng gì?

Năm đó nàng từng nói, không phải vương hầu không gả, hiện thời hấn một thân phong cảnh, nhưng nàng sớm đã làm vợ, cũng làm mẹ người.

Nhiều năm trước, lúc hấn còn không biết trời cao đất rộng, trong núi hoang, đối diện nữ nhân quyến rũ, chỉ cách xa nhau một đồng lửa, nhưng lại phảng phất cách xa vạn núi. hiện thời hấn lấy tánh mạng chiếm về, vượt qua thiên sơn vạn thủy, nhưng nàng lại sớm không ở nơi đó chờ hấn.

Diệp Tiềm tiếp được tờ chiếu thư, trong lòng thế nhưng không vui sướng, trái tim chỉ có tràn đầy phiền muộn.

Lúc hấn cưỡi ngựa đi vào Đôn Dương Thành, người khác yêu thích và ngưỡng mộ nhìn viễn chinh hầu mới phong, lại không biết vì sao mặt hấn lạnh lẽo, nghiêm nghị cũng không vui sướng, chỉ có lạnh nhạt bình tĩnh từ đầu đến cuối.

Diệp Tiềm dẫn dắt thuộc hạ đi đến Chính Dương Điện, triều kiến quân vương, thiên tử vui mừng, tự mình xuất môn nghênh đón, cũng bày thịnh yến ở Tê Hà điện chúc mừng Diệp Tiềm.

Buổi chiều, văn võ bá quan trong triều, hoàng tộc quý nhân, cơ hồ đều đến. Thân là nhân vật chính vạn người chú ý Diệp Tiềm đang ăn uống linh đình nhưng vẫn chú ý Triệu Dương công chúa cách đó không xa.

Triều Dương công chúa an vị ở bên Vương Thái Hậu, lúc này vừa đứng đang lơ đãng, nâng mi dài, nhàn nhạt nhìn Diệp Tiềm.

Diệp Tiềm trong mắt lửa nóng chấp nhất, nhìn chăm chăm Triệu Dương công chúa không rời.

Triều Dương công chúa cùng Diệp Tiềm đối diện một lát, cũng cúi đầu xuống, không biết đang nghĩ cái gì.

Diệp Tiềm trong lòng như có mất mát, hấn nỗ lực như vậy, chỉ để nàng không khinh thị, nhưng hôm nay vinh quang, cũng chỉ có thể đổi lấy nàng liếc mắt một cái?

Nhưng đúng lúc này, Triệu Dương công chúa lại mím môi cười khẽ, giống như gió nhẹ thổi qua hồ nước, rất nhanh không còn dấu vết.

Diệp Tiềm sững sốt, đây là cười với hắn sao? Nàng có ý tứ gì?

Triều Dương công chúa ngọc thủ mảnh khảnh cầm lấy chén song nhĩ Thanh Ngọc trong tay, đối với Diệp Tiềm hơi hơi nhấc, sau đó ngửa cổ uống.

Bỗng chốc, Diệp Tiềm bỗng cảm thấy máu trong thân thể tất cả đều dồn lên mặt.

Triều Dương công chúa uống rượu xong, cúi đầu không nhìn phía Diệp Tiềm nữa, Diệp Tiềm đợi hồi lâu, nhưng vẫn không được nàng nhìn thêm một lần.

Ngô Môn Trung bên cạnh lần này bởi vì chiến công cũng phong tướng quân, lúc này trong lòng đang cao hứng, nhìn thấy Diệp Tiềm thế này, vội lấy tay khuỷu tay chạm vào hắn. Diệp Tiềm có mới phản ứng lại, cuối cùng thất lạc nhìn công chúa một cái.

Vừa đúng lúc này An Bình Hầu Sứ Trần mới phong đi tới bên Diệp Tiềm, hắn kỳ thực vốn là đệ tử quý nhân, hiện thời bởi vì chiến công phong hầu, đã là một nhà hai hầu, tuổi hắn và Diệp Tiềm không kém mấy, cũng coi như là thiếu niên đặc ý. Nhớ tới đó, hắn tự nhiên rất cảm kích Diệp Tiềm, nếu không phải Diệp Tiềm, hắn sao có thể có công huân lớn như vậy? Tức thời hắn tự chạy tới kính rượu Diệp Tiềm, thấy Diệp Tiềm mắt hờn mắt vía, không khỏi nhíu mày: "Viễn chinh hầu đây là thế nào?"

Ngô Môn Trung sớm quen thuộc Sứ Trần, tức thời vội ngắt lời cười nói: "không có gì, uống nhiều rượu."

Sứ Trần vừa nghe, cười ha ha: "Ta coi ngươi cũng không uống mấy chén, thế nào đã uống nhiều, xem ra vẫn là tửu lượng kém. không thể được a, chúng ta ra trận giết địch, cần phải khỏe để uống rượu ăn khối thịt lớn, như vậy mới anh hùng khí khái, ngày khác ngươi đi nhà ta, chúng ta cùng nhau uống, nhất định phải nâng cốc luyện ra!"

Ngô Môn Trung bắt đắc dĩ, hắc hắc cười với Sứ Trần, vội đáp tốt tốt. Kỳ thực trong lòng lại đang cân nhắc, Diệp Tiềm và hắn đều là lập công lên chức, đến cùng ở Đôn Dương Thành căn cơ nông cạn, nếu có thể kết giao vài đệ tử huân quý, vậy tự nhiên là không thể tốt hơn. Ngày khác phải lôi kéo Diệp Tiềm nhiều đi nhà người ta, với mình đều có lợi. Huống hồ Sứ Trần này hắn biết, mặc dù xuất thân danh môn, nhưng nội tâm cũng thẳng thắn, làm người lại hào sảng, thật sự tính tình tốt.

Diệp Tiềm lúc này cũng phản ứng lại, vừa cùng Sứ Trần nói chuyện phiếm vài câu, vừa chú ý động tĩnh Triều Dương công chúa bên kia, lại không thấy Triều Dương công chúa nhìn phía mình. Mãi cho đến yến hội qua một nửa, Triều Dương công chúa rời đi, hắn mới phát hiện, bên người Triều Dương công chúa dĩ nhiên không có Hoài An Hầu.

Sứ Trần gần hắn, theo ánh mắt của hắn nhìn qua, thấy hắn nhìn Triều Dương công chúa, biết trong lòng hắn nghi hoặc, nhân tiện nói: "Ngươi nhất định còn chưa biết, kỳ thực nghe nói là Hoài An Hầu ở Hoài An nuôi mấy phòng, hắn luôn luôn ở Hoài An, rất ít tới gặp công chúa." nói xong đồng tình nhìn bóng lưng uốn lượn của nữ tử kia: "thật sự là đáng thương a!"

Diệp Tiềm nhíu mày, nhìn mắt Sứ Trần: "Đường mấy phòng? Ngươi nghe ai nói?"

Sứ Trần nhún nhún vai: "Ta cũng không nhớ, mọi người đều đồn như vậy thôi."

Diệp Tiềm lắc đầu, không đồng ý nói: "Chỉ là lời đồn thôi, ta cùng Hoài An Hầu từng cộng sự một thời gian, hắn làm người khiêm tốn, yêu dân như con. hiện thời thành Hoài An bách nghiệp đãi hưng, ta thấy hắn bận việc chính vụ không bứt ra được, làm sao có thể nhàn hạ thoải mái ở Hoài An dưỡng mấy phòng tiểu thiếp đâu."

hắn lại nhìn Triều Dương công chúa đã không thấy bóng lưng, lại nói: "Còn nữa, Hoài An Hầu và Triều Dương công chúa phu thê tình thâm, làm sao có thể đâu..."

Bạn đang đọc truyện *Diện Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Diệp Tiềm dạy con [1]

Từ khi Diệp Tiềm đại thắng trở về, bằng cách nào không rõ, các huynh đệ thân thích Diệp gia dần dần xếp vào chức vị quan trọng các nơi, cũng được phong thưởng. Mà Thanh Hà Hầu Vương Nghiêm vốn là ngoại thích lại càng ngày càng bị xa lánh ở triều đình. Từ ngày ấy, bởi vì chủ chiến hay chủ hòa, bị cháu trai hoàng đế nhục nhã, Vương Nghiêm cáo ốm không dậy nổi, thái hậu vì thế giận chó đánh mèo Hoàng thượng. hiện thời Diệp Tiềm đại thắng, thái hậu vẫn rầu rĩ không vui, Triều Dương công chúa thường xuyên tiến cung an ủi thái hậu, cũng tìm cơ hội nói nhiều vài câu với hoàng đế.

Vì thế Hoàng thượng Triệu Trệ trong một lần gia yến mở tiệc chiêu đãi Thanh Hà Hầu Vương Nghiêm, xem như uyển chuyển bồi một lần, Vương Nghiêm cuối cùng bắt được một cái thang đi xuống, bệnh cũng tốt lên. Nhưng Vương Nghiêm một lần nữa trở lại trong triều, bắt đầu ở trong triều không dấu vết khó xử Hoàng thượng. Hoàng thượng trong lòng biết rõ ràng, nhưng ngại tình cảm thái hậu, cũng không có cách nào.

Diệp Tiềm thờ ơ lạnh nhạt với hết thảy, trong lòng biết Vương Nghiêm già lên mặt, ở trong triều thế lực rắc rối khó gỡ, lúc nam phạt cơ hồ trở ngại kế hoạch của Hoàng thượng, đương nhiên chọc Hoàng thượng kiêng kị. hiện thời thái hậu còn ở đây, Hoàng thượng sẽ không làm gì hắn, nhưng một ngày kia thái hậu trăm năm, Vương Nghiêm kia tự nhiên sẽ không có kết cục tốt.

Diệp Tiềm lúc này nhớ tới nhà mình, hiện vài ca ca và tỷ phu đều ở trong triều đảm nhiệm chức vị quan trọng, tỷ tỷ Diệp Trường Vân là mẫu nghi thiên hạ, cháu ngoại trai Hú Nhi là thái tử, mà bản thân mình, tay cầm tinh binh, chưởng quân Hồ Bí quân phụ trách an nguy của hoàng cung.

Diệp Tiềm nghĩ đến đây, trong lòng không khỏi phát lạnh, hôm nay Diệp gia có thể nhìn Vương gia sắp sửa suy bại, có ngày nhà ai sẽ nhìn Diệp gia xuống dốc đây?

Vừa đúng một ngày, hần có việc đi nhà đại ca, vừa vào cửa đã thấy trong nhà đại ca đang bài trí gia yến, trên yến hội đầy rượu ngon dê béo, đều là đồ ăn xa xỉ trong Đôn Dương Thành, lại ngắm đầu nhìn, đại tẩu và mẫu thân đều đầu đầy châu ngọc, đề đến cơ hồ thẳng không lên nổi.

Diệp đại ca thấy Diệp Tiềm đến, vội đứng dậy chiều đãi, lại mệnh hạ nhân đưa ra một thứ, đặc ý đào đạt nói: "Người xem hôm nay ta được một món đồ chơi hiếm lạ gì"

Diệp Tiềm chỉ thấy hạ nhân dè dặt cẩn trọng nâng ra một cái bình phong ba mảnh bằng đá vân mẫu, xem ra tuy rằng cũ kỹ, nhưng cũng nhìn ra đây là vật tốt, tức thời không hiểu hỏi đại ca: "Đây là cái gì, nơi nào có?"

Diệp phu nhân vừa uống rượu vừa cười theo nói: "Tiềm, đây là đại ca người mấy ngày trước đây có người bán cho, nghe nói là vật tốt tiền triệu, tốn không nhiều ngân lượng lắm."

Diệp Tiềm nhất thời nhíu mày nói: "Đã là vật tốt, vì sao lại không tốn nhiều ngân lượng?"

Diệp đại ca thấy đệ đệ vẻ mặt không vui, vội đáp: "Người ta hảo tâm nịnh bợ thôi, hiện thời người nịnh bợ chúng ta nhiều, người không thể để ta giống như người đều cự tuyệt mọi người ngoài cửa, về lâu dài, người khác lại cho là nhà ta cao ngạo, kiêu căng."

Diệp Tiềm nghe vậy, càng nhíu mày, tức thời đứng dậy cáo từ, cười ngạo đi thẳng đến hoàng cung.

Đi đến trong cung, hần bài kiến A tỷ Trường Vân, cũng đem hiểu biết trong nhà đại ca nói ra, Diệp Trường Vân nghe xong cũng nhíu mày: "Tiềm, người sầu lo cũng không phải không có lý. Chúng ta vừa hiền quý, Đôn Dương Thành không biết bao nhiêu người ở sau lưng hận đến cắn răng đâu. Giờ này khắc này, chúng ta phải cẩn thận làm việc, khiêm tốn làm người, như vậy mới có thể phú quý lâu dài."

Diệp Tiềm gật đầu: "A tỷ nói, ta suy nghĩ trong lòng."

Diệp Trường Vân nhìn đệ đệ, hiểu ý tứ của hần, đáp: "Người yên tâm, qua mấy ngày nữa, người nhắc việc này với toàn gia, cần phải trình trọng. Bọn họ cố nhiên có chủ ý, nhưng chúng ta nói phải nghe lời."

Diệp Tiềm được A tỷ cho phép, tức thời gật đầu: "Ta sẽ làm theo."

Mấy ngày qua đi, Diệp Tiềm triệu tập Diệp gia trên dưới, thậm chí vài vị tỷ tỷ xuất giá, tất cả đều đến, đem suy nghĩ trong lòng nhất nhất nói ra, lại đưa vài ví dụ tiền triệu, ở đây mọi người mặc dù xuất thân dè hèn, nhưng đến cùng là hạ nhân Hầu phủ, gặp một ít người thể diện, giờ nghe đệ đệ xuất sắc nhất nói một phen, ào ào gật đầu. Diệp đại ca nhớ tới tình cảnh ngày đó, nhân tiện nói: "Không bằng ta trả lại bình phong kia?"

Diệp Tiềm lắc đầu: "Đại ca, cũng không cần, về sau chúng ta chú ý nhiều hơn, dè dặt cẩn thận làm việc là được."

Có lần này, Diệp gia trên dưới quả nhiên khiêm tốn rất nhiều, làm cho Diệp Tiềm cũng yên lòng.

hần dần dần hiểu tâm tư Hoàng thượng, biết Hoàng thượng hùng tâm tráng chí, tuyệt đối không chỉ giữ cái đã có. Mà Hoàng thượng đối với mình một phen lương khổ dụng tâm, tương lai tất có trọng dụng, tiền đồ đương nhiên là một mảnh quang minh, chỉ sợ còn có công huân lớn hơn nữa đang chờ. Nếu trên dưới Diệp gia không thể thu liễm môn phong, tương lai tất nhiên sẽ rước lấy phiền toái.

Làm xong hết thảy, hần lại nghĩ tới ba nghĩa tử. Ba đứa bé sớm đã được đón vào Hầu phủ, thỉnh đông tịch giáo dưỡng, học tập đọc sách kỹ xạ. Lão đại tên cũ không lọt tai lắm, vì thế đặt tên mới là Diệp Khởi, lão nhị vốn tên là A Đỏ, Diệp Tiềm cho hần dùng từ đồng âm là Độ, đặt tên là Diệp Độ, lão tam tiếp tục sử dụng tên cũ, trở thành Diệp Mục.

Diệp Khởi trời sinh tính tình cô độc, nhưng thông minh lanh lợi, đọc sách kỹ xạ đều học tốt, càng thêm làm việc coi như trầm ổn, tuổi nhỏ như vậy, tu vi như thế, làm cho Diệp Tiềm rất vui mừng, cũng âm thầm kinh hãi. Diệp Độ văn tĩnh, yêu thích đọc sách, mà Diệp Mục bởi vì tuổi còn nhỏ, hoạt bát coi như trẻ nhỏ đáng yêu.

Diệp Tiềm nhìn bọn chúng, liền nhớ tới A Ly, vì thế đối với bọn trẻ tăng thêm vài phần yêu thích.

một ngày, hần đi đến viện mấy đứa trẻ ở, gọi bọn họ tới bên người, hỏi ngày thường ăn ở cùng với tiền đồ công khóa. Ba đứa trẻ lúc đầu đối đáp còn tương đối câu nệ, sau này thấy Diệp Tiềm tuy rằng là đại tướng quân thanh danh hiển hách, còn phong hầu tước, nhưng vẻ mặt ôn hòa, liền bắt đầu buông lỏng nói chuyện.

Diệp Mục cũng bắt đầu đặt câu hỏi, hần mở to mắt sáng, chạy tới lôi kéo góc áo Diệp Tiềm, dè dặt cẩn trọng nói: "Phụ thân, chúng ta có thể có mẫu thân?"

Diệp Tiềm sững sờ.

Diệp Mục ngây thơ nở nụ cười: "Ngài đã là phụ thân chúng ta, vậy ngài hẳn là có phu nhân đi, phu nhân ngài là mẫu thân của chúng ta a."

Diệp Tiềm nghe xong giải thích, nâng tay xoa tóc hắn, chỉ cảm thấy vào tay thật mềm mại, không giống ngày xưa khô héo, tức thời khẽ cười một tiếng nói: "A Mục, phụ thân chưa cưới vợ, cho nên không có phu nhân, các người không có mẫu thân."

Diệp Khởi tỉnh tỉnh cô lãnh, lúc này nghe Diệp Tiềm nói như vậy, không khỏi nhú mày nói: "Phụ thân là đại tướng quân, thanh danh hiển hách, tay cầm quyền cao, sao còn chưa cưới vợ?"

Diệp Tiềm nhú mày, ôn thanh hỏi lại: "Các người thật hi vọng có mẫu thân sao?"

Mấy đứa trẻ nhìn nhau, Diệp Mục lắc đầu: "không có, phụ thân ngài có thể thu dưỡng chúng ta, đã tốt lắm."

Diệp Độ luôn luôn trầm mặc bỗng nhiên mở miệng nói: "Phụ thân, ta muốn biết, ngài thu chúng ta làm nghĩa tử, cũng mời người dạy chúng ta, tương lai chúng ta nên báo ân đức ngài thế nào?"

Diệp Tiềm ngẩng đầu nhìn Diệp Độ, chỉ thấy trong mắt hắn lóe ra tò mò, không khỏi cười, có lẽ chỉ có đứa nhỏ, mới có thể hỏi vấn đề trực tiếp như thế.

Tức thời hắn trầm ngâm một lát, rốt cục đáp: "Nếu muốn báo đáp, ta hi vọng các người cường đại đứng lên, cũng đủ lực lượng bảo hộ thân nhân, gia nhân, còn có người thân yêu, không cần để bọn họ chịu khi dễ."

Diệp Tiềm nói tới đây, bỗng nhiên nghĩ tới một chuyện, trong lòng động một chút, nửa ngày sau rốt cục giọng nói thay đổi, lấy một loại ngữ khí mấy đứa trẻ hoàn toàn không hiểu nói: "Các người cũng nhất định phải nhớ kỹ, nhà của các người bị hủy diệt thế nào, thân nhân bị chịu khổ giết hại thế nào, đừng để tàn khóc như vậy phát sinh nữa."

Diệp Tiềm phong hầu vào mùa đông, đảo mắt đã đến tết, lại là lúc Vương hầu các nơi tiến đến Đôn Dương triều bái, vì thế Đôn Dương Thành phá lệ náo nhiệt. Lúc này trong hoàng cung đèn cung đình treo khắp nơi, cung nữ thị vệ đều mặc quần áo rực rỡ hẳn lên, mặt tường các nơi cũng đều sơn mới hoàn toàn.

Mùng một tháng giêng ở Chính Dương Điện cử hành triều bái, triều bái xong là hoàng đế thiết tiệc tối chiêu đãi bách quan và vương hầu các nơi. Đến buổi tối mừng hai, theo truyền thống các đời là gia yến hoàng đế chiêu đãi hoàng thân quốc thích và mỹ nhân phi tần trong cung.

Diệp gia là ngoại thích của hoàng hậu, đương nhiên cả nhà đều được mời. Diệp Tiềm từ lúc bước vào hậu điện thiết yến, liền có chút mất hồn mất vía, hẳn biết yến hội trọng như vậy, Triều Dương công chúa tất nhiên sẽ đến. Mà lúc này, cách lần trước nặng xa xa nâng chén với hắn đã mấy tháng.

Nhưng ai ngờ yến hội xong, Triều Dương công chúa vẫn chưa từng lộ diện. Diệp Tiềm trong lòng nghi hoặc, vừa đứng tan yến Hoàng thượng lại triệu kiến, liền thỉnh đại ca hộ vệ mẫu thân cùng các chị dâu hồi phủ, hẳn trực tiếp đi gặp Hoàng thượng. Ai ngờ Hoàng thượng lại nói có việc thương lượng, trực tiếp vào thiên điện Chính Dương Điện.

Ngoài thiên điện, Diệp Tiềm thấy A tỷ Trường Vân, Hú Nhi, lại quay đầu nhìn qua, đã thấy Triều Dương công chúa đang nắm tay A Ly ngồi một bên.

hắn nhấp môi, tay không tự giác nắm kiếm.

Hoàng thượng khẽ cười nói: "Diệp Tiềm, hôm nay có việc, trăm muốn thương lượng với người."

Diệp Tiềm nghe vậy, vội thu tay nói: "Hoàng thượng có việc, thỉnh phân phó một tiếng, Tiềm đương nhiên vượt lửa qua sông không chối từ."

Nhưng Hoàng thượng lại cười khẽ xoa tay nói: "không cần nói phiền toái như vậy, kỳ thực chính là việc rất nhỏ thôi."

Diệp Tiềm nhú mày, không hiểu.

Diệp Trường Vân bên cạnh nhẹ nhàng nở nụ cười: "Tiềm, hiện thời Hú Nhi đã gần bốn tuổi, gần đây càng bướng bỉnh, Hoàng thượng nghĩ, tiểu hài tử mỗi ngày ở Ngự Hoa Viên nghịch ngợm quá rồi, chẳng bằng đem khí lực không chỗ phát tiết dùng vào chính đạo, cho nên muốn người dạy cho hắn một ít bản lĩnh."

Hoàng thượng vừa cười vừa gật đầu nói: "Trường Vân nói đúng cực kỳ. Bất quá không riêng Hú Nhi, A Ly cũng muốn cùng thụ giáo." nói xong hắn đầu nhìn A Ly: "Người nhìn hắn, so với Hú Nhi còn nhỏ hơn nửa tuổi, nhưng hiện thời đã béo thành cục thịt, một bàn tay trăm cũng không nhắc lên nổi."

Diệp Tiềm nghe vậy ánh mắt hướng vào A Ly bên Triều Dương công chúa, chỉ thấy A Ly cả người đều là thịt, mềm mại trắng hồng, giống như bánh bao trắng mềm ngon nhất. một khuôn mặt mượt mà trong suốt, trên mặt hai tròng mắt hẹp dài hữu thần. Tóc mềm đen nhánh, vì tuổi nhỏ chưa búi tóc để chòm, chỉ quấn lên. Dù là một cục thịt, cũng là một cục thịt phần điều ngọc mài. Lúc này cục thịt ngọc đang nghịch ngợm nghiêng đầu đánh giá hắn.

Triều Dương công chúa ở bên cạnh nhú mày nói: "Nếu là một cục thịt, cũng rất tốt, ít nhất đỡ gây chuyện thị phi."

Diệp Tiềm nghe xong, trong lòng không hiểu, nghi hoặc nhìn phía Triều Dương công chúa.

Chương 58: Diệp Tiềm dạy con [2]

Triều Dương công chúa tránh ánh mắt hắn, miệng nhậm nhậm giải thích: "Hôm nay hắn ở trong ngự hoa viên, không có việc gì cầm đá ném khắp nơi, đập vào đầu một thị nữ, làm người ta chảy máu, sợ là từ đây phá tướng."

A Ly nghe mẫu thân nói như vậy, trong lòng có chút ủy khuất, quệt cái miệng nhỏ lầu bầu nói: "khôngphải ta, là Hú Nhi đánh."

Hú Nhi nghe hắn nói như vậy, cau mày rất là khó chịu, vội đứng lên phản bác: "không đúng, đá là A Ly ném, tuy rằng ta so với hắn lớn hơn nửa tuổi, nhưng mà khí lực không lớn, làm sao có thể ném xa như vậy?"

A Ly nghe xong, đôi con ngươi hẹp dài đã tròn xoe bốc hỏa: "Người sao có thể vu hãm ta như thế, rõ ràng là người ném!" nói xong giật khỏi tay Triều Dương công chúa, vung nắm tay nhỏ béo tròn về phía Thái tử Hú Nhi.

Triều Dương công chúa không giữ được, bị hắn kéo lao đảo.

Mà Hú Nhi bên kia cũng không phải ngồi không, hắn thấy A Ly vung nắm tay, nhất thời cũng giơ nắm tay lại, mắt thấy hai tiểu hài tử sẽ trợn mắt đánh một trận.

Diệp Tiềm thấy vậy, bước lên phía trước một bước, một bàn tay đỡ Triều Dương công chúa đứng không vững, tay còn lại đưa lên phía trước tóm A Ly. A Ly đột nhiên bị bắt, còn đang tức, bốn móng vuốt vung lên, hai cái chân béo đá ra, hai cái tay béo cào tới, dù sao cũng muốn dùng hết sức tấn công về Thái tử ca ca đáng giận.

Mà Hú Nhi cũng đồng thời bị hoàng đế Triệu Trệ bắt lấy, vẫn còn giãy dụa, Triệu Trệ không có cách nào, trực tiếp hung hăng đè xuống mặt đất, hắn mới thôi.

Tay Diệp Tiềm đỡ lấy Triều Dương công chúa, vừa đứng nắm vòng eo nàng.

Roi vào tay chỉ cảm thấy eo nhỏ thót tha, những năm tháng đó hoảng hốt quay lại, người nọ búi tóc phi vân cao quý điểm mị, thâm y yên la ôm vòng quanh dáng người linh lung nạm điệu, một cổ mùi thơm như đã từng quen biết ần ần úp lại.

Triều Dương công chúa nhú mày, đạm thanh nói: "Diệp tướng quân, đa tạ."

Diệp Tiềm trong lòng lạnh lẽo, buông tay giữ vòng eo nàng, buồn bã mất mát.

A Ly vẫn đang giãy dụa trên tay hắn, lúc này rốt cục phản ứng lại, quay đầu giơ chân cả giận nói: "Người là người phương nào, vì sao tóm lấy ta không tha?"

Hoàng đế Triệu Trệ đã chế trụ con trai của mình, tâm ngoan dùng chân đạp lên mặt đất để hắn giãy dụa, chỉ nhìn Diệp Trường Vân bên cạnh kinh hồn táng đảm. Lúc này ngẩng đầu, thấy A Ly kêu gào với Diệp Tiềm, tức liền hắc cười lạnh một tiếng nói: "hắn là Diệp tướng quân, chính là sư phụ kỳ xạ của ngươi và Hú Nhi, từ hôm nay, các ngươi đều phải nghe hắn dạy dỗ."

Hú Nhi trên đất cùng với A Ly bị Diệp Tiềm tóm trong tay đều sùng sốt, ào ào nhìn Diệp Tiềm. Hú Nhi bất mãn quệt quệt miệng, còn A Ly lại giận dữ trợn mắt nói: "Ta mới không cần người làm sư phụ ta!" nói đến đây, muốn tránh thoát, bất đắc dĩ tay Diệp Tiềm giống như kim sắt không thể thoát khỏi, hắn sột ruột, mở cái miệng nhỏ hồng nhuận phẫn nộ, mấy cái răng trắng bén nhọn hung hăng cắn cánh tay Diệp Tiềm.

Mọi người đều cả kinh, chỉ thấy A Ly tốc độ cực nhanh, mà Diệp Tiềm lại quá gần, sợ là Diệp Tiềm tất nhiên đã bị cắn.

Ai ngờ Diệp Tiềm lại nhanh chóng phản thủ, không đợi mọi người thấy rõ, hắn đã cầm chặt hai tay A Ly, A Ly xem thế này là muốn cắn không được, muốn chạy không xong, chỉ có thể giơ chân cẩu giận.

Hoàng đế Triệu Trệ lắc đầu thở dài: "hắn a, cũng không biết tính tình giống ai, quá mức dữ dằn, thật sự là khó có thể giáo hóa."

Triều Dương công chúa lúc này mắt lạnh nhìn chằm chằm con trai của mình, nhú mày khiển trách: "A Ly, ngươi rất kỳ quái."

A Ly thấy bản thân bị bắt, mà hoàng đế cứ cừu thúc thủ bàng quan, biết hắn sẽ không để ý mình, vội cầu cứu mẫu thân, nhuyển giọng làm nũng nói: "Mẫu thân, hắn tóm ta rất đau a, tay ta đã sắp đứt, mau cứu ta."

Triều Dương công chúa thu hồi ống tay áo, ngồi trên một chiếc ghế dài, A Ly cầu cứu cũng ngoảnh mặt làm ngơ.

A Ly ai oán nhìn mẫu thân, khuôn mặt nhỏ nhắn quả thực muốn khóc ra.

Diệp Tiềm thấy vậy, chung quy không đành lòng, rốt cục buông hẳn ra, nhưng tay Diệp Tiềm vừa buông lỏng, A Ly đã tung cả người quắp chặt lại, trong miệng còn kêu: "Ta phải bắt được ngươi!"

Diệp Tiềm không nghĩ tới hẳn bắt hảo như thế, bắt đắc dĩ đành phải túm hẳn lại.

Hoàng đế thấy vậy, cười ha ha: "A Ly, ngươi rất giỏi hoạt! Diệp tướng quân thả ngươi, ngươi lại lấy oán trả ơn."

A Ly lần này bị bắt, rốt cục đánh giá Diệp Tiềm một phen, biết mình không trốn được, tức thời cũng không trốn nữa, nghe hoàng đế cừu cừu nói như thế, có chút oan khuất nói: "Ta cũng không bảo hẳn thả, là tự hẳn thả ta... Đây là có xuất xứ, gọi là, là..." Lòng mảy nhỏ nhú lại bắt đầu nghĩ, cân nhắc nửa ngày, cũng không nhớ ra.

Hoàng thượng cười nói: "Binh bắt yếm trá!"

A Ly vội gật đầu: "Đúng đúng đúng, chính là cái này a!"

Hoàng thượng lắc đầu thở dài, vừa cười vừa thở dài: "Diệp Tiềm, ngươi xem, hai tiểu tử này đều bắt hảo, đặc biệt là A Ly, quả thực rất làm cho người ta đau đầu. Ta nghĩ cho bọn họ theo ngươi học tập công phu, thuận tiện ngươi cũng thay trầm dạy bọn họ quy củ." hẳn nghĩ nghĩ bổ sung thêm: "Cứ dựa theo phương thức ngày thường ngươi huấn luyện thuộc hạ là được, không cần khách khí."

Diệp Tiềm buông A Ly ra, ôm quyền cung thanh nói: "Vi thần tuân mệnh."

Triều Dương công chúa luôn thờ ơ lạnh nhạt, lúc này bỗng nhiên nhìn Diệp Tiềm nói: "Diệp tướng quân, làm phiền."

Diệp Tiềm nghe được lời này, trong lòng nóng lên, nhìn Triều Dương công chúa thật sâu, gật đầu nói: "Công chúa, khách khí."

Lúc này A Ly thật vất vả được tự do, ủy khuất động dậy tay nhỏ bị túm đỏ, chậm rãi cọ xát đến bên người mẫu thân làm nũng.

Diệp Trường Vân rốt cục cũng giải cứu được con trai mình Hú Nhi, lúc này thấy A Ly thần thái như vậy, không khỏi cười nói: "A Ly từ nhỏ tính tình mạnh mẽ, khí lực lại lớn, chăm chỉ học tập võ nghệ, nói không chừng tương lai giống Tiềm, trở thành một tướng quân ra trận giết địch, đến lúc đó tất nhiên có thể công thành chiếm đất, kiến công lập nghiệp."

Ngồi ở bên cạnh, Triều Dương công chúa nghe vậy, lại liếc Diệp Trường Vân, đạm thanh nói: "A Ly từ nhỏ là vương hầu, cả đời hưởng phú quý vô cùng, cần gì phải đi kiến công lập nghiệp? Còn nữa, ta chỉ có mình A Ly, chỉ mong hẳn cả đời bình an thôi, công danh hư vô không cần cũng được. hiện giờ đi theo Diệp tướng quân tập võ, cũng chỉ là hi vọng có thể ma luyện tính tình một chút, miễn ngày nào đó lại chọc tai họa."

Hoàng thượng nghe vậy, nhìn chằm chằm A ty mình nửa ngày, cười lắc đầu thở dài: "A ty, hóa ra nữ nhân làm mẫu thân rồi, ý nghĩ sẽ thay đổi."

Triều Dương công chúa nhún mày cười khẽ: "Đó là tự nhiên."

Diệp Trường Vân ngạc nhiên Triều Dương công chúa nói như vậy, trên mặt có chút ngượng ngùng, bắt quá đến cùng không nói cái gì.

Diệp Tiềm ở một bên lại nhìn về phía A Ly bên người Triều Dương công chúa, chỉ thấy hẳn mi nhỏ mắt nhỏ ủy khuất, cái miệng nhỏ nhắn giống như anh đào mềm mại, hai bàn tay béo nắn tay Triều Dương công chúa, dè dặt cẩn trọng làm nũng. Sau này phảng phất thấy sắc mặt Triều Dương công chúa hơi hòa hoãn, hẳn lập tức được một tác lại muốn tiến một thước, đem đầu nhỏ quân hai búi tóc chôn ở trong lòng Triều Dương công chúa, cọ xát làm nũng, mặt mày cũng không ủy khuất, bắt đầu làm ra vẻ tiểu hài nhi tươi cười vui vẻ.

Triều Dương công chúa ở trong ấn tượng Diệp Tiềm, trừ lúc trên giường, lúc khác luôn thanh lãnh đạm nhạt, nhưng lúc này cũng lơ đãng có ôn nhu mềm mại.

Diệp Trường Vân đang dỗ Hú Nhi, ngẩng đầu thấy Diệp Tiềm chỉ nhìn chằm chằm mẫu tử Triều Dương công chúa, liền nhẹ giọng nhắc nhở: "Tiềm, thời giờ không còn sớm, ngươi chừng nào thì ra cung?"

Qua tết âm lịch, Diệp Tiềm đã hai mươi một tuổi. Nam tử tuổi này, nếu ở Đại Viêm triều, hẳn là vài có vài đứa bé chạy xung quanh. Diệp phu nhân đối với hôn sự Diệp Tiềm rất là sốt ruột, lại tự mình tới cửa đến giục, đối với việc Diệp Tiềm thu dưỡng ba cô nhi, bà không thể chấp nhận: "Đều đã lớn, hiểu được việc, bọn họ tự nhiên biết ngươi không phải phụ thân ruột, đây là dưỡng thành bạch nhãn lang, trưởng thành sẽ bỏ đi."

Diệp Tiềm không muốn chọc mẫu thân thương tâm, nhưng hẳn càng không muốn nghe đề tài này, tức thời nhún mày nói: "Mẫu thân, bọn họ đều là cô nhi trong chiến loạn, không cha không mẹ. Còn nữa, dù có năng lực chạy thì thế nào, hiện thời con vẫn coi bọn họ làm hài tử thân sinh mà đối đãi."

Diệp phu nhân chỉ biết: "Được được được, ngươi có thể coi bọn họ thân sinh, nhưng ngươi không thể không cưới vợ a, ngươi xem nam tử Đại Viêm triều, lớn tuổi giống ngươi, lại đường đường là Viễn chinh hầu, sao có thể luôn lẻ loi một mình, bên người đến nữ nhân hầu hạ cũng không có!"

Diệp Tiềm không nói, chỉ cúi đầu xem sách trên án.

Diệp phu nhân lại khuyên: "Hoài Nhu quận chúa đã đợi ngươi ba năm, ngươi còn muốn chậm trễ người ta tới khi nào?"

Diệp Tiềm cười lạnh: "Ta không muốn nàng chờ."

Diệp phu nhân sốt ruột nói: "Nhưng người ta vẫn đợi người a, con ta tuần tú tuổi trẻ đầy hứa hẹn như thế, bao nhiêu nữ nhân yêu người, Hoài Nhu quận chúa này là một, nàng đã sớm nói, không phải người không gả."

Diệp Tiềm âm thanh lạnh lùng: "Ta đây cũng không có cách nào."

Diệp phu nhân nghĩ nghĩ nói: "Người vì sao không muốn cưới nàng, hay là người ghét bỏ nàng chỉ quận chúa, là muốn công chúa sao?"

Diệp Tiềm nghe lời ấy, trong lòng đột nhiên máy động.

Ai ngờ diệp phu nhân lại bắt đầu trái lo phải nghĩ, đếm đầu ngón tay cân nhắc: "Nhưng hiện thời trong cung công chúa tuổi tương đương chưa gả cũng không có, bằng không theo địa vị nhà chúng ta, dù cưới công chúa vào cửa cũng đủ tư cách a!"

Diệp Tiềm nghe xong, phiền muộn đứng dậy: "Mẫu thân, ngài rảnh rồi thì đi đùa hài tử nhà đại ca, hoặc là đi thưởng hoa xem trăng, đó đều tốt, vì sao phải ở trước mặt con lải nhải như thế?"

Diệp phu nhân lại vẫn không đi, chống quải trượng nói lời thâm thúy: "Tiềm, người hiện không muốn cưới vợ, trước ở trong phòng nạp mấy thiếp thất cũng tốt a!"

Diệp Tiềm phản cảm nhũn mảy: "Ta không thích."

Diệp phu nhân nói bóng nói gió: "Thu Nương bên cạnh người kia, ta xem vô cùng tốt, ôn nhu hiền thực, hầu hạ bên người lâu như vậy, không phải là người tốt sao?"

Diệp Tiềm lắc đầu nói: "Mẫu thân, ngài nghĩ nhiều."

Diệp phu nhân không thể nào, cuối cùng nói: "Ta mặc kệ, người đã không muốn Thu Nương, ta đây phải hỏi Trương Văn một chút, Hoài Nhu quận chúa khi nào thì gả đến nhà chúng ta!"

Diệp Tiềm nghe xong, nhớ tới quận chúa điều ngoa kia, càng đau đầu, nhưng đối với mẫu thân, hấn nóng không được, giận không được, càng lạnh không được, nhất thời cũng vô kế khả thi.

Hoài Nhu quận chúa từ ngày được thái hậu hứa hẹn, chờ ba năm, hiện giờ thấy đã đến lúc, liền vui vẻ tiến cung cầu kiến thái hậu: "Thái hậu nương nương, trong ba năm này ta luôn ở trong am ăn chay niệm phật, cầu lão nhân gia ngài thân thể khoẻ mạnh, trường mệnh trăm tuổi! lão nhân gia ngài cần phải làm chủ cho ta a!"

Thái hậu gần đây bị huynh trưởng các loại khuyến khích, đúng lúc cực kì bất mãn với Diệp gia, đối với Diệp Tiềm tự nhiên cũng không có hảo cảm gì, thấy Hoài Nhu quận chúa vẫn muốn gả cho Diệp Tiềm, không khỏi giận tái mặt nói: "Người cũng không cần phải một lòng gả cho Diệp Tiềm, nhìn Đôn Dương Thành này vương hầu đệ tử khác, chẳng lẽ thực không ai có thể so sánh được với hắn?"

Ai ngờ Hoài Nhu quận chúa lại nghiêm cẩn nói: "Thái hậu nương nương, ta đã ở trước mặt Phật Tổ phát thệ nguyện, nếu kiếp này không thể gả cho Diệp Tiềm, ta liền cắt tóc làm ni cô."

Thái hậu nghe vậy nhũn mảy: "Được, ai gia hỏi Hoàng thượng, thỉnh Hoàng thượng làm chủ!"

Hoài Nhu quận chúa vừa nghe rất vui mừng, bước lên phía trước thay thái hậu đắp chăn, trong miệng còn nịnh nọt: "Thái hậu nương nương, ngài với Hoài Nhu tốt nhất!"

Thái hậu lại lắc đầu, mát thanh nói: "Người cũng không cần ôm trông cậy quá lớn. hiện thời Hoàng thượng cánh cứng, sợ là không nghe lời, ai gia nói, người ta không nhất định nghe đâu!"

Hoài Nhu quận chúa không nghe thế sự, một lòng chỉ biết là Diệp Tiềm thế nào thế nào, nào biết hai năm phong vân trong Đôn Dương Thành này, tức thời chỉ cười ngọt ngào nói: "Thái hậu nói thế nào, Hoàng thượng vẫn luôn nghe ngài."

Tác giả có chuyện muốn nói: Tiểu kịch trường:

A Ly quay đầu giờ chân cả giận nói: "Người là người phương nào, vì sao túm lấy ta không tha?"

Diệp Tiềm: Ta là cha người, đương nhiên có thể giáo huấn người!

Đáng tiếc..... một câu sau tạm thời không thể nói.

Bạn đang đọc truyện *Diện Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 59

Đối với việc trở thành sư phụ thụ nghiệp của hai đứa bé Thái tử và Tiểu Hầu Gia này, Diệp Tiềm vạn vạn không nghĩ tới.

Đơn giản chỉ Hú Nhi cũng thôi, đây vốn là hài tử của thân tỷ hần, cơ hồ là tương lai tỷ tử Diệp Trường Vân cả đời trông cậy vào, cũng là chỗ dựa của toàn bộ gia tộc Diệp gia. Vào lúc thích hợp phải bắt đầu uốn nắn, không để cây non này lớn sai, đây là trách nhiệm Diệp Tiềm không thể chối từ.

Nhưng giờ thêm một A Ly, làm cho Diệp Tiềm bỗng chốc bó tay bó chân. A Ly kia, hần gặp vài lần từ xa, luôn không đành lòng nhìn kỹ, tiếp xúc duy nhất là lần mất tích ở hậu hoa viên. Trước kia hần cho rằng đây là một đứa nhỏ nhu thuận đáng yêu, làm cho người ta muốn thương yêu trong tâm khảm, cũng là một khát vọng hần không thể nói, chỉ có ở trong mộng.

Nhưng chuyện lần này, khiến hần hiểu, quả nhiên hết thảy tốt đẹp chính là nhìn từ xa thôi. Đứa bé được nữ tử dặt tay kia lại bất hảo bất tuân như vậy.

Trong thao luyện trăng nho nhỏ ở ngự hoa viên, khi Diệp Tiềm đứng trước mặt hai đứa bé, nhìn bọn họ dùng con ngươi non nớt phòng bị nhìn hần, hần càng cảm thấy trọng trách nặng nề trên vai. Nếu dạy không tốt, đừng nói Hoàng thượng, hoàng hậu cùng thái hậu, ngay cả Triều Dương công chúa sau lưng A Ly, hần cũng không dám đối mặt.

Hú Nhi và A Ly trước đó vài ngày còn sắp giờ quả đấm muốn đánh nhau, hiện thời sớm đã thân mật tay nắm tay cùng một chiến hào. Hai cái đầu nhỏ sát vào nhau, ngẩng đầu cẩn thận nhìn Diệp Tiềm, nhìn một lát, đã thấy Diệp Tiềm không có biểu cảm gì, A Ly vụng trộm nói với Hú Nhi: "Đừng sợ, hần không dám làm gì ngươi, ngươi là Thái tử, trên đời này trừ Hoàng thượng cửu cửu, ngươi là lớn nhất!"

Hú Nhi lo lắng nhíu mày, nhỏ giọng nói: "Nhưng hần là cửu cửu ta a." Hú Nhi tuy có chút bất hảo, nhưng có kinh nghiệm mẫu thân dạy, biết không có cửu cửu thì không có mình, hần và cửu cửu vinh nhục cùng chung. Cửu cửu giáo huấn cháu, hần là có thể.

A Ly hừ một tiếng: "hần cũng không phải cửu cửu ta! Ta tuy rằng không phải Thái tử, nhưng mẫu thân ta là công chúa, nếu hần dám đối phó ta, ta sẽ đi khóc cho mẫu thân xem, mẫu thân mặc kệ, ta đi chỗ hoàng mẫu khóc, xem đến lúc đó hần làm sao."

Hú Nhi nghe xong lời A Ly nói, nhất thời lo lắng, vì thế kéo tay A Ly, tiến lên lạnh lùng hô: "Sư phụ, hôm nay chúng ta phải làm gì?"

Diệp Tiềm đương nhiên nghe rõ bọn họ khe khẽ nói nhỏ, không khỏi cảm thấy buồn cười, trên mặt cũng không nghiêm túc giống như lúc trước, bắt đầu hiện ra nhàn nhạt tươi cười.

A Ly sát ngôn quan sắc, nhìn ra biến hóa, nhất thời cười rộ: "Sư phụ, không bằng ngươi dạy ta dùng kiếm đi!"

Diệp Tiềm biết Hoàng thượng nói hần dạy hai đứa bé công phu kỳ lạ, kỳ thực đơn giản là mượn cơ hội này ma luyện tính tình bọn họ thôi. Phải biết rằng hai hài tử này chỉ gần ba tuổi và hơn ba tuổi, cánh tay căng chân vừa ngắn vừa mập, toàn bộ đều mềm yếu, sao có thể cưỡi ngựa kéo cung, nay còn một lòng muốn múa kiếm? Là hần múa kiếm?

Tức thời hần hơi trầm ngâm, nhân tiện nói: "Nếu muốn học võ công, việc thứ nhất phải làm là đứng tấn, đứng tấn tốt rồi, mới có thể bắt đầu học sử dụng kiếm."

A Ly nghe xong, rất thất vọng, khuôn mặt nhỏ nhăn kéo xuống: "Đứng tấn có ích lợi gì?"

Diệp Tiềm đáp: "Đứng tấn là môn công phu cơ bản thứ nhất người luyện võ phải tu luyện, là luyện tập tinh, khí, thần. Chỉ có luyện tốt đứng tấn, mới có thể tiến triển về cưỡi ngựa bắn tên múa đao đấu kiếm. Nếu không luyện đứng tấn, hết thảy võ nghệ đều giống như xây nhà trên không, xây cầu trên cát, là hư vô, không có căn cơ, gió thổi nhà đổ, nước trôi cầu hủy, bất quá là cách một tầng công phu."

A Ly và Hú Nhi nghe xong, cũng không thể ngừng nhăn mày, một khuôn mặt khóc đáng thương.

Diệp Tiềm nói xong, nhìn hai người bọn họ, hỏi: "Các ngươi nguyện ý chỉ học một ít công phu túi da hồ lộng cha mẹ, hay muốn học bản lĩnh vững chắc đây?"

A Ly vội gật đầu, vung cánh tay nhỏ rất tròn có khí thế nói: "Ta tự nhiên là muốn học tập bản lĩnh thực thụ!"

Hú Nhi cũng vội hô theo: "Ta giống A Ly."

Diệp Tiềm vừa lòng gật đầu: "Được, các ngươi đã đồng ý, hôm nay chúng ta bắt đầu luyện tập đứng tấn đi."

Tức thời Diệp Tiềm giảng giải tư thế cho hai hài tử, dạy bọn họ luyện tập, lại đỡ bọn họ sửa tư thế. Lúc bắt đầu, hai hài tử bởi vì mới mẻ, thật sự có thể giả khuôn giả thức giữ cánh tay căng chân nép, nghẹn mặt đỏ đứng tấn. Nhưng lâu dài, bọn họ bắt đầu về mặt cầu xin, chịu không nổi.

A Ly kêu to đứng lên trước: "không được a, Diệp Tiềm, ta không được, ta không luyện!" nói xong đặt mông ngã trên đất.

Hú Nhi thấy vậy, cũng ngã theo trên mặt đất.

Diệp Tiềm nhíu mày, lạnh giọng hỏi: "A Ly Tiểu Hầu Gia, xin hỏi ngài vừa rồi nói ta cái gì?"

A Ly vuốt lông mày, tức giận nói: "Tự nhiên gọi người là Diệp Tiềm, thế nào, không phải tên người thế sao?"

Diệp Tiềm cười lạnh: "Xem ra trước khi người đứng tấn, phải học cái gì là tôn sư trọng đạo."

A Ly hừ một tiếng, xoay đầu đi, khinh thường nói: "Ta sẽ không học!"

Hú Nhi thấy Diệp Tiềm sinh khí, vội đáp: "Su phụ, a cữu, đừng nóng giận, A Ly chỉ nói đùa." Hú Nhi từ nhỏ được mẫu thân dạy, phải nghe lời cữu cữu, phải tôn trọng cữu cữu, nên hẳn ở trước mặt Diệp Tiềm có vài phần khiếp ý.

Diệp Tiềm cũng không nghe, lạnh giọng ra lệnh: "Đứng lên!" Hú Nhi ở trong quân doanh huấn luyện quân sĩ đã quen, ra lệnh một tiếng, cũng không giận tự uy, nghe được hai đứa bé đều sùng sột.

A Ly từ nhỏ tính tình cương liệt, lại được mọi người sùng ái, đừng nói đến ai khác, ngay thái hậu và đương kim Hoàng thượng đều ngoan ngoãn chiều chuộng hẳn, chưa từng có ai giống Diệp Tiềm dám nói với hẳn như vậy, vì thế hẳn ngỡ ngàng, rồi nổi giận. Tức thời hận cũ hận mới cùng đến, bắt đầu khóc lóc om sòm lăn lộn trên mặt đất, cuộn thân mình thành một cục thịt, vừa lăn lộn vừa gào thét phẫn nộ: "Ta không đứng dậy, cứ không đứng dậy, người có thể làm khó dễ ta sao, chẳng lẽ người còn dám đánh ta sao? Người thấy mẫu thân ta không ở đây thì đánh ta? Người khi dễ tiểu hài tử!" Vừa la hét, vừa vụng trộm nhìn phản ứng của Diệp Tiềm bên này.

A Ly nắm chắc, một chiều này ở nhà hẳn đã nghĩ sẽ xuất ra, hẳn cũng không tin chiều này vừa ra, Diệp Tiềm kia thật dám làm gì hẳn.

Ai ngờ Diệp Tiềm mặt lạnh lẽo nhìn hẳn một lát, liền gọi Hú Nhi: "Hú Nhi, người muốn tiếp tục luyện đứng tấn, hay là muốn học A Ly Tiểu Hầu Gia, luyện tập lăn lộn?"

Hú Nhi ánh mắt mở to nhìn A Ly lăn trên đất, nhìn lại cữu cữu nghiêm túc, yếu ớt nói: "Vậy ta đứng tấn thôi."

Diệp Tiềm vừa lòng gật đầu: "tốt." không hổ là cháu hẳn.

Vì thế Hú Nhi được Diệp Tiềm nhẫn nại chỉ bảo, tiếp tục đứng tấn, còn Diệp Tiềm ở một bên giải thích yếu lĩnh cơ bản về đứng tấn, cùng với rất nhiều ưu điểm.

Đáng thương Tiểu Hầu Gia A Ly lúc này đã lăn đến đầu tóc tán loạn, cả người quần áo đều đầy cỏ rác bùn đất, hẳn quả thật có chút mệt mỏi, nhưng nhìn trộm xem hướng Diệp Tiềm, bộ dáng vẫn không chút nào chịu thua, trong lòng hẳn có chút uể oải, nhằm chán lăn lộn rồi, rốt cục sờ cái móng đã phát đau, mắt mặt dừng lăn lộn.

Nhưng hẳn nhìn bên chỗ Diệp Tiềm, cậu cháu hai người một học một dạy rất nhập tâm, căn bản không có ý tứ quan tâm hẳn a, cũng không ai gọi hẳn đứng lên. hẳn ngược lại không thể đứng lên, đành phải tiếp tục nằm ở đó, ngón tay mập mạp nhằm chán cào đất bùn, tha thiết mong chờ nhìn phía bên này.

Diệp Tiềm kỳ thực vừa giảng giải cho Hú Nhi, vừa chú ý động tĩnh A Ly bên này, thấy hẳn đã dừng động tác, cho rằng một lát sau sẽ tự đứng dậy, nhưng ai biết này tuổi dù nhỏ, nhưng hẳn rất có tí khí, nằm ở đó vẫn không nhúc nhích, chỉ nhìn khắp nơi.

Sau thời gian nín thở hương, ngay lúc A Ly Tiểu Hầu Gia nằm đến đau lưng, phiền chán muốn tự ngồi dậy, Diệp Tiềm rút cục đi tới trước mặt hẳn.

Diệp Tiềm từ trên cao nhíu mày nhìn xuống tiểu nam hài khóc lóc om sòm trên đất, ngưng mắt xem mặt mày hẳn, trừ bỏ một đôi mắt lớn lên cực kỳ giống Triệu Dương công chúa, chỗ khác lại không có gì tương tự.

Có lẽ không giống nhất chính là tính cách, Triệu Dương công chúa tuy rằng lãnh bạc lạnh lùng, nhưng trước giờ lại không phải tính tình dữ dằn quật cường đâu.

Diệp Tiềm bỗng nhiên nhớ lại Hoài An Hầu có duyên gặp mặt mấy lần, chẳng lẽ A Ly lại giống ông ta sao? Nhưng Hoài An Hầu rõ ràng là nho nhã ôn hòa.

A Ly thật vất vả đợi đến Diệp Tiềm đi đến trước mặt, cho rằng hẳn sẽ gọi mình đứng lên, tức thời lại kiêu căng phớt mắt nhìn, lỗ tai dựng thẳng nghe ngóng. Nhưng ai biết chờ mãi không được, lại chờ cũng không được, cuối cùng bất đắc dĩ, tự nhảy lên, trừng mắt nói: "Người đến cùng muốn ta nằm tới khi nào?"

Diệp Tiềm thấy hẳn giống như một con thỏ béo nhảy bật lên cũng bất ngờ, lại nhìn trên gò má lông mi hẳn đều dính cỏ, lại còn bộ dáng béo tròn hùng hổ, trong lòng muốn cười, bất quá vẫn ra vẻ nghiêm túc ban mặt, quay đầu hỏi Hú Nhi: "Hú Nhi, ta từng bắt A Ly Tiểu Hầu Gia nằm trên mặt đất sao?"

Hú Nhi nhu thuận lắc đầu: "Su phụ, không có."

Diệp Tiềm quay đầu nhìn A Ly, nghiêm trang hỏi: "A Ly, ai muốn người nằm trên mặt đất?"

A Ly tự biết đuối lý, hừ một tiếng, xoay đầu đi.

Diệp Tiềm thấy hần không còn già mồm át lễ phải, cũng không bỏ đá xuống giếng, nhân tiện nói: "A Ly, ngươi cùng Hú Nhi tiếp tục luyện tập đứng tấn, thế nào?"

A Ly lắc bả vai, ra vẻ bất đắc dĩ giật giật lông mày: "Được rồi, ta đây cho ngươi mặt mũi."

Ngay lúc Diệp Tiềm dạy hai hài tử, Hoàng thượng đang ở Trường thọ trong cung, bị thái hậu lạnh lùng chất vấn.

Hoàng thượng nhìn trái nhìn phải, có chút bất đắc dĩ nói: "Diệp Tiềm người này cố chấp, cho nên mãi không thành hôn. Bất quá giờ mẫu hậu tự nhắc tới, vậy dù hần có ngoan cố, trăm cũng sẽ lệnh cho hầnhanh chóng thành thân, mẫu hậu nghĩ thế nào?"

Thái hậu nghe xong, sắc mặt hơi hòa hoãn: "Trệ nhi, con có thể minh bạch là tốt nhất. Diệp Tiềm kia, ai gia tuy rằng nhìn như cẩn thận, khiêm tốn, nhưng trong khung tâm cũng thật lớn! hiện thời Diệp gia bọn họ thế lực từ từ lớn mạnh, con làm hoàng đế, đương nhiên cũng phải tính toán trong lòng."

Hoàng thượng vội cười làm lành, liên tục đáp phải.

Thái hậu vừa lòng gật đầu, chợt nhớ tới cái gì nói: "Kỳ thực ai gia giúp ngươi tứ hôn cho Diệp Tiềm, vì còn có một việc, trong lòng luôn nghi hoặc."

Hoàng thượng nghe xong, có chút không hiểu, bước lên phía trước nói: "Mẫu hậu có việc, thỉnh cứ nói, trăm đương nhiên làm theo ý tứ mẫu hậu."

Thái hậu chậm rãi lắc đầu, thờ dài nói: "Cũng không phải đại sự gì, nhưng A tỷ con tính tình con cũng biết, chuyện của nàng cho tới bây giờ cũng không nói với ai gia, ai gia cũng không thể hỏi. Ai gia gần đây luôn lo lắng cho nàng, bởi vì ai gia nghe được một ít tin đồn, nói là Diệp Tiềm trước kia thế nhưng cùng nàng có chút quan hệ."

Hoàng thượng vừa nghe, mặt lộ vẻ kinh ngạc, vội hỏi: "Mẫu hậu, đây là tin tức nơi nào nghe đến, thật sự quá mức vớ vẩn!"

Thái hậu sắc mặt không vui, trừng mắt nhìn Hoàng thượng một cái nói: "Ngươi đừng hỏi, mau chóng tứ hôn cho Diệp Tiềm đi."

Vì thế một ngày, Diệp Tiềm bỗng nhiên bị Hoàng thượng triệu đến, lúc đầu hần vẫn chưa nghĩ nhiều, nhưng ai biết vừa vào ngự thư phòng, thiên tử như có dăm chiêu nhìn hần nửa ngày, sau đó bỗng nhiên mở miệng nói: "Diệp Tiềm, ngươi năm nay đã hai mươi mốt, quả thật cũng nên thành thân. Đại học có viết, tu thân tề gia trị quốc bình thiên hạ, ngươi đến nhà cũng không có, thì làm sao thay trăm bảo vệ xã tắc, bình định tứ hải đây!"

Diệp Tiềm vừa nghe, trong lòng không hiểu, vội hỏi: "Hoàng thượng, mặt tướng --"

Ai biết Hoàng thượng lại khoát tay chặn lại, lấy ngữ khí không được xen vào nói: "Trăm cho ngươi tùy ý thành hôn với Hoài Nhu quận chúa."

Diệp Tiềm nhú mày, tiến lên một bước, quỳ xuống đất, trầm giọng nói: "Hoàng thượng, mặt tướng không thể tiếp chỉ!"

Hoàng thượng vừa nghe, trên mặt không vui, nói: "Diệp Tiềm, ngươi cũng dám kháng chỉ!"

Diệp Tiềm ôm quyền, kiên định nói: "Thỉnh Hoàng thượng xử phạt là được."

Hoàng thượng nhìn Diệp Tiềm một cái, ánh mắt thâm trầm nói: "Ngươi không cần kháng chỉ ngay, đi về úp mặt vào tường sám hối mấy ngày, rồi quyết định không muộn!"

Về đến nhà, Diệp Tiềm nghĩ mãi không xong, vì sao Hoàng thượng lúc trước luôn luôn che chở mình bỗng nhiên hạ một đạo thánh chỉ như vậy?

Mà ngay lúc hần nhú mày trầm tư, bỗng nhiên nghe bên ngoài có tiếng tranh cãi ầm ĩ, sau đó nghe được tiếng thị vệ chung quanh khiển trách, còn có Thu Nương kêu đau. Diệp Tiềm vội đẩy cửa sổ nhìn ra phía ngoài, lại thấy Hoài Nhu quận chúa hùng hùng hổ hổ, lông mày mang lửa giận, bị giận đàn xen đứng ở trong đình viện. Bên cạnh nàng, Thu Nương chật vật ngã sấp xuống, quần gia trong phủ gấp rút tới nâng.

Hoài Nhu quận chúa thấy Diệp Tiềm, cắn môi chăm chú nhìn hần một lát, rốt cục mở miệng nói: "Diệp Tiềm, ngươi vì sao không đồng ý cưới ta?"

Diệp Tiềm thấy nàng như thế, trong lòng càng phản cảm.

Kỳ thực tính tề xem mặt mày, Hoài Nhu quận chúa giống Triệu Dương công chúa đến ba bốn phần, nhưng tướng mạo tương tự tính cách bất đồng, ngược lại khiến hần không thích nổi. hiện giờ mặc dù đã là viễn chinh hầu, nhưng với hạ nhân thị vệ hay dân chúng phổ thông, bao giờ hần cũng giữ vẻ mặt ôn hoà. Nhưng với quận chúa này, tới bây giờ hần cũng không giả vờ nổi. Tức thời hần chán ghét nhú mi, cười lạnh một tiếng: "Ta không đồng ý cưới ngươi, nên ngươi dùng biện pháp buộc Hoàng thượng tứ hôn sao?"

Hoài Nhu quận chúa cao ngạo ngẩng đầu lên: "Diệp Tiềm, ngươi thật to gan, chẳng lẽ còn muốn kháng chỉ không tuân sao?"

Diệp Tiềm cũng không nhìn nàng, chỉ đẩy cửa đi ra, đi đến bên người Thu Nương, vươn bàn tay to đỡ nàng đứng lên.

Thu Nương bởi vì ngăn trở Hoài Nhu quận chúa, mà bị dũa man đẩy ngã xuống đất, rất chật vật, hoảng hốt thấy bàn tay to hữu lực của Diệp Tiềm đưa đến, trong lòng có chút cảm động, vội vươn tay tóm lấy.

Nhưng Hoài Nhu quận chúa thấy tình cảnh như vậy, trong mắt bốc hỏa, tiến lên một bước, chen chân đá vào, giọng căm hận nói: "Ngươi không đồng ý cưới ta, vì trong tâm có một tiện nô sao?"

Diệp Tiềm nghe nói như thế, quay lại, con ngươi lạnh như băng thẳng tắp nhìn chằm chằm Hoài Nhu quận chúa, khí thế lạnh thấu xương làm cho Hoài Nhu quận chúa sùng sốt, chỉ ngơ ngác lui về phía sau một bước.

Diệp Tiềm nắm chặt tay, thu hồi ánh mắt, cúi đầu kéo Thu Nương bên cạnh, đậm mặc mà xa lạ nói: "Diệp Tiềm hôm nay mặc dù phong hầu bá tướng, nhưng ngày xưa cũng chỉ giống như Thu Nương là một tiện nô thôi, khó có thể xứng đôi với quận chúa cao quý, còn thỉnh quận chúa đừng có dây dưa."

Hoài Nhu quận chúa trừng lớn hai mắt, kinh ngạc nhìn Diệp Tiềm, thật lâu sau trong mắt to trong suốt chậm rãi chảy lệ: "Ngươi, ngươi biết rõ không phải ta nói ngươi, vì sao lại nói như vậy? Ta chờ ngươi ba năm, đổi lại ngươi lạnh lùng như thế sao?"

Diệp Tiềm thấy chân Thu Nương bị trầy da, nhân tiện nói: "Trở về phòng, bảo thị nữ bôi thuốc giúp ngươi."

Thu Nương vài năm nay luôn luôn tận tâm hầu hạ bên người Diệp Tiềm, nhưng chưa khi nào Diệp Tiềm đối đãi cẩn thận như thế, tức thời càng cảm kích không thôi, rung rung nói: "Ta không sao, tướng quân."

Nhưng về mặt này xem trong mắt Hoài Nhu quận chúa, cũng là lưỡng tình tương duyệt, nước mắt nàng rót cục bùm bùm rơi xuống, khóc nức nở nói: "Ngươi không đồng ý cưới ta, có phải trong lòng ngươi đã có người khác không?"

Diệp Tiềm không kiên nhẫn nói: "Phải. Trong lòng ta có người khác, luôn luôn có, chưa bao giờ quên. Trừ nàng, ta sẽ không cưới bất kì ai."

Hoài Nhu quận chúa nghe vào tai, nhìn Diệp Tiềm, lại nhìn Thu Nương, rót cục đậm chân, giọng căm hận nói: "Ngươi cho là ngươi sẽ được đền bù mong muốn sao? Ta nói cho ngươi, Diệp Tiềm, ngươi mơ tưởng! Ta tuyệt đối sẽ không cho ngươi như nguyện!" nói xong, nàng dùng tay áo lau nước mắt, nhanh chân chạy đi.

Thu Nương bên cạnh yên lặng nhìn chằm chằm Diệp Tiềm, đã thấy sắc mặt hần lãnh ngạnh nhìn nơi nào không biết. Đột nhiên, nàng nhớ vài năm trước, hần ở trong mộng gọi một cái tên.

Cho rằng bất quá là gọi trong mộng, cho rằng bất quá là trùng hợp, hiện giờ mới biết, thật sự là sai mười phần.

đã nhiều ngày Diệp Tiềm cũng không vào triều, cũng không đi Thu lâm uyển luyện binh, chỉ một lòng buồn bã ở nhà, như Hoàng thượng nói bẽ môn tư quá. một ngày, trong cung đến báo lại, nói là Tiểu Thái tử và Tiểu Hầu Gia muốn luyện võ, tại sao không thấy sư phụ đến truyền thụ võ nghệ?

Diệp Tiềm nhớ tới bộ dáng hai đứa bé trộm dùng mảnh kói, biết bọn họ đâu muốn luyện võ, nói không chừng lại có chủ ý quý quái gì thôi. Bất quá hai đồ nhi cho mời, hần cũng không chối từ, lên ngựa đi thẳng vào trong cung.

Đợi đến Trường thọ điện, nhìn thấy hai đứa bé, chỉ thấy bọn họ nhu thuận đứng ở đó, đang chờ mình.

A Ly tiến lên một bước trước, hai cái tay béo ôm thành quyền, rất có bộ dáng nói: "Sư phụ, hôm nay ta và Hú Nhi nghe lão thái giám nói chuyện xưa, mới biết làm đồ nhi đều phải kính trà sư phụ, cho nên hôm nay chuẩn bị chút trà, thỉnh sư phụ xin vui lòng nhận cho."

Diệp Tiềm nhủ mảy: "Cái này cũng không cần, các ngươi một là Thái tử, một là Hầu gia, có thể miễn."

A Ly lại cười đến hai mắt sáng bừng: "không thể miễn, không thể miễn, nhất định phải có."

Hú Nhi nói theo: "A Ly nói đúng, đây là không thể miễn."

nói đến đây, A Ly đã từ trong tay thị vệ lấy ra một ly trà nóng bốc hơi, tự mình đưa tới tay Diệp Tiềm, cười đến tươi ngọt vô tà: "Sư phụ, thỉnh uống trà."

Diệp Tiềm không nghi ngờ hần, liền tiếp nhận.

A Ly và Hú Nhi liếc nhau, cùng kêu lên giòn tan: "Sư phụ, thỉnh uống trà."

Diệp Tiềm trong lòng nổi lên nghi hoặc, chậm rãi thử một ngụm trà.

A Ly và Hú Nhi lại liếc nhau, trong mắt đều là hưng phấn, hưng phấn tỏa sáng. A Ly nhếch miệng cười tiến lên, khó nén sốt ruột lôi kéo vạt áo Diệp Tiềm, đem thân thể béo tròn xoay giống như ma hoa, trong miệng vẫn làm nũng nói: "Sư phụ, sư phụ, trà uống được không a?"

Diệp Tiềm trên mặt không biểu cảm gì, ánh mắt cúi xuống nhìn A Ly.

A Ly tiếp tục cười, cười đến cả tám cái răng trắng nhỏ đều lộ ra ngoài: "Sư phụ, đây là A Ly tự mình ngâm trà cho người, uống được không a?"

Diệp Tiềm gạt đầu, phun ra hai chữ: "uống ngon."

Hú Nhi bên cạnh, mở to hai mắt nhìn, nuốt nuốt nước miếng.

A Ly lôi kéo cánh tay Diệp Tiềm, còn đem khuôn mặt nhỏ nhắn tựa vào ống tay áo Diệp Tiềm, vui vẻ nói: "Sir phụ, khó được người không ghét bỏ A Ly ngâm trà khó uống, nhất định phải uống hết a!"

Diệp Tiềm nghe vậy, nâng tay uống một hơi cạn sạch nước trà, uống xong, lạnh nhạt nhíu mày nói: "Còn sao?"

Hú Nhi khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn A Ly, ghen cái miệng nhỏ nhắn không dám nói lời nào.

A Ly tề mi lộng nhãn ý bảo.

Hú Nhi bất đắc dĩ, đành phải nói: "Còn..."

A Ly vội hô: "Hú Nhi ca ca, vừa rồi là ta kính trà, hiện tới lượt ngươi."

Hú Nhi đành phải kiên trì, từ trong tay một thị vệ khác tiếp nhận một ly trà, nom nớp lo sợ đưa tới tay Diệp Tiềm.

Diệp Tiềm tiếp nhận, tiếp tục uống một hơi cạn sạch.

Hú Nhi nhìn ngẩn người, A Ly nhìn miệng đều há ra.

Diệp Tiềm cúi thấp lưng, từ trong lòng lấy ra một cái khăn đưa cho A Ly: "Chảy nước miếng, lau đi."

A Ly sờ cằm, quả nhiên đúng vậy, nước miếng trong suốt đã rơi trên quần áo.

Buổi chiều, A Ly vẫn giữ chuyện này, cho nên Triều Dương công chúa nói chuyện với hắn, hắn đều không yên lòng.

Triều Dương công chúa sờ sờ trán hắn, ôn thanh nói: "không sinh bệnh, thế nào lại choáng váng?"

A Ly bỏ nhào vào trong lòng mẫu thân cọ xát, vừa cọ vừa nói: "Mẫu thân, người nói Diệp Tiềm có phải hắn có chút kỳ quái không phải?"

Triều Dương công chúa nghe vậy sững sốt, cúi đầu nhìn chằm chằm con trai của mình, ôn nhu hỏi: "Thế nào không bình thường?"

A Ly nhướn mày lên hoang mang không hiểu: "hắn giống như không sợ mặt!"

Triều Dương công chúa nghe xong, nhíu mày nói: "không sợ mặt?"

A Ly đi đến trên đùi mẫu thân, tìm vị trí tốt nhất, thư thư phục phục ngồi yên, thế này mới thì thì vào tai mẫu thân, đem việc ban ngày nói một lần, sau khi nói xong tiếp tục buồn bực: "Trong ấm trà cho rất nhiều muối, ta à Hú Nhi đều thử qua, thử một ngụm cũng phải phun, thế nào hắn có thể uống hai chén?"

Triều Dương công chúa nghe xong, mày nhăn chặt nhanh: "A Ly, con rất nghịch ngợm, sao có thể hồ nháo như thế!"

A Ly thấy mẫu thân không vui, vội dùng tay nhỏ bé mập mập ôm cổ mẫu thân, lại dùng cái miệng phấn nộn ướt sũng nịnh nọt hôn vài cái trên má mẫu thân, lúc này hắc hắc cười nói: "Mẫu thân đừng giận A Ly, dù sao Diệp Tiềm cũng không có việc gì."

Nhưng ai biết biện pháp ngày xưa thử một lần là được, hôm nay lại rất không hiệu nghiệm, mẫu thân vẫn banh mặt như cũ, xem ra rất là không vui.

hắn quệt miệng, trong lòng cũng có chút ủy khuất: "Mẫu thân, nhưng Diệp Tiềm khi để A Ly..."

hắn còn chưa dứt lời, Triều Dương công chúa hừ một tiếng, nhíu mày, mát đậm nói: "Về sau không được gọi thẳng tên."

A Ly quệt phấn môi, không tình nguyện nói: "Vậy nên gọi là gì a?"

Triều Dương công chúa cúi mắt suy nghĩ, đậm nhạt nói: "Gọi là Diệp tướng quân."

A Ly quệt miệng: "Mẫu thân sao lại giúp người kia nói chuyện, có phải không thích A Ly không?" nói xong nhìn trộm mẫu thân, trong lòng rất không hiểu, cảm thấy mẫu thân này đối đãi với Diệp Tiềm không giống người khác.

Triều Dương công chúa sờ sờ lên sợi tóc mềm của con trai, hừ một tiếng, rốt cục cười nói: "Nếu con không bướng bỉnh như thế, mẫu thân đương nhiên thích con hơn."

Lúc đôi mẫu tử này nhân thoại về Diệp tướng quân, Diệp tướng quân không sợ mặt trong truyền thuyết đang vừa đọc binh thư, vừa uống hết ly nước

này đến ly nước khác.

Thu Nương hầu hạ bên cạnh nhìn cũng nhăn mày lại: "Tướng quân, người làm sao vậy?" đã uống đến hai ấm nước trà!

Con người Diệp Tiềm cũng không nâng lên, đạm thanh nói: "không việc gì."

Thu Nương ánh mắt gian nan đi đến ấm trà đã thấy đầy, nhấp môi, thử thăm dò mở miệng nói: "Vậy, ta lại ngâm một ấm trà đến cho người?"

Diệp Tiềm cúi xuống lật sách, trầm ngâm một lát nói: "không cần nước trà, ta muốn nước trắng."

Thu Nương nhú mày, gian nan gạt đầu: "được..."

Tác giả có chuyện muốn nói: Vì sao Diệp Tiềm không ra nhìn A Ly giống ai. Kỳ thực là vì hán chưa thấy Triệu Dương công chúa lúc còn trẻ, càng chưa thấy chính bản thân mình từ nhỏ chịu đủ khuất nhục đè nén mà không thể không thu liễm tâm tính cẩn thận nhẫn nại.

Ngược Diệp Trường Vân là sớm muộn, ngọt ngào là rất nhanh, tiếp theo Hoài An Hầu sinh bệnh, lại tiếp theo hán là sẽ chết thôi.

Bạn đang đọc truyện *Diện Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Diệp Tiềm hứa hẹn

Hoài Nhu quận chúa khóc trở về, Thường Châu Vương phi nhìn có chút đau lòng, ôm nữ nhi đau mắt Diệp Tiềm một phen, tiếp theo lại bắt đầu mắng Thường Châu Vương, nói đường đường là vương hầu thiên gia, nữ nhi bảo bối bị khi dễ, hán thế nào đến cái rắm đều không biết phóng, chẳng lẽ thực sợ ngoại thích tân quý đó sao.

Thường Châu Vương cũng cảm thấy mười phần ghen khuất, việc này liên quan gì đến hán a, lúc đầu hán đã nói Diệp Tiềm thật sự không phải lương xướng, bắt đắ dĩ nữ nhi này là thiếu thân lao đầu vào lừa còn muốn kêu lên trên, hiện giờ tốt rồi, biến thành không có mặt mũi như vậy, còn không phải đến hán nghĩ biện pháp.

Lúc Thường Châu Vương phi khóc mắng, Thường Châu Vương rút kinh nghiệm xương máu, đi tìm Thanh Hà Hầu Vương Nghiêm, lắng nghe ông ta một chút. Lúc đi cũng không ôm hi vọng, nhưng trở về cũng đã nghe hiểu rõ tình hình. Buổi tối về phủ, đầu tiên là kể rõ rồi an ủi thế nữ đã may mắn thế nào, Thường Châu Vương phi cả kinh há to miệng, còn Hoài Nhu quận chúa khóc lác đầu: "thì sao, hán dù từng là khách trong nhà của A Căn tỷ tỷ thì thế nào, ta thích là xa kỵ tương quân hiện tại, không phải tiểu nô năm đó ở Bình Tây Hầu phủ!"

Thường Châu Vương phi liên tục nhú mày: "Hài tử ngọc, con đừng choáng váng, nam nhân này thân gia không rõ ràng như thế, chỉ sợ còn không biết phong lưu trên người bao nhiêu đầu. Con không phải nói trong phủ hán còn có cái gì Thu Nương sao? Ta xem Thu Nương kia cũng là một người có tâm kế, nếu con thực gả cho hán, còn không biết bao nhiêu chuyện sót ruột đầu, vẫn là nhanh chết tâm tư này, ta cùng phụ vương con đương nhiên tìm một người gia thế trong sạch xứng với con."

Hoài Nhu quận chúa nghe vậy, lại khóc càng thương tâm

Ngày thứ hai, Thường Châu Vương và Thanh Hà Hầu Vương Nghiêm thông suốt tiến cung gặp mặt thái hậu, hỏi chuyện Diệp Tiềm kháng chỉ. Thái hậu vừa nghe, hừ lạnh một tiếng nói: "Diệp Tiềm khá lắm, chẳng lẽ kiêu ngạo như thế, Hoài Nhu là nữ nhi thiên gia ta, thế nhưng không xứng với hán sao?"

Thường Châu Vương nhớ tới nữ nhi tối hôm qua khóc mắt đều sưng đỏ thành quả đào, đối với Diệp Tiềm thật sự là hận nghiêng răng nghiêng lợi, tức thời khuyến khích: "nhà đầu Hoài Nhu kia dù điều ngoa một chút, Diệp Tiềm là thân đệ đương kim hoàng hậu, ánh mắt cao, chứng mất vốn cũng bình thường, nhưng tức thì tức, cửa hôn nhân này là thái hậu lão nhân gia ngài hướng vào, Diệp Tiềm khinh thường Thường Châu Vương ta cũng thôi, nhưng giờ hán là không nhìn lão nhân gia ngài trong mắt a!"

Vương Nghiêm ở bên cạnh nhú mày, thấp giọng nói: "Thái hậu nương nương, theo vi thần xem, Diệp Tiềm quả thật tâm cao khí ngạo. Vi thần nghe nói, Hoàng thượng đã hạ chỉ tứ hôn cho Diệp Tiềm, nhưng Diệp Tiềm thế nhưng kháng chỉ không tuân đầu."

Vương Thái Hậu nghe được chau mày: "thật sự có chuyện này?"

Vương Nghiêm khẳng định: "Thái hậu nếu không tin, hỏi Hoàng thượng một câu cũng được."

Vương Thái Hậu nghe vậy, tức thời mệnh cho cung nữ triệu Hoàng thượng Triệu Trệ đến hỏi.

Hoàng thượng thấy mẫu hậu bỗng nhiên triệu kiến, biết là không ổn, vừa vào Trường thọ điện, đã thấy đứng bên cạnh mẫu hậu là Thanh Hà Hầu Vương Nghiêm và Thường Châu Vương, tức thời trong lòng minh bạch. hán chậm rãi đi thông thả, tiến lên tham kiến thái hậu, trong lòng cũng đã có tính toán.

Vương Thái Hậu mắt lạnh nhìn hoàng đế nhí tử: "Hoàng nhi, hôn sự của Hoài Nhu, con đến cùng tính toán gì? Ai gia nghe nói Diệp tướng quân thế nhưng

kháng chỉ?"

Hoàng thượng cười, tiến lên nói: "Mẫu hậu tin tức rất linh thông a." nói đến đây, hừ không cười nhìn Thanh Hà Hầu bên cạnh.

Thanh Hà Hầu lại chỉ mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, làm như không thấy.

Thấy tình cảnh này, trên mặt Hoàng thượng vẫn có ý cười như cũ, nhưng trong mắt lại có một tia tàn nhẫn. Bất quá hẳn là loại người nào, tia tàn nhẫn chỉ lướt qua giây lát, thù nhi đại chi vẫn đối với thái hậu nương nương tình cảm nồng đậm nhụ mộ.

Vương Thái Hậu nghe hoàng đế nói chuyện như vậy, giương mắt nhàn nhạt liếc nhìn hắn, nhũu mảy nói: "Thế nào, Hoàng thượng còn muốn trách ai gia lảm miệng?"

Hoàng thượng hắc hắc cười, vội đáp không dám, nói không dám xong, mới chậm rãi nói: "Mẫu hậu có điều không biết, trầm quả thật nhắc tới chuyện tứ hôn với Diệp tướng quân, nhưng cuối cùng không tứ hôn, cũng không phải Diệp tướng quân kháng chỉ không tuân, mà là nhi thần và Diệp tướng quân nói chuyện một phen, cảm thấy Diệp tướng quân thật sự không thích hợp làm hôn phu của Hoài Nhu muội muội đầu."

Thường Châu Vương nghe xong, nhin không được xuy một tiếng, nghĩ đến cũng phải, Diệp Tiềm bất quá là hạ nô xuất thân dê tiện, còn từng làm điện thủ cho Triều Dương công chúa, loại nam nhân này, sao xứng đôi với đường đường quận chúa Thường Châu Vương gia hần đây!

Vương Thái Hậu đương nhiên cũng nghĩ vậy, nhưng bà cũng hiểu con trai mình đối với Diệp Tiềm là muốn ủy thác việc lớn, vạn vạn sẽ không vạch trần việc này, tức thời không khỏi nghĩ hoặc nhìn về phía con.

Ai ngờ Hoàng thượng tiêu sái cười, cất cao giọng nói: "Đại Viêm triều ta ít ngày nữa xuất binh Nam Man, công kích trực tiếp Tứ thủy thành của Nam Man, Diệp Tiềm làm đại tướng, vì ta dẫn quân nam chinh. Nam Man khí độc khắp nơi, đi nam chinh hung hiểm dị thường. Nếu lúc này trầm tứ hôn hần và muội muội Hoài Nhu, vạn nhất hần có gì không hay xảy ra, như vậy muội muội trầm chẳng phải là phải thủ tiết sao?"

Lời này vừa ra, ở đây một vương một hầu một thái hậu đều có ý nghĩ. Vương Thái Hậu nghĩ là, Diệp Tiềm thăng nhãi này nếu có thể giúp đỡ Trệ nhi đánh giặc, cũng thật hoàn hảo. Thanh Hà Hầu nghĩ là, nếu là để hần đi đánh giặc, đánh thắng thì làm sao bây giờ? chẳng phải là địa vị hần ở trong triều càng cao? Nhưng mà, nếu chết ở Nam Man như vậy, thật sự là mình hết phiền toái. Còn Thường Châu Vương cũng oán hận nghĩ, Nam Man quả thật là độc khí tràn ngập, chướng dịch hoành hành, nếu tiểu tử này chết ở Nam Man như vậy, nữ nhi mình rốt cục có thể không cần nhớ đến hần.

Tức thời mấy người ở đây nghĩ xong, bất quá đều có tâm sự của mình, thế nhưng không một ai đưa ra dị nghị.

Hoàng thượng ánh mắt đảo qua mấy người, rõ ràng chuyện kháng chỉ tứ hôn đã qua, phỏng chừng cũng không ai nhắc nữa. Nếu lúc này nhắc lên chuyện kháng chỉ, Diệp Tiềm cũng đừng nghĩ viễn chinh Nam Man, vì thế ý nghĩ của mọi người cũng đều rơi vào khoảng không.

Lần này Đại Viêm triều xuất binh viễn chinh Nam Man, thật sự không lâu so với lần trước thu binh, trong triều người phản đối dâng tấu rất đông, người phản đối phần lớn vì Nam Man hiện giờ không có động tĩnh xâm phạm Đại Viêm triều, mà nam chinh hao tài tốn của vô cùng, chiến sự sợ là gió lửa mấy năm liên tục, bất lợi dân tâm.

Nhưng hoàng đế Triệu Trệ lại để mặc, triệu Diệp Tiềm đến hỏi: "Nếu muốn người lấy đô thành Hoàng Sa của Nam Man, cần bao nhiêu binh mã, bao nhiêu thời gian."

Diệp Tiềm lần trước tiến vào Nam Man lấy Miên thành, đối với địa thế cùng binh lực Nam Man đã có hiểu biết, mà lúc rời Nam Man, hần cũng phải thám tử bắt đầu lần vào thành Hoàng Sa tìm hiểu phong tục dân tình địa thế địa phương. Lúc này thiên từ hỏi, hần chỉ hơi trầm ngâm, nhân tiện nói: "Mười vạn tinh binh, ba tháng có thể."

Hoàng đế nghe vậy mừng rỡ, gật đầu nói: "Nếu chỉ cần mười vạn tinh binh, ba tháng có thể đánh hạ thành Hoàng Sa, trong triều này lão thất phu chút chút méo mó có thể cảm miệng!"

Diệp Tiềm gật đầu.

Hoàng đế vui xong, mặt mày lại nhiễm lo lắng: "Diệp Tiềm, trong quân không nói đùa, người cũng biết, nếu trong ba tháng không đánh hạ thành Hoàng Sa, chờ người sẽ là kết cục gì?"

Diệp Tiềm quỳ một gối xuống, hai tay ôm quyền, vẻ mặt lạnh nhạt bình tĩnh: "Hoàng thượng yên tâm, nếu trong ba tháng không thể hạ thành, Diệp Tiềm nguyện ý nghe Hoàng thượng xử phạt!"

Hoàng đế liên tục gật đầu, nhìn chằm chằm Diệp Tiềm, vẻ mặt giống như nhìn một rương bảo tàng, nửa ngày bỗng nhiên cười ha ha.

Mấy ngày sau, Diệp Tiềm làm tướng, lĩnh mệnh nam chinh, trong triều mọi người không biết bao nhiêu người xem náo nhiệt, chờ thiếu niên tướng quân này xưa nay không gì địch nổi xảy ra chuyện xấu, đến lúc đó xem hoàng đế xử trí hần như thế nào.

Làm tin tức này truyền đến tai Triều Dương công chúa, nàng nhũu mi, đậm thanh lạnh nhạt nói: "hần lá gan đủ lớn, thế nhưng khoa trương như thế!"

Cầm Tú bên cạnh mặt mang sầu lo: "Nếu Diệp tướng quân trong ba tháng không thể đánh hạ thành Hoàng Sa, vậy làm sao bây giờ đây?"

Triều Dương công chúa nhủ mi, nhìn Cẩm Tú: "Ngươi cũng quan tâm cái này."

Cẩm Tú bắt đầu cười khỏ, thầm nghĩ Diệp Tiềm cùng ta có quan hệ gì, ta quan tâm chuyện này còn không phải là vì người, vì Tiểu Hầu Gia. Sao người là chánh chủ cũng không vội chút nào.

Đúng lúc này, cửa bị đẩy ra, một cục thịt trắng nõn rón rén giống như mèo con ăn vụng tiến vào, đầu tiên hần cẩn thận nhìn sắc mặt Triều Dương công chúa, thấy nàng cũng không có bộ dáng tức giận, tức thời cọt cọt đi đến bên Triều Dương công chúa, tay nhỏ kéo ống tay áo Triều Dương công chúa, dùng thanh âm trẻ con nhuần nhu cầu xin: "Mẫu thân, A Ly cũng rất muốn làm đại tướng quân a..."

Triều Dương công chúa nhìn ra ngoài cửa sổ, mặt mày lạnh buốt, nhìn cũng không nhìn hần một cái.

Cục thịt rất ủy khuất quệt miệng, môi hồng nhuận nhỏ giọng lầu bầu nói: "Ta cũng muốn cưỡi ngựa, cầm trường kiếm..."

Triều Dương công chúa nghe vậy, bỗng nhiên cười lạnh một tiếng: "Nếu thật muốn cưỡi ngựa cầm trường kiếm, vậy không thể ăn bánh hoa quế hạt dẻ."

Cục thịt vừa nghe, mày nhỏ nhăn lại, trong con ngươi lóe ra quang mang không dám tin, ủy khuất hỏi: "Vì sao?"

Minh Nhi thấy vậy, che miệng cười: "Tiểu Hầu Gia, ngươi từng thấy Diệp tướng quân thích ăn bánh hoa quế hạt dẻ sao?"

Cục thịt nghe vậy quệt quệt miệng: "Ta nào biết đâu a!"

Minh Nhi ngồi xổm xuống, lấy khăn tay từ trong ngực nói: "Tiểu Hầu Gia, không có tướng quân nào mỗi ngày đều muốn ăn, đến miệng mình cũng không lau sạch." nói xong, Minh Nhi dùng khăn tay thay hần lau vụn điểm tâm bên môi.

Cẩm Tú trong lòng vốn sầu lo, lúc thấy tình cảnh này cũng nhịn không được nở nụ cười: "Tiểu Hầu Gia, ngươi muốn ăn hạt dẻ cao hay là muốn làm tướng quân đây?"

Cục thịt A Ly nghĩ nghĩ vừa rồi từ trong phòng bếp vụng trộm ăn điểm tâm mỹ vị, còn đại tướng quân uy phong lẫm lẫm, đều rất tốt, phát hiện quyết định này rất khó làm a! không khỏi thở dài liên tục, cúi đầu không nói một lời, mày càng nhíu chặt.

Triều Dương công chúa thấy vậy, bên môi cũng nhịn không được mỉm cười.

Chủ tớ mấy người đang ở trong giễu cợt A Ly, chợt nghe bên ngoài báo lại, nói là có môn hạ đến từ Hoài An đưa thư đưa tới. Triều Dương công chúa nghe vậy, vội cho người vào trình báo.

Rất nhanh tín hàm trình lên, Triều Dương công chúa mở ra, ai ngờ vừa nhìn, sắc mặt nàng đã biến đổi, ngón tay xinh đẹp tuyết trần cũng hơi hơi run rẩy.

Tiểu Hầu Gia A Ly đang ủ rũ thấy tình cảnh này, tiến lên lôi kéo góc áo mẫu thân, nhuần thanh hỏi: "Mẫu thân, thư phụ thân nói gì đó?"

Triều Dương công chúa nhìn con trai mình, tận lực để ngữ khí bình ổn: "Phụ thân của con, sinh bệnh."

Nàng đặt tín hàm sang bên cạnh, ngồi xổm xuống, tay nhẹ nhàng đặt lên bờ vai mềm mại non nớt của con trai, ôn thanh nói: "A Ly, con phải đi theo mẫu thân đến Hoài An, gặp phụ thân con."

Bạn đang đọc truyện *Diện Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 61: Một mảnh nhỏ màu hồng đào

Diệp Tiềm dẫn quân dùng thời gian mười ngày đến Miên thành, lúc này cách thời hạn chín mươi ngày đánh hạ thành Hoàng Sa còn tám mươi ngày. Khi tin tức này truyền đến Đôn Dương Thành ở xa xôi ngàn dặm, mọi người bắt đầu đếm đầu ngón tay tính toán, hần tốn bao nhiêu thời gian mới đánh hạ Hoàng Sa, hay là không kịp?

Nhưng có điều không thể lý giải là theo tin tức kế tiếp truyền về, Diệp Tiềm thế nhưng đóng tại Miên thành, không xuất phát đi Nam Man, đại quân tạm dừng nghỉ ngơi.

Thanh Hà Hầu Vương Nghiêm bắt đầu ở trước mặt mọi người lắc đầu thờ dài: "Diệp Tiềm này sợ là biết thành Hoàng Sa khó công, cái gọi là công thành bất quá cũng không thể đơn giản mà nói đâu."

Nhưng mọi người từ chuyện dĩ vãng đã hiểu rõ, Diệp Tiềm người kia chẳng phải một người nói suông không làm. Nhưng mọi người không rõ, người này muốn làm gì?

Ngày cứ như vậy đi qua, một ngày hai ngày ba ngày, đảo mất một tháng đi qua, Diệp Tiềm suất lĩnh mười vạn tinh binh canh giữ ở Miên thành không ra ngoài.

Trong triều đại thần lấy Vương Nghiêm cầm đầu, ào ào trình tấu chương, tham tấu viễn chinh tướng quân Diệp Tiềm bỏ rơi nhiệm vụ, buông lỏng quân xa. Nhưng tấu chương này đến trước mặt hoàng thượng, bất quá chỉ chọc hấn cười lạnh một tiếng: "kỳ hạn ba tháng chưa tới, các vị ái khanh, các người cũng quá sốt ruột."

Diệp Tiềm ở Miên thành xa xôi không biết phong vân trong Đôn Dương Thành, hấn trong thời gian một tháng chỉ làm là: Thu thập dược liệu địa phương, chuẩn bị phòng chướng khí, huấn luyện kỵ binh thích ứng khí hậu địa phương, hiểu biết địa thế và phong thổ Nam Man quốc, hơn nữa cùng thuộc hạ cẩn thận nghiên cứu lộ tuyến hành quân.

Vì thế đóng quân ở Miên thành một tháng sau, hấn suất lĩnh mười vạn tinh binh xuất phát đi thành Hoàng Sa, một đường tiến quân thần tốc, lướt qua độc chướng, xuyên qua đầm lầy hoang vu, bức thẳng về thành Hoàng Sa. Quốc chủ Nam Man sớm nghe nói tin tức Diệp Tiềm đến tấn công, sai quân đội thủ vệ thành trì, phân phối binh lực thiết hạ chướng ngại, nhưng chờ mãi Diệp Tiềm không đến, chờ nữa Diệp Tiềm vẫn không đến, đợi một tháng cho rằng người này không đến, ai biết mười vạn tinh binh như thần binh thiên tướng đã ngay cấp tiến đến.

Quốc chủ Nam Man kinh hãi, phái thủ hạ là Sa Lợi ra nghênh địch. Sa Lợi từng dốc lòng nghiên cứu chiến thuật của Diệp Tiềm Miên, lúc này có cơ hội nghênh chiến, hết sức hưng phấn, sau đó bắt đầu bố trí, chướng khí ở phía trước, độc công lên trên, bò tót theo sau, trận pháp vô địch, cuối cùng lấy ba vạn tinh binh ẩn nấp nơi cây cối rậm rạp thiết hạ mai phục, bảo đảm người không quen thuộc địa hình có đến không về.

Tin tức này khẩn cấp truyền đến Đôn Dương, các thần tử bấm tay tính toán, lúc này cách ba tháng chỉ còn bốn mươi ngày. Thanh Hà Hài Vương Nghiêm ở trong nhà hết sức đắc ý, âm thầm cười nói: "Nam Man là nơi khó đánh, bốn mươi ngày, có thể nào đánh hạ thành Hoàng Sa!"

Trong triều các thần tử ào ào chấp nhận, phải biết rằng bản triều Thái Tổ hoàng đế năm đó trước khi đoạt được ngôi vị hoàng đế, từng bị nạn ở Nam Cương, cùng đại tướng Nam Man liều chết đánh một trận, kết quả đầu tiên là thảm bại trong trận bò tót của Nam Man, sau đó suýt chết bên trong đầm lầy độc chướng. Từ đó về sau, trung thổ không ai dám xâm phạm Nam Cương.

Hoàng đế Triệu Trệ nghe xong hạ thần các loại nghị luận, lúc này hấn cũng nhin không được nhẩn mày lại, lẩm bầm: "Diệp Tiềm, người không thể dễ trăm thất vọng."

Lúc này, thái hậu bỗng nhiên triệu kiến con trai: "Ai gia nghe nói Hoài An Hài thân mình không khỏe, Triệu Dương đã mang theo A Ly đi Hoài An rồi."

Hoàng đế Triệu Trệ nghe vậy, trong mắt khó phân biệt: "Việc này trăm không biết, thân thể Hoài An Hài như thế nào?"

Thái hậu cười lạnh, nhìn con: "Theo ai gia xem, lòng con tràn đầy trên người Diệp Tiềm kia, đâu còn nhớ rõ quan tâm mẫu thân và A tỷ."

Hoàng đế vội ngượng ngừng cười làm lạnh.

Thái hậu vẫy lui: "Thôi, con trở về đi, ai gia mệt mỏi."

Hoàng đế trong lòng có việc, lúc này vô tâm khuyên giải an ủi mẫu thân, ra khỏi Trường thọ cung liền hỏi người hầu: "Nam Cương có tin tức truyền đến?"

Người hầu vội lắc đầu: "Hoàng thượng, hôm nay không phải truyền tấu mới, nói là Nam Cương một mảnh hỗn loạn, không có tin tức."

Hoàng đế nghe xong, nhú mày.

Ngày thứ hai, hoàng đế Triệu Trệ vừa tỉnh lại, cái thứ nhất hỏi: "chiến sự Nam Man như thế nào? Có tấu truyền đến chưa?"

Người hầu khó xử lắc đầu: "Hoàng thượng, chưa có đâu."

Vì thế một ngày này, lúc hoàng đế vào triều, chúng thần đều cảm thấy hấn xưa nay hăng hái lại có chút không vui, vẻ mặt ảm đạm.

Kế tiếp, mỗi một ngày hoàng đế tỉnh lại, chuyện thứ nhất là hỏi tấu Nam Cương, nhưng mỗi một lần đều là không có tấu truyền, làm cho hấn từ ảm đạm không phấn chấn, thành vô cùng nóng tính, vì thế trong triều các đại thần dè dặt cẩn thận, sợ chọc giận thiếu niên thiên tử không hỏi theo lễ thường.

Cuối cùng, mười ngày qua đi, quân nam chinh của Diệp Tiềm lại không có tin tức truyền đến, lúc này cách Diệp Tiềm ước hẹn ba tháng chỉ có nửa tháng, thiên tử mất hết nhẫn nại, vô long án cả giận nói: "Diệp Tiềm, sao người có thể phụ trăm!"

Thị vệ bên cạnh cúi đầu không nói, hấn không dám nói gì, nghe nói lúc này hoàng hậu ở Thừa quang điện đã âm thầm khóc vài lần, mà cả triều vẫn vô đều đang chờ xem Diệp gia nào nhiệt.

một ngày buổi chiều, Triệu Trệ phiền muộn không chịu nổi, đi đến bên hồ Ngự Hoa Viên tản bộ, hấn khoanh tay đứng, nhớ một đêm kia thiếu niên cầm kiếm thế, trong lòng càng thống hận.

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên nghe phía sau truyền đến tiếng bước chân, thấy một thị vệ vội tới quỳ gối dưới chân hấn.

hấn nhíu mày, lãnh đạm cao ngạo như cơn mây, ý bảo thị vệ nói.

Thị vệ quỳ lạy, trong miệng kinh hi: "Nam Cương truyền tấu đến."

hắn nhất thời cả người chấn động, lúc nói ra miệng, ngữ khí kích động: "nói!"

Thị vệ trình tấu lên, hắn tiếp nhận vừa xem, đầu tiên là ngây người nửa ngày, cuối cùng rốt cục cười ha ha với mặt hồ lấp lánh, tiếng cười chấn động nước hồ gợn sóng.

Diệp Tiềm dẫn mười vạn tinh binh, kinh khổ đánh mấy ngày, rốt cục đột phá tầng tầng chướng ngại, đánh bại Sa Lợi, đánh hạ thành Hoàng Sa, bắt được Nam Man quốc chủ cùng vương tử công chúa vương phi hơn trăm người, văn võ bá quan mấy trăm người. Quốc chủ Nam Man lấy máu viết hàng thư, từ nay về sau Nam Man phụ thuộc Đại Viêm triều, hàng năm nạp tể, hàng năm triều cống.

Đôn Dương Thành bởi vì tiếp báo Nam Cương mà sôi trào, Diệp Tiềm lại phát hiện hắn như đánh mất cái gì. Kiểm tra cẩn thận, vật chưa từng rời khỏi người, mảnh vải màu hồng đào đã không thấy.

hắn quay đầu nhìn lại, nhớ lúc trước trên đường đi qua núi rừng gập ghềnh, nghĩ có lẽ để rơi ở đó. hãnhơi trầm ngâm, liền phân phó thị vệ: "Các người tạm thời ở đây nghỉ ngơi, ta có việc quay lại, một lát là sẽ về."

Thị vệ nghe vậy kinh hãi: "Tướng quân, trong núi rừng phía sau sợ là có tàn quân Sa Lợi, bọn họ khôngnghe giáo hóa, từ lúc Nam Man quốc chủ hàng chúng ta, bọn họ liền phân tán vào núi rừng, đợi thời cơ trả thù. Nếu tướng quân lúc này đi, vạn nhất gặp phải, khó tránh khỏi -- "

Diệp Tiềm lại xua tay chặn lại: "Yên tâm, ta đi một lát sẽ quay về, không việc gì."

Thị vệ nghe vậy, lại đề nghị: "Được, chúng ta đi theo cùng tướng quân."

Diệp Tiềm lắc đầu: "không cần, các người ở tại chỗ chờ ta." hắn muốn tìm đồ vật, sao có thể rơi vào mắt nam nhân khác?

Diệp Tiềm trong lòng nghĩ này, lúc này ruổi ngựa đi trước, cẩn thận tìm kiếm ven đường, không bao lâu, liền nhìn thấy cái mảnh nhỏ hồng đào nhí nằm trong cỏ dại cao nửa người giữa núi rừng, hắn vội xoay người xuống ngựa, cúi đầu nhặt, cẩn thận kiểm tra, phát hiện cũng không có gì khác thường, nhưng sợi tóc đen gói bên trong bao nhiêu năm rốt cuộc không tìm được.

Diệp Tiềm ngờ ngác buồn bã nhuợc thút nhìn mảnh vải hồng đào, sau một lát mới tỉnh lại, giấu mảnh vải vào trước ngực, rồi xoay người lên ngựa rồi đi.

Ai ngờ đi chưa được mấy bước, ttong cây cối xuất hiện vài kẻ trên mặt vẽ hình kỳ dị, trên người trang điểm kỳ quái, để trần tứ chi, trong tay cầm đại đao, mắt thù hận nhìn chằm chằm Diệp Tiềm.

Diệp Tiềm trong lòng biết không ổn, tay phải theo thói quen cầm chặt trường kiếm.

Mấy nam nhân nhìn nhau, trong đó một kẻ âm độc nói: "Diệp đại tướng quân, hôm nay coi như chúng ta may mắn!" Nam Man nói tiếng Đại Viêm triều, nhưng mang theo khẩu âm địa phương nồng đậm. Diệp Tiềm đến mấy ngày, dụng tâm học tập, đại khái đã có thể hiểu.

Tức thời hắn rút kiếm, ánh mắt bình tĩnh, ngữ khí lạnh nhạt: "Các người đến từng người hay là cùng tiến lên?"

Mấy nam nhân nghe vậy há miệng cười to, cười to lộ ra răng trắng, trong con ngươi bắt đầu phát ra ánh sáng thị huyết: "Diệp đại tướng quân, hôm nay gặp được người, nếu có thể giết người, tình thế Nam Man đã có thể khác!" nói xong, trong đó một người vung đao hô to: "Giết hắn, báo thù cho Sa Lợi đại tướng quân!"

nói đến đây, nhóm người này cùng xông lên, ánh đao lóe ra.

Diệp Tiềm tai nghe bát phương, lấy bất biến ứng vạn biến, khi tĩnh như cổ tùng trầm ổn, khi động lại như giao long xuất thủy nhanh như gió, một kiếm chém ra, tàn nhẫn mãnh mẽ làm một trận mưa máu phun ra. Qua vài hiệp, tàn quân Nam Man có vài người bị thương.

Mấy người bọn họ lui ra phía sau, dùng ánh mắt thống hận nhìn chằm chằm Diệp Tiềm, trong đó người đi đầu bỗng nhiên cười lạnh một tiếng, âm trầm nói: "Chúng ta không phải là đối thủ của người, nhưng hôm nay người đừng mơ tưởng chạy khỏi nơi này!" nói xong, vài người này bỗng nhiên như rắn phủ phục lui về phía sau.

Diệp Tiềm mị mầu, dự cảm điềm xấu đánh úp lại.

Bỗng nhiên, tai nghe thấy mấy tiếng kêu phẫn nộ cuồng dã, Diệp Tiềm nắm chặt tay căng thẳng, thanh âm này hắn quen thuộc, mấy ngày nay huyết chiến, có một nửa thời gian đánh cùng với thanh âm này.

Đây là một loại động vật thân thể khổng lồ đặc hữu ở Nam Man, tên là bò tót sừng xanh, hình thể nhanh nhẹn dũng mãnh, sức lớn vô cùng, lại hung mãnh dị thường.

Sau một lát, cùng tiếng kêu thô cuồng, quả nhiên mấy con bò tót từ trong rừng thoát ra, đỏ mắt xông về phía Diệp Tiềm.

Diệp Tiềm thấy tình thế không ổn, vội trốn tránh, đã thấy bò tót thu thế xông tới, Diệp Tiềm lui về phía sau một cây cỏ thụ, tiếp theo chỉ nghe

âm một tiếng, cây cỏ thụ đã ngã gục.

hắn vừa đứng vững chân, một con bò tót khác giật dừ kêu lên nhằm về phía hắn. Hắn vội tránh đi, nhưng ngay lúc trốn tránh, mấy mũi tên nhọn bỗng nhiên không tiếng động bay đến, cùng một tiếng cười to đặc ý: "Diệp Tiềm, đi tìm chết đi!"

Lúc này, Mạnh Tông Bảo trong đợt tấn công Nam Man cũng lập được chiến công, thấy tướng quân Diệp Tiềm chậm chạp không về, trong lòng không yên, liền đi tìm Ngô Môn Trung. Ngô Môn Trung vừa nghe giật mình, tức thời thương lượng cùng Sở Trấn, Sở Trấn ở lại cầm binh trấn an nhân tâm, hắn tự cùng Mạnh Tông Bảo lĩnh mấy trăm tráng sĩ đi tìm.

một đường đi vội, mọi người đi ngang qua một chỗ, bỗng nhiên Mạnh Tông Bảo kêu lên: "Nơi này có vết máu!" Mọi người vội nhìn kỹ, quả nhiên có vết máu, còn có dấu bước chân hỗn độn dẫm đạp. Mạnh Tông Bảo lại nhìn nửa ngày, nhú mày nói: "không riêng gì tàn quân Sa Lợi Nam Man, sợ là còn bò tót sừng xanh."

Ngô Môn Trung nghe nói như thế, sắc mặt đại biến: "không tốt, tướng quân có nguy hiểm!"

Mạnh Tông Bảo nhú mày: "Chúng ta đi nhanh, nhất định phải cứu tướng quân!"

Mọi người vội vàng tìm kiếm theo vết máu và bước chân, nhưng trong lòng cực kì trầm trọng, biết nếu Diệp Tiềm thực có sơ xuất, chỉ sợ cục diện trở thành Nam Man bắt ngờ làm phản, chiến tranh Nam Man thất bại trong gang tấc!

Bạn đang đọc truyện *Diện Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Hoài An Hầu chết

Ở Đôn Dương Thành từ thiên tử thái hậu cho tới tiểu thương dân chúng đầu đường cuối ngõ, tất cả đều đặt lực chú ý ở trên người Diệp Tiềm viễn chinh Nam Man trở về, Triều Dương công chúa lại đang ở thành Hoài An làm bạn một đoạn đường cuối cùng trong sinh mệnh của Hoài An Hầu.

trên thực tế lúc nàng tới Hoài An, đã phát hiện Hoài An Hầu sớm vất vả lâu ngày thành bệnh, được thạch không vào.

Hoài An Hầu biết Triều Dương công chúa đến, vội lệnh thị vệ niêm phong cửa, kiên quyết không cho công chúa đi vào, cũng bảo thị vệ truyền lời: "Lúc Hoài An ôn dịch, ta từng bệnh nặng một lần, khi đó may mắn vẫn chưa truyền nhiễm, nhưng hiện giờ nghĩ lại, sợ là dịch độc sớm xâm nhập da thịt. Vài năm nay sửa trị Hoài An, vất vả lâu ngày, bệnh cũ tái phát, nếu công chúa đi vào, sợ truyền nhiễm công chúa và A Ly."

Triều Dương công chúa dắt A Ly, liếc các thị vệ, đạm thanh nói: "Tránh ra." Thanh âm khinh đạm, nhưng cũng không cho chất vấn.

Thị vệ chung quanh hai mặt nhìn nhau, cuối cùng vẫn tránh ra một đường nhường Triều Dương công chúa đi vào.

Triều Dương công chúa dắt tay A Ly nhỏ nhỏ, đi đến trước cửa phòng Hoài An Hầu, lại thấy cửa thế nhưng bị đã bị gỗ đóng chặt.

Nàng nhẹ nhàng thở dài một tiếng, ngọc thủ thon thon nâng lên, chậm rãi sờ lên kia tấm gỗ thô ráp.

Bên trong Hoài An Hầu nghe được động tĩnh công chúa, đầu tiên là ho khan một trận kịch liệt, sau đó ha ha cười: "Nàng còn mang theo A Ly, không nên vào thì hơn."

Triều Dương công chúa im lặng một lát, rốt cục cúi đầu cầm chặt tay A Ly nói: "A Ly, quỳ xuống."

A Ly cắn cắn môi, căng chân cong lại, vội quỳ xuống.

Hoài An Hầu nghe thanh âm này, ra vẻ thoải mái mà cười nói: "A Ly, lần trước ta thấy con, con còn chưa tới đầu gối ta, hiện giờ có phải cao hơn không?"

A Ly nghe, vội đáp: "Phụ thân, con hiện giờ cao hơn rất nhiều, sớm vượt qua đầu gối mẫu thân."

Hoài An Hầu ở bên trong cười nói: "A Ly, về sau phụ thân mất, con phải nghe lời mẫu thân, không được chọc nàng không vui."

A Ly cắn cắn môi, nhu thuận gật đầu: "Phụ thân, con đã biết."

Hoài An Hầu còn định nói cái gì, nhưng lại nhìn không được ho một trận kịch liệt, ho xong, hắn suy yếu nói: "Ta có chút mệt mỏi, Triều Dương, nàng mang theo A Ly đi ra ngoài đi, tuy rằng cách vấn cửa, ta vẫn sợ truyền nhiễm hắn."

Triều Dương công chúa nhẹ giọng phân phó: "A Ly, dập đầu với phụ thân con."

A Ly nhu thuận nói: "Vâng." nói xong nghiêm cẩn dùng đầu tròn đụng xuống mặt đất, liên tục ba cái.

Triều Dương công chúa ở bên cạnh mờ mịt nhìn ván cửa ngăn cách hết thấy, nói: "A Ly, phải nhớ kỹ ân đức phụ thân đối với con."

A Ly nghe nói như thế, không hiểu nhìn về phía mẫu thân, nhưng mẫu thân lại chỉ ngơ ngác nhìn đại môn, cũng không nói gì nữa.

Mọi người theo manh mối rốt cục tìm được Diệp Tiềm, chỉ thấy chung quanh một mảnh huyết tinh, bảy tám thi thể nằm ngang dọc, có rất nhiều người bị lợi kiếm gây thương tích, dĩ nhiên còn có người bị bỏ sót lục giác đâm chết. Mà quanh bọn họ, cũng có mấy thi thể bỏ sót, đều bị một kiếm đâm trúng vị trí yếu hại mà chết.

Tâm mọi người trầm xuống, vội tìm kiếm, sau một lát, ở sau đá tảng, thấy Diệp Tiềm đứng giống như một cây thương, hai mắt như điện, sắc bén lạnh như băng, lộ ra thị huyết, hai tay vẫn nắm chặt bảo kiếm ngày thường, thân kiếm đầy máu, thậm chí tay hắn cầm kiếm vẫn còn máu.

Ngô Môn Trung lo lắng, chạy nhanh đến nói: "Người, người không sao chứ!"

Diệp Tiềm ngược mắt nhìn hắn, thanh âm khàn khàn trầm thấp: "không việc gì."

Ngô Môn Trung kéo qua kiểm tra, phát hiện trên đùi, trên cánh tay hắn đều có thương tích đổ máu, không khỏi kêu to: "Bị thương!"

Diệp Tiềm như có chút không kiên nhẫn, nhú mày lạnh nhạt nói: "không việc gì."

Mạnh Tông Bảo ánh mắt chuyển sang bỏ sót sừng xanh ngã bên cạnh, nhìn nửa ngày bỗng nhiên nói: "Bỏ sót sừng xanh này là đầu đàn, theo truyền thuyết Nam Man, nam tử đang theo đuổi nữ nhân, thích nhất là bắn chết một con bỏ sót, sau đó cắt sừng bỏ sót tặng cho cô nương âu yếm. Nếu có thể bắn chết con đầu đàn lấy sừng đưa cho nữ tử của mình, đối với nữ tử mà nói đó là vinh quang và thể diện rất lớn."

Mạnh Tông Bảo là người Nam Cương, khi còn bé cũng từng đến Nam Man, có biết phong tục này. trên đầu bỏ sót lục giác kia là sừng bỏ sót xanh biếc thanh thúy, nếu có thể sau khi nó chết, thi thể chưa lạnh cắt lấy, sừng bỏ sót sẽ luôn luôn giữ được màu xanh biếc như ngọc. Người Nam Man thích dùng thứ này đến làm trang sức, bởi vậy khi theo đuổi nữ tử, là vật thượng đẳng nhất.

Ngô Môn Trung đỡ Diệp Tiềm, nhìn sừng bỏ sót: "Tốt lắm, Diệp Tiềm, ta cắt thay người, người vừa vặn chưa cưới vợ, trở về đưa cho cô nương nào đó, nhanh đón dâu sinh con đi!" đứa nhỏ của Ngô Môn Trung đã có thể chạy, hắn thật đồng tình Diệp Tiềm.

Mạnh Tông Bảo thấy thế, từ giữa lưng lấy dao nhỏ xuống, tiến lên cắt lấy sừng bỏ sót đầu đàn ngọc bích, chỉ thấy cái sừng bỏ sót to lớn hình tam giác màu xanh biếc như ngọc, hoa văn nhẵn nhụi, gấp khúc bóng loáng, ngửi thấy mùi thơm, biết cái này ở Nam Man là sừng bỏ sót ngọc bích thượng đẳng, tức thời đưa đến tay Diệp Tiềm nói: "Cầm đi, có thể giữ làm sinh lễ, cũng là một chuyện tao nhã."

Diệp Tiềm nghe vậy, cúi đầu nhìn sừng bỏ sót thêm vài lần, hồ hững nói: "Ta sợ là không có cơ hội sử dụng sừng bỏ sót này."

Ngô Môn Trung thấy tình cảnh vậy, biết tâm sự của hắn, tức thời miễn cưỡng cười nói: "Diệp Tiềm, chỗ xa xôi Nam Man này, không dễ tới, lần này chúng ta đại thắng mà về, giữ làm kỉ niệm cũng tốt."

Diệp Tiềm ngẫm lại cũng phải, lại nghĩ lúc này suýt nữa chôn táng mạng mới giết chết mấy con bỏ sót, tức thời gạt đầu, liền nhận lấy sừng bỏ sót.

Mọi người trở lại trong quân, hắn nghĩ lần này nếu mình không may mắn còn sống, Nam Man và Đại Viêm thế cục sợ là xoay chuyển, nghĩ đến đây không khỏi một thân mồ hôi lạnh. Bởi vì tâm tư riêng mà tổn hại lợi ích quốc gia, suýt hãm mười vạn đại quân vào hoàn cảnh không thể đi ra. Tức thời lấy lý do lỗ năng làm việc tạm rời cương vị, tự phạt ba mươi quân côn, cũng cắt tóc thể hiện ý chí. Nhưng mà hắn một mình đầu mấy con bỏ sót cũng với tàn quân Sa Lợi truyền trong các tướng sĩ, ngược lại khiến mọi người kính nể hơn. Mà hắn cắt tóc, chịu phạt càng khiến chúng tướng sĩ tin phục.

Triều Dương công chúa sai người mang A Ly đi, tự mình trông ngoài cửa cả ngày đêm. Hoài An Hầu xưa đuổi không đi, thị nữ đưa thuốc hầu hạ khó tránh khỏi ra vào, cuối cùng Triều Dương công chúa có thể vào nhà hầu hạ Hoài An Hầu, tự mình bưng thuốc đưa trà, cực nhọc cả ngày cả đêm chiều cổ Hoài An Hầu. Nhưng dù như thế, Hoài An Hầu vẫn thân thể yếu dần, cho dù trong cung phái thái y tới trị liệu, vẫn vô pháp khả thi, chỉ nói cẩn thận nghỉ ngơi, có lẽ có thể sống thêm mấy ngày.

Hoài An Hầu làm người lạc quan, nghe thế vẫn lơ đãng. hắn nửa đời tiêu dao, đến bốn mươi tuổi đất phong bỗng nhiên gặp đại tai, hắn bắt đầu thu hồi tính tình, chăm lo việc nước, sửa trị đất phong, trùng kiến gia viên. hiện giờ bất quá vài năm quang cảnh, cảnh nội Hoài An tuy rằng không thể nói nhà nhà có lương, hộ hộ có dư, nhưng đến cùng không còn chuyện người đói chết phát sinh.

Nếu nói Hoài An Hầu còn có cái gì không an tâm, đó là nữ tử hiện đang hầu hạ ở trước sạp. hắn cùng với Triều Dương công chúa quen biết lúc nàng còn nhỏ, nhiều năm qua hắn chỉ coi nàng là một muội muội chọc người thương tiếc. Sau này du ngoạn ngẫu nhiên đi ngang qua Túc Ninh Thành, đúng lúc Triều Dương công chúa có thai, mà khi đó Bình Tây Hầu đã mất mấy tháng, đứa con này nếu sinh ra, là không có cha. Vì thế hắn liền trượng nghĩa giang tay, cầu cưới Triều Dương công chúa làm vợ, đem đứa con này về dưới danh nghĩa mình.

Hoài An Hầu nhìn Triều Dương công chúa đã nhiều ngày về mặt đã tiêu tụy, thở dài: "Triều Dương, nàng cần gì phải như thế?"

Triều Dương công chúa cười: "Hầu gia, tới giờ ta đã có hai vị hôn phu, hai vị đều có ân giúp đỡ Triều Dương. Ngày đó Bình Tây Hầu đi, Triều Dương từng đáp ứng bảo hộ con nối dòng cho Bình Tây Hầu, sau này thiên tử huyết tẩy chư hầu, tiểu Bình Tây Hầu Phùng Đào may mắn thoát nạn. Hiện giờ Hầu gia ngài thân nhiễm trọng tật, nhưng lại không con nối dõi, Triều Dương không thể báo đáp, chỉ đành hầu hạ trước giường bệnh."

Hoài An Hầu cảm thấy mỗi một, nhắm mắt một lát, bỗng nhiên mở ra, nhìn Triều Dương công chúa hỏi: "Có một việc, ta muốn hỏi, nhưng vẫn không hỏi."

Hoài An Hầu một môi nở nụ cười: "phụ thân thân sinh A Ly, là ai?"

hắn hơi trầm ngâm, rốt cục nói: "Có phải là Diệp tướng quân viễn chinh Nam Cương không?"

Triều Dương công chúa nghe vậy, cúi mắt trầm mặc, sau một lát rốt cục nhẹ giọng nói: "Đúng."

Hoài An Hầu nghe vậy, xúc động cười: "Ngày đó hắn từng đến Hoài An Hầu giúp ta, chúng ta một đường cùng về Đôn Dương, còn từng nhắc tới hai mẹ con, nghĩ đến lúc đó vô ý tổn thương hắn." hắn nhắc tới việc này, vô hạn cảm khái: "Ta nhìn hắn vài năm nay luôn luôn không cưới vợ, đối với nàng tình thâm nghĩa trọng. Ngày đó nếu ta biết việc này, sao nói chuyện như vậy."

Triều Dương công chúa trong mắt khinh động, đạm thanh nói: "Chỉ là việc nhỏ, Hầu gia cần gì đặt trong lòng." Nàng cúi xuống, thấp giọng nói: "Nếu trong lòng không bị thương, nói mấy câu thôi, sao có thể tổn thương."

Hoài An Hầu nhìn chằm chằm nữ tử làm phu nhân mình mấy năm, mang theo ý cười một môi ôn hòa nói: "Triều Dương, nàng chính là quá mức vô tình, chẳng những vô tình với chính mình, cũng vô tình với người mình để ý."

Triều Dương công chúa im lặng không nói.

Hoài An Hầu nỗ lực gượng dậy vươn tay, muốn cầm lấy tay Triều Dương công chúa, nhưng nghĩ đến bệnh của mình, vẫn thu tay lại, thở hắt ra, trịnh trọng nói: "Chờ ta đi rồi, nghĩ đến hắn cũng sắp khai hoàn trở về, nàng không cần tra tấn hắn như vậy, vẫn là sớm đáp ứng hắn, để A Ly của ta sớm nhận thân phụ."

Triều Dương công chúa trầm mặc đem tay trái đặt vào lòng bàn tay hắn, sau đó lại dùng tay phải làm cho tay hắn bao lấy tay mình, mới chậm rãi nói: "chuyện tương lai, về sau lại nói."

Bạn đang đọc truyện *Diện Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Mỗi một

Cuối thu, Diệp Tiềm suất lĩnh mười vạn tinh binh khai hoàn trở về, mang theo hàng thư của Nam Man quốc chủ cùng một xe cống phẩm về tới Đôn Dương Thành. Thiên tử mừng rỡ, tự ra nam đại môn Đôn Dương Thành nghênh đón, cũng dắt tay cùng về. Dân chúng Đôn Dương Thành đều ra cửa nhìn, làm ngã tư đường chật như nêm cối, thế nên triều đình không thể không phái Hồ Bí doanh đến giữ trật tự, khai thông đám dân chúng.

Năm nay, Diệp Tiềm chỉ mới hai mươi hai tuổi, tuổi trẻ giống như kiếm vừa mới ra khỏi vỏ, mang theo mũi nhọn sắc bén, quang hoa bốn phía trước mắt mọi người. Đôn Dương Thành bao nhiêu nam nữ lão ấu nhìn trong mắt, bọn họ xa xa ngắm nam tử cầm kiếm cười đại mã anh tuấn tuấn mỹ, suất lĩnh thủ hạ tinh nhuệ cười ngựa đi qua nam đại môn, giống như thiên thần xuống thế gian. Trong mắt nam nhân là cực kỳ hâm mộ cùng ghen tị nói không nên lời, đặc biệt nghe nói tiểu tướng quân này bất quá vẫn là một kỵ nô mà thôi. Vốn so với mình cũng dễ tiện rất nhiều, sao có thể bày mưu nghĩ kế vùng kiếm trăm địch, lấy được công huân như thế?

Mà bên đường hẻm, nữ tử chiêm ngưỡng, cũng âm thầm đánh giá tướng mạo Diệp tướng quân năm nay, thấy hắn mặt mày cương nghị đáng người mạnh mẽ, tuy là thiếu niên đặc chỉ nhưng lại không kiêu ngạo, trầm ổn lạnh nhạt, quân bào nhẹ nhàng, có một cỗ sáng rọi chói mắt làm cho người ta không dám nhìn thẳng. Lại hỏi thăm vị Tướng Quân này trong phủ chưa có phu nhân, bên người cũng không thiếp thất, một đám không khỏi tâm điều ý động miên man bất định.

Diệp Tiềm đương nhiên không biết tâm tư mọi người, nhưng lúc hắn ruổi ngựa đi qua ngã tư đường thật dài ở Đôn Dương Thành, nghe chung quanh một mảnh ồn ào chúc mừng, hắn biết chung quy hắn làm được điều mình vẫn hi vọng.

Đêm nay hoàng đế chắc chắn thiết yến ở Tê Hà điện, đến lúc đó Triều Dương công chúa có ở trong phủ?

Nàng... có cảm tưởng gì?

Diệp Tiềm nghĩ đến đây, ngực ần ần nóng lên, nhìn không được nâng tay lên sờ sờ ngực, nơi đó vẫn cất giấu kia mảnh lụa hồng đào kia.

hắn nhìn quanh bốn phía, liễn xa thiên tử ở phía trước, chung quanh vẫn vô quan viên, tất cả chậm rãi đi đến Tê Hà điện. Dân chúng vây xem có người tầm thường, cũng có hào môn phú giáp, trong đó cũng có mỹ nhân dựa lan can mà ngắm. Những người này dùng ánh mắt sùng kính nhìn hắn, nhưng

trong nhiều ánh mắt như vậy lại cô đơn thiếu một đôi.

Diệp Tiềm hốt nhiên nhớ tới lần trước đắc thắng trở về, trong Tê Hà điện nàng xa xa nâng chén chúc mừng, bỗng nhiên tràn ngập chờ mong tiệc khánh công buổi chiều.

Nhiều năm như vậy, bất quá là chờ giờ khắc này thôi.

Trở lại trong cung, Diệp Tiềm trước đi Hoàng thượng bẩm báo thu hoạch lần nam chinh này, Hoàng thượng vừa nghe vừa gật đầu, cả người vui mừng quá đôi. Tiếp theo Hoàng thượng bắt đầu tiến hành phong thưởng, lần này thủ hạ Diệp Tiềm mấy người đều lập công lớn, Ngô Môn Trung, Mạnh Tông Bảo cùng với chư tướng khác, cùng tám người được phong hầu, cũng có phong thưởng, mọi người kinh hi, ào ào tạ ơn. Đến Diệp Tiềm, Hoàng thượng Triệu Trệ trầm ngâm một lát, nói: "Từ khi Đại Viêm triều lập quốc tới nay, trong quân danh hào duy chỉ có nhất phẩm đại tướng quân tôn quý hiển hách nhất, sau gần mười năm, danh hào này luôn luôn không phong, vì Đại Viêm triều ta anh tài tuy nhiều, nhưng lại không có ai có thể gánh trọng trách. Hôm nay Diệp Tiềm vì trăm san bằng Nam Man, hàng phục di nhân, thực xứng với xưng hô này!" Sau đó, trầm giọng nói: "Diệp Tiềm, hôm nay trăm phong người làm Đại Viêm triều nhất phẩm uy vũ đại tướng quân, vị thượng công, vì trăm thống lĩnh tam quân, đồng thời gia tăng thực ấp tới hai vạn hộ."

Chúng đại thần nghe, trong lòng không khỏi âm thầm khiếp sợ, trong hơn mười năm, chỉ vì trong triều không ai uy vọng cao có thể đảm nhiệm đại tướng quân, Diệp Tiềm bất quá hơn hai mươi tuổi, dù có công lao kinh thiên, năm đó bất quá chỉ là kỵ nô dưới cửa Triều Dương công chúa thôi, sao có thể được Hoàng thượng ưu ái như thế?

Trong chư vị võ tướng cũng thôi, bọn họ phần lớn hiện giờ là bộ hạ Diệp Tiềm, đối với việc bình định Nam Man công cao, gian khổ trong đó trong lòng biết rõ ràng, Diệp Tiềm đại tướng quân thật sự làm theo lý thường. Mà thủ hạ chư tướng Diệp Tiềm, bởi vì phần đông phong hầu, bọn họ nghe Diệp Tiềm có thể làm đại tướng quân, cũng ào ào vinh yên, vui mừng quá đôi.

Diệp Tiềm nghe hoàng đế phong thưởng, trong lòng không ngoài ý muốn. đã trải qua nhiều trận chiến sinh tử, hần nhìn bản đồ hành quân bày trận, phảng phất như quan sát thế cục thiên hạ, trong lúc bày mưu nghĩ kế cũng từng tỉnh tể thường thức tâm tư thiên tử. đã trải qua mấy năm quan trường cùng vài lần nhưng mã bốn ba, hần sớm không còn là thiếu niên ngày đó đơn thuần nhiệt huyết, lúc này hần đã có thể hiểu thấu đáo hùng tâm tráng chí của Hoàng thượng, muốn thống nhất tứ hải, trở thành thiên hạ cộng chủ. Mà chính hần, đó là một quân cờ không thể thiếu trong kế hoạch lớn của đế vương, một lợi kiếm đặc lực mới ra khỏi vỏ.

Tức thời Diệp Tiềm lạnh nhạt quỳ xuống đất tạ ơn, hoàng đế tự diu hần đứng dậy, mọi người chúc mừng, tức thời lại thương thảo chuyện sứ giả Nam Man quốc theo quân dâng lên thư đầu hàng của Nam Man quốc chủ cùng với các cống phẩm, cuối cùng hoàng đế tuyên bố thiết yến Tê Hà điện mừng công.

Diệp Tiềm luôn không rảnh rỗi, cũng không về phủ, trực tiếp ở trong cung cùng thủ hạ chư tướng đợi tiệc tối. Chư vị tướng lĩnh tuổi không lớn, có người cũng giống như Diệp Tiềm xuất thân đệ tiện, như Mạnh Tông Bảo, có thể lấy được phong hầu, đương nhiên hưng phấn không chịu nổi, bình thường đều là bạn bè thân thiết, đã trải qua sinh tử, tất cả cao hứng phần chấn thảo luận, náo nhiệt vô cùng.

Trong đó chỉ có Diệp Tiềm, lạnh nhạt nhìn chung quanh hết thấy phù hoa như mây bay, trong lòng chỉ nghĩ nếu thực sự gặp Triều Dương công chúa, nàng sẽ nói thế nào, mình nên nói cái gì. Ngày xưa hần cùng với nàng luôn như người lạ, sau này một chậu nước lạnh hắt xuống, càng khiến hần rút cuộc không còn mặt mũi lộ diện trước mặt nàng.

Hiện giờ hần đã đứng vào hàng tam công, thống soái hơn mười vạn binh mã, phong làm đại tướng quân, hưởng ấp hai vạn, vinh hoa phú quý hạ bút thành văn. Như vậy hần, ở nàng trước mặt cũng không kém cỏi.

Nghĩ đến đây, bề ngoài Diệp Tiềm vẫn bình tĩnh vô ba như cũ, nội tâm bỗng nhiên có một loại xao động vội vàng khát vọng, hần hận không thể bây giờ đứng ở trước mặt nàng, nói với nàng mấy câu. Ngô Môn Trung nhìn ra tâm tư Diệp Tiềm, hần thở dài ở trong lòng, đi qua vỗ vỗ cánh tay Diệp Tiềm. Diệp Tiềm mỉm cười, tự giễu nở nụ cười, gật gật đầu với Ngô Môn Trung.

Buổi chiều, Tê Hà điện cung đèn trường tín dần dần thấp sáng, chư vị văn võ đại quan cùng hậu cung phi tần đi vào trong điện, thị nữ mặc cung trang phấn hồng, chậm rãi thành đội đi vào, bùng lên rượu ngon món ngon, tiếng ti trúc vang lên ở góc đại điện, vũ nữ thân thùy tay áo sa y cũng bắt đầu phát động tay áo dài như nước.

Bao nhiêu ánh mắt cực kỳ hâm mộ, bao nhiêu ánh mắt kính nể, lưu luyến trên người Diệp Tiềm, bách quan đều biết, nam tử bất quá hơn hai mươi tuổi đã là đại tướng xuất sắc nhất bản triều. Tuổi trẻ như vậy, chiến công kinh thế như vậy, thậm chí còn có một tỷ tỷ làm hoàng hậu, thân cháu ngoại là thái tử.

Bách quan vô luận là kính nể hâm mộ hay là ghen tị, đều ào ào tiến lên nịnh bợ lấy lòng, dù thế nào, quan hệ tốt với người ta luôn không sai.

Diệp Tiềm tuy đã là đại tướng quân, nhưng đối diện bách quan khen tặng, vẫn khiêm tốn lạnh nhạt như cũ, không kiêu ngạo không nóng nảy. Vừa ứng phó chúng quan, ánh mắt vừa tìm kiếm tron g hậu cung phi tần cùng với công chúa chư hầu, tìm kiếm chủ nhân miếng vải hồng đào cất giấu trong ngực kia.

Nhưng không có, vẫn không có, chư vị công chúa đã ngồi xuống, nhưng căn bản không có thân ảnh Triều Dương công chúa.

Diệp Tiềm mặt mày hơi hơi cứng lại, hẳn không rõ nữ nhân kia thế nào, đến chậm sao? Là A Ly xảy ra chuyện gì sao? Hay là nàng muốn xuất hiện cùng Hoài An Hầu?

Nhưng lúc Hoài Nhu quận chúa cũng đi theo mẫu thân cùng với thái hậu xuất hiện, Diệp Tiềm bắt đầu triệt để thất vọng, thái hậu đã đến, nàng sao có thể còn chưa xuất hiện.

Vì thế toàn bộ yến hội, dù Hoàng thượng đối với hẳn các loại khen ngợi không dứt bên tai, các vị đại thần các loại chúc mừng không ngừng, hẳn vẫn không yên lòng, phảng phất như đứng trên đồng lửa, như ngồi trên đồng than. Lúc người khác nâng chén muốn kính, hẳn lại nhớ tới nữ nhân kia xa xa hướng ngược mắt nâng chén với mình; lúc người khác khen hẳn tuổi trẻ đầy hứa hẹn, hẳn lại nhớ tới ngày đó ở nàng phòng khách lạnh bạc châm chọc nói; lúc Hoài Nhu quận chúa ánh mắt u oán nhìn về phía hẳn, hẳn lại nhớ tới nàng ôm A Ly đáng vẻ lo lắng.

Chung quanh ti trúc ca múa mừng cảnh thái bình, chung quanh ăn uống linh đình, đèn cung đình lay động, hết thảy phảng phất đều trở nên xa xôi mà mờ mịt, trong đầu hẳn một thanh âm rõ ràng luôn luôn hỏi, nàng sao không tới, vì sao không đến, hiện đang ở nơi nào...

Ở trong nhân sinh của hẳn có lẽ thời khắc huy hoàng nhất, lúc hẳn cho rằng hẳn phấn đấu nhiều năm như vậy rốt cục có thể ngang hàng cùng nàng đứng chung một chỗ nói mấy câu, nàng thế nhưng biến mất?

Có lẽ về mặt Diệp Tiềm quá mức hoảng hốt, cho nên đến Hoàng thượng và hoàng hậu đều nhìn ra dị thường. Hoàng hậu Diệp Trường Vân tinh tế cân nhắc, đã hiểu nguyên nhân trong đó. Vừa đúng lúc này Diệp Tiềm tiến lên kính rượu Hoàng thượng và hoàng hậu, vì thế Diệp Trường Vân nhân cơ hội cười nói: "Hoàng thượng, chỉ tiếc A tỷ không ở đây, bằng không hẳn nhìn thấy Tiềm lập công lớn, cũng sẽ cao hứng."

Hoàng thượng liếc Diệp Trường Vân, ha ha cười nói: "A tỷ hiện mang theo A Ly rời Đôn Dương, đi Hoài An, thật sự là đáng tiếc, thế nhưng không ở đây."

nói một phen đánh vào trong lòng Diệp Tiềm, như búa tạ.

Diệp Tiềm chỉ cảm thấy choáng váng đầu óc, tứ chi phù phiếm, giật mình thẳng thốt, hóa ra nàng mang theo A Ly cùng đi gặp Hoài An Hầu.

Nghĩ đến cũng đúng, vợ chồng ở riêng đã lâu, sẽ tưởng niệm, vì thế muốn gặp nhau, có gì không được?

Tức thời trong lòng Diệp Tiềm hỗn loạn, đầu ong ong lên, nhưng hẳn không muốn người ngoài nhìn ra khác thường, cắn răng nhịn xuống. Hoàng thượng ôn hòa nhìn Diệp Tiềm: "Diệp tướng quân, trầm nghe nói người ở Nam Man bị thương, có còn gì trở ngại?"

Diệp Tiềm ôm quyền nói: "Đa tạ Hoàng thượng quan tâm, thương thế thần đã không ngại."

Hoàng thượng gật đầu: "Tuy rằng không lo ngại, nhưng xem ra ái khanh uống vài chén rượu, tinh thần có chút hoảng hốt, hẳn là thương thế phát tác. Nếu quá mức mệt mỏi, trầm ân chuẩn người sớm hồi phủ nghỉ ngơi."

Diệp Tiềm nghe thế, cũng không chối từ, liền xin lỗi cáo từ mà đi.

hắn hoảng hốt ra điện, xoay người lên ngựa, thị vệ đi theo dần dần đến phủ, hẳn vin vào vài lần kính rượu trên yến hội, đi thẳng đến hậu viện, người vừa nằm xuống, trừng mắt nhìn nóc nhà, trong đầu hồi tưởng gần mười năm nay, chỉ cảm thấy một cỗ bi thương cùng một mối đánh úp lại.

Nữ tử kia, lạnh bạc vô tình, có lẽ chưa từng để hẳn ở trong lòng một chút nào.

Diệp Tiềm trên người có bao nhiêu vết thương cũ, sau này tự trách nhận ba mươi quân côn, thương càng thêm nặng, bắt quá ý vào tuổi trẻ tráng kiện, lại thêm một đường đi tới đều là việc vui, vì thế cứng rắn chống đỡ. Hiện giờ chợt nghe được công chúa đến Hoài An gặp gỡ Hoài An Hầu, nhớ lại mình một đường hưng phấn chờ đợi, không khỏi như ở trong mộng mới tỉnh. Mình có gì để trông đợi. Dù phong hầu bá tửng thì có năng lực thế nào, nàng sớm là vợ người khác, cùng mình có liên can gì? Kể từ đó, hẳn nản lòng thoái chí, chỉ cảm thấy cả người mệt không chịu nổi, vì thế vừa ngã xuống, nằm ở trên sạp, hai chân hư nhuyễn, trán nóng lên, gò má đỏ rực, rất nhanh mơ màng ngủ.

Cũng không biết ngủ bao lâu, hẳn mộng lung linh lại, chỉ thấy dưới ánh nến, một nữ tử thanh lệ nhu tình như nước nhìn mình, thấy hẳn tỉnh lại, thế nhưng cong môi ôn nhu cười, tiến lên lấy tay chạm vào trán, cười nói: "Người cuối cùng đã tốt rồi, tướng quân."

Diệp Tiềm nhắm mi, khàn khàn nói: "Thu Nương, người ở đây a..."

Thu Nương hai gò má choáng váng, mím môi khẽ cười nói: "Tướng quân, thân mình người không tốt lắm, ta ở trong này chiếu cố người a!"

Diệp Tiềm ngược mắt nhìn chằm chằm Thu Nương, thấy Thu Nương mi cong mắt sáng, má phấn hồng nhuận, cười dịu ngoan nhu hòa mang theo vài phần quyến rũ. Thu Nương thấy Diệp Tiềm nhìn mình, cúi mắt mím môi, hai gò má đỏ dần dần, cúi đầu ôn nhu gọi: "Tướng quân." Nàng ngữ điệu uyển chuyển vô cùng thân thiết, gọi thanh thấp, phảng phất như nỉ non bên gối, phảng phất như gọi phu quân nhiều năm.

Diệp Tiềm trong tiệc uống vài chén rượu, lúc này cảm giác say bỗng nhiên dâng lên, chỉ cảm thấy tâm ý dập dờn, lại cúi mắt, lại bỗng nhiên thấy Thu Nương mặc một kiện thâm y màu xanh bó sát người, phô ra núi ngọc cao nhất eo nhỏ một vòng, dáng người mạn diệu, mắt say nhìn lại, có vài phần ý nhị như Triều Dương công chúa.

Diệp Tiềm nhớ tới nữ nhân kia, bất giác bị ai, nghĩ nàng ngày xưa không biết bao nhiêu nam tử vào trường mạn, hiện giờ lại có phu quân ở bên, mà mình cô lnh lạnh lẽo một người. Trái tim hần nổi lên nồng đậm mỗi một, trong trái tim âm thầm hận nữ tử này, một mỗi và hận ở giờ phút này thế nhưng hóa thành một loại khát cầu tuyệt vọng.

hần nhìn chăm chăm Thu Nương trước mắt, bất giác hô hấp mạnh lên, trong giây lát cánh tay dài duỗi ra, ôm Thu Nương vào trong ngực.

Bạn đang đọc truyện *Diện Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Chờ đợi

hần nhìn chăm chăm Thu Nương trước mắt, bất giác hô hấp mạnh lên, trong giây lát cánh tay dài duỗi ra, ôm Thu Nương vào trong ngực.

Thu Nương hai gò má giống như vẽ loạn sơn, đôi mắt hằm xuân, xấu hổ tựa vào trong lòng Diệp Tiềm, chỉ cảm thấy ngực Diệp Tiềm cứng rắn lửa nóng, nặng nhẹn không được vuron tay ngọc nhẹ nhàng xoa ngực hần.

Diệp Tiềm hạ mắt, thờ dốc dồn dập, nhìn chăm chăm môi hồng của Thu Nương.

Thu Nương bị bất ngẳng đầu lên, môi đỏ mọng khẽ mở, hai mắt khép lại, khăn trương mà chờ mong một cái hôn.

Diệp Tiềm thốt nhiên cúi đầu, định hôn lên, nhưng ngay lúc hần cúi đầu, lại khẽ động vào trường kiếm, trường kiếm động đây, phát ra tiếng vang. Tiếng kiếm bi thiết, phảng phất như yến ly biệt. Nghe thấy, Diệp Tiềm cả người chấn động, động tác dừng lại. Cúi đầu nhìn, trường kiếm lạnh buốt, đứng như nữ tử kia mặt mày vô tình.

hần buông Thu Nương ra, cầm lấy trường kiếm, nhẹ nhàng vuốt vò kiếm, giống như vỗ về chơi đùa tình nhân làm bạn cả đời. Trong đầu hiện lên một màn, nhưng hình ảnh dừng ở trước mắt, cũng là tình cảnh nữ tử thân mình ngọc bạch ôm chặt trường kiếm.

Thu Nương về mặt chờ mong hóa thành thất vọng, nàng nhìn chăm chăm Diệp Tiềm nắm thanh kiếm, nhẹ giọng hỏi: "Thanh kiếm này, là Triều Dương công chúa tặng cho ngươi sao?"

Diệp Tiềm nghe vậy, ngược nhìn, trong mắt sắc bén, lạnh giọng hỏi: "Sao ngươi biết?"

Thu Nương cắn môi, gian nan nói: "Ngươi từng ở trong mộng luôn gọi tên nàng."

Diệp Tiềm nắm thanh kiếm, đứng dậy, ngữ khí lạnh lùng nói: "Về sau không được nhắc tới việc này!" hần cúi xuống, ngữ khí rất cực hòa hoãn, giải thích: "Nàng đã làm vợ người khác, nếu bị ai biết, khó tránh khỏi không tốt cho nàng."

Thu Nương đứng lên theo, ngữ khí thê lương: "Nàng đối đãi ngươi như thế, ngươi vẫn không nỡ để có gì xúc phạm tới nàng một chút sao?"

Diệp Tiềm nhớ tới hành vi vừa rồi, không khỏi cảm thấy phiền chán, với Thu Nương cũng không có ngữ khí tốt, lạnh giọng trách mắng: "Có quan hệ gì với ngươi!"

Thu Nương từ lúc hầu hạ bên người Diệp Tiềm, luôn tận tâm tận lực, cũng luôn được Diệp Tiềm đối đãi ôn hòa, hiện giờ đột nhiên bị trách cứ như thế, trong lòng phát lạnh, thân mình run run, trong mắt nổi lên lệ quang: "Ngươi, ngươi đang giận ta?"

Diệp Tiềm quay lại, nhú mày nhìn Thu Nương: "Ngươi đi xuống đi."

Thu Nương chậm rãi quỳ xuống đất, khi quỳ trên mặt đất thân mình vẫn không dừng được run run: "Tướng quân, Thu Nương được đại ân của ngươi, luôn luôn muốn báo đáp ân đức, thực trông cậy có thể hầu hạ tướng quân cả đời. Nếu vì chuyện hôm nay khiến tướng quân chán ghét, vậy Thu Nương nên thế nào?"

Diệp Tiềm lãnh mi lãnh mục nhìn nữ tử quỳ xuống đất nỉ non, đạm thanh nói: "Thu Nương, chuyện hôm nay không trách ngươi, sai là ta. Ngươi đi xuống đi." hần mím môi, lại nói: "Cả đời rất dài, không dễ dàng nói ra lời hứa cả đời."

Thu Nương bỗng nhiên tiến lên, ôm lấy hai chân Diệp Tiềm, run giọng khóc nói: "Tướng quân, Thu Nương không đi, Thu Nương thích ngươi, trong lòng có ngươi, nguyện ý làm ám giương cho tướng quân, chẳng lẽ tướng quân tình nguyện ôm một thanh kiếm lạnh đi vào giấc ngủ, cũng không muốn Thu Nương sao?"

Diệp Tiềm nhú mày, tay nắm kiếm, lạnh giọng nói: "Thu Nương, buông ra!" hần ở trong quân uy vọng ngày càng tăng, ngày thường huấn luyện quân sĩ lệnh ra như núi đổ, thuộc hạ chur tướng không có ai dám can đảm vi phạm. Lúc này hần ra lệnh một tiếng, chỉ làm cho người ta cảm thấy không giận mà uy, Thu Nương một nữ tử khuê các nhỏ nhỏ, tức thời cả kinh, hai tay run lên, không tự giác buông Diệp Tiềm ra.

Diệp Tiềm hờ hững nhìn nữ tử nỉ non, mặt không biểu cảm nói: "Ngươi không nguyện đi, vậy ta đi."

nói xong hần xoay người, cầm theo trường kiếm, chịu vết thương cũ phát đau, từng bước một chậm rãi đi ra khỏi phòng.

Phía sau, Thu Nương tuyệt vọng nhìn bóng lưng hần rời đi, không khỏi lên tiếng khóc lớn, vừa khóc vừa nói: "Nàng đã có chồng có con, lại tổn thương người như thế, người vẫn nhớ nàng như vậy, không muốn làm chuyện có lỗi với nàng sao?"

Diệp Tiềm lúc này chạy tới cạnh cửa, đang định nhấc chân, nghe khóc kê thế, dừng lại, nhắm hai mắt khe khẽ thở dài, thấp giọng nói: "Ta không phải không muốn có lỗi với nàng, mà là --" ngừng lại, hần gian nan nói: "Mà là không muốn có lỗi với tâm ta."

Thu Nương nghe được lời ấy, tiếng khóc chợt dừng lại, bên má vẫn mang theo nước mắt, kinh ngạc nhìn Diệp Tiềm.

Diệp Tiềm không lưu lại nữa, cầm theo trường kiếm chậm rãi rời đi.

Diệp Tiềm tìm phòng khác ở một đêm, ngày thứ hai liền triệu quản gia đến, ra lệnh cho hần tìm một nam tử tử tế an phận gả Thu Nương. Quản gia nghe lệnh, rất nhanh đi tìm, ai biết mấy ngày sau, quản gia mặt lúng túng đến bẩm, nói là Thu Nương lập chí không gả, nếu tướng quân cho phép, nàng nguyện làm ở trong phòng bếp.

Diệp Tiềm không lường lự nói: "Nàng đã có ý như thế, vậy kệ nàng thôi, nhưng phân phó đến phòng bếp, đối đãi nàng tốt, không thể chậm trễ." Quản gia đương nhiên tuân mệnh, vì thế Diệp Tiềm không để việc này ở trong lòng.

Lúc này hoàng đế bắt đầu triệu kiến sứ giả Nam Man quốc phái tới, tiếp nhận thư đầu hàng cùng các cống phẩm, lại triệu Diệp Tiềm đến hỏi phong thổ dân tình Nam Man, cũng thương lượng các công việc về sau. Diệp Tiềm bận rộn, bởi vì hần vừa mới làm đại tướng quân, bắt đầu chinh đồn trong quân, một phen vất vả.

Bận rộn như vậy khiến hần tạm thời quên chuyện Triều Dương công chúa, một ngày, cuối cùng rảnh rồi, ai ngờ Ngô Môn Trung đến bái phỏng, vào cửa liền thần bí hề hề nhìn hần nói: "Người mỗi ngày chỉ giam ở trong quân, tin tưởng việc hấp dẫn lớn nhất trong Đôn Dương Thành người cũng không biết."

Diệp Tiềm lạnh nhạt thường trà, lòng mảy cũng không động một chút.

Ngô Môn Trung hắc hắc cười, thấy bộ dáng hần, biết hần sẽ không cảm thấy hứng thú chuyện bát quái, tức thời thần bí hề hề sát vào nói: "Chuyện này người cũng phải biết, nếu thật không biết, sẽ bị chậm, về sau phòng chừng hỏi hận đến xanh ruột!"

Diệp Tiềm lòng mảy nhướn lên, nhấp một ngụm trà, lạnh nhạt nói: "Mời nói."

Ngô Môn Trung đắc ý dào dạt chấp tay sau lưng, ở trong sảnh đi tới đi lui, lúc này chậm rì rì nói: "Đôn Dương Thành này a, có một vị nữ tử địa vị cao quý, từ nhỏ mỹ mạo, đã tang chồng, hiện giờ không biết bao nhiêu hậu duệ vương hầu quý tộc đều ngóng trông có thể cưới nàng!"

Diệp Tiềm nghe nói thế, tay nắm chén trà ngừng lại, ngược mắt nhìn chằm chằm Ngô Môn Trung.

Ngô Môn Trung lại càng ra dáng, rung đùi đắc ý nói: "Ai u, ta nghe nói, nữ tử này cửa nhà cơ hồ bị nam tử theo đuổi nàng phá hỏng! Cũng không biết nàng sẽ chọn lựa ai làm hôn phu đây!"

Diệp Tiềm buông chén trà, hít một hơi thật sâu, sau đó hần nghe được mình hỏi Ngô Môn Trung: "Ai?"

Ngô Môn Trung thế nhưng nghịch ngợm nhướn mày, đắc ý cười nói: "Người không có hứng thú sao?"

Diệp Tiềm đứng lên, một tay giống như kim sắt nắm cánh tay Ngô Môn Trung, ép hỏi: "nói!"

Ngô Môn Trung bị hần bóp đau, tức giận đến giờ chân: "Ta nói là được, người cần gì như thế!"

Diệp Tiềm buông hần ra, bắt quá sắc mặt đã xanh mét, hai tròng mắt sắc bén nhìn chằm chằm Ngô Môn Trung, phảng phất muốn từ miệng hần đào ra đáp án.

Ngô Môn Trung vỗ về cánh tay phát đau, ủy khuất nói: "Nữ tử đó là Triều Dương công chúa, nghe nói Hoài An Hầu hoẵng thệ, Triều Dương công chúa lại thành quả phụ!"

Diệp Tiềm hai tròng mắt phảng phất muốn phun ra lửa, hai tay dắt Ngô Môn Trung ép hỏi: "Người nói thực?"

Ngô Môn Trung cũng không dám làm bộ, cuống quýt gật đầu nói: "Thiên chân vạn xác!"

Diệp Tiềm buông Ngô Môn Trung ra, đứng thẳng tắp, trên mặt một lát xanh một lát đỏ, cũng không biết đang nghĩ cái gì.

Ngô Môn Trung thấy vậy, tiến lên trấn an: "hiện giờ người là đại tướng quân, xứng với công chúa cũng là thuận lý thành chương. Nàng đã tang phu, lúc này đúng là thời cơ cực tốt!"

Diệp Tiềm nghe xong, trong lòng kinh hoàng, bắt quá tay chân lại không nhúc nhích, mồm cứng ngắt nói: "Ta, ta... Nhưng mà ta..."

Ngô Môn Trung đồng tình vỗ vỗ vai hắn: "Huynh đệ à, người không cần ngược ngược, lớn mật lên. Người xem tuy rằng Hoài An Hầu kia vừa mới tạ thế, hiện giờ bao nhiêu vương hầu đều theo đuổi công chúa, giờ phút này cũng không phải là lúc chú ý đa mặt cái gì, nếu chậm, công chúa tái giá với người khác, người lại chờ tới khi nào!"

Diệp Tiềm nghe thấy có lý, trong lòng lại có cân nhắc khác: "Hiện giờ ta đã phong hầu bá tước, đủ xứng đôi với nàng, nếu nàng còn nhớ tình cũ với ta, đương nhiên sẽ không dễ dàng gả cho người khác."

Ngô Môn Trung nghe xong lời này, dậm chân thờ dài: "Người không cần suy nghĩ quá nhiều! Người đáp lời hoài lâu như vậy, bỏ lỡ nàng, người chẳng lẽ thật muốn độc thân cả đời sao? Ta xem tình thế hiện giờ, người ta không có người vẫn tiêu sái, nhưng người không có người ta, đó là một đời thê lương. một khi đã như vậy, còn nói cái gì thể diện, nghĩ cái gì mà trong lòng nàng. Lúc này người nên xông lên trước, bắt lấy! Về phần sau này thế nào, ta nhìn người ngày xưa hầu hạ nàng, cũng được nàng sủng ái, nghĩ tới trên giường, người đương nhiên có muốn vận năng lực, vạn loại biện pháp khiến nàng khẳng khái một mực với người!"

Ngô Môn Trung nói một phen, thật sự là bùng tình người trong mộng, tuy rằng Diệp Tiềm trời sinh tính tình nhẫn nại, làm không ra chuyện hôn phu người ta vừa mới qua đời liền mặt dày theo đuổi, nhưng việc này không nỗ lực, còn đợi đến khi nào? Diệp Tiềm tính tế nghĩ, chỉ cảm thấy lồng ngực mênh mông, hai tay nắm chặt, hận không thể lập tức xông về phía Triều Dương công chúa cầu thân.

Ngô Môn Trung thấy hắn được mình khuyến khích một phen đã muốn xông ra bên ngoài, vội vàng kéo lại nói: "Người vội cái gì, lúc này trời đã tối, người để ngày mai lại đi. Bằng không truyền ra, nói thành cái gì!"

Diệp Tiềm vội gật đầu nói phải, tức thời Ngô Môn Trung bồi hắn uống trà, hắn cũng không biết tư vị gì, chỉ hận bản thân ngày gần đây vui đầu vào quân vụ, thế nhưng không biết đại sự này. Lại nghĩ tới ngày mừng công nàng vắng mặt, bùng tình đại ngộ, hóa ra khi đó Hoài An Hầu bệnh nặng, cho nên Triều Dương công chúa mới có thể đến Hoài An!

Diệp Tiềm nhớ tới đây, chỉ cảm thấy cả người thoải mái, đè nén trong lồng ngực nhiều năm từ trước tới nay tan thành mây khói, hắn chưa bao giờ từng thần thanh khí sảng như vậy, chỉ hận không thể lập tức bỏ nhào tới trước mặt công chúa, cầu nàng gả cho mình.

Gả cho mình, gả cho mình... hắn tính tế thường thức mấy chữ này, càng nghĩ càng cảm thấy tươi ngọt vô hạn. Nghĩ đến chuyện trong nhân sinh tốt đẹp nhất cùng lắm cũng chỉ thế này thôi, quá mức tươi ngọt, cho nên khiến hắn có cảm giác mộng ảo không qchân thật, phảng phất chân dẫm lên bông, phù phiếm phiêu miêu.

Lúc này, Ngô Môn Trung tặc lưỡi cười nói: "Người không cần lo lắng, đây không phải nằm mơ."

Bị chọc trúng tâm sự, khuôn mặt Diệp Tiềm cương nghị nổi lên ửng hồng, bất quá hắn cũng không che giấu, chỉ cười khê, nội tâm ngóng trông ngày mai sắp đến.

Ngô Môn Trung lắc đầu thờ dài: "Người hiện giờ trong lòng chỉ sợ đang hận ta, hận ta không sớm nói cho người tin tức này, chờ tới bây giờ, chọc người đợi một đêm!"

Diệp Tiềm nghe lời này, bất đắc dĩ quay người liếc hắn một cái.

Bạn đang đọc truyện *Diện Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Rình coi

Đến canh hai, trong nhà Ngô Môn Trung có việc, không tiện ở lâu, chung quy rời đi. Diệp Tiềm một người trở lại phòng nghỉ tạm, nhưng hắn căn bản khó có thể ngủ, nằm ở nơi đó nhìn trướng mạn, trong đầu lại hiện ra kia tình cảnh ngày đó Triều Dương công chúa xích lửa nằm ở trong trướng mạn.

hắn lẩn qua lộn lại không ngủ được, cuối cùng ngồi dậy, nhìn trăng sáng ngoài cửa sổ chăm chú thật lâu, chợt mặc quần áo đứng dậy.

hắn nhắc trường kiếm lên, lặng lẽ ra khỏi phòng, nhìn bốn phía không người, nhẹ nhàng vận khí nhảy lên đầu tường, trèo tường ra khỏi Tường Quân Phủ của mình. Ra phủ, một đường thừa dịp bóng đêm, dọc theo đường nhỏ đi thật nhanh. Kỳ thực đường đến trước phủ công chúa hắn cực kì quen, tuy đêm tối, nhưng không bao lâu hắn đã tới trước phủ công chúa.

đi đến trước cửa phủ, thấy cửa chính khóa chặt, đèn cung Trường Tín lay động, hai con sư tử bằng đá trông cửa cô đơn lạnh lẽo. hắn dừng chân một chút, nghĩ lúc này đã khuya, nếu bị ai nhìn thấy mình xâm nhập phủ công chúa thật không tốt, trầm ngâm một lát, hắn quay lại, theo đường mòn vòng đến bên cửa hông, chọn một chỗ ít người lui tới, yên lặng trèo tường vào.

Lúc hắn vào trong phủ, đã thấy hầu hết hạ nhân đã nghỉ ngơi, ngay cả thị vệ chung quanh cũng có chút mệt mỏi chỉ cách đó không xa đèn cung đình tỏa sáng. Đối với bố cục trong phủ công chúa hắn cũng không quen thuộc, nhưng may mắn nội trạch hào môn bố trí luôn dễ đoán được tám chín phần, một đường cẩn thận, đề vòng quá thị vệ, sau một lát đến chính viện, thấy nơi đó có càng nhiều thị vệ canh gác, cũng ngẫu nhiên có thị nữ ra vào,

Diệp Tiềm biết đó là biệt uyển của công chúa.

Diệp Tiềm theo thói quen sờ sờ tường kiểm bên hông, nghĩ hôm nay làm việc này có chút lén lút, trong lòng không khỏi ngượng ngùng. Nhưng trong lòng ngực trái tim kinh hoàng không có cách nào dừng lại, hần chỉ hơi do dự một lát, tiếp tục xoay người lên đầu tường, dọc theo đầu tường cẩn thận đi thật nhanh.

Lúc này, trong cửa sổ hoa văn lưu vân phi phượng, Triều Dương công chúa son phấn chưa tẩy, tóc dài áo choàng, một thân quần áo màu đen thâm y thêu hoa văn màu tối, đánh đàn trước mai vàng ngoài cửa sổ. Đàn là danh cầm, đen đỏ giao nhau, đen như đêm tối, đỏ như hàn mai; trên có khắc hoa mai và xà phúc quần quýt, hoa mai xinh đẹp, xà phúc lãnh quý. Vào đêm đông thê lương, gió thổi qua ngoài cửa sổ, mai vàng nở đỏ tươi, đóa đóa run rẩy. Phòng trong cô tay nữ tử trắng nõn khẽ nâng, ngón tay ngọc thon thon đánh ra tiếng đàn như dòng nước chảy khe khẽ. Tiếng đàn lúc đầu bằng phẳng, sau đó bỗng nhiên cao vút, cao vút như gió cuồng thổi qua sóng biển, sau một lát lại chợt rơi xuống đáy cốc, réo rất thảm thiết ai uẩn.

Diệp Tiềm đi ở đầu tường trong bóng tối, nương theo cửa sổ ẩn hiện đèn cung đình, vội vàng mà tham lam đánh giá khuôn mặt nữ tử kia.

Từ đêm đó, mặc dù hần ở Đôn Dương Thành ngẫu nhiên thấy nàng, nhưng lại phảng phất như cách ngàn núi cao vạn nước sâu, nhìn cũng không chân thiết. Đêm nay giờ này khắc này, ngàn núi cao vạn nước sâu đột nhiên biến mất, mặc dù đèn cung đình mờ tối, ánh trăng mờ lung, nhưng là lại nhìn thấy vô cùng rõ ràng.

nữ tử kia cúi mắt lộ ra lạnh lùng cùng lạnh bạc, nâng tay quỳn rũ tiêm nhược, đó là Triều Dương công chúa, là thiên hạ hần tưởng niệm nhiều năm trong lòng, là hần từ ngày ngộ thiếu niên mười ba tuổi lần đầu tiên gặp được rồi cuộc không quên nổi bóng dáng.

Đứng ở đầu tường trong bóng tối, Diệp Tiềm cứng ngắc vươn tay, bàn tay to thô ráp mà thon dài mở ra, bao phủ trong bóng tối, trước mắt hần vừa đúng bao phủ nữ tử cúi đầu đánh đàn trong song cửa. Nội tâm hần bỗng nhiên dâng lên một cảm giác khác lạ, phảng phất tay mình có sức mạnh vô hạn, phảng phất có thể lướt qua khoảng cách biệt uyển không xa không gần kia, nắm nữ tử đó vào lòng bàn tay.

hần ngón tay duỗi ra chậm rãi khép lại, nhìn hình ảnh nữ tử vừa đúng bị giam trong lòng bàn tay, khóe môi không khỏi nổi lên một ý cười.

Tim trong lồng ngực luôn đập mạnh rồi cực yên tĩnh xuống, mình sốt ruột khó nén chạy tới như thế, lén lút chạy đến biệt uyển của nàng như thế, cũng chỉ muốn nhìn nàng, xác định hết thảy đều là thật, xác định nàng luôn ở nơi đó, chưa bao giờ từng rời đi.

Diệp Tiềm cúi đầu hồi tưởng vài năm nay, lại phảng phất như một giấc mộng, trong mộng hần là một con trâu già nặng gánh gian nan bôn ba, kéo cày xe nặng nề, chậm rãi đi về phía trước. Nhưng hiện giờ, hần chỉ cảm thấy hết thảy đều đáng giá, rồi cực hần có thể đứng giữa phen hoa có một mảnh thiên địa của mình, nàng vẫn ở trong này, lặng lẽ đánh đàn cổ, chờ hần tiến lên phía trước.

Lúc này phòng trong, tiếng đàn chậm rãi dừng lại, Triều Dương công chúa cúi mắt nhìn đàn hồi lâu, rồi cực nói: "Cái đàn độc u này là Hâu gia lúc sinh tiền yêu nhất, giờ người đi, đàn này cũng không cần lưu lại." nói xong, nàng chậm rãi đứng dậy, phản phó Cẩm Tú: "Mang đàn đi thiêu."

Cẩm Tú gật đầu: "Vâng, công chúa."

Tức thời Cẩm Tú tự ôm đàn, dẫn theo thị nữ đi ra cửa đốt đàn, Diệp Tiềm ở bên cạnh nghe hết thảy, thân hình giật giật, lặng lẽ nhìn Cẩm Tú ra ngoài cửa sổ đốt đàn.

Đàn là đồ cổ, bỗng nhiên bị liệt hỏa đốt cháy, chợt phát ra một tiếng gào thét, sau đó biến mất trong liệt hỏa.

Mính Nhi nhìn chiếc đàn cảm hóa thành tro tàn, thờ dài nói: "Người đi đàn đi, thật là đáng tiếc."

nói đến đây, ánh mắt nàng lúc lơ đãng vừa đúng đảo qua chỗ Diệp Tiềm, tức thời không khỏi biến sắc, lui ra phía sau vài bước, lại nhú mày nhìn kỹ, phát hiện là Diệp Tiềm, mới nhẹ nhàng thở ra.

Nàng không dấu vết đi đến bên người Triều Dương công chúa, nhẹ giọng nói: "Công chúa, dưới tường có người."

Triều Dương công chúa nhú mày: "Có người?"

Lúc này Cẩm Tú đã đốt xong đi về phòng, nghe nàng nói như vậy, nhú mi: "Mính Nhi, không được nói lung tung, sao ta không nhìn thấy."

Mính Nhi cảm thấy ủy khuất: "Ta vừa rồi nhìn rõ ràng, dưới tường quả thật có người, là Diệp đại tướng quân đó!"

Mính Nhi lần này nhớ kỹ, Diệp Tiềm kia, hần đã không là thị vệ dưới tay công chúa, mà là đại tướng quân, không thể xưng hô người ta là Diệp thị vệ.

Cẩm Tú nhìn dưới góc tường lúc này đã không có một bóng người, nhìn về phía Triều Dương công chúa nói: "Công chúa?"

Triều Dương công chúa lắc đầu: "Thôi, không đề ý tới là được."

Mính Nhi thấy Triều Dương công chúa như thế, cũng không thể nói cái gì, đành phải ủy khuất bắt đầu hầu hạ công chúa rửa mặt chải đầu đi ngủ.

Sau một lát, Triều Dương công chúa tẩy dung trang, thay đổi áo ngủ, nằm nghiêng trên giường. Nàng cũng không ngủ được, nghĩ mấy năm nay thị phi phải trái, từ ngày xưa Tiêu Đồng, đến sau này Bình Tây Hầu, Hoài An Hầu mất đi, cùng với Diệp Tiềm vừa rồi chợt hiện ra ở góc tường.

Nàng hơi hơi nheo con ngươi, cảm thụ đông đêm lạnh lẽo.

Nam nhân vừa mới đứng dưới góc tường, dù nàng quen thuộc, tận mắt thấy hắn từ một thiếu niên ngây ngô trở thành một đại nhân đỉnh thiên lập địa, ở trong triều mấy năm lịch lãm, rốt cục trở thành đại tướng quân tay cầm quyền cao.

nam nhân kia, dù đi rất xa, vẫn như điều trong tay nàng, điều bay cao tới đâu, dây vẫn do nàng giữ.

Nghĩ đến hắn ở góc tường nhìn coi mình, nàng nổi lên một chút cười thông dong, tức thời ngọc thủ thon thon vuốt lên mái tóc như mây.

Kỳ thực nàng cũng không phải không từng nghĩ, nếu điều vừa đi không bao giờ quay lại nữa, thì nên như thế nào.

Nàng lại nheo mắt, bên môi tràn ra một tia thờ dãi lạnh lạnh. Nếu gió quá lớn, điều bay rất cao, dây liền đứt.

Nếu đứt, vậy chặt đứt đi.

thiếu niên kia từng phủ phục dưới làn váy nàng, từng đã câu nệ đến liếc nhìn nàng một cái cũng sẽ mặt đỏ, từng ở bên tai nàng thì non hẹn biển nói vĩnh viễn sẽ không rời đi, cũng từng dùng ngực lửa nóng gắt gao ôm nàng vào trong ngực.

Nếu nhiệt tình có thể là một chút dấu vết trong hồi ức, sẽ bởi vì thế sự biến thiên mà mất đi, như vậy cho dù nàng cô lãnh một đời, thì có gì đâu.

Nghĩ đến đây, nàng ngược mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, đêm đông yên tĩnh không tiếng động, tiếng lá rụng cũng có thể nghe được. Nhưng nàng lại từ đông đêm mang theo ý lạnh, có thể cảm nhận được hơi thở quen thuộc của nam tử kia.

hắn vẫn không đi, ở trước biệt uyển, lẳng lặng nhìn chăm chăm nàng.

Triều Dương công chúa bên môi lại nổi lên mỉm cười nhợt nhạt, mang theo ý cười, nàng chậm rãi nhập vào mộng đẹp.

Buổi sáng ngày thứ hai, Minh Nhi dậy sớm, chưa từ bỏ ý định tìm dấu chân tối hôm qua ở biệt uyển, nhưng tìm tới tìm lui, đều không thấy. Cuối cùng bỗng nhiên thét một tiếng kinh hãi: "Cầm Tú tỷ tỷ, người mau đến xem, đây là cái gì?"

Cầm Tú nghe nàng gào to như thế, vội buông lược gỗ khắc hoa trong tay đi ra, đến ngoài cửa sổ, thấy trên cửa sổ lẳng lặng đặt một cái sừng bò tót màu xanh biếc. Cầm Tú xem thấy hoa văn màu xanh biếc trong suốt, thật là bảo vật trung thổ hiếm thấy!

Cầm Tú và Minh Nhi đem vật ấy đặt trước mặt Triều Dương công chúa, Triều Dương công chúa tiếp nhận trong tay, cúi đầu tinh tế quan sát.

Minh Nhi vẫn lầu bầu: "Đây tất nhiên là Diệp đại tướng quân tối hôm qua đã tới, là hắn để lại." nói xong, nàng còn sợ mọi người không tin, lại bổ sung thêm: "Loại sừng bò tót này, phỏng chừng đến từ Nam Man quốc, ta nghe nói bò tót nơi đó nhiều nhất. Đây là Diệp đại tướng quân cố ý mang đến muốn tặng cho công chúa chúng ta."

Cầm Tú đương nhiên minh bạch, đâu cần Minh Nhi nói, tức thời nàng nhìn Minh Nhi chít chít méo mó, vội kéo nàng nói: "không cho người nói lung tung, nhanh giúp ta chải đầu." nói xong túm nàng đi ra ngoài.

Trong phòng, Triều Dương công chúa nâng cái sừng bò tót, cảm thấy màu sắc hoa văn như đã từng quen biết. Tinh tế nhớ lại, đột nhiên nhớ năm đó Bích La phu nhân từng cầm một cái ngọc thể xanh biếc muốn đưa cho nàng, chất liệu rõ ràng giống nhau như đúc, hóa ra ngọc thể kia vốn là dùng sừng bò tót điêu khắc mà thành.

Triều Dương công chúa đứng lên, nâng sừng bò tót đi qua đi lại, dù nàng tự nhận xưa nay hiểu biết tiểu nô trong nhà quá rõ, nhưng lần này cũng không đoán ra tâm tư hắn.

hắn có ý tứ gì đây? Chẳng lẽ hắn, hắn thế nhưng muốn đưa mình cái đó?

Triều Dương công chúa mặt ửng hồng lên, trong con ngươi nổi lên chút cáu giận.

Nàng chỉ cho rằng những năm gần đây hắn không gần gũi sắc, tu thân dưỡng tính, hóa ra hắn xuất môn đánh giặc vẫn không quên mấy việc kiêu diễm này.

Trong lòng tuy nghĩ như vậy, nhưng đến cùng nàng vẫn vuốt sừng bò tót xanh biếc kia hồi lâu, buổi chiều khi ngủ còn cầm trong tay, đặt bên gối cùng ngủ.

Tác giả có chuyện muốn nói: Mọi người đều nghe thấy tiết tấu kết cục? Cái gì.... Nhìn trời, vậy nhất định là hiểu lầm! Nam chủ người ta thật vất vả phấn đấu thành đại tướng quân, sao có thể kết thúc thế này! Diệp tiểu nô kêu oan: Các kiểu kỹ năng của ta còn chưa thi triển!

Bạn đang đọc truyện *Diện Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Đường cứu quốc khúc khuỷa

A Ly theo mẫu thân trở lại Đôn Dương, thái hậu đau lòng một phen, lại thấy thịt trên khuôn mặt nhónhắn của hắn đã không bằng trước kia, nói rằng nhất định là ở Hoài An hắn bị mẫu thân câu thúc hồng rồi, phân phó xuống vạn vạn không thể quá mức quản chế, cứ kệ tiểu hài tử hắn thôi. Lúc này Thái tử đã bốn tuổi, mỗi thái phó mỗi ngày đọc sách luyện chữ. Thái hậu đau lòng A Ly không ai làm bạn, cho Hú Nhi tạm thời không đọc sách, bởi A Ly chơi mấy ngày. Vì thế A Ly vui vẻ mang theo Tiểu Thái tử Hú Nhi bắt đầu mỗi ngày ở trong cung nháo lên, đùa giỡn thái phó, trêu chọc cung nữ, nhảy lên trên, nhảy xuống dưới, trái phải khắp nơi, náo nhiệt vô cùng, làm hậu cung biến thành bát nháo. Hú Nhi nghe mẫu thân giáo huấn, vốn cũng không dám, nhưng nhìn không được A Ly châm ngòi. Cả cung nhìn lại, trên là Thái hậu Hoàng thượng, dưới là hoàng hậu phi tần, ai dám nói không với Tiểu Thái tử và A Ly, vì thế hai đứa bé không ai quản chế.

một ngày, A Ly lôi kéo Hú Nhi nghiêm trang nói: "Sư phụ hiện giờ làm đại tướng quân, cũng không quản chúng ta, không bằng chúng ta tự luyện tập võ nghệ đi!"

Hú Nhi nghe thấy hai mắt mở to: "Tự luyện tập? luyện thể nào? Luyện cái gì?"

A Ly ngửa cổ, làm cái đầu tròn và thân thể nhỏ bé sắp tạo thành một góc vuông, mắt dài xem xét đại thụ che trời phía trước: "không bằng chúng ta lên cây, sau đó luyện tập khinh công đi?"

Hú Nhi ngẩng đầu nhìn đại thụ hai người ôm không xuể, nhăn mày lại: "Nhưng chúng ta trèo lên thế nào?"

A Ly hắc hắc nở nụ cười: "Ta đã có biện pháp!"

Điệp Tiềm ngày đó đem sừng bò tốt xanh đặt ngoài cửa sổ phòng Triều Dương công chúa, hồi phủ rồi mới nghĩ, nghĩ phản ứng của nàng khi nhìn thấy. Lại nghĩ nếu nàng có chút ý tứ, có lẽ sẽ đáp lại mình. Ai ngờ chờ mãi, sừng bò tốt xanh kia vẫn như đá chìm đáy biển không có tin tức, hắn thậm chí bắt đầu hoài nghi có phải nàng căn bản chưa từng nhìn thấy không, hoặc kỳ thực căn bản không biết đó là mình để lại?

Ngay lúc hắn đắn đo khó yên, cổ tinh ở chỗ đồng nghiệp lại nghe được một tin tức, nói là trong Đôn Dương Thành có vài vị Hầu gia lúc này đang cầu thân Triều Dương công chúa, mọi người hưng trí bùng bùng thảo luận, còn nói vị ấy cuối cùng có thể ôm mỹ nhân về không, thậm chí còn đặt cược, trong khoảnh khắc náo nhiệt vô cùng.

hắn càng mơ hồ, quyết tâm phái người hỏi thăm chung quanh, tìm hiểu thân gia tuổi tác mấy vương hầu, bản thân hắn cũng đắn đo, xem đến xem đi, bản thân hắn xem như trẻ nhất, cũng nhiều thực ấp nhất, quyền vị càng lớn nhất.

Điệp Tiềm tính toán một phen như thế, càng tin tưởng hơn, ở trong phòng bước thong thả, nghĩ dùng biện pháp gì bóng gió hỏi nàng. Nghĩ nghĩ, bỗng nhiên linh quang hiện ra, hắn nghĩ đến một diệu pháp -- A Ly!

hắn nghĩ từ khi nam chinh trở về, còn chưa gặp A Ly và Hú Nhi, cũng không biết hai đứa bé này thế nào, phái người hỏi thăm, biết A Ly ở trong cung, dưới gối thái hậu, liền mượn cơ tiến cung. Tiến cung rồi, đi gặp tỷ tỷ, hoàng hậu Diệp Trường Vân trước.

hiện giờ Diệp Trường Vân bởi vì chuyện lúc trước mà không được thái hậu thích, mỗi khi đi thỉnh an, luôn bị mặt lạnh. May mắn thái hậu tốt xấu vẫn nhớ kỹ Hú Nhi là trưởng tôn, cũng không làm quá mức. Nhưng ở trong lòng Trường Vân đương nhiên mình bạch, may mắn bây giờ A Tiềm địa vị cao, Hoàng thượng sủng ái, lại có Hú Nhi, nếu tương lai nấy thứ này mất đi, sợ là cuộc sống hàng ngày khó an.

Lúc này Diệp Trường Vân thấy đệ đệ tới, thần sắc hắn hoàn toàn không nặng nề như ngày xưa, ngược lại có vẻ hăng hái, bắt giác kinh ngạc, trong lòng tỉnh tã hồi tưởng, liền nhớ tới chuyện Triều Dương công chúa tang chồng, nhất thời hiểu được.

Tức thời ánh mắt nàng nhìn đệ đệ không khỏi thêm một phần cân nhắc: "Tiềm, hôm nay thoát nhìn người tâm tình cực tốt a!"

Điệp Tiềm biết rõ tỷ tỷ vẫn không thích Triều Dương công chúa, nhìn ngó xung quanh, hỏi tình hình Hú Nhi gần đây.

Nhắc tới Hú Nhi, Diệp Trường Vân cười lạnh: "hiện giờ mỗi ngày chơi điên rồi, cùng với đứa bé khôngcha dạy dỗ kia, tất cả đều bị người ta làm hồng rồi."

Điệp Tiềm thấy nàng như vậy, hiểu là nói A Ly, hắn nhớ Triều Dương công chúa tang phu, A Ly nho nhomắt đi phụ thân, trong lòng không khỏi có vài phần thương tiếc, mặt không biểu cảm nói: "Tỷ tỷ cần gì nói lời bỏ đá xuống giếng."

Điệp Trường Vân nhú mày nhìn Diệp Tiềm: "Thế nào, người đau lòng?"

Điệp Tiềm nhìn kỹ tỷ tỷ, đạm thanh nói: "Ta từng dạy hắn võ nghệ, là sư phụ hắn, tỷ tỷ nói hắn như thế, không khỏi làm cho người ta đau lòng."

Điệp Trường Vân môi gọi lên cười trào phúng, chậm rãi nói: "một ngày vì sư, chung thân vì phụ, ta thấy lòng người đâu chỉ muốn làm sư phụ, mà là làm phụ thân."

Điệp Tiềm đối với việc này đúng là không yên lòng, nghe tỷ tỷ nói toạc ra, rõ ràng thừa nhận: "Trong lòng ta muốn, chỉ lo không làm được thôi."

Diệp Trường Vân vừa nghe, không khỏi khó thở, nhưng lập tức kiềm chế tính tình, cười ra, giọng lạnh lùng nói: "Chỉ sợ cho dù ngươi nguyện ý cưới, nàng nguyện ý gả, cũng không dễ dàng như vậy! Cũng phải hỏi một chút Hoàng thượng bằng lòng không, thái hậu bằng lòng không!"

Diệp Tiềm nghe thấy, trong lòng trầm xuống, ngưng thần một lát, cuối cùng hòa hoãn mà hữu lực nói: "Nếu nàng nguyện ý gả cho ta, dù Hoàng thượng không đồng ý, thái hậu không đồng ý, thì sao."

Diệp Tiềm đi khỏi chỗ tỷ tỷ, nghe nói hai đứa bé chơi đùa trong ngự hoa viên liền đi thẳng tới đó, ai biết tìm nửa ngày thấy một đám nội thị và thị nữ kinh hồn táng đảm đang đứng, một đám giờ cánh tay kéo một cái chần gấm lớn, ngửa đầu nhìn trời về mặt khăn trương. Diệp Tiềm thấy vậy, hỏi: "Đây là đang làm gì?"

Trong đó có một nội thị quay đầu nhìn hắn, như gặp cứu tinh: "Đại tướng quân, Tiểu Thái tử và Tiểu Hầu Gia ở trên cây, đại tướng quân người đến thật tốt quá!"

Diệp Tiềm nhíu mày, ngửa đầu nhìn lên, quả nhiên trên chạc cây trụ lùi, hai đứa bé đang đứng vui tươi hơn hờ, trong đó A Ly cười đến thấy răng không thấy mắt.

A Ly thấy Diệp Tiềm cũng cao hứng, giờ cánh tay rất tròn giống như củ sen, đặc ý kêu lên: "Sư phụ, chúng ta đang luyện tập khinh công!"

A Ly vốn một bàn tay nắm Hú Nhi, một tay ôm thân cây, lúc này bỗng nhiên vậy tay, dưới chân liền không vững.

Diệp Tiềm cảm thấy không ổn, trầm giọng quát: "Cẩn thận!"

Tiếng nói vừa dứt, A Ly đã hoảng sợ kêu to "A a --", hai cái chân béo chẳng may rơi xuống, Hú Nhi bên cạnh bị hắn liên lụy, cũng ngã xuống theo.

Diệp Tiềm chau mày, dưới chân có gió, vội vàng chạy tới dưới tàng cây, lúc này thị nữ bên cạnh đều kinh hoàng kêu to vội kéo chần gấm ra đỡ, nhóm nội thị còn lại kêu cha gọi mẹ, gọi tổ tông ơi!

một đám kinh hô và rối ren, các thị nữ cùng nội thị phát hiện đã không đỡ được, cuống quýt nhìn sang, thấy Diệp đại tướng quân sắc mặt âm trầm đứng ở đó, mỗi tay giữ một đứa bé mập mạp.

Hú Nhi sắc mặt tái nhợt, hai tay liều mạng nắm tay Diệp Tiềm: "A cứu, Hú Nhi sợ hãi!"

A Ly cũng không sợ, hắn chẳng hề để ý hừ một tiếng, đối với sư phụ đỡ mình ngã cảm thấy rất bất mãn: "Ui, sư phụ, ngươi mau thả chúng ta xuống!" nói đến đây, hắn còn dùng chân nhỏ liều mạng thử đá chân Diệp Tiềm, đáng tiếc chưa toại nguyện, chỉ làm hắn giống như một cái bàn đu dây lắc lư trong tay Diệp Tiềm

Diệp Tiềm cười lạnh một tiếng, mặt âm nghiêm khiển trách cháu trai Thái tử: "Ngươi còn biết sợ, đã sợ, vì sao leo lên cây!" nói xong, con ngươi sắc bén đảo qua người hầu: "Các ngươi chiếu cố Thái tử và Tiểu Hầu Gia, vì sao để cho bọn họ tuổi còn nhỏ đã leo lên cây? Nếu rơi xuống, các ngươi biết sẽ có kết cục thể nào sao?"

Hú Nhi xưa nay nghe mẫu thân dạy, biết phải nghe theo lời a cửu, lúc này bị a cửu răn dạy như thế, nhất thời trong mắt phấp phồng, vài giọt nước mắt đảo quanh trong con ngươi nhí, rất ủy khuất.

A Ly lại cắn răng giống như thú nhỏ kêu gào với Diệp Tiềm: "Diệp Tiềm, ngươi thật to gan, dù là sư phụ của chúng ta thì thế nào, hắn là đương kim Thái tử, thái tử Đại Viêm quốc, sao ngươi có thể răn dạy như thế!"

Diệp Tiềm lạnh mắt nhìn hắn, tay buông lỏng, cục thịt tròn A Ly rơi xuống đất, lăn vài vòng, rốt cục chặt vật đứng lên. Đứng lên rồi hắn cũng có không sờ sờ cái mông đau, hai tay chống nạnh tức giận không chịu nổi: "Tuy rằng ngươi cứu chúng ta, nhưng cũng không thể răn dạy như thế!"

Diệp Tiềm mặt không biểu cảm nhìn chằm chằm này cục thịt béo tức giận, lạnh giọng hỏi lại: "Xin hỏi A Ly Tiểu Hầu Gia, nếu ta không đỡ ngươi, ngươi sẽ thế nào?"

A Ly nhíu nhíu mày, vệt chết còn mạnh miệng: "Ta đương nhiên là thư thư phục phục rơi xuống mặt đất!"

Diệp Tiềm nhìn A Ly một lát, bỗng nhiên tiến lên một bước, túm cổ cục thịt tròn, một tay giờ hắn lên cao.

Đáng thương A Ly dù lớn mật cũng phát hoảng, hai cái tay béo dùng sức túm tóc Diệp Tiềm: "Ngươi, ngươi định hế nào?"

Diệp Tiềm cười: "Mời Tiểu Hầu Gia lên cây!"

A Ly vừa nghe, liền sợ, hai cái tay ôm lấy đầu Diệp Tiềm, cúi mi về mặt cầu xin, dất cổ họng hô: "Hú Nhi, mau cứu ta!"

Hú Nhi thấy vậy, bước lên phía trước nói: "A cứu, buông A Ly!"

Thị nữ thị vệ bên cạnh cũng sợ, bước lên phía trước quỳ xuống: "Đại tướng quân, hạ thủ lưu tình!" Nếu đem đứa bé khó chơi này để lên cây, vạn nhất có gì không hay xảy ra, bọn họ không đảm đương nổi a!

Diệp Tiềm cắn bản cũng không thực sự treo cục thịt béo này lên cây, hần thấy A Ly gào khóc thảm thiết cầu xin, sắc mặt rớt cục hơi hòa hoãn: "Người đã biết sợ, ta đây tha cho người."

A Ly vẫn túm đầu Diệp Tiềm không buông, khuôn mặt nhỏ nhắn đã khóc đầy lệ: "Ta không tin, người đây vừa thấy đã biết là không dễ chọc!"

Diệp Tiềm buồn cười, đôi tay ôm cục thịt vào trong ngực, ôn thanh nói: "Buông ra, ta thả người xuống."

Bạn đang đọc truyện *Diện Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Đi tiểu

A Ly nhắm mắt nhủ mảy lác đầu xả cổ họng hô to: "không xuống!" Thanh âm vang dội, chấn động lỗ tai.

Diệp Tiềm rớt cục nhịn không được, trong mắt tươi cười: "Vậy phải thế nào?"

A Ly mở một mắt lên lút đánh giá Diệp Tiềm, thấy sắc mặt hần hòa dịu, tức thời nhanh chóng nhắm mắt lại, rõ ràng giả chết ghé vào trên người hần: "Ta sắp bị hù chết!" nói đến đây, mặt đầy nước mắt nước mũi tất cả đều cọ lên quần áo Diệp Tiềm.

Diệp Tiềm nhủ mảy, bị hù chết? Vừa rồi ai gào đến trung khí mủi phần, cơ hồ muốn phá vỡ lỗ tai người khác

A Ly ủy khuất quệt cái miệng nhỏ nhắn, hai tay vẫn ôm lấy cổ Diệp Tiềm không buông: "Ta vừa rồi bị người làm ngã xuống đất, mông rất đau."

Diệp Tiềm nghe vậy, một bàn tay sờ sờ mông hần, vào tay chỉ cảm thấy mông của cục thịt này quả nhiên cũng toàn thịt, mềm nhũn tròn vo. A Ly ra vẻ vô lực ghé vào vai Diệp Tiềm: "Chẳng những mông ta đau, chân giống như cũng có chút đau..." nói xong hần bắt đầu hừ hừ giống như heo bị giết: "Ta không đi đường được..."

Bên cạnh Hủ Nhi rụt cổ nghĩ, vốn người liên lụy ta rơi từ trên cây xuống, hiện giờ ta không việc gì, người lại cố ý làm ra các loại tư thái bắt a cữu ôm người. Trong lòng hần có chút bất mãn, tha thiết mong mỏi nhìn Diệp Tiềm và A Ly, thậm chí a cữu của ta còn không từng ôm ta đâu!

Diệp Tiềm thấy cục thịt nho nhỏ rất đáng thương, bên môi tràn ra một chút cười, ôn thanh nói: "Người cũng đáng thương."

Lúc này A Ly tựa vào người Diệp Tiềm, chỉ cảm thấy thân thể Diệp Tiềm trước mắt hoàn toàn khác mẫu thân mình. Mẫu thân của hần vừa mềm vừa thơm, làm cho người ta hận không thể luôn ôm chặt lấy, luyến tiếc buông ra. Diệp Tiềm này, tuy rằng so với mẫu thân cứng rắn hơn rất nhiều, nhưng được hần ôm như vậy cũng có loại thoải mái khác. A Ly nho nhỏ còn nói không nên lời tư vị gì, hần chỉ cảm thấy nằm trong lòng người này, phảng phất gió to mưa lớn cũng không cần sợ, thật sự là một chút cũng không chịu rời đi.

hần nhịn không được thích ý hừ hừ hai tiếng, nhắm mắt lại giả bộ ngủ.

Diệp Tiềm thấy hần lại hừ hừ, nhủ mảy hỏi: "Chẳng lẽ còn đau?"

A Ly nghe Diệp Tiềm hỏi như vậy, hai chân vội ngoắc chặt hần, hai tay ôm chặt cổ hần: "Đau a, đau chết! Chân cũng đau, tay cũng đau, không đi đường được!"

Diệp Tiềm vừa bực mình vừa buồn cười, bất đắc dĩ, đành phải tiếp tục ôm.

Lại đúng lúc này, một nội thị bỗng nhiên vội vàng chạy tới, tìm được A Ly, cuối cùng thở dài nhẹ nhõm một hơi, tiến lên bẩm: "Đại tướng quân, công chúa phái người đến đón Tiểu Hân Gia."

A Ly ở trong lòng Diệp Tiềm nghe thế, mắt giật giật, hừ hừ nói: "Ta đau quá!"

Nội thị khó xử nhìn Tiểu Hân Gia, lại nhìn Diệp Tiềm, nghĩ đây là thế nào.

Diệp Tiềm thấy vậy, mị mầu nhìn A Ly ở trên người mình, đạm thanh nói: "công chúa đã phái người đến đón Tiểu Hân Gia, Tiểu Hân Gia không thể đi, ta đây đưa hần trở về vậy."

Vì thế trong cung các nội thị trợ mắt nhìn đại tướng quân hiện giờ nổi bật nhất trong triều, tuổi trẻ anh tuấn cũng quyền cao nhất, ôm A Ly một khối thịt kia lững thững đi ra ngoài cung. Đến ngoài cung, Diệp Tiềm trực tiếp ôm cục thịt xoay người lên ngựa.

A Ly tiểu bánh bao vốn thường thường nhìn trộm biểu cảm của Diệp Tiềm, sau này một đường đi tới, ôm áp áp, hơi thở làm cho người ta an tâm,

bước chân vững vàng mà có tiết tấu, hần vốn có chút mệt nhọc, vì còn nhỏ, không bao lâu mí mắt khép lại, nặng nề ngủ.

trên đường, Diệp Tiềm thấy hần ngủ, sợ gió lạnh thổi vào hần, một tay ôm hần, một tay cởi áo choàng đắp cho hần. Như thế đến phủ công chúa, sớm có thị vệ đi vào thông báo cho Triều Dương, cũng đón Diệp Tiềm vào trong phủ.

Lúc Diệp Tiềm đi vào đại môn phủ công chúa, bước chân ngừng lại, không khỏi ngẩng đầu nhìn vài chữ to chỗ phủ công chúa kia. Tựa hồ là lần đầu tiên hần danh chính ngôn thuận đi vào nơi này.

Tiến vào phòng khách, Triều Dương công chúa chào đón, đầu tiên nhìn thấy Diệp Tiềm vẫn dùng áo quần lấy A Ly trong lòng.

Nàng nhúm mi, lắc đầu nói: "A Ly thật sự là càng ngày càng kỳ quái."

Lúc này, phảng phất nghe được thanh âm mẫu thân, cục thịt trong chiến bào hơi động đậy, Diệp Tiềm và Triều Dương công chúa nhin không được nhìn về phía chiến bào kia, vì thế hai người liền thấy chiến bào lại động, tiếp đó là một tiếng ngáp to.

Triều Dương công chúa đạm thanh nói: "hần tỉnh, thả hần xuống đi."

Diệp Tiềm một đường ôm đến, vào tay mềm mại, lại thấy hần ở trong lòng mình ý lại ngủ say như thế, cũng có vài phần luyến tiếc. Ai ngờ lúc này bỗng cảm thấy một luồng nhiệt lưu ngấm qua quần áo thấm vào ngực, hần nhưong mảy không hiểu cúi đầu nhìn.

Lúc này A Ly một tay xoa mắt, một tay theo bản năng hất chiến bào ra.

Diệp Tiềm cứng ngắc nhìn hần, bỗng nhiên ý thức được luồng nhiệt lưu kia là gì.

A Ly mở con ngươi mê mang đơn thuần, nhìn nhìn Diệp Tiềm trước mắt, lại nhìn nhìn mẫu thân bên cạnh, bỗng nhiên, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo mướt mà nổi lên đỏ ửng khả nghi.

Triều Dương công chúa nói: "Đưa hần cho ta."

Diệp Tiềm nhìn chằm chằm Triều Dương công chúa, nhưng không đưa A Ly cho nàng.

Nàng dáng người yếu đuối, eo nhỏ không đầy một nắm, A Ly cục thịt này, nàng có thể ôm nổi sao.

Tức thời Diệp Tiềm ním môi, hỏi: "hần ở phòng nào, ta ôm hần đi."

Triều Dương công chúa nghe vậy ngược mắt, nhân nhật liếc Diệp Tiềm, liếc mắt này giống như lông chim đảo qua mặt, ngứa ngáy, khó nhin, lại không có sức nặng.

Môi nàng động đậy, xa lạ mà có lẽ nói: "Thời, không cần làm phiền, hần đã tỉnh, buông hần ra."

Diệp Tiềm bất đắc dĩ, nhìn nhìn cục thịt trong lòng, đành phải buông hần.

Đáng thương A Ly không muốn rời đi, nhưng gò má hần phiem hồng, đang ngượng ngùng, còn chưa kịp nói gì, đã thoát ly cái ôm ấp ấm áp thoải mái kia, bị đặt trên đất.

hần cúi đầu, té mầu linh động dè dặt cẩn trọng xem xét Diệp Tiềm, quả nhiên thấy vạt áo trước ngực hần có một mảnh ẩm ướt khả nghi, lại càng ngượng ngùng.

Triều Dương công chúa quét mắt nhìn Diệp Tiềm, ánh mắt lưu lại chỗ ướt kia, rất nhanh nàng hiểu được, nhất thời mặt cười hàm sương, gượng dừ nói: "A Ly, ngươi làm càn, dám chọc ghẹo Diệp đại tướng quân như thế!"

Diệp Tiềm thấy A Ly xấu hổ cúi đầu cắn môi, trong lòng thật không đành, vội đáp: "Nàng không nên trách hần, hần vẫn là tiểu hài tử, đây là khó tránh khỏi. Loại chuyện này, dù người lớn cũng có lúc không nhin được..."

Triều Dương công chúa nhớ tới lúc trước nước trà bỏ muối, đối với con trai của mình thật sự là gỗ mục không thể khắc, đúng là tức giận đan xen, nay nghe Diệp Tiềm thế nhưng cầu tình cho hần, lại nhớ tới sừng bò tót xanh biếc kia, không khỏi cười lạnh một tiếng, khóe môi nổi lên độ cong châm chọc, lạnh lùng lườm Diệp Tiềm một cái: "Phải không? Người lớn cũng có lúc nhin không được!"

Diệp Tiềm thấy Triều Dương công chúa tức giận, không hiểu gì, lời chôn đầy bụng thế nhưng không nói ra được, đành phải gật đầu nói: "Quả thật là vậy."

Triều Dương công chúa hừ lạnh một tiếng, khinh miệt liếc Diệp Tiềm: "Đúng, người lớn đương nhiên sẽ không tùy ý, nhưng cũng sẽ có việc khác khó có thể nhẫn nại." nói việc này, nàng liền nhớ tới những năm gần đây mình vứt bỏ nam sùng, không gần nam sắc, thứ nhất là vì A Ly, thứ hai cũng bởi vì trong lòng có hần, nhưng người này ngược lại, vào Nam Man hành quân đánh giặc, cũng không quên việc kiêu diễm.

A Ly cũng không rõ mẫu thân vì sao tức giận, chỉ nghĩ vì mình phun nước tiểu làm phiền Diệp Tiềm, liền bước lên phía trước, dè dặt cẩn trọng lôi kéo vạt áo mẫu thân cầu xin: "Mẫu thân -- "

Triều Dương công chúa phát óng tay áo, lạnh giọng nói: "Mang Tiểu Hầu Gia về phòng, sau này ta sẽ quản giáo!"

Thị nữ tiến lên, cúi đầu lên tiếng đáp, tức thời mang theo A Ly về phòng, đáng thương A Ly cẩn thận đứng bước, tội nghiệp nhìn Diệp Tiềm.

Diệp Tiềm nhìn A Ly đưa bé kia té mầu lưu luyến, trong lòng không biết hồng thế nào, đợi A Ly rẽ vào hành lang gấp khúc không thấy nhìn, hần rút cục nhìn không được thờ dài một tiếng: "Nàng, nàng cần gì nghiêm khắc như thế, bắt quá là một đứa trẻ thôi."

Triều Dương công chúa cười lạnh một tiếng, tiếng cười lộ ra khinh thường từ trong nội tâm: "Đại tướng quân, ngài đưa A Ly về, bản cung tại đây đa tạ, đại tướng quân nếu không có việc khác, xin thứ cho bản cung không rảnh phụng bồi." nói xong, nàng phát ống tay áo, quay đầu rời đi, lúc rời đi tay áo tung bay như có gió.

Diệp Tiềm yên lặng đứng ở đó thật lâu, chớp mũi vẫn có thể ngửi được mùi thơm tay áo nàng phát phối mang đến, nhưng không biết người đã đi nơi nào.

hần đứng hồi lâu, rút cục cảm thấy mình ở trong này không thỏa đáng, liền rời đi, đi đến cửa phủ, đang muốn xoay người lên ngựa, gió thổi qua, hần mới phát hiện áo choàng đã quên ở trong phủ, mà trước ngực một mảnh ẩm ướt, lúc này vào đông gió thổi, rất lạnh lẽo.

hần mệt mỏi ỉu xiu để ngựa tùy ý đi, trong đầu cũng bốc lên đau khổ chờ đợi đã nhiều ngày, thật sự không rõ, vì sao vất vả gặp nàng, lại dễ dàng bị đuổi ra như thế.

hần lại nghĩ tới cái sừng bò tốt xanh biếc kia, nghĩ nàng dù không biết đó là tín vật đính ước của nam nữ Nam Cương, cũng phải biết đó là hần đưa, tại sao không nhắc tới?

Xúc động nhìn trời, không khỏi đau khổ suy tư, chẳng lẽ những năm gần đây thực là mình nhất sương tình nguyện? Đối với nàng mà nói, mình chính là một diện thủ ngày xưa từng vào trong màn, là một trong rất nhiều nam nhân thôi?

hần vuốt trước ngực lạnh lẽo, buồn bực không hiểu tràn đầy ngực, hần cắn răng một cái, giọng cảm hận nói: "không được, hôm nay ta phải nói rõ ràng với nàng!" nói đến đây, hần quay đầu ngựa, quất mạnh móng ngựa, chạy về phủ công chúa.

Bạn đang đọc truyện *Diện Thủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68

Lúc này Tiểu Hầu Gia đã được thị nữ hầu hạ thay đổi quần áo dính nước tiểu, mặc quần áo sạch sẽ chờ mẫu thân. hần nhớ tới chuyện ban ngày, thật sự cảm thấy xấu hổ, vì thế Tiểu Béo này ngồi xỏm ở đầu giường ngẩn ngơ. Trong lúc nhàm chán vô nghĩa liền tùy tay kéo ngọc chạm đầu giường ra chơi, tay Tiểu Béo đang đùa nghịch, thì thấy bên gối ngọc đặt một cái sừng bò tốt màu xanh biếc.

Sừng bò tốt A Ly đã thấy, nhưng cái này, toàn bộ xanh biếc như ngọc, thật sự đẹp mắt, hai tay nhỏ bé dùng sức cầm xem, sau đó rút cuộc luyến tiếc dời mắt đi.

hần ôm sừng bò tốt, thầm nghĩ: "Đồ chơi tốt như vậy, sao ta chưa từng thấy." hần lẩn qua lộn lại nhìn nhìn, cuối cùng ôm sừng từ trên giường trượt xuống, tươi cười rạng rỡ: "Ta cầm đi!" nói xong lòng tràn đầy vui mừng mang về phòng mình, cũng không chờ mẫu thân trở lại.

Bên này Triều Dương công chúa đợi Diệp Tiềm đi rồi, ở trong sảnh yên lặng đứng một lát, đang muốn về phòng tìm con giáo huấn một phen, chợt nghe đến bên ngoài báo lại, nói là đại tướng quân đi rồi quay lại, có việc cầu kiến.

Triều Dương công chúa nghe thế, chỉ đạm thanh nói: "Cho hần vào."

Sau một lát, Diệp Tiềm mặt không biểu cảm đi tới, tiến vào rồi hai mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm Triều Dương công chúa không rời.

Triều Dương công chúa nhú mi, đạm thanh hỏi: "Đại tướng quân đi rồi quay lại, có chuyện gì quan trọng?"

Diệp Tiềm nghiêm túc gật đầu: "Có chuyện quan trọng."

Triều Dương công chúa cười khê: "Mời nói."

Diệp Tiềm ho nhẹ một tiếng, bắt đầu nói: "Trong triều ngự sử đại phu Trang Xa, thực ấp hơn vạn, tập tước hầu, nhưng năm nay đã ba mươi bảy, từng có thể thất."

Triều Dương công chúa nghe vậy, trong mắt sừng sốt, ngưng mi không hiểu nhìn Diệp Tiềm, đây là làm gì?

Con người Diệp Tiềm như lửa nhìn chăm chăm Triều Dương công chúa, tiếp tục nói: "Quang lộc đại phu cấp sự trung Thái Hành, tuổi cũng đã quá ba mươi, vừa khéo chưa từng cưới vợ, nhưng hần thân hình thấp bé, không đủ xứng đôi với công chúa."

Triều Dương công chúa nghe đến đó, rót cục minh bạch ý tứ của hân, mảy đẹp hơi nhướn, lạnh nhạt nhìn Diệp Tiềm

Diệp Tiềm nhìn chăm chăm vẻ mặt công chúa, thấy nàng không vội không lo, thật sự đoán không ra tâm tư của nàng, lại kiên trì tiếp tục nói: "Con An Dương Hầu Đậu Kiến Ninh, dù tuổi trẻ đầy hứa hẹn, bộ dạng cũng đường hoàng, cùng công chúa thật xứng đôi."

Triều Dương công chúa nghe hân từ từ nói, không khỏi buồn cười, bên môi hiện lên một chút ý cười, lúc này nghe đến đó, đùa cợt nói: "Chỉ tiếc Đậu Kiến Ninh tuy rằng tuổi trẻ, nhưng hiện giờ thân không tước vị, cũng không có quan chức, nếu so sánh, đương nhiên không có quyền cao chức trọng như đại tướng quân trẻ tuổi đây!"

Diệp Tiềm nghe Triều Dương công chúa nói như vậy, mặt nổi lên ửng đỏ, nhưng hai mắt càng lửa nóng, nhìn chăm chăm nàng nói giọng khàn khàn: "Công chúa nói đúng cực kỳ. Nếu luận tuổi, Tiềm bất quá hai mươi hai, vừa qua khỏi nhược quán; nếu luận quan chức, hiện giờ Tiềm chiến công hiển hách, làm đại tướng quân, phong Viên chính hầu, hưởng thực ấp vạn tấc; nếu luận từng trải, Tiềm luôn chưa từng hôn phối, không hôn ước trong người. Dù điểm nào, so với những hạng người cầu cưới công chúa, Tiềm thắng được vài phần."

Triều Dương công chúa tà nghệ liếc hân một cái, khóe môi không tự giác cong lên: "thì sao?"

Diệp Tiềm bị công chúa hỏi lại như vậy, nhất thời giật mình, sau một lát phản ứng lại, hai mắt bám chặt nàng không rời, thẳng tắp hỏi: "Năm đó nàng từng nói, phải phong hầu bá tướng mới có tư cách cưới nàng, hiện giờ ta đã phong hầu, còn là đại tướng quân." Hai tròng mắt hân như lửa, cả người nóng lên, ngay trong hơi thở cũng dâng lên nhiệt khí.

Triều Dương công chúa lạnh nhạt liếc mắt nhìn hân, mặt không biểu cảm nói: "Chúc mừng ngươi."

hân nhìn nàng chăm chăm, trong mắt tràn ra buồn bực cùng thất bại, bất quá vẫn thông thả mà trịnh trọng, dùng thanh âm ám ách hỏi: "hiện giờ ta có thể cưới nàng?"

Dù Triều Dương công chúa lạnh nhạt như thế, nghe lời nói trắng trợn này cũng ngẩn ra, trong mắt tràn ra trăm ngàn loại tơ tình, cuối cùng cụp mắt thờ dãi.

Diệp Tiềm thấy vậy, trong lòng giống như bị móng cào, nhịn không được tiến lên một bước, hỏi thẳng: "Nàng vẫn cảm thấy ta không tốt? Nàng có gì không vừa lòng? Chỉ cần nàng nói ra, ta nhất định sẽ làm được!"

Triều Dương công chúa nâng mị mâu, nhìn chăm chăm nam tử khấn thiết vội vàng trước mắt này, lấy thanh âm ôn nhuận chậm rãi nói: "Diệp Tiềm, ngươi phải nhớ kỹ, ngươi làm cái gì, đều là vì ngươi, không phải vì ta, cho tới bây giờ không phải."

Nàng xoay người lại, đưa lưng về phía Diệp Tiềm, khẽ thờ dãi: "hiện giờ ngươi đã không còn là mã nô nhỏ năm đó ở Bình Tây Hầu phủ, phải nhớ kỹ không cần làm chuyện không đúng với thân phận mình."

Nàng ngữ điệu nhu hòa ngưng trọng, phảng phất là một tỷ tỷ đang dạy dỗ đệ đệ không hiểu chuyện, lại phảng phất như Triều Dương công chúa cao cao mấy năm trước kia đang giáo huấn một hạ nô ti tiện.

Mũi Diệp Tiềm cay cay, mắt nóng lên, lồng ngực mênh mông một cổ sôi nổi khó diễn tả bằng lời, khiến hân không có kị nữa, mạnh mẽ tiến lên từ sau lưng ôm lấy nàng.

Triều Dương công chúa chưa kịp phòng bị, đột nhiên bị hân ôm vào trong ngực, hít một ngụm khí lạnh, muốn tránh ra, nhưng lại như vào nhà giam, tránh không thoát.

Diệp Tiềm đem khuôn mặt góc cạnh rõ ràng vui trong sợi tóc thơm hương, ngửi mang theo ghen ngào: "Vì sao hiện giờ nàng đối với ta vẫn lạnh lùng như thế? Chẳng lẽ trong lòng nàng thực sự không có ta?" hân cuồng loạn hôn tóc nàng, trong miệng vô ý thức ní non: "Ta không tin, trong lòng nàng có ta, nhưng vì sao phải tra tấn ta như vậy?"

Triều Dương công chúa mị mâu khép hờ, bên môi tràn ra một tia thờ dãi. Vẫn là bờ ngực cứng rắn vững chắc như cũ, vẫn hữu lực mạnh mẽ gắt gao ôm chặt như cũ, phảng phất chỉ cần vừa nói ra là sợ đánh mất nàng. Ôm ấp so với những năm trước, chưa từng thay đổi nhưng nam nhân ôm ấp mình, sớm không là kỳ nô nhỏ quỳ dưới gối nàng mặc cho nàng chơi đùa.

Hơi thở nóng rực quanh quẩn bên má nàng, nam tử cương nghị cường ngạnh ôm nàng, ngửi khí yếu ớt, như một đứa nhỏ bị lạc.

Triều Dương công chúa nhắm mắt, vờn ngọc thủ thon thon, trườu mền vuốt ve cánh tay cường tráng đang giam cầm mình, dọc theo cánh tay, vòng ra phía sau, vuốt ve gương mặt hân.

Mặt hân góc cạnh rõ ràng như thời thiếu niên, chẳng qua đã trải qua vài năm sa trường, lịch lãm nhuệ khí biến mất, đè nén rơi xuống, càng thêm vài phần trầm ổn và thần nhiên, cùng đứng khi khi đối mặt với nàng.

Triều Dương công chúa ngón tay bóng loáng non mềm thương tiếc mơn trớn mũi hân cao ngất, mơn trớn môi hân như đao khắc, ngón tay vuốt ve bên môi hân, cảm thụ hơi thở nóng bỏng kia.

Tay Diệp Tiềm run run, nắm ngón tay mềm mại của nàng trong lòng bàn tay mình, sau đó đặt lên môi khẽ hôn, miệng nói lời vô nghĩa: "Trong lòng nàng rõ ràng có ta..."

hân để ngón tay nàng vào trong miệng, khẽ cắn một chút, chọc Triều Dương công chúa khe khẽ đau, nhịn không được nhú mảy.

Diệp Tiềm lẩm bẩm trong miệng: "Sao nàng có thể đối đãi như thế..." nói đến đây, hấn lại cắn mộtngum lên ngón tay ngọc.

Lần này Triều Dương công chúa càng đau, nhin không được hô nhỏ một tiếng.

Diệp Tiềm đột nhiên cuốn lấy nàng, để nàng mặt đối mặt ôm hấn, cúi đầu nhìn chăm chăm khuôn mặt quen thuộc, đã thấy nàng khê nhí mi, môi mỏng hơi lạnh, mơ hồ là bộ dáng nhiều năm trước.

hấn chợt cúi đầu, giữ chặt môi nàng đỏ mọng, ánh nhuận giống như anh đào, hung hăng hôn xuống, điên cuồng cắn nuốt, chọc nàng phát ra từng tiếng thờ dốc mảnh mai. Trong hơi thở mê loạn, nàng kim lòng không đậu vưon hai tay thon dài tiêm nhược ôm lấy cổ hấn, ở trong lòng hấn thừa nhận hấn chà đạp như mưa rền gió dữ. Cẩm Tú bên cạnh sớm vậy lui thị nữ, lúc thấy tình cảnh này, yên lặng lui ra.

Diệp Tiềm vừa tham lam cắn hai phiến môi mỏng, vừa cắn hận nói: "Triều Dương, ta hận nàng!"

Đôi môi nàng giống như anh đào đi qua mưa gió, càng ánh nhuận sáng rõ, nhưng lại nhiễm một tia chặt vật, toàn thân vô lực dựa vào ngực hấn, yên lặng cúi đầu trước hấn, cổ tinh mím môi không nói.

Diệp Tiềm cúi nhìn thần thái nàng như vậy, trong lòng càng giận, ôm vòng eo nàng, nâng nàng lên, để cho nàng cùng với mình bốn mắt nhìn nhau: "Triều Dương, từ hôm nay, trừ Diệp Tiềm ta, còn có ai có thể đối đãi nàng như thế?"

Triều Dương công chúa nghe lời ấy, đột nhiên mở hai mắt quỵn rũ, kinh ngạc nhìn chăm chăm nam tử trước mắt. Hồi lâu sau, nàng thì thào mở miệng: "Tiềm..."

Diệp Tiềm nghe tiếng ni non thấp gọi từ trên môi nữ tử trong lòng, thân hình run lên, bất quá vẫn tự khắc chế, nghe nàng nói tiếp.

Triều Dương công chúa trong mắt âm đạm, rũ mắt xuống nhẹ giọng nói: "Tiềm, ngày xưa chúng ta thân phận cách xa, đương nhiên không thể xứng đôi; nhưng hôm nay ngươi đã là đại tướng quân, sẽ có vô số hào môn quý nữ ưu ái ngươi, ngươi có thể chọn lựa từ đó."

Diệp Tiềm nghe vậy nhú mày, trong mắt chuyển lạnh, trầm giọng ép hỏi: "Nàng đây là ý tứ gì?"

Triều Dương công chúa hai tay vịn trước ngực Diệp Tiềm, cúi đầu nói: "Thế nhân đều biết Triều Dương trưởng công chúa có tiếng xấu, ngày xưa nám mùng vô số, hiện giờ lại đã gả hai lần, sợ là -- "

Diệp Tiềm nghe ra hàm nghĩa trong lời nàng nói, nhưng trong lòng càng giận, hấn hung hăng túm vòng eo nàng, để cho nàng và hấn càng áp sát, sau đó một bàn tay nâng cằm nàng mị điểm, lạnh lùng nói từng chữ: "Triều Dương, ta chưa từng để ý người khác thấy nàng thế nào, nàng cũng chưa từng để ý người khác bình phẩm nàng thế nào, nếu trong lòng nàng có ta, chắc chắn sẽ không nói ra lời này! Nàng nói lời này, rõ ràng là ném tâm ta xuống đất!" nói đến đây, Diệp Tiềm đột nhiên minh bạch, trong mắt chuyển động, nói: "Ta hiểu được, căn bản là nàng thù ta!"

hấn hiểu rõ đạo lý này, trong lòng bỗng nhiên rộng mở trong sáng, nữ tử này, trên mặt lãnh mị, kỳ thực sâu trong lòng vẫn còn một tia không yên, cho nên mới lấy lời nói này để thử hấn? Nghĩ đến đây, buồn bực trong lòng hấn nháy mắt tan thành mây khói, tức thời bá đạo ôm thân thể mạn diệu này vào trong ngực: "A Căn, ta mặc kệ nàng đến cùng muốn thế nào, dù sao nàng phải gả cho ta!"

nói xong, lòng hấn thật tràn đầy thoải mái, phảng phất hai mươi hai năm qua chưa bao giờ hoạt bát như hôm nay, lập tức ôm nữ tử trong lòng càng chặt: "Ta tuyệt không cho phép nàng tái giá với người khác!"

Triều Dương công chúa bỗng nhiên bị hấn ôm ngang lên, đứng là choáng váng bảy tám lần, bỗng nghe hấn nói lời bá đạo, trong lòng nửa ngọt ngào nửa xót xa, khoảng khắc lại cảm thấy trước mắt hết thấy giạt mình như mộng. Nhưng chợt nhớ tới cái gì, mím môi hỏi: "Vì sao gọi ta là A Căn?"

Diệp Tiềm ôm ngang Triều Dương công chúa đá cửa vào nhà, lúc này nghe thế, nhú mày lạnh nhạt hỏi lại: "Chẳng lẽ khuê danh nàng không phải A Căn?"

Bạn đang đọc truyện *Diện Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 69: Đã lâu

Thị nữ bên người Triều Dương công chúa sớm bị Cẩm Tú xua đi, hiện giờ Diệp Tiềm ôm ngang công chúa đi vào phòng, bên trong không có một ai, A Ly vốn nên ở trong phòng chờ cũng đã mang sừng bò tốt ngọc bích vui sướng hải lòng đi về phòng.

Diệp Tiềm luyến tiếc buông công chúa, ôm nàng, hai người nằm xuống, rất nhanh lẫn cùng một chỗ. Thở hỗn hển, Triều Dương công chúa chỉ cảm thấy nam tử trước mắt kiên cường, đã không còn là thiếu niên Diệp Tiềm, không khỏi mềm cả người, bàn tay găt gao để lên ngực hấn.

Diệp Tiềm cảm giác được thân thể Triều Dương công chúa hơi có kháng cự, càng bắt mặn, rõ ràng để toàn bộ thân thể cường tráng bao trùm lên nàng,

cảm thụ được thân mình mảnh mai ở phía dưới bất lực động đậy, trong lòng không khỏi gấp gáp, lập tức thô thanh thờ gấp, ở nàng bên tai vội vàng thấp giọng nói: "A Cẩn, ta rất nhớ nàng!"

nói xong lời này, hần cấp bách cởi bỏ quần áo nàng, tìm được chỗ thủy nhuận kia, cũng bắt chấp tất cả, liền tiến vào. Triều Dương công chúa đã lâu không làm, đương nhiên khó chịu, huống chi lúc này Diệp Tiềm thể trắng, càng lớn kinh người, người thường khó có thể thừa nhận, trong cổ họng không khỏi phát ra một tiếng nuốt khê, hai bàn tay mềm mại ôm lấy tấm lưng Diệp Tiềm rộng rãi chắc nịch, run rẩy nhỏ giọng vội kêu lên: "Chậm một chút..."

Giọng nói mảnh mai, lại bị áp chế ở dưới, thân hình mảnh khảnh không có lãnh mị lạnh nhân ngày xưa, ngược lại có vài phần hương vị thừa hoan dưới thân. Thế này làm cho Diệp Tiềm tâm sinh thương tiếc, nhưng nhớ tới mấy năm này bốn ba buồn khổ, nhớ tới thống khổ cùng tương niệm đã lâu, trong lòng càng khuấy khoả, thế nhưng lại hận không thể càng chà đạp nàng, làm cho nàng hối hận không bao giờ có thể rời mình nữa.

Tức thời hần không lùi mà tiến lên, đem vật lớn của mình tấc tấc tiến vào nhuyển hương, giống như cự thạch chìm vào vũng bùn, từng bước đẩy lên, trong lực cản vô hạn cùng bao dung chặt khít cảm thụ khoái cảm vô thượng.

Triều Dương công chúa phát ra một tiếng nức nở khó nhịn, cần cổ duyên dáng kim lòng không đậu ngựa ra sau. Diệp Tiềm con người lửa nóng thẳng tắp nhìn chăm chăm nữ nhân dưới thân, chỉ cảm thấy trong cơ thể tim đập giống như một con cá thiếu nước, linh động chìm trong ôn nhu mềm mại.

Diệp Tiềm càng hưng động, đại khai đại hợp, thờ gấp gấp thô lỗ xông vào, giống như gió mạnh thổi qua liễu xanh, mưa rào đổ qua mầu đơn, chọc Triều Dương công chúa dưới thân mềm đẹp khê nhủ, trong miệng hỗn độn không thể thành tiếng, sóng ngọc run rẩy dập dờn vô hạn, ba ngàn mị tơ co rút từng đợt.

Chính lúc này, Diệp Tiềm bỗng nhiên hô nhỏ một tiếng, cứng đờ lại, sau đó nam căn buông lỏng, không thể giữ nổi, một trận nóng bỏng đều phun vào trong cái miệng nhỏ đó của nàng...

Triều Dương công chúa cũng bất ngờ, lúc này hỏa đang vượng, thân thể bị hần làm nửa vùi, như hồng triều đang dâng lên, bỗng nhiên mưa gió đột nhiên ngừng bật, thuyền nhỏ bị gác lại ở chỗ nước cạn, động cũng không động, tiến cũng không tiến, xôn xao khó nhịn, không khỏi cắn môi, hai mắt giống như sóng nước trong hồ bị đánh tan, kinh ngạc nhìn Diệp Tiềm.

Diệp Tiềm nhìn chăm chăm Triều Dương công chúa phía dưới, gò má phồng hồng, cắn răng thấp giọng nói bên tai nàng: "A Cẩn, ta thật sự rất nhớ nàng... Rất nhớ nàng..."

Thanh âm khàn khàn thô suyễn, trong đó bao hàm mấy năm đau khổ dày vò, Triều Dương công chúa đang kinh ngạc cũng nhớ lại trước kia, đủ loại thần thái rành rành trước mắt, bao nhiêu thống khổ đều ở trong tiếng thờ dài này, trong lòng nghĩ như thế, miệng phía dưới đột nhiên gât gao co rút, nhẹ nhàng rung động, một cổ ẩm áp ần ần ở trong đó phun ra, tiếp tục hút chặt vật của hần đã mềm nhũn, cắn không rời. Hai ngón tay ôm vai hần, nàng un rẩy, mấy thống khổ nhấn lại, hai tay leo lên đầu vai Diệp Tiềm, thấp giọng nói: "Tiềm, ta cũng nhớ chàng..."

Tiếng kêu này run lên, đối với Diệp Tiềm vừa mới tiết ra đã mềm nhũn mà nói, không thể nghi ngờ là thôi tình hương nhất đẳng trên thế gian.....

Con người Diệp Tiềm thâm trầm đen tối nhìn chăm chăm nữ tử ở dưới thân thể mình, bỗng môn đại khai, đột nhiên khu động lợi kiếm, dồn dập động mạnh, tức thời vó ngựa vút nhanh, hoặc chọc nhanh rút chậm, hoặc khê cắm vội đưa, sóng lớn bắt đầu khởi động, nhiều lần chọc xuyên triều trần đầy, thiên hạ dưới thân rền rĩ liên tục, mềm mại thờ nhẹ, một tiếng lại một tiếng.

Diệp Tiềm cũng không chút nào ngừng lại, con người tối tăm nhìn chăm chăm nữ tử này, hai bàn tay to hữu lực nắm khối mềm mại kia vùn về để nàng càng gần sát mình, đại khai đại hợp, lấy lực nghiêng núi dốc biển, trước sau kích thích, cúi người là mưa, ngựa người là mây, cúi đầu ngẩng đầu phấn khởi. Xiết cho miệng nhỏ của nàng bó chặt lấy mình, làm Triều Dương công chúa dưới thân giống như mưa phùn từng giọt, vô cùng đầm đìa, từng trận khoái cảm tràn đến.

Lúc này công chúa hai mắt mê ly, hai môi khê mở, tiếng rền trong cổ từ run rẩy biến thành phấn khởi, nàng ôm lấy thân mình Diệp Tiềm, giống như thuyền nhỏ trong cuồng phong sóng to, tình không thể tự kiềm chế, chỉ có thể từ cánh tay hữu lực kia lắc lư qua lại, lắc lư đến không biết thân ở phương nào.

Diệp Tiềm thấy vậy, tình càng si mê, quyết chí thể rửa sạch si nhục lúc trước, sử xuất muôn vàn bản lĩnh ngày xưa trên giường tìm hoan săn sóc nàng, lấy cự vật đủ để kinh phá bao nhiêu nữ tử thế gian, làm liên tục, nghe tiếng nước tư tư dâm mỹ nhất trên đời, nhìn bạch lăng cuộn cuộn giấu nơi kín đáo nhất thế gian.

Công chúa lúc này đã không thể nhận nổi, sắp hồng mắt, hai tay ôm lấy cổ Diệp Tiềm, thấp giọng khóc kêu, lấy âm điệu thoát phá ai thanh cầu xin: "Tiềm, ta không chịu nổi... Thực không chịu nổi..."

Diệp Tiềm cúi đầu, lửa nóng hôn nước mắt nàng, nhưng vật dưới thân lại mãi không thay đổi tiết tấu, hần ôn nhu mà khàn khàn thấp giọng nói bên tai nàng: "Nàng cũng biết, loại đau khổ này, ta chịu bao nhiêu năm..."

Công chúa nghe được lời ấy, trong mê ly xụi lơ, nước mắt càng dâng lên, nước mắt giống như chuỗi ngọc đứt đoạn rơi xuống, miệng phát ra tiếng nức nở.

Diệp Tiềm hôn giọt lệ châu của nàng, dừng động tác lại, nam căn chôn sâu, rung động một phen, vẫn tiết ra cùng nàng.

Trong khoảng khắc, công chúa cả người mệt mỏi, Diệp Tiềm ôm nàng vào trong ngực, hai người da thịt kề cận, có thể nghe được tiếng thờ dốc của

nhau.

Diệp Tiềm cúi đầu hôn hai gò má công chúa mềm mại giống như nhiễm son, khẽ khẽ gọi: "A Cẩn..."

Triều Dương công chúa tứ chi giống như nhũn thành bùn, cả người như không có xương, tê liệt dựa vào ngực Diệp Tiềm, lúc này mặc dù nghe hắn thấp giọng như vậy, lại ư ử đến khí lực mờ mắt cũng không có, chỉ lờ mờ nhắm mắt, khuôn mặt dán lên cánh tay hữu lực của hắn.

Diệp Tiềm cúi đầu nhìn chăm chăm sườn mặt nàng, nhìn không được lại thấp giọng: "A Cẩn..."

Triều Dương công chúa nhẹ nhàng chớp mi, rốt cục mở miệng, miễn cưỡng nói: "Tiềm..."

Diệp Tiềm nghe tiếng gọi đợi đã lâu, trong lòng vừa động, ôm sát nàng, vỗ về tóc nàng dài như tơ, hỏi ra nghi hoặc đã lâu trong lòng: "A Cẩn, trong lòng nàng cũng có ta, có phải không?"

Triều Dương công chúa lông mi run rẩy: "Có thì thế nào, không thì như thế nào?"

Diệp Tiềm nghe vậy, thu tay vỗ về sợi tóc nàng, cúi đầu nhìn chăm chăm khuôn mặt nàng tinh xảo mịn màng một lúc, rốt cục nói: "Có cũng tốt, không có cũng được, nàng đều phải gả cho ta."

Triều Dương công chúa nghe ngữ khí hắn, có vài phần bá đạo, bất giác mỉm cười, mảy may nhướn, nhìn hắn: "Nếu ta cứ không gả?"

Diệp Tiềm ôm sát nàng, ở bên tai nàng cắn răng nói: "Nàng không gả cho ta, ta xem văn võ cả triều, ai dám lấy nàng!"

Triều Dương công chúa cong môi cười khê: "Ta đây luôn không gả, dù sao ta đã gả hai lần, cũng chán ngấy."

Diệp Tiềm mềm nhẹ chạm đến mặt nàng: "Nếu nàng thực không gả, ta đây chuyển đến phủ công chúa ở, cùng lắm thì không có danh phận."

Triều Dương công chúa nghe xong, bên môi ý cười càng sâu: "Hiện giờ chàng là trọng thần triều đình, đại tướng quân thống lĩnh thiên quân vạn mã, ta sao dám ủy khuất chàng như thế!"

Diệp Tiềm hôn hôn mi nàng, nghiêm cẩn nói: "Nàng cũng biết là ủy khuất ta, vậy sớm gả cho ta mới đúng."

Triều Dương công chúa ngẩng đầu, mắt mỉm cười nhìn kỹ hắn, nâng tay sờ gò má hắn góc cạnh rõ ràng, bất giác than nhẹ: "Tiềm, chàng thật sự thay đổi rất nhiều."

Diệp Tiềm ôm chặt nàng, cảm dựa vào tóc nàng, trầm mặc thật lâu mới nói: "Ta nếu không thay đổi, sao có thể lấy nàng?"

Triều Dương công chúa nghe lời này, ý cười trên môi dần dần tan đi, con ngươi quẩn rũ dần dần phai nhạt, nàng tựa vào trong ngực hắn, nhẹ giọng hỏi: "Rất nhiều năm nay, trong lòng chàng sợ là cực kì hận ta."

Diệp Tiềm gật đầu: "Hận, đương nhiên là hận, hận chết nàng vô tình lạnh bạc." Hắn bên môi gợi lên một chút cười, lạnh lẽo, lại bất đắc dĩ: "Nhưng dù hận, cũng luôn nhớ nàng, oán hận lớn đến đâu, vừa ôm nàng như vậy, trong lòng cái gì đều không còn, chỉ muốn cả đời ôm nàng như vậy."

Triều Dương công chúa nghe lời này, cúi mắt thật lâu, không nói gì, cuối cùng ngẩng đầu, nhìn Diệp Tiềm nửa ngày, mới mở miệng hỏi: "Chàng thấy A Ly thế nào?"

Diệp Tiềm nghe vậy, nhớ tới A Ly, nếu công chúa thực gả cho hắn, vậy hắn là kẻ phụ của A Ly. Hiện giờ nàng hỏi như vậy, chẳng lẽ lo lắng mình sẽ không hậu đãi A Ly?

Lập tức hắn suy nghĩ một lát, rốt cục nói: "A Ly tính tình quật cường, hơi bướng bỉnh, nhưng bản tính ngây thơ, nếu cẩn thận giáo dưỡng, tương lai tất nhiên không tệ."

Triều Dương công chúa trong mắt mang cười, quay đầu nhìn về một chỗ, tránh ánh mắt hắn: "Ý tứ này, là chàng nói ta quản giáo A Ly khiếm khuyết?"

Diệp Tiềm nghe xong, vội kéo công chúa đối diện mình, nghiêm cẩn biện giải: "Triều Dương, nàng biết ta không có ý tứ này. A Ly... hắn tốt lắm, ta thật thích. Nếu nàng gả cho ta, ta sẽ hậu đãi hắn." Hắn cân nhắc thần sắc công chúa, thấy mặt nàng vẫn không biểu cảm như cũ, vội biểu lộ cõi lòng: "Hắn là nàng thiên tử vạn khổ sinh hạ, ta đương nhiên coi hắn là hài tử thân sinh của ta mà đối đãi!"

Triều Dương công chúa nghe thế, bên môi nổi lên ý cười, trong mắt cũng mang theo vài tia nghịch ngợm: "Được, chàng đã nói như vậy, ta tin chàng là được."

Diệp Tiềm nghe vậy mừng rỡ, ôm công chúa vào trong lòng, ôm nàng giống như ôm một đứa trẻ, cúi đầu mật mật hôn mặt và bên tai nàng, trong khoảng khắc, giữa hai người lại nóng bỏng, tránh không được thêm một phen chinh chiến. Diệp Tiềm lúc này tuổi mới hai mươi ba, đúng lúc huyết khí sôi trào, lại nhìn lâu, hiện giờ sắp được cưới, đương nhiên không chịu buông tha dễ dàng, tức thời năm lần bảy lượt ra vào, mềm lại cứng, cứng lại mềm, đến cuối cùng, đành nói Triều Dương công chúa, dù Diệp Tiềm đại tướng quân thân kinh bách chiến, cũng cảm thấy tứ chi mỏi mệt.

Cuối cùng, Diệp Tiềm ôm lấy công chúa, bàn tay to vuốt ve bụng nàng bằng phẳng bóng loáng, ở nàng bên tai nói nhỏ: "Ta ra sức như thế, cũng không biết khi nào nàng mới sinh hạ một nam nửa nữ cho ta."

Triều Dương công chúa nghe vậy, đăm thanh nói: "Ta không muốn sinh."

Diệp Tiềm nghe vậy nhú mày: "Vì sao?"

Triều Dương công chúa vui đầu vào cánh tay hắn, buồn giọng nói: "Ngày xưa sinh A Ly, cử tử nhất sinh, cũng không muốn chết vì thế nữa."

Diệp Tiềm nghe xong, đột nhiên nhớ tới tình cảnh khi công chúa sinh A Ly, bất giác sắc mặt trắng bệch, gật đầu nói: "Nàng nói cực kỳ đúng." nói xong kéo công chúa, vỗ về tóc nàng, ôn thanh nói: "Ta vốn có ba nghĩa tử, hiện giờ lại có A Ly, cuộc đời này đã đủ, không bao giờ cần con nối dòng nữa."

Triều Dương công chúa nghe vậy, môi mông hiện ra độ cong giáo hoạt, nhưng tươi cười lại dần dần tiêu tán, nàng áp gò má vào hắn, chậm rãi nhắm hai mắt, tình tế nhắm nháp lo lắng nhẹ nhàng tràn ngập trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Diện Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Nhận cha

Diệp Tiềm cùng công chúa triều miên một đêm như thế, sáng sớm tỉnh lại, hắn mở mắt, chỉ thấy công chúa trong lòng tuyết trắng thơm tho, vì một đêm điên cuồng, lúc này lưỡi nhấc mềm mại, mơ hồ tựa vào ngực mình, nhắm mắt ngủ.

hắn không khỏi cảm thấy giống như mộng, nhấc tay, dè dặt cẩn trọng chạm vào gương mặt nàng, ngón tay vừa chạm đến da thịt bóng loáng nhu nhuyễn kia, chỉ thấy Triều Dương công chúa hình như có cảm giác, hơi hơi nhíu mày, cái mũi động đậy, giống như một đứa trẻ mới sinh.

Diệp Tiềm thấy, bên môi không khỏi tràn ra một nụ cười, hắn cẩn thận ôm công chúa vào lòng, nằm ở đó nhìn đỉnh trướng mạn, một lòng nghĩ tâm sự.

hiện giờ Hoàng thượng đã tâm bưng bưng, hàng phục Nam Man rồi, mục tiêu kế tiếp đó người Bắc Địch, mà hắn đương nhiên là người chiến đấu anh dũng vì thiên tử.

Diệp Tiềm nhớ tới đây, lại cúi mắt nhìn công chúa, hắn biết nữ tử này từng chịu khuất nhục rất lớn trong tay người Bắc Địch. Nàng có lẽ vĩnh viễn sẽ không nhắc với mình, nhưng cũng không có nghĩa mình có thể làm bộ như không biết.

Nữ tử này, là nữ nhân hắn âu yếm. sẽ có một ngày, hắn mang theo kiếm, cưỡi chiến mã, suất lĩnh tướng sĩ, chém đầu tặc nhân ngày xưa khinh nhục nàng, rửa nhục cho nàng.

Diệp Tiềm nhắm hai mắt, trong lòng dẫn đo tình thế trước mắt, nghĩ đợi hoàn thành việc này, hắn nên thế nào? Trước kia tiểu nô Diệp Tiềm sẽ không nghĩ đến chuyện này, đại tướng quân hiện tại lại không thể không suy nghĩ.

đang nhắm mắt, Triều Dương công chúa hơi giật thân mình, chậm rãi tỉnh lại, nàng mở hai mắt, thấy mình ở trong lòng Diệp Tiềm, đầu tiên là có chút thất thần, sau đó chậm rãi phản ứng lại, đầu vô lực tựa vào ngực Diệp Tiềm, nhú mày nói: "Hôm qua chàng rất phóng khoáng, chọc ta giờ còn mềm cả người."

Diệp Tiềm trong lòng đang trầm trọng, nhưng lúc này nghe Triều Dương công chúa oán giận như thế, bên môi nhất thời xuất hiện độ cong.

Triều Dương công chúa nhớ tới sừng bò tốt xanh biếc lúc trước, càng nhú mày: "Mấy năm nay, chàng lại học xấu."

Diệp Tiềm không biết ý tứ trong lời công chúa, chỉ cho rằng Triều Dương oán trách hắn tới hôm qua ép buộc một đêm, liền khàn khàn nói: "Nàng tra tấn ta nhiều năm như vậy, ta chỉ tra tấn một đêm." hánhê thở dài, ôm Triều Dương công chúa sát vài phần: "Nàng cũng biết, mấy năm nay ta nhớ nàng thế nào."

Triều Dương công chúa ngón tay ngọc thon thon cào lưng hắn: "Ta không biết chàng nghĩ thế nào, nhưng nhìn sừng bò tốt kia, liền biết không phải chuyện tốt."

Diệp Tiềm sừng sốt, nhú mày nói: "Sừng bò tốt? Liên quan gì?"

hắn hơi có chút ngoài ý muốn, vội giải thích: "Sừng bò tốt là tín vật đính hôn của người Nam Man, ta vì thế, mới --" hắn định nói cử tử nhất sinh, nhưng lời đến bên miệng, lại không nhắc tới.

Triều Dương công chúa nghe mấy chữ "tín vật đính hôn", cũng có chút mới mẻ, suy nghĩ nửa ngày, rốt cục thở dài nói: "Thế nhân đều nói phong tục Nam Man cởi mở, nam nữ hào phóng, hóa ra tín vật đính hôn cũng --" nàng hạ mi, rốt cục tởm mông nhân nhặt phun ra lời nói: "trực tiếp như thế."

Diệp Tiềm cũng không biết thâm ý trong lời Triều Dương công chúa, chỉ gật đầu nói: "Nam Man xa xôi, chưa giáo hóa, làm việc thường không theo khuôn mẫu, nếu giữa nam nữ có tình, đưa vật biểu đạt rồi ước hẹn tư hội, nghe nói đều thường có..."

Triều Dương công chúa lại nhìn chăm chăm Diệp Tiềm: "Nhưng ta vạn không nghĩ tới, chàng sẽ đưa cái đồ cho ta."

Diệp Tiềm nghe vậy ngẩn ra: "Ta ngẫu nhiên có được, không tặng nàng thì đưa ai? Chẳng lẽ nàng cho là ta có thể đưa cho người nào?" Tức thời Diệp Tiềm nhớ đến Hoài Nhu quận chúa, nhíu mày nói: "Chẳng lẽ nàng lại hiểu lầm ta với Hoài Nhu quận chúa?"

Triều Dương công chúa lắc đầu: "Cũng không phải." Hoài Nhu quận chúa chỉ sợ nhận được, cũng không biết vật ấy có diệu dụng gì.

Diệp Tiềm nghe xong, hừ lạnh một tiếng: "Trong lòng nàng hiểu là tốt rồi! Chỉ có thể hận nàng ngày xưa thế nhưng tác hợp ta và nàng ấy, ta thật không biết, trong lòng nàng nghĩ gì? Chẳng lẽ ta cưới nàng ấy, trong lòng nàng mới dễ chịu?"

Triều Dương công chúa cúi mắt không nói, nửa ngày mới thấp giọng: "Kỳ thực nếu như chàng cưới nàng ấy, cũng tốt."

Diệp Tiềm nghe lời ấy, trên mặt càng không vui, ôm Triều Dương công chúa, tay hung hăng đè kiêu mông nàng, giọng căm hận nói: "Được, nàng đã nói như vậy, đưa sừng bò tốt cho ta, ta bây giờ đi đưa cho nàng ấy!"

Triều Dương công chúa ngược mắt ngấm hấn, đậm thanh nói: "Chàng đã muốn, lấy đi là được!" nói xong tìm phía sau ngọc châm, nhưng thò vào bên trong, lại trống không, hất ngọc châm ra tìm một lúc, rốt cục nhíu mày nói: "Kỳ quái, không thấy."

Diệp Tiềm bên môi hơi cười, từ phía sau ôm nàng nói: "Nàng có phải miệng nói không thèm để ý, kỳ thực trong lòng luyến tiếc, cho nên cố ý nói tìm không thấy."

Triều Dương công chúa hai gò má đã hồng, dựa trong lòng Diệp Tiềm lắc đầu nói: "không có, ta mới không luyến tiếc."

Diệp Tiềm thấy kiều thái trên mặt nàng, trong lòng mừng rỡ, áp đảo nàng ở đó, bừa bãi hôn một phen, mới buông ra.

Lúc này sắc trời đã sáng, thị nữ tiến vào hầu hạ rửa mặt, thấy tình cảnh hai người, không khỏi đỏ mặt, cũng may đều quen, việc này cũng không kỳ quái.

Diệp Tiềm không thể ở lâu, đành phải rửa mặt chải đầu mặc áo cáo từ, lúc cáo từ không khỏi lưu luyến nhìn lại, nhưng quay lại nhìn thấy trên mặt Triều Dương công chúa tựa hồ cũng không lưu luyến, trong lòng liền thấy bất mãn, nghĩ tiếp theo, phải phạt nàng.

Diệp Tiềm rời khỏi phòng công chúa, theo đường nhỏ lưng chừng đi đến đại môn, ai ngờ đang đi, đột nhiên nghe thấy một tiếng gọi non nớt: "Đại tướng quân dừng bước!"

Diệp Tiềm nghe vậy, quay đầu nhìn, thấy A Ly nho nhỏ thở hồng hển chạy tới, phía sau vài thị nữ vội vã đi theo.

A Ly đi đến trước mặt, bước chân vẫn lao đảo, Diệp Tiềm thấy, vội giơ tay dịu hấn.

A Ly ngưỡng mặt nhìn Diệp Tiềm, trong mắt có chút tò mò nói: "Sư phụ, đại tướng quân, ta muốn hỏi một việc, được không?"

Diệp Tiềm lúc này tâm tình sung sướng, gật đầu nói: "Ngươi hỏi đi."

A Ly cúi đầu, nhíu mày nhỏ, lại cắn cắn môi, rốt cục cố lấy dũng khí, ngẩng đầu lớn tiếng nói: "Đại tướng quân, có phải ngươi tính toán cưới mẫu thân ta không?"

Diệp Tiềm nghe xong, trong lòng càng vui sướng, trên mặt ngày xưa luôn luôn lãnh nghị nghiêm túc tràn ra một cái cười, tươi cười này phảng phất làm tan băng mùa đông, ánh mắt hấn cúi xuống nhìn A Ly nho nhỏ, gật đầu nói: "Ừ."

A Ly nghe xong, lại thấy vẻ mặt Diệp Tiềm thân thiện, trên mặt hiện ra ngượng ngùng, nghiêng đầu cười nói: "Về sau ngươi là phụ thân ta rồi."

Diệp Tiềm nghe được hai chữ "Phụ thân", lồng ngực nóng lên, lại cúi đầu chăm chú nhìn A Ly nho nhỏ, thấy hai tròng mắt A Ly tinh thuần hàm chứa chờ mong nồng đậm, tức thời nhin không được nâng tay xoa mái tóc hấn mềm mại, ôn thanh nói: "Đúng vậy."

A Ly nghe xong, trong mắt lộ ra chờ đợi, nở nụ cười với Diệp Tiềm, sau đó lại hung phấn lên, túm tay Diệp Tiềm hỏi: "Ngươi là đại tướng quân, có ngày ngươi xuất ngoại chinh chiến, có thể mang ta cùng đi không?"

Diệp Tiềm nghe vậy, trong lòng âm thầm nhíu mày, tức thời cân nhắc một phen, khó xử nói: "Vây... cũng phải hỏi mẫu thân của ngươi."

A Ly nghe xong, mày nhỏ nhất thời nhăn lại, nghi hoặc nhìn Diệp Tiềm: "Tương lai nếu như ngươi cưới mẫu thân của ta, ngươi là đại tướng quân cũng là phụ thân ta, sao lại không thể làm chủ? còn muốn hỏi mẫu thân ta?"

Diệp Tiềm nghe nói như thế, trên môi lại nổi lên tươi cười, ngồi xuống ôn thanh nói: "Mẫu thân ngươi nếu gả cho ta, đương nhiên ta nghe nàng."

A Ly nhất thời thất vọng đến cực điểm, "A" một tiếng, cúi đầu nói: "Ta nghĩ ngươi là đại tướng quân, lớn hơn công chúa, như vậy là có thể làm chủ. Hóa ra căn bản vẫn không lớn bằng công chúa a!"

Diệp Tiềm lúc này trong lòng giống như uống mật, trong mắt mang theo ý cười ôn hòa: "Ngươi nói cực kỳ đúng, đại tướng quân không lớn bằng công chúa." hấn ngừng lại, bổ sung thêm: "Chỉ sợ cả đời ta cũng không lớn bằng nàng, đều phải nghe nàng."

A Ly lúc này đã không phải thất vọng, mà là tuyệt vọng: "Ta đây chẳng phải là cả đời đều phải buồn ở nhà, vĩnh viễn không thể ra trận giết địch!"

Diệp Tiềm nhìn thân mình hần tròn vo cùng vẻ mặt sầu lo, trong lòng không khỏi muốn cười, lại không dám cười ra, chỉ an ủi vỗ vỗ vai hần.

Diệp Tiềm thừa lúc bóng đêm chưa hết, một đường cưỡi ngựa về nhà, đã thấy Thu Nương lẳng lặng đứng ở trước cửa phòng mình, hai mắt đỏ bừng, phảng phất đợi đã lâu. Lúc này Thu Nương thấy Diệp Tiềm trở về, bước lên phía trước cúi đầu thỉnh an, nhưng cũng không nói thêm cái gì.

Diệp Tiềm nhớ tới việc ngày xưa, trong lòng không vui, tức thời nhíu mày hỏi: "Sao ngươi chờ ở trong này?"

Thu Nương hơi hạ thấp người, dịu ngoan nhu hòa nói: "Đại tướng quân, hiện giờ thời tiết lạnh, trên người tướng quân có vết thương cũ, Thu Nương chuẩn bị canh bổ, mời tướng quân thừa lúc còn nóng uống vào."

Diệp Tiềm gật đầu nói: "Thu Nương, để ngươi lo lắng."

Thu Nương ngược mắt nhìn Diệp Tiềm, muốn nói cái gì, nhưng lại cắn cắn môi, chung quy không mở miệng, yên lặng cúi đầu lui ra.

Diệp Tiềm lại không để ý, trở về trong phòng, thay đổi quần áo, chuẩn bị đến doanh trung, hần một đêm không ngủ ngon, hiện giờ vẫn thần thanh khí sáng. Thay xong quần áo, hần tùy tay cầm lấy sừng bò tốt đặt bên cạnh.

Sừng bò tốt vốn có một đôi, hiện giờ một cái đặt ở chỗ Triều Dương công chúa, tự hần giữ lại một cái. hần một mình đùa nghịch sừng bò tốt, trong lòng lại nghĩ tâm sự.

Hiện giờ nếu hần cầu cưới công chúa, theo đủ loại thần thái của công chúa tối hôm qua, hần không có gì phản đối. Nhưng Diệp Tiềm hiểu, muốn kết hôn với nàng, con đường phía trước trở ngại trùng trùng, không nói cái khác, ngay tỷ tỷ mình, chính là chướng ngại to lớn. Càng không cần nói Hoàng thượng, thái hậu nơi đó, chỉ sợ cũng không dễ đối phó.

hần nắm sừng bò tốt trong tay, đang nghĩ tâm sự, ai biết lại nghe thấy bên ngoài thị vệ truyền báo, nói là hoàng hậu cho mời.

Diệp Tiềm trong lòng trầm xuống, nhìn ngoài cửa sổ, hần không từng để ý, khi nào thì tin tức về mình truyền nhanh như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Diện Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Chuốc họa

Diệp Tiềm thay đổi quần áo, cưỡi ngựa đi vào cung gặp A tỷ, vốn tưởng rằng A tỷ đã biết việc tối hôm qua, ai ngờ vào trong cung lại phát hiện sự tình không đúng, Hoàng thượng thế nhưng cũng ở trong này, mà trên mặt tỷ tỷ lại sốt ruột vạn phần, bên cạnh còn có mấy ngự y đang kinh sợ.

ánh mắt hần đảo qua, đã thấy A Ly ở bên cạnh, cúi đầu ủ rũ như là chuối, hoàn toàn không có kiêu ngạo ngày xưa.

Diệp Trường Văn thấy Diệp Tiềm đi đến, thê thảm nói: "Tiềm, Hủ Nhi bị thương, phải làm sao bây giờ!"

A Ly nghe nói thế, ngẩng đầu nhìn mắt hoàng hậu, lại yên lặng cúi đầu.

Diệp Tiềm thấy tình cảnh đó, trong lòng đã đoán được hơn phân nửa, biết tất nhiên là A Ly chọc ra tai họa.

Hoàng thượng trên mặt không có biểu cảm gì, nhàn nhạt quét Diệp Trường Văn một cái nói: "Bất quá trầy da một ít thôi, có gì lớn lao, cũng đáng để nàng chuyện bé xé to như thế!"

Diệp Trường Văn nghe thấy, che mặt rên rỉ, cắn môi không nói.

Diệp Tiềm nhíu mày hỏi: "Hủ Nhi thế nào?"

Diệp Trường Văn mới thấp giọng nói: "Hủ Nhi đùa giỡn cùng A Ly ở hậu hoa viên, cũng không biết sao lại bị thương, hơn nữa vết thương ở trên mặt."

Hoàng thượng vẫy tay, gọi A Ly tới nói: "A Ly, đừng sợ, tới bên trẫm."

A Ly rút cổ, dè dặt cẩn trọng đi đến bên người hoàng thượng, nhუễn giọng nói: "Hoàng cửu, không phải ta cố ý làm bị thương Hủ Nhi ca ca."

Hoàng thượng vừa nghe, nở nụ cười, tay vuốt ve đầu A Ly, cười vang nói: "A Ly, đừng sợ, dù cố ý thì thế nào! Điều là tiểu hài tử, bình thường chơi cùng

nhau, người đánh ta một quyền, ta tấu người một trận, vẫn thường có. Đừng nói con, ngay trăm hồi nhỏ, cũng thường đánh đường huynh đệ khác khác đó."

A Ly nghe xong, nhất thời yên tâm rất nhiều, đi tới ôm lấy Hoàng thượng, nhỏ giọng cầu xin: "Hoàng cửu, A Ly cầu người chuyện này, người nhất định phải đáp ứng."

Hoàng thượng nghe vậy, trên mặt ý cười càng đậm, ôm lấy A Ly nhỏ nhỏ vào trong ngực: "Có chuyện gì cứ nói!"

hai tay A Ly kéo cánh tay Hoàng thượng, hắc hắc cười nói: "Chuyện này cũng không thể nói cho mẫu thân, bằng không A Ly thật sự bị tao ương!"

Hoàng thượng nghe xong, rất có hứng thú nhìn A Ly: "Con còn bé nhưng rất có tâm cơ a! Chỉ là chuyện này trăm dù đáp ứng, chỉ sợ mẫu thân con vẫn sẽ biết a!"

A Ly vừa nghe, đầu càng cúi xuống.

Nhưng vào lúc này, ngự y đi ra, tức thời Diệp Trường Vân vội đi lên, hỏi tình huống thế nào.

Ngự y trước bái kiến Hoàng thượng và hoàng hậu, lúc này nói: "Tiểu Thái tử vết thương cũng không đáng ngại, chỉ cần nghỉ ngơi một thời gian thôi!"

Diệp Trường Vân sốt ruột hỏi: "Có lưu lại vết sẹo?"

Ngự y vội cung tay nói: "Hoàng hậu xin yên tâm, cẩn thận tu dưỡng, ngày thường ẩm thực chú ý ăn kiêng, đương nhiên sẽ không lưu lại dấu vết."

Diệp Trường Vân nghe xong, mới phớt tâm, nhưng trong lòng chung quy có vướng mắc, muốn vào nhà xem Hú Nhi.

A Ly có hoàng cửu nói thêm can đảm, rõ ràng không sợ nữa, lúc này quay đầu lại vừa đứng nhìn thấy Diệp Tiềm, vội há miệng nở nụ cười, buông cánh tay vẫn ôm Hoàng thượng, chạy thẳng đến bên người Diệp Tiềm, ngửa mặt hô: "Đại tướng quân!"

Diệp Tiềm nhìn A Ly nhỏ nhỏ, hỏi: "A Ly, đến cùng phát sinh chuyện gì, Hú Nhi làm sao có thể bị thương?"

A Ly vốn buông chuyện này rồi, lúc này thấy Diệp Tiềm nhắc tới, mày nhỏ lại lộ ra không yên, dè dặt cẩn trọng xem xét Diệp Tiềm: "Chuyện này, thật không phải ta cố ý a!"

Diệp Tiềm trong lòng hoạt kê, trên mặt ôn hòa, gật đầu nói: "Ta tin tưởng người không cố ý, nhưng người nói rõ ràng, đến cùng phát sinh thế nào."

Hoàng thượng thấy vậy, nhú nhú mày, nhìn kỹ hai người lớn nhỏ, không vui nói: "Diệp ái khanh, A Ly còn nhỏ."

Diệp Tiềm nhìn Hoàng thượng, vẻ mặt khiêm tốn, nhưng ngữ khí kiên định nói: "Hoàng thượng, Tiểu Hầu Gia tuổi nhỏ, nhưng mà Thái tử bị thương, chuyện này cần phải hỏi rõ ràng."

Hoàng thượng nhú mày, vậy A Ly nói: "A Ly, tới, có trăm ở đây, xem ai dám khi dễ con."

A Ly quyết cái miệng nhỏ nhắn, tới gần Diệp Tiềm vài phần, cúi đầu không nói.

Hoàng thượng trên mặt càng không vui, mặt trầm xuống nói: "A Ly, tới đây!"

A Ly nhú mày, quyết quyết miệng, quát cường hô: "Hoàng cửu, ta không đi!"

Hoàng thượng mặt không biểu cảm nhìn chăm chăm cháu mình, ngữ khí âm trầm: "Vì sao?"

A Ly nhìn Diệp Tiềm, lại nhìn Hoàng thượng: "Ta chọc ra tai họa, ngày khác mẫu thân tất nhiên trách phạt ta!"

Hoàng thượng càng không hiểu, nghi hoặc nhìn A Ly.

A Ly dùng hai cái tay béo kéo bàn tay Diệp Tiềm, nhuyễn giọng nói: "Đại tướng quân, người trách phạt ta trước đi! phạt nặng ta đi! Như vậy lúc mẫu thân biết, có lẽ sẽ không tức giận, đến lúc đó người phải thay ta cầu tình với mẫu thân."

Diệp Tiềm cúi đầu nhìn chăm chăm A Ly lôi kéo tay mình không tha, lồng ngực tràn ra từng trận mềm mại, nhìn không được sờ sợt tóc hân.

Hoàng thượng thấy vậy, nhú mày nói: "A Ly – con cần gì muốn đại tướng quân cầu tình thay con?"

Diệp Tiềm cúi xuống vuốt ve tay A Ly.

A Ly chớp chớp mắt, nhìn cửu cửu nói: "Hoàng thượng, đại tướng quân về sau là phụ thân ta, đương nhiên sẽ cầu tình cho ta."

Diệp Tiềm chậm rãi vỗ về sợi tóc A Ly, bình tĩnh lạnh nhạt.

Hoàng thượng ánh mắt sắc bén bắn về phía Diệp Tiềm, mặt không biểu cảm "A" một tiếng thật dài, nhú mày, ngoài cười nhưng trong không cười: "Diệp

ái khanh, đây là thật chẳng?"

Diệp Tiềm buồn A Ly ra, quỳ một gối xuống, trầm giọng nói: "Thịnh Hoàng thượng thành toàn."

Hoàng thượng cười lạnh, nhìn chằm chằm Diệp Tiềm hồi lâu, cuối cùng bỗng nhiên nói: "Ta nhớ được ngày đó, Diệp ái khanh từng có lời, nam nhân tốt trước khi kiến nghiệp không thành gia, hiện giờ Đại Viêm quốc ta, bắc có địch nhân như hổ rình mồi, nam có nạn di sông chết mặc bấy, thiên hạ bất bình, Diệp ái khanh không dám thành gia. Những lời này, hiện giờ ở bên tai trẫm, Diệp ái khanh có còn nhớ rõ?"

Diệp Tiềm cúi đầu, dậm thanh nói: "Hồi bẩm Hoàng thượng, vì thần một ngày không dám quên."

Hoàng thượng gật đầu: "Tốt! hiện giờ Đại Viêm quốc ta, quốc khó đầy đủ, người đông thịnh vượng, lương nhiều mã trắng, tướng sĩ một lòng, đúng thời cơ cực tốt thảo phạt nạn di phương bắc, Diệp tướng quân một ngày có thể lãnh binh Bắc phạt, trả lại mỗi nhục Mạch thành ngày xưa?"

Diệp Tiềm từ đầu đến cuối quỳ một gối không ngẩng đầu, lúc này nghe nói thế, trầm giọng đáp: "Nghe Hoàng thượng phân phó."

Hoàng thượng đứng lên, thông thả bước vài bước, rốt cục nói: "Diệp ái khanh, ngày người thảo phạt Bắc Địch đại thắng trở về, đó là ngày người cưới trưởng công chúa Triều Dương, thế nào?"

Diệp Tiềm gật đầu: "Đa tạ Hoàng thượng thành toàn."

Lúc này Diệp Trường Văn thấy Hú Nhi coi như ngủ an ổn, vừa vặn đi từ trong phòng ra, thấy Diệp Tiềm quỳ trên mặt đất, còn A Ly đứng ở bên người Diệp Tiềm, nhũ mày cười nói: "đang làm cái gì?"

Diệp Tiềm đứng lên, nhìn mắt tỷ tỷ nói: "Hoàng thượng vừa rồi nói, nếu vì thần có thể trả mỗi nhục Mạch thành ngày xưa, đại thắng Bắc Địch, sẽ gả trưởng công chúa Triều Dương cho vì thần."

Diệp Trường Văn nghe xong, quay đầu nhìn mắt Hoàng thượng, chỉ thấy Hoàng thượng mặt không biểu cảm, từ chối cho ý kiến.

Tức thời nàng cười khế đáp: "Tiềm, từ khi trưởng công chúa ở goá tới nay, không biết bao nhiêu vương công quý tộc đập vỡ cửa phủ trưởng công chúa, dù Hoàng thượng đáp ứng, trưởng công chúa chưa hẳn đã gả."

Ai biết giọng nàng vừa rơi xuống, đã nghe A Ly nói giòn tan: "Mẫu thân ta đương nhiên sẽ gả!"

Diệp Trường Văn nhìn về phía A Ly, thần sắc trong mắt khó phân biệt, bất quá nàng cũng không nói gì, chỉ miễn cưỡng nở nụ cười.

Lúc Diệp Tiềm cáo từ ra cung, nghe thật xa có người gọi "Đại tướng quân." hắn quay đầu nhìn, dĩ nhiên là tiểu A Ly, lách lư thân mình đuổi theo hắn, phía sau mấy thị vệ và thị nữ đi theo.

hắn dừng bước chân, bên môi nổi lên ý cười: "A Ly."

A Ly đuổi theo Diệp Tiềm, trong lòng cao hứng, tiến lên kéo tay Diệp Tiềm, cười nói: "Đại tướng quân, hôm nay ta không muốn về nhà, người thu lưu ta được không?"

Diệp Tiềm nhũ mày: "Vì sao không muốn về nhà?"

A Ly cọ cọ bên người hắn, như con chó nhỏ phe phẩy đuôi nhìn chủ nhân: "Đại tướng quân, ta không dám về nhà, mẫu thân nhất định đang giận ta! Người đừng đuổi ta về nhà được không!"

Diệp Tiềm gật đầu cười nói: "Được."

nói xong phân phó mọi người phía sau, lệnh bọn họ trở về nói với Triều Dương công chúa một tiếng, A Ly hôm nay theo hắn về. Thị vệ và ma ma đi theo A Ly không khỏi lúng túng, nhưng trước mặt đại tướng quân, bọn họ cũng không dám nói gì, đành phải gật đầu đáp vâng.

Ngày thường Diệp Tiềm đều cưỡi ngựa về phủ, giờ bởi vì có A Ly, vội sai người đưa xe ngựa đến. Nhưng xe ngựa đến, A Ly cũng không lên xe, dính ở bên người Diệp Tiềm nhuyễn giọng cầu xin: "Đại tướng quân, ta không muốn ngồi xe, ngày thường đi theo mẫu thân đều ngồi xe. Ta nhìn người bình thường cưỡi ngựa lớn, rất uy phong, người dẫn ta cưỡi ngựa được không a?"

Diệp Tiềm thấy trên mặt A Ly mượt mà béo trắng, đôi con ngươi đen tràn đầy yêu thích và ngưỡng mộ, tức thời cười yếu ớt nói: "Được, ta mang người cưỡi ngựa."

nói xong Diệp Tiềm một tay nắm A Ly lên, ôm vào trong ngực, sau đó xoay người lên ngựa. A Ly một khắc trước còn đứng ở đó ngẩng đầu nhìn Diệp Tiềm, đột nhiên thiên toàn địa chuyển, lại chăm chú nhìn lên, bản thân đã ngồi trên ngựa cao cao, được Diệp Tiềm ôm vào trong ngực.

hắn trong mắt thả ra ánh sáng hưng phấn, một tay bắt lấy cánh tay Diệp Tiềm, tay kia thì nghịch ngợm túm bờm ngựa, miệng còn hô: "Ngựa lớn, chạy mau!"

Diệp Tiềm bên mỗi càng nổi lên ý cười, một tay ôm hân, một tay nắm dây cương, kẹp bụng ngựa, để ngựa chậm rãi chạy đi.

Con ngựa chạy đát đát đát, A Ly trong lòng Diệp Tiềm càng hưng phấn, vừa thét chói tai, vừa cười khanh khách, khiến người đi đường đều ào ào nhìn sang.

Bạn đang đọc truyện *Diện Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72

Triều Dương công chúa nghe người hầu hồi báo nói là A Ly theo Diệp Tiềm về phủ, không trở về nhà, tức thời nhú mày, hỏi kỹ chuyện A Ly trong cung. Người hầu không dám giấu diếm, đành phải nói chuyện A Ly và Hú Nhi.

Triều Dương công chúa vừa nghe, lập tức cho người chuẩn bị xe ngựa, nàng tự tiến cung nhìn Hú Nhi.

Vào cung, trước tiên nàng gặp thái hậu, lúc này thái hậu còn không biết Hú Nhi bị thương, nghe xong cũng lắp bắp kinh hãi, vội sai người đưa Hú Nhi tới Trường thọ cung. Diệp Trường Vân nghe xong, không có cách nào, đành phải mang theo Hú Nhi đã ngủ đến bái kiến thái hậu.

Thái hậu vuốt ve gò má Hú Nhi bị thương, có chút đau lòng: "A Ly này, hạ thủ không biết nặng nhẹ, sao nặng tay như vậy!" Bà đau lòng A Ly, nhưng cũng đau lòng đứa cháu ruột này.

Diệp Trường Vân thường ngày ở trước mặt thái hậu chịu vâng vể, hiện giờ chỉ cúi đầu cúi mắt hầu bên cạnh, cũng không dám nhiều lời.

Thái hậu đau lòng Hú Nhi một phen, hỏi han ân cần xong, rốt cục dường như nhớ tới cái gì hỏi: "A Cẩn, A Ly đâu?"

Triều Dương công chúa hơi do dự, nhân tiện nói: "A Ly theo Diệp Tiềm, trở về phủ Diệp Tiềm."

Thái hậu vừa nghe, nhất thời kinh ngạc: "Sao lại theo Diệp Tiềm hồi phủ?" nói đến đây, ánh mắt hỏi han nhìn về phía Diệp Trường Vân.

Diệp Trường Vân trong lòng biết nếu thái hậu đã biết, đương nhiên không vui, sợ là lại trách tội lên đầu mình, cho rằng mình cố ý cho đệ đệ lung lạc trưởng công chúa, tức thời chỉ ra vẻ không hiểu, cúi đầu không đáp, chờ Triều Dương công chúa tự giải thích.

Triều Dương công chúa nhìn mẫu thân, ôn nhu nói: "Mẫu hậu, A Ly xưa nay thiếu quân giáo, hiện giờ lại đã thương Thái tử, chộc ra thị phi, A Cẩn nghĩ để đại tướng quân nghiêm túc giáo huấn hân cũng tốt."

Thái hậu nghe xong, khẽ cười một tiếng, nhìn mắt Diệp Trường Vân, trong mắt mang theo lãnh ý: "A Ly dù kiêu căng một chút, thì tính sao, dù cần quân giáo, cũng nên ở trong cung, ai gia sẽ giáo huấn hân."

Triều Dương công chúa tiến lên thay mẫu thân bóp chân, ôn thanh nói: "Mẫu hậu, khi Hoài An Hầu còn sống, luôn luôn ở Hoài An, không rảnh bận tâm A Ly, mới khiến cho hân đường thành tính tình bây giờ."

Thái hậu nghe lời này, nhất thời mặt mày kinh ngạc nhìn nữ nhi, đánh giá một phen, rốt cục nói: "Chẳng lẽ --"

Triều Dương công chúa cười gật đầu, nhìn mẫu hậu nói: "Đại tướng quân cầu hôn nữ nhi, nữ nhi đã đáp ứng."

Thái hậu nghe vậy, trong mắt lộ ra tức giận, lớn tiếng trách mắng: "Hò nháo!"

một tiếng trách cứ này, đầy uy nghi, chộc Hú Nhi bên cạnh kinh ngạc một chút, không hiểu nhìn hoàng nữ nãi.

Triều Dương công chúa thấy vậy, nhìn Diệp Trường Vân bên cạnh, lạnh nhạt nói: "Hú Nhi mệt mỏi, cũng nên đi ngủ, thỉnh hoàng hậu mang Hú Nhi đi nghỉ ngơi đi."

Diệp Trường Vân đang cảm thấy khó xử, lúc này hiển nhiên sẽ chộc thái hậu tức giận, Diệp Tiềm là đệ đệ mình, tuy rằng mình cũng hoàn toàn không đồng ý cửa hôn sự này, nhưng chỉ sợ cũng gặp liên lụy bị thái hậu trách cứ, hiện giờ Triều Dương công chúa có thể cho mình bậc thêm đi xuống, nàng đương nhiên được gãi đúng chỗ ngứa, vội đứng dậy cáo lui: "Mẫu hậu --"

Ai ngờ thái hậu lại lãnh lẽo quét mắt liếc nàng một cái: "Hú Nhi đi theo bà vú đi, người lưu lại."

Diệp Trường Vân bất đắc dĩ, biết chạy không thoát, đành phải nghe lệnh, rầu rĩ đứng ở dưới nghe thái hậu giáo huấn.

Thái hậu liếc con dâu, lại liếc nữ nhi, cười lạnh một tiếng: "Các người hai người thật tốt a, gạt ta, giờ đã định ra cửa hôn nhân này!"

Diệp Trường Vân vội quỳ xuống, ôn nhu biện giải: "Thái hậu hiểu lầm, con dâu sáng nay cũng mới nghe nói."

Triều Dương công chúa đứng thẳng tắp, nhìn Diệp Trường Vân quỳ gối phía dưới, môi khẽ cười một tiếng, nhũ mây nói với mẫu thân: "Mẫu thân, nữ nhi hai lần tang phụ, hiện giờ vì mình chọn một giai tử tốt nhất, mẫu thân lại không thích?"

Giọng nàng tiem lãnh, nhìn mẫu thân, ôn nhu hỏi: "Thế nào, mẫu thân hi vọng nữ nhi cơ khổ một mình, để quang âm trôi qua mà thủ tiết sao?"

Thái hậu nhìn kỹ nữ nhi, trong miệng cười nói: "Đương nhiên không, nhưng A Căn, hôn nhân luôn phải thận trọng."

nói xong, thái hậu buông chén trà trong tay, nhìn về phía Diệp Trường Vân, ngữ khí mát đậm: "Lúc trước ta từng nhắc đến Hoài Nhu, nàng cũng là cô nương tốt, ta nói Diệp Tiềm sao lại chết sống vẫn chường mắt, hóa ra trong lòng nhìn chăm chăm A Căn."

Diệp Trường Vân nhẩn nhệ, cười làm lành giải thích: "Mẫu hậu, sợ là ngài có hiểu lầm."

Thái hậu trên cao nhìn xuống, liếc nhìn Diệp Trường Vân, cũng không tiếp lời, chỉ nói chuyện với nữ nhi: "Đến cùng là chuyện gì xảy ra?"

Triều Dương công chúa cúi mắt nhìn về phía Diệp Trường Vân, trong lòng biết nàng ấy tất nhiên cũng không đồng ý hôn sự của mình và Diệp Tiềm, hiện giờ nàng ấy lại bị mẫu thân chỉ trích, sợ là trong lòng càng ghi hận, thấp giọng đáp: "Mẫu hậu, việc này hoàng hậu trước đó quả thật không biết."

Thái hậu lại liếc Diệp Trường Vân, mát thanh nói: "Ta nghe nói con lại mang thai, vẫn là đi xuống nghỉ ngơi trước đi."

Diệp Trường Vân tức thời tạ ơn đứng lên cáo lui, trước khi đi, liếc Triều Dương công chúa bên người thái hậu.

Triều Dương công chúa chỉ mỉm cười cúi mắt, không nhìn nàng.

Thái hậu nhìn kỹ nữ nhi, nhũ mây nói: "A Căn, nam tử thiên hạ rất đông, chẳng lẽ con chỉ muốn gả cho Diệp Tiềm?"

Triều Dương công chúa ngược mắt nhìn mẫu thân mình, cười nói: "Mẫu hậu, nếu thiên hạ còn có Diệp Tiềm thứ hai, hôm nay mẫu thân cũng không cần ưu phiền vì Diệp gia."

Thái hậu nghe vậy sùng sốt, mặt mày đều phiền não: "Trệ nhi hiện giờ lớn hơn, càng không nhìn lão bà này vào trong mắt, ai gia vốn tưởng rằng con là nữ nhi, hẳn là tri kỷ, ai biết con cũng làm khó ta."

Triều Dương công chúa than nhẹ: "Mẫu thân, hiện giờ ngài thân là thái hậu Đại Viêm quốc, ngài nên bỏ ý nghĩ này, có cái gì mà phiền não."

Thái hậu nghe xong, trên mặt cực kỳ không vui, cá giận nói: "A Căn, con đây là đang giáo huấn ai gia sao?"

Triều Dương công chúa lắc đầu, mềm giọng nói: "Mẫu hậu, nữ nhi không dám. Nữ nhi chỉ khuyên ngài, a cửu ở trong triều khắp nơi khó xử Trệ nhi, lại nhìn Diệp gia như cái đinh trong mắt cái gai trong thịt, nhưng Trệ nhi là thiên tử Đại Viêm quốc, hẳn đối với a cửu luôn có chỗ khoan dung. Mà hiện giờ Diệp Tiềm chính là phụ tá đắc lực Trệ nhi tín nhiệm nhất, a cửu coi Diệp gia là địch, là muốn làm khó dễ Trệ nhi. Xin hỏi mẫu thân, trong thiên hạ, có thể có a cửu luôn đối nghịch cháu sao? Nữ nhi biết mẫu thân từ nhỏ tín nhiệm a cửu, một đường đi tới đây, cũng ít nhiều được a cửu giúp đỡ. Nhưng lúc này đã không phải lúc đó, hiện giờ Trệ nhi là thiên tử, ngài càng là thái hậu một nước, nếu chuyện gì cũng nghe a cửu, khó tránh khỏi không vui."

Thái hậu nghe nữ nhi nói một phen, như có đâm chiều, nhưng chung quy lại nhũ mây nói: "Hiện giờ căn bản không phải a cửu con khó xử Trệ nhi, rõ ràng là Diệp gia và Trệ nhi không dung được a cửu con! Ai gia thân là thái hậu một nước, chẳng lẽ cả một ca ca cũng không giúp được sao?"

Triều Dương công chúa lắc đầu than nhẹ: "Xin hỏi mẫu hậu, nếu a cửu và Trệ nhi, một bên là thân sinh cốt nhục, một bên là bảo huynh cùng lớn lên, mẫu thân phải giúp bên nào?"

Thái hậu đưa tay đặt lên sạp, đập mấy cái: "A Căn, con có cái lưỡi biết ăn nói, ai gia bị con nói đến choáng đầu, giờ giật mình tỉnh ngộ, a cửu con chưa từng khó xử Trệ nhi, đây đều là Trệ nhi không dung được a cửu con!"

Triều Dương công chúa nghe lời ấy, biết khó có thể khuyên giải mẫu hậu, liền không nói nữa.

Thái hậu nhìn nữ nhi thật sâu, nói ra lời chân thật: "hôn sự của con và Diệp Tiềm, ai gia tuyệt đối không đồng ý."

Triều Dương công chúa từ Trường thọ cung đi ra, đã thấy Diệp Trường Vân đang chờ ở ngoài cửa cung.

Triều Dương công chúa sai người dừng liễn xa lại, đậm thanh nói: "Người có gì nói, cứ nói đừng ngại."

Diệp Trường Vân cho liễn tả hữu, mới tiến lên. Trong bóng đêm, nhìn chăm chăm chủ nhân ngày xưa, thấy nàng quyến rũ tiem nhược, mặt mày lạnh nhạt, lúc nhìn mình trầm tĩnh thông dong, phảng phất như trước là Triều Dương công chúa ngày xưa từ trên cao nhìn xuống mình.

Trong lòng nàng cười lạnh, chẳng bao lâu, Triều Dương công chúa cao quý lãnh diễm thế nhưng cúi đầu, vì gả cho tiểu nô hèn mọn mà không tiếc đắc tội mẫu hậu mình?

Giờ này khắc này, trong lòng Diệp Trường Vân nổi lên khoái ý khôn kể, nhưng sau khoái ý là phiền chán và tức giận không thể giải quyết.

Nàng khẽ mở môi đỏ, xa lạ mà có lẽ nói: "Công chúa, mấy ngày trước đây, A tỷ ta ở Đôn Dương Thành du lịch đã ngoại, đã nhìn thấy một người."

Triều Dương công chúa sắc mặt lạnh nhạt, nga mi bất động, phảng phất lơ đãng nói: "Là ai?"

Diệp Trường Vân cười lạnh: "Bích La phu nhân."

Triều Dương công chúa nhún mày: "Bích La đến Đôn Dương, ta chưa từng gặp."

Diệp Trường Vân nhìn chăm chăm Triều Dương công chúa, yên lặng nói: "Công chúa, ngày xưa Tiềm từng hầu hạ trong trướng người, mọi người ở Túc Ninh Thành đều biết. Nhưng hiện giờ người ở Đôn Dương Thành lại không mấy ai biết, thế nhân chỉ biết hần niên thiếu thành danh, quan bá đại tướng quân." Nàng ngừng lại, chậm rãi nói: "Nếu thế nhân biết chuyện đó, không biết đối đãi Tiềm như thế nào."

Diệp gia hiển quý, thịnh vượng nhất thời, vinh quang cực điểm, nhưng hết thảy đều tới quá mức đột ngột, giống như ảo ảnh trên nước, nếu người có tâm âm thâm phá hủy, cũng không khó

Diệp Trường Vân bên môi nhếch lên cười trào phúng, thê lương nói: "Nếu Tiềm thực cưới công chúa, như người khác nói, thực sự là mượn có."

Triều Dương công chúa cúi đầu, suy nghĩ nửa ngày, bỗng nhiên khẽ cười một tiếng, nhướn mi, đậm thanh hỏi ngược lại: "Vậy thì sao?"

Diệp Trường Vân trên mặt nổi lên lãnh giận: "Công chúa, nếu trong lòng ngài thực để ý Tiềm, cũng biết đường hần đi không dễ dàng, bao nhiêu mồ hôi và bao nhiêu máu, sao có thể nhân tâm nhìn hần bị thế nhân cười nhạo đây?"

Triều Dương công chúa lại vô tình khẽ cười một tiếng: "hần muốn cưới ta, đương nhiên đã biết hết thảy hậu quả này. Chính hần đã không để ý, cần gì chúng ta phải thay hần ưu phiền." nói xong, nhẹ nhàng vẫy tay ý bảo, sai người giá khỏi liền xa, nghênh ngang rời đi.

Diệp Trường Vân thân mình đơn bạc cô linh linh đứng trong bóng đêm, trong lòng càng hận.

Nữ tử này, ngày đó thoải mái như thế, tạo nên Diệp gia cường thịnh huy hoàng nhất thời hôm nay.

Thế thì sao, nàng chưa từng để ý, hiện giờ nàng vung tay lên, chẳng lẽ sẽ hủy diệt hết thảy sao?

Bạn đang đọc truyện *Diện Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Diệp Tiềm dạy con (3)

Diệp Tiềm trong lòng ôm A Ly một đường trở về Phủ Tướng Quân, lúc xuống ngựa, A Ly vẫn níu chặt bờm ngựa không rời, ngựa khuôn mặt còn chưa hết tươi cười: "Đại tướng quân, ta còn muốn cưỡi ngựa!"

Diệp Tiềm ôm lấy hần, ôn thanh dỗ: "Ngày khác lại cưỡi, giờ xuống ngựa thôi."

A Ly gật đầu: "Được!" tay béo buông bờm ngựa, cầm lấy cánh tay Diệp Tiềm.

Diệp Tiềm ôm khối mềm mại này, một đường đi vào phủ. Trong phủ hạ nhân thấy Diệp Tiềm ôm một đứa bé tròn xoe trong veo như nước, đều tò mò. Trong đó có người biết là Tiểu Hầu Gia của trưởng công chúa, cũng buồn bực, đây là hát xướng gì a.

Vào trong viện, Diệp Tiềm buông A Ly, dắt hần đi đến phòng mình. A Ly tò mò xem đông nhìn tây, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, ngựa mặt hỏi Diệp Tiềm: "Đại tướng quân, nếu người và mẫu thân ta thành thân, lúc đó chúng ta sẽ ở cùng nhau."

Diệp Tiềm nghĩ đến tương lai, bên môi nổi lên tươi cười, nhìn khuôn mặt A Ly nhỏ nhắn trắng nõn, con người đơn thuần trẻ con, gật đầu nói: "phải."

A Ly nghe thế, nổi lên nghi hoặc, hai cái tay béo nắm chặt bàn tay Diệp Tiềm lắc lư qua lại, vừa lắc vừa nhắc: "Vậy chúng ta về sau ở đâu, Phủ đại Tướng Quân, hay tiếp tục ở trong nhà ta a?"

Diệp Tiềm nhón môi, dùng tay kia nắm tay hần nhỏ bé không thành thật: "Người thích ở đâu thì ở."

A Ly hai mắt tỏa sáng: "Vậy thật tốt quá! Ta đây có hai cái nhà, đến lúc đó chọn mẫu thân không vui, ta chạy đến chỗ kia."

Diệp Tiềm nghe vậy, nhớ tới chuyện ban ngày, tức thời vỗ về sợi tóc A Ly, trầm ngâm một lát, rốt cục hỏi: "A Ly, hôm nay ở trong cung, đến cùng vì sao người lại đánh nhau với Hủ Nhi? Hủ Nhi bị thương thế nào?"

A Ly vừa nghe, nhất thời mân mê cái miệng nhỏ nhắn, hai mắt đề phòng nhìn Diệp Tiềm, giong tan nói: "Đại tướng quân, người làm phụ thân ta, ta đây chính là hài tử của người, vậy người nói, hài tử thân hay là cháu thân hơn?"

Diệp Tiềm tuy trong lòng không rõ chân tướng, nhưng thấy hắn hỏi như vậy, tức thời cười, ôn thanh nói: "Đương nhiên là hài tử thân hơn."

A Ly nghe xong, mặt mày hớn hở, liên tục gật đầu: "Hắn là vậy, hôm nay ta nói chuyện với hắn, ta nói về sau đại tướng quân là phụ thân ta, ta sẽ đi theo người ra ngoài cưỡi ngựa lớn đánh giặc. Nhưng hắn không tin, hắn nói người là cứu cứu hắn, đương nhiên sẽ mang theo hắn, không mang theo ta."

Diệp Tiềm buồn cười: "Có gì mà tranh nhau."

Hai đứa bé, một là A Ly, vương hầu từ nhỏ, mẫu thân hắn chỉ nguyện hắn cả đời trôi chảy làm người phú quý rảnh rỗi, sẽ không để hắn xuất môn đánh giặc. một đứa khác, hiện giờ còn là cốt nhục duy nhất của thiên tử, tương lai đương nhiên phải kế thừa đại điện, quân lâm thiên hạ, thân phận như vậy, nhất định sẽ không tự mình cưỡi ngựa chinh chiến.

A Ly cũng không nghĩ như vậy, hắn ngưỡng vọng Diệp Tiềm, nghiêm cẩn nói: "Đại tướng quân, ngày đó người ôm ta về nhà, hắn thêm thưởng, trong lòng giận ta, cho nên hôm nay mới cố ý tìm ta hỏi."

Diệp Tiềm nhìn A Ly mập mạp, tận lực hòa hoãn hỏi: "Gi, sau đó thì sao?"

A Ly nắm chặt nắm tay, tức giận nói: "Sau này không biết thế nào chúng ta đánh nhau, hắn đẩy ta, ta lại đẩy hắn, cung nữ và ma ma sợ tới mức đều chạy tới. Dung ma ma bên cạnh Hú Nhi đến, lôi kéo tay ta không để ta đánh Hú Nhi, kết quả Hú Nhi vẫn đánh ta, ta tức giận, rõ ràng là khi dễ ta đó!"

Diệp Tiềm nhìn tay A Ly, ý bảo hắn tiếp tục nói.

A Ly không phục hừ một tiếng: "Ta đương nhiên tức giận, ta liền đẩy ma ma ngã xuống bên cạnh, sau đó dùng chân đá hắn." nói tới đây, A Ly nhú nhú mày nhỏ, bộ dáng không cho là đúng.

Diệp Tiềm nhú mày: "Vì thế người đá Hú Nhi bị thương?" Nhưng trên mặt Hú Nhi xem ra là trầy da.

A Ly hai tròng mắt hẹp dài sáng ngời xem xét Diệp Tiềm, nhú mày nói: "Thế nào, đại tướng quân, người đau lòng hắn, cho nên giận ta sao? Người quả nhiên là nói chuyện hướng về hắn."

Diệp Tiềm nghe vậy ngẩn ra, nhìn lại, chỉ cảm thấy A Ly nhỏ nhỏ trước mắt béo trắng nhuần nhu, rõ ràng hoàn toàn không giống nữ tử mạn diệu yêu dã, nhưng tà mêu kia, khi hơi nhú mày, ngữ khí khinh thường, thế nhưng không có gì khác.

hắn đột nhiên bật cười, tay chạm vào gò má A Ly, vào tay ấu hoạt mềm mại. hắn lúc này nhìn không được ôm lấy A Ly đang nhú mày, đặt lên đùi, ôn nhu nói: "A Ly, ta không phải đau lòng hắn mới giận người."

A Ly vẫn không tin: "Vậy vì sao?"

Diệp Tiềm trầm ngâm một lát, lại bỏ qua đề tài này, hỏi: "A Ly, vì sao bây giờ người sợ mẫu thân trách phạt?"

A Ly thấy Diệp Tiềm nhắc tới mẫu thân, nhất thời con mắt nhìn trái phải, không tình nguyện nói: "Còn không phải mẫu thân từng dạy ta, nói Hú Nhi là huynh trưởng, lại là Thái tử, ngày thường nhất định phải nhường hắn."

Diệp Tiềm nhú mày nở nụ cười, tiếp tục hỏi: "Mẫu thân vì sao nói như vậy?"

A Ly phòng quai hàm, rầu rĩ nói: "Ta biết đâu a..." hắn xem xét Diệp Tiềm, nhỏ giọng nói: "Ta còn nhỏ mà..."

Diệp Tiềm sờ sờ tóc hắn, ôn thanh nói: "Mẫu thân người dặn như vậy, không phải bởi vì hắn là huynh trưởng, cũng không phải bởi vì mẫu thân người hướng về hắn, mà là vì --" hắn ngừng lại, rốt cục nói: "Bởi vì hắn là Thái tử."

Thái tử, thái tử của quốc gia, ở trên chư hầu vương gia, một ngày kia đăng cơ làm đế quân lâm thiên hạ.

Cho dù Thái tử nay còn nhỏ, chỉ có năm tuổi, cũng không thể để ai mạo phạm.

Có lẽ Thái tử không hiểu thế sự, hết thấy cho rằng hài đồng chơi đùa, nhưng hắn là có người sẽ không nghĩ như vậy.

Con người A Ly còn trong sáng kinh ngạc nhìn Diệp Tiềm, cúi đầu tự trầm tư một lát, rốt cục nói: "Thái tử thì thế nào? Dù ta đắc tội hắn, đã có hoàng đế làm chỗ dựa, đã có thái hậu nói chuyện, mẫu thân ta là trưởng công chúa, nào sợ hắn đâu!" Hoàng hậu gặp thái hậu còn phải sợ, Hú Nhi thấy mẫu thân, cũng phải gọi một tiếng cô cô.

Diệp Tiềm nghe vậy thờ dài, nắm tay A Ly nhỏ bé nhuần nộn, rốt cục vẫn nói: "A Ly, người hiện giờ là hài tử của trưởng công chúa, lại có thái hậu và Hoàng thượng che chở, đương nhiên không có ai dám làm gì người. Nhưng nếu một ngày kia, thái hậu mất, hoặc là mẫu thân người mất, hoặc là hoàng cữu cũng mất, đến lúc đó không có ai che chở, người nên thế nào?"

A Ly nghe vậy sùng sốt, đôi môi oánh nhuận khê nhếch, nói không nên lời.

Diệp Tiềm có vài phần không đành lòng. A Ly nhỏ như thế, hai tròng mắt thuần khiết chưa nhiễm thế sự, sao hiểu được chuyện đó đâu. Nhưng hấn vẫn phải chậm rãi nói: "Thế sự vô thường, người hiện giờ bất quá là dựa vào những người kia, nếu tất cả không còn, người làm sao tự bảo vệ mình? Người phải biết rằng, thiên hạ to lớn, dù đế vương, hay người thân là chư hầu một phương, đều bị quân chế, đến lúc đó, người có dám bày ra thái độ kiêu ngạo như thế?"

Lời này làm A Ly trong mắt càng âm trầm, chỉ cúi đầu không nói, rũ bả vai.

Diệp Tiềm thở dài, vỗ nhẹ vai A Ly, ôn thanh nói: "A Ly, người và Hú Nhi đều còn nhỏ, tiểu hài tử chơi đùa đánh nhau là thường, nhưng ngày thường phải cẩn thận. Nếu hôm nay, trên mặt Hú Nhi thực lưu lại vết sẹo, khó tránh người bị người ta lên án, cũng liên lụy mẫu thân người bị người ghi hận, về sau làm việc vạn vạn phải cẩn thận."

A Ly cắn cắn môi, rốt cục rầu rĩ nói: "Đại tướng quân, mợ không thích A Ly, A Ly trong lòng biết rõ." hấn giữ mặt, ừ ừ gật đầu nói: "Người vừa nói, ta đã hiểu, về sau ta sẽ không đánh nhau với Hú Nhi."

Diệp Tiềm thấy thần thái hấn như vậy, trong lòng cũng sốt ruột, hôm nay đối với một đứa trẻ ba tuổi giáo huấn như vậy, không biết là đúng hay sai, thấy hiện giờ A Ly hoàn toàn không còn phô trương và ngây thơ, hấn không khỏi có vài phần băn khoăn.

Ai biết lúc này dường như A Ly lại nghĩ tới cái gì, nghi hoặc hỏi: "Đại tướng quân, hoàng hậu là tỷ tỷ người, người cũng biết nàng không thích ta sao?"

Diệp Tiềm mỉm môi, xoa bả vai A Ly, lại không nói.

A Ly thấy Diệp Tiềm không để ý trả lời mình, bắt đầu nghiêng đầu cân nhắc: "Nếu hoàng hậu và mẫu thân giống như hôm nay ta và Hú Nhi đánh nhau, người sẽ giúp ai?"

Diệp Tiềm nghe vậy nhú mày, trong lòng cũng hết sức trầm trọng, rốt cục nói ra lời tối nghĩa: "Các nàng đều là người lớn, không phải tiểu hài tử, sẽ không đánh nhau."

A Ly nghĩ nghĩ, cảm thấy cũng đúng, không hỏi lại, chỉ cúi đầu tiếp tục nghĩ ngợi.

Diệp Tiềm thấy hấn như thế, càng đau lòng, nhìn không được muốn dỗ hấn, nhưng Diệp Tiềm thường ngày không tiếp xúc với tiểu hài tử giống như A Ly, không biết làm thế nào cho phải. Lúc này hấn chợt nhớ tới tiểu hài tử đều tham ăn, có lẽ A Ly cũng không ngoại lệ, liền hỏi: "A Ly, ngày thường người thích ăn cái gì, ta bảo trù hạ làm cho người."

A Ly nghe vậy, nhú mày ngẩng đầu nhìn Diệp Tiềm: "Đại tướng quân, thật vậy chăng? Ta đây muốn ăn cái gì đều có thể chứ?"

Diệp Tiềm vội gật đầu: "Đó là đương nhiên."

A Ly nhất thời bỏ qua buồn bực, trong mắt đều tỏa sáng, lôi kéo tay Diệp Tiềm làm nũng nói: "Đại tướng quân, ta thích nhất ăn bánh hạt dẻ mật hoa quế, ta muốn ăn cái này, được không..."

Diệp Tiềm xúc động nói: "Chuyện nào có đáng gì, ta bảo trù hạ làm cho người là được!" nói xong gọi hạ nhân tới phân phó.

Nhưng A Ly chu chu miệng, một bộ dáng không vừa lòng, nhuyển nhu nói: "Nhưng mà -- nhưng mà A Ly muốn ăn ba cái bánh hạt dẻ mật hoa quế bên Khánh nghĩa lâu lắm, không phải trong Phủ đại Tướng Quân! bánh hạt dẻ mật hoa quế Khánh nghĩa lâu so với ngự trù làm ra ăn còn ngon hơn!"

hấn liếc nhìn Diệp Tiềm một cái, quyết miệng nói: "Đầu bếp trong phủ Đại Tướng Quân, có thể so với Khánh nghĩa lâu sao?"

Diệp Tiềm nhú mày, nhìn sắc trời bên ngoài đã không còn sớm, liền đề nghị: "Ngày mai ăn của Khánh nghĩa lâu được không? Sáng sớm mai ta đưa người đi."

A Ly cái miệng nhỏ nhắn nhất thời càng quyết, cơ hồ có thể treo một cái lọ dầu vừng, hấn cúi mắt, tội nghiệp nói: "Hóa ra vừa rồi người gạt ta, còn nói cái gì muốn ăn đều có thể, đều là gạt người..."

Diệp Tiềm bất đắc dĩ, nói: "Được, ta đây lập tức sai người mua cho người."

tiểu tử tông như vậy, nàng nuôi dưỡng thế nào, quả thực so với tính tình nàng còn khó lấy lòng hơn!

A Ly nghe xong, nhất thời đổi sắc mặt, tươi cười rạng rỡ không nói, còn bật lên ôm cổ Diệp Tiềm, vui vẻ kêu: "Đại tướng quân, người đối với ta thật tốt! Quả nhiên là muốn làm phụ thân ta!"

Diệp Tiềm nghe xong, thở dài vừa rồi nhất thời vô ảnh vô tung, lòng tràn đầy vừa lòng, nghĩ hấn cao hứng là tốt rồi. Tức thời gọi thị vệ đến Khánh nghĩa lâu mua cái gì bánh hạt dẻ mật hoa quế. Bên này Diệp Tiềm phân phó, bên kia A Ly vẫn đóng đưa bàn tay Diệp Tiềm reo lên: "Nhớ kỹ, phải mới ra nôi, nóng hằm hập ăn mới thơm ngọt!"

Diệp Tiềm bật cười, đành phân phó thị vệ, phải ra roi thúc ngựa, không thể chậm trễ.

A Ly tâm hoa nộ phóng, ở trong lòng Diệp Tiềm lại dúi lại ôm, bắt đầu hỏi Diệp Tiềm khi nào thì dạy hấn luyện tập khinh công, thật thích. đang cười, A Ly bỗng thấy trên bàn bên cạnh bày một cái sừng bò tót màu xanh biếc.

hắn vội vàng bật xuống từ trên đùi Diệp Tiềm, cầm súng bò tót kia tinh tế xem kĩ.

Chỉ thấy súng bò tót này sao lại giống cái trong phòng mẫu thân, nhưng --

Hai cái tay béo vung vẩy, phát hiện ra so với cái ở trong phòng mẫu thân, nhỏ hơn một chút.

hắn quay đầu, tò mò hỏi Diệp Tiềm "Đại tướng quân, sao ngươi cũng có một cái súng bò tót!"

Tác giả có chuyện muốn nói: Kỳ thực công chúa đang chạy tới... Sau đó đại phát thần uy.

Ăn, chỉ biết ăn thôi, ăn hồng răng thì làm sao bây giờ! Còn có, ngươi chỉ biết chơi, vật như vậy làm sao có thể cho tiểu hài tử chơi! Nên đánh, đều nên đánh!

Bạn đang đọc truyện *Diện Thủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Tức giận

hắn quay đầu, tò mò hỏi Diệp Tiềm "Đại tướng quân, sao ngươi cũng có một cái súng bò tót!"

Diệp Tiềm nghe vậy, nhớ tới trong phòng công chúa không thấy cái kia, nhìn A Ly ôm chặt súng bò tót không muốn buông tay, tức thời cười hỏi: "Thế nào, ngươi từng thấy súng bò tót như vậy?"

A Ly nghiêm cẩn gật đầu: "Đúng vậy, trong phòng mẫu thân cũng có một cái, giống của đại tướng quân." Hắn nhìn Diệp Tiềm, hai mắt tỏa sáng, giống như nhìn trộm "không phải là đại tướng quân lấy của mẫu thân ta?"

Diệp Tiềm nhất thời có chút dở khóc dở cười, phất áp ngồi xổm xuống, bàn tay to vuốt sọc tóc hắn, cười nói: "Ngươi thích, cứ cầm là được, không cần vu hãm ta như thế."

A Ly hai mắt lại tỏa ra ánh sáng: "thật sự?"

Diệp Tiềm bộ dáng nghiêm trang nói: "Đương nhiên."

A Ly nở nụ cười, lộ ra hai hàng răng trắng nõn: "Đại tướng quân đối với ta thật tốt! Quả nhiên không ngại làm phụ thân ta."

Diệp Tiềm xà môi bất đắc dĩ: "Những lời này ngươi đã nói hai lần, làm phụ thân ngươi quả nhiên không dễ."

A Ly lại ngọt ngào cười, cúi đầu thưởng thức cái súng bò tót xanh biếc.

Diệp Tiềm nghĩ cái này và cái của công chúa chính là một đôi, vốn cũng muốn tặng cho nàng, A Ly đã thích, không ngại về sau mời người giỏi tay nghề, tạo hình làm trang sức đưa cho A Ly.

đang nghĩ tới đây, trù hạ làm một ít điểm tâm đưa lên, có tô lạc chưng đường, bánh như ý, quả cát tường, bánh tứ dạng hương hoa mai, canh xúng bịch, đặt ở một cái chén sứ trắng khéo léo tinh xảo, đây là cho A Ly. Thu Nương tự mình mang theo hai thị nữ, dâng vài món ăn tinh xảo và một chén canh gà nóng hằm hấp, đây là cho Diệp Tiềm ăn.

Diệp Tiềm nghĩ A Ly đói bụng, muốn dứt hắn ăn, hắn còn bé, xem ra luôn luôn tham ăn, ánh mắt nhìn chằm chằm điểm tâm bề ngoài tinh xảo, giương miệng hồng nhỏ nhắn chờ Diệp Tiềm dứt.

Diệp Tiềm dứt mấy miếng, thấy hắn thích ăn, A Ly lúc này mỗi món đều thử, lại khép chặt miệng không ăn nữa.

Diệp Tiềm kinh ngạc: "Thế nào, no rồi?"

A Ly bĩu môi, ánh mắt chớp chớp, rốt cục nói: "Bánh hạt dẻ mật của ta, khi nào thì đến a?"

Diệp Tiềm buồn cười, hóa ra người ta không ăn, là dành bụng để ăn đồ ngon.

Bên cạnh thị nữ đang nghiêm mặt cúi đầu hầu hạ, nhưng hiện giờ không nhịn được muốn cười, cố gắng nhịn xuống, chỉ có Thu Nương, che miệng khẽ cười một tiếng, ôn nhu nói: "Tiểu Hầu Gia rất cơ trí a!"

A Ly đang nhu thuận ngồi trong lòng Diệp Tiềm, bình yên hưởng thụ Diệp Tiềm hầu hạ, hoàn toàn không chú ý người khác. Lúc này nghe một tiếng cười như thế, không khỏi vươn dài cổ vòng qua cánh tay Diệp Tiềm nhìn Thu Nương, nghiêng đầu nhìn một lát, rốt cục hỏi: "Đại tướng quân, ai vậy?"

Diệp Tiềm một tay đỡ A Ly, một tay cầm đũa ngà voi, lúc này nghe A Ly nói như vậy, nhìn nhìn Thu Nương, lại cúi đầu đạm thanh nói: "Đây là thị nữ hầu hạ bên người ta, hiện giờ làm việc trong bếp."

A Ly giật mình: "Hóa ra là như vậy a!" nói xong chỉ chỉ Thu Nương, giọng trẻ con ra lệnh: "Ngươi tới, hầu hạ đại tướng quân dùng cơm a!"

Thu Nương đứng ở đó, lúc ánh mắt đại tướng quân đảo qua, nàng đã cảm thấy lạnh trong lòng, ánh mắt này đảo qua nàng vô tình vô tự, phảng phất như nàng chính là một đầu bếp nữ bình thường nhất, phảng phất như đã hoàn toàn quên hẳn và nàng từng ôm ấp ý loạn tình mê kia. Ngay lúc nàng ảm đạm, lại nghe tiểu hầu nhi kia lại đương nhiên ra lệnh như thế, nàng chưa xót nhìn Diệp Tiềm, nhưng Diệp Tiềm căn bản không nhìn về phía nàng, chỉ toàn tâm với đứa bé trong lòng hẳn.

Thu Nương cắn chặt răng, hẳn để ý tiểu hầu từ đó như vậy, bất quá vì đó là con của nữ nhân kia thôi, mặt mày hẹp dài ngạo mạn yếu ớt, kiêu ngạo trong mắt không có ai, thấy thế nào cũng không khác gì nữ nhân kia.

Thu Nương buông con ngơoi xuống, giấu ngàn vạn cảm xúc trong mắt, yên lặng tiến lên, hầu hạ đại tướng quân ăn cơm.

Nhưng lúc này Diệp Tiềm lại ngược nhìn nàng, hồ hững nói: "Ngươi đi xuống đi."

Thu Nương ngẩn ra, cúi đầu, ôn nhu nói: "Tướng quân, thường ngày ngươi luôn chinh chiến ở ngoài, Thu Nương nghĩ ngươi thật vất vả về nhà, ở phòng bếp chuẩn bị một ít nguyên liệu nấu ăn thường ngày ngươi thích, Thu Nương đi xuống chuẩn bị, ngày mai làm cho tướng quân."

Diệp Tiềm gật đầu, không nhìn nàng, chỉ đạm thanh nói: "Làm phiền."

Thu Nương im lặng lui ra, A Ly tò mò nhìn chằm chằm bóng lưng Thu Nương rời đi, ngáy người một lát, rốt cục ngửa mặt nói với Diệp Tiềm: "Đại tướng quân, thị nữ này có chút lạ."

Đối với cục thịt trong ngực, hẳn luôn kim lòng không đậu muốn cười, lúc này hẳn không khỏi nhúu mày cười nói: "Lạ thế nào?"

A Ly nghiêng đầu nghĩ, nghĩ đến mệt mỏi, mặt bánh bao nhăn lại nói: "Ta nào biết đâu a!"

Diệp Tiềm nhéo nhéo cái mũi nhỏ của hẳn, nở nụ cười.

Đúng lúc này, thị vệ ra roi thúc ngựa đã trở lại, bánh hạt dẻ mật hoa quế còn bốc hơi nóng được đặt trong lồng dán chữ đỏ Khánh nghĩa lâu, dè dặt cẩn trọng bung vào.

A Ly cái mũi nhỏ vừa động, đã cảm thấy từng trận mùi thơm xông vào, tức thời kinh hi "Oa" một tiếng, từ trên đầu gối Diệp Tiềm xoay người xuống, lao thẳng tới bánh hoa quế trong lồng.

Triều Dương công chúa dựa vào thành xe ngựa, lười nhác híp con ngơoi, nhắm mắt nghĩ hết thấy vừa mới phát sinh.

Phản ứng của mẫu hậu và Diệp Trường Vân là tình lý bên trong, nhưng Bích La phu nhân xuất hiện ở Đôn Dương Thành, mình lại không biết, thế này có chút kỳ quái.

đang nhắm mắt suy nghĩ, đã đến Phủ đại Tướng Quân. Triều Dương công chúa được thị nữ nâng đỡ, chậm rãi xuống xe ngựa.

Diệp Tiềm hiện giờ ở trạch đệ, là phủ đệ do huynh đệ đồng mẫu của một vị hoàng đế tiền triều xây dựng, sau này trải qua rất nhiều biến thiên, đổi rất nhiều chủ nhân, mỗi đời chủ nhân đều có tu sửa lại, hiện giờ trạch viện này nghiêm nhiên là đại viện tư gia số một số hai trong Đôn Dương Thành.

Triều Dương công chúa ngược mắt nhìn đại môn nguy nga, phía trên viết hai đại tự rất lớn: Diệp phủ.

Họ Diệp này, ở bản triều mà nói giống như có hàm nghĩa, đó là một mảnh lá cây nhẹ bồng không có phân lượng. Nhưng Diệp Thị tộc, chưa bao giờ để chuyện này vào mắt. Họ Diệp trở thành một lực lượng có phân lượng lớn trong bách quan bản triều, cũng hóa thành hoành phi mạnh mẽ trang trọng trên đại môn màu son.

Triều Dương công chúa tự nhấc váy, chậm rãi đi vào, thị vệ trông cửa thấy, vội tiến đến thông bẩm. Lúc hai nam nhân một lớn một nhỏ trong phòng nghe được tin tức, A Ly đang ăn giống như một con mèo hoa nhỏ, trên miệng đều là mảnh vụn điểm tâm. hẳn nghe mẫu thân của mình sắp đến, vội buông điểm tâm trong tay, hoảng hốt vội vàng kéo góc áo Diệp Tiềm, kêu lên: "Đại tướng quân, giúp ta!"

Diệp Tiềm thấy hẳn có vẻ kinh hoàng, không khỏi muốn cười, bất quá vẫn là nhịn xuống, nghiêm trang nói: "A Ly, ngươi không phải muốn làm đại tướng quân sao?"

A Ly không hiểu biết hẳn nói như thế làm gì, gật đầu, ngáy thơ nói: "Đúng vậy!"

Diệp Tiềm cầm lấy khăn bên cạnh, giúp hẳn lau điểm tâm trên khóe miệng và gò má, ôn thanh nói: "Ngươi xem có đại tướng quân nào giống ngươi, gặp chuyện thất kinh như vậy."

A Ly quệt miệng, cảm thấy ủy khuất: "Nhưng mà -- là mẩu thân tôi..."

Diệp Tiềm cầm tay hắn: "Đừng sợ, ta đưa ngươi đi gặp nàng."

Đầu A Ly cọ cọ vào áo choàng Diệp Tiềm, nhuyền giọng nói: "Đại tướng quân nhất định phải giúp ta, không để cho mẩu thân mắng ta."

Diệp Tiềm gật đầu cười: "Đó là đương nhiên."

nói đến đây, một lớn một nhỏ đi ra ngoài, ai biết không đi xa, đã thấy Triều Dương công chúa lay động như gió đi tới, phía sau một đám đông thị nữ thị vệ, không giống như đến tìm con, mà như muốn xét nhà.

A Ly thấy, vội rút cổ, hơn phân nửa thân thể đầy thịt trốn sau lưng Diệp Tiềm.

Triều Dương công chúa bên môi gọi lên một chút cười lạnh: "A Ly --" giọng nói cao lên, mày nhíu chặt, chữ "Ly" kéo thật dài, trong đó là nồng đậm uy hiếp cùng tràn đầy giận dữ không nói nên lời.

A Ly ngày thường đã nghe quen, biết rằng sợ là không có trái ngon để ăn, vội ở phía sau đẩy Diệp Tiềm tiến lên, trong miệng còn khẽ cầu xin: "Đại tướng quân, ngươi đi nói với mẩu thân."

Diệp Tiềm bất đắc dĩ, đành phải tiến lên, đối mặt với nữ tử phảng phất từ nhỏ đã mang theo lạnh lẽo lãnh bạc, hơi nhẹ một chút, cứng rắn nói: "Triều Dương --" vừa mở miệng, gọi tên nàng một tiếng, liền dừng lại, kế tiếp nên nói gì?

Triều Dương công chúa sớm thấy con trai mình trốn trốn tránh tránh, tức thời mặt mày càng nghiêm túc giận, thật sự là chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, xem nam nhân kia còn bị hắn lừa chẳng biết gì, chắn trước mặt, còn định xuất đầu vì hắn, lạnh giọng nói: "Thế nào, đại tướng quân, ngươi có chuyện muốn nói, vậy nói a!"

A Ly bất đắc dĩ chôn mặt vào trong áo Diệp Tiềm, buồn rầu nói nhỏ: "Đại tướng quân, ngươi cứ nói A Ly không thoải mái, không cần hung dữ với A Ly..."

Diệp Tiềm gật đầu, nghiêm trang trầm giọng nói: "Triều Dương, không cần tức giận A Ly, hắn còn nhỏ, hắn -- có chút không thoải mái."

Triều Dương công chúa nhướn mày nhẹ nhàng "a" một tiếng, hoài nghi nhìn A Ly và Diệp Tiềm: "hắn thế nào?"

Diệp Tiềm nghiêm cẩn nói: "hắn sinh bệnh."

Triều Dương công chúa nghe vậy, giận cười một tiếng, lạnh nhạt nói: "Diệp Tiềm, ta nghe nói hắn rời khỏi hoàng cung vẫn còn vui vẻ, thế nào đến phủ ngươi mới một canh giờ, đã sinh bệnh đâu?"

nói xong, nàng mỉa mai nói: "A Ly, tới."

A Ly nghe thấy mệnh lệnh, mặc dù muốn vĩnh viễn tránh ở sau áo choàng Diệp Tiềm không đi ra, nhưng cũng không dám không theo, đành phải rút cổ chui ra, nhọc nhọc đứng ở trước mặt mẩu thân.

Triều Dương công chúa cúi đầu nhìn kỹ con trai mình nửa ngày, cuối cùng nheo mắt, dùng thanh âm mềm nhẹ ôn nhu lại nguy hiểm đến cực điểm nói: "A Ly, con không thoải mái?"

A Ly vội gật đầu, cũng làm ra bộ dạng ốm yếu: "Đúng vậy, con thật khó chịu a, mẩu thân."

Triều Dương công chúa ngồi xuống, ngón tay thon dài nhím có móng đỏ nhẹ vuốt tóc con trai, hơi thở như làn: "Con không thoải mái chỗ nào a?"

A Ly con mắt vòng vo chuyển chuyển, tay nhỏ bé mập mập sờ sờ đầu, sờ sờ nữa sờ sờ, cuối cùng sờ tới bụng nhỏ, hắn bỗng có chủ ý, lớn tiếng reo lên: "Mẩu thân, bụng A Ly không thoải mái... Đau..."

Triều Dương công chúa vuốt đầu hắn, lại cười lạnh một tiếng, ngược mắt nhìn chăm chăm Diệp Tiềm.

Diệp Tiềm bỗng nhiên cảm thấy chung quanh một trận gió lạnh thổi qua, hắn biết là không ổn.

Triều Dương công chúa khẽ hừ lạnh, chậm rãi đứng dậy, thân hình thướt tha, mặt mày thản nhiên, nhưng hơi hơi nheo con ngươi lạnh, phảng phất như băng tuyết.

Nàng khẽ mở môi son, nhíu mày đậm nhiên, chậm rãi nói: "Diệp đại tướng quân, ngươi cho A Ly ăn cái gì, sao chỉ một lát bụng hắn đã không thoải mái rồi?"

Bạn đang đọc truyện *Diện Thủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75

Diệp Tiềm vội lắc đầu, cười khổ một tiếng: "Triều Dương, ta không cho hấn ăn cái gì, chỉ ăn -- "

đang nói, A Ly bỗng nhiên kêu to một tiếng: "không ăn gì!"

hấn bỗng nhiên bật tới, giữ chặt tay mẫu thân, ngửa đầu cười như ánh mặt trời xán lạn: "Mẫu thân, con không đau, bụng nhỏ không đau chút nào, không có việc gì!"

Triều Dương công chúa coi nhẹ tin tưởng, vờn ngón tay ngọc thon thon, chậm rãi đuổi đến bên miệng A Ly, quẹt một mảnh vụn khả nghi, đưa đầu ngón tay đuổi đến trước mặt A Ly, nhẹ giọng hỏi: "A Ly, đây là cái gì?"

A Ly làm ngây thơ không biết, ủy khuất nói: "Con không biết a! Đây là cái gì?"

Triều Dương công chúa cười lạnh, nhìn Diệp Tiềm nói: "Người đưa hấn đến đây cũng được, sao không chiều cổ cho tốt, thế nhưng để hấn ăn mấy thứ này, ngày sau hấn càng ngày càng béo, lại còn ăn hồng cả hàm răng!"

Diệp Tiềm nhủ mảy, biện giải: "hấn không ăn gì, chỉ ăn chút điểm tâm, là bánh mật hoa quế của Khánh nghĩa lâu, ta nhìn hấn rất quen thuộc, ngày thường chắc thường xuyên ăn, hấn là không đến mức -- "

hấn này nói còn chưa dứt lời, Triều Dương công chúa đã hừ lạnh một tiếng, quả quyết nói: "Chính là cái này!" Nàng giận dữ chỉ vào thân mình A Ly lạnh nhạt nói: "Người có biết vì sao hấn tròn xoe như thế, đó là ăn nhiều cái kia, miệng hấn tham, thứ đó lại cực ngọt, nếu không tiết chế, khó tránh càng ăn càng béo, cuối cùng cẩn thận còn không đi nổi! hấn là tiểu hài tử không hiểu chuyện, chẳng lẽ người cũng không hiểu sao? Lại đừng tưởng hấn không tiết chế như thế!"

A Ly nghe thế, cái cổ càng co rút lại, cúi đầu nhìn tay chân mình, nhủ mảy thăm nghĩ chẳng lẽ đã béo đến mức không đi nổi sao?

Diệp Tiềm nhìn A Ly, ngẫm lại lời công chúa nói, cũng cảm thấy có đạo lý, liền gật đầu nói: "Nàng nói đúng, quả thật là ta sai." hấn đi lên phía trước, thử thăm dò nắm tay công chúa, hạ giọng nói: "Triều Dương, việc này là ta làm không đúng, nàng nói ta thế nào đều được, nhưng hiện giờ trước mặt nhiều người, không cần tức giận."

Triều Dương công chúa nhìn chung quanh, quả nhiên thấy tới Phủ đại Tướng Quân đều vờn tai rướn cổ tò mò, tức thời nở nụ cười, lạnh nhạt nói: "Người nói đúng." nói xong liếc A Ly, đạm thanh nói: "Đợi về nhà, ta sẽ hỏi con." Lời này khinh đạm, nhưng A Ly nghe thấy, cổ càng co rút lại.

Diệp Tiềm không khỏi đau lòng, nhủ mảy nói: "Triều Dương, không thể quá mức nghiêm khắc với A Ly, dù sao hấn còn nhỏ."

Triều Dương công chúa cũng không để ý nữa, cúi eo nhỏ, dặt tay A Ly, đạm thanh hỏi: "A Ly, mẫu thân có từng nghiêm khắc với con?"

A Ly nháy nháy mắt to trong tròng, nhìn Diệp Tiềm, lại nhìn công chúa, cuối cùng lắc đầu như trống bỏi: "không có, không có a, mẫu thân thương A Ly còn không kịp đâu, sao có thể nghiêm khắc với A Ly, nhất định là đại tướng quân nghĩ sai rồi."

Triều Dương công chúa nhủ mảy, dặt ý nhìn Diệp Tiềm

Diệp Tiềm xả môi, cười bất đắc dĩ, nhìn Triều Dương công chúa, con người hàm chứa khẩn thiết: "Sao đêm nay nàng lại đến?"

Triều Dương công chúa lúc này tâm tình đã tốt, bên môi liền nổi lên một chút cười, trong mắt thần thái sáng lạng: "Thế nào, ta không thể đến?"

Diệp Tiềm nghe vậy, khuôn mặt góc cạnh kiên cường trở nên mềm mại, hấn mỉm cười thấp giọng nói: "Nàng đương nhiên có thể đến, muốn đến lúc nào cũng được."

Triều Dương công chúa mím môi cười, cười đến phong tư tú lệ, kiều môi khẽ mở, cũng than thở: "Ta đói bụng."

Ở trong cung nghe thái hậu lái nhai một phen, ra cung lại gặp Diệp Trường Vân, một đường đi tới đây nào có tâm tư ăn uống.

Diệp Tiềm nghe xong, vội nắm tay Triều Dương công chúa nói: "Ta đây bảo phòng bếp chuẩn bị, để chúng ta cùng nhau dùng bữa."

A Ly ở bên cạnh vốn lặng yên không tiếng động, lúc này nghe thế, trong lòng cũng khoái hoạt, vui vẻ tiến lên, tay chân đều vung vẩy: "Tốt, sau lại cùng nhau dùng bữa!"

Diệp Tiềm phân phó phòng bếp rồi dẫn hai mẹ con vào phòng mình. Thị vệ tới tứ chung quanh mặc dù cảm thấy đường đột, nhưng hôm nay chủ nhân đất Tiều Hâu Gia tới cửa, mọi người đều đã đoán được. Sau đó Triều Dương công chúa lại đại giá quang lâm, là dấu hiệu không thể nghi ngờ, thuyết minh chủ nhân nhà mình cùng Triều Dương công chúa đại danh鼎鼎 quả thật là sắp có tin vui. Vì thế mọi người mặc dù nhìn họ thân mật, cũng không thấy kỳ quái.

Diệp Tiềm đương nhiên đem ánh mắt mọi người trong phủ thu hết vào đáy mắt, hần thấp giọng cười nói với Triều Dương công chúa bên cạnh: "Sợ là không đến một ngày, trong Đôn Dương còn có đề tài mới cho câu chuyện trà dư tửu hậu."

Triều Dương công chúa cười: "Ta đã quen, chỉ sợ chàng không quen thôi."

Diệp Tiềm nghe vậy, cúi đầu nâng tay Triều Dương công chúa, nghiêm cẩn nói: "Ta ước gì ngay ngày mai, chuyện Triều Dương công chúa và Diệp Tiềm cùng nhau, trở thành đề tài câu chuyện cho người khác, không bao lâu, người toàn bộ Đôn Dương Thành đều biết, Triều Dương công chúa gả cho đại tướng quân, từ nay về sau không còn ai dám theo đuổi nàng."

Triều Dương công chúa ý cười dần dần thu liễm, nghĩ Diệp Tiềm đến cùng thận trọng, thế nhưng dường như thấu tâm tư của nàng.

Qua đêm nay, trong Đôn Dương Thành mọi người đều biết, dù có người đến khuyên bảo, cũng uống công.

Dù Diệp Trường Vân lo lắng, trong lòng nàng chưa hẳn sẽ không suy nghĩ, thế nhân đối đãi Diệp Tiềm như thế nào.

Diệp Tiềm nhẹ vỗ về tay Triều Dương công chúa mềm mại, thấp giọng nói: "Nàng cần gì nghĩ nhiều, hiện giờ nàng chỉ cần nhớ kỹ, ta không còn là tiểu nô ngày xưa bám vào váy nàng, ta càng sẽ không để ý tin đồn. Thế nhân nói ta bám váy nữ nhân thượng vị cũng tốt, nói ta xuất thân tiện cũng thế, ta đều không để ý."

Triều Dương công chúa ngược mắt nhìn chăm chăm Diệp Tiềm, ánh mắt hần vẫn như nhiều năm trước, lửa nóng và sáng ngời, nhưng lại thiếu ngày xưa ngây ngô và mờ mịt với tương lai. Hần so với trước kia cao lớn trầm ổn, giờ tay nhắc chân có dáng vẻ thông dong đặc hữu của người ở địa vị cao, hai tay hần hữu lực đất nàng, phảng phất có thể đem tương lai và nguyện vọng nắm trong tay.

một cảm giác mãnh mẽ bỗng nhiên tràn vào lòng Triều Dương công chúa, nam nhân này quả thật đã trưởng thành, không còn là nam nhân ngày xưa dễ dàng khiến trách.

Nàng cười khẽ, gật đầu nói: "Nếu chàng có thể nghĩ như vậy, đương nhiên rất tốt."

Diệp Tiềm cười khẽ, cầm tay nàng thờ dãi: "Có thể cưới nàng, là nguyện vọng xưa nay ta không dám nghĩ, nếu tâm nguyện có thể thực hiện, dù ta mất đi hết thảy cũng đáng giá, huống chi chỉ một ít tin đồn thôi."

hần nhớ tới tỷ tỷ, trong mắt tối vài phần, ôn nhu nói: "Về phần tỷ tỷ ta, trong lòng tỷ ấy tất nhiên bất mãn hôn sự chúng ta. Xưa nay mọi việc nếu ta có thể nghe, thì đều đã nghe, nhưng chỉ có việc này, ta không cách nào nghe theo, tỷ ấy cũng không có cách nào. Về sau thành thân, chúng ta ít tiếp xúc là được." hần ngừng lại, rồi nói: "Nếu tỷ ấy nói với nàng cái gì, xin nàng không cần để ý. Ngày xưa tỷ ấy ở dưới nàng, hôm nay là mẫu nghi thiên hạ, trong lòng khó tránh khỏi có chút không được tự nhiên."

Triều Dương công chúa nhớ tới chuyện Tiêu Đồng, nhú mày nói: "chuyện ta có thể để nàng ấy ghi hận rất nhiều, không thiếu một chuyện này."

Diệp Tiềm cũng nhớ lại chuyện cũ, hần sao không biết việc ngày xưa, sao không biết khúc mắc của tỷ tỷ, không khỏi cười khổ một tiếng: "Triều Dương, khúc mắc này sợ là khó giải."

Triều Dương công chúa nhẹ nhàng than thở: "Cũng không biết Tiêu Đồng hiện ở nơi nào, từ ngày ấy rời đi, đã không có tin tức."

Diệp Tiềm nghe vậy, theo bản năng sờ sờ bảo kiếm bên hông, mím môi không nói.

Triều Dương công chúa nhớ tới Bích La phu nhân, càng đau đầu: "Nếu bỗng nhiên lúc này Tiêu Đồng xuất hiện, cũng là vấn đề."

Diệp Tiềm không hiểu rõ, hai mắt suy nghĩ sâu xa, cúi đầu nhìn kỹ nữ nhân trong ngực, muốn nhìn thấu tâm tư của nàng.

Triều Dương công chúa cũng không nói nữa, chỉ nhú mày.

Nàng đã không nhắc tới, Diệp Tiềm cũng không tiện hỏi, nhưng chung quy trong lòng còn chưa xót và bất an. Nam nhân đó, là ân sư thụ nghiệp của mình, nhưng hần cũng biết, nam nhân đó là người duy nhất công chúa yêu lúc mới hoa niên.

Lúc hai người tình chàng ý thiếp ở đây, tâm tư A Ly toàn bộ đặt lên cái sừng bò tốt kia, hần cầm lấy đùa nghịch, vừa đùa nghịch vừa thừa dịp mẫu thân không chú ý, vụng trộm dùng ngón tay khều một khối bánh hoa quế đến đưa vào miệng.

Trùng hợp lúc này công chúa vừa ngược mắt, nhìn thấy tình cảnh này, trước không để cập tới bánh hoa quế, nhưng sừng bò tốt khiến nàng nhãn nhó.

"Tiềm, đến cùng muốn làm gì, sao chàng cho hần chơi cái này?" Triều Dương công chúa nhớ tới lúc trước, trong lòng không vui.

A Ly lại không biết chuyện, chỉ vui tươi hơn hờ cầm lấy khoe khoang với mẫu thân: "Mẫu thân, người xem này, cùng với cái trong phòng người là một đôi đó?"

Triều Dương công chúa không hiểu nhú mày: "Sao con biết trong phòng ta có một cái?"

A Ly đương nhiên gật đầu: "Con đương nhiên biết! Con còn cầm về phòng."

Mặt Triệu Dương công chúa lập tức trầm xuống, nghiêm túc nói: "A Ly, về sau không thể tùy tiện lấy đồ trong phòng ta!" nói xong quay đầu lạnh lùng liếc Diệp Tiềm: "Còn chàng, về sau không thể quá mức phóng túng, mọi việc cần tiết chế."

Diệp Tiềm lúc này trong lòng đang nghĩ tới chuyện Tiêu Đồng, bị công chúa cảnh cáo như thế, trong bụng không rõ chân tướng, lung tung gật đầu nói: "Được."

Triệu Dương công chúa nghe xong, trong lòng càng cảm thấy quái dị, nhưng lại nói không nên lời, tức thời chỉ bắt A Ly nộp lại sừng bò tốt, không cho hấn chơi.

A Ly cúi đầu, rất ủy khuất, lưu luyến giao ra.

Đúng lúc này, bữa tối đã chuẩn bị tốt. Diệp Tiềm nhớ lúc trước công chúa nói đói bụng, vội mệnh tôi tớ mang lên.

một loạt thị nữ xếp hàng cúi đầu nghiêm mật, liên tục bưng lên các loại đồ ăn, đầy đều là vì Triệu Dương công chúa đến cố ý làm ra, sắc hương vị câu toàn, ngày thường Diệp Tiềm ở nhà một mình, cũng không chú ý như vậy.

Thu Nương cũng ở trong các thị nữ,, nàng lặng yên không tiếng động, cùng các thị nữ bưng món ăn, ánh mắt lén lút liếc về phía kia, chỉ thấy Diệp Tiềm thể nhưng tự mình lấy đĩa gà voi đưa vào tay nàng ấy, lại cẩn thận ngồi bên cạnh, còn Triệu Dương công chúa lại bình thản nhận Diệp Tiềm hầu hạ, không có gì bất an. Ngay cả vài thị nữ bên người Triệu Dương công chúa, cũng đều thân nhiên, tựa hồ không ý thức được nam nhân bồi ở bên công chúa kỳ thực là nhất phẩm đại tướng quân đứng hàng tam công, quyền thế tối thịnh đương triều hiện giờ.

Thu Nương nhẹ nhàng thở dài, cúi mắt, không biết nói cái gì cho phải.

Triệu Dương công chúa vào lúc này, bỗng nhiên nâng con người, xuyên qua các thị nữ, thẳng tắp khóa vào Thu Nương.

Diệp Tiềm thấy nàng bỗng nhiên dừng đĩa, vội hỏi: "Thế nào?"

Triệu Dương công chúa cười khẽ một chút, thu hồi ánh mắt: "không có gì, chính là vừa mới nhìn thấy một thị nữ, cảm thấy có chút quen mắt."

Nhìn quen mắt? Diệp Tiềm có vài phần không hiểu: "thị nữ trong phủ ta, rất ít ra ngoài, dù ra ngoài, nàng cũng hẳn là không từng gặp."

Triệu Dương công chúa khẽ cau mày: "Có chút quen mắt, phảng phất đã gặp từ lâu trước kia, nhưng giờ không nghĩ ra." nói đến đây, nàng lại nhìn Thu Nương một cái.

Diệp Tiềm theo ánh mắt Triệu Dương công chúa nhìn qua, không ngờ thấy thân ảnh Thu Nương.

hắn tỉnh tở nhớ lại, nhũ mày, lưng cũng ớn ớn lạnh lẽo.

Triệu Dương công chúa phát hiện Diệp Tiềm khác thường, quay đầu nói: "Thế nào, thị nữ này có gì khác thường?"

Diệp Tiềm nhớ đêm đó suýt nữa ý loạn tình mê, cũng không muốn Triệu Dương công chúa biết, theo tính tình nàng, khó tránh khỏi hiểu lầm, đành phải cố cười một tiếng nói: "Cũng không có gì khác thường, bất quá là thị nữ bình thường thôi. Nhưng nàng đã cảm thấy quen mắt, trong đó tất có nguyên do, ta về sau sẽ tỉnh tở tra thân thế lai lịch nàng ta, miễn cho trong đó có cái gì."

Triệu Dương công chúa gật đầu: "nói đúng."

Dùng xong bữa tối, Triệu Dương công chúa dắt A Ly vào nhà nghỉ trước, A Ly không muốn đi ngủ, tha thiết mong mọi người Diệp Tiềm, thực trông cậy hắn có thể cứu mình, bất đắc dĩ giờ người này thật không đáng tin cậy, cuối cùng A Ly tâm không cam tình không nguyện trở về phòng.

Cầm Tú đang thay A Ly trải giường ủ ấm, khẽ cười nói: "Xuất môn ra ngoài, không thể so với nhà mình, Tiểu Hầu Gia chấp nhận một đêm là được."

A Ly đã thoát hài, ngồi ở đầu giường quyết miệng không nói, lúc này nghe được lời Cầm Tú, than thở nói: "Đại tướng quân nói, về sau nơi này cũng là nhà ta!"

Lúc này Minh Nhi đang ở bên cạnh tự mình châm ấm lò sưởi chân, nghe nói như thế không khỏi quay đầu trêu ghẹo cười nói: "Nếu như thế, vậy ngày mai cho đại tướng quân của người dựa theo hình dáng người làm một cái giường, miễn cho Tiểu Hầu Gia chúng ta ngàn kiểu vạn quý ngủ không quen."

Tiểu Hầu Gia hừ một tiếng: "Đại tướng quân đối với ta rất tốt, ngày mai ta bảo hắn làm cho ta!"

Cầm Tú vừa mỉm cười, vừa hầu hạ hắn thay quần áo.

Triệu Dương công chúa nhớ tới chuyện ban ngày, vốn có rất nhiều câu muốn hỏi con trai mình, đợi A Ly nằm xuống, cũng buông tóc dài, cùng dựa vào giường, vừa vỗ nhẹ sau lưng A Ly, vừa hỏi kỹ việc ban ngày.

A Ly đang cực kỳ sợ mẫu thân truy vấn, nhưng thấy mẫu thân vẻ mặt ôn nhu, hoàn toàn không lạnh buốt giống vừa rồi, tức thời hắc hắc cười rộ lên, đem

đu loại bất mãn bị bắt ngủ sớm ném ra sau đầu, chui vào trong lòng mẫu thân các loại cọ xát, vừa cọ loạn vừa lung tung trả lời mẫu thân.

Hết nửa ngày, A Ly náo loạn cả ngày cũng mệt nhọc, hai mắt sáng dần dần vô thần, mí mắt cao thấp đánh nhau, không bao lâu, được Triều Dương công chúa vỗ nhẹ đều đều dỗ ngủ đã rơi vào mộng đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Diện Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76: Ngày mừng 4

Triều Dương công chúa đỡ A Ly xong, thấy hắn ngủ say, không khỏi cúi đầu lẳng lặng chăm chú nhìn hắn hồi lâu, mới lười nhác đứng dậy, đóng cửa đi ra. Vừa ra đã gặp Diệp Tiềm lẳng lặng đứng trước cửa, đang chờ mình.

Lúc này Diệp Tiềm thấy Triều Dương công chúa đi ra, không khỏi cười tiến lên kéo tay nàng, ở dưới ánh trăng nhàn nhã tản bộ trong vườn.

Triều Dương công chúa cúi đầu nhìn tay hai người gắt gao nắm chặt, bên môi cũng nổi lên một chút ý cười, hai người nhìn nhau một lát, rốt cục Diệp Tiềm mở miệng hỏi nói: "Nàng, đêm nay -- ngủ thế nào?"

Lời này thật kỳ quái, nhưng Triều Dương công chúa cũng hiểu. Nàng đường đột tới cửa, buổi đêm cùng đại tướng quân ngủ chung, nếu truyền ra, đương nhiên không biết chọc bao nhiêu người chê cười.

Nàng cúi mặt cười, thấp giọng khẽ nói: "Nếu ta bắn khoãn nhiều như thế, cũng sẽ không thể vào cửa đêm nay."

Diệp Tiềm đang nhìn nàng chăm chăm không rời, chỉ cảm thấy nàng cười lạnh bạc lãnh tình ngày xưa sớm không còn sót lại, cúi mặt xuống có không biết bao nhiêu phong tình. Hắn mấy năm nay ở chỗ đối diện xa xôi không tiếng động nhìn chăm chú và chờ đợi, cũng vì một khác như vậy.

Diệp Tiềm nghĩ đến đây, lồng ngực nổi lên từng trận nhu tình, tay nắm Triều Dương công chúa không tự giác chặt vài phần.

Triều Dương công chúa nhú mày, thấp giọng nói: "Chàng niết đau ta."

Diệp Tiềm lại làm ngơ, mạnh mẽ ôm nàng nhập vào ngực, cũng ôm cực chặt, làm Triều Dương công chúa thở không nổi.

Triều Dương công chúa càng nhú mày, trong ngực hắn như tường đồng vách sắt buồn giọng nói: "Chàng điên rồi sao..."

Diệp Tiềm vẫn không nói, ôm nàng sát vào trong ngực, cầm tựa vào trên vai nàng. Vai nàng, tiêm như ngọc như không có xương, lúc này cảm hắn dựa vào như vậy, cũng cảm thấy sinh đau.

Triều Dương công chúa đang định giẫy dụa, lại nghe ngực hắn giống như bòn chòn, mỗi một lần tim đập đều cuồng mãnh hữu lực, giống như nam nhân này, cả người tràn ngập lực đạo kinh người.

Trái tim Triều Dương công chúa rung động, thân mình bắt đầu nhũn ra, không giẫy dụa nữa, khuôn mặt tựa vào trong ngực hắn dày rộng, mím môi than nhẹ: "Tại sao chàng thô lỗ như thế..."

Hơi thở như lan, mùi thơm này quanh quẩn ở chóp mũi Diệp Tiềm, gọi lên núi lửa khát vọng chôn sâu trong cơ thể hắn. Hắn hồn hển một tiếng, nhấc nàng lên, để hai chân nàng vòng quanh eo mình, ảm ách trả về một câu: "Thô lỗ thì thế nào?"

Triều Dương công chúa thấy hắn nói như thế, mày đẹp nhướn lên, ngón tay ngọc thon thon mềm yếu nâng lên, đề lên môi hắn mỏng như lưỡi dao, túy mâu tà nghệ, mềm giọng trách: "Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời."

Diệp Tiềm hồn hển há mồm thở dốc, răng cắn ngón tay nàng, vừa lòng thấy nàng đột nhiên phát ra một tiếng kêu kinh hãi, hắn đến bên tai nàng thấp giọng hỏi: "Nàng làm sao vậy?"

Nhiệt khí dâng lên ngay bên tai Triều Dương công chúa, mặt nàng đỏ hồng, cắn môi nói: "Chàng lại làm đau ta..."

Diệp Tiềm ôm chặt nàng, để kiều mông nàng vừa đúng đặt lên khí cụ cứng rắn của mình, cắn môi thấp hỏi: "Công chúa, ta làm đau nàng chỗ nào?" Vừa nói lời này, vừa đem lợi khí của mình càng đứng vững ở chỗ mềm mại của nàng.

Triều Dương công chúa hai mắt đầy nước, thở gấp liên tục, lắc eo thon nhẹ nhàng để chỗ đó vuốt ve chỗ cứng rắn của Diệp Tiềm, càng cọ chỗ cứng rắn càng cứng rắn, chỗ mềm mại đã sắp tràn ra nước. Cứng rắn nóng bỏng cấp bách muốn ở bên trong nơi mềm mại kia tìm chỗ u động thiên công tạo nên, chôn vào ôn nhu hương. Nhưng giờ này khắc này cách tầng tầng sa mềm, lần tìm chưa vào được, chỉ có từng trận tiếng nước thanh tuyền vang lên, câu dẫn vật cứng rắn càng bùng bật khát vọng.

Triều Dương công chúa phát ra một tiếng dài nhỏ, nhu uyển cúi đầu ngậm kêu, phảng phất cả người khô cạn rơi vào cấp bách, hai chân nàng kẹp chặt

thắt lưng tinh trắng của nam nhân, hai cánh tay leo lên cổ hắn, ở trong ngực hắn tế duyệt vô lực, trong miệng thì thảo thấp gọi: "Tiềm.."

Diệp Tiềm vận sức chờ phát động, ghé vào tai trầm thấp nói: "Chủ nhân của ta, Diệp Tiềm ở trên giường cho tới bây giờ đều thô lỗ, chẳng lẽ chủ nhân không biết?" nói đến đây, tay hắn từ phía sau Triều Dương công chúa đỡ tuyết thành ngọn chậm rãi thâm nhập, hơi dùng một chút lực, đã có tiếng động truyền đến.

Triều Dương công chúa khó có thể ức chế, phát ra tiếng thở nhẹ, còn chưa phản ứng lại, đã cảm thấy vật nóng bỏng vượt qua vòng ngoài, thẳng tắp cắm vào mềm mại bên trong.

Triều Dương công chúa mềm mại "A" một tiếng, nhú mày nhắm mắt, như tỉnh tề thường thức, lại như khó có thể thừa nhận, nhẹ nhàng thở dốc, hơi hơi run rẩy.

Diệp Tiềm trong cổ họng phát ra tiếng ồ ồ thỏa mãn, ôm kiêu mông xinh đẹp của nữ tử đang quán lấy thắt lưng mình, chậm rãi va chạm.

Triều Dương công chúa thường ngày ở trên giường vẫn phóng túng, cũng không phải người âm thầm đè nén, lúc này được nam tử mình ghi tâm ôm vào trong ngực, thừa nhận thô cứng người thường khó có thể thừa nhận, không khỏi kim lòng không đậu phát ra tiếng ngâm nga. Nhưng nơi này là ở đâu, là hậu hoa viên của phủ đại tướng quân, nàng ngay cả dù làm việc không kèm chế được, cũng không đành lòng để tiếng ngâm thán trong khuê các của mình truyền vào tai người kia.

Diệp Tiềm dùng áo khoác che khuất chỗ hai người tiếp giáp, cúi đầu nhìn chằm chằm nữ tử bị mình khóa trong ngực, cảm thanh hỏi: "Thoải mái sao?"

Triều Dương công chúa hai gò má đỏ hồng, nghe thế lại nhắm mắt không nói.

Diệp Tiềm nhưng cũng không bắt buộc, vật dưới thân vào ra tốc độ nhanh hơn vài phần, ở bên tai nàng nhỏ nhẹ nói: "Ta biết nàng thích như vậy."

Triều Dương công chúa nghe nói như, ngón tay ngọc thon dài từ chạm vào trở thành ấn lên, lại từ ấn lên trở thành cào, cào đau Diệp Tiềm, nhưng Diệp Tiềm vẫn cười như cũ, cười khẽ cắn tai nàng nói: "Nàng thích ta thô lỗ với nàng, có phải không?" Triều Dương công chúa rầm rì một tiếng, u động dưới thân co rút lại, xiết Diệp Tiềm nóng lên, suýt nữa tinh quan thất thủ.

Diệp Tiềm gầm nhẹ, cắn răng nói: "Nàng..."

Triều Dương công chúa ở phía trước vừa rung động vừa cười khẽ.

Diệp Tiềm thô thanh than: "Nàng chê ta quá chậm sao..." nói xong càng dồn dập, chọc thân mình nữ tử run run như liễu trong gió, cũng may cây liễu này được một cành thô cứng đâm vào, nếu không tất nhiên đã bị cuồng phong bẻ gãy.

Cách đó không xa, Thu Nương mang theo một cái hộp thức ăn lẳng lặng đứng dưới ánh trăng, yên lặng nhìn đôi thiên hạ này. Biệt uyển là nơi tướng quân hạ lệnh không được cho người tạp vụ nào tiến vào, nhưng nàng ở bên người tướng quân hầu hạ nhiều năm, đương nhiên có một chút nhân tình, thế nên vào được.

Lúc này nàng nhìn xa xa, dưới ánh trăng trong bóng tối, nữ nhân kia vùi đầu trong ngực Diệp Tiềm dày rộng từ dưới cổ bị áo trường bào che kín, chỉ chừa lại một đầu tóc đen phiêu dật bên ngoài, theo động tác bọn họ kích cuồng mà lay động, ở dưới ánh trăng trong trời đêm vẽ ra đường cong duyên dáng. Mà áo choàng che nữ nhân kia, cũng bởi vì động tác hai người kích cuồng mà tung bay, cơ hồ muốn bay khỏi người nàng ấy.

Trong con người nàng dần dần chảy lệ, xuyên qua tầm mắt mơ hồ, nàng nỗ lực muốn thấy rõ ràng nam nhân nàng mơ ước đã lâu.

Nam nhân đó, giờ này khắc này hoàn toàn không còn bộ dáng nghiêm trang túc mục như trước mặt mình, hắn ôm nữ nhân kia, bừa bãi gào thét, thắt lưng hữu lực trước sau cuồng dã, hướng lên trên đẩy đỉnh, đẩy nàng ấy đứng đưa dấp dờn không chịu nổi. Động tác hắn mang theo vài phần hàm xúc khẳng định chủ quyền của nam nhân, lạ phảng phất có vài phần ý tứ lấy lòng.

Nàng cười khổ, nam nhân này rõ ràng là tính tình hơi chất phác, lại dám làm ra việc hoang đường như thế, kỳ thực chính là muốn làm người đó vui vẻ.

Bên môi nàng nổi lên cười trào phúng, trong con người thủy quang cũng ần ần toát ra hận ý.

Nàng nắm chặt thực hộp trong tay, đầu ngón tay bắt đầu trắng lên, trong đầu hồi tưởng rất lâu trước đây một nữ nhân đã lạnh lùng nói.

hắn là nam nhân mà cuộc đời ta khó có thể với tới, không thể có được hắn, là tiếc nuối lớn nhất cuộc đời ta. một khi đã như vậy, ta không thể để hắn đẹp mặt với hậu thế, ta nhất định phải tự tay hủy diệt hắn.

Nhớ lại khi đó, nàng tuổi còn nhỏ, lòng tràn đầy ái mộ với nam nhân này, chờ đợi bất quá là có thể gần hắn thêm một ít thời.

hiện giờ, nàng bắt đầu cảm nhận chưa sót và cô đơn.

Nếu không thể có được, thì nghĩ cách hủy diệt sao?

Lúc này, trong bóng tối, đôi nam nữ, không biết vì sao bỗng nhiên chợt dừng động tác, Diệp Tiềm gầm nhẹ, tiếng hô đè nén, giống như thú trong rừng,

Triều Dương công chúa lại khóc nức nở, khiến người mất hồn, dư vị triền miên.

Thu Nương trong mắt càng hiện hận ý, cắn chặt răng, nắm chặt thực hộp, chờ đợi rồi đi.

Triều Dương công chúa đỏ mặt hờn giận, mềm nhũn không thể đứng vững, chỉ dựa người Diệp Tiềm. Nàng liếc thân ảnh rời đi cách đó không xa, nhuyền thanh nỉ non nói: "Hạ nhân trong phủ chàng thật không có quy củ."

Diệp Tiềm dùng áo choàng bọc kín nàng ôm ngang lên, thô suyền nói: "Quần nàng ấy làm gì, để nàng ấy nhìn thì thế nào."

Triều Dương công chúa ngược mắt nhìn hắn, trong con ngươi cũng có vài phần bất mãn: "Thị nữ này, ta cảm thấy rất quen, bây giờ bỗng nhiên nghĩ ra, bóng lưng nàng thật quen thuộc."

Diệp Tiềm hồn nhiên không thèm để ý, thân ở địa vị cao trong triều đình, tay cầm binh quyền thiên hạ, trong phủ hắn không là dạng này thì là dạng kia, hắn cũng mặc. Dù sao hắn, một không cất xén quân lương, hai không dậy binh tạo phản, người sáng mắt không làm chuyện mờ ám, ai thích xem thì xem.

Triều Dương công chúa hừ lạnh một tiếng, lấy ngón tay cào thù du trong ngực hắn. Diệp Tiềm dù da thịt không ngại đau, cũng chịu không nổi, đỏ cổ thô thanh nói: "nhẹ một chút..."

Triều Dương công chúa vừa lòng buông tay, nhíu mày nói: "Chàng có biết, ta từng gặp được nữ tử này ở đâu?"

Diệp Tiềm để nàng ngồi lên đầu gối, lại dùng tay đỡ phía sau lưng, tư thế giống như ôm A Ly, hắn cười hỏi: "Nơi nào?"

Triều Dương công chúa khẽ mở môi đỏ, chậm rãi nói: "Bích La phu nhân."

Diệp Tiềm ngẩn ra, không khỏi nhíu mày, danh hào của nữ tử từ này sớm đã xa cách cuộc đời hắn, giờ đột nhiên nghe được, phảng phất trí nhớ bị xóc lên, khiến hắn có chút khó chịu.

Triều Dương công chúa trong mắt bắn ra tinh quang: "Chàng định xử trí thế nào?"

Diệp Tiềm trầm mặc một lát, rốt cục nói: "Ta sẽ điều tra rõ, nếu đúng thì đuổi đi là được."

Triều Dương công chúa liếc hắn một cái, không nói nữa.

Buổi tối, hai người đồng giường cộng chăn, Diệp Tiềm đứng là niên thiếu đợi lâu, một lần cuồng hoan sao có thể giải khát, trong lòng nghĩ đến ôm công chúa thom mềm làm nàng đến thiên hôn địa ám, nhưng mà vừa lên giường, công chúa quay nghiêng người, lười nhác híp mắt, căn bản ý tứ nhìn hắn cũng không có.

hắn để cánh tay ngực trần nằm ở đó, tiến lên, chạm vào vành tai nàng, nhưng Triều Dương công chúa vùng tay lên, nhíu mày nói: "Ta mệt nhọc, đừng quấy rầy." nói xong bịt nhắm mắt như ngủ.

Diệp Tiềm bất đắc dĩ, đành phải nằm xuống, mắt nhìn trướng mạn trên đỉnh đầu, nhưng đêm dài chậm chậm, dưới thân càng căng cứng khó có thể khắc chế.

Ngửi mùi thơm của nàng, căng cứng làm cho người ta khó có thể chịu được.

Bạn đang đọc truyện *Diện Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77

Ngửi mùi thơm của nàng, càng làm cho người ta khó có thể chịu được. Diệp Tiềm xoay người nhìn Triều Dương công chúa, đập vào mắt lại là tóc đen như mây, tản ra từng trận hương thơm hắn từng quen thuộc xông vào mũi. Hắn thật sự khó có thể chịu được, đành phải thử thăm dò nhẹ giọng gọi: "A Căn..."

Triều Dương công chúa vẫn nhắm mắt ngủ, mặc kệ Diệp Tiềm gọi.

Diệp Tiềm kiên trì tiếp tục, ở bên tai nàng ôn nhu nói: "A Căn..."

Triều Dương công chúa nhíu mi, ngón tay ngọc nhẹ nhàng hất sợi tóc, vì thế một luồng tóc đen che khuất bên tai, cũng vất lên mũi Diệp Tiềm.

hắn thuận thế cầm lấy tóc đen ngửi ngửi, miệng mềm giọng cầu xin: "A Căn, ta xoa chân cho nàng được không "

Triều Dương công chúa nghe thế, nga mi khẽ động, môi phun ra lời nói nhàn nhạt: "không cần."

Diệp Tiềm cũng không nghe, miệng khẽ cười, kẻ sát sau lưng nàng, bàn tay to ở dưới chân găm sờ soạng vòng eo mềm mại, nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa vuốt ve, Triều Dương công chúa râm rì một tiếng, lông mi nhẹ nhàng động, cũng không mở mắt ra, chỉ cố ý giả bộ ngủ.

Diệp Tiềm càng tiến lên, để ngực kẻ sát lưng nàng mảnh khảnh, bàn tay to ở trên lưng vuốt ve nửa ngày, cũng chậm rãi đi xuống, đi đến chỗ khe rãnh dưới thắt lưng, đầu ngón tay hần hơi thô ráp ở chỗ khe rãnh đó vỗ về chơi đùa qua lại, nhưng không tiến xuống tiếp, chỉ thông thả ần, nhẹ nhàng xoa, khi thì ần ngón tay gần chỗ du huyết. Huyết vị ở chỗ này là nơi vô cùng nhạy cảm, trùng hợp lại là chỗ muốn vào không vào, có thể khơi nên hưng trí của nữ tử nhất. Cố tình Diệp Tiềm đã từng chăm sóc nàng, cũng học một ít thủ pháp, hiện giờ ngón tay nắm trường kiếm roi ngửa, thử thăm dò tìm về cảm giác ngày xưa, cúi đầu chăm sóc nàng.

Ngón tay Diệp Tiềm ần không rời, hai tròng mắt lại như lửa, nhìn chăm chăm nữ nhân trong ngực, thấy nàng hai gò má dần dần nhiễm rặng mây đỏ, đôi môi bắt đầu tràn ra tiếng ngậm nhẹ nhàng, biết nàng cũng thích, một bàn tay rõ ràng tiếp tục ần, tay kia thì vòng đến bụng nàng, lại từ eo nhỏ đi xuống, đi đến nơi phương thảo nở rộ, tiến vào trong rừng rậm, tìm được chỗ nguồn nước kia, ngón tay khe khẽ tùy ý đùa nghịch.

Triều Dương công chúa rốt cục không thể tiếp tục nhẫn nại, ưm một tiếng, lấy tay bắt lấy tay Diệp Tiềm: "Chàng làm cái gì vậy?"

Diệp Tiềm cúi đầu làm thấp, thanh âm khàn khàn: "Chủ nhân, ta đang hầu hạ nàng a, nàng không vui sao?"

Triều Dương công chúa bị làm đến nửa vờ, lại nghe hắn nói giọng ngày xưa, cảm thấy có vài phần trào phúng, không khỏi nhuyền hừ một tiếng nói: "Làm trò, xưa đâu bằng nay, loại chuyện này, làm sao dám làm phiền Diệp đại tướng quân đâu!"

Diệp Tiềm nhú mày, chậm rãi ừ một tiếng, thấp giọng hỏi: "không cần ta hầu hạ, vậy nàng muốn ai?"

Triều Dương công chúa mắng hắn: "Chàng cho là phủ công chúa ta không có người sao?"

Con người Diệp Tiềm dần dần trở nên ám trầm, cánh tay dài duỗi ra, toàn bộ ôm nàng vào trong ngực, cúi đầu cắn môi nàng nói: "Nàng cũng biết xưa đâu bằng nay, chẳng lẽ còn muốn đội nón xanh cho ta sao?"

Bàn tay to càng tùy ý vuốt ve, trong miệng phun ra lời nguy hiểm: "Nếu ai dám chạm vào nàng như vậy, ta sẽ không để hắn còn mạng."

Triều Dương công chúa nghe vậy ngẩn ra, lại là nhớ từ rất lâu trước kia, người thiếu niên rút kiếm đứng ở ngoài tiêu phòng.

Nàng nhớ tới chuyện cũ, mím môi, bỗng nhiên hỏi: "Ngày đó cái gì Truy Văn, bị người một kiếm chém xuống, bị thương không nhẹ. hiện cũng đã phong hầu rồi?"

Diệp Tiềm gật đầu, đục ngầu "ừ" một tiếng, lại nghĩ tới cái gì, giờ giờ mi, trầm giọng hỏi: "Sao nàng còn nhớ hắn?"

Triều Dương công chúa nghe xong lời này, không khỏi nở nụ cười: "Đương nhiên nhớ được, thủ pháp rất tốt."

Diệp Tiềm biết nàng cố ý khiêu khích mình, nhưng nhớ tới đủ loại chuyện ngày xưa, lồng ngực lại ần ần sung lên, khổ sở từng trận, hắn nắm chặt eo nàng, cắn răng nói: "Nàng yên tâm, đêm nay ta sẽ cho nàng quên hắn."

hắn xoay người đột nhiên ngăn chặn nàng, cúi đầu nhìn nữ nhân thờ hớn hên kinh hồn chưa định, ở bên tai nàng thấp giọng: "Ta cũng sẽ cho nàng quên nàng là ai..."

Từ ngày Triều Dương công chúa dặt ấu tử A Ly ngủ đêm trong phủ Diệp Tiềm, rất nhanh tin tức cực kỳ làm cho người ta mơ màng này truyền khắp toàn bộ Đôn Dương Thành. trên là vương công quý tộc, dưới là tiểu thương tiểu lại, hoặc là lúc trà dư tửu hậu, hoặc là lúc vầy lò bác cổ, luôn nói đến chuyện phong tao này.

Mọi người đều ào ào đồn đại chuyện trưởng công chúa muốn gả cho nhất phẩm đại tướng quân, thân càng thêm thân, thân phận lại cực xứng đôi, xem như bản triều tuyệt phối. Cũng có người bắt đầu ái muội đồn, nói là ngày xưa vị trưởng công chúa này có chút hoang dâm, nuôi dưỡng trai lơ ba ngàn, hàng đêm đêm xuân không từng ngủ, ngẫu nhiên hai ba nam tử cùng tiến lên nghe nói cũng có. Mà cố tình nhất phẩm đại tướng quân này, năm đó cùng là thù hạ thị vệ của công chúa, chẳng lẽ bọn họ không có tư tình sao?

nói bọn họ hai người là trong sạch, ai cũng không tin a!

Chuyện này đối với người không liên quan mà nói, vô luận hào môn quý nữ hay là người buôn bán nhỏ, bất quá chỉ là câu chuyện phán hồng, nhưng đối với Thanh Hà hầu, hắn lại đứng ngồi không yên, chau mày.

Triều Dương công chúa là cháu gái ruột thịt của hắn, là nữ nhi thương yêu nhất của Vương Thái Hậu, chỗ dựa duy nhất của hắn hiện giờ --. hiện Diệp Tiềm đứng hàng tam công, là nhất phẩm đại tướng quân, quyền uy cực thịnh, Diệp gia mọi người cũng đều ở trong triều đảm nhiệm chức vị quan trọng. Lúc này, nếu hắn lại cưới Triều Dương trưởng công chúa, vậy chẳng phải là không còn ai có thể áp chế hắn? Minh cùng Diệp gia xưa nay bất hòa, từ đây về sau sợ là ở trong triều càng rơi xuống thế hạ phong.

Thanh Hà Hầu vuốt râu son dương, ở trong sảnh đi qua đi lại, sốt ruột vạn phần, lúc này phu nhân hắn bỗng nhiên nhắc nhở: "Hầu gia, ngài ở nhà sốt ruột

cũng vô dụng, không bằng đi vào cung hỏi ý tứ thái hậu một chút đi!"

Thanh Hà Hầu vốn tốt tính tình, nhưng lúc này hấn lại bắt đầu mắng: "Bà biết cái gì! hiện giờ Hoàng thượng trưởng thành, cánh cứng rắn, dù thái hậu nói hấn cũng không nghe!"

Hầu phu nhân lắc đầu bất đắc dĩ thở dài: "Hầu gia a, ta xem ngài vội đến hồ đồ. Việc này hiện giờ bắt quá là tin đồn, Triều Dương công chúa gả hay không còn chưa biết, đều là tin không chính xác. Lại nói, sao ông đã khẳng định Hoàng thượng nhất định sẽ tán thành cửa hôn nhân này? Vạn nhất hấn cũng phản đối?"

Thanh Hà Hầu nghe xong, trước mắt sáng ngời, tay trái mạnh mẽ vỗ tay phải: "Phu nhân, bà nói rất đúng, bản hầu tiến cung!"

Thanh Hà Hầu thay đổi triều phục, vội vàng tiến cung, đi thẳng đến Trường thọ cung, lúc này thái hậu ở trước lò sưởi buồn bực phẩm trà, nghe đệ đệ đến, vội sai người mời vào.

Thanh Hà Hầu vừa thấy thái hậu, liền quỳ rạp xuống đất, khóc lóc nức nở nói: "Thái hậu nương nương, ngài cần phải cứu ta a!"

Thái hậu nghe vậy kinh hãi, vội nâng Thanh Hà Hầu dậy: "A ca đây là nói gì, ai khi dễ ngươi sao?"

Thanh Hà Hầu lau nước mắt căn bản không chảy ra, nhất nhất đem tin đồn trên phố nói cho thái hậu.

Thái hậu nghe xong, nhíu mày nói: "Chuyện này ai gia lúc trước cũng nhìn ra, lại không nghĩ rằng Triều Dương thế nhưng không kiêng kị như thế, một nữ tử, mang theo hài tử, thế nhưng cứ như vậy chủ động đưa lên cửa, một nàng vẫn là Thiên triều công chúa kim chi ngọc diệp!"

Thanh Hà Hầu lắc đầu thở dài: "Thái hậu, theo vi thần xem, hiện giờ thế cục này, nếu Triều Dương công chúa thực gả cho Diệp Tiềm, Diệp gia kia từ đây về sau chỉ sợ đến Hoàng thượng cũng không xem vào mắt, càng không cần nói ngài thái hậu này, hiện giờ phải nghĩ biện pháp, tuyệt đối không thể để Diệp Tiềm với được Triều Dương."

Thái hậu phát tay áo: "Ai gia có biện pháp nào đâu!"

Thanh Hà Hầu theo khuyên nhủ: "Thái hậu nương nương, ngài là thân mẫu của đương kim Hoàng thượng, Hoàng thượng hiếu thuận, hấn đương nhiên nghe người, hấn không đồng ý việc hôn nhân này, bọn họ không có cách nào thành thân."

Thái hậu nghe xong, lấy tay chống trán, một mối lắc đầu: "Ngươi có điều không biết, hiện giờ ai gia già rồi, cũng không dùng được, nói cũng không có ai nghe. Ai gia nghe nói, Hoàng thượng đã đồng ý với Diệp Tiềm, chỉ cần hấn đánh bại Bắc Địch trở về, liền hứa gả A Căn cho hấn."

Thanh Hà Hầu nghe xong nhất thời neho con ngươi: "Thái hậu nương nương, Hoàng thượng thực hứa hẹn như vậy?"

Thái hậu thở dài: "còn giả sao!"

Thanh Hà Hầu trầm tư một lát, rốt cục nói: "Việc này còn có thể, trung gian còn không biết bao nhiêu biến cố đâu."

Thái hậu nhíu mày: "Nhưng còn không phải chuyện sớm muộn sao."

Thanh Hà Hầu bên môi nổi lên yw cười, lắc lắc đầu, ý vị thâm trường nói: "Theo ta thấy, cũng chưa hấn."

Thái hậu nhìn đệ đệ: "Thế nào, ngươi có ý tưởng gì?"

Thanh Hà Hầu lắc đầu, cười nói: "Tạm thời còn không cần phải nghĩ."

Thái hậu chăm chú nhìn đệ đệ một lát, mở miệng nói: "Diệp gia tuy rằng thật đáng giận, nhưng A Căn là nữ nhi ai gia."

Thanh Hà Hầu gật đầu: "A tỷ, ngươi yên tâm, A Căn là cháu ngoại ta, ta sao có thể không để ý lo lắng nàng."

Thái hậu trên mặt gật đầu, trong lòng lại là nhớ mấy ngày trước đây A Căn khuyên bảo bà, tức thời cúi đầu trước lò sưởi, híp mắt, thật lâu sau phát ra một tiếng thở dài.

Thanh Hà Hầu từ Trường thọ cung đi ra, cố ý đi vòng, liền xa chậm rãi, không bao lâu gặp một đội nhân mã tiếng thẳng đến. Tùy tùng thấy vậy, tiến lên hỏi, bẩm báo Thanh Hà Hầu: "Hầu gia, là đại tướng quân."

Thanh Hà Hầu gật đầu, thấp giọng phân phó nói: "không cần để ý, cứ đi về phía trước đi."

Tùy tùng vừa nghe, đầu tiên là sửng sốt, sau đó vội gật đầu nói vâng.

Diệp Tiềm cũng gặp liền xa trực tiếp đi thẳng tới, theo thân phận địa vị hấn hiện giờ, ở cửa cung trừ liền xa của Hoàng thượng, thái hậu cùng với các vị nương nương, cái khác đều phải nhường đường cho hấn. Ai biết liền xa này lại như mù mắt, không có ý tứ né tránh, thẳng tắp đi tới, mắt thấy sắp vừa vịn dẫm vào hấn.

Diệp Tiềm về mặt bất động, tức thời liễm mục, phân phó tùy tùng: "Chúng ta tránh ra một chút."

Tùy tùng kinh ngạc, cũng không phục: "Đại tướng quân, vì sao chúng ta nhường?"

Diệp Tiềm đạm nói: "Nào có nhiều vì sao như vậy, nhường đi."

Vì thế liền xa Thanh Hà Hầu nghênh ngang đi qua, Diệp Tiềm dẫn dắt các thị vệ tùy tùng né ở bên cạnh đợi.

một đám tùy tùng của Diệp Tiềm đều mười phần tức giận: "Ai vậy, thế nhưng không hiểu quy củ như thế."

Diệp Tiềm cũng không thấy chiếc liễn xa kia, lúc này nghe thủ hạ mọi người bất bình như thế, liền giải thích: "Hắn là Thanh Hà Hầu."

Mọi người nghe xong, ào ào giật mình: "Hóa ra là hắn, Thanh Hà Hầu này thường ngày đều đối địch tướng quân, ở trong triều khắp nơi chống đối, hiện giờ thật sự càng kiêu ngạo!"

Diệp Tiềm nghiêm mặt, phân phó mọi người: "Các người nhớ kỹ, về sau nếu gặp Thanh Hà Hầu, nhất định phải nhớ né tránh vài phần, không thể lỗ mãng."

Các tùy tùng rất không hiểu: "Đại tướng quân, chúng ta vì sao sợ hắn?"

Diệp Tiềm cười khẽ: "không phải sợ."

Các tùy tùng trong mắt đánh một dấu chấm hỏi, không phải sợ thì là cái gì a.

Diệp Tiềm cũng không nói nữa, chỉ nhìn Thanh Hà Hầu rồi đi hồi lâu, mặt mày hơi nhăn.

Bạn đang đọc truyện *Diện Thủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Bị tìm đến cửa

Từ khi chuyện Diệp Tiềm và Triều Dương công chúa truyền khắp Đôn Dương Thành, cao thấp trong triều đều nghị luận ào ào, trong đó có ngờ vực có mưu tính, đương nhiên cũng có thương tâm thất vọng rên rỉ. một ngày, Triều Dương công chúa đang ở trong phòng giám sát Tiểu Hầu Gia A Ly cầm bút luyện chữ, bỗng nhiên có người hầu tới bẩm báo, nói là Hoài Nhu quận chúa cầu kiến.

Triều Dương công chúa nghe vậy, cầm bút ngưng mi, trầm mặc một lát, liền dặn dò Cẩm Tú trông A Ly luyện chữ, nàng đứng dậy đi gặp Hoài Nhu quận chúa.

Hoài Nhu quận chúa mặt đầy bi phẫn, vừa thấy Triều Dương công chúa liền oán hận nhìn, cắn răng đau đớn chất vấn: "Sao người có thể đùa giỡn ta như thế? Người cuối cùng coi ta là gì!"

Triều Dương công chúa nhẹ nhàng thương trà, nghe vậy ngước mắt liếc một cái, nhẹ giọng: "Ta đùa giỡn người thế nào?"

Hoài Nhu quận chúa vừa nghe, đầu ngón tay run run chỉ vào Triều Dương công chúa: "Người và Diệp Tiềm đã sớm tư thông với nhau, cần gì kéo ta vào vũng nước này?"

Nàng hồi tưởng lại mình mấy năm qua, tuyệt vọng tưởng niệm nam nhân kia trong cô lãnh, nhớ tới cha mẹ khế thờ dài, nhớ tới các huynh trưởng nhìn bằng ánh mắt khó hiểu, nhớ tới thị nữ hạ nhân hiếu kỳ tìm hiểu, phẫn nộ và ai oán như hồng thủy phá đê tràn đến, đập vào ngực nàng.

Hoài Nhu quận chúa nhin không được oán hận nói: "hắn đối với ta căn bản không liếc mắt một cái, ta luôn luôn nghĩ ta không tốt, ta cũng nghĩ có phải trong lòng hắn có người khác không, nhưng ta vạn vạn không nghĩ tới --" nàng rung rung trừng Triều Dương công chúa: "Hóa ra là người! Trong lòng hắn nghĩ đến dĩ nhiên là người! Người biết rõ chuyện này, vì sao còn đối xử với ta như thế? Người thấy ta vì hánthương tâm khổ sở có phải càng đặc biệt cao hứng không?"

Triều Dương công chúa cúi đầu nhìn chén trà trong tay, đạm thanh nói: "Hoài Nhu, cho tới bây giờ ta không nghĩ đùa giỡn người. Ngày đó thái hậu muốn ta làm mối, ta cũng thật tâm thành ý."

Hoài Nhu quận chúa nghe vậy rung rung cười lạnh: "Thôi, cần gì giả mù sa mưa! Người đã thành tâm làm mối, hiện giờ vì sao lại muốn gả cho hắn?"

Triều Dương công chúa ngước mắt nhìn nàng: "Nếu người chiếm được tâm hắn, để hắn cam tâm tình nguyện cưới người, hôm nay ta có thể gả cho hắn sao?"

Hoài Nhu quận chúa sững sốt, nhưng lập tức giận dữ nói: "Người sớm có dự mưu, người chỉ nhìn ta chê cười, kỳ thực trong lòng biết hẳn chỉ muốn kết hôn với người!"

Triều Dương công chúa thờ dãi: "Dù trong lòng hẳn muốn kết hôn với ta, thì sao? Ngày xưa làm sao ta biết hôm nay hẳn còn chưa cưới vợ, làm sao biết hôm nay ta sẽ lại tang chồng? Ngày xưa ta không biết hết thấy chuyện này, đương nhiên thành tâm làm mối cho người, nếu hẳn nguyện ý cưới người, thì sao có việc hôm nay?" nói xong, nàng bắt đầu nhìn Hoài Nhu quận chúa, đậm thanh lạnh nhạt nói: "Chúng ta từ nhỏ là tỷ muội, ta biết tính tình người xưa nay, nghĩ lấy tính tình đó mà đánh bại hẳn, mới làm mối. Thế nào hiện giờ người muốn tìm ta vấn tội?"

Hoài Nhu quận chúa sững sốt một lát, giật mình vì lời Triều Dương công chúa vừa nói, lại phảng phất thấy mình vô năng, nếu mình có thể có tâm của Diệp Tiềm, đương nhiên không đến lượt Triều Dương công chúa! Nàng nghĩ đến đây, trong lòng loạn thành một trận, mãnh liệt tự trách và oán hận khiến nàng bỗng nhiên nức nở khóc lớn, khóc nghẹn ngào. Nàng tuy không thể tôn quý như Triều Dương công chúa, nhưng từ nhỏ cha mẹ sủng ái chiều chuộng, từ khi yêu Diệp Tiềm, chịu đủ vắng vẻ, không biết trong lòng thống khổ bao nhiêu lần. Vài năm nay nàng bình tâm tính khí khi cũng từng nghĩ, không phải Hoài Nhu nàng không vào được mắt Diệp Tiềm, mà là Diệp Tiềm kia mặt lạnh tâm lạnh, người chất phác không hiểu phong tình, hoặc căn bản hẳn có lòng dương chi phích.

Nhưng hiện giờ, chợt nghe được tin tức về Diệp Tiềm, bình tĩnh trong lòng hoàn toàn rối loạn, nàng chỉ cảm thấy nàng là chê cười lớn nhất trong Đôn Dương Thành.

Hiện giờ cho dù Triều Dương công chúa nói lời khẩn thiết giải thích cho nàng, chỉ sợ cũng khó tiêu được mối hận trong lòng, huống chi nàng ấy thế nhưng chỉ nhẹ nhàng băng quơ coi thông khổ của nàng như không có gì, thậm chí dùng lời nói cao cao tại thượng đến nhục nhã và khinh bỉ nàng!

đang khóc, chợt nghe bên ngoài có tiếng động lớn, hạ nhân vội vàng báo lại: "Khởi bẩm công chúa, Thường Châu Vương và Thường Châu Vương phi tới chơi, lúc này đang ở ngoài cửa."

Triều Dương công chúa xả mồi: "Mời vào đi."

Này vừa dứt lời, Thường Châu Vương và vương phi đã vô cùng lo lắng xông vào, bọn họ vừa đến đã thấy nữ nhi khóc lê hoa mang vũ, vương phi liền vọt lên, ôm cổ Hoài Nhu quận chúa nói: "Hoài Nhu đáng thương, con thật đúng là chịu khổ!"

Thường Châu Vương thật không mất lý trí, đen mặt chào Triều Dương công chúa, Triều Dương công chúa tôn hân là trưởng bối, cũng đứng dậy chào.

Bên kia Hoài Nhu quận chúa ở trong lòng vương phi khóc nửa ngày, liền được vương phi và thị nữ đỡ rời đi, nàng vừa đi, vừa thầm thì: "Ta thật ngốc... Ta thật ngốc..."

Thường Châu Vương tức giận nhìn Triều Dương công chúa, mặt không biểu cảm cáo biệt.

Mấy ngày sau, truyền ra tin tức, nói là Thường Châu Vương phản nộ rồi Đôn Dương, về đất phong Thường Châu. Bất quá Đôn Dương Thành lớn như vậy, vương hầu thành đàn, mặc dù ông ta cũng rất có uy vọng, nhưng cũng không lớn hơn được thiên tử. Huống chi mọi người đều biết, hiện giờ đối tượng ông ta đấu khí là đại tướng quân Diệp Tiềm quyền thế tối thịnh nhất, cùng với trưởng công chúa Triều Dương được hoàng đế và thái hậu nhất sủng ái, chỉ bằng thế này, cũng không ai dám động tĩnh.

Trước khi đi, theo lễ Thường Châu Vương phi cũng phải mang theo nữ nhi Hoài Nhu quận chúa chào thái hậu. Vì thế ngày đó, Thường Châu Vương phi nhẫn nhục đau khổ trong lòng, mang theo nữ nhi gặp thái hậu. Thái hậu biết xưa nay bà ta cùng với mình coi như chị em dâu thân thiết, nay vì hôn sự kia bà cũng không xem trọng, nhưng tính sao, bà cũng không thể trước mặt người ngoài làm mất mặt nữ nhi, tức thời cũng chỉ có thể hàm hồ an ủi một phen.

Thường Châu Vương phi mang theo Hoài Nhu quận chúa ra khỏi Trường thọ cung, vừa đứng gặp hoàng hậu Diệp Trường Vân đến thỉnh an thái hậu. Diệp Trường Vân ở trong cung làm việc xưa nay ôn hòa mềm mại, lúc này Thường Châu Vương phi về mặt bị mục như có hận ý nhìn nàng, Hoài Nhu quận chúa còn như người gỗ, hai mắt như sưng đỏ như quả đào, rất nhanh đã sáng tỏ nguyên do trong đó. Tức thời nàng cong môi cười, đề nghị: "Trường Vân thường ngày nghe thấy hiền danh của vương phi, nhưng luôn vô duyên kết bạn, hiện giờ đáng tiếc vương phi sắp rời Đôn Dương, có thể cho phép Trường Vân pha trà thô, coi như là tiệc tiễn biệt vương phi."

Thường Châu Vương phi sợ thái hậu, nhưng cũng không sợ hoàng hậu này, tức thời cười lạnh một tiếng: "Hoàng hậu nói đùa, chuyết phụ sao nhận nổi, lại chọc người khác chê cười."

Diệp Trường Vân thấy vậy, tiến lên một bước, lấy tay nắm tay Thường Châu Vương phi, thành khẩn nói: "Vương phi vạn vạn đừng lấy làm phiền lòng, Trường Vân tự biết bởi vì chuyện đệ đệ, vương phi tức giận Trường Vân, nhưng vương phi lại không biết, Trường Vân cũng thật sự không thể làm gì."

Thường Châu Vương phi nhìn kỹ Diệp Trường Vân một lát, trong lòng suy nghĩ một lượt, cuối cùng trong mắt chợt lóe tinh quang, mặt lạnh lại chậm rãi hòa hoãn, nhưng vẫn lạnh lùng nói: "Hoàng hậu có chuyện cứ nói đừng ngại."

Diệp Trường Vân lại vẫn lời kéo tay Thường Châu Vương phi không tha, ôn hòa cười nói: "Nơi này không phải chỗ nói chuyện, vương phi mời đi cùng Trường Vân."

Thường Châu Vương phi do dự một lát, cuối cùng vẫn dẫn nữ nhi đi vào Tê Hà cung, phẩm trà nói chuyện.

Nhưng vào lúc này, Triều Dương công chúa một mình đứng trước cửa sổ, cúi nhìn mai vàng đỏ bùng bên ngoài ngung thần ngẩn người, Cẩm Tú và Minh Nhi bên cạnh, thường thường đôi lò sưởi chân và lò sưởi tay.

Lúc này, thị nữ im ắng tiến vào, thì thầm bên tai Cẩm Tú một lát.

Cẩm Tú biến sắc, than thở: "Nàng ấy thế nào lại đến."

Triều Dương công chúa nghe vậy, mày giật giật, lười nhác hỏi: "Nàng ấy là ai?"

Cẩm Tú tiến lên, đang muốn tiếp lời, đã thấy Triều Dương công chúa nhú mày nói: "Là Bích La phu nhân tới sao?"

Cẩm Tú trong lòng khẽ động, khom người đáp: "Vâng, Bích La phu nhân cầu kiến."

Bạn đang đọc truyện *Diện Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Đối chọi

Váy dài tha, nhẹ nhàng lượn lờ, uốn lượn đi tới, xa cách mấy năm, Bích La phu nhân vẫn mị tư như cũ, năm tháng phảng phất không từng lưu lại dấu vết trên người nàng. Thấy Triều Dương công chúa, nàng tinh tế đánh giá một phen, bỗng nhiên che miệng nở nụ cười: "Vài năm không gặp, công chúa càng chọc người triu mến, nghĩ hẳn là vu sơn mưa móc, làm công chúa thiên kiều bá mị."

Triều Dương công chúa cúi mắt cười khẽ, đạm thanh nói: "Phu nhân phong lưu kiều thái như trước, nghĩ hẳn vài năm nay thật tiêu dao."

Bích La phu nhân nghe vậy, con ngươi đầy nước nhìn chằm chằm Triều Dương công chúa, cười quyến rũ nói: "Công chúa, ta dù muôn vàn tiêu dao, tất cả tự tại, cũng không xuân phong tấn đắc ý như công chúa."

Triều Dương công chúa mỉm môi cười, cũng không tiếp lời, chỉ lệnh thị nữ dâng trà, chủ khách hai người ngồi vào chỗ của mình, nàng nhú mi, chậm rãi phẩm trà, vừa ôn nhu nói: "Phu nhân thật biết nói giỡn, lúc này mùa đông tháng chạp, gió lạnh tàn sát bữa bãi, mỗi ngày buồn trong phòng ảm sâu chết người, đâu thấy nửa phần xuân phong."

Bích La phu nhân nghe vậy cười khanh khách, nhưng con ngươi không có ý cười: "Công chúa, hiện giờ người trong Đôn Dương Thành đều biết Diệp Tiềm với cao, Triều Dương công chúa ít ngày nữa sắp gả cho nô bộc ngày xưa, chẳng lẽ là giả?"

Lông mi Công chúa thon dài chậm rãi buông xuống, tế mầu hẹp dài quyến rũ nhìn chằm chằm chén trà sứ tinh tế trên đầu ngón tay bạch ngọc, đạm thanh nói: "Phu nhân đường xa mà đến, là vì chúc mừng Triều Dương."

Bích La phu nhân lúc này ý cười chậm rãi thu liễm, nhìn chằm chằm Triều Dương công chúa thật sâu, ý vị thâm trường nói: "Công chúa, cho đến nay, người đã rõ tâm tư, đến cùng có vài phần yêu Diệp Tiềm."

Công chúa bên môi gọi lên ý cười trào phúng, nhú mày nhìn Bích La phu nhân: "thì sao?"

Bích La phu nhân cười, nhưng cười không chút nào chạm đến trong mắt lạnh như băng: "Công chúa cũng biết, vì sao người bắt quá chỉ ở lại phủ Diệp đại Tướng Quân một đêm, việc này lại truyền khắp nơi, mọi người đều biết?"

Triều Dương công chúa thông dong nhấp ngụm trà thơm, mới lơ đãng hỏi: "Vì sao?"

Bích La phu nhân bỗng nhiên cười to, đuôi lông mày nói không hết đắc ý, nhưng nàng không trả lời, mà đứng lên, chậm rãi thông thả bước đến cửa sổ, nhìn mai vàng bên ngoài, nhẹ nhàng ta thán: "một ngày, ta vào Đôn Dương Thành, xa xa thấy Diệp Tiềm."

Nàng nói tới đây, bỗng nhiên có gì đó, cảnh này khiến thanh âm nàng phảng phất như sương thu khó bề phân biệt, mông lung làm cho người ta nghe không rõ.

Nàng đẩy cửa sổ ra, bàn tay mềm vươn ra ngoài song cửa, ngón tay ngọc nắm chặt một cành mai. Tay đầy đặn trắng nõn ý thái từng sinh, cầm mai vàng đỏ bùng, trông rất đẹp mắt.

Nàng cúi mắt nhìn chằm chằm mai vàng trong tay, thấp giọng nói: "Trước kia ta tuy thích hán, nhưng trong lòng luôn nghĩ chẳng qua muốn chơi mấy đêm, vẫn coi hán như một nam nhân phổ thông. Nhưng hiện giờ, hán tựa như một thanh kiếm, trải qua tôi luyện lóe hàn quang."

Nàng nâng con ngươi, xa xa nhìn Triều Dương công chúa, nhưng trong mắt hư không, phảng phất xuyên thấu qua Triều Dương công chúa nhìn về nơi rất xa, thanh âm nàng nhuyền ngáy tiếp tục nói: "Ta ngưỡng mộ thanh kiếm này, hi vọng một ngày kia có thể cùng hán gần gũi, dù chết dưới tay hán, cũng cam tâm tình nguyện."

Lúc này, Cẩm Tú chậm rãi đi lên, lấy một cái áo khoác lông trắng phủ thêm cho Triều Dương công chúa, vì cửa sổ mở, hàn khí xông vào mũi, nàng sợ công chúa yếu ớt, không chịu nổi hàn sương.

Nhưng Triều Dương công chúa lại như không chút để ý, chỉ thường trà thơm trong tay, đến lông mi cũng không nâng một chút.

Bích La phu nhân chăm chăm nhìn Triều Dương công chúa, bỗng nhiên tiến lên một bước, lạnh lùng nói: "Công chúa, người cũng biết tin đồn trong Đôn Dương Thành đến từ nơi nào?" Mặt mày nàng nhiễm bùa bãi cùng tàn nhẫn: "Hết thấy tất cả đều xuất từ Bích La ta!"

Triều Dương công chúa vẫn không thèm nhìn nàng, chỉ đạm thanh phân phó Cẩm Tú: "Trà đã lạnh, châm một lần nữa cho bản cung."

Cẩm Tú bên cạnh, vội nhẹ giọng cúi đầu nói vâng, tức thời tiến lên một lần nữa thêm trà cho công chúa.

Bích La phu nhân bỗng nhiên chìa tay, đẩy chén trà trên án kỷ trà xuống đất, vì thế chỉ nghe một tiếng vỡ hỗn độn, nước trà, mảnh sứ bắn tung tóe khắp nơi.

Cẩm Tú thấy vậy, mặt mày phát giận, lạnh giọng trách: "Phu nhân, thỉnh tự trọng!"

Bích La phu nhân trong mắt lạnh bắn về phía Cẩm Tú: "đi xuống!"

Cẩm Tú xoay mặt, trong mũi phát ra tiếng hừ nhẹ. Nàng tuy là thị nữ, nhưng cũng không tới phiên Bích La phu nhân đến thét to hô nhỏ.

Triều Dương công chúa than nhẹ, đạm thanh phân phó: "Cẩm Tú, người xuống trước đi, bản cung còn có chuyện muốn nói với phu nhân."

Cẩm Tú nghe vậy nhũn mày, muốn nói còn ngừng, Bích La phu nhân này giống như điên rồi, nàng sợ công chúa và người kia một mình ở chung sẽ có chuyện.

Nàng đương nhiên không quên, ngày xưa Bích La phu nhân muốn nhúng chàm Diệp Tiềm, lúc đó gặp đúng công chúa và Diệp Tiềm có kế hờ, việc này suýt một chút là thành, ít nhiều nhờ Minh Nhi cho vào huân hương ít hơn một chút, mới giúp Diệp Tiềm tránh được một kiếp.

Hiện nữ tử này rõ ràng là u mê, thế nhưng cho chủ nhân nhà mình là tình địch, muốn chọc cho thống khoái, nàng có thể lui ra sao?

Nhưng Triều Dương công chúa cũng không để nàng hoài nghi nói: "đi xuống." Thanh âm không giận mà uy, không để nàng không theo.

Cẩm Tú bất đắc dĩ, mím môi thờ dài, cúi đầu nói: "Vâng." nói xong chậm rãi lui ra, lui ra còn lòng tràn đầy phòng bị nhìn Bích La phu nhân.

Triều Dương công chúa hai tay nhẹ phẩy, phát rơi bã trà trên tay áo, như không thấy vết bẩn dính đầy, đứng dậy ôn thanh nói: "Phu nhân, người còn có gì cần nói, cứ nói ra, chúng ta từ nhỏ là tỷ muội tốt, không có gì giấu nhau." Lời này nói ra mềm nhẹ đáng yêu, phảng phất các nàng vẫn là tỷ muội như cũ, đang lặng lẽ nói chuyện kiểu diễn.

Bích La phu nhân mặt mày đều là lãnh ý, nàng cong môi, quyến rũ mà nguy hiểm nói: "Cho đến hôm nay, chúng ta đã không còn lời nào để nói, nhưng ta khuyên người cũng không cần quá mức tự đắc, bằng không, người sẽ nghe được lời đồn đãi càng không chịu nổi."

Triều Dương công chúa nhũn mày cười, lại phảng phất tò mò hỏi: "Là lời đồn đãi gì, người hãy nói ta nghe một chút, trên đời này còn có chuyện gì mà Triều Dương công chúa ta e ngại?"

Bích La phu nhân nhìn chăm chăm Triều Dương công chúa, tràn đầy châm chọc "Hừ" một tiếng nói: "Người đương nhiên là không sợ, người vốn có nhiều tiếng xấu, cũng bắt quá chỉ cười trừ thôi! Lời đồn đãi với người có quan hệ gì, người đương nhiên vẫn là người, trường công chúa phong cảnh vô hạn." Nàng nói tới đây, giọng lại chuyển, cũng mỉa mai tiếp tục: "Bất quá, người không sợ, đương nhiên có người sợ."

Triều Dương công chúa nói cũng lười, chỉ đạm nhìn Bích La phu nhân.

Bích La phu nhân đem cành mai vàng cuộn trong tay áo, tay áo dài có hoa văn hình mây, uốn lượn phiêu dật, nàng khẽ cười một tiếng: "Công chúa, người nói cho ta, nếu người Đôn Dương Thành biết Diệp đại tướng quân đánh đầu thắng đó, không gì cản nổi ở hàng tam công, ngày xưa thế nhưng ừn khuất làm diện thù cho công chúa, không biết bọn họ sẽ có cảm tưởng thế nào?"

Bên môi nàng nổi lên đắc ý: "hắn và người không giống nhau, dù không quan trọng, xuất thân nô bộc, vốn là một chút vết, trong văn nhân sử quan khó tránh khỏi bị một chút khinh thị, nhưng nếu thêm chuyện này, vậy ngay cả hắn có công huân bằng trời, cũng khó trốn bị phê phán chửi bới, bị người đời cười nhạo, trong sử sách lưu lại một trò cười." Nàng nhìn chăm chăm Triều Dương công chúa, cười lạnh nói: "Mặc dù không đến mức để tiếng xấu muôn đời, nhưng tất nhiên là rất cuộc khó có thể xoay người."

Bích La phu nhân từ trong tay áo rút ra đoá mai vàng kia, mai vàng phương cốt, ản ản hàm hương, nàng đặt lên chóp mũi khẽ ngửi, như mùi phấn quý trọng, nhưng bỗng nhiên cổ tay trắng nõn buông lỏng, cành mai vàng rơi xuống dưới chân, hỗn tạp trong bã trà. Nàng âm lãnh cười, nhẹ nhàng nâng chân lên, dần xuống, mai vàng nát vụn, nhưng chân nàng cũng dần dần xuất hiện tơ máu.

Bích La phu nhân nói: "Nếu ta không chiếm được, ta tình nguyện hủy diệt, ngay cả trả giá lớn đến đâu, ta cũng không hối tiếc."

Triều Dương công chúa đột nhiên ngược mắt, khinh thường nhìn Bích La phu nhân, cười lạnh nói: "Bích La, người thế nhưng lấy Diệp Tiềm đến uy hiếp ta sao?"

Bích La phu nhân gật đầu, thần nhiên thừa nhận: "Đúng!"

Triều Dương công chúa ngạo nghễ hừ nhẹ một tiếng: "nói đến nói đi, ngươi kỳ thực trong lòng chỉ có một ý nghĩ, đó là không để ta gả cho Diệp Tiềm."

Bích La phu nhân lại gật đầu: "Đúng."

Triều Dương công chúa nhú mày cười khê: "Nhưng như thế với ngươi có gì tốt, dù sao hân sẽ không phải của ngươi, chẳng lẽ ngươi cho là ta không cần hân, nam nhân này sẽ là của ngươi sao?"

Nàng nhú mày cười, cười đến lạnh lẽo kiều mị: "Nam nhân này a, dù cả đời hân không có nữ nhân ấm giường, ta thấy hân cũng sẽ không chọn ngươi. Ngươi vĩnh viễn chỉ có thể xa xa nhìn miếng thịt này treo phía trước, liệu mạng chạy theo, nhưng chạy thế nào cũng không thể đến trước mặt hân được."

Nàng kinh thường nhìn chăm chăm Bích La phu nhân, môi đỏ phun ra lời nói vô tình: "Ở trước mặt hân, ngươi vĩnh viễn chỉ là một tiểu sừu hoa tàn ít bướm đang nhảy nhót thôi, không vào được mắt hân, không gần được thân hân."

Bích La phu nhân nghe thấy lời này, sắc mặt biến đổi, hai tay ở trong tay áo nắm chặt, trong mắt sinh ra mười vạn phần hận ý.

Nhưng Triều Dương công chúa lại tiếp tục chậm rãi nói: "Ngươi dù là có một ngàn một vạn nam nhân hầu hạ, lại vĩnh viễn không thể thường thức tư vị của hân, ngươi vĩnh viễn sẽ không biết hân ôm ấp có bao nhiêu ấm áp, vật đó của hân hiếm có thế nào, càng không thể biết hân có thể khiến một nữ nhân muốn chết không được ra sao."

Nàng trong mắt nổi lên nồng đậm thương hại, trên cao nhìn xuống Bích La phu nhân: "Ngươi vĩnh viễn chỉ có thể trốn trong góc âm u, ôm các nam nhân không có cột sống của ngươi đi vào giấc ngủ, sau đó nửa đêm bừng tỉnh, nhìn một đám gương mặt xa lạ bên người, chịu đựng tịch mịch thanh lãnh trọn đời!"

Bích La phu nhân thở gấp, tức giận hô: "Ngươi nói đủ chưa?"

Triều Dương công chúa quay đầu giờ tay áo, âm thanh lạnh lùng nói: "Chưa nói đủ." Nàng nheo mị mâu, nguy hiểm mà lạnh như băng nói: "Ta phi thường hiếu kỳ, cái gì cho ngươi đảm lượng, thế nhưng chạy đến trước mặt bản cung đòi uy hiếp! Là loại người nào làm chỗ dựa sau lưng ngươi, thế nhưng để ngươi ở Đôn Dương Thành không ngại oai phong của đại tướng quân mà tung lời đồn đãi?"

Bích La phu nhân cắn răng, nhẫn nhục nói: "không có ai làm chỗ dựa cho ta, nếu ta có chỗ dựa, cần gì như thế!"

Triều Dương công chúa gật đầu, cười lạnh: "Tốt, nếu như thế, vậy mời ngươi ra, đi thông thả không tính. Lời đồn đãi, ngươi thích tung thế nào thì tung, ta muốn con người Diệp Tiềm, về phần thanh danh hân --" nàng đậm thanh nói: "Liên quan gì đến ta."

Bích La phu nhân nhìn kỹ Triều Dương công chúa, lúc này không giận bật cười, nhú mày lạnh nhạt nói: "Ngươi muốn hân người này, chỉ tiếc a --" nàng âm cuối uốn lượn, chậm rãi nói: "Chỉ tiếc, ngay cả hân sợ cũng không thể hoàn toàn thuộc về ngươi."

Triều Dương công chúa không hiểu, nhú mày.

Bích La phu nhân ôn nhu cười, có chút tự đắc giải thích: "Ngươi cũng biết Thu Nương bên người Diệp Tiềm?"

Triều Dương công chúa khinh thường hừ nhẹ: "Loại nữ tử bên người Tiềm giám thị hành vi của hân, sợ là cũng chỉ có ngươi có thể làm ra!"

Bích La phu nhân không chút để ý Triều Dương công chúa khinh thị, quẹo rũ quay đầu, cười nói: "Vậy ngươi đương nhiên không biết, quan hệ của Thu Nương và Diệp Tiềm?"

Triều Dương công chúa nghe xong lời này, lạnh nhạt nói: "A, có chuyện cứ nói đừng ngại."

Bích La phu nhân nhẹ nhàng thông thả bước, dáng đi vẫn mềm mại như cũ, nhưng giày thêu dưới chân đã nhiễm hồng: "Nam nhân thôi, nhiều năm lẻ loi một mình như vậy, khó tránh khỏi tịch mịch, nếu có nữ tử ôn nhu phong tình theo hầu hạ, nào có ai không động tâm."

Nàng cười nói: "Ngày đó ngươi ở Hoài An, Diệp Tiềm không thấy ngươi, nghĩ đến ngươi và Hoài An Hầu đang kháng khí, hân nhất thời bị phần sa sút, cùng Thu Nương này một lần đêm xuân."

Bích La phu nhân ngưng mi than nhẹ: "Ngươi cũng biết, hân đã muốn nữ tử kia, định đưa vào trong phòng, nhưng ai ngờ ngươi trở lại thật mau, lại tang chồng. Lại nói tiếp, hân coi như đối với ngươi một lòng say mê, biết nếu ngươi nghe nói việc này, tất nhiên sẽ không gả cho hân, vì thế trái lương tâm che giấu việc này."

Triều Dương công chúa nghe thế, trong lòng cũng cả kinh, cúi đầu không nói. Nàng nhớ lại ngày ấy, nghĩ trong lời Diệp Tiềm nói quả thật có chút ngượng ngùng, đương nhiên là che giấu cái gì, chẳng lẽ lại là việc này. Nàng nhớ tới đó, trong lòng khó tránh khỏi chua xót, thứ nhất là đau lòng nam nhân kia, thứ hai là thở dài hai người chia lìa nhiều năm, chung quy quay lại không được như trước kia.

Bích La phu nhân thấy nàng cúi đầu không nói, cho rằng nàng đang âm thầm đau lòng, tức thời mặt mày nhiễm khoái ý, cười nói: "Ngươi cũng không cần quá mức khổ sở, bất quá là một đêm phong lưu thôi. hân sớm không còn là tiểu nô ngày xưa của ngươi, hiện giờ hân là đại tướng quân bản triều, bên cạnh bao nhiêu nữ tử ngã vào lòng, hân không chịu nổi dụ hoặc, về tình cũng có thể hiểu."

Triều Dương công chúa nghe vậy gật đầu, sau khi nhẹ nhàng gật đầu, mới nhân nhạ nói: "Kỳ thực việc này lại vô cùng tốt."

Bích La phu nhân kinh ngạc: "Vì sao vô cùng tốt?"

Triều Dương công chúa bỗng nhiên mỉm môi cười: "Ta vẫn nghĩ, Tiềm xưa nay thiên phú dị bẩm, mỗi khi làm ta khó có thể thừa nhận, ta cự tuyệt, sợ là thương tâm hấn, nếu không cự, cứ thế mãi, khó tránh khỏi hồng thân thể của ta. hiện giờ có một Thu Nương như vậy, nàng do người tự tay dạy dỗ, đương nhiên mị công nhất lưu, từ nay về sau lúc ta không thể cùng Diệp Tiềm thì hầu hạ hấn, cũng bớt rất nhiều phiền toái."

Bích La phu nhân nghe xong lời này, tuy biết rõ nàng chỉ cố ý chọc giận mình, nhưng đến cùng ghen ở đó, chậm chạp không nói nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Diện Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Gặp riêng

Đội Bích La phu nhân rời phủ, Triều Dương công chúa liền gọi Cẩm Tú, Cẩm Tú thấy công chúa một mình ngồi ở chỗ đó cúi đầu trầm tư, tức thời lo lắng nói: "Công chúa, Bích La phu nhân nói, người cũng không thể đi ở trong lòng."

Triều Dương công chúa nhủ thầm hỏi: "Cẩm Tú, người nghĩ lời nàng là thật hay giả?"

Cẩm Tú cúi đầu, tuy Triều Dương công chúa không nói rõ, nhưng nàng biết tất nhiên là nói Thu Nương. Cẩm Tú không dám nói lung tung, cúi đầu suy nghĩ thật lâu, mới nói: "Thực cũng tốt, giả cũng thế, đại tướng quân đối với công chúa một lòng say mê trời xanh chứng giám."

Triều Dương công chúa ngưng thần suy nghĩ một lát, bên môi gọi lên một chút cười thê lương, ta than một tiếng thật dài, mát thanh nói: "Người nói đúng."

Nàng chậm rãi đứng lên, thân hình là lướt giống như nhuộc liêu: "Hiện giờ ta biết, mình thật sự là sai mười phần."

Cẩm Tú nghe xong cả kinh, vội hỏi: "Công chúa, người nói thế nào đây?"

Triều Dương công chúa bắt đầu dĩ khê cười một tiếng, cũng không nói nữa, chỉ mệnh Cẩm Tú: "Người phái người đi thăm dò, xem mấy ngày nay Bích La phu nhân đang ở đâu, lui tới cùng người nào, điều tra rõ ràng."

Cẩm Tú gật đầu đáp: "Vâng, ta đi làm ngay."

đang nói chuyện, bỗng nghe người truyền báo, nói là Thuận Nghĩa công chúa tới chơi, Cẩm Tú nghe xong, không khỏi ngạc nhiên: "Gần hai năm nay nàng luôn đóng cửa từ chối tiếp khách, trừ ngày lễ ngày tết tiến cung thỉnh an thái hậu, ít thấy bóng dáng, sao bỗng nhiên đến chỗ chúng ta?"

Triều Dương công chúa cũng không biết, tức thời ra lệnh: "Mời nàng vào đi."

Đội Thuận Nghĩa công chúa bước vào sảnh, chủ tớ hai người ở đây âm thầm lấp bắp kinh hãi, Thuận Nghĩa công chúa ngày xưa tươi đẹp điểm lệ, hiện giờ sắc mặt tái nhợt, tóc khô thân gầy, như bị một hồi bệnh nặng. Triều Dương công chúa thấy vậy, không khỏi nhíu mày nói: "Muội làm sao?"

Thuận Nghĩa công chúa không đáp, chỉ nhẹ nhàng cúi đầu với Triều Dương công chúa, nghiêm mặt nói: "Tỷ tỷ, đã lâu không gặp, là Thuận Nghĩa thất lễ."

Phải biết rằng ngày xưa Thuận Nghĩa công chúa chưa bao giờ nhìn Triều Dương trong mắt, lại càng không có thái độ kính cẩn như vậy, tức thời Triều Dương công chúa nâng nàng dậy: "Muội muội, cần gì nói chuyện như bên ngoài."

Thuận Nghĩa công chúa trên mặt không có biểu cảm gì, trong mắt một chút mơ hồ, nàng nhìn chăm chăm Triều Dương công chúa, khẩn thiết nói: "Tỷ tỷ không biết, muội muội đến đây là có chuyện muốn nhờ, mong tỷ tỷ đáp ứng."

Triều Dương công chúa trong lòng mặc dù không hiểu, nhưng vẫn nói: "Muội muội có gì cứ nói đừng ngại, tỷ tỷ nếu có thể làm được, đương nhiên sẽ giúp."

Thuận Nghĩa công chúa mặt hiện lúng túng, muốn nói còn ngưng.

Triều Dương công chúa thấy vậy, liền cho lui tả hữu: "Các người đi xuống đi."

Đội trong sảnh chỉ có hai tỷ muội, Thuận Nghĩa công chúa mới nói: "Tỷ tỷ, trong phủ ta nuôi một nữ hài nhi, hiện giờ đã sắp ba tuổi."

Triều Dương công chúa lúc đầu còn không rõ, sau này phản ứng lại, tinh tế tính thử, dĩ nhiên là đứa con sau khi Thuận Nghĩa công chúa hưu phu, không khỏi nhíu mày nói: "Muội muội, chuyện này có ai biết?"

Thuận Nghĩa công chúa lắc đầu nói: "không người nào biết, cả mẫu phi ta cũng giấu." Nàng ngẩng đầu lên, thần thái hư nhược: "Vài năm nay, bởi vì chuyện ta đường nam nhân, bà phát hỏa, âm ỉ vài lần, cứ như vậy không lui tới nữa."

Triều Dương công chúa tiến lên giữ Thuận Nghĩa công chúa, sờ vào tay chỉ cảm thấy lạnh như băng, không khỏi nói: "Muội muội, ta nghe nói thái phi gần đây thân mình không khỏe, nếu có rảnh, tốt xấu gì đi thăm một chút đi."

Thuận Nghĩa công chúa nghe vậy hoảng sợ, một lát sau thê lương cười: "Tỷ tỷ, ta tới nơi này gặp tỷ, chuyện yêu cầu đó là nữ hài nhi của ta."

"Nàng không danh không phận, nếu vạn nhất một ngày ta không còn, nó còn nhỏ, đến lúc để nó dựa vào ai?" Thuận Nghĩa công chúa khẩn thiết nhìn chăm chăm Triều Dương công chúa: "Ta muốn, cầu tỷ thu lưu nó."

Triều Dương công chúa cúi đầu trầm ngâm một lát, nhân tiện nói: "không bằng như vậy, ta thu nó làm nghĩa nữ, nuôi ở trong phủ ta, nếu muội có thời gian, tùy thời đến thăm là được, như vậy có thể không để người ngoài ngờ vực."

Thuận Nghĩa công chúa nghe vậy, bên môi rớt cục lệ ra một chút cười cảm kích, cúi đầu quỳ xuống đất: "Cám ơn trưởng tỷ tỷ."

Buổi chiều, Cẩm Tú trải giường, Minh Nhi đốt hương ấm, bỗng nhiên Minh Nhi nói: "Công chúa, sao Minh Nhi cảm thấy hôm nay mọi người đều thích đi phủ chúng ta, không chuyện này thì chuyện kia."

Triều Dương công chúa nhìn sợi tóc như mây của mình trong gương, đạm thanh hỏi Cẩm Tú: "Tra được cái gì không?"

Cẩm Tú nghiêm mặt bẩm báo nói: "Công chúa, Bích La phu nhân ở một trạch viện ngoại thành, chỗ trạch viện đó nhiều năm trước Thành Hiền hầu bố trí, cũng không có manh mối gì."

Triều Dương công chúa nghe xong, tay đang gỡ tóc cũng ngừng lại.

Cẩm Tú liếc nhìn thần sắc chủ nhân, mới tiếp tục nói: "Công chúa cũng biết, Thành Hiền hầu những năm gần đây luôn phiêu du ở ngoài, không biết tung tích, việc này cùng hắc hắc là không có gì liên quan."

Triều Dương công chúa cúi mắt, nhẹ nhàng gật đầu: "Người nói đúng."

Nàng nhẹ nhàng thờ dài nói: "Nếu hắc hắc cũng tham dự việc này, vậy -- "

Vậy thì thế nào, nàng không nói thêm gì nữa, Cẩm Tú cũng không dám hỏi nữa, ngay cả Minh Nhi bên cạnh nghe xong cũng không ra tiếng, chỉ cúi đầu yên lặng bỏ thêm than vào lò sưởi.

Cẩm Tú bỗng nhiên nhớ tới cái gì nói: "Công chúa, tuy không phát hiện chuyện gì về Bích La phu nhân, nhưng mà, căn cứ manh mối thị vệ đưa tới, theo Cẩm Tú thấy, hoàng hậu nương nương thế nhưng cũng phái người ẩn núp bên Bích La phu nhân, hẳn là cũng lo lắng."

Triều Dương công chúa nghe vậy gật đầu: "đã lâu nay, sợ là nàng ta ăn không ngon, ngủ không yên, đương nhiên muốn nhìn kỹ Bích La phu nhân."

Minh Nhi bên cạnh bỗng nhiên nói: "Nàng ta, ta thấy mỗi ngày đều lo lắng hải hùng, sợ có người vạch trần gốc gác, từ vị trí cao cao kia ngã xuống dưới."

Cẩm Tú vừa nghe vậy, nhũ mày nói: "Minh Nhi, về sau không được nói hoàng hậu nương nương như vậy."

Minh Nhi đầu tiên không hiểu, sau hiểu ra, hi hi cười: "Đúng rồi, ta hiểu, về sau thế nhưng cũng là thân thích đó."

Triều Dương công chúa nghe vậy cười lạnh: "Thân thích? Chỉ sợ người ta chưa hẳn nhận cửa thân thích này đâu."

nói chuyện một lúc, sắc trời đã tối muộn, Triều Dương công chúa đi ngủ, nhưng lại lẩn qua lộn lại thế nào cũng không thể đi vào giấc ngủ, chỉ nằm ở đó nhìn chăm chăm đỉnh màn nghĩ vài chuyện ban ngày.

Vào lúc này, nghe thấy tiếng động nho nhỏ, lúc đầu nàng tưởng Cẩm Tú, liền ôn thanh nói: "Cẩm Tú, xưa nay ta không thích người hầu hạ, người đã biết, đi xuống đi."

Nhưng mà tiếp lại nghe tiếng bước chân, chậm rãi đến giường, bước chân này cũng không mềm nhẹ giống như Cẩm Tú, nàng nhất thời cả kinh, ngồi dậy. Nhưng còn chưa kịp dậy, người nọ đã nhanh chóng tiến đến giường, bàn tay to ôm chặt nàng vào trong ngực không động dậy.

Hơi thở nam tính quen thuộc bay vào mũi, bàn tay to có lực giữ bên hông, nàng thở gấp chưa ngừng, không khỏi nhũ mày, tức giận nói: "Chàng làm sao vậy, đại môn không đi, lại nửa đêm canh ba mới lên lút đến."

Diệp Tiềm lại không nói chuyện, chỉ buồn đầu áp nàng dưới thân, lung tung hôn cổ nàng, lúc đầu nàng còn hơi kháng cự, nhưng sau này bị hôn không kèm chế được, hai tay đẩy lại biến thành ôm, ôm lấy cổ hắn, ở dưới thân hắn nhận hắn tham lam hôn nàng.

Hồi lâu sau, hai người hôn rớt cục ngừng một lúc, Diệp Tiềm mới buông Triều Dương công chúa ra, ôm lấy sau lưng nàng, để nàng gối trên cánh tay mình, thở gấp hỏi: "Nàng có biết vì sao đã nhiều ngày ta không tới tìm nàng?"

Triều Dương công chúa kiêu hù một tiếng: "Ta nào biết đâu."

Diệp Tiềm trầm thấp cười, tiếng cười hùng hậu, cười đến ngực khẽ rung, Triều Dương công chúa lấy ngón tay thon dài mon trón ngực hấn bóng loáng đầy rộng, đậm thanh nói: "Chàng có chuyện, thì nói, cần gì làm ra vẻ này."

Diệp Tiềm nâng cổ nàng, để nàng và mình mặt đối mặt, ý cười thu liễm, hấn trịnh thanh nói: "A Căn, Hoàng thượng muốn xuất binh chinh phạt Bắc Địch."

Triều Dương công chúa nghe vậy, sắc mặt hơi thay đổi hạ, bất quá vẫn cười nói: "Như thế, không tốt sao?"

Diệp Tiềm ôm lấy nàng, để nàng dựa vào ngực mình, ôn thanh trấn an: "A Căn, lúc này xuất chinh, ta nhất định sẽ chặt đầu Bắc Địch hoàng đế, rửa nhục cho nàng."

Triều Dương công chúa vui đầu trong ngực hấn, nghe lời này không khỏi ngẩn ra.

Diệp Tiềm cúi đầu ở bên tai nàng nói: "Thế nào, nàng không thích?"

Triều Dương công chúa cắn môi, gật đầu nói: "Ta thật thích."

Diệp Tiềm cúi đầu nhìn kỹ thần sắc của nàng, thấy nàng chỉ kinh ngạc dán mặt vào mình, trong con ngươi mang theo vài phần mờ mịt, thậm chí thất thố.

Diệp Tiềm đau lòng, trầm giọng nói: "A Căn, chuyện ngày xưa, đối với nàng là một vết sẹo, ta đây không nhắc tới nữa. Nhưng ta nhất định phải nói cho nàng, ta sẽ cầm kiếm, suất lĩnh đại quân, cần quét phương bắc, rửa sỉ nhục cho nàng, cũng rửa sỉ nhục cho Đại Viêm."

hấn ôn nhu ôm chặt nàng: "Lúc nàng thống khổ, ta còn ngây thơ không biết chần dè ở ngoại ô Túc Ninh Thành, mười năm trước ta không thể cứu nàng, vậy mười năm sau ta báo thù cho nàng."

hấn nói xong, qua hồi lâu, Triều Dương công chúa vẫn không đáp, hấn cúi đầu nhìn lại, thấy nàng vui đầu trong hõm vai mình, nhẹ nhàng run rẩy.

hấn kinh hãi, nâng mặt nàng lên, chỉ thấy trong con ngươi nàng mơ hồ hình như có thủy quang.

hấn nhìn chằm chằm nữ nhân này, dùng môi khẽ hôn nàng, khàn khàn nói: "A Căn..."

Con ngươi Triều Dương công chúa hơi hơi nheo lại, ngửa mặt để hấn hôn, cần cổ duyên dáng giống như thiên nga lúc hoàng hôn soi bóng bên hồ.

Diệp Tiềm bỗng cảm thấy một cổ khát vọng bốc lên, mà trong khát vọng xen lẫn bất an nồng đậm. Nữ nhân ngay trong lòng hấn, nhưng tương lai nhấp nhô như thế, khi nào hấn mới quang minh chính đại ôm được nàng vào trong ngực.

Nôn nóng trong cơ thể hấn bốc lên, khiến hấn hôn càng dùng sức, hấn không khác chế bản thân, bắt đầu hôn lên cổ nàng lưu lại dấu vết ái muội, Triều Dương công chúa cúi đầu phát ra tiếng kêu "Ồ", như động vật nhỏ yếu nức nở, làm cho hấn càng động tình, công thành đoạt đất, bừa bãi tàn sát trên người nữ tử mảnh mai quyến rũ. Dáng người tinh tế mạn diệu đặt trên trướng mạn tinh xảo hoa mỹ. Thân hình xinh đẹp nhiều vẻ, nhưng lại bị thân mình cường tráng phía sau chặt chẽ giam cầm, bị các loại va chạm, không thể không lắc lư rung động trước sau. Tiếng nức nở nhỏ vụn cùng với tiếng gầm thét trầm thấp tràn đầy phòng trong, bùng tình thị nữ gác đêm, mở to mắt đang nhập nhèm buồn ngủ, tò mò dòng tai, nhưng cũng không dám nhìn loạn.

Lúc trận hoạt sắc sinh hương kiều diễm kết thúc, trong trướng mạn, Triều Dương công chúa hai tay mảnh khảnh nâng khuôn mặt nam nhân cương nghị vẫn còn mờ hơi, nheo con ngươi, dùng đôi môi nhẹ nhàng hôn hấn.

Môi nàng hơi lạnh áp lên mặt hấn lửa nóng, hấn nghe nàng nói bên tai: "Tiềm, ta chờ chàng.. Chờ chàng trở về..."

Ngày thứ hai, công chúa tự tại nằm trên giường nhắm mắt ngủ, Diệp Tiềm rời giường, mặc chỉnh tề, chuẩn bị rời đi.

hấn không nỡ nhìn nữ nhân trên giường, lại thấy lông mi nàng thon dài hơi cong như quạt hương bồ buông xuống, trong nắng sớm mùa đông nhẹ nhàng rung động, phảng phất như con bướm tránh mưa hơi hơi vỗ cánh. Bên môi hấn nổi lên ý cười, nhìn không được lại phủ xuống, hôn lông mi nàng, hôn mí mắt nàng.

Triều Dương công chúa lười nhác mở mắt, nhìn chằm chằm hấn ngay trước mặt.

hấn bỗng nhiên trầm thấp nở nụ cười: "A Căn, chờ về sau nàng gả cho ta, mỗi ngày ta đều nhìn đáng về nàng vừa tỉnh ngủ."

Triều Dương công chúa trong mắt có ý cười: "Được."

Diệp Tiềm vốn đã chuẩn bị rời đi, hấn vụng trộm ban đêm tới tư hội, người ngoài đều không biết, nếu lúc này rời đi, bị người khác nhìn thấy, khó tránh khỏi nói cái gì, quan trọng nhất là, chuyện này để Hoàng thượng biết, tất nhiên chọc rất nhiều bất khoái, đương nhiên sẽ dăm ngang.

Nhưng lúc này thấy nàng bộ dáng mềm mại nhu thuận như thế, hấn càng không bỏ được, lại ngồi bên giường, lấy tay vuốt ve gương mặt nàng, cúi đầu ôn

thanh hỏi: "Chờ ta đi rồi, nàng sẽ nhớ ta?"

Trong con người Triều Dương công chúa nổi lên nghịch ngợm, nhún mày cười hỏi: "Chàng nói đi?"

Diệp Tiềm vội vã rời đi, lúc này trong lòng ngóng trông nàng nói lời dễ nghe, ai ngờ nàng cứ không nói, liền làm bộ dùng tay giữ cổ nàng, cắn răng nói bên tai nàng: "Nàng phải nói nàng nhớ ta."

Triều Dương công chúa trong mắt ý cười càng dày đặc, cũng nhu thuận nói: "Ta nhớ chàng."

Diệp Tiềm cao hứng, buông cổ nàng ra, lại sùng nịch hôn hôn gương mặt nàng, tiếp tục nói: "Nàng phải nói, những năm gần đây ta luôn nhớ chàng, chưa từng quên chàng."

Triều Dương công chúa bất đắc dĩ cười, lại vẫn mềm mại nói: "Những năm gần đây ta luôn nhớ chàng, chưa từng quên chàng."

Diệp Tiềm mừng rỡ, lời này nghe chán động như thế, đặc biệt từ đôi môi mê người kia nói ra, sao thấy như chân thực?

hắn nghĩ nghĩ, lại nói: "Nàng còn phải nói, đời này nam nhân nàng yêu nhất chính là ta, duy nhất chỉ muốn gả cho ta. Những người khác, hết thấy không quan trọng."

Triều Dương công chúa lần này không nói: "Chàng rất tham lam."

Diệp Tiềm thấy nàng không nói, hơi có chút thất vọng, ghé vào bên tai nàng, mềm giọng nói: "Nàng nói một chút đi."

Triều Dương công chúa hừ một tiếng, lườm hắn một cái, quay mặt đi nói: "Ta nhìn chàng ngoài miệng tuy không nói, kỳ thực trong lòng lại so đo, là so đo chuyện quá khứ của ta."

Diệp Tiềm im lặng, nửa ngày rốt cục nói: "Trong lòng ta không thích chuyện đó."

Triều Dương công chúa nghe xong, đột nhiên ngồi dậy, bỗng nhiên lấy vật trong tay ném Diệp Tiềm, lạnh lùng nói: "Vậy chàng rời đi là được, cần gì ở trong này khanh khanh ta ta với ta."

Diệp Tiềm ngây người, không hiểu sao bỗng nhiên Triều Dương chuyển giận.

Triều Dương công chúa thấy hắn giống như gà gỗ đứng ở đó không nói, trong lòng bỗng nhiên buồn bã, cắn răng nói: "Ta từng có rất nhiều nam nhân, chuyện này cũng không thể thay đổi. Chàng thích cũng thế, không thích cũng thế, dù sao vĩnh viễn không thể thay đổi. Chuyện này chàng sớm đã biết, giờ ở đây nói cái gì!"

Diệp Tiềm nghe xong, đột nhiên tiến lên, ôm lấy nàng, Triều Dương công chúa vẫn giả vờ, giọng căm hận nói: "Tránh ra."

Diệp Tiềm ngồi xuống cẩn thận ôm lấy nàng, cúi đầu chăm chăm nàng nhìn, nghiêm cẩn nói: "A Cẩn, nếu ta có thể sinh ra sớm mười năm, vào thời gian nàng tốt đẹp nhất, ta đã là đại tướng quân, ta hi vọng có thể bồi bên nàng, sủng ái nàng, theo đuổi nàng, bảo hộ nàng không để bất luận kẻ nào khi dễ; nếu ta có thể sinh ra sớm năm năm, lúc nàng thống khổ bất lực, ta đã hiểu được tình yêu thế gian, ta hi vọng có thể tìm được nàng, ôm nàng, trấn an nàng, cầu nàng gả cho ta. Nhưng trời cao chọc ghẹo, lúc nàng chịu khuất nhục, ta đang ăn nhờ ở đậu, ầm no không kể, lúc nàng bất đắc dĩ gả cho người kia, ta lại không biết gì, ngây thơ ở trong phủ Bình Tây Hầu, ngóng trông có thể có một chỗ cư trú, không bị đánh chửi."

nói tới đây, giọng nói hắn dần dần trầm trọng: "Dù thế sự trôi chảy như thế, nhưng ta vẫn may mắn, may mắn cuối cùng chúng ta vẫn có thể ở cùng nhau, nàng vẫn còn có thể gả cho ta, làm vợ ta, trong ngày đông lạnh, ta rời giường có thể nhìn nàng đang ngủ."

hắn nhìn chăm chăm nữ nhân trong lòng, thấy trong con người nàng bắt đầu hiện lên thủy quang, hắn cười nhẹ, dán mặt mình vào nàng, xúc cảm hơi mát mà mịn màng truyền đến, quen thuộc như vậy, hắn nhìn không được cũng nhắm hai mắt lại: "A Cẩn, ta quả thật không thể giải thoát, vĩnh viễn không thể giải thoát, ta quá đề ý quá khứ của nàng, đề ý nàng từng có nhiều nam nhân như vậy, đề ý ta không phải người đàn ông đầu tiên của nàng. Nhưng nàng biết không, lần đầu ta nhìn nàng, trong lòng ta đã có bóng dáng nàng, lúc ta cúi đầu đi giày cho nàng, chỉ biết mình vĩnh viễn không thể xóa nàng khỏi tim. Ta nhớ mong nàng nhiều năm như vậy, lòng tràn đầy đều là nàng, trong lòng cũng hận không thể toàn bộ nàng đều là của ta, không thuộc bất kỳ kẻ nào."

Công chúa không nói, ngây người một hồi, cuối cùng vươn cánh tay ra, cánh tay tiêm nhục ôm lấy nam tử cường tráng trước mắt.

Đây là lần đầu tiên, nàng chủ động đụng chạm hắn như thế, khiến yết hầu Diệp Tiềm nóng lên, thanh âm nghẹn ngào: "A Cẩn..."

Triều Dương công chúa im lặng nửa ngày, bỗng nhiên ở trong lòng hắn buồn giọng nói: "Tiềm, chàng cũng biết, hiện giờ chung quanh chúng ta là địch, có vẻ như người trên đời này đều là địch của chàng và ta."

Diệp Tiềm gật đầu: "Ta biết." hắn ngừng lại, tiếp tục nói: "Bất quá thì sao, chỉ cần chúng ta muốn ở cùng nhau, ai cũng không thể ngăn trở."

hắn mỉm cười, cúi đầu nhìn chăm chăm nữ tử trong ngực: "Nàng nhẫn nại chờ, chờ ta đại thắng trở về, đến lúc đó chúng ta lập tức thành thân."

Triều Dương công chúa tiếp tục vui đùa trong lòng hắn, nửa ngày phát ra một tiếng vọng: "Ừ, được."

Bạn đang đọc truyện *Diện Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 81

Mấy ngày nay, trong triều luôn luôn giống trống khua chiêng, đại quân chuẩn bị xuất phát. Diệp Tiềm thẩm duyệt một lần cuối cùng danh sách xuất chinh lần này, phần lớn đều là thân tín theo hấn vào sinh ra tử, ngẫu nhiên cũng có thiếu niên trong nhà các chư hầu bán triều, đây đều là cha mẹ trong nhà vì rèn luyện bọn họ mà tổng xuất ra ngoài lai lịch luyện tập, kì thực là xem bọn họ có thể đi theo Diệp Tiềm tranh một phần quân công, coi như làm rạng rỡ tổ tông.

Đám đệ tử chư hầu đó phần lớn đã chào hỏi Diệp Tiềm từ trước, sắp xếp vị trí đều vô cùng tốt, có người thậm chí vừa vào trong quân đã là tướng. Tuy thế, trong lòng Diệp Tiềm đương nhiên có so đo, đám đệ tử đó tuy vậy vạn vạn không thể thực sự làm tướng, vạn nhất tổn thất ai, sợ là chọc chuyện phiền toái. hấn nhất nhất duyệt qua, dùng bút điểm, bỗng nhiên, ngọn bút ngừng lại, một cái tên quen thuộc nhảy vào mắt hấn -- Bình Tây Hầu Phùng Đào.

Diệp Tiềm trầm ngâm, người này là con của chủ nhân trước, hấn cũng chỉ gặp mấy lần, ấn tượng khắc sâu nhất là một ngày Phùng Kiệt lại muốn nhúng chàm Triều Dương công chúa, vừa đứng Phùng Đào gặp được, tức giận phụ thân mình.

Từ khi Phùng Kiệt mất, Phùng Đào tập tước Bình Tây Hầu, vài năm nay ít có tin tức, thậm chí cũng không ra về lui tới nhiều với Triều Dương công chúa.

Năm đó phụ thân hấn qua đời, hấn bắt quá hơn mười tuổi thôi, tiểu hài nhi, tự lực chống đỡ đất phong một phương. Sau này Hoàng thượng huyết tẩy chư hầu, nghe nói cũng suýt nữa khó giữ được tính mạng, may mắn Triều Dương công chúa tự mình cầu tình, mới bảo trụ được tước vị.

hiện giờ, Phùng Đào này cũng đã lớn thành binh sĩ thiếu niên, muốn lên sa trường lịch lãm sao?

Phùng Đào chức vị trong quân là lang tướng, vị trí không cao không thấp, vừa không quá mức khiêm tốn quá đáng, cũng không dựa vào quyền thế một bước lên trời.

Diệp Tiềm lại mở hồ sơ ra, hấn dùng bút vẽ một cái vòng ở trên tên Phùng Đào, nghĩ trước khi đi nhất định phải gặp một lần.

Làm xong, hấn xoa xoa ngạch tâm, nghĩ đại quân sắp xuất phát, hấn còn rất nhiều việc phải làm, còn hôm nay cần phải làm tiến cung đi gặp tỷ tỷ một lần. hiện giờ thế cục trong triều, Diệp gia một phương độc đại, đẳng thái hậu bên cạnh như hổ rình mồi cực kỳ bất mãn, Thanh Hà Hầu càng mấy lần không để ý thể diện khiêu khích Diệp Tiềm, cái này Diệp Tiềm đều nhất nhất né tránh.

Diệp Tiềm nghĩ nếu mình rời đi, Diệp gia mọi người không ai quản thúc, vạn nhất bị Thanh Hà Hầu chọc giận gây ra phiền toái, tất nhiên không ổn, huống hồ mấy ngày trước đây hấn nghe một vị gia tướng nhắc tới, hoàng hậu từng lệnh hấn tìm một ít người võ công cao cường, cũng không biết muốn làm cái gì. Diệp Tiềm nhớ tới đây, chỉ cảm thấy mi tâm hơi đau.

Tức thời Diệp Tiềm vội vàng tiến cung, cầu kiến hoàng hậu Diệp Trường Vân, Diệp Trường Vân nhân nhả tựa vào giường, đang dỗ Hú Nhi cùng chơi đùa.

Hú Nhi đã lâu không gặp cậu, cũng tưởng niệm, thấy rồi miệng cười không ngừng, lộ ra răng trắng nhỏ: "A cậu, sao bây giờ người không dạy ta và A Ly nữa?"

Diệp Trường Vân nhẹ nhàng vuốt tóc Hú Nhi: "Hú Nhi, cậu đừng bận đại sự."

Hú Nhi mờ mịt: "Đại sự gì?"

Diệp Tiềm ôn hòa cười nhìn Hú Nhi: "Hú Nhi giờ còn nhỏ, chờ con trưởng thành sẽ biết."

Lúc này, Diệp Trường Vân lệnh cung nữ, ma ma dẫn Hú Nhi đi, Hú Nhi bắt đắc dĩ, đành phải quyết miệng ly khai, trước khi đi còn mong mồi dặn Diệp Tiềm: "Cậu, ta biết người phải xuất chinh đánh giặc, nếu người đi ra ngoài dẫn theo A Ly, cũng không nên quên ta a."

Diệp Tiềm ách nhiên thất tiếu: "Con đây là nghe ai nói? Ta đi đánh giặc, cũng không phải đi chơi."

Diệp Trường Vân nghe thế cũng cười, bảo Hú Nhi đi xuống, tức thời trong phòng chỉ còn lại tỷ đệ hai người.

Từ lúc Diệp Tiềm và Triều Dương công chúa tốt hơn, trong lòng hấn biết Diệp Trường Vân tất nhiên phản đối, khi gặp sắc mặt nàng quả nhiên rất không tốt, vì thế thời gian gần đây tỷ đệ hai người đã lâu không nói chuyện. Nhưng đến cùng là cùng một bụng mẹ, tất cả đều là cùng cảnh lá, cùng vinh cùng bại, qua lại trong lúc đó cũng không thể tức giận qua đêm, lúc này sắp xuất chinh, đương nhiên có rất nhiều điều muốn dặn dò.

Diệp Tiềm trầm mặc một lát, rốt cục vẫn mở miệng nói trước: "A tỷ, ta lần này đi ra ngoài, chậm thì ba năm tháng, lâu thì một hai năm. Lần này xuất chinh, Diệp gia mọi người đi theo ta xuất chiến rất nhiều, trong triều chúng ta cơ hồ không còn ai, tỷ ở trong cung, phải nhớ khiêm tốn làm việc, cẩn thận hầu hạ thái hậu, né tránh Thanh Hà Hầu, như vậy chúng ta ở ngoài chinh chiến cũng có thể an tâm."

Diệp Trường Vân kỳ thực trong lòng cũng nghĩ đến điều này, gật đầu nói: "Đệ đệ nói cực kỳ đúng, mặc dù ta không hiểu binh pháp, nhưng cũng biết lần này viễn chinh Bắc Địch đường sá xa xôi, cần chuẩn bị kỹ càng, tuy Hoàng thượng đương nhiên một lòng bắc chinh, người bình thường không dám dễ dàng khó xử, nhưng nếu có người ngầm xuống tay chân, hại các binh sĩ Diệp gia ta, vậy chẳng phải là đại sự không ổn."

Diệp Tiềm gật đầu: "Tỷ tỷ, nói cực kỳ đúng."

Diệp Trường Vân nhủ mảy: "Hiện giờ trong triều văn võ bá quan, cũng không ai dám là địch cùng Diệp gia, nếu có, thật chỉ có tộc thái hậu. Hoàng thượng xưa nay bất mãn Thanh Hà Hầu, nhưng chỉ sợ ném chuột vô đồ, không dễ dàng xuống tay, sợ thái hậu thương tâm."

Diệp Tiềm nhíu mi, nhìn kỹ tỷ tỷ nói: "Ta nghe nói tỷ tỷ chuẩn bị đao phủ và cung tiễn, không biết muốn thế nào?"

Diệp Trường Vân nghe vậy trong mắt chợt lóe: "Còn không phải là vì đệ!"

Diệp Tiềm càng không hiểu.

Diệp Trường Vân lạnh nhạt nói: "Hôm nay đệ và Triều Dương công chúa hôn cùng một chỗ, thế nhân không biết nói bao nhiêu, lời đồn đãi nổi lên bốn phía, đại đại bất lợi với đệ."

Diệp Tiềm nhíu mày: "Bất quá là chút đồn đãi thôi, Tiềm không để trong lòng."

Diệp Trường Vân hừ một tiếng: "Đề không thêm đề ý, nhưng Diệp gia đề ý, mẫu thân đề ý, ta đề ý!"

Nàng vung tay áo ngồi xuống, thờ dài nói: "Đề cũng biết, Bích La phu nhân lần này đến, lại thân thiết cùng Thanh Hà Hầu phu nhân, ai biết bọn họ ngầm mưu tính chúng ta cái gì!"

Diệp Tiềm nghe vậy, âm thầm nhíu mày, bất quá vẫn nói: "Xin hỏi tỷ tỷ cho rằng bọn họ đang mưu tính cái gì."

Diệp Trường Vân nghe xong lời này, càng tức giận: "Tiềm, chúng ta tuy rằng một là đại tướng quân, một là hoàng hậu, nhưng vị trí này ta làm không thật yên ổn, ta nằm mơ, có đôi khi bừng tỉnh, mơ thấy chúng ta hai bàn tay trắng, mơ thấy ta và mẫu thân ở bờ sông rét lạnh giặt quần áo, giặt đến chân tay nứt da!"

Nàng banh mặt nói: "Đệ cũng biết, hiện giờ lời đồn đãi trong thành đều là Bích La phu nhân tung ra, nói không chừng nàng còn thủ đoạn khác chưa thi triển, đệ có thể không then với lương tâm, nhưng ta không thể."

Diệp Tiềm im lặng không nói.

Diệp Trường Vân trào phúng cười lạnh, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Ta nhớ được, nữ nhân kia đệ yêu trong tâm can, năm đó tùy tay đưa ta đến thị tẩm người khác thế nào." Nàng nhìn chằm chằm Diệp Tiềm: "Với ta, là si nhục, là hận không thể nhắc tới, là trùng độc chôn dưới ngai vàng hoàng hậu, làm ta vĩnh viễn không thể ngồi yên."

Diệp Tiềm nhàn nhạt mở miệng: "Triều Dương nàng... Tuyệt đối sẽ không nói, tỷ có thể yên tâm."

Diệp Trường Vân cười: "Phải không? Bích La phu nhân đâu? Thanh Hà Hầu đâu? hiện giờ Bích La phu nhân và Thanh Hà Hầu thông đồng, đệ nói bọn họ sẽ dùng cái gì âm thầm tính toán chúng ta?"

Diệp Tiềm nhíu mày, nửa ngày mới nói: "Chuyện này, trước khi đi ta sẽ an bài một chút."

Diệp Trường Vân lắc đầu: "Thôi, cũng không cần." Nàng chậm rãi thong thả bước trong sảnh, lần vẩy dài kéo trên mặt đất: "Ta chỉ muốn đệ biết, không phải ta muốn sinh sự, mà là sự tình đến, chúng ta cũng tránh không được, phải đón đầu trước."

Diệp Tiềm lại kiên định lắc đầu: "Tỷ tỷ, ta sẽ lưu lại một vài tâm phúc, nếu Bích La phu nhân làm khó dễ, thì sẽ nghĩ cách xử lý. Chuyện này ta không thích tỷ tự mình nhúng tay." hần ngừng lại, tiếp tục trầm giọng nói: "Hiện giờ vị trí của tỷ quá mức chú mục, nếu vạn nhất không thành, ngược lại chuốc họa đến thân."

Diệp Trường Vân chăm chú nhìn đệ đệ một lát, rốt cục gật đầu nói: "Tốt, như vậy cũng được."

Diệp Tiềm về đến nhà, sắc trời đã tối muộn, ai ngờ vừa vào phủ, đã nghe được thị vệ bẩm báo, nói là A Ly Tiểu Hầu Gia chờ đã lâu. Nhớ tới tiểu gia hỏa kia, cũng đã mấy ngày không thấy, bên môi hần nổi lên ý cười.

A Ly thấy Diệp Tiềm trở về, chạy nhanh đến, sòng chét ôm đùi Diệp Tiềm kêu lên: "Đại tướng quân, người nhất định phải giúp ta!"

Diệp Tiềm nhíu mày, không hiểu nói: "A Ly, người làm sao?"

A Ly nắm nắm tay rất tròn nói: "Đại tướng quân, A Ly không muốn ở trong phủ đọc sách, mỗi ngày rất phiền chán, A Ly muốn đi theo đại tướng quân xuất chinh Bắc Địch, kiến công lập nghiệp!"

Diệp Tiềm cười khẽ, nhưng cũng không tiếp lời.

A Ly vụng trộm xem xét sắc mặt Diệp Tiềm, biết là không có hi vọng, không khỏi nức nở kêu to một tiếng: "Đây là cái thế đạo gì, vì sao người khác có thể muốn ăn cái gì thì ăn, muốn đi chơi thì đi, ta lại phải ở nhà đọc sách luyện công!"

Diệp Tiềm nắm tay A Ly, vẫn cười không nói.

A Ly kêu rên: "Luyện công cũng thôi, nhưng mà không có đại tướng quân dạy! không có đại tướng quân dạy, ta học giỏi thế nào!"

Diệp Tiềm than nhẹ một tiếng, cười ngời xuống: "A Ly, ngươi không cần kêu, hôm nay ta đưa ngươi đi Khánh nghĩa lâu ăn bánh hạt dẻ mật hoa quế, được không?"

A Ly vừa nghe, trong mắt sáng lên: "Tốt!"

Diệp Tiềm một tay ôm hán, chọc hán hoan hô một tiếng: "Tốt, bây giờ chúng ta đi."

Tức thời Diệp Tiềm cũng không mang người hầu, tự cười khoái mã, ôm A Ly, đến thẳng Khánh nghĩa lâu. Đến nơi, đúng lúc điểm tâm buổi chiều ra lò, không biết bao nhiêu dân chúng phụ cận đều thèm khát, ào ào tới xếp hàng.

Diệp Tiềm dùng dây cương, chỉ thấy một hàng dài xếp trước cửa sổ nhỏ chuyên bán điểm tâm, thế này không biết phải đợi tới khi nào. A Ly nóng vội, chỉ vào cửa sổ kia nói: "Đại tướng quân, điểm tâm ở chỗ này!"

Diệp Tiềm gật đầu, xoay người xuống ngựa, dẫn theo hán cùng xếp hàng.

Lúc này, bởi vì cử chỉ hán khác người thường, đã có rất nhiều dân chúng quay đầu nhìn, đương nhiên dẫn tới chướng quày trước cửa hàng nhìn sang. Chướng quày này cũng có kiến thức rộng rãi, bỗng nhận ra đây là đại tướng quân nhất phẩm bản triều, vội sai người mời vào bên trong ngồi, cũng hai tay dâng điểm tâm.

Diệp Tiềm từ chối, dẫn A Ly, chờ ở sau cùng.

Bạn đang đọc truyện *Diện Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Ngắm mai

Đợi không biết bao lâu, A Ly rốt cục ăn được bánh hoa quế, Diệp Tiềm xưa nay không thích đồ ngọt, trong thực đơn Khánh nghĩa lâu, chọn một ít đồ ăn, ăn cùng A Ly.

Có một bữa no đủ rồi, A Ly rất vừa lòng, hai mắt đầy tinh thần nhìn Diệp Tiềm: "Đại tướng quân, ngươi chừng nào thì trở về?"

Diệp Tiềm nhíu mày cười nói: "một năm rưỡi đi."

A Ly nhíu mày: "Hóa ra lâu như vậy a!"

Diệp Tiềm gật đầu: "Chờ ta trở lại, mang ngươi đi dã ngoại săn thú, thế nào?"

A Ly nghe vậy mừng rỡ, bỏ nhào vào trong ngực Diệp Tiềm: "Tốt, ngươi cũng không thể nuốt lời!"

Diệp Tiềm cười: "Ta đương nhiên sẽ không nuốt lời."

A Ly ở trong lòng hán lẫn lộn một lát, lại nhớ tới cái gì nói: "Đại tướng quân, chờ ngươi dẫn ta đi săn thú, cũng mang theo Hú Nhi cùng đi."

Diệp Tiềm vỗ về tay A Ly ngừng lại, tán thưởng cười nói: "Tốt. Làm khó A Ly còn nhớ Hú Nhi ca ca."

Đợi hai người ăn đủ nói đủ, đã là đêm đen gió lớn, hơi lạnh khắp nơi, Diệp Tiềm ôm A Ly vào trong lòng mình, dưới ánh trăng quất ngựa đi phủ Triều Dương công chúa.

Đến phủ Triều Dương công chúa, ở cửa phủ giao A Ly cho thị vệ, hán liền quay đầu ngựa lại. A Ly đứng ở cửa, hai má đỏ bừng đã đông lạnh, hai cái mắt lóe ra nước mắt đông lạnh, hán nhìn đại tướng quân không hiểu sao nói: "Đại tướng quân vì sao đến cửa nhà ta lại không vào?"

Diệp Tiềm quay đầu trong gió lạnh, một tay nắm dây cương, cười mỉm nhìn A Ly nói: "Đợi viễn chinh trở về lại đến thăm ngươi." nói xong giục ngựa đi.

A Ly chịu đựng gió lạnh, đứng ở cửa, nhìn bóng lưng nam nhân rời đi, đứng hồi lâu, mãi đến lúc cách đó không xa truyền đến tiếng bước chân Triều Dương công chúa, hần mới chạy nhanh vào.

Mùa đông năm nay, nhất phẩm đại tướng quân Diệp Tiềm suất lĩnh hai mươi vạn đại quân viễn chinh Bắc Địch, thiên tử tự mình tiễn đưa, đội danh dự uy phong lẫm lẫm xếp đầy ngoài sông đào bảo vệ thành, khiến phần đông dân chúng vây xem, trong khoảng khắc, ngoài Đôn Dương Thành cơ hồ đều bị tiếng động lớn đánh thức.

Bích La phu nhân ngồi trong xe ngựa, xuyên qua tầng tầng tường thành nguy nga và đám người đông đúc, ánh mắt tập trung trên người nam tử cưỡi ngựa lớn cảm trường kiếm trong đám người kia. Nàng hơi hơi nheo con ngươi, trong lòng tự nói với mình: "Diệp Tiềm, ngươi hiện giờ cướp hết vinh quang thế gian, ngươi có biết tư vị từ trên cao ngã xuống sao?"

Ở trên một lầu cao khác, người trong hoàng thất đang ngồi, nhìn quân đội viễn chinh từ tường thành uốn lượn rời đi.

Diệp Trường Vân phát ra một tiếng thở dài, chuyển mắt nhìn mắt Triều Dương công chúa bên cạnh: "không nghĩ tới, năm đó Hoài Nhu quận chúa đưa kiếm tuế cho hần, đến nay hần vẫn dùng."

Triều Dương công chúa bên môi bật cười ra, không nhìn hoàng hậu một cái: "Dù thế nào, người ta luôn có một mảnh tình khác."

Hoàng hậu nghiêm cẩn đánh giá Triều Dương công chúa, nửa ngày đột nhiên nói: "Tiềm chi quá mức cố chấp, cho nên không nhìn rõ bản thân hần chân chính muốn gì."

Triều Dương công chúa cúi mắt cười khẽ, nàng có thể cảm giác được hương vị mưa gió đến, tức thời vẫn theo lời hỏi: "Lời này giảng thế nào?"

Hoàng hậu cau mày thờ dãi: "Hoài Nhu quận chúa một khối tình si, Tiềm tuy rằng trên mặt lãnh nhược băng sương, nhưng trong lòng làm sao có thể không cảm hoài? Nhưng hần từ lúc thiếu niên trong lòng chỉ có ngươi, những năm gần đây chỉ ngóng trông có thể trèo lên địa vị cao để cưới ngươi. Đây là một điểm chấp niệm ở đáy lòng hần, mấy năm nay chưa bao giờ thay đổi."

Triều Dương công chúa hừ lạnh một tiếng, nhú mày cười nói: "Trong thiên hạ, chúng sinh mờ mịt, có thể được một người như thế chấp niệm, cũng rất tốt."

Hoàng hậu tận tình khuyên nhủ: "Công chúa, ngươi nếu thực cảm niệm Tiềm một lòng say mê, phải nghĩ thay Tiềm vài phần."

Triều Dương công chúa ghé mắt chăm chú nhìn nàng: "Ta nghĩ, hần một lòng say mê, ta thành toàn hần, chẳng phải là hợp tâm ý hần nhất, đây mới là suy nghĩ vì hần."

Hoàng hậu nhú mày: "Công chúa, ngươi hai lần lập gia đình, sao không nghĩ tới Diệp Tiềm xuất sinh nhập tử?"

Triều Dương công chúa thu tay áo: "Khi đó Diệp Tiềm còn không đáng để ta nghĩ."

Hoàng hậu nhất thời không nói gì, độc ác trừng mắt nhìn nàng mắt một cái, nhú chặt mày: "Công chúa, ngươi --"

Triều Dương công chúa lại cười nói: "Hoàng hậu nương nương nếu không có việc khác, Triều Dương đi trước." nói xong vung tay áo muốn đi, thân hình tiêu sái.

Hoàng hậu gắt gao chau đầu mày lại, âm thanh lạnh lùng nói: "Ngươi cũng biết hôm qua Bích La phu nhân tiến cung gặp mẫu hậu, là đi cùng Thanh Hà Hầu phu nhân."

Triều Dương công chúa lạnh nhạt gạt đầu: "Biết."

Hoàng hậu nói: "Việc này không phải là nhỏ."

Triều Dương công chúa như hồn nhiên không hiểu: "Có gì kỳ quái, Bích La phu nhân này vốn cũng là cốt nhục hoàng thất, từ nhỏ thường theo tổ mẫu tiến cung, lại cực kì quen biết mẫu hậu, hiện giờ đến Đôn Dương, đương nhiên phải vào cung bái kiến."

Hoàng hậu biết vậy nên đau đầu, bất đắc dĩ ẩn tình tình xuống giải thích: "Ngươi thật không hiểu hoặc là giả vờ không biết, hiện giờ Bích La phu nhân và Thanh Hà Hầu cầu kết một đường, ai biết làm cái gì."

Triều Dương công chúa khẽ cười một tiếng: "Mấy ngày nữa, Bích La phu nhân phát thiệp mời, mở tiệc chiêu đãi quý thích danh viện trong Đôn Dương Thành đến thưởng mai, chúng ta cùng đi, đến lúc đó có thể tìm kết quả."

Hoàng hậu nghe lời này, biết vậy nên nhìn kỹ Triều Dương công chúa nói: "Khó được ngươi thế nhưng còn tìm hiểu tin tức bức này."

---

một ngày, Bích La phu nhân ở Mậu viên bên ngoài Đôn Dương Thành bày tiệc ngắm hoa, chiêu đãi hào môn quý nữ cùng với hoàng thân nữ quyến ở Đôn Dương đến thưởng mai. Mậu viên là cổ trạch tiền triều đã có, truyền thuyết là sủng phi Triệu quý phi tiền triều xây ở tư gia ngoài thành, bên trong

trồng cả trăm mẫu mai vàng, cũng góp nhặt núi đá tứ đại danh sơn, xây dựng đình đài lầu các phong cách khác nhau qua các đời. Sau này thay đổi triều đại, từng một lần hoang phế, mấy năm trước khu nhà này được ban cho Thành Hiên hầu trẻ tuổi, Thành Hiên hầu xưa nay yêu thích phong nhã, tức thời không tiếc tốn kém sửa sang vườn này, sau mấy năm, đã thành cảnh đẹp nhất ngoài Đôn Dương Thành.

Bích La phu nhân là tỷ tỷ Thành Hiên hầu, lúc này chủ nhân đi xa chưa về, vườn vười bày thịnh yến cũng là theo lý thường.

Lần này người dự tiệc rất đông, đều là hiền quý trong Đôn Dương Thành, trong đó đáng chú ý nhất đương nhiên là đương kim trưởng công chúa Triều Dương và hoàng hậu Diệp Trường Vân. Đội hai người đến, mọi người trong lòng âm thầm kinh ngạc, bất quá một đám phu nhân thiên kim đều từng trải việc đời, trên mặt cũng không ai thất thố.

Bích La phu nhân quần áo màu trắng, trang dung quý lệ, trong hoàng tộc quý thích cũng không chút kém, hơn nữa cử chỉ nàng hào sảng, mạnh mẽ vì gạo bạo vì tiền, khi thì sang sảng cười to cùng khuê trung bạn thân ngày xưa ôn chuyện, hoặc là nhiệt tình thoải mái nghênh đón quý nữ chưa từng gặp mặt, trong khoảng khắc, sáng rọi tứ phương, tất cả mọi người âm thầm kinh ngạc, nghĩ Bích La phu nhân vì tránh Đôn Dương, có thể không tiếng tăm gì nhiều năm, hiện giờ nàng một lần nữa quay về, Đôn Dương Thành lại thêm vài phần náo nhiệt.

Các quý nữ đầu tiên là phẩm trà, chỉ thấy một đám nam thị bạch y, dung mạo thanh tú, thân hình phiêu dật, vừa đến, nói đùa nhau mà đi, châm trà cho các quý nữ phu nhân. Tay cầm ấm trà bạch ngọc cũng người người trắng nõn như ngọc, so sánh với bàn tay các quý nữ phu nhân ở đây, dĩ nhiên là không kém mấy may, không khỏi càng giật mình, nghĩ đã sớm nghe đồn Bích La phu nhân thường nuôi dưỡng nam sủng, môn hạ ba ngàn, người người xuất chúng, hiện giờ xem ra, thật sự là danh bất hư truyền.

Bích La phu nhân mỉm cười ánh mắt đảo qua mọi người, vừa lòng thấy mọi người phản ứng. Cuối cùng, ánh mắt của nàng dừng ở trên người Triều Dương công chúa, Triều Dương công chúa bên môi ôm lấy một chút ý cười nhàn nhạt, nhưng con người không có chút độ ấm nào, thờ ơ lạnh nhạt xem một hồi tuồng náo nhiệt.

Nàng chớp chớp mắt, lấy môi ngữ ý bảo: "Hôm nay trò hay còn ở phía sau."

Triều Dương công chúa lại ngoảnh mặt làm ngơ, về mặt chút chưa biến.

Bích La phu nhân hừ nở nụ cười, quay đầu nhìn phía hoàng hậu Diệp Trường Vân, chỉ thấy Diệp Trường Vân đang cùng vài vị hầu phu nhân nói chuyện, về mặt đoan trang tường hòa, chợt nhìn qua thực sự là khí phái đứng đầu lục cung.

Nàng trong ý cười tràn ra một chút thờ dãi, ngày xưa cúi đầu làm nữ nô, hiện giờ công khai ngồi ở ghế trên, cũng thật sự là âm kém dương sai, duyên phận cho phép. Bất quá, trời cao công bằng, ngại vàng chói mắt, cũng có một hai cái lỗ thủng.

Các vị phu nhân quý nữ phẩm trà thơm xông, cùng chúng nam thị đứng dậy đi hậu viên xem mai vàng. Mọi người đến nơi, đã thấy chỗ mai vàng là một loạt tiêu phòng, tiêu phòng một mặt đặt bình phong sơn thủy từng tấm kéo dài. Lúc này cũng không thấy hoa mai, chỉ có thể ngửi từng trận hương mai xông vào mũi, mọi người trên mặt lộ ra nghi hoặc, không hiểu hoa mai ở nơi nào.

Các vị phu nhân khuê nữ ngồi vào chỗ của mình, nam thị liền tiến lên dời bình phong, mở ra ô cửa, phảng phất bỗng chốc trước mắt rộng mở trong sáng. Hóa ra một mặt tiêu phòng có cửa sổ bằng gỗ lớn hình hoa mai, ngoài cửa sổ đó là mấy trăm dặm mai vàng nở rộ, bên trong có nam tử mặc trang phục huyền sắc, tay cầm kéo lớn, cắt mai.

Mọi người không khỏi kinh thán tiêu phòng này kì diệu, có thể ở trời đông giá rét này không bị rét lạnh, có năng lực xem trăm dặm mai vàng quanh đây. Bích La phu nhân thấy mọi người tán thưởng không thôi, khẽ cười nói "Đây đều là chủ ý của Thành Hiên, cũng chỉ có hắn không làm việc đáng hoàng, mới vất óc tìm biện pháp bực này."

Ở đây, người biết Thành Hiên hầu không khỏi che miệng cười: "Thành Hiên hầu thiếu niên anh tài, nghe nói là người cực kỳ phong nhã, đáng tiếc vài năm nay luôn luôn đi xa ở ngoài, ta chưa từng thấy phong tư."

Trong đó cũng có người quá trẻ không biết Thành Hiên hầu, ào ào hỏi, vì thế mọi người bắt đầu nói về vị Tiểu Hầu Gia này, trong khoảng khắc nói nói cười cười náo nhiệt.

Diệp Trường Vân trong lòng không khỏi kinh ngạc, nàng hiện giờ là hoàng hậu, thế nhưng chưa từng nghe trong Đôn Dương Thành còn có nhân vật bậc này, tức thời cười nhợt nhạt, nghe mọi người nói. Triều Dương công chúa cũng ở bên cạnh hồ hững xem mai, mọi người nói, đều không vào trong tai.

Mọi người ở đây đang nói giỡn, Diệp Trường Vân ánh mắt lơ đãng đảo qua gốc cây mai vàng, thấy bên cây có một người, đang cầm kéo sắt cúi đầu sửa mai.

Thân ảnh kia, giống như đã từng biết.

Máu cả người nàng bỗng bị đông cứng, đứng đờ ở đó không nói nên lời. Ngay cả ý cười nhợt nhạt nhất quan bên môi cũng như bị hàn lưu thảng chập đông cứng lại.

Bên cạnh thị nữ phát hiện nàng khác thường, lấy tay nhẹ nhàng chạm góc áo nàng, nhẹ giọng gọi: "Hoàng hậu?"

Môi Diệp Trường Vân đã trắng bệch, nàng run rẩy, muốn nói nhưng nói không nên lời, dùng ánh mắt khiếp sợ chuyển về phía Bích La phu nhân.

Bích La phu nhân mượt mà như ngọc, lúc này thấy Diệp Trường Vân nhìn nàng, nhướn môi cười, cười đến sáng ngời phóng đảng, rất động lòng người,

nhưng Diệp Trường Vân lại cảm thấy nàng là la sát, ác quỷ lấy mạng, làm cho sau lưng người ta phiếm lạnh, môi răng lập cập.

Triều Dương công chúa lúc này cũng phát hiện Diệp Trường Vân khác thường, nàng tìm tòi nghiên cứu nhìn trong phiến mai vàng, đã thấy thân ảnh nam tử huyền sắc dần dần đi xa, có chút mơ hồ.

Cho dù nhìn không chân thiết, nhưng nàng cũng minh bạch, thân ảnh kia thực quá mức quen thuộc.

Bởi vì lúc nàng mười ba mười bốn tuổi, thân ảnh này từng tràn đầy tim nàng.

Triều Dương công chúa đi qua, tay bắt được tay hoàng hậu Diệp Trường Vân, vào tay chỉ cảm thấy lạnh như băng, ẩm ướt hơi run run.

Nàng mở miệng, lấy thanh âm thì thầm nói: "Việc này điểm đáng ngờ rất nhiều, từ từ tra."

Triều Dương công chúa tới, Diệp Trường Vân cảm thấy vài phần an ủi, trong sóng biển bắt được một tấm ván gỗ, thân hình nàng ngừng run, hít sâu mấy hơi thở, gật đầu nói: "Ta không sao."

Bên cạnh mọi người cũng nhìn ra nàng khác thường, đều không khỏi nhìn về bên này, Diệp Trường Vân khẽ cười nói: "Tuy rằng trong tiêu phòng ẩm áp, nhưng mở cửa sổ ra, bản cung thể nhưng có vài phần không khoẻ."

Mọi người đều gật đầu phụ họa: "Hoàng hậu nương nương thân kiều thể quý, chịu không được phong hàn cũng đúng, còn nữa nơi này đến cùng có chút lạnh."

Bích La phu nhân gật đầu cười: "Thời gian cũng không sớm, không bằng chúng ta đi dùng bữa."

Bạn đang đọc truyện *Diện Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Bắt gian

Rời Mậu viên trở lại phủ, Triều Dương công chúa lập tức cúi đầu ngưng mi, như có đăm chiêu, Cẩm Tú và Minh Nhi hai mặt nhìn nhau, rốt cục vẫn là Minh Nhi mở miệng nói: "Nếu mà, nếu mà người nọ thực là Tiêu thị vệ --" nàng thở dài: "Nếu thật sự là Tiêu thị vệ, Bích La phu nhân kia quả nhiên là hướng về Diệp Trường Vân, trách không được ở trong tiệc nàng bắt an như thế."

Nhưng vào lúc này, Triều Dương công chúa đột nhiên đứng lên, vẻ mặt hơi trắng, lắc đầu nói: "không, đó không phải Tiêu thị vệ."

Cẩm Tú kinh ngạc: "Công chúa sao có thể kết luận không phải?"

Triều Dương công chúa nhún mày lắc đầu: "Bóng lưng kia quả thật rất giống Tiêu Đồng, nhưng nhất định không phải."

Con người nàng lóe lên kiên định, lắc đầu nói từng chữ: "Nhất định không phải."

"Lấy Tiêu Đồng làm người, hẳn tuyệt đối sẽ không làm như vậy."

Hai thị nữ nghe xong, mở to hai mắt, Cẩm Tú ngẫm lại cũng đứng, gật đầu nói: "Tuy rằng Tiêu thị vệ bỏ đi cũng làm cho người ta bất mãn, nhưng ngẫm lại cũng phải, ta không tin hẳn sẽ để mình trở thành lợi thế của Bích La phu nhân."

Triều Dương công chúa đứng lên, nhìn ngoài cửa sổ một lát, bỗng nhiên trầm giọng ra lệnh: "Cẩm Tú, người nhanh chóng tiến cung cầu kiến hoàng hậu."

Cẩm Tú sững sốt, vội đáp: "Vâng."

Triều Dương công chúa quay đầu, đạm thanh phân phó: "Nhất định phải mau chóng gặp nàng, tự mình nói chân tướng cho nàng."

Cẩm Tú tuân mệnh, vội vàng xoay người, đi vào trong cung.

Lúc này chỉ còn Minh Nhi ở bên hầu hạ, cũng không hiểu, chu miệng nói: "Công chúa, vì sao phải nói cho nàng ấy?"

Diệp Trường Vân ngày xưa bất quá là thị nữ nhỏ nhỏ dưới Minh Nhi thôi, trước kia xem ra cũng ôn nhu hoà thuận, nhưng hiện giờ bay lên đầu cành làm phượng hoàng, cũng không từng nhìn lại nàng, Minh Nhi thật không vui.

Triều Dương công chúa khẽ thở dài: "Chỉ sợ nàng làm ra việc ngốc gì, làm phiền đến đại tướng quân."

Minh Nhi ngẫm lại cũng phải, nhưng chung quy khó chịu: "Ta xem nàng ấy hiển nhiên cực kỳ bất mãn chuyện đại tướng quân theo đuổi công chúa, thông gia này có thành không còn chưa biết."

Triều Dương công chúa nhíu mày: "Nhưng tính sao, nàng ấy vẫn là tỷ tỷ của đại tướng quân."

Minh Nhi nhún vai, nói không nên lời. Hiện giờ chủ nhân mình cùng đại tướng quân đúng là tình đầu ý hợp, hẳn là yêu ai yêu cả đường đi. Huống hồ Diệp Trường Văn này quả thật liên can với đại tướng quân, cùng vinh cùng nhục.

Chủ tớ hai người dễ tâm tư, lẳng lặng chờ, không biết đợi bao lâu, chờ đến nền cháy thành tro, ánh trăng về tây, nhưng Cẩm Tú vẫn không thấy tung tích.

Triều Dương công chúa hơi hơi nheo con ngươi, trầm giọng nói: "Chuẩn bị xe, ta muốn đi gặp Bích La phu nhân."

Minh Nhi nghe xong cả kinh: "Đã trễ thế này, ta xem Bích La phu nhân rõ ràng không có hảo ý, công chúa sao lúc này lại đến gặp nàng?"

Triều Dương công chúa nhìn mị, lại phân phó: "Chọn lựa thị vệ tinh tráng trong phủ có khả năng đi theo, đề phòng vạn nhất, cũng dễ ứng biến."

Minh Nhi thấy công chúa thần thái lạnh lùng, nghĩ đêm nay biến hóa rất nhiều, hốt nhớ lại khi còn bé ở trong cung trải qua đủ loại biến đổi lớn, không khỏi lạnh cả người, biết ở Đôn Dương Thành đi sai một bước là tử địa, tuy rằng hiện giờ công chúa cũng không cần lo lắng nhiều, nhưng vẫn sợ hãi, vội gật đầu nói: "Vâng."

Triều Dương công chúa vừa mới lên xe ngựa định rời phủ công chúa, bên kia gặp Cẩm Tú vội vàng tới. Sắc mặt nàng trắng bệch, thở hổn hển, vội vàng tiến đến trước mặt Triều Dương công chúa nói: "Công chúa, ta ở ngoài điện Tê Hà chờ đã lâu, cũng không thấy hoàng hậu triệu kiến, ta chỉ cho rằng nàng có khó xử, sau này trong lúc vô ý biết, hôm nay lúc chàng vạng thể nhưng nàng đã rời đi." Nàng hơi dừng lại, rồi tiếp tục nói: "Thị vệ của Bích La phu nhân đến truyền tin tức, nói là Bích La phu nhân đêm nay rời phủ đệ, đến một chỗ gọi là Hạnh Hoa lâu quán."

Triều Dương công chúa nghe vậy biến sắc, chau mày, lạnh giọng trách cứ: "Xuân phụ, sao có thể lỗ mãng như thế!" nói xong vội lệnh xa phu thúc ngựa phi nước đại, đuổi tới Hạnh Hoa lâu kia.

Lúc này ánh trăng đã tàn, trên đường cơ hồ không có người đi, Triều Dương công chúa một xe ngựa được thị vệ đi theo, chạy như điên, vội vã trên đường. Bất quá một lát nghe mã phu lời mạnh dạn cương, dồn dập kêu "Hu", xe ngựa ngừng lại.

Xốc mạnh cửa sổ xe nhìn bên ngoài, Hạnh Hoa lâu còn ánh đèn, lại yên tĩnh không tiếng động, xem ra thật quỷ dị.

Triều Dương công chúa nhắc váy xuống xe, dẫn các thị vệ vào Hạnh Hoa lâu, nhưng bên trong đột nhiên xuất hiện mấy người cầm kiếm, người người mặt mày sâm nghiêm, chặn đường đi.

Triều Dương công chúa mị mầu, xem qua, biết bọn họ là gia nô Bích La phu nhân bí mật nuôi dưỡng, tức thời mặt mày hơi trầm xuống, lạnh giọng mắng: "Tránh ra!"

Nàng mặc dù nữ lưu, nhưng trong hoàng thất là kim chi ngọc diệp, giờ tay nhắc chân gian đều cao quý, lúc này lạnh giọng mắng, không giận mà uy, lãnh diễm vô cùng, khiến cho đám gia nô này sững sốt, do dự muốn tránh ra hay không.

Các thị vệ bên người Triều Dương công chúa thấy vậy, cầm kiếm muốn tiến lên, trong khoảng khắc song phương đao kiếm ra khỏi vỏ, đánh nhau.

Lúc này, chợt nghe một tiếng cười phóng đảng, mọi người ngừng đầu, thấy trước hoa đèn lập lòe, một nữ tử hồng y dựa vào lan can đáng vẻ mạn diệp, cúi đầu cười to, nữ tử này xinh đẹp như hoa, cười lộ lên cũng vẫn diễm mị, trong sáng như hỏa, chọc mọi người ghé mắt nhìn.

Nữ tử hồng y đúng là Bích La phu nhân, nàng cúi đầu cười nhìn Triều Dương công chúa: "Ngươi tới thật kịp thời, nơi này vừa vặn có trò hay vừa ra, ngươi có thể xem trước." nói xong lệnh cho gia nô: "Mắt chó không biết Thái Sơn, biết đây là ai sao, đường đường trưởng công chúa Đại Viêm triều ta, còn không mời vào."

Các gia nô thấy vậy, cuống quýt tránh ra, thỉnh Triều Dương công chúa đi vào.

Vừa đến trong sảnh, đã thấy Bích La phu nhân đi xuống, lên phía trước, tự dất Triều Dương công chúa, thân thiết nói: "Đi, ta đưa ngươi đi, xem một hồi trò hay."

Thanh âm này vừa ra, bỗng nghe bên ngoài có tiếng vó ngựa chạy gấp gấp từ xa tới, rất nhanh đến ngoài lâu, người cười ngựa khá đông, nghe qua ít nhất hơn trăm, tiếp theo nghe thấy một giọng nam ồ ồ vang dội: "Tránh ra, ai dám chặn đường!"

Bích La phu nhân che miệng cười khê: "Đây là viện binh của hoàng hậu nương nương đến, vừa vặn, người xem kịch vui lại thêm một ít."

Triều Dương công chúa nhíu mày, đạm thanh hỏi: "Không biết đêm nay người xem còn có ai?"

Bích La phu nhân nghe thấy, buông tay nắm Triều Dương công chúa ra, đếm trên đầu ngón tay mấy lần: "Trong Đôn Dương vài hầu phu nhân có tiếng tăm, có Thanh Hà phu nhân, Thường Châu Vương phi cũng đến, còn có Thuận Nghĩa công chúa, cũng hẳn là rất nhanh sẽ đến."

Triều Dương công chúa nghe vậy, tế mầu liếc Bích La phu nhân một cái: "Đêm nay người đến rất đầy đủ."

Bích La phu nhân cười nói: "Còn có vài hầu phu nhân khác, cũng đều sẽ tới."

Triều Dương công chúa mâu quang lưu chuyển: "đi, người trước đưa bản cung đến nhìn một cái, diễn cái gì hay, thế nhưng ồn ào như thế."

Bích La phu nhân che miệng cười nói: "Chúng ta xưa nay thân thiết, đương nhiên muốn để người nhìn trước mới tốt, nhưng mà có một chút --" nàng liếc nhìn Triều Dương công chúa, nói: "Ta hiện vẫn nhớ được ngày xưa người có mối tình thâm thiết với một nam tử, nếu thấy người ta đang mất hồn trong la trướng, người cũng không nên khổ sở."

Triều Dương công chúa hừ nhẹ một tiếng: "Cái gì mối tình thâm thiết, người nhanh đi ta coi một chút, đến lúc đó ta cũng học theo, ngày khác cũng dễ dạy đại tướng quân."

Bích La phu nhân thấy nàng nhắc tới Diệp Tiềm, trong mắt nhất thời có vài phần lãnh ám, tức thời bên môi bứt lên một chút điểm cười, dẫn Triều Dương công chúa chậm rãi đến hậu viên, lại để bọn thị vệ à thị nữ lưu lại chỗ này: "Nếu mang nhiều người, lại quấy nhiễu phong nhã."

Triều Dương công chúa biết tâm tư của nàng, khẽ cười một tiếng, cũng đồng ý để lại đem bọn thị vệ thị nữ. Cẩm Tú đương nhiên lo lắng nhìn Triều Dương công chúa, cố ý muốn đi theo, lại bị Triều Dương công chúa lệnh cho nàng trông ở chỗ này, không thể trái lời.

Lập tức hai nữ tử vòng qua hành lang gấp khúc, xuyên qua hoa tàn, đi đến hậu viên, thấy nơi này có một chỗ lầu các trên nước, hai nữ tử đi lên trên lầu.

Bích La phu nhân ngón tay ngọc thon thon chỉ bên kia, cười nói: "Người xem."

Triều Dương công chúa theo hướng nàng chỉ nhìn qua, đã thấy trướng mạn tung bay, trong trướng mạn, mơ hồ có thể thấy một đôi nam nữ, đều thân mình xích lỏng, nàng kia tóc dài uốn lượn, ngửa mặt nhắm mắt nằm ở trên ngực nam tử, gò má như rặng mây đỏ, hiển nhiên đứng là Diệp Trường Vân.

Mà nam tử bên cạnh, theo khuôn mặt, đúng là Tiêu Đồng.

Bích La phu nhân che miệng cười khê, nhìn Triều Dương công chúa bên cạnh nói: "Công chúa, người xem diễn, có cảm tưởng gì?"

Triều Dương công chúa cười hừ một tiếng: "Vậy ta nên có cảm tưởng gì?"

Bích La phu nhân lắc đầu thờ dãi: "một người là nam nhân ngày xưa người âu yếm, một người là đại cô tỷ tương lai, hoàng đế muội hiện giờ, chẳng lẽ người vẫn cảm thấy như vậy là tốt lắm?"

Nàng mâu quang lưu chuyển, cười nói: "Bất quá trong cung vẫn thích phong lưu, không nói tiền triều, ngay cả bản triều, qua lại lẫn nhau chỗ nào cũng có, đây cũng không coi là gì, nhiều lắm để cho vài phu nhân công chúa đến nhìn, mở mang tầm mắt thôi."

Triều Dương công chúa lắc đầu cười nói: "Ta đang suy nghĩ, đến cùng là từ khi nào thì người bắt đầu tính kế ta? Thế nhưng có thể tìm người giống Tiêu Đồng như thế, nghĩ đến hắn đã sớm ở trên người hắn hạ công phu gì."

Bích La phu nhân nghe vậy sắc mặt khê biến, nhìn kỹ Triều Dương công chúa một phen, vẫn nở nụ cười: "Ta tự nhận không có gì sơ sót, có thể lừa dối, sao lại làm cho người nhìn thấu đây?"

Triều Dương công chúa cười khê: "Nguyên nhân không phải hắn."

Nàng quay đầu liếc mắt nhìn Bích La phu nhân, lạnh nhạt nói: "Là người xem thường nam nhân kia mà thôi."

Tiêu Đồng là một nam nhân, là một nam nhân nàng từng yêu nhất. Dù nam nhân từng khiến nàng thất vọng thương tâm đến tuyệt vọng, nhưng nàng vẫn hiểu rõ, đây là một nam nhân tuyệt đối sẽ không câu kết cùng Bích La phu nhân, lại càng sẽ không vào giờ khắc này xuất hiện ở trước mặt nữ nhân đã từng cùng hắn từng có một đêm nhân duyên sương sớm giờ lại ở ngôi cao hoàng hậu.

Có lẽ hắn sẽ không vì một đêm phong lưu mà phụ trách cả đời một nữ nhân hắn không yêu, nhưng nhất định cũng sẽ không phá nát vinh quang người đó thật vất vả mới có được.

Cho nên nam nhân này dù rất giống, giống đến cả nàng và tất cả mọi người nhận sai, nhưng nhất định không phải.

Bạn đang đọc truyện *Diện Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Chuông tang

Triều Dương công chúa quay đầu nhìn Bích La phu nhân, lạnh nhạt nói: "Chính là người xem thường nam nhân kia mà thôi." Mâu quang lạnh nhạt và khinh thường, khiến Bích La phu nhân cảm thấy một chút đau đớn.

Bích La phu nhân không nói nữa, nàng chớp chớp mắt, nhìn chằm chằm Triều Dương công chúa, thật lâu sau, rốt cục nói: "thì sao, trước mắt trò hay này là trốn không thoát, thế nhân cũng sẽ không quản đây là Tiêu Đồng thật hay giả, chỉ biết, hoàng hậu nương nương khó quên tình cũ, đêm gặp tình lang."

Triều Dương công chúa nhíu mày nhìn đôi nam nữ trong cấm trường kia: "Ngươi đến cùng làm cái gì với nàng ấy?"

Bích La phu nhân ánh mắt chuyển hướng sang Diệp Trường Vân và "Tiêu Đồng", cười hừ một tiếng nói: "Ta thấy nàng ấy thật sợ, sợ ta vạch trần chuyện trước kia, thế nên tìm người đến định ám sát Tiêu Đồng."

Triều Dương công chúa mặt mày bất động, đạm thanh nói: "Ngươi ôm cây đợi thỏ, nàng vừa tới, đương nhiên rơi vào bẫy của ngươi."

Bích La phu nhân kéo tay áo, che miệng cười: "Còn không phải sao, kỳ thực nếu không phải nàng ấy nhẫn tâm như thế, muốn giết người bên gối ngày xưa, bây giờ cũng không đến mức bị người ta coi sạch đặt ở đó."

Triều Dương công chúa nhẹ giọng thờ dãi: "Chuyện này nếu thực lan truyền ra ngoài, là đánh mất mặt mũi hoàng gia."

Bích La phu nhân cảm thấy không có lý do lo lắng, nàng nhìn Triều Dương công chúa: "Ta thấy ngươi lo lắng không phải quang mặt hoàng gia, mà lo lắng quang mặt Diệp Tiềm đi."

Nàng cắn chặt răng, trào phúng cười nói: "Nếu thiên tử vì thế giận dữ, sợ là đến Diệp đại tướng quân cũng bị liên lụy, đến lúc đó, hôn sự ngươi và hân cũng thành bọt nước, vậy mới nào nhiệt đó."

Triều Dương công chúa hừ nhẹ một tiếng, mỉa mai nói: "Nếu chuyện này thực lan truyền ra ngoài, đến lúc đó Bích La phu nhân ngươi sợ là cũng bị liên lụy. Theo tính tình Hoàng thượng hiện giờ, sợ là nhenhát cũng đuổi ngươi ra khỏi Đôn Dương, từ nay về sau không được bước vào một bước."

Bích La phu nhân chẳng để ý, nhướn mày nói: "Ngươi cũng quá coi thường hoàng đệ này. Ta xem hôm nay thiên tử giận dữ, là phải đổ máu, ta Bích La nho nhỏ, dù Hoàng thượng còn nhớ một chút tình cảm với Thành Hiền, nhiều lắm là giữ toàn thân thôi. Nhưng đã sao, lấy tiện mệnh này đổi với hoàng hậu nương nương, thế cũng đủ rồi."

Triều Dương công chúa thờ nhẹ một hơi, tiếc hận nói: "Ngươi không sợ chết, nhưng bản cung vẫn nhớ tình cảm chúng ta từ nhỏ, sao có thể nhẫn tâm để cho ngươi chết được, cho nên ta đã nghĩ thay ngươi một biện pháp tốt hơn."

Bích La phu nhân nhíu mày: "Ngươi đang nói gì?"

Triều Dương công chúa quay đầu, đánh giá nàng: "Ngươi nhất định đã quên, đêm đó ngươi dụ Diệp Tiềm, là ai điều chế ra cục ngưng cho ngươi, là ai tự tay phóng cục ngưng lên Diệp Tiềm?"

Bích La phu nhân nhíu mày, vẫn không hiểu nhìn chằm chằm Triều Dương công chúa: "Là tiểu thị nữ Minh Nhi của ngươi."

Triều Dương công chúa gật đầu cười: "Ta đã dám lưu lại thị vệ thị nữ một mình tới gặp ngươi, đương nhiên đã nghĩ biện pháp đối phó ngươi." Nàng nở nụ cười: "Hắn phải là đã tính đường trước."

Bích La phu nhân nhíu chặt mày: "Ngươi, ngươi..."

Triều Dương công chúa tiến lên, cổ tay trắng nõn khẽ động, nắm tay Bích La phu nhân nói: "trên người ngươi mùi quá nồng, thế nên không ngửi thấy mùi mê hương. Bất quá ta thấy ngươi mặt nhợt, vẫn nên ngủ một giấc đi."

Bích La phu nhân kinh hãi, định mở miệng hô: "Người tới --" nhưng chưa nói ra, đã cảm thấy thiên hôn chuyển, cơ hồ ngã xuống đất, nàng lão đảo chóng đồ, giọng cảm hận: "Vừa rồi ngươi nói chuyện với ta, căn bản chính là đang chờ thời gian."

Triều Dương công chúa té mầu nhìn xuống nàng, đạm thanh nói: "Ngươi chỉ một lòng muốn nàng ấy xấu mặt, cố ý đem đám người tạp dịch đuổi đi, hiện tại ngược lại không có ai giúp ngươi." nói đến đây, nàng nhắc váy, nâng chân lên, giày thêu nhẹ nhàng đá ra một cước, cũng vừa đúng đá ngã Bích La phu nhân ngã xuống đất.

Làm xong, nàng lấy ấm trà lạnh bên cạnh, đi đến trước cấm trường, kéo ra, hất trà lên đầu và mặt Diệp Trường Vân.

Bên này Bích La phu nhân cả người hư nhược ngã xuống, trong cổ họng giống như nhét bông vải khó có thể ra tiếng. Diệp Trường Vân cũng giãy dụa dần dần tỉnh lại, nàng mở hai mắt mê mang, đầu tiên nhìn thấy Triều Dương công chúa mặt lạnh nhìn nàng, liền phát hoảng.

Giật mình phảng phất như trở lại thời thiếu nữ, nàng vẫn là nô ti thấp kém, giật mình, đang vội vàng muốn quỳ xuống, nhưng lúc khó khăn cử động thân mình, nàng thấy cả người xích lõa, nằm bên cạnh một nam nhân.

Nàng trừng mắt nhìn hết thấy, trí nhớ phục hồi, nhìn nam tử trần tui trước mắt này, nước mắt cơ hồ rơi xuống. Nàng lung tung nhắc áo khoác bên cạnh phủ thêm, cắn chặt răng, hung hăng đánh nam nhân kia, đánh một phen vẫn không hết hận, cảm thấy cái tán loạn bên cạnh, đắm vào yết hầu nam tử này.

Triều Dương công chúa thờ ơ lạnh nhạt, kịp nhắc nói: "Giữ cho hắn cái mạng."

Diệp Trường Vân tức hận đan xen, rung rung trừng Triều Dương công chúa nói: "Ngươi ở trong này làm gì? Hay là ngươi cùng nàng tính kế ta như thế!"

Triều Dương công chúa đạm thanh nói: "Ngươi nếu trong lòng có giận, thích giết ai thì giết, nhưng hiện tại thời gian khẩn cấp, vài hủ phu nhân và Thuận Nghĩa công chúa lập tức sẽ đến, ngươi vẫn nhanh mặc xong quần áo thì hơn."

Diệp Trường Vân hoảng hốt ra một thân mồ hôi lạnh, nhìn Bích La phu nhân ngã bên cạnh, trong lòng hoảng hốt hiểu ra, vội vàng lung tung mặc đồ.

Triều Dương công chúa ra lệnh: "Người kéo nàng lên giường, miễn cho người khác nhìn rồi nghỉ ngơi."

Diệp Trường Vân do dự, vẫn nhanh túm lấy Bích La phu nhân lúc này đã hôn mê, nhưng Bích La phu nhân nở nang đầy đặn, một nữ tử như nàng kéo thật sự vất vả, nhịn không được ngẩng đầu nhìn Triều Dương công chúa, thấy nàng thế nhưng không có ý tứ tới hỗ trợ, tức thời chỉ cắn chặt răng, dùng khí lực cả người, chuyển nàng ta lên giường, cùng với Tiêu Đồng trấn trụ kia.

Nàng oán hận nhìn hai người trên giường, rung rung cắn răng nói: "Nam nhân này là thân mật cũ của người, người đương nhiên luyện tiết, có thể một ngày nào đó, một ngày nào đó, ta muốn tiền hán -- "

Triều Dương công chúa khẽ hừ một tiếng.

Lúc này, Thanh Hà phu nhân cùng Thường Châu Vương phi, và Thuận Nghĩa công chúa, đang được thị nữ đi cùng, hướng tới nơi này. Trong ba người, trừ Thuận Nghĩa công chúa mặt không yên, hai người khác đều mang ý cười, bộ dáng ung dung tự đắc.

Lúc họ đi đến hậu viên, thấy hậu viên đèn đuốc sáng trưng, hoàng hậu nương nương cùng trưởng công chúa Triều Dương công chúa ở trong này đánh cờ, không khỏi kinh ngạc. Trong đó Thuận Nghĩa công chúa càng không hiểu: "Tỷ tỷ, sao tỷ cũng ở trong này?"

Triều Dương công chúa nhắc một khách quân cờ khẽ cười nói: "Là Bích La phu nhân mờ ta và hoàng hậu nương nương, nói là muốn xem diễn, nhưng nàng dẫn dắt hai người chúng ta đến nơi đây rồi không thấy tung tích, chúng ta cảm thấy nhàm chán, liền ở trong này chơi cờ."

Diệp Trường Vân cũng cười ôn nhu ấm áp: "Muội muội sao cũng tới rồi? Đêm nay thật náo nhiệt."

Bên cạnh Thanh Hà Hâu phu nhân cúi đầu nhìn hai nữ nhân, thấy Diệp Trường Vân đầu ngón tay lạnh lẽo phát run, không khỏi cười lạnh nói: "Trời lạnh như vậy, hoàng hậu nương nương và công chúa thế nhưng còn có nhã hứng."

Triều Dương công chúa nâng té mâu, nhàn nhạt liếc Thanh Hà Hâu phu nhân một cái: "Phu nhân cũng có nhã hứng, thế nhưng đêm hôm thăm bạn thân."

Thường Châu Vương phi thấy vậy, vội cười nói: "Bích La phu nhân gọi chúng ta đến, nàng lại trốn đi, cũng không biết đi nơi nào."

Bên cạnh thị nữ cũng không biết nguyên nhân, chỉ nhớ phu nhân phân phó, tức thời đáp: "Phu nhân nói, nếu các vị phu nhân đã đến, liền dẫn các vị đi lâu các trên đảo."

Thường Châu Vương phi nghe xong nhân tiện nói: "không bằng chúng ta cùng đi lên lầu, vừa tới tìm Bích La phu nhân, vừa tránh rét."

Nàng vừa nói ra, mọi người ở đây phản ứng khác nhau, Thuận Nghĩa công chúa nhú mày, Thanh Hà phu nhân trong mắt lộ ra nghi hoặc, chỉ Triều Dương công chúa và hoàng hậu Diệp Trường Vân nhìn nhau nói: "Cũng tốt, chúng ta cùng lên lầu đi."

Đoàn người đi lên lầu, Thuận Nghĩa công chúa đi phía trước, nàng bước lên bậc thang, vừa nhìn thấy tình cảnh trong màn, tức thời sắc mặt trắng bệch một mảnh, cứng đờ ở đó.

Thường Châu Vương phi thấy, kinh hô một tiếng, nhịn không được lui về sau một bước, nhú mày khiển trách nói: "Bích La phu nhân cũng quá hồ nháo, đây là đùa giỡn chúng ta sao?"

Thanh Hà phu nhân, mắt lạnh xem xét hoàng hậu và Triều Dương công chúa, hừ cười một tiếng, xoay người đi thẳng.

Triều Dương công chúa cũng phát hiện Thuận Nghĩa công chúa khác thường, tiến lên đỡ nàng, lại phát hiện tay nàng lạnh như băng.

Thuận Nghĩa công chúa run run dựa vào Triều Dương công chúa, ai oán nói: "Hoàng tỷ, chúng ta đi thôi."

Triều Dương công chúa đỡ nàng cùng rời đi, đến ngoài lầu, đã thấy thị vệ đang ở bên ngoài, mà trong triều tả tướng quân mới nhận thức đã dẫn thuộc cấp vây quanh tiểu lâu chật như nêm cối, nhìn thấy Triều Dương công chúa và hoàng hậu cùng nhau đi ra, bước lên phía trước thỉnh an tạ tội. Hoàng hậu Diệp Trường Vân và hai vị công chúa ngồi chung một chiếc xe ngựa, đợi lên xe ngựa rồi, Diệp Trường Vân chỉ cúi đầu ngăn người, còn Thuận Nghĩa công chúa cũng ánh mắt trốn tránh, chỉ nhìn ra ngoài xe ngựa. Triều Dương công chúa thấy Thuận Nghĩa công chúa như thế, trong lòng không khỏi nghi hoặc, nhưng lúc này thời buổi rối loạn, cũng không hỏi.

Xe ngựa đi trên đường, vừa đúng lúc này trong cung phái liễn xa tới đón hoàng hậu Diệp Trường Vân, Triều Dương công chúa đang định rời đi, nhưng đột nhiên trong cung truyền ra vài tiếng chuông, tiếng chuông tang này trong đêm lạnh như băng phá lệ thấm nhấm. Trong liễn xa mấy phu nhân đều cả kinh, ngay cả ngăn người cũng không kịp, ào ào ngưng thần nghe tiếng chuông kia.

Từng tiếng chuông hạ xuống, một tiếng lại một tiếng, vang đến cuối cùng, nghe được lòng mấy nữ tử trong xe ngựa càng rơi xuống, rơi đến vỡ nứt trong rét lạnh.

Trong cung chuông tang, nếu vang bảy tiếng, đó là hoàng thân vương hầu, nếu vang chín lần, đó là thiên tử băng hà.

Đến cuối cùng, tiếng chuông vang tám lần, Diệp Trường Vân hai tay cơ hồ đã nắm chặt quần áo đến ra mồ hôi lạnh.

Cũng may, tiếng chuông thứ tám xong, rốt cục không vang nữa.

Nàng hư nhược nhắm mắt lại, âm thầm phun ra một hơi thở sống sót sau tai nạn.

Nhưng Triệu Dương công chúa bên cạnh lại ngây ngẩn cả người, nàng không dám tin chuyện đó.

Nửa ngày sau, nàng cắn môi, phát ra tiếng khóc nức nở đè nén.

"Mẫu hậu --" chuông tang vang tám tiếng, hiện giờ có thể hưởng vinh dự này cũng chỉ có đương kim thái hậu.

Bạn đang đọc truyện *Diện Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85: Ban chết

Ở đây ba người nghe tiếng chuông, biết thái hậu hoảng thệ, tức thời cũng bất chấp gì khác, hoàng hậu Diệp Trường Vân vội vàng hồi cung, Triệu Dương công chúa cuống quýt chạy tới Trường thọ cung, Thuận Nghĩa công chúa bên cạnh cùng đi.

Lúc này tuy đêm đã khuya, nhưng trong cung mọi người đều không chợp mắt, đèn lồng đỏ đều đã dùng vải trắng che lại, nơi nơi không thấy còn màu sắc rực rỡ, đầy trời là màu trắng ở trong bóng đêm thâm trầm vô cùng kinh tâm.

Triệu Dương công chúa đuổi tới trước sạp thái hậu, đã thấy thái hậu khuôn mặt an tường, đáng vẻ chinh tề, nằm ở đó phẳng phất như còn sống. Bàn tay nàng run run hướng về gương mặt bà, nhưng đầu ngón tay đụng vào chỉ còn cảm thấy lạnh lẽo.

Nhắm hai mắt, nàng đau đớn kịch liệt, mẫu hậu thực đã đi.

Lúc này thiên tử Triệu Trệ cũng vội vàng tới, sắc mặt cực kỳ bi ai. Hoàng hậu Diệp Trường Vân quỳ bên cạnh, cúi đầu roi lệ, phi tần cùng với chư vị công chúa, người người đều quỳ ở đó, không dám nói, chỉ yên lặng ní non.

Triệu Dương công chúa dung nhan trắng bệch, quay đầu nhìn đệ đệ: "Mấy ngày trước ta còn nhìn thấy mẫu hậu, lão nhân gia thân mình cũng không có bệnh nhẹ, thế nào mới đây, bỗng nhiên bạo bệnh?"

Triệu Trệ ngẩng đầu, hai mắt hơi hơi đỏ lên, âm trầm nhìn Triệu Dương công chúa, đau đớn nói: "Kỳ thực mẫu hậu mấy ngày nay thân mình luôn không an, trầm cũng thỉnh thoảng điều trị, luôn không thấy tốt. không nghĩ tới tới nay ăn bữa tối xong, cảm thấy choáng váng đầu, nói là muốn lên sạp nghỉ một lát, nghỉ một lát, lại càng không khỏe, khi thái y đến, đã là được thạch không vào."

Triệu Dương công chúa nhìn chằm chằm đệ đệ hồi lâu, cuối cùng rốt cục mệt mỏi nói: "một khi đã như vậy, mong hoàng đệ tra rõ việc này."

Triệu Trệ trầm giọng nói: "Hoàng tỷ yên tâm, trẫm đã điều Hổ Bí doanh phong tỏa Trường thọ cung, lúc chưa tra ra manh mối, toàn bộ thị nữ thị vệ nơi đây không thể rời đi một bước."

Triệu Dương công chúa gật đầu, quay về trước sạp mẫu thân, cúi đầu nhìn chằm chằm khuôn mặt bà, nhớ tình cảnh năm đó khi còn bé, bà từng chải tóc cho mình, không khỏi roi lệ đầy mặt.

Thái hậu Đại Viêm triều hoảng thệ, toàn quốc ai điều, mọi người nhất thời không dám gả cưới, lại càng không dám uống rượu nghe nhạc, toàn bộ Đôn Dương Thành đều một mảnh thảm đạm, ngay cả đêm trừ tịch sau đó, đều có vẻ quạnh quẽ hơn.

Thiên Tử Triệu Trệ thăm tra cung nữ thị vệ trong Trường thọ cung không biết bao nhiêu lần, nhưng sau vài lần, kết luận đều giống nhau, thái hậu thực là bạo bệnh mà chết, cũng không có nguyên nhân khác, lão ngự y Thái Y viện hầu hạ thái hậu nhiều năm cũng không đưa ra dị nghị gì.

Triệu Dương công chúa nghe kết luận này, mi tâm chú chặt, cả ngày không an, không biết bước qua lại bao nhiêu lần trong phòng.

Cuối cùng, bỗng nhiên nàng không đi lại nữa, tay mảnh khảnh nắm chặt thành quyền, móng tay đỏ tu bổ chỉnh tề gắt gao kháp vào lòng bàn tay.

Từ ngày đó, nàng không ăn không uống, chỉ kinh ngạc ngồi trên sạp, mặc cho mọi người bên cạnh khuyên thế nào, cũng com gạo không vào. Cẩm Tú không có cách nào, đành phải gọi Tiểu Hầu Gia A Ly tới. A Ly không rõ vì sao hoàng mẫu bỗng mất, càng không rõ mẫu thân vì sao lại như vậy. hần ô ô khóc chui vào trong ngực Triệu Dương công chúa, vừa khóc vừa kéo ống tay áo nàng, nức nở nói: "Mẫu thân, mẫu thân..."

Triều Dương công chúa nâng tay lên, nhẹ nhàng vỗ về sợi tóc hắt, thờ dài: "Con giờ tuổi nhỏ, còn biết gọi mẫu thân, chờ con trưởng thành, cánh cứng rắn, tự có chủ trương, đến lúc đó trong mắt đâu còn mẫu thân."

A Ly nho nhỏ đầu hiểu được, con người hẹp dài mở to, ủy khuất nói: "Mẫu thân, A Ly sao có thể trong mắt không có mẫu thân, mẫu thân sao có thể oan uổng A Ly như thế. Lại nói, A Ly cũng không có cánh a, A Ly cũng không phải chim nhỏ."

Triều Dương công chúa khuôn mặt trắng bệch, miễn cưỡng cười khẽ nói: "A Ly....." Nàng than nhẹ một tiếng, tình tế nâng gò má con, lại giật mình phát hiện mới mấy ngày, trên má A Ly vốn đầy thịt đã bớt rất nhiều, người gầy, nhưng cũng vững vàng, sáng sủa.

Nàng cẩn thận ngắm nghía, lại cảm thấy khuôn mặt này bởi vì mất mượt mà, ngược lại thêm vài phần tuần tú, mơ hồ có phong mạo của nam nhân kia khi niên thiếu.

Nàng kim lòng không đậu ôm sát con, đưa hắt vào trong ngực.

hắt còn nhỏ, non nớt không chịu nổi một chút mưa gió, nếu nàng cũng mất đi, tương lai có ai đến bảo hộ hắt.

Ngay lúc Triều Dương công chúa trầm mê trong bi thống, trong Đôn Dương Thành lại phát sinh vài đại sự. Thứ nhất đó là Bích La phu nhân lúc quốc tang tụ tập uống rượu, lúc này thiên tử ai động, nghe vậy giận dữ, mệnh lệnh tra rõ.

Ai ngờ tra được một nửa, lại phát hiện đám người Thanh Hà Hầu rõ ràng ở đó. Thiên tử càng tức giận, thân là quốc cữu, thân tử chết bệnh, hắt thể nhưng không có tâm đau thương, thật sự khiến lòng người lạnh ngắt. Lại vào lúc này, khắp nơi ào ào trình tấu chương, kể mấy tội lớn của Thanh Hà Hầu, như là quốc tang uống rượu mua vui, như là thu nhận hối lộ, lấy công dùng riêng, cuối cùng thậm chí có người liệt kê đủ loại hành tị của Thanh Hà Hầu, cho là hắt lợi dụng Bích La phu nhân, ở trong triều thu nạp nhân tâm, phân tích hắt muốn liên hợp chư hầu phế truất hoàng đế. Bởi vậy là lỗi lớn, thiên tử xưa nay không vui Thanh Hà Hầu, lúc này lại có mọi người trợ giúp, một mạch hạ chỉ đoạt tước vị, tịch thu đất phong, nhốt vào Thiên Lao.

Triều Dương công chúa nghe một ít chuyện phát sinh gần đây, chỉ lộ vẻ cười sảo thâm, yên lặng không nói.

một ngày, Triều Dương công chúa bỗng nhiên nhận một phong thư riêng, nói là Bích La phu nhân cho người mang đến, hi vọng có thể gặp lại công chúa một lần. Triều Dương công chúa nhíu mày, không hiểu là chuyện gì xảy ra, Cẩm Tú vội giải thích: "Bích La phu nhân cũng bởi vì việc này bị giận chó đánh mèo, giờ bị Hoàng thượng nhốt trong phòng củi, tập vụ người ngoài không thể gặp, còn không biết Hoàng thượng tính toán xử trí thế nào."

Mính Nhi nói theo: "Nàng ấy giờ này muốn gặp công chúa, sợ là cầu tình."

Triều Dương công chúa cúi đầu nhìn tín hàm kia, thấy chữ cuồng dã điểm lệ, đúng là bút tích Bích La phu nhân – chữ nàng ấy từ nhỏ đến giờ không thay đổi.

Triều Dương công chúa đặt tín hàm sang bên cạnh, đạm thanh nói: "Xem ra nàng còn có việc nói với bản cung, bản cung đi gặp nàng một lần."

Cẩm Tú thấy vậy, nhíu mày nói: "Nếu thật muốn đi gặp, thì phải nhanh lên, thánh chỉ Hoàng thượng sợ là không phải hôm nay thì là ngày mai."

Triều Dương công chúa gật đầu: "Việc này không nên chậm trễ, bản cung đêm nay sẽ đi."

Lúc này Bích La phu nhân, tóc tai rối bù, đã hoàn toàn không còn phong vận ngày xưa. Nàng ngồi xồm trên sạp đơn sơ lạnh như băng, yên lặng cúi đầu, bỗng nhiên, nàng đang im lặng lại giật giật khoe miệng, phát ra cười lạnh sắp bén, chọc thị nữ bên ngoài trông phòng củi sợ hãi.

Triều Dương công chúa nhìn thấy Bích La phu nhân, đó là tình cảnh này. Nàng cho lui thị nữ, một mình tới gần, đứng ở đó, cúi đầu đánh giá nữ tử này.

Bích La phu nhân cảm giác ánh sáng trước mắt bị bóng người thon dài ngăn trở, ngẩng đầu nhìn, thấy Triều Dương công chúa dung mạo tú lệ, đứng ở trước mắt.

Nàng xả môi nở nụ cười: "Người vẫn tới gặp ta, không uống chúng ta tương giao một hồi."

Triều Dương công chúa đạm cười một tiếng: "Bản cung sao không đến."

Bích La phu nhân lắc đầu cười than: "Chúng ta cũng được cho là tỷ muội lớn lên từ nhỏ, người hiện giờ lại vì một nam nhân, giúp đỡ nữ nhân hạ lưu kia, hại ta rơi vào kết cục hiện giờ."

Triều Dương công chúa ngồi yên, nhìn thẳng Bích La phu nhân: "Bích La, người thực là bị nữ nhân hạ lưu kia hại ra nông nỗi bây giờ sao?"

Bích La phu nhân sững sốt, sau một lát căm ghét quay đầu đi, không nhìn Triều Dương công chúa.

Triều Dương công chúa cúi đầu, thờ dài nói: "Triều đình quyền thế đấu tranh, thay đổi bất ngờ, thành tựu là sự nghiệp to lớn của nam nhân, cùng chúng ta có quan hệ gì đâu, người vì sao phải giẫm chân vào trong đó, chôn cùng người khác."

Bích La phu nhân im lặng thật lâu, nửa ngày rốt cục nói: "Người cũng không cần quá mức đắc ý, đương kim thiên tử tâm tư khó dò, dù người là trưởng tỷ hắt, thì sao, khó bảo toàn có ngày người không là tù nhân." Nàng nói tới đây, hừ lạnh một tiếng tiếp tục nói: "Về phần Diệp gia, từ đây sợ là độc đại

trong triều, Triệu Trệ liệu có thể dung hân?"

Triều Dương công chúa nhìn chằm chằm Bích La phu nhân, chợt thấy trong lòng từng trận hàn ý nảy lên.

Bích La phu nhân phảng phất nhìn thấu tâm sự của nàng, thay nàng thờ dài: "Xem ngươi đến lúc đó lựa chọn làm gì, gả hay không gả. Nếu ngươi gả, trong triều từ đây càng không ai vượt qua Diệp gia, Diệp gia hoặc là lưu danh sử sách, hoặc là thất bại thảm hại." Nàng ghé mắt nhìn Triều Dương công chúa, lại tiếp tục nói: "Bất quá ngươi cũng phải yên tâm, ta còn để lại một nước cờ cuối cùng cho hân, có lẽ Diệp đại tướng quân sẽ trở thành một trò cười trong sử sách."

Triều Dương công chúa nhú mày, lắc đầu nói: "Ngươi là người điên."

Bích La phu nhân nghe vậy, bỗng nhiên phát ra tiếng cười ha ha, tóc nàng tán loạn, che đầy gương mặt diễm mỹ ngày xưa.

Triều Dương công chúa phát tay áo quay đầu rời đi.

Bích La phu nhân nhìn bóng lưng nàng, cười nói: "Nếu có ngày Thành Hiền trở về, nhớ thay ta hỏi thăm hân."

Triều Dương công chúa đi khỏi phòng cũi, trầm ngâm một lát, liền tuyên thị vệ đến, lệnh nhanh chóng vào Phủ Diệp đại Tướng Quân, bắt Thu Nương đồng đảng của Bích La phu nhân. Khi bọn thị vệ xâm nhập trạch viện Diệp Tiềm, còn có hộ viện phủ đệ phần nộ chống cự, nói là muốn bẩm lên Hoàng thượng và hoàng hậu, đại tướng quân chinh chiến ở ngoài, đã có người tới bắt người nhà hân. Các thị vệ đầu thêm nghe, xông vào, vừa vịn bắt được Thu Nương trong phòng bếp, mang vào phủ trưởng công chúa.

Thu Nương một đường chật vật, bị đẩy đến trước mặt Triều Dương công chúa, Triều Dương công chúa mắt lạnh nhìn sang, đạm thanh nói: "Chủ nhân của ngươi đã bị ban ba thước lụa trắng."

Thu Nương cúi đầu, nhuyền thanh khóc nói: "Chủ nhân của ta chinh chiến ở ngoài, công chúa sao có thể lừa ta như thế."

Triều Dương công chúa cười lạnh, ra lệnh: "Người tới, dụng hình."

Thu Nương bị đẩy ngã trên mặt đất, có thị vệ lấy roi da đến, quất liên tục, mấy roi đi xuống, thân mình mềm mại mạn diệu đã không thể chịu nổi, rên rỉ kêu đau.

Triều Dương công chúa cúi mắt nhìn xuống nữ nhân phủ phục dưới chân: "Ngươi muốn cùng bản cung nói chuyện, hay là muốn tiếp tục bị đánh?"

Thu Nương nằm sấp ở đó ô ô khóc: "Công chúa, ngài có chuyện, xin hỏi đi."

Triều Dương công chúa vừa lòng gật đầu: "Hiện giờ mọi người trong phủ Bích La phu nhân đều đã đền tội, Thanh Hà Hầu cả nhà bỏ tù, ngươi nói cho bản cung, trừ những người này, Bích La phu nhân còn cùng người nào lui tới?"

Thu Nương nức nở, kêu khóc nói: "Hồi bẩm công chúa, Thu Nương không phải không muốn nói, nhưng mà thật sự không biết a! Thu Nương mười mấy tuổi bị tống ra khỏi phủ, đi đến hầu hạ bên người đại tướng quân, nào biết đâu! Thời gian đó, phu nhân tuy rằng có lúc triệu kiến, nhưng đâu nói cho nô tì chuyện gì."

Triều Dương công chúa nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng, nhú mày nói: "Chuyện này bản cung tin. Vậy bản cung lại hỏi ngươi, người giả Tiêu Đồng kia, đến cùng là phương nào? Hân là ngươi có biết?"

Thu Nương nghe vậy, lau lệ, nhú mày nhớ lại: "Nam tử đó ta cũng từng gặp, nguyên là một nam thị bên người phu nhân, quả thật cực kỳ giống Tiêu thị vệ ngày xưa, khi đó phu nhân cũng rất sủng ái hân. Nhưng sau này lại không biết vì sao không thấy tăm hơi, Thu Nương cũng không biết hân đi nơi nào."

Bạn đang đọc truyện *Diện Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 86: Tin chiến thắng

Tết âm lịch qua, Đôn Dương Thành còn đắm chìm trong quốc tang, cả thành một mảnh bi thương và thảm đạm, Thanh Hà Hầu một nhà thảm trạng càng kinh sợ thế nhân, trong khoảng khắc quan lại trong thành không dám đàm thi luận họa, phu nhân khuê trung không dám cùng bạn hữu tụ hội. Ngay cả dân chúng phổ thông cũng cảm giác được hơi thở huyết tinh, trốn ở trong nhà không dám xuất môn.

Nhưng vào lúc này, tiếng vó ngựa ồn ào mà bừa bãi khoan khoái mở đại môn Đôn Dương Thành, tiếng chuông thanh thúy, roi quất hào hùng, làm cho người ta ngửi được hơi thở phương bắc thanh lãnh sáng khoái. Tiệp báo đến từ phương bắc xa xôi, khiến hoàng đế mặt rồng âm trầm cũng thoải mái cười to, cũng khiến các thần tử căng thẳng đã lâu thần kinh thả lỏng ra.

Diệp Tiềm dẫn đại quân một đường lên bắc, trên đường gặp thành phá thành, chiến là thắng, cuối cùng công kích trực tiếp vào đô thành Bắc Địch. Đại

tướng quân Bắc Địch Khuê Lộ binh bại tự vẫn, từ đây Bắc Địch nhân tâm tán loạn, chỉ còn tàn binh miễn cưỡng chống cự một hai, nhưng bất quá là kéo dài hơi tàn thôi, không chống đỡ được Diệp Tiềm nhục khí một đường đi tới, ào ào chạy bốn phía. Hoàng đế Bắc Địch bỏ lại đô thành mang theo hoàng hậu cùng hoàng tử công chúa và các đại thần, vội vàng trốn lên phía bắc.

Diệp Tiềm gửi tiếp báo, từ đô thành Bắc Địch di chuyển tới sa mạc phía bắc, đại quân khó đi, lương thảo không còn, lúc này tiến hay lùi, còn thỉnh hoàng đế quyết đoán.

Triệu Trệ cảm tiếp báo, tui cười chậm rãi biến mất, nhú mảy trăm tư, nhưng vẫn hạ lệnh, mệnh đại quân hồi nam.

Tin tức chiến thắng rất nhanh truyền khắp Đôn Dương, trên mặt mọi người đều lộ ra sắc mặt vui mừng, bọn họ hoặc là vui buồn liên quan cùng Diệp gia, hoặc là không hề liên quan, hoặc thậm chí có chút không quen, nhưng giờ khắc này, tin tức đại thắng trở về xưa tan u ám ở Đôn Dương Thành, đồng thời cũng trả khuất nhục của Đại Viêm triều ngày xưa, khiến mọi người vui vẻ ra mặt. Trong đó đương nhiên có văn nhân mặc khách, ngẫu nhiên thơ trà sum vầy, chuyện trò, nói việc này, ào ào cảm khái, thời khắc Đại Viêm triều huy hoàng xưng bá thiên hạ thực đã tới.

Rồi vào lúc đó, trong lúc rục rở tốt đẹp nhất, truyền đến một mảnh sương mù, một tin tức không biết từ nơi nào theo đường nhỏ truyền khắp tai mắt mọi người.

Đồn đãi là, Diệp Tiềm ngày xưa bất quá là nam sủng trong màn gấm của Triều Dương công chúa, lấy sắc hầu chủ, nam sủng này mị nhân chi tử, từng bước đi lên, cuối cùng mưu vị đại tướng quân. hiện giờ đem quân Bắc phạt, cũng bất quá là vì tư lợi. Lời này cuối cùng chốt lại một câu: ngay cả có chút khả năng cảm quân, bất quá cũng chỉ là một tiểu nô gấp sắc quên nghĩa thôi.

Mọi người nghe được tin đồn, ào ào tò mò, cái gì là tư lợi, không khỏi hỏi thăm nơi nơi, cuối cùng rốt cục biết được, nguyên lai Diệp Tiềm Bắc phạt, là vì báo thù năm đó Triều Dương công chúa chịu nhục, để thuận lợi ôm mỹ nhân về.

Tin tức này ra, mọi người đều biết, cũng có người xuất ra một thứ gọi là căn cứ chính xác, là một quyển binh thư cũ, phía trên có vài tờ đều tràn ngập hai chữ "Triều Dương". Hai chữ này hạ bút cứng cáp, hùng hồn hữu lực, người sáng suốt vừa thấy là biết đây là bút tích đại tướng quân đương triều, liền biết binh thư cũ đó tất nhiên là ban đêm đại tướng quân đọc sách, tình không thể nén, không ngừng viết xuống phong hào Triều Dương công chúa từng là chủ nhân mình.

Mọi người ào ào đoán, xem ra đại tướng quân này đối với trường công chúa một mảnh cuồng dại, trách không được hiện giờ Triều Dương công chúa đã gả hai lần, hấn vẫn khẩn cấp đánh tiếp. Cũng có người nói, có lẽ Tiểu Hầu Gia kia là con tư sinh của Diệp Tiềm và công chúa, đáng thương Hoài An Hầu căn bản bị che mắt, đeo cái nón xanh to tướng.

Lời đồn đãi vui vẻ truyền ra khắp nơi, thế nên Diệp Trường Vân trong cung có chút kiềm chế không được, tự mình chạy tới gặp Triều Dương công chúa.

Hai người từ sau lễ tang thái hậu, luôn không gặp, hiện giờ lại gặp nhau, bầu không khí giữa hai người đã thay đổi lớn. hiện giờ Diệp Trường Vân đứng đầu hậu cung, mẫu nghi thiên hạ, thân đệ chính chiến sa trường công chấn khắp nơi, cho nên khí định thần nhàn, lạnh nhạt khinh ngạo, trái lại Triều Dương công chúa, đã trải qua đau đớn tang mẫu, thần sắc nhạt nhẽo, buồn bực không vui.

Diệp Trường Vân thấy chủ nhân ngày xưa, đầu tiên là hàn huyên một phen, sau đó tiến vào chủ đề: "trên phố đồn đãi, xin hỏi công chúa thấy thế nào?"

Triều Dương công chúa không ngước mắt: "Chỉ là lời đồn đãi, suy nghĩ làm gì."

Diệp Trường Vân nhú mảy, ôn thanh nói: "Nhưng bọn hấn nói, A Ly là con Tiềm." nói đến đây, nàng dẫn đo thần sắc Triều Dương công chúa.

Triều Dương công chúa trào phúng cười: "Vay ngươi cảm thấy thế nào?"

Diệp Trường Vân lắc đầu: "Đương nhiên không phải."

A Ly xưa nay kiêu căng, nào có nửa phần sẵn sàng biết chuyện giống Tiềm hồi nhỏ, huống hồ nàng cũng không tin năm đó Triều Dương công chúa cao ngạo như vậy, sẽ vì một tiểu nô mà sinh con.

Triều Dương công chúa nghe vậy, nhàn nhạt trả lời: "Ngươi đã cảm thấy không phải, vậy đương nhiên không phải."

Diệp Trường Vân sát ngôn quan sắc, thấy thần sắc công chúa gian không dao động, rốt cục yên lòng: "Công chúa, hiện giờ phương bắc truyền tiếp báo đến, hoàng đế mặt rồng đại duyệt, tất nhiên có thưởng lớn cho Tiềm, nhưng ta nghĩ tới nghĩ lui, cũng nghĩ không ra, lấy địa vị Tiềm hôm nay, Hoàng thượng nên thưởng thế nào."

nói một phen, cũng là nói đúng tâm khảm Triều Dương công chúa, lời Bích La phu nhân từng đã nói lại hiện lên ở bên tai nàng.

Diệp Trường Vân nhìn sắc mặt công chúa, lại tiến thêm một bước nói: "Hiện giờ Tiềm công cao địa vị cao, dù lời đồn đãi cũng không thể lay động địa vị hấn hôm nay. Nhưng sợ là, xây tường vạn dặm bị hủy bởi con kiến, lời đồn đãi trên phố cực kì khó nghe, có thể tổn hại thanh danh hấn."

Triều Dương công chúa bên môi bứt ra cười lạnh, nhìn mắt Diệp Trường Vân nói: "Hoàng hậu nương nương đương nhiên hi vọng Triều Dương từ đây rời xa Diệp đại tướng quân, để Diệp đại tướng quân một người trong sạch, miễn cho bản cung làm ô danh hấn."

Diệp Trường Vân nghe xong, nhú mảy, nửa ngày nói: "Có một câu, nguyên bản ta tuyệt không dám nói với ngươi. Nhưng ngày ấy ngươi cứu ta, ta biết trong lòng ngươi vẫn nhớ Tiềm, cho nên lời này nói cho ngươi nghe. Đương kim thiên tử hi nộ vô thường, nếu công chúa gả sang, Diệp gia từ đây sợ là

vĩnh viễn không có ngày lành."

Triều Dương công chúa nhắm mắt, lãnh nhan nói: "Bản cung mệt mỏi, hoàng hậu nương nương thỉnh tự tiện."

Diệp Trường Vân vốn còn muốn nói, nhưng thấy Triều Dương công chúa cự khách kiên quyết, phải cáo từ, nhưng trước khi đi nghĩ tới một chuyện, xoay người lại nói: "Còn một chuyện, kẻ tung lời đồn tay cầm binh thư của Tiềm, hẳn là hấn."

Triều Dương công chúa cúi mắt, mệt mỏi nói: "Nếu ngươi còn nghĩ giết hấn, vậy cứ giết đi."

Diệp Trường Vân nhìn Triều Dương công chúa, mở miệng hỏi: "hấn kẻ đó... là Bích La phu nhân cho người giả mạo sao?"

Triều Dương công chúa gật đầu, nhẹ nhàng "Ừ" nói: "Đúng."

Diệp Trường Vân ngó ra: "Vậy hấn chân chính ở đâu? hấn ở nơi nào?"

Triều Dương công chúa cười lạnh, mở con ngươi hẹp dài liếc mắt một cái: "Bản cung đâu biết."

Nàng nói xong, lại bổ sung một câu: "Ngươi lần đầu tiên nhìn thấy hấn, đã muốn giết hấn, lúc này cần gì phải để ý thật giả."

Diệp Trường Vân bất đắc dĩ nở nụ cười: "Công chúa, việc này không phải Diệp Trường Vân ta vô tình, thứ nhất là hấn đối với Diệp Trường Vân vốn vô tình, thứ hai là Diệp gia cao thấp nhiều người như vậy, ta cuối cùng phải bản khoản."

Triều Dương công chúa nghe vậy, trong mắt càng âm đạm

Diệp Trường Vân thấy nàng lại không nhìn mình, đành phải ngượng ngùng rời đi.

Từ khi Diệp Trường Vân rời đi, Triều Dương công chúa kinh ngạc ngồi thật lâu, luôn không ra tiếng, thẳng đến giữa trưa, nàng bỗng nhiên đứng lên, đi đến phòng A Ly, chỉ thấy A Ly đang ngủ trưa, cái bụng ngửa ra, hai chân xoa thành nhữ nhất, ngủ say thom ngọt.

Nàng kéo chăn gấm, nằm bên cạnh, ngắm vẻ mặt hấn ngủ.

Cũng không biết bao lâu, A Ly mơ màng tỉnh lại, thấy mẫu thân ở bên cạnh, xoa mắt giống như một quả bóng nhỏ chui vào trong ngực mẫu thân, trong miệng còn ni non: "Mẫu thân, ngươi đã đến, sao không gọi A Ly tỉnh lại?"

Triều Dương công chúa ôn nhu cười khê: "Mẫu thân cảm thấy mệt mỏi, cũng muốn ngủ một hồi."

A Ly nghe xong, hết sức vui vẻ, ôm lấy cổ nàng nói: "Tốt quá, A Ly và mẫu thân cùng nhau ngủ."

Triều Dương công chúa on con vào trong ngực, ôn thanh nói: "A Ly, khi nào con mới lớn lên?"

A Ly nghe, mở to mắt, nắm tay, ngây thơ không hiểu nói: "A Ly hiện tại không phải đã rất lớn sao?"

Triều Dương công chúa bật cười, vỗ về sợi tóc con: "Phải, con đã rất lớn, là nam tử hán nho nhỏ." Nàng trầm ngâm cười: "Nhưng nam tử hán, không nên nằm ở trong ngực mẫu thân."

A Ly nghĩ nghĩ, cảm thấy mẫu thân nói rất có đạo lý, hấn rời khỏi mẫu thân ôm ấp, nhưng lại cảm thấy trong ngực mẫu thân thom ngọt mềm mại như vậy, thật là luyến tiếc, nường mây khó xử nửa ngày, cuối cùng rốt cục vui vẻ nhào về phía Triều Dương công chúa: "Hôm nay A Ly làm tiểu hài tử trước, ngày mai lại làm nam tử hán!"

Triều Dương công chúa cười ôm lấy con, ý cười ôn nhu ấm áp, hoàn toàn khác hấn ngày xưa, ý cười ấm áp như thế cuối cùng chậm rãi ở trên mặt nàng tỉnh xảo tuyệt điểm tiêu tán đi, nàng cuối cùng khe khẽ thở dài, đạm thanh nói: "Ta vốn tưởng rằng, tính tình con và phụ thân hoàn toàn bất đồng. Giờ mới biết, trong khung lại vẫn giống nhau."

A Ly không biết mẫu thân nói gì, chỉ giống như con chó nhỏ cọ cọ, rầm rì vài tiếng.

Kể tiếp mấy ngày, Triều Dương công chúa làm bạn với A Ly, tự mình làm đồ ăn, thậm chí bao gồm bánh hoa quế trước kia nàng không để cho hấn ăn, A Ly mỗi ngày đều ăn, cười đến hai con mắt nhắm lại, thấy mẫu thân liên kim lòng không đậu muốn vấy đuôi.

A Ly cảm thấy mẫu thân mấy ngày nay khác hấn trước kia, nhưng khác thế nào hấn cũng nói không nên lời, tóm lại chính là không giống nhau, dù không giống nhau hấn vẫn thật thích.

một ngày, Triều Dương công chúa đang cùng con đọc sách tập viết, chợt nghe hạ nhân báo lại, nói là Thuận Nghĩa công chúa phái người đến truyền tin.

Nàng nghe vậy, ngừng lại, nhớ tới tình cảnh Thuận Nghĩa công chúa trước kia, trước kia, nhân tiện nói: "Đem thư trình lên."

Nhưng hạ nhân lại khó xử nói: "Công chúa, thư hiện giờ ở trong tay một tiểu nữ oa ba tuổi, chúng ta vô năng, không đi tới cướp được."

Triều Dương công chúa nghe xong không khỏi kinh ngạc, nhớ Thuận Nghĩa công chúa đã từng nói, đột nhiên cả kinh, vội đứng dậy đến sảnh.

Chỉ thấy vài thị nữ làm bạn với một tiểu cô nương phấn trang ngọc khóa nhỏ nhỏ đứng ở trong sảnh, ngạc nhiên nhìn chung quanh. Nàng nghe được động tĩnh, ngược mắt nhìn qua, mâu quang linh động, vừa thấy là Triều Dương công chúa, liền cầm thư trong tay trình lên.

Triều Dương công chúa chưa kịp nghĩ nhiều, lấy thư, nhanh chóng đọc hết, rồi lại nhú mày.

Chữ viết ít ỏi không có mấy, chỉ nói hiện giờ tình lang nàng đã chết, nàng không còn vương bận, chỉ nguyện ý thanh đăng cổ phạt tới cuối đời, ầu nữ trong nhà, thỉnh tỷ tỷ ở vì tình cảm tỷ muội mà chiều cố. Thuận Nghĩa không còn mặt mũi gặp tỷ tỷ, chỉ đành lấy thư kí thác.

Triều Dương công chúa trong lòng đầy khả nghi, đang trầm tư, đột nhiên ngẩng đầu, thấy tiểu cô nương này thần sắc mơ hồ phảng phất mười phần quen thuộc, trong khoảng khắc, có cái gì nhập vào trong đầu, nhất thời hết thấy đều hiểu rõ.

Trách không được ngày xưa Thuận Nghĩa công chúa xưa nay cùng mình bất hòa, trách không được ngày đó lúc mình có tiếng xấu, nàng khinh thường nhất, hóa ra, từ lúc thiếu nữ nàng đã tình căn thâm sâu.

Triều Dương công chúa nỗ lực nhớ lại, muốn tìm ra trong trí nhớ, Thuận Nghĩa công chúa và Tiểu Đồng từng có tiếp xúc lúc nào, nhưng mà không có, nàng cái gì cũng không nhớ nổi.

Bạn đang đọc truyện *Diện Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87

Triều Dương công chúa nhận nữ nhi Nhã An của Thuận Nghĩa công chúa đưa tới, thu dưỡng nàng, giáo dưỡng dưới danh nghĩa mình. Nhã An ngày thường yên tĩnh, nhưng thường xuyên nói ra lời kinh người. A Ly rất là phản cảm tiểu cô nương bỗng nhiên chạy tới đoạt đi một phần yêu thương của mẫu thân, luôn ngầm khiêu khích, nhưng tiểu cô nương Nhã An căn bản lại không để ý A Ly kia có ý đến gây chuyện, làm cho A Ly cảm thấy khó xử.

"thật sự là không vui, vẫn là chơi cùng Hú Nhi ca ca tốt." A Ly cảm thấy như vậy, lúc này hần bỗng nhiên nhớ tới, đã thật lâu hần không gặp Hú Nhi ca ca.

A Ly chạy đến bên mẫu thân, túm tay áo hỏi: "Mẫu thân, vì sao không đưa con tiến cung?"

Triều Dương công chúa nhìn con, ngừng động tác trong tay: "Con thích tiến cung?"

A Ly quyết miệng: "Cũng không phải rất thích, chỉ là kỳ quái."

Triều Dương công chúa sờ sờ đầu con: "Cẩn thận đọc sách, mấy ngày nữa mang con tiến cung tìm Hú Nhi chơi."

A Ly chò mong gật đầu: "Con bây giờ đi đọc sách đây."

Triều Dương công chúa đợi con đi rồi, bản thân ở đó ngăn người nửa ngày, đang muốn đứng dậy, lại nghe đến bên ngoài truyền báo, nói là Diệp lão phu nhân tới chơi.

Trong Đôn Dương Thành, có thể ở trước mặt Triều Dương công chúa tự xưng lão phu nhân, lại là họ Diệp, cũng chỉ có một vị.

Triều Dương công chúa nhất thời nhướng mày, Cẩm Tú và Minh Nhi bên cạnh hai mặt nhìn nhau, không khỏi kinh ngạc: "Bà ta tới làm cái gì?"

Diệp lão phu nhân này, ngày xưa bất quá là một lão ma ma bé nhỏ không đáng kể trong phủ Hầu gia thôi, đừng nói cùng ngồi cùng ăn, tư cách hầu hạ gần công chúa cũng không có. Nhưng hiện giờ, vật đổi sao dời, thế sự thay đổi, đã là lão phu nhân tôn quý ở Đại Viêm triều.

Đây là mẫu thân của đương kim hoàng hậu, ngoại tổ mẫu của thái tử, cũng là mẫu thân của Diệp đại tướng quân cầm quyền tam quân, muốn tôn quý cỡ nào thì tôn quý thế ấy, tôn quý đến phu nhân thiên kim, thậm chí công chúa trong Đôn Dương Thành ở trước mặt bà đều cung kính xưng một tiếng phu nhân.

Hiện giờ, lão phu nhân này đến chỗ Triều Dương công chúa làm cái gì?

Triều Dương công chúa mị mầu, cười khẽ, đạm thanh nói: "Cho mời."

Sau một lát, lão phu nhân được thị nữ Tố Y nâng đỡ, chậm rãi đi vào trong sảnh, Triều Dương công chúa đứng lên đón chào. Song phương chào hỏi, lão phu nhân run rẩy ngồi bên cạnh, thở dài một hơi thật dài.

Triều Dương công chúa đậm cười một tiếng, hỏi: "không biết phu nhân tới đây, có gì chỉ giáo."

Lão phu nhân nhìn xung quanh công chúa, mắt mờ, chỉ mơ hồ cảm thấy quen mắt.

Triều Dương công chúa thấy vậy, giải thích: "Hai người các nàng đều là thị nữ bên bản cung, ngày xưa lão phu nhân hẳn là cũng đã gặp."

Lão phu nhân gật đầu, giận dữ nói: "Công chúa có điều không biết, lão thân ngày xưa địa vị hèn mọn, chưa bao giờ từng được hầu hạ bên người công chúa, thậm chí khuôn mặt hai vị cô nương này cũng không từng nhìn thấy, giờ đâu nhớ được."

Triều Dương công chúa cúi mi không nói, lão nhân trước mắt này, dù địa vị tôn ti thế nào, đều là mẫu thân ruột của nam nhân kia.

Tức thời chủ khách hai người không nói, chỉ nghe lão nhân gia liên tục thở dài. Cuối cùng, Minh Nhi bên người Triều Dương công chúa hơi có chút chịu không nổi, nhú mày muốn nói, lại bị Cẩm Tú phát hiện, tay mắt lạnh lẽo kéo nàng, ý bảo nàng không thể nói xen vào.

Lại đợi một lát, Diệp lão phu nhân bỗng nhiên nói: "Công chúa a, lão thân hôm nay đến, là có một chút lời muốn nói, cũng không biết có nên nói hay không."

Triều Dương công chúa miễn cưỡng cười: "Phu nhân có gì muốn nói, cứ nói đi."

Lão phu nhân lại nhìn Cẩm Tú và Minh Nhi, muốn nói lại thôi.

Triều Dương công chúa hiểu ý tứ của bà, nhẹ nhàng vịn tay áo, ý bảo Cẩm Tú cùng Minh Nhi đi xuống, hai người bất đắc dĩ, đành phải nhẹ nhàng cúi đầu rồi khỏi sảnh.

Lão phu nhân thấy xung quanh không người, được Tổ Y nâng chậm rãi đứng lên, đi đến bên Triều Dương công chúa.

Triều Dương công chúa thấy vậy, cũng từ trên sạp đứng lên.

Ai ngờ Diệp lão phu nhân đi đến trước mặt Triều Dương công chúa, bỗng nhiên phù phù một tiếng quỳ xuống.

Động tác này, Triều Dương công chúa cũng bất ngờ, bước lên phía trước nâng, nhưng Diệp lão phu nhân quỳ xuống rồi rút cuộc không đứng dậy, chỉ nằm sấp ở đó bị thương khốc lớn, phảng phất ai động vào bảo bối của bà.

Tổ Y ở bên cạnh cũng quỳ xuống theo, đỡ Diệp lão phu nhân khóc rống không thôi.

Triều Dương công chúa bất đắc dĩ, đỡ không dậy, cũng không chịu nổi, cuối cùng đành phải nhú mày nói: "Phu nhân có chuyện, thỉnh nói ra, đại lễ như thế, bản cung cũng không dám nhận."

Diệp lão phu nhân vừa khóc lớn, vừa cầu xin: "Công chúa, ngài vốn là công chúa kim chi ngọc diệp, nếu ngài muốn gả cho ai, các vị chư hầu kia còn xếp hàng cho ngài chọn lựa, tới bây giờ cũng không từng thiếu nam nhân! Lão thân hiện giờ chỉ cầu công chúa khai ân, buông tha Tiềm, vạn vạn không thể gả cho Tiềm, Diệp gia ta nhận không nổi ân phúc của chủ nhân."

Triều Dương công chúa nghe vậy, trên mặt lập tức lạnh xuống, đậm thanh nói: "Lão phu nhân tới đây, là vì thế này"

Diệp lão phu nhân che mặt khóc lớn, tiếng khóc bị thương: "Công chúa, người ngày xưa đứng trên đầu Diệp gia, Diệp gia ta là gia nô, hiện giờ dù bay lên trời, có lớn cũng không hơn được công chúa, lão thân không dám ở trước mặt công chúa hồ ngôn loạn ngữ, lão thân hiện giờ chỉ cầu công chúa, vạn không cần gả cho gia nô của lão nhân gia ngài ngày xưa, chộc mọi người chê cười."

Triều Dương công chúa mặt mày lạnh buốt, đứng ở đó, không nhìn Diệp lão phu nhân, cũng không tiếp lời.

Diệp lão phu nhân thấy thế, liền ngồi lên, dùng đầu gối đi tới bên cạnh án kỷ, khóc rống nói: "Lão thân ta dạy con vô phương, dạy dỗ một đứa con không tốt như vậy, cũng dám mong ước chủ tử ngày xưa, lão thân ta không bằng đâm đầu chết ở đây luôn!"

Triều Dương công chúa nhú mày, bên môi gợi lên một chút ý cười trào phúng, nàng rõ ràng ngồi đó, phẩm trà thơm

Bên cạnh Tổ Y thấy thế, lòng đầy căm phẫn, trừng công chúa: "Công chúa, ngài dù là kim chi ngọc diệp thì thế nào, phu nhân tuổi già, sao chịu được ép buộc như thế, chẳng lẽ nửa điểm thương hại người cũng không có? Nếu người đối với tướng quân có nửa phần tình nghĩa, sao có thể đối đãi mẫu thân hánhư thế?"

Triều Dương công chúa nhẹ nhàng nháy mắt, thanh thanh ra lệnh: "Cẩm Tú, còn không tiến vào đỡ lão phu nhân đứng lên!"

Cẩm Tú và Minh Nhi nghe được mệnh lệnh này, vội dẫn các thị nữ xông lên, nửa là nâng đỡ nửa là bắt buộc, nâng Diệp lão phu nhân dậy, đỡ lên ngồi vào ghế mềm bên cạnh. Còn Tổ Y bị mọi người xô đẩy, không biết sao lại ngã sang bên cạnh, thế nhưng cũng không thể tới gần lão phu nhân.

Tổ Y thấy vậy, không khỏi kêu to: "Lão phu nhân, ngài không có việc gì chứ? Các nàng dám khi dễ ngài!"

Lão phu nhân lên tiếng khóc thét, vừa khóc vừa nói: "Trời cao ơi, lão thân tại sao mệnh khổ như thế!"

Triều Dương công chúa mệnh lệnh các thị nữ lui ra bên cạnh, lập tức bên Diệp lão phu nhân không còn ai, Tổ Y cuống quýt đi qua đỡ Diệp lão phu nhân.

Triều Dương công chúa mắt lạnh nhìn Diệp lão phu nhân, khẽ mờ môi son, lạnh lùng mà khinh thường nói: "Phu nhân, như ngài vừa mới nói, Đại Viêm triều ta anh tài nhiều, nam nhi tốt vô số, Triều Dương ta nếu là muốn chọn giai tử, có thể thông dong chọn, cần gì muốn đại tướng quân."

Nàng đứng lên, dáng người thướt tha, ung dung diễm lệ, nheo phượng mâu, đạm nhìn Diệp lão phu nhân cách đó không xa, nhủ thầm nói nhỏ: "Thiên hạ chư hầu, đều có thể làm chồng, Diệp Tiềm mặc dù làm quan tới đại tướng quân, nhưng đến cùng bất quá là tiểu nô dưới trướng bản cung thôi. Diệp lão phu nhân nếu vì lời thể nhân mà đến, cũng không cần làm ra tư thái như thế, đánh mất thân phận, đánh mất thể diện."

nói đến đây, nàng vung tay áo rời đi.

Diệp lão phu nhân lúc này hai mắt đầm lệ mờ lung, vạn không nghĩ tới việc này thuận lợi như thế, ngay người nửa ngày, rốt cục được Tổ Y nâng đỡ, tạm tỉnh rời đi.

Trở lại phòng, Cẩm Tú cẩn thận hầu hạ, thấy công chúa mặt mày lãnh diễm, chỉ nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ, nhìn mai vàng đã khô, không nói một lời.

Sau một lát, nàng bỗng nhiên đứng dậy, bước nhanh đến phòng A Ly, lấy ra đôi sừng bò tốt A Ly trân quý đặt trong rương gỗ. Sừng bò tốt một lớn một nhỏ, đúng là một đôi, nàng nâng trên lòng bàn tay, ngắm nửa ngày, bỗng nhiên ném ra ngoài cửa sổ.

Lúc này A Ly vừa lúc trở về, nhìn tình cảnh này, cơ hồ muốn khóc lớn, phần nộ nói: "Mẫu thân, sao người có thể ném bảo bối của con!"

Triều Dương công chúa ngoái đầu nhìn lại, cười lạnh nói: "Bất quá là một ít phế vật, rác rưởi, sao con coi là bảo bối, sớm ném đi mới tốt."

A Ly trong mắt rơi lệ: "Mẫu thân, sao người nói chuyện như vậy!" nói xong chạy đến bụi hoa khô dưới cửa sổ, định đi nhặt.

Triều Dương công chúa thấy vậy, lạnh giọng ra lệnh: "Kéo hắn về!"

Thị nữ thấy vậy, bước lên phía trước ngăn cản A Ly, A Ly ra sức giãy dụa, vừa giãy dụa vừa lớn tiếng khóc hô: "Mẫu thân, người rất xấu! Người là người xấu!"

Triều Dương công chúa nghe vậy lạnh buốt nói: "Ta là người xấu, thì sao!"

A Ly mắt bốc hỏa, giọng căm hận nói: "Con không quan tâm người, con cũng không cần nói chuyện với người, con không bao giờ gọi người là mẫu thân nữa! Con không biết người!"

Triều Dương công chúa gật đầu, cười lạnh một tiếng: "Như thế rất tốt! nếu con không có ta, xem con có thể sống được bao lâu."

A Ly nói không nổi mẫu thân, lại bị các thị nữ ngăn trở, liều mạng giãy dụa không được, cuối cùng tuyệt vọng khóc lớn.

Triều Dương công chúa hừ lạnh một tiếng: "Con cũng chỉ biết khóc."

A Ly đang ngao ngao khóc lớn, khóc nước mắt rào rào, lúc này nghe thế, dùng bàn tay đầy đặn gạt nước mắt, quay mặt đi, cắn răng nói: "Con nín khóc! Nín khóc!"

Buổi chiều, khóc náo loạn nửa ngày A Ly rốt cục chùi nước mắt nặng nề ngủ, Triều Dương công chúa yên lặng đứng ở cửa sổ, nhìn mí mắt hần sưng lên.

Cẩm Tú đau lòng vỗ về gò má A Ly, thở dài nói: "Cẩm Tú biết công chúa trong lòng tức giận, nhưng cần gì phát giận với Tiểu Hầu Gia, hắn đến cùng còn nhỏ."

Triều Dương công chúa trong mắt tràn ra đau đớn, quay đầu nhìn phía ngoài cửa sổ, không nhìn con. Nửa ngày nàng rốt cục âm thầm nói: "Ngày xưa hắn được mọi người bảo hộ, làm việc bừa bãi, giờ ta và hắn ở trong triều đình giống như lục bình, bị người khi dễ thôi, bây giờ, trong Đôn Dương Thành sao có thể nào dung được tính tình hắn như vậy."

Cẩm Tú thở dài: "Công chúa đang giận dữ, chuyện trong triều đình Cẩm Tú không hiểu, nhưng dù thế nào, công chúa cũng là công chúa, là thân tỷ tỷ của đương kim Hoàng thượng, dù gãy xương cốt còn liền gân, sao giống như lục bình được."

Triều Dương công chúa trào phúng xả môi cười: "Hiện giờ mẫu hậu mất, nhà ngoại bản cung cũng đều bỏ tù, lưu đây, lúc này có thể dựa vào cũng chỉ Hoàng thượng thôi. Nhưng hiện giờ Hoàng thượng sớm đã không là thiếu niên ngày đó, tỷ muội huynh đệ cùng nhau lớn lên."

Nàng đứng lên, ánh mắt mê mang nhìn ngoài cửa sổ hắc ám, trong con ngươi thâm trầm nhìn không thấy một tia sáng: "Trệ nhi đệ đệ ta, đã chết, hiện giờ còn sống, là hoàng đế Đại Viêm triều, chúa tể thiên hạ này."

Cẩm Tú nhủ thầm: "Nhưng công chúa, chẳng lẽ ngài thực không gả cho Diệp đại tướng quân sao? sau khi hắn trở về thì làm sao bây giờ?"

Triều Dương công chúa bất đắc dĩ nở nụ cười, cười đến mỏng manh: "Bản cung đã nói không gả, vậy sẽ không tái giá."

Tác giả có chuyện muốn nói: Ngày mai tiếp tục, chờ Diệp Tiềm trở về tức chết, sau đó chúng ta là có thể tiến hành ghen tị H....

Bạn đang đọc truyện *Diện Thủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Hồi triều

trên quan đạo đến Đôn Dương Thành, tuyết đọng bao trùm đường lớn, đẽ cong cây khô hai bên. Thời tiết rét lạnh như vậy, chỉ trừ người nghèo đi làm thuê thì không có ai ra cửa lúc này.

Nhưng trên quan đạo vắng lặng không bóng người, vang lên tiếng chuông thanh thúy vui vẻ, một vài chiếc xe ngựa đẹp đẽ quý giá cửa sổ treo đầy trang sức chậm rãi đi tới. Cùng với tiếng chuông dứt quãng, một giọng nam du dương cất lên làm người ta không hiểu ngâm xướng gì, ngâm xướng như dùng hồ ngữ, nghe không hiểu hàm nghĩa trong đó, nhưng làm cho người ta cảm thấy sang sảng êm tai. Tiếng ngâm xướng vang trên quan đạo trống trải xa xôi, dọa bay chim chóc đậu trên cây khô, cánh tung lên, tuyết trắng phiêu tán.

Lúc này, cách đó không xa lại vang lên tiếng vó ngựa, vó ngựa phi nhanh, đập tuyết văng khắp nơi, giấy lát sẽ đến bên xe ngựa, cũng vượt xe ngựa, chạy về phía trước.

Trong xe ngựa, chiếc đi đầu xa hoa nhất bị xóc mạnh lên, một nam tử thả tóc dài đến thắt lưng, mặt mày phong lưu thò đầu ra, nhìn khoái mã đi xa.

hắn sờ sờ râu cằm bản không nhìn thấy, lẩm bẩm: "hắn từ cưỡi ngựa này, thật là không có kị chỗ nào, bộ dáng rất khí phách."

Bên trong xe ngựa, truyền đến vài tiếng cười duyên của nữ tử, trong đó có một tiếng dịu dàng nói: "Hầu gia, phỏng chừng là đại tướng quân từ Bắc Dịch truyền tiếp báo, người ta đương nhiên là tám trăm dặm kịch liệt về Đôn Dương, đầu gối chúng ta, chậm chạp, giống như ốc sên, còn không biết bao lâu mới có thể đến Đôn Dương."

Nam tử nghe trong xe ngựa nói như vậy, nhin không được lấy tay phát đầu nữ tử, vừa cười vừa quay đầu nói: "Xa quên nhiều năm, không biết liễu bên sông đào bảo vệ Đôn Dương Thành còn như cũ hay không."

Trong xe ngựa lại truyền đến một tiếng hừ cười: "Hầu gia phong nhã như vậy, nếu cây liễu kia cũng hiểu được phong tình, sợ là muốn trong ngày đông này lại xanh tươi."

Nam tử này nghe thấy cười to, cao giọng mệnh lệnh xa phu: "Ra roi thúc ngựa, để bản hầu sớm một ngày nhìn thấy liễu Đôn Dương."

Tiếp báo từ Bắc Dịch một đường truyền đến, đại tướng quân Diệp Tiềm cũng sắp suất lĩnh ba quân khai hoàn hồi triều, toàn bộ Đôn Dương Thành phảng phất đều sôi trào và chờ mong, chờ anh hùng xa xôi trở về. Cho dù huyền ảo đồn đãi chuyện nhâm nổi lên không ngừng, cũng không thể ngăn cản đề nên không khí trong lành của con dân Đại Viêm triều hạnh diện.

Lúc này Triều Dương công chúa im lặng ngồi trước cửa sổ, nhìn tuyết bay bên ngoài ngăn người, cánh cửa mở rộng, bông tuyết nhẹ nhàng bay vào, rơi trên gương mặt nàng, bông tuyết mỏng như cánh ve chậm rãi hóa thành một chút nước lạnh thấm vào.

Trong yên tĩnh, chợt nghe đến một tiếng cười sang sảng: "A Căn, ta đã trở về!"

Triều Dương công chúa nghe vậy đầu tiên là sửng sốt, không dám tin, khi ngẩng đầu nhìn, đã thấy trong sân yên tĩnh, một nam tử khoác áo to, lấy tay nâng trán, trên mặt là tươi cười xán lạn.

Triều Dương công chúa kinh hô một tiếng, đứng lên, dựa vào cửa sổ cao lớn vững chãi, nhẹ nhàng thăm dò.

Nam tử trên mặt mang theo tươi cười như đứa nhỏ, cũng bất chấp tuyết đọng trên người, vui vẻ chạy vào bên trong, tiến lên một tay ôm chặt lấy Triều Dương công chúa: "Ta đã trở về!"

Triều Dương công chúa cũng ôm lại hắn, trên mặt buồn bực sắc đã tỏa sáng, hưng phấn ôm hắn vừa tức vừa cười: "Người rốt cục đã trở lại!"

Nam tử đắc ý cười to: "Ta đã không chết, thì hắn là phải trở về."

hắn là Thành Hiên Hầu.

Thành Hiên Hầu, đệ đệ của Bích La phu nhân, thư đồng khi Thái tử còn bé, trong Đông cung, cùng Thái tử thân thiết. Sau vì cố ý chọc giận tiên hoàng, tiên hoàng lưu đầy tới Ninh Cổ Tháp lạnh lùng khiếp.

Ngày tuyết lớn niềm phong cửa, cố nhân bỗng nhiên từ trên trời giáng xuống, đối với phủ trưởng công chúa yên lặng đã lâu mà nói, là việc vui to lớn. Triều Dương công chúa mệnh lệnh chuẩn bị thịnh yến, đón gió cho Thành Hiền Hầu.

Trong tiệc, Thành Hiền Hầu ad Triều Dương công chúa hai người thoải mái nâng chén, nhất tụy phương hươu.

Cầm Tú thấy vậy, theo bên cạnh khuyên nhủ: "Công chúa, quốc tang thái hậu chưa qua, công chúa ở đây uống rượu, nếu truyền ra -- "

Cầm Tú còn chưa dứt lời, Triều Dương công chúa tụy mâu mê ly, tà nghệ liếc mắt một cái, hơi say nói: "Nếu truyền ra, cùng lắm thì bị thanh danh nữ nhi bất hiếu thôi."

Cầm Tú cúi đầu không nói.

Thành Hiền Hầu bên cạnh cười to, chỉ vào Cầm Tú nói: "Nhiều năm không thấy, Cầm Tú cô nương vẫn cổ hủ như cũ, phải biết rằng người đã chết chính là đã chết. Cũng không thể vì bà đã chết chúng ta đây còn sống phải về mặt đau khổ qua ngày!" nói xong vung tay áo nói: "Người trước lui ra bên cạnh, xem vũ nữ của ta khiêu vũ, cũng cho người kiến thức một phen." nói xong liền lệnh cho ti trúc vang lên, đám nữ tử bên cạnh ào ào nũng nịu cười, vùn tay áo, xoay người múa. hần một đường mang nữ tử từ đến, người người kiều mị nhiều vẻ, lúc này múa lên, mị mâu lưu chuyển, thân như kinh hồng, uyển chuyển như rồng bay, lại có nữ tử xướng khúc kia hương diễm từ xa. Khúc nhạc nghe không hiểu ý tứ trong đó, nhưng vì vậy, càng có vẻ thần bí êm tai, khiến người mơ màng.

Triều Dương công chúa mắt say lơ đãng cười khê, lời kéo Thành Hiền Hầu nói: "Qua rất nhiều năm như vậy, bản cung nhìn người vẫn là bộ dáng như trước, không từng thay đổi, đến, chúng ta trước uống mộtly sáng khoái!" nói xong nâng tay áo đem rượu ngon trong chén uống một hơi cạn sạch.

Thành Hiền Hầu cũng uống say chuyễn choáng, nghe xong cười hi hi, tiến lên ôm Triều Dương công chúa: "Đến, chúng ta cùng nhau uống!"

Hai người túm vào một chỗ, người kính ta một ly, ta mời người một ly, người tới ta đi, rất nhanh một hồ rượu ngon vào bụng, hai người càng vui cười bát ngát, một lát người nói một chút những năm gần đây chơi vui gì, ta nói chuyện một đường lịch lãm, nói xong, lại đến chuyện thương tâm, Triều Dương công chúa nhào vào trong ngực Thành Hiền Hầu khóc lên.

Thành Hiền Hầu ôm Triều Dương công chúa khóc lớn, mắt say lơ đãng mông lung nấc rượu một cái.

Triều Dương công chúa khóc thật lâu, cuối cùng chôn ở trong ngực Thành Hiền Hầu, buồn giọng nói: "Mẫu hậu ta đã không ở nhân thế."

Thành Hiền Hầu gật đầu: "Ta biết."

Triều Dương công chúa lại buồn thanh nói: "tỷ tỷ Bích La của người cũng đã chết."

Thành Hiền Hầu lau mặt, gật đầu: "Ta nghe nói."

Triều Dương công chúa ở trong lòng hần cọ cọ, lại nói: "Phu quân của ta cũng đã mất."

Thành Hiền Hầu nhú mày, hỏi: "Người nói phu quân mới nhậm chức kia?"

Triều Dương công chúa nỗ lực nghĩ nghĩ, cuối cùng rốt cục nói: "Hình như đều đã chết."

Thành Hiền Hầu nghe vậy vỗ đùi nói: "Chết thì tốt!"

hần ôm nàng nói: "Người xem, bọn họ đều đã chết, chúng ta còn sống đây."

Triều Dương công chúa ngẫm lại cũng đúng, vì thế nín khóc mỉm cười, nhưng cười xong nàng bỗng nhiên lại khóc, nàng khóc ghé vào đầu vai Thành Hiền Hầu nói: "hần là người điên, hần đã điên rồi."

Thành Hiền Hầu vỗ vỗ bờ vai nàng, an ủi nói: "Từ xưa đế vương đều điên."

Triều Dương công chúa nín khóc, yên tĩnh một lát, nàng vừa muốn cười, lại cười không nổi.

Qua thật lâu, nàng âm đạm nói: "Ta một chút cũng không vui, ta không có cách nào vui vẻ."

Thành Hiền Hầu ôm Triều Dương công chúa, thương tiếc nói: "Các phu quân của người đều đã chết, không bằng người gả cho ta đi, nếu người gả cho ta, mỗi ngày ta đều nghĩ cách cho người vui vẻ."

Triều Dương công chúa nghiêng đầu nghĩ nghĩ, gật đầu nói: "Tốt."

Thành Hiền Hầu nghe vậy kinh hãi: "Người nói thật sao?"

Triều Dương công chúa mắt say lơ đãng nhìn hần: "Người sợ chết sao?"

Thành Hiền Hầu nắm tay: "Ta làm sao có thể sợ chết!"

Triều Dương công chúa gật đầu: "Nếu ngươi không sợ chết, vậy công chúa ta có ngại gì?"

Thành Hiền Hầu ngẩn ngơ, bất đắc dĩ gật đầu, ừ ừ ừ nói: "Được rồi, xem ở tình cảm chúng ta từ nhỏ."

Lúc Diệp Tiềm trở lại Đôn Dương Thành, đại tuyết vẫn tung bay, nhưng mọi người nghênh đón chật ních phố lớn ngõ nhỏ, đập tuyết đọng trên đất kết thành khối, triệt để đông cứng trên đường.

Liền xa thiên tử đi đến cửa thành, tự mình nghênh đón. Diệp Tiềm xuống ngựa, quỳ gối trước thiên tử, thiên tử xuống liền xa, nắm tay hân cùng nhau đi vào cổng thành.

Thiên tử Triệu Trệ, nắm tay Diệp Tiềm cười, vừa cười vừa hỏi: "Đại tướng quân lập kỳ công này, trăm nên ngợi thưởng ngươi như thế nào?"

Diệp Tiềm cúi đầu, trầm giọng nói: "Diệp Tiềm không cầu gì, chỉ cầu Hoàng thượng miệng vàng lời ngọc, thành toàn Diệp Tiềm."

Triệu Trệ nghe vậy, ngửa mặt lên trời cười to, gật đầu nói: "Trẫm đương nhiên sẽ giúp ngươi thành toàn ước vọng."

Diệp Tiềm nghe xong, trong lòng mừng rỡ, nhưng mừng rỡ rồi, tình tế thương thức, lại cảm thấy nơi nào có gì không thích hợp.

Trở lại cung, để vương luận công ban thưởng, phong đại tướng quân Diệp Tiềm làm đại tư mã, đứng hàng tam công, cũng phong hưởng thực ấp hai vạn. Ân sủng không thể nói không hình, từ Đại Viêm khai quốc tới nay, hưởng thụ vinh dự này bất quá cũng một hai người thôi.

Mà tướng lĩnh đi theo Diệp Tiềm, cũng đều được trọng thưởng, trong thời gian ngắn, môn hạ Diệp Thị phong hầu có mười mấy người. Còn lại đi theo xuất chiến, đã có phong hầu, có hậu vị như Phùng Đào, cũng đều có thêm thực ấp.

Nhưng trên mặt Diệp Tiềm lại không vui mừng trong hư hoa vinh quang, hân ngời được một hương vị không bình thường, rõ ràng chung quanh tiếng tán thưởng lao nhao một mảnh, nhưng có một chỗ lại quá mức yên tĩnh, yên tĩnh có vài phần không thích hợp.

Vì thế, đêm trước tiệc tối mừng công, hân bớt chút thời gian đi đến Tê Hà cung, nói chuyện cùng tỷ tỷ Diệp Trường Vân.

Diệp Trường Vân nhìn đệ đệ, đã thấy mặt mày hân cương nghị vẫn mang theo mệt mỏi phong trần, đau lòng nói: "Chuyến này, ngươi vất vả."

Diệp Tiềm mị mầu, nhìn chăm chăm tỷ tỷ: "Tỷ tỷ ở trong cung, cũng thật vất vả."

Diệp Trường Vân nghe đệ đệ nói, khẽ cười: "Nghĩ đến trong Đôn Dương Thành thời gian này chuyện phát sinh ngươi đều biết rồi."

Diệp Tiềm mặt mày lãnh ngạnh: "Tỷ tỷ, lúc ta rời đi, từng nói cho tỷ gặp chuyện phải nhẫn nại, hết thấy đợi sau khi ta trở về lại nói."

Diệp Trường Vân nhún mày cười lạnh: "Ngươi xuất chinh ở ngoài, đương nhiên không biết chuyện đã xảy ra ở đô thành. Nếu ta đợi ngươi trở về, sợ là xương cốt đều hóa thành tro!"

Diệp Tiềm nhướng mày chăm chú nhìn tỷ tỷ, đạm thanh nói: "Có ta ở ngoài, nơi này phát sinh chuyện lớn bằng trời, người khác cũng không dám động vào tỷ nửa phần."

Diệp Trường Vân trào phúng nói: "Sự tình làm cũng đã làm, ngươi tức giận cũng thế, đau lòng cũng thế, dù sao cũng vô dụng! hiện giờ Diệp gia ta một dòng độc đại, từ đây không còn trở ngại."

Diệp Tiềm cúi đầu, than nhẹ: "Diệp gia dù lớn, cũng không hơn được hoàng thất, tỷ tỷ như thế, rõ ràng là tự tìm diệt vong."

Diệp Trường Vân cười: "Lúc đó làm vậy, nếu ta dám lui về phía sau một bước, Diệp gia ta đây có lẽ đã tan thành mây khói."

Diệp Tiềm cúi đầu im lặng một lát, bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn tỷ tỷ, chậm rãi nói: "Lần này xuất chinh Bắc Địch, chém giết đại tướng Bắc Địch vô số, có một người chiến công hiển hách, tỷ tỷ cũng biết người này là ai?"

Diệp Trường Vân không hiểu: "Là ai?"

Diệp Tiềm trầm giọng nói: "Tiêu Đồng."

Diệp Trường Vân ngẩn người.

Diệp Tiềm nhìn tỷ tỷ, tiếp tục mở miệng nói: "hân ẩn núp mấy năm ở Bắc Địch, đối với địa hình phong tục Bắc Địch rõ như lòng bàn tay, ở thời khắc mấu chốt giúp đại quân Bắc phạt kỳ khai đắc thắng, công không thể không có."

Diệp Trường Vân nhẹ tay khẽ run run, hỏi: "hân hiện giờ ở đâu?"

Diệp Tiềm nhìn chăm chăm tỷ tỷ, lấy một loại âm điệu khó có thể hình dung hỏi: "Tỷ tỷ, có phải không thích hân xuất hiện trước mặt tỷ không?" hân ngừng

lại, tiếp tục hỏi: "Tỷ muốn giết hấn." -- một câu này, kỳ thực không phải một câu hỏi, mà là một câu khẳng định.

Diệp Trường Vân cúi đầu, không nói.

Diệp Tiềm nở nụ cười, ý cười hơi lạnh: "Tỷ tỷ, không cần giết hấn."

Trong thanh âm mang theo một tia mơ hồ: "hấn đã chết, vì đuổi giết Bắc Dịch vương mà chết."

Diệp Trường Vân nghe vậy, đột nhiên ngẩng đầu, không dám tin.

Diệp Tiềm trong mắt lạnh như băng, nhẹ nhàng gật đầu.

Diệp Trường Vân cứng ngắc nhìn đệ đệ, sau một hồi, môi nàng tái nhợt nhẹ nhàng rung động, cuối cùng nàng chậm rãi xoay người sang chỗ khác, đưa lưng về phía đệ đệ.

Diệp Tiềm nhìn thấy, đầu vai tỷ tỷ đang co rúm.

Diệp Trường Vân thấp giọng phát ra tiếng khóc nức nở đè nén.

Diệp Tiềm đứng ở nơi đó một lát, rốt cục thở dài: "hiện tại không phải vừa vặn thỏa mãn tâm nguyện của tỷ."

Diệp Trường Vân lại phảng phất như hồng mắt, phát ra tiếng khóc bén nhọn, vừa khóc vừa nói: "không sai, ta muốn giết hấn, bây giờ ta thấy hấn, ta cũng muốn giết hấn!"

Nàng đau đớn níu non, đang khóc nàng nghẹn ngào nói: "Nhưng thế thì sao, ta giết hấn, vẫn muốn khóc vì hấn."

Bạn đang đọc truyện *Diện Thủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89

Đêm trước tiệc tối, lúc Diệp Trường Vân ở trước mặt đệ đệ kim lòng không đậu níu non, Thành Hiên Hựu đang được thiên tử triệu kiến.

hấn mặc ngoại bào đỏ thẫm, đi trên đường như muốn bay, phô trương tiêu sái, phong lưu hơn người. Bên môi hấn mang theo ý cười không kèm chế được, phía sau dẫn theo một đoàn hoàn phi yến gầy, đi qua từng đoạn hành lang gấp khúc, xuyên qua tầng tầng cửa cung, cuối cùng đi đến chỗ thiên tử.

hấn ra lệnh cả đám nữ tử thướt tha xinh đẹp tuyệt trần xếp thành một hàng, bản thân quỳ lạy ở trước mặt thiên tử, cười nói: "Thỉnh Hoàng thượng vui lòng nhận cho."

Triệu Trệ nhướng mày cười ha ha, ánh mắt từ nữ tử thứ nhất, thẳng tắp chuyển đến người cuối cùng, mỗi một nụ cười đều thần nhiên, mỗi một sóng mắt đều mê ly, nhưng ánh mắt Triệu Trệ cũng không từng lưu lại.

Ánh mắt hấn dán vào Thành Hiên Hựu, nhìn kỹ bạn tốt khi còn bé nhiều năm không gặp, mỉm cười than nhẹ: "Nhiều năm không gặp, Thành Hiên vẫn như cũ."

Thành Hiên Hựu tiêu sái cười: "Cũ không bằng mới, mỹ nhân cũng như thế."

Triệu Trệ lại cười to, trong tiếng cười nhìn Thành Hiên Hựu, lắc đầu nói: "Chỉ tiếc, các nữ tử này cũng không vào mắt trẫm."

Thành Hiên Hựu bắt đầu dĩ sò sò râu vốn không tồn tại: "Nhiều năm không gặp, Thành Hiên thật sự là không hiểu khẩu vị Hoàng thượng, tại sao ai Hoàng thượng cũng đều chướng mắt."

Triệu Trệ cười cười, ánh mắt lướt qua Thành Hiên Hựu, dừng ở trên người nữ tử bên cạnh hấn.

Chỉ thấy nàng kia cúi đầu nghiêm mặt, vẻ mặt thật tức tặc, hoàn toàn thần nhiên khác nữ tử cười duyên, không khỏi kỳ quái: "Thành Hiên, nữ tử này là ai?"

Thành Hiên Hựu quay đầu nhìn nhìn, phảng phất không chút để ý nói: "Nàng a, bắt quá là nha đầu hầu hạ bên người ta thôi, tư sắc bình thường, căn bản không so được các nữ tử tài mạo xuất chúng này."

Nhưng trong ánh mắt Triệu Trệ lại lộ ra quang mang rất có hứng thú, hấn trầm giọng ra lệnh: "Ngẩng đầu lên!"

Nhưng nữ tử kia lại như đầu gỗ, vẫn không nhúc nhích.

Triệu Trệ thấy vậy, ánh mắt liền trầm xuống.

Thành Hiên Hầu thấy vậy, bước lên phía trước giải thích: "Hoàng thượng bớt giận, Nha nhi là người câm, sẽ không nói."

Triệu Trệ nhú mày, nhìn nàng kia nói: "Chỉ câm mà thôi, chẳng lẽ còn là kẻ điếc, không nghe được trăm nói chuyện sao?"

Thành Hiên Hầu hắc hắc cười: "Điếc thì không phải, nhưng câm thì khó tránh khỏi phản ứng có chút tri độn." nói đến đây, hắn quay đầu, hàm hồ mệnh lệnh: "Nha nhi, Hoàng thượng gọi đấy, ngươi còn không đáp ứng!"

Nữ tử gọi là Nha nhi nghe được, dờ dẩn ngẩng đầu lên, thấy nàng tư sắc tú lệ, khuôn mặt lạnh lùng, đứng ở đó mặc dù không kiêu mị giống nữ tử khác, nhưng có một vẻ băng cơ ngọc cốt.

Triệu Trệ thấy, không khỏi giật mình.

Nữ tử mỹ mạo hắn không biết gặp bao nhiêu, lại nói nữ tử này, tướng mạo cũng chỉ thường thôi, nhưng đôi mắt kia cũng là khó có được.

Đôi mắt đen phảng phất như thủy tinh tắm trong nước lạnh, mang theo lạnh lẽo thấu xương.

Triệu Trệ yết hầu giật giật, trầm giọng gọi: "Nha nhi, ngươi tới bên trẫm."

Nha nhi nghe thế, trên mặt cũng vô tình vô tự, chỉ dờ dẩn nhấc bước chân, đi về phía Triệu Trệ, đến trước mặt Triệu Trệ, ngừng lại.

Triệu Trệ vung tay, nắm tay Nha nhi, lúc vào tay, cảm thấy đầu ngón tay hơi mát.

Hắn quay đầu nhìn Thành Hiên Hầu, mệnh lệnh: "Lưu nữ tử này lại cho trẫm."

Thành Hiên Hầu nghe xong, vẻ mặt khó xử: "Hoàng thượng, nàng chỉ là thị nữ, thật sự ngốc, căn bản sẽ không thị tẩm."

Triệu Trệ nhú mày.

Thành Hiên Hầu thấy vậy, vội cúi đầu khom lưng, ân cần cười nói: "Hoàng thượng nếu thích, thần đương nhiên chấp tay dâng!"

Triệu Trệ vừa lòng gật đầu, miệng vàng lời ngọc nói: "Nha nhi tên này, trẫm không thích. không bằng giờ cái danh gọi là Nha nhi đi."

---

trên tiệc tối, đại bộ phận hoàng thân quý thích cùng với văn võ quan to đương triều đều đã đến, lúc này trong tay Diệp Tiềm cầm một cái ly uống rượu, nhận ánh mắt của cả triều hoặc là hâm mộ hoặc là sùng kính ắt, cùng với liên tục chúc mừng.

Giờ này khắc này hắn cũng không vì vinh quang trước mắt mà ý nghĩ lộn xộn, càng không vì vừa mới đồ mấy chén rượu ngon mà mất lý trí.

Đầu hắn là thanh tỉnh trước nay chưa có, thanh tỉnh đến rồi xa một mảnh tiếng động lớn âm ỉ cùng phồn hoa, nhớ lại năm trước một tình cảnh cực kỳ tương tự.

Khi đó, tâm hắn đầy dắc ý, mừng như điên trở lại đô thành, cho rằng có thể được nàng chú ý hơn một chút, nhưng hắn đợi cả một đêm, nữ nhân kia vẫn không xuất hiện.

Hơi hơi nheo hai tròng mắt, khi đó cô đơn và xót xa, quanh quẩn ở đầu lưỡi.

Hắn nâng chén nhấp một ngụm rượu, tự nói với mình, hết thảy đều đã qua.

Nữ nhân kia, sẽ gả cho hắn.

Về sau, cả người nàng đều sẽ thuộc về hắn.

Ý tưởng này, khiến hắn tạm thời quên rất nhiều việc vặt phiền não hiện giờ, trái tim bắt đầu nổi lên tư vị ngọt ngào, thậm chí nhin không được cúi đầu uống một ngụm rượu.

Rượu là rượu ngon, vị thuần hậu, dư vị rất đậm.

Nhưng vào lúc này, một tiếng ngân nga tiêm tể "Hoàng thượng giá lâm" vang lên, các văn võ bá quan đều yên tĩnh xuống, ba khẩu chấp tay hô to vạn tuế.

Hoàng thượng Triệu Trệ dất tay hoàng hậu Diệp Trường Vân, chậm rãi đi vào. Triệu Trệ cười đến chỉ dắc ý mất, Diệp Trường Vân cười đến ôn nhu ung dung, nhưng trong ý cười có vài phần không yên lòng. Theo Hoàng thượng và hoàng hậu vào bàn, hậu cung phi tần, các công chúa quận chúa, cũng ào ào đến.

Diệp Tiềm cầm chén rượu cùng các đồng nghiệp hàn huyên, vừa đóng lỗ tai, nghe cái tên quen thuộc kia vang lên.

Lúc bốn chữ "Triều Dương công chúa" rớt cục vang lên bên tai, vẻ mặt hắn luôn luôn nghiêm túc, thế nhưng không tự giác lộ ra một chút ý cười ôn hòa, quay đầu nhìn hướng nàng xuất hiện.

Bạn tri kỉ của hắn Ngô Môn Trung hiện giờ cũng phong hầu hưởng ấp hơn vạn một phương, lúc này nghe thế, cũng nhin không được ghé vào tai hắn trên ghẹo: "Mau nhìn, nàng đến à!"

Kỳ thực trải qua nhiều năm sa trường lịch lãm cùng với kiếp sống quan trường như vậy, hắn đã sớm không là tiểu nô năm đó không thể đứng vững, trên mặt hắn cương nghị có ý cười ôn nhu hòa tan băng tuyết, chậm rãi nhìn về hướng kia.

Động tác thật chậm, hắn cũng thật sự không nóng lòng.

Dù sao, hắn đợi nhiều năm như vậy, sao có thể sốt ruột ở giờ khắc này.

Nhưng lúc hắn hoàn toàn quay đầu lại, lúc thân ảnh nữ tử kia lay động hoa lệ ánh vào trong mắt hắn, trước thiên quân vạn mã cũng có thể bất động thanh sắc, hắn cũng nhin không được mà sùng sốt.

Có một nam tử thân mật dắt tay nàng, chậm rãi đi tới, phong lưu tiêu sái, mặc đại bào màu đỏ nam tử Đại Viêm triều rất ít mặc.

Nam tử kia, là ai?

Bên cạnh Ngô Môn Trung cũng nhú mày, y nha một tiếng: "Người này là ai vậy, sao chưa bao giờ gặp!"

Kề bên bọn họ là Sử Trấn, Sử Trấn sinh trưởng ở hào môn thế gia trong Đôn Dương Thành, đối với hoàng thân quốc thích đương nhiên cũng rõ như lòng bàn tay. Hắn chợt nhìn thấy Thành Hiên Hầu, cũng chau mày, giật mình nói: "Đây là Thành Hiên Hầu, là thư đồng của đương kim thánh thượng, từ nhỏ cùng nhau lớn lên, nghe nói trước kia cảm tình tốt lắm, sau này Thành Hiên hầu không biết như thế nào, thế nhưng không được tiên hoàng vui thích, bị phái đến Ninh Cổ Tháp xa xôi, rốt cuộc không trở về."

Hắn mặt mày vừa động, rất nhanh suy nghĩ cẩn thận, hạ giọng nói vào tai Diệp Tiềm và Ngô Môn Trung: "Ta hiểu được, hiện giờ thái hậu đã mất, Thành Hiên Hầu không có gì cố kị, liền vui vẻ chạy về Đôn Dương."

Ngô Môn Trung đầu óc cũng không ngốc, hắn rất nhanh suy nghĩ cẩn thận, nhìn chằm chằm đôi nam nữ cách đó không xa kia nói: "nói như vậy, Triều Dương công chúa cùng vị Thành Hiên Hầu này hẳn là thanh mai trúc mã."

Sử Trấn đương nhiên đã sớm nghe nói chuyện Diệp Tiềm và Triều Dương công chúa, tức thời đồng tình nhìn Diệp Tiềm một cái, gật đầu nói: "Đương nhiên, nghe nói ngày đó Triều Dương công chúa tuyển phò mã, vị Thành Hiên Hầu này vốn cũng đứng trong đó, chỉ tiếc sau này hắn bị biếm, thế nên việc không thành."

Ngô Môn Trung trong con ngươi cũng nổi lên đồng tình, xem xét Diệp Tiềm bên cạnh, đã thấy hánh tướng tập nhìn chằm chằm Triều Dương công chúa, trên mặt một chút biểu cảm cũng không có.

Hắn có chút lo lắng lấy ngón tay chọc chọc: "Ta nói đại tướng quân -- không, tân nhiệm đại tư mã, ngươi tính toán làm như thế nào à?"

Sử Trấn cổ vũ theo: "Đại tư mã à, ngươi cũng không cần suy nghĩ nhiều, Thành Hiên Hầu này chính là nhị hỉ tử, mỗi ngày mặc kệ chuyện đứng đắn, hắn chỉ sống phóng túng, ta xem Triều Dương công chúa cũng là người tinh mắt, đương nhiên biết nên chọn ai!"

Diệp Tiềm nheo con ngươi, gắt gao nhìn chằm chằm đôi nam nữ kia, lặng không tiếng động.

Nhưng vào lúc này, thủ hạ Diệp Tiềm một vị phó tướng thân tín đi tới, ở bên người Diệp Tiềm thấp giọng nói: "Hồi bẩm đại tư mã, mặt tướng đã nghe rõ ràng."

Diệp Tiềm con ngươi động cũng không động, vẫn như cũ nhìn chằm chằm cách đó không xa, nhưng khẽch môi lại phun ra một chữ: "nói."

Vị thân tín này mặt hiện khó xử, do dự một lát rốt cục cắn răng nói: "Đại tư mã, nghe nói Triều Dương công chúa gả cho Thành Hiên Hầu, ngày -- ngày đã định rồi."

Lời này vừa ra, chỉ nghe một tiếng động lách cách, chén rượu trong tay Diệp Tiềm bị nứt, nửa chén rượu tràn ra, dính ướt tay hắn.

Ngô Môn Trung thấy Diệp Tiềm sắc mặt xanh mét, chúng văn võ quan viên chung quanh phát hiện khác thường, đều kinh ngạc nhìn qua.

Hắn vội cười nói: "Đại tư mã uống nhiều mấy chén, hẳn là có chút say, thế nhưng sơ suất làm chén rơi trên mặt đất."

Nhưng vào lúc này, Thành Hiên Hầu cùng Triều Dương công chúa người gần ta gần, cười đến vô cùng thân mật.

Con ngươi Diệp Tiềm đã nhỏ máu, đành giọng nói: "Ta không say!"

nói xong, lấy chén rượu trước mặt Ngô Môn Trung, uống một hơi cạn sạch.

một ly lại một ly, không biết bao nhiêu chén, cảm giác say dâng lên, đầu đầu đục liệt, nhưng trí nhớ trong đầu lại càng rõ ràng, trái tim đau càng giống như bị đao khắc.

Nhớ tới hai người đủ loại ngọt ngào lúc trước, giờ hết thấy như châm chọc.

Nàng, sao có thể vô tình như thế!

Bạn đang đọc truyện *Diện Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90: Cường bạo

Yến hội quá nửa, Triều Dương công chúa đi ra, Ngô Môn Trung và Sử Trấn luôn luôn nhìn chăm chăm Triều Dương công chúa, lúc này thấy, lặng lẽ nói với Diệp Tiềm: "đi rồi, Thành Hiên Hầu kia không đi."

Nhưng Diệp Tiềm lại phảng phất không nghe thấy, ngửa cổ uống rượu trong chén, trong mắt thâm trầm.

ánh mắt Diệp Trường Vân đảo qua Thành Hiên Hầu còn lại một mình, trên mặt mang theo đậm cười, Thành Hiên Hầu cảm giác được ánh mắt Diệp Trường Vân, ngang nhìn qua, vừa vận tóm ánh mắt nàng, hần chớp chớp mắt với nàng, sau đó cười sáng sủa.

Diệp Trường Vân trong lòng hừ lạnh một tiếng, bắt quá trên mặt ý cười ám áp chưa biến, chỉ xoay đầu đi, nhìn về chỗ hần.

Bên người Thành Hiên Hầu thị nữ kiều mị cơ trí, thấy tình cảnh lần này, ở bên Thành Hiên Hầu uyển nhiên cười, nói nhỏ: "Hầu gia, người thật vất vả trở lại đô thành, thế nào vừa tới lại như đã đắc tội hoàng hậu nương nương, người cũng không sợ lại bị đuổi đến nơi lạnh khủng khiếp sao?"

Thành Hiên Hầu dặc ý nhe răng cười nói: "không sợ, lần này ta trở về, xem không vừa mắt nhất chính là nàng ta, nếu không làm nàng ta chết đi sống lại, ta sẽ không là Thành Hiên Hầu!"

Thị nữ nghe vậy che miệng cười duyên: "Hầu gia, cẩn thận làm đầu."

Lúc Thành Hiên Hầu và thị nữ khe khẽ nói nhỏ, Ngô Môn Trung nhìn chăm chăm vào bên này, trừng lớn mắt lôi kéo Diệp Tiềm nói: "Đại tư mã, người xem, Thành Hiên Hầu này đã muốn với lên Triều Dương công chúa, thế nào còn ở trước công chúng thì thầm cùng thị nữ, thật là kỳ quái!"

Sử Trấn bên cạnh thêm mắm thêm muối: "Thành Hiên Hầu a, nghe nói từ nhỏ chính là mầm phong lưu, đi đến nơi nào cũng không thể thiếu nữ nhân."

Ngô Môn Trung tức giận bất bình: "hần sao có thể so sánh với đại tư mã chúng ta nửa phần!"

Diệp Tiềm vốn im lặng không nói, lúc này nghe thế, đột nhiên đứng dậy, lấy có quá say, tạm thời đi ra ngoài.

Ra khỏi đại điện, hần chỉ cảm thấy cảm giác say dâng lên, đầu óc trầm trầm, liền cúi đầu lững thững đi ngoài điện. Lúc này trăng tàn treo cao, gió bắc như đao cắt trên mặt hần, nhưng đau đớn như vậy lại không thể khiến hần bình ôn cảm giác say, ngược lại trong ngực phảng phất có cái gì đang bốc hơi, khó có thể tự ức chế.

hần nắm chặt trường kiếm bên hông, đột nhiên rút ra, nhin không được đối với trời sao, vung kiếm cuồng múa, một kiếm, mỗi kiếm đều phảng phất muốn đem cái giận và bức bối trong lồng ngực phát tiết ra.

Hồi lâu sau, hần chỉ cảm thấy kiệt sức, mệt mỏi không thôi, cầm kiếm nhắm hai mắt, suy sụp ngã xuống đất.

Nhưng vào lúc này, lại nghe cách đó không xa truyền đến tiếng bước chân, tiếp đó có thanh âm nữ tử truyền vào trong tai: "Hầu gia thế nào, mãi vẫn không đi ra "

Thanh âm rất quen thuộc, Diệp Tiềm vừa nghe, biết là thị nữ Minh Nhi bên người Triều Dương công chúa.

hần cả người nhất thời cứng đờ, đờ đẫn đứng lên, cho trường kiếm vào vỏ.

Tiếp đó là thanh âm Triều Dương công chúa, giọng nói của nàng lạnh nhạt như ngày xưa: "hần xưa nay thích nhất vào giúp vui."

Diệp Tiềm nghe được thanh âm quen thuộc này, thở dốc dồn dập vài phần, hần nắm chặt trường kiếm, tiến lên vài bước, như thép sắt đột nhiên xuất hiện trước mặt chủ tử mấy người.

Minh Nhi và Cẩm Tú cả kinh, thấy sắc mặt hần âm trầm, thế tới rào rạt, vội muốn kéo Triều Dương công chúa lui về sau. Triều Dương công chúa thần thái vẫn cực kì bình thản, vẫn lui thị nữ, liếc Diệp Tiềm một cái, như lơ đãng nói: "Chúc mừng đại tư mã."

Diệp Tiềm đỏ hồng hai má nhìn chăm chăm nàng, bỗng nhiên cảm thấy nữ tử trước mắt xa lạ thế nào.

hắn cứng ngắc đứng ở đó hồi lâu, thờ đốc ồ ồ, cũng nói không nên lời.

Triều Dương công chúa cúi mắt, nhẹ nhàng than thở một tiếng: "Nếu đại tể tướng không có việc gì khác, bản cung không phụng bồi." nói xong, xoay người định rời đi.

Diệp Tiềm thấy nàng sắp đi, trong lòng hoảng hốt, tiến lên túm tay áo nàng một phen, không để nàng đi.

hắn cúi đầu nhìn chăm chăm dung nhan nàng, thô cát khàn khàn nói: "Ta có lời muốn hỏi nàng."

Triều Dương công chúa cười khê: "Đại tể tướng, mời nói."

Diệp Tiềm liếc hai thị nữ như hổ rình mồi bên cạnh, bàn tay to lớn kéo, dắt Triều Dương công chúa đi đến thiên điện. Thị nữ thấy vậy, vội vàng muốn hô, nhưng Diệp Tiềm trừng ánh mắt qua, hai người vội nói đến miệng đều nuốt xuống.

Minh Nhi do dự, hỏi Cẩm Tú: "Cẩm Tú tỷ tỷ, làm sao bây giờ? Ta nhìn hắn có vẻ rất tức giận!"

Cẩm Tú cau mày, lắc đầu nói: "Thôi, chúng ta mặc kệ, để cho bọn họ ép buộc đi thôi. Dù sao hắn cũng không phải lão hồ, không ăn thịt người."

Minh Nhi nuốt nước miếng, gật đầu nói: "Người nói đúng, kỳ thực --" nàng nhìn mắt Cẩm Tú, rốt cục nói ra lời trong lòng: "Kỳ thực ta cảm thấy đại tướng quân cũng thật đáng thương."

Diệp Tiềm đi cực nhanh, nhanh như gió, Triều Dương công chúa thâm y tay áo dài, uốn lượn thướt tha, đầu chịu được hắn lôi kéo như vậy, một lát đã chật vật đến cực điểm, đầu tóc tán loạn, ống tay áo hỗn loạn.

Đến một chỗ yên lặng ở thiên điện của Chính Dương Điện, Triều Dương công chúa đã hỗn hển liên tục, nàng nhú mày nhìn Diệp Tiềm trên mặt như trước lạnh như băng, âm thanh lạnh lùng nói: "Đại tể tướng..."

Còn chưa dứt lời, Diệp Tiềm bỗng nhiên nổi giận gầm lên một tiếng: "Câm miệng!"

Triều Dương công chúa lập tức im bặt, nhú mày nhìn Diệp Tiềm, không nói nữa.

Diệp Tiềm bên môi xả ra một cái cười trào phúng cứng ngắc, nhìn chăm chăm Triều Dương công chúa, khàn khàn nói: "không được gọi ta là đại tể tướng!"

Xung hô này, xa cách lạnh như băng, thậm chí mang theo nồng đậm châm chọc.

hắn xuất ngoại chinh chiến, lấy máu đổ xuống, vì là tương lai và tiền đồ hai người, nhưng trở về, đã thấy nàng kéo cánh tay người kia cười duyên.

Diệp Tiềm thống khổ nhắm hai mắt, nâng tay nắm chặt cổ tay nàng, đau đớn hỏi: "Ta thậm chí muốn hỏi nàng một câu."

Triều Dương công chúa gật đầu: "Mời nói."

Diệp Tiềm mở to mắt, nhìn chăm chăm nàng như trước, hỏi từng chữ: "Vì sao?"

Cảm giác say đắm lên, hắn chỉ cảm thấy đau đầu đục lệt, hắn không tận lực khống chế, mặc cho men say nồng lệt đánh úp về tứ chi bách hải toàn thân, hắn trong say mê không thanh tỉnh tiếp tục hỏi: "Ta phải biết vì sao."

Triều Dương công chúa ngửa cổ, chăm chú nhìn hắn một lát, trong mắt quẩn rĩ vẫn là trầm định đương nhiên như ngày xưa, nhưng không có nửa phần thẹn ý.

Nàng ngao ngễ đứng ở đó, khe hở môi soi, ngữ khí lạnh nhạt phảng phất đang nói thời tiết hôm nay: "Bởi vì hắn đã trở lại."

Diệp Tiềm nhăn mày kiếm, không dám tin lắc đầu, lâm lâm nói: "Ta không hiểu, ta không rõ... Vì sao, vì sao người này thật giống như từ trên trời rơi xuống, bỗng chốc cướp đi hết thảy của ta..."

Triều Dương công chúa than nhẹ, nhìn lướt hắn: "Tiềm, ta và hắn từ nhỏ đã quen biết nhau."

Nàng quay đầu nhìn về phía đó, cúi đầu kể ra: "hắn làm việc không kiếm chế, chọc phụ hoàng không vui, mới khiến ta không thể gả cho hắn, nhưng kỳ thực trong lòng ta luôn luôn -- luôn luôn nhớ kỹ hắn."

Diệp Tiềm càng không thể lý giải, trong mắt đau xót càng đậm: "Nhưng Tiêu Đồng đâu, Tiêu Đồng kia là gì!"

Triều Dương công chúa chớp chớp mắt, tránh Diệp Tiềm nhìn chăm chú, cúi đầu đạm thanh nói: "Tiêu Đồng... Đó là sau hắn."

Diệp Tiềm trầm mặc hồi lâu, mãi không nói.

Hai người thờ đóc, một ồ ồ, một tinh mịn, trong phòng tối nghe vô cùng rõ ràng.

Hồi lâu sau, Diệp Tiềm rốt cục mở miệng: "hắn..." hắn thanh âm cực kỳ khàn khàn, bất quá vẫn tiếp tục gian nan nói: "Nàng và hắn..." Kế tiếp, hắn đến cùng chưa nói.

Triều Dương công chúa trào phúng nở nụ cười, ngẩng đầu nhìn Diệp Tiềm, thấp giọng nói: "hắn cũng từng là khách trong màn của ta."

Diệp Tiềm thờ đóc phảng phất như ngưng lại.

Triều Dương công chúa nghĩ nghĩ, lại tiếp tục nói: "Ta... Ta thật thích hắn..." Nàng ngừng lại, phảng phất như tìm từ: "hắn kỳ thực dường là không có sợ trường gì, nhưng chỉ có ở trên giường, thật sự làm cho người ta..."

Diệp Tiềm nghe đến đó, cũng không thể chịu đựng được, bỗng nhiên bộc phát ra, gầm lên giận dữ: "Ngậm miệng!"

hắn nặng nề mà thô suyền, đỏ con ngươi trừng nàng nói: "Nàng cút, cút ngay, ta một chút cũng không muốn nghe nàng nói chuyện này!"

Triều Dương công chúa đành phải dừng lại, nhẹ giọng hít vào: "Ngươi uống say, thôi, ta đi trước." nói xong xoay người muốn rời khỏi.

Ánh trăng xuyên thấu qua song cửa, dưới hào quang mỏng manh, Diệp Tiềm mơ hồ có thể nhìn thấy bóng lưng nàng nhẹ nhàng cất bước rời đi.

Nàng dáng người vẫn mạn diệu như cũ, phảng phất vung tay áo dài như sóng biển khẽ múa, kỹ thuật nhảy khác trong lòng hắn bao năm không từng mở đi nửa phần.

Trong nháy mắt, men say tràn ngập, hắn rốt cuộc không khác chế được, bỗng nhiên tiến lên, một tay ôm lấy nàng hung hăng quán vào trong ngực, dồn dập mà khát cầu hôn mặt nàng, cô nàng, hai tay còn lại cấp bách ở trên người nàng mềm mại mạn diệu lung tung vuốt ve cùng với chà đạp không chút thương tiếc.

Triều Dương công chúa kinh hô, kinh hô rồi mặt phấn nhiễm tức giận, trách mắng: "Diệp Tiềm, ngươi điên rồi!"

Diệp Tiềm khàn khàn rống giận: "Ta từ thật nhiều năm trước đã điên rồi!"

Lúc này hai tay Diệp Tiềm đã thuần thục tìm kiếm đai lưng nàng, thô bạo kéo xuống, sau đó bàn tay to dùng sức giật lên vấy, bức bách kiều mông nàng đến gần chỗ hắn đang bùng bùng phấn chấn nhiệt năng khát vọng.

Triều Dương công chúa nhận thấy hắn khát vọng, ra sức giãy dụa, vừa giãy dụa vừa cả giận nói: "Diệp Tiềm, ngươi là kẻ điên, buông bản cung ra!"

Nhưng nàng giãy dụa lại càng dẫn tới khát vọng thị huyết ẩn sâu ở trong cơ thể Diệp Tiềm, hắn tàn nhẫn cười lạnh một tiếng, bức bách nàng giãy dụa gần sát mặt mình, hơi thở mang theo cảm giác say phun ở bên tai nàng, hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Chủ nhân, nàng không thể đối xử với ta như thế."

Triều Dương công chúa nghe vậy, sùng sốt.

Diệp Tiềm há miệng cắn tai nàng, giọng căm hận nói: "Ồ trong lòng nàng, có phải ta là gọi thì đến đuổi thì đi? Có phải nàng luôn luôn coi ta là tiểu nô ngày đó dưới la quần của nàng, không từng nhìn vào mắt nửa phần?"

Triều Dương công chúa vùng một chương, đánh vào mặt Diệp Tiềm, nhưng Diệp Tiềm lại trước nàng một bước, chặt chẽ giam cầm tay nàng ở trong tay mình.

hắn ép buộc tay nàng để lên môi, hung hăng cắn một miếng, cắn thật đau, cắn chảy ra máu.

Triều Dương công chúa bị đau, cắn răng nhịn, gian nan mở miệng nói: "Diệp Tiềm, buông ta ra."

Diệp Tiềm âm trầm gầm nhẹ: "không buông." nói đến đây, vật thô to nóng bỏng kiên cường khát vọng của hắn chọc mạnh, không có nửa phần chuẩn bị, cũng không có nửa phần để ý, cứ như vậy thẳng tắp khảm nhập bên trong mật khẩu của nàng.

Triều Dương công chúa bất ngờ không kịp đề phòng, phát ra một tiếng hô nhỏ, nước mắt cũng cơ hồ rơi xuống.

Diệp Tiềm đi vào rồi, chìm đắm thật sâu, hắn trưởng thành, thiên phú dị bẩm, Triều Dương công chúa sớm lãnh hội. Nhưng ngày xưa hắn luôn săn sóc cẩn thận, lúc đầu đối với nàng nhiều chiều cố, tuyệt đối không bỏ được nàng bị nửa phần đau đớn. hiện giờ nổi giận, thô bạo khảm nhập như vậy, là Triều Dương công chúa chưa từng trải qua.

Thế này khiến Triều Dương công chúa gất gao nhú mảy, cắn môi, thanh âm thoát phá nói: "Diệp Tiềm... Ngươi buông ra..." Giờ này khắc này, thanh âm nàng thấp xuống: "sẽ bị người phát hiện... Tiềm... Buông ta ra..."

Nhưng lời nói mang theo ý tứ cầu xin tha thứ lại phảng phất phát sinh khát máu giận dữ bên trong dã thú, càng kích thích dục vọng chinh phục trong cơ thể Diệp Tiềm, hắn nhịn không được ra vào mãnh liệt tàn bạo, theo động tác hắn, thông đạo khí khao bị ma sát chặt chẽ, đau đớn kịch liệt khiến Triều Dương công chúa kim lòng không chịu đựng được phát ra tiếng kêu, mà âm thị kiều mị cũng như bị cự vật này lôi ra.

Diệp Tiềm nhắm hai mắt, tinh tế thường thức tư vị bị bao dung chặt chẽ, nhưng không cách nào cảm thấy khoái ý, chỉ có nặng nề đau đớn. Hắn bất đắc dĩ cười lạnh một tiếng, ở bên tai nàng cô đơn nói: "Chủ nhân, vì sao thân mình khác trước kia như vậy..." Hắn cúi đầu bỏ sung thêm: "Hoàn toàn không làm ta thích như trước kia."

nói xong, phía dưới hắn bắt đầu cấp tốc ra vào, như trả thù, lại như muốn cố tìm kiếm cảm giác bình thường lúc ban đầu, hắn ra vào khát cầu mà kịch liệt. một phen đâm đĩa xong, hắn ngừng lại, lúc này nữ nhân dưới thân đã bắt đầu ra một ít trơn ẩm, làm cho hắn bắt đầu cảm thấy một chút khoái ý.

hắn cúi đầu ở bên tai nàng thấp giọng nói: "Nàng vẫn thích ta, nàng xem, nó cũng nhớ ta, nó thích ta như vậy." nói đến đây, hắn chậm rãi xâm nhập vào một chút, vì thế chỗ hai người tương tiếp phát ra tiếng nước dễ chịu.

Triều Dương công chúa luôn luôn nhắm hai mắt, lúc này nghe nói như thế, trào phúng cười: "Diệp Tiềm, bản cung thích nam nhân."

Diệp Tiềm thân mình cứng đờ, hắn cắn răng hỏi: "Thành Hiền Hầu thế nào, nàng đương nhiên là cực thích hắn?"

Triều Dương công chúa gật đầu cười lạnh, mở miệng hỏi lại: "Người nói đi?"

Diệp Tiềm ánh mắt lộ ra hận ý thấu xương: "Vì sao ta thích nàng? Nàng quả thực giống như một thứ dâm tiện!" Hắn ồ ồ thở dốc một lát, bỗng nhiên hai tay túm chặt cổ tay Triều Dương công chúa, giam cầm nàng dưới thân, mị mầu thấp lãnh nói: "A Căn, nàng nhất định thích đi Tái bắc, nơi đó có vô số nam nhân, nữ nhân cũng cực nhỏ." Hắn dồn dập thờ hào hên, ngữ điệu cực nhanh mà nguy hiểm lộ ra hương vị khác thường: "Nàng nhất định không biết, nơi đó nữ nhân hầu hạ nam nhân thế nào?"

nói đến đây, hắn làm ra một động tác, ngoan mãnh mà thô bạo, Triều Dương công chúa phát ra một tiếng "A", sau một lát, phản ứng lại, không dám tin từng lớn hai mắt.

hắn vừa vô tình làm địa chấn, vừa ở nàng bên tai cắn răng nói: "hiện giờ nàng cảm giác thế nào đây? Tư vị có phải tốt lắm không?" Hắn nghiêng mặt, ôn nhu mà cơ khát hôn gương mặt nàng, trong miệng lẩm bẩm nói: "Trước kia nàng nói ta không phải người đàn ông đầu tiên của nàng, bắt quả không sao, nàng xem... Ta nhất định là nam nhân thứ nhất làm nàng như vậy..."

Trong bóng tối, động tác hắn thô bạo mà đơn giản, một lần lại một lần thao chọc dưới thân Triều Dương công chúa, mà Triều Dương công chúa từ đầu vẫn phí công gây dựa, sau này thấp giọng khóc nức nở, cuối cùng bắt đầu im hơi lặng tiếng, giống như rơi gỗ, im lặng chịu đựng khổ hình giống như một loại tra tấn.

Cuối cùng, lúc hắn rốt cục thoải mái phóng thích ở trong cơ thể nàng, nàng vẫn không hề phản ứng, đờ đẫn cúi mình. Nếu không phải hắn vẫn ôm lấy vòng eo nàng, sợ là nàng đã giống như bùn tẻ liệt ngã xuống đất lạnh như băng.

Diệp Tiềm phóng thích qua, cảm giác say bắt đầu tản ra, ý nghĩ dần dần thanh tỉnh, hắn ôm nữ nhân trong ngực, bắt đầu kinh ngạc vừa rồi làm chuyện gì.

hắn bỗng nhiên cuốn nàng lại, ôm nàng, để nàng cùng mình mặt đối mặt, bên ngoài ánh trăng hôn ám, hắn nhìn nàng lệ sớm đã đọng trên mặt, hai tròng mắt lại giống như người chết cứng ngắc.

Giờ khắc này, hối hận thâm trầm đột nhiên đánh úp, hắn đau lòng mà hoảng loạn ôm nàng vào trong ngực.

"A Căn, A Căn, nàng không sao chứ?" Hắn ôm nàng, dùng môi lửa nóng tình mịn hôn nàng.

Con người Triều Dương công chúa giống như người gỗ, vừa động, lúc hắn hôn, nàng phảng phất dần dần khôi phục tri giác.

Nàng dùng hết khí lực còn sót lại, tránh thoát hắn ôm ấp, chặt vật đứng dậy, cúi đầu quật cường nhìn hắn.

"A Căn, thực xin lỗi, ta điên rồi, ta say..." Hắn vươn tay, muốn giữ nàng, nhưng bàn tay, cũng không dám đưa về phía trước.

Triều Dương công chúa con người vô tình vô tự theo dõi hắn nửa ngày, bỗng nhiên, vung tay lên, một cái tát mạnh, hung hăng ném trên mặt Diệp Tiềm.

Nàng lạnh như băng mà xa lạ nhìn xuống nam nhân này, trào phúng cười lạnh một tiếng, bỏ xuống một câu nói cuối cùng: "Diệp Tiềm, người quả nhiên chỉ là một tiểu nô thôi, cho tới bây giờ đều thế! Ở trong mắt ta, người luôn luôn đều là tiểu nô không nên thân sau vấy ta!"

nói xong, nàng cũng không quay đầu lại rồi đi.

Lúc rời đi, làn váy nàng bị tàn phá, thậm chí lấy dính nhiều vết bẩn.

Bất quá, cũng không tổn hao đến đáng về nàng vẫn luôn ung dung hoa quý cùng kiêu diễm mạn diệu.

Nàng dẫn theo làn váy tàn phá, như trang phục tham dự yến hội, từng bước một rời khỏi nơi này.

Bạn đang đọc truyện *Diện Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Bệnh nặng

Sau đêm nay, Triều Dương công chúa trở lại phủ, bệnh nặng một trận, thị nữ cẩn thận hầu hạ, nhưng nàng sốt nóng, mãi không thể hạ nhiệt. Thành Hiên Hầu vì thế trong lòng như có lửa đốt, mời thái y trong cung. Thái y khai chén thuốc, nhưng đôi môi Triều Dương công chúa khép chặt, không thể nuốt xuống. Cẩm Tú bất đắc dĩ, mạnh mẽ rót vào, ai ngờ sau một lát, công chúa đều phun ra, rầm rầm rào rào, rất chặt vật.

Như thế ép buộc mấy ngày, Triều Dương công chúa đã gầy như qur củi, tóc khô úa, bất quá may mắn là nhiệt độ cơ thể xem như hạ xuống, nhưng thân mình suy yếu cần chậm rãi nghỉ ngơi. Đáng thương Thành Hiên Hầu lúc này một đến hai con mắt biến thành màu đen, hần nhìn Triều Dương công chúa cuối cùng thoát hiểm, mơ hồ sờ sờ trán, lâm bẩm nói: "Bản hầu có phải cũng sắp bị bệnh không?"

Bên cạnh thị nữ ôn nhu nói: "Hầu gia không có bệnh, Hầu gia chỉ một môi, cần nghỉ ngơi."

Thành Hiên Hầu gật đầu: "Đúng đúng, người nói đúng, ta đây đi ngủ một lát..." nói đến đây, hần cũng không quay đầu lại, giống như mộng du đi ra ngoài, cũng không biết ngã xuống ngủ ở nơi nào rồi.

Triều Dương công chúa bị bệnh, Tiểu Hầu Gia A Ly hoàn toàn không còn tươi cười, hần ủ rũ anh giữ trước phòng mẫu thân, hai mắt nhú chặt, vẻ mặt lo lắng.

Đội Triều Dương công chúa rốt cục thoát hiểm, hần bỗng nhiên mở miệng hỏi Cẩm Tú: "Vì sao mẫu thân sinh bệnh, nàng đang giận ta sao?"

Cẩm Tú hơi kinh hãi, nàng mới hiểu được, đã nhiều ngày A Ly chẳng những lo lắng an nguy của công chúa, thậm chí còn tự khiển trách trong nội tâm. Nàng đau lòng ôm A Ly vào ngực, ôn nhu an ủi: "Tiểu Hầu Gia, không phải, công chúa không giận người, nàng sinh bệnh, không có liên quan đến người chút nào."

A Ly được Cẩm Tú ôm có chút không thờ nổi, cái hiểu cái không gật đầu.

Buổi chiều, phủ trưởng công chúa đột nhiên có khách quý đến, tất cả dè dặt cẩn thận hầu hạ, nhưng khách quý vẫy lui mọi người, đi thẳng đến phòng Triều Dương công chúa.

hần ngồi bên giường, cúi đầu ngưng mắt, nhìn Triều Dương công chúa trên sạp.

Mới mấy ngày, nàng gầy rất nhiều, trên mặt tái nhợt vô sắc, tóc tai tiêu tụy, lúc này hai mắt nhắm, mày nhú, như ở trong mộng vẫn không thể thoát khỏi thống khổ.

hần nhìn không được cúi đầu thờ dài một tiếng, nâng bàn tay to lên, nhẹ nhàng vuốt mảy cho nàng.

"nói đến cùng với tỷ, hần quan trọng như vậy sao?" hần nhìn không được thấp giọng thì thảo hỏi.

Triều Dương công chúa hai mắt khép chặt, môi khô ráp lại gật gật.

hai mắt Triệu Trệ xưa nay sâu xa lợi hại lộ ra nghi hoặc: "A tỷ, nói với ta, hần thực trọng yếu với tỷ như vậy sao?"

Triều Dương công chúa suy yếu mở hai mắt, vô thần nhìn nam tử bên cạnh.

Triệu Trệ xoay người, nắm cổ tay nàng càng mạnh khấn, cúi đầu nói: "A tỷ..."

Triều Dương công chúa miễn cưỡng bật ra một cái cười trào phúng, xa lạ mà lạnh lùng nhìn đệ đệ từ nhỏ cùng lớn lên này: "Khó được người còn gọi ta một tiếng A tỷ."

Triệu Trệ trên mặt lộ ra thống khổ: "A tỷ, ta biết tỷ có hiểu lầm về ta, nhưng tỷ phải hiểu, đang ở đế vương vị, ta thật sự có rất nhiều nỗi khổ bất đắc dĩ."

Triều Dương công chúa quay mặt đi, không nhìn đệ đệ: "trên tay người cầm dao mổ, nếu sngười muốn giết ai, cứ việc động thủ đi."

Nàng thân thể suy yếu, lúc nói xong những lời này, thái dương chảy ra mồ hôi tinh mịn, lại thờ dốc mộtphen, rồi tiếp tục nói: "Người có thể tiếp tục giết Thành Hiên, giết ta, càng có thể trước tiên đặt Diệp gia đặt dưới đầu đao của người."

Triệu Trệ cúi đầu không nói, nửa ngày rốt cục nói: "A tỷ, hiện giờ phụ hoàng mẫu hậu đều đã mất, chúng ta là thân cận nhất trên đời này. hiện giờ vì sao tỷ nói mấy lời này làm ta thương tâm."

Triều Dương công chúa cười lạnh, giọng căm hận nói: "Người tới nơi này, có phải xem ta còn có thể sống bao lâu, khỏi phải ngại người mất không?"

Triệu Trệ nghe vậy, âm đạm thờ dài một tiếng, lấy ra khăn gấm bên cạnh, ôn nhu thay Triều Dương công chúa lau mồ hôi trên thái dương.

Làm xong, hần đứng lên, nhìn xuống Triều Dương công chúa trên giường, nghiêm cần nói: "A tỷ, nếu tỷ thực thích, ta sẽ nghĩ cách cho tỷ."

Nhưng hần nói xong lời này, Triều Dương công chúa căn bản không quan tâm, chỉ nhắm mắt, giống như ngủ.

Triệu Trệ bất đắc dĩ, cúi đầu chăm chú nhìn Triều Dương công chúa nửa ngày, cuối cùng đành phải xoay người rời đi.

Đêm nay, Triệu Trệ trở lại cung, ở chính Dương Điện đứng gác thật lâu, trong lòng càng phiền muộn, cuối cùng một mạch đá ra một cước, suýt nữa đá đổ án kỷ. Bên cạnh cung nữ thái giám thấy vậy, ào ào kinh hoàng không thôi, không yên bất an, không biết là phát sinh chuyện gì. Đúng lúc này, thái giám hầu hạ bên cạnh hỏi tới nay thiên tử muốn ngủ cung nào, Triệu Trệ cáu giận, âm trầm nói: "Hậu cung ba ngàn, người người diện mục thế nào, trăm nơi nào cũng không đi!"

nói xong, hần hốt nhiên nghĩ tới một chuyện, lạnh giọng hỏi: "Thành Hiên Hầu lưu lại thị nữ kia, hiện ở nơi nào?"

Thái giám thấy vậy, vội trả lời: "Hồi bẩm Hoàng thượng, vị cô nương này vẫn vô danh phân, hiện giờ tạm thời ở Hoàn hồi cung."

Triệu Trệ nghe xong, gật đầu nói: "Tốt, hôm nay tuyên nàng đến thị tẩm."

Đêm đó, Diệp Tiềm thừa dịp say làm ra sai lầm lớn với công chúa, say hết rồi, trong đầu hần giống như khắc sau một loại ghi nhớ kỹ với đủ loại cảm giác, mỗi một động tác của hần, mỗi một phản ứng thống khổ của nàng, đều rành rành trước mắt, mỗi một lần nghĩ, đều như tái hiện trước mắt.

Diệp Tiềm nhớ tới đó, đêm không thể ngủ, xấu hổ không chịu nổi, cố tình ngày thứ hai lại nghe được tin tức, nói là Triều Dương công chúa bệnh nặng, hần lo lắng không thôi, nhưng vài lần cầu kiến đều bị cự tuyệt ngoài cửa, đành phải bồi hồi ở ngoài cửa phủ trường công chúa. Sau này thừa lúc bóng đêm lặng lẽ lên vào, thấy Thành Hiên Hầu cùng với các thị nữ thái y vây quanh nơi đó, chỉ đành xa xa nhìn liếc một cái.

một ngày, Bình Tây Hầu Phùng Đào cưỡi ngựa đến thăm Triều Dương công chúa mẫu thân của mình, ở đại môn thấy đường đường hoàng hoàng đại tự mã hình dung tiêu tụy đứng trước cửa, lại không thể vào, không khỏi đồng tình, xuống ngựa chào.

Lúc này Phùng Đào, dựng nghiệp cưới vợ sinh con, lại cùng theo Diệp Tiềm trải qua sa trường lịch lãm lập công lớn, đúng là lúc thiếu niên anh tuấn đắc chí mẫn ý.

trên sa trường là cấp trên cấp dưới, còn ngày xưa là chủ tớ, lúc này ở trước cửa phủ Triều Dương công chúa gặp nhau, không khí có chút xấu hổ. Cũng may hai người, một đầy bụng tâm sự không rảnh nghĩ cái khác, một người được cho là tiêu sái không kèm chế được, cũng không đề cập chuyện cũ trước kia. Hai người đơn giản hàn huyên một phen, Phùng Đào không hiểu hỏi Diệp Tiềm: "Đại tự mã vì sao không vào?"

Diệp Tiềm cười khổ: "một lời khó nói hết, Tiềm vì đắc tội công chúa, cho nên bị cự ngoài cửa."

Phùng Đào xem xét Diệp Tiềm trong tay cầm theo gì đó, thoát nhìn như là đồ ăn, còn bốc hơi nóng, không khỏi càng kinh ngạc, tức thời nghĩ nghĩ, đề nghị: "Đại tự mã nếu không ghét bỏ, có thể cùng Đào đi vào không?"

Diệp Tiềm nghe nói, cảm kích không nói nên lời: "Nếu có thể như thế, Tiềm vô cùng cảm kích!"

Tức thời, Phùng Đào xuống ngựa, cùng Diệp Tiềm vào phủ. Bên cạnh thị vệ thấy vậy, mặc dù biết rõ công chúa có lệnh không cho Diệp Tiềm nhập môn, nhưng bọn họ cũng không dám cản Phùng Đào. Phải biết rằng Phùng Đào là con nối dòng danh nghĩa của Triều Dương công chúa, con bá kiến mẫu thân, theo lý phải làm, huống hồ bọn họ cũng biết vị Phùng Tiểu Hầu Gia này hiện giờ đang là hồng nhân. Bọn họ dám đắc tội vị đại tự mã như mặt trời ban trưa, đó là biết hần không dám làm gì thị vệ của công chúa, nhưng bọn hần lại không biết bản tính Tiểu Hầu Gia này.

Qua cửa rồi, thị vệ thông báo, Phùng Đào thuận lợi được mời vào bá kiến Triều Dương công chúa, còn Diệp Tiềm lại không ai hỏi thăm, chỉ đành ngồi ở trong sảnh chờ, hai tay ôm túi giấy trong ngực, chỉ sợ nó nguội đi. Đúng lúc này, Diệp Tiềm đột nhiên nghe một tiếng non nớt thấp gọi vang lên: "Đại tướng quân."

Diệp Tiềm đứng lên, chậm rãi quay đầu nhìn cách đó không xa, thấy Tiểu Hầu Gia A Ly im ắng đi vào, bên cạnh cũng không có ai đi theo.

Từng nhớ, trước khi hần xuất chinh, Tiểu Hầu Gia A Ly ở dưới cửa tha thiết chờ đợi, ngóng trông hần trở về, dâng môn đến thăm. hiện giờ bắt quá hơn nửa năm, lại là vật còn người mất, hần thế nhưng tư cách bước dần từng bước cũng không có.

A Ly ngẩng đầu nhìn Diệp Tiềm hồi lâu, rốt cục nói: "Đại tướng quân, mẫu thân ta không muốn gả cho người đâu."

Diệp Tiềm mày kiếm nhíu chặt, tối nghĩa gật đầu nói: "phải."

A Ly mày nhỏ cũng nhăn lại, rất ưu sầu nhìn Diệp Tiềm: "Nhưng ta hi vọng người làm phụ thân ta, ta không thích Thành Hiên Hầu làm phụ thân ta." hần nghĩ nghĩ, lại bổ sung thêm: "Thành Hiên Hầu đối với ta tốt lắm, mua đồ chơi tốt và đồ ăn ngon cho ta, nhưng ta chỉ thích đại tướng quân."

Diệp Tiềm đi về phía trước đến bên A Ly, ngồi xuống vuốt ve gò má hần ấu hoạt, thô trầm nói: "A Ly, sao gầy thế?" Lúc này A Ly đã hoàn toàn không có thịt giống ngày xưa, bắt quá như vậy lại vẫn chưa thoát vẻ hài đồng, có vài phần hương vị đại hài tử.

A Ly lắc lắc đầu, lẩm bẩm nói: "Mẫu thân gầy, A Ly cũng gầy."

Diệp Tiềm nghe vậy, trăm mối cảm xúc ngổn ngang, tức thời lấy túi giấy trong ngực, tầng tầng mở ra cho A Ly: "A Ly, hoa quế cao người thích ăn nhất."

Nhưng A Ly cúi đầu nhìn thoáng qua, lại lắc lắc.

Diệp Tiềm không hiểu nhìn A Ly.

A Ly môi giật giật, thấp giọng nói: "Đại tướng quân, A Ly trưởng thành, đã không thích ăn thứ này."

Ngày đó, Phùng Đào bá kiến công chúa đi ra, bắt đầu nhìn Diệp Tiềm, tỏ vẻ mình đã tận lực du thuyết, nhưng thật sự bất lực. Diệp Tiềm hiểu gật đầu, theo Phùng Đào rời đi.

Ban đêm, Diệp Tiềm cầu kiến Hoàng thượng, quân thần hai người đầu tiên là thảo luận thế cục Đại Viêm triều hiện giờ cùng với việc lần này Bắc phạt. Đề tài kết thúc, Hoàng thượng bỗng nhiên đặt câu hỏi: "Lần này Bắc phạt, tướng lĩnh đi theo ái khanh xuất chiến rất nhiều, người lập công đầu cũng có, nhưng không biết ai xuất sắc nhất?"

Diệp Tiềm nghe vậy, trầm tư một lát, chậm rãi hỏi bẩm nói: "Hoàng thượng, lần này chinh chiến, thiếu niên tướng lĩnh rất nhiều, người người dũng mãnh dị thường, thật sự là phúc Đại Viêm triều ta." hân tậm dừng một lát, lại tiếp tục nói: "Nhưng nếu luận người xuất sắc nhất, thật phải là Bình Tây Hầu Phùng Đào."

Hoàng thượng nghe xong, mày rậm khẽ nhúc nhích, trong mắt lộ ra hứng thú: "Phùng Đào? Lại nói tiếp, hắn còn coi là cháu trai trẫm đó!"

Diệp Tiềm gật đầu: "Quả thật như thế."

Hoàng thượng khoanh tay đứng, nhìn Diệp Tiềm lại cười nói: "không biết Phùng Đào nếu so với Diệp ái khanh lúc niên thiếu thì như thế nào?"

Diệp Tiềm nghe xong lời này, bất động thanh sắc, cúi đầu nghiêm cẩn nói: "Hoàng thượng, bình tĩnh mà xem xét, mỗi người mỗi vẻ."

Hoàng thượng nghe vậy, nhìn kỹ thần sắc Diệp Tiềm nửa ngày, bỗng nhiên cười to, cười xong, hắn nhìn Diệp Tiềm, chuyển đề tài tới Triều Dương công chúa.

"Diệp ái khanh, việc này không phải trẫm không giúp ngươi, thật sự là Triều Dương công chúa lòng dạ có tương ứng, trẫm cũng không thể làm gì." Hoàng thượng ngồi ở trên long ý, bắt đầu nói chỗ bản thân khó xử, nói xong, hắn nhíu mày: "Bất quá, trẫm có một kế, có thể giúp Diệp ái khanh một tay."

Diệp Tiềm nghe vậy ngược mắt, trầm giọng hỏi: "Tiềm ngu dốt, còn thỉnh Hoàng thượng chỉ rõ."

Hoàng thượng cười khẽ, đi lên phía trước, nói ở bên tai Diệp Tiềm: "Diệp ái khanh a, theo trẫm lúc này, ngươi vẫn nên làm hồng hôn sự của bọn họ trước, sau đó mới bàn bạc kỹ hơn."

Bạn đang đọc truyện *Diện Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Nuôi kẻ địch

một ngày, Phùng Đào được Hoàng thượng triệu tiến cung, lúc tiến cung, mang theo Tiểu Hầu Gia A Ly cùng đi. Hai người đi ngang qua hậu hoa viên, trùng hợp Thái tử Hú Nhi cùng đám ma ma cung nữ đi ngang qua, Hú Nhi đã lâu không gặp A Ly, chợt thấy thì rất vui vẻ, chạy lên lôi kéo tay A Ly nói: "A Ly, lâu như vậy, ngươi sao không tiến cung thăm ta, để ta rất nhàm chán."

Ai ngờ trên mặt A Ly cũng chỉ nhàn nhạt, liếc Hú Nhi, rồi xa cách nói: "Hú Nhi ca ca, gần đây mẫu thân sinh bệnh, vẫn không chuyển biến tốt, ta thật không có thời gian tiến cung."

Lúc này Hú Nhi còn không phát hiện gì khác thường, vẫn khoan khoái lôi kéo A Ly: "Vậy hiện giờ ngươi thật hết bận rộn, mau theo ta đi chơi đi!"

A Ly ngẩng đầu nhìn Phùng Đào, hơi dùng sức, rút tay bị Hú Nhi cầm: "Hú Nhi ca ca, ta muốn cùng ca ca ta đi gặp hoàng cửu, ngày khác rảnh rồi lại tìm ngươi, được không?"

Hú Nhi kỳ thực đã sớm nhìn thấy nam tử đất A Ly, hắn vốn không thèm để ý, lúc này nghe thấy, lấp bắp kinh hãi, nhìn Phùng Đào nói: "hắn là ai, sao lại thành ca ca của ngươi?"

Ở trong lòng Hú Nhi, mình là biểu ca A Ly, đây mới là huynh đệ thân cận nhất, hắn cũng biết Triều Dương công chúa chỉ sinh một đứa con, A Ly không có thân thích khác.

Ai ngờ A Ly lại nói: "Ta đã nói đây là ca ca ta, đương nhiên là con mẫu thân ta."

Phùng Đào thấy vậy, vội chào: "Bình Tây Hầu Phùng Đào gặp Thái Tử Điện Hạ."

Hú Nhi không biết ai là Bình Tây Hầu, càng không biết Phùng Đào, hấn nhủ mảy mìn nhìn chăm chăm A Ly, không hiểu nói: "Hóa ra người có ca ca khác, nên không tới tìm ta chơi nữa."

A Ly cúi mặt, chỉ thấp giọng nói: "Ta đã nói, ngày khác rảnh lại tới tìm người chơi. hiện giờ ca ca ta còn vội gấp hoàng cữu, trước không nói với người nữa." nói đến đây, liền đẩy Phùng Đào: "Ca ca, chúng ta đi nhanh đi."

Phùng Đào bất đắc dĩ, cũng đành bái biệt Thái tử, nắm tay A Ly rời đi.

Đợi đi xa, Phùng Đào cúi đầu nhìn A Ly hỏi: "A Ly, ta nghe nói người và Thái tử trước kia cực tốt, sao hiện giờ người lạnh nhạt với hấn như thế?"

A Ly hừ nhẹ một tiếng: "Ca ca, ta không thích mẫu thân hấn, nên cũng không thích hấn."

Phùng Đào vỗ sợi tóc A Ly thờ dãi: "A Ly, dù trong lòng không thích, về sau cũng không thể trực tiếp như thế, chọc Thái tử không vui."

A Ly nhu thuận gật đầu: "Ca ca nói đúng, ta đây về sau sẽ không thế."

Phùng Đào vừa lòng nở nụ cười, nắm tay A Ly, tiếp tục đi về phía trước.

Thái tử Hú Nhi nhìn theo một lớn một nhỏ nắm tay rời đi, tâm vỡ thành ngàn vạn mảnh, cúi đầu ủ rũ đi về Tê Hà cung cầu mẫu thân. Người hầu đi theo thấy vậy, vội ôm hấn lên liền xa, đưa hấn đi. Đến Tê Hà cung, hấn ỉu xiu đi vào, mặt sa sút uể oải cực điểm.

Diệp Trường Văn đang hỏi thị nữ một việc, lúc này thấy Hú Nhi buồn bực không vui đi tới, không khỏi kinh ngạc: "Hú Nhi, con làm sao?"

Hú Nhi ủy khuất ngẩng đầu nhìn mất mẫu thân, quyết miệng nói: "Mẫu hậu, hôm nay ta gặp A Ly, nhưng A Ly lại lạnh nhạt với ta."

Diệp Trường Văn nghe xong, thế mới yên lòng, ôm con vào trong ngực, ôn thanh an ủi: "A Ly có lẽ hôm nay tâm tình không tốt, hoặc là hấn đang vội."

Hú Nhi dùng sức lắc đầu: "Mẫu hậu, không phải, A Ly không thích ta, hấn không muốn chơi cùng ta." nói tới đây, Hú Nhi càng ủy khuất, nước mắt cũng sắp rơi xuống.

Diệp Trường Văn đau lòng trấn nói: "Các người là huynh đệ tốt, hấn sao có thể không quan tâm người?"

Hú Nhi nâng mắt rung rung lệ, đáng thương nói: "hấn có ca ca của hấn, không quan tâm biểu ca ca là ta."

Diệp Trường Văn nhớ tới con tra trên danh nghĩa của Triều Dương công chúa kia, nhất thời giật mình: "Con nói là Bình Tây Hầu Phùng Đào sao?"

Hú Nhi dùng sức gật đầu: "Đúng, chính là người này!"

Diệp Trường Văn thờ dãi, trấn an con trai của mình nói: "Bất quá là một ca ca thôi, có là gì. Dù A Ly không tốt với con, con không phải còn có ca ca tỷ tỷ khác sao?"

Diệp gia huynh đệ tỷ muội rất đông, hiện giờ sớm có nhiều con cái, đây đều là huynh đệ tỷ muội của Hú Nhi, cũng là chỗ dựa cho Hú Nhi chấp chính trong tương lai.

Nhưng Hú Nhi lại nhủ mảy mìn lắc đầu: "Mẫu hậu, ta chỉ thích chơi cùng A Ly!"

Diệp Trường Văn nghe xong, có vài phần không vui: "Hú Nhi, sao con lại nổi tính tình lên."

Hú Nhi bất mãn nhìn nhìn mẫu thân, kỳ thực hấn cũng không phải ngốc, vừa mới cúi đầu cân nhắc chuyện mấy ngày nay phát sinh một phen, trong lòng đã có kết luận, lúc này thấy mẫu thân nói mình như vậy, rốt cục nhìn không được: "Mẫu hậu, theo Hú Nhi, việc này đều tại người!"

Diệp Trường Văn nghe xong kinh hãi, không hiểu lời con nói từ đây ra, ai ngờ Hú Nhi lại nói: "Hú Nhi nghe nói Triều Dương cô cô bệnh nặng, nghĩ hấn A Ly tức giận là vì vậy. Mà Triều Dương cô cô sinh bệnh, hết thấy đều trách mẫu hậu."

Diệp Trường Văn nghe càng nghi hoặc, không dám tin nói: "Hú Nhi, điều này sao có liên quan với mẫu thân?"

Hú Nhi lại lắc đầu nói: "Ta không hiểu, cái gì ta cũng không hiểu, nhưng ta biết, khẳng định đều có liên quan tới người!" hấn nói xong lại rơi lệ: "Đều vì người, A Ly mới không để ý ta."

nói xong, Hú Nhi nhanh chân chạy đi, chỉ để lại Diệp Trường Văn ngốc lảng.

Nàng yên lặng ngồi xuống, ngây người hồi lâu, không nói một lời, thị nữ đứng hầu bên cạnh cũng không dám nhiều lời. Nhưng vào lúc này, chợt nghe bên ngoài truyền báo, nói là đại tư mã cầu kiến, Diệp Trường Văn vừa nghe, vội vàng sai người mời hấn vào.

Ai ngờ Diệp Tiềm vừa tiến vào, mặt liền trầm xuống, lạnh lùng nói: "Tỷ tỷ, chuyện của ta và nàng, không cần tỷ nhúng tay. Về sau ta không thích nhìn thấy tỷ tự chủ trương làm gì với nàng."

Diệp Trường Vân nghe hần nói như thế, trong lòng chột dạ, nhưng liên tục bị người thân cận nhất chỉ trích, cũng muốn phản úy khuất, miễn cưỡng nói: "Chuyện ta bản khoãn, chẳng lẽ đệ không nghĩ tới? Chẳng lẽ đệ nguyện ý vì một nữ nhân không đề ý Diệp gia?"

Diệp Tiềm thanh âm lạnh như băng, mâu quang sắc bén nhìn tỷ tỷ mình, phảng phất nhìn một người xa lạ, phát ra thanh âm giống như đao mài vào tảng đá: "Cho nên tỷ chẳng những tự đi chỗ nàng nói tam bản tứ, thế nhưng còn cho mẫu thân đến trước mặt nàng khóc nháo om sòm?"

Diệp Trường Vân thấy hần như thế, trong lòng lửa giận cũng dần dần bốc lên, tức thời nhú mày cười lạnh: "Thế nào, đệ cảm thấy đánh mất thể diện của đệ? làm đệ thật mất mặt?"

Diệp Tiềm lạnh lùng liếc tỷ tỷ một cái: "Tỷ không biết bộ dạng này có vẻ mất thân phận của tỷ sao?"

Diệp Trường Vân nghe, không khỏi cười to: "Thân phận? Ta có thân phận gì? Đơn giản là lấy sắc hầu người thôi! Mỗi ngày bị nhốt trong hậu cung, hôm nay lo lắng cái này, ngày mai quan tâm cái kia, hoảng sợ không yên mỗi ngày."

Diệp Tiềm nhú mày, không muốn nghe nữa, vung tay áo muốn ly khai.

Diệp Trường Vân lại lớn tiếng gọi hần, bị phần đàn xen nói: "Diệp Tiềm, Hú Nhi vừa mới đi, còn chỉ trích ta, hiện giờ đệ đến sau hần, lại một phen lên án mạnh mẽ, các người đều chỉ biết trách ta, có từng nghĩ tới khó xử trong lòng ta!"

Diệp Trường Vân nói tới đây, nhin không được rơi lệ: "Đệ cũng biết, gần đây Hoàng thượng sủng hạnh một người câm, hiện giờ này thế nhưng công khai phong làm Nhĩ phi, thật là vớ vẩn đến cực điểm!"

Con người Diệp Tiềm toát ra phiền chán, nhú mày nói: "Tỷ tỷ, nếu tỷ có thời gian, quan tâm nhiều việc học của Hú Nhi mới là đúng đắn."

Diệp Trường Vân nghe hần thế nhưng không để bụng việc này, càng khổ sở, tê tái khóc: "Chẳng lẽ đệ không từng nghĩ đến địa vị Diệp gia, nghĩ đến địa vị Hú Nhi sao?"

Diệp Tiềm quay đầu, bất đắc dĩ than nhẹ, cắn răng nói: "Tỷ tỷ, Hú Nhi hiện giờ đã là Thái tử, tỷ tỷ không cần sầu lo. Về phần địa vị Diệp gia, trong ba năm, có lẽ có người có thể thủ nhĩ đại chi."

Diệp Trường Vân nghe vậy trừng mắt: "Ai? Đệ có ý tứ gì?"

Diệp Tiềm nghiêm mặt nói: "Trong ba năm, Bình Tây Hầu Phùng Đào sẽ quyền khuynh triều dã."

Diệp Trường Vân nghe con người: "Đệ điên rồi sao? đi một Thanh Hà Hầu, đệ thế nhưng vì nữ nhân kia nâng đỡ một Bình Tây Hầu!"

Diệp Tiềm lắc đầu, lạnh nhạt nói: "Tỷ sai rồi." hần quay đầu nhìn tỷ tỷ một lần cuối cùng, chậm rãi nói: "Ta không chỉ vì nàng, cũng là vì Diệp gia."

---

một ngày, ánh mặt trời vào đông thế nhưng phá lệ ấm áp, Cẩm Tú thấy vậy, đề nghị đỡ Triều Dương công chúa đi ra ngoài một chút.

"Công chúa bị bệnh nhiều ngày thế này, ra ngoài đi dạo hít thở không khí cũng tốt." Cẩm Tú theo cười nói.

Triều Dương công chúa ngẫm lại cũng đúng, liền gật đầu đồng ý.

Chủ tớ mấy người đang tản bộ trong lâm viên hiu quạnh, vừa đi vừa nói chuyện. Minh Nhi vì để công chúa vui vẻ, liền chọn một ít chuyện lí thú ở Đôn Dương Thành nói cho nàng nghe.

"Gần đây Thành Hiên Hầu thực sự là bị ngã đến ngốc, ta nghe nói a, hần cười ngựa té ngã, xuất môn bị chó điên đuổi, về nhà trên đường có thể bị đá đập vào." Minh Nhi nhắc tới tin đồn gần đây, nói sinh động như thật: "Mấy ngày trước ta còn gặp hần, ngã mặt mũi bầm dập, rất buồn cười."

Triều Dương công chúa hơi hơi nhú mày: "Trách không được mấy ngày nay không thấy hần đến, nguyên lai phát sinh chuyện như vậy."

Minh Nhi gật đầu: "không phải sao, ta thấy hần cũng ngưng ngừng xuất môn."

Triều Dương công chúa cũng không hiểu: "hần xưa nay làm việc phong lưu, không phải là chọc tới người nào?"

Cẩm Tú theo bên cạnh nhú mày, âm thầm lôi kéo Minh Nhi, nhưng Minh Nhi lại hồn nhiên không hiểu: "Công chúa, ta nghe nói có lẽ là vì đại tư mã."

Triều Dương công chúa nghe vậy, thần sắc nhất thời buồn bã, cúi đầu thấp giọng nói: "Tuyệt đối không có khả năng, hần sao có thể làm loại chuyện bất nhập lưu này."

Minh Nhi lại nói: "Đại tư mã đương nhiên sẽ không tự mình làm loại chuyện này, nhưng lấy địa vị hần hôm nay, đương nhiên có người vì lấy lòng, đặc

biệt đi làm."

Triều Dương công chúa gật đầu: "Người nói có lý."

Minh Nhi sát ngôn quan sắc, nhân cơ hội lại nói: "Công chúa a, mấy ngày nay, đại tư mã mỗi ngày đều đến cửa phủ chúng ta đứng, thật là rất đáng thương."

Triều Dương công chúa nghe vậy, trên mặt lạnh lùng, trào phúng nói: "Hắn đến trước phủ bản cung đứng, thật là chiết sát bản cung, còn không cho người nhanh đuổi đi!"

Minh Nhi nghe vậy cả kinh, không nghĩ tới mình nói giúp lại hỏng, tức thời đành phải mở miệng đáp ứng.

Bạn đang đọc truyện *Diện Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Tác hợp

Thành Hiên Hầu mấy ngày gần đây thật không ổn, thế nên hắn bắt đầu về mặt đau khổ ở nhà nghỉ trước nghỉ sau, cuối cùng ra quyết định: hắn phải đi tìm Diệp Tiềm!

Đầu tiên hắn mặc vào quần áo đẹp hắn thích nhất, lại tuyển bốn thị nữ thanh âm kiều mị nhất, sóng mắt động lòng người nhất, sau đó lên xe ngựa xa hoa xa xỉ nhất Đôn Dương Thành, bắt đầu đi báỉ phỏng Diệp Tiềm.

Ai biết đến phủ đại tư mã, hắn lại vô tình bị cự ngoài cửa, thị vệ thủ vệ nói như vậy: Đại tư mã bận việc công, không rảnh đãi khách.

Thành Hiên Hầu trong lòng hơi có chút tức giận, tuy hắn là một người bị tiên đế lưu đầy nhiều năm, trước mắt đây lại là đại tư mã, nhưng năm đó đại tư mã này còn ở trước mặt mình làm tiểu nô, thanh danh hắn sớm đã truyền khắp Đôn Dương Thành.

Mặc dù hiện giờ hắn vừa trở về, cảnh còn người mất, nhưng không thấy người nào dám xem thường hắn a.

Giờ này khắc này, nếu theo tính tình người khác, nói không gặp liền vung tay áo mà đi, bất quá Thành Hiên Hầu không phải người khác. Trong gió lạnh, hắn cười đến mức người gặp người thích với thị vệ: "Đại tư mã nếu bận, vậy bản hầu ở trong này chờ, đợi đến lúc hắn có thời gian."

Thị vệ mặt không biểu cảm nhìn người tới: "Vậy mời Hầu gia chờ đi."

Lúc này gió lạnh thấu xương, tay Thành Hiên Hầu đã đông lạnh đỏ lên, thị nữ thấy vậy, có chút đau lòng, đề nghị: "Hầu gia, nếu phải đợi, vẫn nên vào xe ngựa đợi đi."

Thành Hiên Hầu không kiên nhẫn vẫy tay: "không đi, ở trong này chờ."

Thị nữ càng đau lòng, cầm lấy tay hắn để vào trong áo mình ủ ấm, Thành Hiên Hầu cười hi hi tiếp nhận, thủ vệ bên cạnh nhìn đến mặt đỏ tím đập.

Đội ước chừng một chén trà nhỏ, rốt cục từ trong đại môn một tùy tùng mặt lạnh đi ra, mặt không biểu cảm truyền báo: "Hầu gia, đại tư mã cho mời."

Thành Hiên Hầu nghe xong, mặt mày hớn hờ theo tùy tùng vào cửa, đến chính sảnh, gặp Diệp Tiềm cũng như tùy tùng kia mặt không biểu cảm chờ ở đó.

Thành Hiên Hầu cũng không hàn huyên, đi thẳng vào đề nói: "Đại tư mã a, người cần gì đau khổ tương bức Thành Hiên Hầu nhỏ nhỏ này, người đến cùng vì sao đối với ta như vậy, nói ra nếu ta thiếu tiền của người, ta đây trả tiền là được."

Diệp Tiềm hờ hững quét hắn một cái, đạm thanh nói: "Hầu gia nói đi đâu, Tiềm khi nào đau khổ tương bức Hầu gia?"

Thành Hiên Hầu nghe xong, nhất thời có chút hằm hừ, mở tay áo, lại hờ hờ ra: "Người xem, xem nơi này, xem nơi này, vết thương khắp nơi, đều là người làm hại!"

Diệp Tiềm nhíu mày: "Có chứng cứ gì?"

Thành Hiên Hầu vừa nghe, lông mày giận muốn bay lên: "Diệp Tiềm, người không cần ở trong này giả vờ, cần chứng cứ sao? Ta Thành Hiên Hầu sống nhiều năm như vậy, chưa thấy ai một ngày vừa dầm cứt chó vừa té ngã lại bị chó cắn! Khẳng định là có người ở sau lưng làm loạn, người đó chính là người!"

Thị nữ thấy hắn kêu gào như thế, khó tránh khỏi lo lắng thay hắn, nhỏ giọng nói: "Hầu gia, chúng ta đang trên địa bàn người ta, nói chuyện phải cẩn thận."

Thành Hiên Hầu lại càng lớn tiếng hét lên: "Ta muốn nói, xem hắn có thể làm ta thế nào? Ta nói chính hắn là tiểu nhân âm trầm, thỏ phi, cường đạo, lòng

dạ hẹp hòi!"

Lúc này bởi vì hấn kêu la, thị vệ cùng tùy tùng trong phủ Diệp Tiềm người người đều trợn mắt muốn trừng, thậm chí đưa tay lên vỗ kiểng, chỉ còn chờ đại tể ra lệnh một tiếng, đánh văng Hầu gia phong lưu không biết điều này ra khỏi đại sảnh.

Diệp Tiềm trên mặt không chút dao động, chỉ đạm nhìn Thành Hiên Hầu nói: "nếu có người làm bất lợi với Hầu gia, cứ nói cho Tiềm, Tiềm sẽ cho người điều tra rõ."

Thành Hiên Hầu lúc này ôn ào nửa ngày, cũng mệt mỏi, trái lại tự tiến lên, bưng một ly trà trên án kỷ, uống một ngụm phát hiện đã lạnh, nhưng cũng cố gắng, rõ ràng uống một hơi cạn sạch.

Bên cạnh thị vệ nhìn thấy mắt đều lớn, ngay cả Diệp Tiềm cũng nhìn không được nhú mày.

Thành Hiên Hầu uống một ngụm nước nhuận nhuận cổ họng, cuối cùng cảm thấy thoải mái hơn, hất cằm hai tay, nhìn Diệp Tiềm, ý vị thâm trường nói: "Đại tể mà a, bản hầu nghe nói, người mấy lần ở ngoài phủ công chúa, chỉ tiếc cũng không qua cửa vào a."

Diệp Tiềm nghe vậy, ánh mắt như hàn đao, phút chốc bắn về phía Thành Hiên Hầu.

Thành Hiên Hầu rút cổ, bắt quá rất nhanh lại không kiên nhẫn gì: "Đại tể mà a, Triệu Dương công chúa chính là phu nhân chưa qua cửa của bản hầu, người bộ dạng này quấy rầy người ta, cũng không hỏi xem trong lòng ta nghĩ như thế nào?"

Diệp Tiềm cười lạnh: "A, không biết trong lòng Hầu gia có cảm tưởng gì?"

Thành Hiên Hầu nghe xong, cười hắc hắc nói: "Hầu gia ta chỉ cảm thấy người quá ngốc, đến bày tỏ tình yêu với nữ nhân trong lòng cũng không hiểu, thật không rõ người như vậy làm thế nào lên chiến trường đánh giặc."

Diệp Tiềm nghe vậy, nhất thời sắc mặt xanh mét nhìn chằm chằm Thành Hiên Hầu.

Thành Hiên Hầu lại đem hai tay lui vào tay áo, chỉ đứng ở đó cười, cũng không nói.

Diệp Tiềm lông mày động đậy, trầm giọng: "không biết Hầu gia có gì chỉ giáo?"

Thành Hiên Hầu trên mặt hiện ra vẻ đắc ý, cười nhìn Diệp Tiềm: "Người có biết vấn đề lớn nhất của người là gì không?"

Diệp Tiềm nhú mày.

Thành Hiên Hầu ngửa mặt lên trời cười đắc ý, cười xong, nghiêm cẩn nhìn Diệp Tiềm, lắc đầu thờ dài: "Vấn đề lớn nhất của người chính là, cho tới bây giờ người đều chân chính không biết tâm A Cẩm."

Diệp Tiềm nghe xong lời này, mặt cứng lại, cúi đầu trầm tư, im lặng không nói.

Thành Hiên Hầu vẫy tay với mọi người chung quanh, khoả tay múa chân nói: "Các người, các người còn không nhanh đi xuống, chẳng lẽ muốn tiếp tục nghe?"

Lúc này Diệp Tiềm đang cúi đầu trầm tư, vẫn chưa hạ lệnh cho bọn họ lui ra, nhưng các thị vệ tùy tùng người nhìn ta, ta nhìn người, rồi vẫn ào ào lui xuống.

Thành Hiên Hầu nhìn Diệp Tiềm, ý vị thâm trường nói: "Diệp Tiềm, kỳ thực ta một chút cũng không thích người."

hấn cúi xuống, lại nói: "Nhưng mà, ta cũng không muốn A Cẩm gả cho ta."

Diệp Tiềm nâng mắt, nhìn hấn.

Thành Hiên Hầu thờ dài, tiếp tục nói: "Ta và nàng từ nhỏ cùng nhau lớn lên, trong lúc đó biết rõ, ta từ nhỏ tính tình phong lưu, còn nàng, tuy rằng nhìn như lãnh tính, kỳ thực so với ai đều càng nặng tình. Trước kia, trong lòng nàng cũng không có những người khác, chúng ta làm việc hoang đường một chút cũng thôi." hấn nhìn Diệp Tiềm liếc mắt một cái, tiếp tục nói: "Nhưng hiện tại, nàng lại thay đổi rất nhiều. Ta không hy vọng nàng để lại tiếc nuối gì."

Diệp Tiềm trầm mặc một lát, rốt cục thô tâm hỏi Thành Hiên Hầu: "Người đây là ý tứ gì?"

Thành Hiên Hầu bỗng nhiên sửa gương mặt ngưng trọng vừa rồi, cười hi hi nói: "không có ý tứ gì."

Diệp Tiềm gật đầu: "Tốt." hấn lườm nam tử trước mắt, lại nói: "Về phần có người vô lễ với Hầu gia, Tiềm nhất định điều tra rõ chân tướng, cho Hầu gia một công đạo."

Thành Hiên Hầu cười: "Người không cần tra xét, tất nhiên là có người muốn chụp mũ người mới có ý làm."

Diệp Tiềm không nói gì.

Thành Hiền Hầu phát phát tay: "Thôi, ta đi, chính người cần thận suy nghĩ."

Thành Hiền Hầu đi rồi, Diệp Tiềm không ăn không uống, một người ngồi ở trước đình, ngồi mãi đến lúc ánh trăng rã rồi. Đám tùy tùng gia nô thấy vậy, không khỏi lo lắng không thôi, tổng quản trong phủ tự đến khuyên giải an ủi, nhưng Diệp Tiềm lại chẳng quan tâm, phảng phất cả người đều hóa thành tượng đá.

Quần gia bất đắc dĩ, triệu ba nghĩa tử của đại tư mã. Ba nghĩa tử từ khi ở trong phủ, luôn dốc lòng tập võ học văn, hiện giờ đã tiến rất xa, bọn họ nghe nói nghĩa phụ như thế, đều chạy tới quỳ gối trước đình, thỉnh cầu nghĩa phụ bảo trọng thân thể.

Diệp Tiềm mệt mỏi nhắm mắt, ra lệnh: "Các người đứng lên đi, ta không sao." nói ra lời này, thanh âm khô ráp khàn khàn.

Ba nghĩa tử vội cùng kêu lên nói: "Phụ thân."

Diệp Tiềm lại không nói, đứng dậy ra phủ.

hắn một người giống như cái xác không hồn, xuyên qua ngã tư đường cùng ngõ tối quanh quẩn, đi đến trước cửa phủ trưởng công chúa.

Đại môn màu đỏ thắm khép chặt, bên cạnh hai cái đèn lồng màu đỏ treo cao, trong gió lạnh hiu quạnh phát ra một chút điểm lệ.

hắn dờ dẩn vờn tay, muốn đụng chạm mảnh điểm lệ đó, nhưng lại như xa xôi như cách thiên sơn vạn thủy.

Giờ khắc này, bỗng nhiên nhớ tới lời hứa nhiều năm trước, lúc hắn vẫn là thiếu niên ngây thơ, ở núi hoang có một nữ tử tư thái yêu mị, người đó nhẹ nhàng chải vuốt tóc dài bên ánh lửa.

Trong mắt hắn đen tối dần dần bắt đầu ướt, trong miệng lẩm bẩm: "A Căn, ta quả nhiên luôn không hiểu nàng, có phải không..."

Lúc hầu như toàn bộ Đại Viêm triều đều biết đương triều đại tư mã đau khổ theo đuổi trưởng công chúa Triều Dương mà không được, trong thâm cung Diệp Trường Vân lại đang trải qua một loạt đả kích. Đầu tiên là Hủ Nhi dần dần xa lạ nàng, tuy rằng vẫn mỗi ngày thỉnh an như cũ, nhưng lại không giống như trước kia không muốn xa rời. Tiếp đó là đề non, đả kích cũng không nhẹ. Nàng biết Hoàng thượng không thích Hủ Nhi, nghĩ nếu có thể lại sinh nhất nam nửa nữ cũng tốt, ai biết cứ như vậy đề non, hơn nữa trải qua việc này, thân mình thiếu hụt vô cùng, nằm trên giường mấy ngày. Đợi đến lúc thật vất vả khôi phục một chút, mới đột nhiên phát hiện, bất quá hơn tháng, trong hậu cung lại yên lặng phát sinh biến hóa.

Từ khi Diệp Trường Vân tiến cung tới nay, biết Hoàng thượng Triệu Trệ đều mỗi ngày chăm chỉ chính vụ, không nam chinh chính là bắc chiến, đối với hậu cung oanh oanh yến yến rất ít đề trong lòng. Nhưng lần này bệnh tốt rồi, nàng lại phát hiện, hóa ra Hoàng thượng đã có hơn tháng luôn luôn triệu Nhã phi nương nương mới phong thị tẩm.

Nhã phi đó, bất quá là người cảm không nói mà thôi, thế nhưng cũng có thể công khai phong làm Nhã phi, thật đúng là trò cười lớn nhất thiên hạ. Diệp Trường Vân trong lòng thâm hận, đang nghĩ nên xử trí việc này thế nào, ai biết lại nghe được tin tức, nói là Nhã phi nương nương này, hình như có thai.

Thế nào không phải là nhỏ, Diệp Trường Vân cắn răng ngồi trong phòng, nhất thời không biết giải quyết thế nào. Cuống quít triệu huynh trưởng Diệp đại đến nghị sự, nhưng tính Diệp đại trời sanh cẩn thận yếu đuối, kiệt lực khuyên nàng nhẫn nại cho thỏa đáng, để vương vấn nên ở hậu cung giai lệ vô số ban đều mưa móc khai chi tán diệp, cuối cùng còn lấy Diệp Tiềm làm lệ "Muội xem, Tiềm hiện giờ một thân một mình, mắt thấy cũng hơn hai mươi, bên cạnh một bóng cũng không có, mẫu thân đã vội đến không được".

Lời này nói làm lửa giận của Diệp Trường Vân nghẹn hồi lâu bỗng chốc bạo phát ra, mạnh mẽ lên án ca ca: "Ta hiện giờ tuy ở trong cung làm hậu, nhưng hậu cung trong từng bước gian nguy, ca chưa từng lo lắng cho ta? Ca ca vì Diệp gia lâu dài, đó là chỗ dựa bên ngoài của ta, có thể nào gặp chuyện lùi bước như thế."

Diệp đại nghe vậy, cười lạnh nói: "Tiềm đương nhiên không giống ta gặp chuyện lùi bước, muội sao không đi tìm hắn thương lượng?"

Lời này nghẹn Diệp Trường Vân cơ hồ nói không ra lời, từ ngày tỷ đệ hai người tan rã trong không vui, liền rất ít liên hệ.

Diệp đại xem thần sắc nàng, đương nhiên hiểu rõ, nhú mày nói: "Tiềm từ lúc Bắc phạt trở về, bởi vì việc Triều Dương công chúa, cực kỳ không vui, từng báo cho mọi người Diệp gia, tuyệt đối không thể can thiệp vào việc này. Vốn Diệp Kính lúc này có hy vọng phong hầu, cũng bởi vậy gác lại." Diệp Kính là con trai của Diệp đại, lần này đi theo thúc thúc Bắc phạt, cũng lập một chút công lao, nhưng được phong thưởng lại cực không xứng.

Diệp Trường Vân nhú mày: "Tiềm đang nghĩ cái gì, hắn sao có thể đối đãi với Kính như thế?"

Diệp đại thở dài: "Tiềm làm như vậy, nghĩ hắn cũng có đạo lý. Chúng ta Diệp gia đã một nhà sáu hầu, cũng không thiếu một người như vậy." hắn ngừng lại, nhìn Diệp Trường Vân: "Ta thế này, chính là muốn nói cho muội, không nên vội vã có động tác gì, ta không có biện pháp giúp muội."

Diệp Trường Vân cúi đầu trầm tư, thông thả bước nửa ngày, bỗng ngừng đầu nói: "Lần trước Tiềm biết mẫu thân đến chỗ Triều Dương công chúa, hắn vì thế cực kỳ mất hứng?"

Diệp đại gật đầu nói: "Đúng. Mẫu thân biết rồi, rất bất an, nhưng Tiềm không nói gì, chỉ đã lâu không đến phủ ta thỉnh an mẫu thân."

Diệp Trường Vân nhủ vậy, trong mắt phảng phất nổi lên cái gì, nàng chậm giọng hỏi Diệp đại: "Đại ca, đối với việc này ca định thế nào?"

Diệp đại không hiểu: "Muội muốn nói gì?"

Diệp Trường Vân ngửa mặt, trầm giọng thông thả nói ra bốn chữ: "Triều Dương công chúa."

Diệp đại nghe vậy sùng sốt, nhìn kỹ nàng thần sắc nửa ngày, cuối cùng thở dài nói: "Trường Vân, muội xưa nay không thích Triều Dương công chúa, đối với việc này có ý định phá hỏng, nhưng nay đã khác, dù các người muốn họ kết hôn, người ta cũng không nhất định gả. Những năm gần đây, Tiềm đốc lòng nghĩ cái gì, chúng ta đều rất rõ ràng, nhưng cuối cùng kết quả đâu? hiện giờ ai cũng biết đại tư mã theo đuổi Triều Dương công chúa mà không được, Tiềm cơ hồ mỗi ngày đều đi phủ trưởng công chúa, nhưng lại chưa bao giờ nhìn thấy mặt công chúa."

Diệp Trường Vân ngưng thần một lát, mới nói: "Vẫn phải thử tác hợp."

Tác giả có chuyện muốn nói: Ta thế, không bao lâu, Diệp Tiềm sẽ nhận con hân, thật sự.

Bạn đang đọc truyện *Diện Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 94: Biến chuyển

Qua tết âm lịch, thời tiết dần dần ấm áp lên, Đôn Dương Thành không khí phảng phất cũng bởi vì xuân đến mà ấm áp hơn. Vương hầu đại thần xã giao nhiều, khi thì uống rượu tụ nhạc, cung nữ quý thích đưa khuê phòng, bên khúc tri bản du dương, hoặc là ở trên cỏ thơm làm bạn chơi đùa, trong khoảng khắc, trong Đôn Dương Thành càng có hơi thở hương diễm cùng nhu ngậy.

một ngày, hoàng hậu Diệp Trường Vân mời các quý thích vương phi ngắm hoa ở hậu hoa viên, lúc này dương liễu múa trong gió xuân, Hạnh hoa ánh trên nước xuân, tơ liễu tung bay, kiêu diễm phong cảnh. Các quý thích châu vây thùy vòng, hoa phục lệ y, từng trận hương khí xông vào mũi.

Diệp Trường Vân nhìn mọi người chung quanh, thấy Triều Dương công chúa vẫn chưa tới, không khỏi âm thầm nhíu mày, nghĩ lúc trước mời nàng đến, nàng cũng gật đầu đáp ứng rồi, thế nào đến cùng vẫn chậm chạp không đến? đang nghĩ, lại nghe thấy cung nữ bên người truyền báo, nói là Triều Dương công chúa giá lâm.

Diệp Trường Vân nghe vậy mừng rỡ, vội đi nghênh đón, ai biết đi đến phụ cận, mới phát hiện Triều Dương công chúa đi cùng dĩ nhiên là sủng phi của thiên tử -- Nhã phi hiện giờ đã mang thai.

Diệp Trường Vân sắc mặt nhất thời khê biến, bất quá nàng cùng đám người lập tức cười đón, dặt tay Triều Dương công chúa nói chuyện. Bên cạnh Nhã phi không nói, chỉ hơi hơi cúi người, thỉnh an Diệp Trường Vân.

Diệp Trường Vân bất động thanh sắc, chỉ hơi cười nói: "Nhã phi có thai, không dám làm phiền."

Tất cả mọi người biết Diệp Trường Vân vốn độc sủng hậu cung, hiện giờ bỗng nhiên Hoàng thượng sủng hạnh một từ từ cảm không biết nơi nào đến, hơn nữa người cảm còn chưa đến vài ngày đã có long loại, một đám đều chờ xem Diệp Trường Vân phản ứng thế nào, tức thời thấy Diệp Trường Vân với Nhã phi nói chuyện cũng không khẩn thiết, đương nhiên tự dung sinh ra rất nhiều đồn đoán.

Diệp Trường Vân cười kéo tay Triều Dương công chúa, thân thiết hỏi chuyện gần đây, còn nhắc đến A Ly, tức thời cười nói: "Hú Nhi lúc nào cũng nhớ, nói là gần đây A Ly cũng không tiến cung tìm hân chơi, chỉ là gần đây bị bắt đọc sách, cũng không thể đi ra ngoài tìm A Ly."

Triều Dương công chúa nhớ tới con, bên môi nổi lên một chút cười khê, quyến rũ trong mắt có nhu hòa: "A Ly gần đây tính tình thật sự hoang dã, ta sợ hân tiến cung làm hỏng Hú Nhi. Giờ ở bên ngoài để Đào nhi quản, ngược lại yên tâm hơn."

Diệp Trường Vân vừa nghe, nhớ tới ngày xưa Diệp Tiềm nói, không khỏi hâm mộ cảm thán: "Bình Tây Hầu niên thiếu hữu vi, đối với công chúa làm tròn hiếu đạo, công chúa thật có phúc."

Triều Dương công chúa nghe vậy cười khê không nói, chỉ vằm chén trà thơm bên cạnh. Nhã phi không thích uống trà, lại không nói, chỉ cúi đầu ngồi, người khác thấy nàng bụng to như vậy, cũng không cười, cả ngày không rên một tiếng giống như ngọc, không khỏi âm thầm tính toán, thế nào Hoàng thượng lại xem xét trọng một người như vậy, thật kì quái.

Các phi tần quý thích phẩm trà, thưởng hoa hạnh ngoại cửa sổ nở rộ, mang theo ý cười nhân nhả nói chuyện phiếm, mọi người thấy hoàng hậu Diệp Trường Vân thân thiện với Triều Dương công chúa, lại nghĩ chuyện lớn nhất hiện giờ trong Đôn Dương Thành, đều ào ào trôi gheo.

"Ta nghe nói a, đại tư mã cơ hồ mỗi ngày đều ở trước cửa phủ trưởng công chúa, chỉ tiếc, cho tới bây giờ cũng không thể bước vào một bước đâu." Trong đó một quận chúa quen biết với Triều Dương công chúa khi còn bé cười nói.

Tuyên ơ công chúa nghe xong, lập tức che miệng cười: "Đại tư mã đối với trưởng công chúa có thể nói là mỗi tình thâm thiết, Triều Dương tỷ tỷ, người

sao vô tình như thế, ta ngẫm lại còn xót xa thay đại tư mã đâu."

Bên cạnh một hầu phu nhân khẽ đẩy Tuyên Võ công chúa, cười nói: "Người xem thế nào, còn không mau mau tiến lên, nàng là công chúa, người cũng là công chúa, nói không chừng lại vào mắt đại tư mã, từ đây thủ nhi đại chi đó."

Tuyên Võ công chúa nghe vậy, mỉa mai cười nhìn phía Diệp Trường Vân: "Lời này cũng không thể nói lung tung, đừng nói đại tư mã người ta còn mắt không từng nhìn ta một cái, dù nhìn, thì tính sao, hoàng tử chúng ta thích nhất Triều Dương tỷ tỷ a!"

Lời này vừa ra, mọi người trong lòng cười thầm, kỳ thực ai cũng biết lúc trước khi đại tướng quân Diệp Tiềm theo đuổi trường công chúa, hoàng hậu lại sử dụng các loại thủ đoạn quấy nhiễu, tại sao giờ bất quá một hai năm, vật đổi sao dời, hoàng hậu cũng đã muốn tác hợp. Tất cả ý vị thâm trường cười dần dần rơi xuống Nhã phi lớn bụng bên cạnh, nói đến nói đi, kẻ thức là thời trang tuần kiệt, ai cũng biết phải chặt chẽ bái trụ gốc cây to, để thêm vài phần chỗ dựa thôi.

Yến hội tan, Nhã phi yên lặng đứng dậy chuẩn bị rời đi, ai biết lúc này đại thái giám bên người hoàng thượng tự tiến đến, nói là sợ Nhã phi nương nung có gì sơ xuất, cố ý đến chiếu cố, mọi người vừa thấy tình cảnh này, trong lòng càng kinh ngạc. Giờ này khắc này các nhà có tính toán, nhưng mỗi nhà nghĩ đều là làm như thế nào dưới tình huống mượn sức Nhã phi lại không đắc tội hoàng hậu nương nung. Mọi người nghĩ như vậy, khó tránh khỏi đau đầu, Nhã phi vừa tới không có ngoại thích mượn sức, thứ hai cũng không thể nói, thứ ba cơ hồ đối với bội sức quần áo hoàn toàn không yêu thích, thật sự không biết đối phó như thế nào a!

Diệp Trường Vân thấy tình cảnh vậy, trong mắt hiện ra âm đạm, vừa đưa Triều Dương công chúa rời đi, vừa nhẹ giọng nói: "Công chúa nếu có thời gian, đem A Ly tiến cung chơi, hẳn đã lâu không đến, chẳng những Hú Nhi nhớ hẳn, đến ta cũng nhớ đâu."

Triều Dương công chúa đạm thanh nói: "Được."

Lúc này bên cạnh cũng không có người, Diệp Trường Vân cũng thu liễm ý cười, âm đạm thờ dài nói: "Công chúa, có câu này, không biết có nên hỏi hay không."

Triều Dương công chúa ngoái đầu nhìn nàng một cái: "Mời nói."

Ai biết Diệp Trường Vân lại lui ra phía sau một bước, nhẹ nhàng cúi đầu, thành khẩn nói: "Chuyện ngày xưa, đều là Diệp Trường Vân kiến thức nông cạn, chậm trễ trường công chúa, trường công chúa trước là chủ nhân ta, sau lại là trưởng tỷ, mong rằng trường công chúa xem ở tình cảm nhiều năm, bao dung nhiều hơn."

Triều Dương công chúa nghe vậy nhũ mảy, mát thanh nói: "Hoàng hậu nương nung nếu có gì nói, cứ nói đừng ngại."

Diệp Trường Vân than nhẹ: "Công chúa hẳn cũng đoán được, Trường Vân muốn nói, đương nhiên là Tiềm."

Triều Dương công chúa bước chân hơi chậm, cũng không nói tiếp.

Diệp Trường Vân tiếp tục nói: "Công chúa, Trường Vân tuy rằng kiến thức nông cạn, nhưng cũng biết, Thành Hiền Hầu không phải lương nhân của công chúa."

Triều Dương công chúa bộ mặt lạnh nhạt: "thì tính sao?"

Diệp Trường Vân cười khò: "không thể làm gì, chỉ đáng thương Tiềm một lòng say mê."

Nàng ngừng lại, nhìn rừng hạnh xa xa đã trở nên mông lung, trong con người cũng mê mang, nàng thê lương nở nụ cười: "Trường Vân còn nhớ rõ, nhiều năm trước, khi đó trong phủ Bình Tây Hầu có rất nhiều cây, đương nhiên, không phải hạnh, mà là liễu."

Triều Dương công chúa dừng bước chân, quay đầu nhìn nàng.

Diệp Trường Vân tiếp tục nói: "Có lẽ công chúa không biết, nhưng Trường Vân lại nhớ được rất rõ ràng, mỗi buổi sáng, Tiềm đều sớm rời giường, đầu tiên đến chuồng ngựa cho ngựa yêu ăn cỏ uống nước, sau đó đến bên dưới cây liễu luyện công."

Triều Dương công chúa nheo mí mắt.

Diệp Trường Vân khẽ cười một tiếng, giọng nói mang theo hương vị hồi tưởng: "Khi đó ta cũng không rõ vì sao Tiềm chạy đến dưới cây liễu thật xa luyện công, nhưng có một ngày, ta bỗng hiểu." nói tới đây, nàng cười nhìn Triều Dương công chúa.

Triều Dương công chúa cúi đầu, nàng cũng nghĩ tới, khi đó phảng phất có một đoạn thời gian mỗi sáng sớm nàng đều đi rừng cây bên hồ tản bộ.

Diệp Trường Vân nhìn về mặt Triều Dương công chúa, biết nàng cũng nghĩ tới, lại nói: "Có một ngày, Trường Vân rốt cục nhìn thấy công chúa từ trên cầu nhỏ bên hồ đi tới. Tiềm như sớm biết người sẽ đi đến, khi người xuất hiện đó, động tác của hắn đều cứng ngắc lên, một cái liếc mắt đều không nhìn về phía công chúa, nhưng tay hắn nắm kiếm lại phi thường cố sức. Sau đó, công chúa rời đi, thân ảnh càng ngày càng xa, một mình Tiềm đứng ở đó, cô linh linh cảm kiếm, trên mặt biểu cảm thất vọng cùng si mê, ta vĩnh viễn không thể quên."

Triều Dương công chúa nỗ lực nhớ lại, nhưng ở trong trí nhớ của nàng, có dương liễu bay bay, có dòng nước ào ào, cũng có mỹ nam theo hầu, lại duy nhất không có thân ảnh Diệp Tiềm.

Diệp Trường Vân trong ánh mắt nhiễm buồn bã: "Công chúa, ngài đương nhiên là sẽ không nhớ được chuyện đó, khi đó Diệp Tiềm bắt quá là tiểu nô mười bốn tuổi không đáng kể, đương nhiên không thể vào mắt đường đường trưởng công chúa, nhưng công chúa --" nàng ngừng lại, cắn môi nói: "Tiểu nô đó từ mười bốn tuổi đã yên lặng nhìn chăm chú vào ngài, sau rất nhiều năm, mỗi một chuyện hấn làm, đều sẽ ngẫm lại chuyện này có quan hệ gì cùng ngài, có thể đến gần ngài một chút hay không, hiện giờ hấn thật vất vả đi đến nơi này theo kịp ngài, ngài lại đẩy hấn ra xa như vậy, công bằng sao? Ngài nhẫn tâm sao?"

Triều Dương công chúa trong nháy mắt có mê mang cùng động dung, nhưng chỉ hơi ngần ra, nàng rốt cục vẫn xả ra một cái cười trào phúng, âm thanh lạnh lùng nói: "Việc thế gian, đâu nói hai chữ công bằng, còn nữa Triều Dương bắt quá chính là một nữ tử, đường đường Đại Viêm hoàng hậu và đại tư mã, thế nhưng nói với Triều Dương hai chữ này, thật sự là không dám đương nổi."

Diệp Trường Vân cúi đầu, cười khê: "Công chúa, trong lòng người chẳng lẽ thực vô tình với Tiềm? Nếu thực vô tình, vậy cũng đành."

Triều Dương công chúa đôi mày quăn rũ hơi nhưn: "Có tình thì thế nào, vô tình thì thế nào, việc đã đến nước này, hoàng hậu nương nương ở trong này nói cùng Triều Dương công chúa, có ý tứ gì?"

Diệp Trường Vân nhớ tới chuyện cũ ngày xưa, nhất thời không nói gì, than nhẹ một tiếng: "Công chúa nếu khư khư cố chấp, vậy thì Trường Vân cái gì cũng chưa từng nói."

Trong khoảng khắc, hai người tách ra, Diệp Trường Vân kinh ngạc đứng ở nơi đó, Triều Dương công chúa tự đi Trường thọ cung -- từ khi Vương Thái Hậu hoẵng thế, nàng ngẫu nhiên tiến cung đi vào đó nhìn. Ai biết vừa đi vài bước, đã thấy Minh Nhi từ bên ngoài vội vã tới, la lên: "Công chúa, Tiểu Hầu Gia cùng tiểu thư Dong nhi đánh nhau!"

Dong nhi là nữ nhi Thuận Nghĩa công chúa lưu lại, từ khi đưa đến phủ Triều Dương công chúa, được Triều Dương công chúa thu làm nghĩa nữ, đặt tên gọi Dong nhi.

Triều Dương công chúa nghe vậy, cũng không chút hoang mang nói: "Đánh thế nào?"

Cầm Tú nhủ mảy: "Minh Nhi, người cấp cuồng quật chạy tới cung làm gì?"

Minh Nhi sốt ruột lại ủy khuất: "Bọn họ đánh nhau a!"

Cầm Tú cười khê: "Người nếu nói Tiểu Hầu Gia chúng ta tìm tiểu thư Dong nhi, ta tin, nhưng người nói bọn họ đánh nhau, ta không tin." Dong nhi cũng không biết giống ai, trời sinh tính tình lãnh đạm, còn nhỏ cũng không vui không buồn, cùng Tiểu Hầu Gia tính tình bướng bỉnh hoàn toàn trống đánh xuôi, kèn thổi ngược. Cũng bởi vì thế, công chúa ngẫu nhiên khen Dong nhi vài câu, kết quả chọc Tiểu Hầu Gia không vui, thường xuyên tìm cách gây sự.

Minh Nhi lại nói: "Công chúa a, Tiểu Hầu Gia chúng ta một mạch cầm cung tên nhắm vào Dong nhi tiểu thư, nói muốn nàng theo mình đi chơi, nhưng Dong nhi tiểu thư đến đâu cũng không nâng một chút. Ta đi khuyên Tiểu Hầu Gia, hấn cũng không nghe."

Triều Dương công chúa nhủ mảy hừ lạnh: "hấn thật là càng ngày càng vô pháp vô thiên, còn cầm cung tên, thành cái thế thống gì. Ngày khác bảo Đào nhi tới, bản cung muốn hỏi, hấn đây là dạy A Ly thế nào."

Minh Nhi quyết miệng: "Được rồi, nếu thực có chuyện gì, ta cũng không có biện pháp."

Triều Dương công chúa liếc nàng một cái: "Bản cung xem hấn cũng không có đảm lượng kia, bắt quá là tiểu hài tử đùa giỡn thôi, không đề ý là được."

Bên này chủ tớ mấy người vừa thông thả bước ở Trường thọ cung, vừa nói chuyện, Triều Dương công chúa nhìn nơi ở của mẫu thân ngày xưa, không khỏi nhớ lại hồi nhỏ: "Bản cung còn nhớ rõ khi còn bé cùng Hoàng thượng ở trong này chơi trốn tìm, khi đó Trệ nhi còn chỉ lớn như A Ly vậy."

Cầm Tú nghe xong, nở nụ cười, khi đó nàng còn nhỏ, cũng đã mơ hồ có ấn tượng, nghĩ đến đây, không khỏi than nhẹ: "Cũng không biết Tiểu Hầu Gia tính tình này giống ai đây, cũng không giống công chúa hồi nhỏ."

Triều Dương công chúa mím môi: "Có lẽ là giống phụ thân của hấn."

Minh Nhi nghe xong, cũng không tin: "Minh Nhi xem, đại tư mã tính tình trầm ổn, xử sự lạnh nhạt, làm người khiêm tốn, Tiểu Hầu Gia tuyệt đối không giống đại tư mã."

Cầm Tú nghe lời này, trừng mắt nhìn nàng một cái nói: "không được nói lung tung!"

Minh Nhi biết mình nói sai, vội lui lại, gật đầu nói: "phải."

Nhưng vào lúc này, Diệp Trường Vân lại nhớ tới một chuyện đi tìm Triều Dương công chúa, vừa vặn đi ngang qua cửa Trường thọ cung, lúc này đang định đi vào, đột nhiên nghe nói như thế, đầu tiên là không hiểu, tiếp theo giật mình.

Nàng ôm ngực, khiếp sợ nhớ lại ngày xưa, nghĩ A Ly mập mạp kia khuôn mặt nhỏ nhắn và đáng yêu A Tiềm khi còn bé.

Chương 95: Săn thú

Diệp Trường Vân trái tim hoảng hốt, trước mắt hiện ra khuôn mặt nhỏ nhắn của A Ly vốn mượt mà béo trắng, khuôn mặt này ngũ quan thể nhưng dần dần trùng hợp với Diệp Tiềm nhỏ gầy khi còn bé kia, bởi vì quần áo đơn bạc mà bị đông lạnh đến gò má phình đỏ. Giờ khắc này nàng đột nhiên phát hiện, hóa ra tương tự dĩ nhiên thật rõ ràng, nhưng xưa nay nàng luôn phản cảm và coi thường A Ly nên chưa bao giờ suy nghĩ đến khả năng này.

Diệp Trường Vân khiếp sợ rồi, trái tim nổi lên mừng rỡ như điên, nàng đang nghĩ nên lợi dụng việc này như thế nào, lại nghe tiếng chủ tớ bên trong định đi ra, cuống quýt ra dấu để cung nữ tùy thị bên người không làm ồn, mọi người không tiếng động nhanh chóng rời đi.

Trở lại Tê Hà điện, Diệp Trường Vân vội sai thị nữ bên người đi phủ đại ca thỉnh mẫu thân đến. Diệp lão phu nhân nghe nói nữ nhi có chuyện quan trọng muốn thương lượng, cuống quýt tới, ai ngờ nghe được Diệp Trường Vân nhắc tới tin tức kinh thiên này.

Diệp lão phu nhân vừa nghe, vui sướng đến run rẩy, vội túm lấy tay nữ nhi nói: "Trường Vân, theo lời con nói, là sự thật?"

Diệp Trường Vân biết mẫu thân vài năm nay quan tâm đến Tiềm rất nhiều, lo lắng hần đến già cũng không ai nói dối, chỉ ngóng trông hần có thể thêm một nam nữa, chuyện này cơ hồ thành tâm bệnh của lão nhân gia, hiện giờ biết tin tức này, đương nhiên là mừng như điên, vội gật đầu nói: "Mẫu thân, người chưa từng gặp A Ly, nếu như gặp, tất nhiên cảm thấy hần cực kỳ giống Tiềm hồi nhỏ!"

Diệp lão phu nhân dậm chân, cơ hồ rơi nước mắt: "Đúng rồi, lão thân thể nhưng chưa từng gặp đứa nhỏ đó đâu! Chỉ thương tôn tử của ta, thể nhưng luôn nhận người kia làm cha, đứa bé đáng thương của ta a!"

Diệp Trường Vân thấy mẫu thân thương tâm, vội trấn an: "Mẫu thân không cần thương tâm, hiện giờ Tiềm đã có hậu, đây là việc vui bằng trời, nên cao hứng mới đúng!"

Diệp lão phu nhân gạt lệ, liên tục gật đầu: "Con nói đúng, nói đúng!" nói đến đây, bà nóng vội muốn lôi kéo Diệp Trường Vân: "đi, chúng ta nhanh đi nhận ta tiểu tôn tử A Ly đi!"

Diệp Trường Vân cười khổ, giữ chặt mẫu thân nói: "Mẫu thân, chuyện này, sợ là phải hỏi ý tứ của Tiềm trước."

Diệp lão phu nhân vốn cũng không ngờ, bà nhớ ngày xưa mình đại náo phủ công chúa, lập tức hiểu được, lúc này vạn phần lo lắng: "Trường Vân, lần trước chuyện chúng ta đắc tội trưởng công chúa, nếu bởi vậy nàng giận chó đánh mèo, không cho chúng ta nhận A Ly, thì nên thế nào?"

Diệp Trường Vân nhún mày nghĩ lại một lát, mới nói: "Mẫu thân, trưởng công chúa tính tình quật cường quái đản, vốn là nàng nói muốn gả cho Tiềm, nhưng bởi vì đủ loại chuyện, hiện giờ hai người mới thành cực kỳ xa lạ, Tiềm dù muốn gặp nàng một lần cũng khó như lên trời. Lúc này, nếu chúng ta vội vàng đến nhận A Ly, sợ là càng chọc nàng không vui."

Diệp lão phu nhân nghe xong, càng sầu lo, dùng quạt trượng hung hăng gõ mạnh, vô cùng đau đớn nói: "Đều do ta ngày ấy đắc tội nàng, nếu không, hôm nay Tiềm sao khổ sở như thế, càng không đến mức muốn nhận tiểu tôn tử cũng không thể!"

Diệp Trường Vân đỡ mẫu thân, đề nghị: "Mẫu thân người tạm thời nhẫn nại đã, ta bây giờ mời Tiềm đến, nói rõ với hần việc này, xem hần phản ứng thế nào rồi nói."

Nhưng Diệp lão phu nhân nghe xong, vẫn buồn bực không vui như cũ: "Dù Tiềm biết thì sao, nếu trưởng công chúa căn bản không muốn để A Ly nhận tổ quy tông, Tiềm có biện pháp nào? Nếu Tiềm cũng không còn cách nào, vậy không phải chúng ta không thể nhận về tiểu tôn tử của ta! Mà đến tiểu tôn tử, ta cũng chưa từng gặp!" Diệp lão phu nhân nói tới đây, bi thương đến, nhin không được lại lệ già tung hoành.

Diệp Trường Vân nói: "Mẫu thân, người ngừng lại, công chúa ngày đó vì sao sinh hạ A Ly?" Nàng nói việc này, như là định liệu trước: "Ta tính ngày, lúc công chúa sinh hạ A Ly, Tiềm không có công huân, còn sinh tử chưa biết, nàng vốn cao ngạo, mực vô hạ trần, nhìn thân phận và địa vị nàng là trưởng công chúa, vì sao ngày đó lại sinh con cho Tiềm đây?"

Diệp lão phu nhân trong mắt đục ngầu có nước mắt, kinh ngạc nghĩ vấn đề này, nửa ngày rốt cục chần chờ hỏi nữ nhi: "Trường Vân, ý của con là?"

Diệp Trường Vân cười khê, gật đầu nói: "Những năm gần đây, Tiềm đối với trưởng công chúa cuồng dại, nhưng ta nghĩ, việc này cũng không phải hần nhất sương tình nguyện. Nếu thực hoa rơi cổ ý nước chảy vô tình, theo tính tình hần, lúc này cũng sẽ không dây dưa không bỏ."

Diệp lão phu nhân trong mắt vẫn có nghi hoặc, không hiểu nói: "Nếu như thế, thì được không, nhưng vì sao trưởng công chúa hiện giờ lãnh đạm với Tiềm như thế? Vì sao nhiều năm như vậy, nàng luôn dấu thân thể A Ly không nói ra, khiến Diệp gia ta cốt nhục chia lìa, gặp mặt không biết?"

Diệp Trường Vân nhún mày, trầm tư nói: "Theo ta hiểu biết về trưởng công chúa, ngày đó chúng ta làm ra chuyện khiến nàng tâm sinh lui ý, cuối cùng khiến nàng hạ quyết định này, sợ là có nguyên do khác, chính là ta cũng không dám khẳng định."

Diệp Trường Vân lôi kéo tay mẫu thân, ngồi bên cạnh, đem thế cục triều đình Đại Viêm triều ngày đó tình thế giảng cho mẫu thân nghe, cuối cùng mới nói: "Nếu lúc này Tiềm với được trưởng công chúa, đó là lửa lớn thêm dầu dặt hoa trên gấm, không biết bao nhiêu người tiện sát, như thế không có gì --" nói tới đây, nàng đề thấp thanh âm "Chỉ sợ là trong lòng Hoàng thượng sinh nghi a."

Diệp lão phu nhân làm nô nhiều năm, cũng có thể đoán được một ít ý trên, chẳng qua mấy năm nay sống an nhàn sung sướng, đến chỗ nào cũng là người khác cẩn thận hầu hạ bà, đương nhiên mới lạ với chuyện này. Lúc này được Diệp Trường Vân nói như vậy, nhất thời bưng tỉnh đại ngộ, liên tục cảm thán: "Nếu như thế, trưởng công chúa đối với Tiềm dùng tình thật thâm hậu."

Diệp Trường Vân nhủ mảy mòi: "Trong đó có lẽ còn có khúc chiết khác, ta không thể đoán được, mà làm ta sinh nghi nhất, vẫn là Thành Hiền Hầu kia, vì sao công chúa nguyện ý gả cho hắn, vì sao hắn phải đưa người cảm kia lên." Nàng không hiểu thì thầm nói: "Còn có, giọng của Thành Hiền Hầu kia, ta cuối cùng cảm thấy quen tai, phảng phất thật lâu trước kia đã từng nghe được..."

Nhưng lời của Diệp Trường Vân, Diệp lão phu nhân cũng đã không nghe vào trong lòng, bà toàn tâm toàn ý nghĩ, khi nào mới nhìn thấy tiểu tôn tử chưa từng gặp mặt kia. Đó là cốt nhục Diệp gia, tiểu tôn tử của bà, nghe nói vừa sinh ra, đã phong hầu. Diệp gia tuy đã có bảy người phong hầu, nhưng huyết thống cao quý như tiểu tôn tử, cũng là người đầu tiên.

Diệp lão phu nhân bắt đầu khẩn cấp muốn triệu con trai Diệp Tiềm của mình, nói việc này cho hắn nghe, cũng thúc giục hắn mau mau đỗ công chúa, nhận con về!

Diệp Tiềm lúc đầu nghe tý tý triệu kiến, còn nhủ mảy mòi, lại nghe mẫu thân cũng ở trong cung, trong lòng càng phân cảm. Tức thời tránh thị vệ đến đưa tin, tự mình cưỡi ngựa chạy ra ngoại ô.

đi đến trong rừng ngoại ô, thấy nơi này cỏ dài oanh bay, chim hót hoa thơm, một phen cảnh xuân tươi đẹp. Diệp Tiềm sờ sờ trường kiếm, lại cảm thấy cảnh này càng khiến trong lòng phiền muộn.

hắn cưỡi ngựa lững thững đi trước, đang đi tới, lại nghe một mảnh tiếng hô to nhỏ, tức thời đoán được nơi đây có người đang săn thú, liền muốn tránh đi. Nhưng đang muốn nắm dây cương rồi đi, lại nghe trong tiếng quát xen lẫn một thanh âm con trẻ, có chút quen tai.

hắn là loại người nào, ngay cả cách rất xa cũng nghe rõ tiếng trẻ con kia chính là A Ly.

Diệp Tiềm nhủ mảy mòi, hơi do dự rồi xua con ngựa tiến lên. ĐVào trong rừng, quả nhiên gặp Bình Tây Hầu Phùng Đào dắt ngựa, mang theo A Ly, hai người tự tại tiêu dao, đang ở trong rừng chơi đùa, khi gặp được một ít chim bay thú chạy, Phùng Đào liền giơ cung bắn, bên cạnh có các thị vệ đi theo.

Diệp Tiềm dừng dây cương, đứng bên cạnh, chỉ yên lặng xem huynh đệ hai người.

Thị vệ rất nhanh phát hiện ra Diệp Tiềm, vội thông báo Bình Tây Hầu, Bình Tây Hầu Phùng Đào thấy vậy, tức thời bế A Ly tới chào.

A Ly bị nâng ở trong tay Phùng Đào, ngửa mặt nhìn Diệp Tiềm, cũng ngậm miệng không nói.

Diệp Tiềm thấy vậy, ngồi xuống, nhìn thẳng A Ly: "A Ly, ngươi còn nhớ rõ lời ta nói lúc xuất chinh không?"

A Ly gật đầu, nghiêm cẩn nói: "Khi đó đại tư mã vẫn là đại tướng quân, đại tướng quân nói, sẽ mang ta ra ngoài săn thú du ngoạn, còn nói chờ đại thắng trở về, sẽ đến tìm A Ly."

Nhớ tới ngày xưa, lại nghĩ tới hiện giờ có rất nhiều biến cố, Diệp Tiềm có cảm giác cảnh còn người mất, nhất thời thế nhưng nói không nên lời.

Bên cạnh Bình Tây Hầu Phùng Đào thấy vậy, cười hềnh: "Đại tư mã ngày xưa đã từng hứa hẹn với A Ly, đương nhiên không thể nuốt lời. Đào cũng từng nghe nói đại tư mã lúc thiếu niên đã học được một thân bản lĩnh kỳ lạ, chỉ tiếc ngày đó không có cơ hội lĩnh giáo đại tư mã, hôm nay may được kiến văn rộng rãi, đại tư mã ý tứ thế nào?"

A Ly nhìn ca ca, trong mắt cũng lộ ra vui mừng, chờ đợi nhìn Diệp Tiềm nói: "Đại tư mã, không cho ngươi không đồng ý a!"

Diệp Tiềm thấy A Ly cao hứng, tích tụ trong lòng cũng tiêu tán vài phần, trên mặt nổi lên một cái cười: "Được."

Phùng Đào thấy vậy, cũng ngoài ý muốn, không khỏi trêu ghẹo cười: "Đào vốn tưởng rằng đại tư mã từ nhỏ không nói không cười, giờ mới biết, đại tư mã thế nhưng cũng cười."

A Ly lúc này tâm tình cực tốt, khề hừ một tiếng: "Ca ca, chuyện ngươi chưa thấy nhiều lắm!"

Tức thời Diệp Tiềm vươn tay, ý muốn cầm tay A Ly, A Ly ngẩng đầu nhìn ca ca, lại nhìn Diệp Tiềm, rút cục vẫn vươn tay cầm tay Diệp Tiềm, để cho Diệp Tiềm ôm lấy, cùng Diệp Tiềm ngồi trên lưng ngựa của hắn.

Phùng Đào thấy vậy, cười to: "A Ly, ngươi gặp đại tư mã, thì không cần ca ca a!"

A Ly ngồi ở trước ngựa Diệp Tiềm, trong lòng vui sướng, quay đầu nhìn Phùng Đào, cười gọi: "Ca ca, ngươi nhanh lên, đuổi theo ta và đại tư

mã!" nói xong, hần nhỏ giọng nói với Diệp Tiềm: "Đại tẩu mã, chúng ta chạy mau!"

Diệp Tiềm nghe hần nói như vậy, nói gì nghe vậy, vội vàng giục ngựa yêu phi nhanh, phía sau Phùng Đào thấy vậy, cũng vội cười đuổi theo.

Tiếng gió gào thét, hai người cùng ở trong rừng cười tuán mã, gặp chim bay cá nhảy, liền giờ cung bắn, ngẫu nhiên bắt được, A Ly mười phần kinh hãi, ở đó cười vang.

Lúc đang phóng ngựa phi nhanh, Phùng Đào nhìn bóng lưng Diệp Tiềm, nhớ tới ngày xưa hần bắt quả là tiểu nô trong Hầu phủ nhà mình thôi, sau này dựa vào bản lãnh, lập được kỳ công, vang danh triều dã, rốt cục làm được đại tẩu mã đương triều ở Đại Viêm, dưới một người trên vạn người. Lúc này Phùng Đào nhớ lại ngày đó, vẫn nhớ phụ thân muốn mạo phạm mẫu thân, thiếu niên cầm kiếm kia, con người và giọng nói thâm trầm. Khi đó phụ thân, mẫu thân còn có hần, ai có thể nghĩ đến thị vệ nho nhỏ đó có thể làm đến vị trí hôm nay đâu?

Diệp Tiềm ôm A Ly, trong lòng mặc dù tràn đầy chuyện của hần và Triều Dương công chúa, nhưng khóe mắt ngẫu nhiên thoáng nhìn thân ảnh Phùng Đào bên cạnh, cũng nhớ tới nhiều năm trước, nhớ lúc Bình Tây Hầu mới mất, hài đồng này mất phụ thân.

Khi đó, Triều Dương công chúa cũng rời phủ Bình Tây Hầu, hần làm thế nào tự lực chống đỡ Hầu phủ, sau này đương kim thiên tử giết hại các chư hầu, Phùng Đào bởi vì việc Phùng Kiệt cũng bị liên lụy, Triều Dương công chúa nỗ lực bảo vệ mới có thể miễn cho hần khỏi nguy nan. Nhiều năm như vậy, hần một người cô độc đi tiếp, gạt mình đã là chiến sỹ đỉnh thiên lập địa, tiêu sái quả cảm.

Lúc phóng ngựa phi nhanh, hai người từng đã là chủ tớ ngày xưa, trên chiến trường từng cùng sát cánh, trong lúc đó sinh ra cảm giác tương tiếu lẫn nhau. Vài người săn thú mãi đến buổi chiều, liền lệnh thị vệ lập trại, ở trong này ăn ngủ một đêm.

Hai lớn một nhỏ ngồi trước lửa trại, nhai món ăn thôn quê Diệp Tiềm tự nướng, Phùng Đào khen ngợi, A Ly ăn đầy bụng, cuối cùng râm rì nằm ngủ trên đùi Diệp Tiềm.

Tác giả có chuyện muốn nói: Chương tiếp theo a, Diệp Tiềm sẽ biết...

Bạn đang đọc truyện *Diện Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 96: Biết chân tướng

Sáng sớm ngày thứ hai, mấy người vẫy tay cáo biệt, Phùng Đào đưa A Ly hồi phủ trưởng công chúa, Diệp Tiềm tự mình hồi phủ. Lúc chia tay, A Ly vì phải rời khỏi Diệp Tiềm nhìn lại mãi, Phùng Đào cười vuốt ve đầu A Ly.

Diệp Tiềm về đến nhà, đã thấy lão mẫu sớm chờ sẵn, sốt ruột như kiến trong chảo nóng, đi tới đi lui, miệng còn lẩm bẩm. Đợi Diệp lão phu nhân thấy Diệp Tiềm, một đêm nôn nóng cơ hồ muốn phát tiết ra, nhưng quai trượng gỗ dần giờ lên cao, cuối cùng vẫn vô lực hạ xuống. Mấy ngày nay, bởi vì mình làm việc sai, sau này con trai tận lực lãnh đạm, khiến Diệp lão phu nhân minh bạch, con quả thật là con trai của mình, nhưng đến cùng đã trưởng thành, đường đường là đại tẩu mã đương triều.

Diệp Tiềm vốn tưởng rằng mẫu thân bắt quả lại nói đầu đầu một phen, mới tận lực tránh né, hiện giờ thế nhưng bà đợi hần một đêm, không khỏi áy náy, nói đến cùng là mẫu thân sinh của mình, hiệngiờ lại đã già. Tức thời hần định tiến lên đỡ mẫu thân ngồi xuống, nhưng Diệp lão phu nhân lại bất lấy quần áo hần, run run nói: "Tiềm, người chạy đi đâu, cả một đêm không trở về!"

Diệp Tiềm mím môi, đạm thanh nói: "Mẫu thân, chỉ là cùng bằng hữu ở ngoài ăn ngủ một đêm thôi."

Diệp lão phu nhân trong lòng mặc dù có nghi hoặc, nhưng cũng bất chấp, tức thời vội vàng lôi kéo Diệp Tiềm hỏi: "Tiềm, con cũng biết, nương có một đại sự muốn nói cho con nghe!"

Diệp Tiềm đỡ mẫu thân nói: "Có chuyện gì, mẫu thân cứ việc nói đi."

Diệp lão phu nhân nhớ tới chuyện này, cảm thấy tâm hoa nộ phóng, tức thời nhịn không được mở miệng cười nói: "Tiềm a, con cuối cùng cũng có người kể nghe!"

Diệp Tiềm nghe vậy nhú mày, gật đầu nói: "Mẫu thân, ta đã sớm nói, ta có ba nghĩa tử..."

Ai biết Diệp Tiềm còn chưa dứt lời, Diệp lão phu nhân vội vàng cắt đứt lời hần: "không, ta không phải nói ba nghĩa tử, ta nói A Ly!"

Diệp Tiềm nghe xong, trong mắt âm đạm, nhìn mẫu thân, bất đắc dĩ có cười một tiếng: "Mẫu thân, A Ly ta rất thích, chỉ tiếc ta cùng với Triều Dương công chúa sợ là vô duyên, cũng vô duyên với A Ly."

Diệp lão phu nhân nghe xong sốt ruột, thế nào con trai cứ như vậy không thông suốt đâu? Vội hỏi: "Tiềm a, đó là con không có duyên với Triều Dương công chúa, nhưng A Ly cũng là con của con a! Đây là cốt nhục thân sinh, không có duyên thế nào?"

Diệp Tiềm lúc này không rõ mẫu thân đang nói gì, trong mắt tràn ra một tia mờ mịt.

Diệp lão phu nhân nắm tay con, giọng nói mang theo vui sướng run rẩy: "Tiềm, A Ly là con ruột của con, là đứa bé Triều Dương công chúa sinh cho con, con hiểu không?"

Diệp Tiềm con người mờ mịt tràn ra kích động, nhưng kích động lại rất nhanh trôi qua, không dám tin, hần nắm chặt tay mẫu thân, ngữ điệu như bình tĩnh lại mang theo run run: "Mẫu thân, vì sao người nói như vậy?"

Diệp lão phu nhân biết con mình không thể tin được, liền dậm chân nói: "Đây là Trường Văn nghe thấy Triều Dương công chúa nói chuyện với thị nữ, tuyệt đối không giả! Hơn nữa tỷ tỷ con nói, A Ly và con hồi nhỏ cực giống nhau, con vụn vụn không thể hoài nghi, việc trước mắt, phải xem khẩu khí Triều Dương công chúa bên kia..."

Diệp lão phu nhân đang nói, lại nghe Diệp Tiềm phân phó tả hữu, lạnh giọng mệnh lệnh: "Chiếu cố tốt lão phu nhân, ta đi ra ngoài." nói xong tựa như một trận gió, ra khỏi đại sảnh.

Diệp lão phu nhân muốn gọi hần lại, nhưng bàn tay giờ ra, trước mắt đã không thấy bóng người.

Diệp Tiềm chạy khỏi đại sảnh, cưỡi ngựa yêu, một đường phi nhanh, chạy đến phủ Triều Dương công chúa. trên đường ngẫu nhiên có người tròn mắt đang đồ dạ hương, cũng có người làm công ra ngoài buôn bán, những người đó thấy Diệp Tiềm cưỡi ngựa cao to chạy vội vã, chỉ cho rằng phát sinh chuyện gì, vurun cô giương miệng kinh ngạc nhìn qua.

Diệp Tiềm mặt trầm xuống, mím môi mỏng, chau mày, phóng ngựa phi nhanh, một lát đã đến trước đại môn phủ Triều Dương công chúa. hần xoay người xuống ngựa, tay nắm dây cương, ngựa mắt nhìn đại môn màu đỏ thẫm.

Vương hầu tướng lĩnh, hoàng thân quyền quý, trên đời này còn một ít người như vậy, chiếm cứ chỗ tối cao ở thế gian, cảm y ngọc thực, tôi tớ thành đàn, ở bên trong đại viện cửa son, hoàn toàn khác hẳn nhà tranh vách đất hàn lậu, vì thế có dòng dõi cách biệt như mây với bùn.

Diệp Tiềm nâng chân lên, đi nhanh vào, thị vệ bên cạnh thấy vậy, muốn ngăn trở, Diệp Tiềm tay phải khẽ nâng, nắm trường kiếm bên hông, lạnh giọng nói: "Tránh ra."

Thị vệ nhất thời không biết làm sao, vị đại tư mã này tuy là ở trên vạn người, tay cầm quyền cao, lẽ ra uy phong vô tận, nhưng mặc cho hần như vậy, xưa nay đi đến phủ trưởng công chúa luôn nhân nhượng chịu đựng, hôm nay vì sao bỗng nhiên cường thế lên như thế?

Diệp Tiềm không để ý hai thị vệ, nhắc chân, đạp cửa phủ công chúa, đi nhanh vào.

Phía sau thị vệ người nhìn ta, ta nhìn người, thế nhưng cũng không dám tiến lên ngăn trở.

Diệp Tiềm cũng coi như rất quen thuộc với bố trí bên trong phủ công chúa, một đường bước nhanh, đi thẳng đến hậu viện, đi đến viện của Triều Dương công chúa. trên đường gặp thị vệ và thị nữ trong phủ, đều kinh ngạc không hiểu nhìn hần, nhưng thấy sắc mặt hần trầm túc, cả người tản ra khí lạnh thấu xương, một đám đều không dám tiến lên chất vấn.

Bất quá một lát, Diệp Tiềm đã xuyên qua tiền trạch, đi đến hậu viện chỗ Triều Dương công chúa ở. Lúc này sớm có người hầu cuống quýt thông báo, Triều Dương công chúa vừa mới dỗ ngủ A Ly một đêm chưa về, một thân tố y, tóc dài buông xõa, đang ngồi phía trước cửa sổ, nghe thấy lời này, nhúu mày nói: "hần đây là muốn làm cái gì?"

Giọng nói của nàng lãnh đạm, giống như băng trong gió, lạnh thấu xương.

Diệp Tiềm vừa đứng lúc này đi vào trong viện, cũng vừa đứng nghe được lời này, hần dừng chân, đứng ở đó, yên lặng nhìn nữ nhân tóc dài bên cửa sổ.

Triều Dương công chúa vốn lười nhác tùy ý, lúc này bỗng cảm thấy một cổ lãnh ý đánh úp lại, ngược mắt nhìn, đã thấy ánh mắt Diệp Tiềm như đao như sương, làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

Triều Dương công chúa buông con người xuống, dừng một lát, liền muốn đứng dậy, trong miệng còn nhẹ giọng phân phó: "Bản cung mệt mỏi, nghỉ ngơi, không để người ngoài đi vào."

Diệp Tiềm nghe thế, bên môi nổi lên cười lạnh bất đắc dĩ, hần kéo kéo môi, rốt cục tìm được thanh âm của mình, khàn khàn mở miệng: "Ta -- thậm muốn hỏi nàng một câu."

Triều Dương công chúa dừng động tác, đạm quét mắt nhìn hần một cái, thấp giọng nói: "Người hỏi đi."

Diệp Tiềm thấp mầu, nhìn mấy cành cỏ non mới nảy dưới cửa sổ ngọc thạch, tinh tế thưởng thức nàng vừa rồi nói nhỏ, lại cảm thấy trong lời nói này rõ ràng mang theo vài phần tư vị nhậm mệnh.

hần ngừng đầu lên, trong mắt nổi lên tức giận và bi phẫn sâu sắc.

Giờ này khắc này, hẳn bỗng nhiên có dự cảm, lời mẩu thân là thật.

A Ly... Thế nhưng thực là cốt nhục thân sinh của hắn.

Nữ tử này luôn luôn giấu hắn một bí mật lớn, hơn nữa nếu không phải trong lúc vô ý tỷ tỷ phát hiện ra, nàng thậm chí tính toán giấu giếm chuyện này đến bao giờ!

Nhìn đầu ngón tay Triều Dương công chúa run nhẹ, hắn ngăn chặn cảm giác dâng lên mãnh liệt trong lòng, cắn răng hỏi từng chữ: "A Ly, có phải con ta không?"

Triều Dương công chúa nghe vậy, khẽ thở ra một hơi, nhắm hai mắt, lông mi thon dài xinh đẹp vẫn run run.

"Phải." Nàng thừa nhận giống như thờ dài.

Diệp Tiềm cười lạnh, đi nhanh đến, bỏ qua thị nữ ý đồ ngăn trở hắn, vào phòng, đi đến trước mặt Triều Dương công chúa, nhìn nàng, không dám tin lắc đầu: "Vì sao, nàng vì sao muốn giấu ta?"

Triều Dương công chúa chưa từng có giờ khắc nào, đối mặt với nam nhân này thế nhưng không còn lời để chống đỡ, dưới chân như nhũn ra, không chọn nổi lui về phía sau một bước.

Diệp Tiềm tiến lên nắm chặt cánh tay nàng, cường ngạnh không cho nàng đào thoát: "nói với ta, vì sao!" -- một câu này ra tiếng, cơ hồ là vô cùng đau đớn.

Triều Dương công chúa bất đắc dĩ lắc đầu: "Tiềm, tình cảnh lúc đó, người sinh tử còn chưa biết, ta sao có thể nói?"

Diệp Tiềm nghiêng răng nghiêng lợi, cầm lấy vai nàng, trong giọng nói tràn đầy hận ý: "Nhưng sau này? Sau này thì sao!"

hắn không khác chế được lắc thân mình nàng đơn bạc, cơ hồ thét lên tức giận hỏi: "Sau này thế nào, nàng có nhiều cơ hội có thể nói với ta, vì sao luôn không muốn nói!"

Chuyện cũ rành rành trước mắt, hắn nhớ lại ngày đông kia lạnh như băng hắn trốn ở một góc nhìn bọn họ một nhà ba người hòa thuận vui vẻ, nhớ tới ở lúc phía nam xa xôi kia, hắn vươn bàn tay to cô độc đi thu dưỡng ba cô nhi trong chiến loạn.

hắn từng thống hận nàng lật lọng, ly biệt không lâu đã thông đồng người kia, từng đen tối cho rằng hắncùng A Ly nhất định vô duyên, từng hận rằng cả đời hắn nhất định không chỗ về, thậm chí hắn thế nhưng tuyệt vọng cơ hồ muốn ôm lấy nữ nhân này. Nhưng hiện tại, hắn giống như có thể phủ định hết, một lần nữa hiểu rõ hết thấy.

Triều Dương công chúa gãy dựa, định đẩy nam nhân cuồng nộ này ra, nhưng nàng muốn thoát đi lại làm Diệp Tiềm càng gắt gao ôm chặt nàng không tha.

Diệp Tiềm ngữ khí bắt đầu trầm thấp lạnh như băng, lại phảng phất ẩn chứa vô cùng nguy hiểm, hắn ở bên tai nàng cắn hận hỏi: "Triều Dương công chúa, nói với ta, vì sao? Nàng giấu diếm ta nhiều năm như vậy, phải cho ta một lý do, nói với ta vì sao?"

Triều Dương công chúa bất đắc dĩ, cười lạnh, nhìn Diệp Tiềm: "Lúc ta phát hiện hoài thai, người vừa rời đi, bất quá là một trung lang tướng nho nhỏ, sinh tử chưa biết, lúc đó, ta sao có thể đem thân phận đứa bé trong bụng công bố hậu thế?"

Triều Dương công chúa thở dài, cúi đầu thấp giọng nói: "Lúc gặp lại, ta cũng đã gả cho người kia. Hoài An Hầu lúc ta khốn khổ chia tay giúp đỡ tương trợ, ta sao có thể công bố thân thể A Ly, để hắn xấu hổ?"

Triều Dương công chúa nói tới đây, trong mắt nhiễm sương mù mê mang: "Đến sau này, người xuất chinh, chúng ta tốt đẹp rồi, ta vốn định đợi người trở về, đem hết thấy nói cho người biết, nhưng mà..." Nàng trào phúng mà bất đắc dĩ cười khê: "Nhưng mà Diệp Tiềm, sau này ta hối hận, không muốn..."

Diệp Tiềm thấy vậy, trong lòng ần ần đau đớn, tay hắn ôm Triều Dương công chúa lỏng ra, sửa thành ôn nhu ôm ấp, ngữ khí cuồng loạn bắt đầu mềm nhẹ hơn: "Triều Dương, ta không muốn nghe lý do này, đó đều không là vấn đề..."

hắn ôm nàng, bức nàng nhìn thẳng hai mắt mình: "Nàng nói đúng, ta minh bạch, ta đều minh bạch. Lúc đó danh tiếng ta không đáng một xu, bất quá là tiểu nô trong phủ thôi, sao xứng làm phụ thân của hài tử nàng. Nàng có thể để nó lại, đã khiến ta vô cùng cảm kích." hắn ngữ khí hơi kích động: "Nhưng hiện tại không giống, ta đã là đại tư mã bán triều, chỉ ở dưới thiên tử, chẳng lẽ còn không thể phong thê ẩm tử sao? Chẳng lẽ ta còn không thể cưới nàng sao?"

Bạn đang đọc truyện *Diện Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 97: Nhận con

"Nhưng hiện giờ không giống, ta đã là đại tư mã bản triều, chỉ ở dưới thiên tử, chẳng lẽ còn không thể phong thê ẩm tử sao? Chẳng lẽ ta còn không thể cưới nàng sao?" Diệp Tiềm nói đến đây, bàn tay to hữu lực giống như kìm càng siết chặt Triều Dương công chúa, làm cho nàng không thể nhúc nhích.

Nàng buông mắt xuống, nhìn hai tay Diệp Tiềm đang giữ vòng eo mình, nhẹ nhàng lắc đầu, thờ dãi: "Tiềm, buông ta ra."

Diệp Tiềm nhìn chằm chằm nữ nhân trong ngực, kiên định lắc đầu: "không, ta không buông."

hắn ngừng lại, bổ sung thêm: "Ta sẽ không bao giờ buông tay nữa."

hắn ôm chặt nàng, đem mặt mình cọ xát mái tóc nàng, ôn nhu mà chân thật nói: "thật lâu trước kia, ta đã nói sẽ không buông, nàng quên sao?"

Triều Dương công chúa trong mắt có một tia hoảng hốt, nàng bỗng nhiên nhớ lại, năm đó ở Bình Tây Hầu phủ trong Túc Ninh Thành, thiếu niên ôm nàng phát thệ một đời một thế. Bên môi nàng nổi lên một chút cười tái nhợt, lời thề như vậy, đã trải qua rất nhiều gió táp mưa sa, vẫn còn bên tai như cũ.

Nàng lắc lắc đầu, cắn môi nhẹ giọng nói: "Tiềm, nhưng ta mệt mỏi, ta đã gả hai nam nhân, ta không muốn tái giá, cũng không hy vọng cuốn vào phong ba, chỉ hy vọng có thể im lặng sống hết tuổi già." Nàng đẩy tay Diệp Tiềm giam cầm nàng ra: "Tiềm, nếu vài năm trước, chàng nói với ta như vậy, ta sẽ cao hứng. Nhưng hiện tại, tâm ta thực mệt mỏi. Ta cũng bắt đầu cảm thấy, có lẽ chúng ta thật sự không có duyên phận."

Diệp Tiềm thấy vậy, một trận hoảng hốt không có lý do, bàn tay to càng dùng sức nắm giữ nàng không rời: "Triều Dương, không cần như vậy."

Triều Dương công chúa bị hắn ôm, không thể thoát thân, mảy nhăn lại, chán ghét quay đầu đi, đậm thanh ra lệnh: "Buông ra."

Diệp Tiềm trầm giọng nói: "Ta không cho nàng tránh ra." Ngực khí bá đạo, tay kim lòng không đậu càng dùng lực, gân xanh bạo khởi.

Thở dốc dồn dập nóng bỏng quanh quẩn ở bên tai Triều Dương công chúa, không thể tránh thoát giam cầm, thế này nhắc lại trong trí nhớ những việc không thoải mái nàng từng chịu, thân mình đơn bạc nhìn không được run rẩy, mảy nhăn càng chặt, hai tay mềm mại không xương định đẩy Diệp Tiềm ra, nhưng căn bản không giẫy dụa được, nàng quỳnh lên, cao giọng gọi: "Người tới!"

Ngoài phòng thị nữ đã sớm đứng ở đó, lúc này nghe thế, thị vệ bên ngoài nhất tề xông lên, định đi vào, lại bị Diệp Tiềm khiển trách một tiếng, âm thanh lạnh lùng: "Ai cũng không cho tiến vào!"

Thị vệ là phủ công chúa nuôi, đều biết chủ nhân nhà mình cùng đại tư mã đương triều đủ loại liên quan, tức thời ngơ ngác nhìn ta ta nhìn ngơ ngác, cuối cùng tất cả đều do dự, giữa hai người đó mà nói, đứng chỗ xung yếu, họ đi vào sát phong cảnh sao?

Triều Dương công chúa cũng không biết suy nghĩ trong lòng thị vệ, lúc này kêu cứu, thấy không ai trả lời, càng run rẩy, cảm thấy ủy khuất, thế nhưng roi lệ, càng ra sức giẫy dụa.

Diệp Tiềm thấy Triều Dương công chúa trên mặt có e ngại, thân mình đã nhẹ nhàng run lên, sừng sốt một chút, mới cứng ngắc buông Triều Dương công chúa ra.

Triều Dương công chúa được tự do, cầm lấy đàn cổ bên cạnh, dùng sức ném vào Diệp Tiềm

Diệp Tiềm giống như một bức tường đứng ở đó, không trốn, vì thế đàn cổ vừa vọt ném lên ngực hắn. đàn cổ tinh xảo tạo nhả phanh một tiếng rơi trên mặt đất, phát ra tiếng gào thét âm ouch.

Triều Dương công chúa vẻ mặt tiêu lãnh, nước mắt như sương, tế mầu nàng hẹp dài giống như nhìn một người xa lạ hướng về Diệp Tiềm, thấp giọng nói: "Người đi đi, ta không muốn nhìn thấy người."

Môi Diệp Tiềm gian nan muốn mở ra, hầu kết khẽ nhúc nhích, nhưng đến cùng chưa nói ra cái gì, cắn răng một cái, xoay người muốn ly khai.

Nhưng là tới cửa, lại nghe trong phòng Triều Dương công chúa không thể ức chế tiếng rên rỉ, hắn dừng bước chân lại, quay đầu nhìn, thấy nữ nhân kia quay lưng về phía mình kiên cường mà không dừng được run rẩy.

Diệp Tiềm xoay người, từng bước một đi đến bên Triều Dương công chúa, thử thăm dò vuron tay chạm vào đầu vai nàng.

Lúc tay hắn đụng tới vai nàng đơn bạc kiên cường, Diệp Tiềm cảm thấy thân thể dưới tay hắn cứng lại một chút.

Nửa ngày, hắn khàn khàn mà tối nghĩa mở miệng nói: "Thực xin lỗi, Triều Dương, là ta sai rồi."

hắn mềm nhẹ mà thông thả từ sau lưng ôm lấy nàng, ngực nóng ôm sát phía sau lưng nàng đang co rúm, miệng ní non nói: "Ta từ nay, không đối với nàng như vậy nữa."

hắn khẽ thờ dãi: "Triều Dương, lúc này, ta thực sẽ không buông tay."

Trước kia hắn, tuy rằng phong cảnh cho người nhìn, nhưng trong khung vẫn luôn là thiếu niên quỳ gối dưới làn váy nàng, nhớ kỹ nàng đối đãi lạnh bạc,

cho rằng bản thân khổ luyện một hồi rồi hoàn toàn không đạt được, vì thế đối mặt với nàng luôn không ngừng sợ sệt, luôn lùi bước, luôn ước đoán.

Diệp Tiềm tựa đầu chôn vào tóc nàng, thấp giọng hứa hẹn nói: "Triều Dương, mặc kệ nàng bằng lòng không, lúc này đây ta sẽ không bao giờ rời đi nữa. Ta cứ ở trong này, chờ nàng, chờ nàng tha thứ cho ta, gả cho ta."

Triều Dương công chúa nói: "Tiềm, A Ly là cốt nhục thân sinh của ngươi, điểm này ta sẽ không giấu ngươi, cũng sẽ không giấu hân." Nàng ngừng lại, tiếp tục nói: "Nếu -- nếu ngươi muốn hân nhận tổ quy tông, cũng có thể."

Diệp Tiềm kiên định lắc đầu: "không, A Căn, ta chẳng những hi vọng cùng hân nhận thức nhau, cũng hi vọng nàng có thể gả cho ta, đến lúc đó chúng ta một nhà đoàn viên."

Triều Dương công chúa mặt mày nhăn nhó: "Nhưng ta không muốn gả cho ngươi."

Diệp Tiềm bất vi sở động: "Ta đây sẽ chờ đến khi nàng tha thứ cho ta, nguyện ý gả cho ta mới thôi." hân nhẹ vuốt mái tóc nàng, ôn nhu nói: "Nếu nàng mệt mỏi, vậy ngủ đi, ta ôm nàng ngủ."

Triều Dương công chúa chậm rãi lắc đầu: "Ngươi đi đi, ta không muốn nhìn thấy ngươi."

Diệp Tiềm mím môi, ngồi xuống ôm lấy nàng, đến bên giường: "Nếu nàng không muốn nhìn thấy ta, vậy nhắm mắt lại, như vậy thì không nhìn thấy."

Bên người này ngực ấm áp và kiên cố là thế, thậm chí vô cùng yên ổn, vừa mới khóc một hồi, Triều Dương công chúa quả thật mệt mỏi, nàng dựa vào ngực hân, mệt mỏi nhắm mắt.

Diệp Tiềm cẩn thận cúi đầu nhìn chăm chăm gương mặt nàng, khuôn mặt kia quyến rũ như ban đầu, thế nhưng có mấy giọt lệ, thậm chí lông mi thon dài cong cong đều có một hai sợi bởi vì dính ướt mà không rung động.

hân hầu kết động dậy, hơi hơi cúi đầu, thử thăm dò hôn gương mặt nàng, nhưng vì ôm nàng mà không dám kinh động, căn bản với không tới, cuối cùng ở trên trán nàng tron bóng nhẹ nhàng hôn một cái.

Có lẽ vì đêm qua chưa từng ngủ ngon, cũng có lẽ vì phát tiết khóc một hồi, Triều Dương công chúa thế nhưng thực ngủ say, Diệp Tiềm cũng không dám đụng tới, sợ quấy nhiễu mộng đẹp của nàng. Cũng không biết bao lâu, Triều Dương công chúa rốt cục ưm một tiếng, động dậy thân mình mềm mại.

Diệp Tiềm thờ dốc dồn dập, trong mắt ngược lại càng đen tối, bắt quả hân vẫn nắm chặt tay, cố tự đè nén.

Triều Dương công chúa chậm rãi mở mắt, nhìn thấy Diệp Tiềm có chút sững sờ, trong con ngươi lộ ra mơ hồ. một hồi lâu, nàng như hiểu được, quay mặt đi, không nhìn Diệp Tiềm.

Diệp Tiềm đang định nói gì, Triều Dương công chúa lại lạnh giọng mở miệng: "Ngươi nhần đến khó chịu, còn không nhanh buông ta ra."

Diệp Tiềm hơi ngơ ngác, rồi hiểu ra, cúi đầu nhìn, thấy trên mặt Triều Dương công chúa trắng nõn giống như vẽ loạn son, cả cái cổ thon dài tao nhã đều lộ ra phần hồng.

hân hít sâu mấy hơi, định để vật cứng rắn của mình không kiêu ngạo nữa, nhưng mà không có cách nào, đành phải bất đắc dĩ nói: "Ta không có ý."

hân nghĩ nghĩ, lại nói: "Về sau nếu nàng không thích, ta sẽ không xằng bậy."

Lời này quả thực làm cho người ta ôn lại mộng cũ, Triều Dương công chúa nghe vậy khinh thường trừng mắt nhìn hân, thấp giọng nói: "Ngươi rút ra ngoài cho ta."

Diệp Tiềm vội ôm lấy Triều Dương công chúa, nghiêm cẩn nói: "nói ta rút cũng có thể, nhưng ta muốn ôm nàng cùng rút."

Lời này vừa ra, Triều Dương công chúa không nói gì, tức thời giãy dụa thoát khỏi hân ôm ấp, định đứng dậy, nhấc người, tóc dài hất lên, mang theo mùi thơm thảo qua ngực Diệp Tiềm phập phồng, sau đó ở không trung vẽ nên độ cong xinh đẹp, quanh quẩn ở phía sau lưng Triều Dương công chúa, phụ trợ vòng eo mảnh khảnh.

Diệp Tiềm càng cảm thấy khó có thể chịu được, hân bất đắc dĩ tránh ánh mắt đi, không nhìn nàng nữa.

Triều Dương công chúa đứng dậy, lạnh nhìn Diệp Tiềm nói: "Ngươi cứ ở trong này không đi "

Diệp Tiềm gật đầu.

Triều Dương công chúa cười lạnh: "Thế nào, ngươi cũng không cần nhìn con trai của ngươi sao?"

Diệp Tiềm nghe vậy, lập tức ngồi dậy.

Triều Dương công chúa thấy vậy, sắc mặt hòa dịu, nhưng vẫn cự người ngoài ngàn dặm: "Ngươi đi ra ngoài đi, bảo Cẩm Tú mang ngươi đi gặp A Ly."

Diệp Tiềm gật đầu: "Ừ, được, ta đi gặp hần trước."

Diệp Tiềm đi đến Hoa lạc uyển của Tiểu Hầu Gia A Ly, A Ly kỳ thực cũng vừa tỉnh ngủ. Đã ngoài một đêm, quá hưng phấn, căn bản không ngủ no, giờ trở về nhà, mỗi một quá mức, ăn một chút rồi ngã đầu ngủ say, ngủ luôn đến trưa.

Lúc này hần xuống giường, thị nữ mặc quần áo, lại ăn no nê, không khỏi nhớ tới tình cảnh hôm qua. trên khuôn mặt non nót nhỏ nhắn thế nhưng bắt đầu tràn đầy phiền muộn, thờ dài, đi đến bên cạnh, cầm lấy cái rương mở ra, bên trong là đủ loại đồ chơi, có hoàng đế cữu cữu ban cho, cũng có thái hậu trước kia đưa, đương nhiên càng nhiều là của mẫu thân cho hần. Trong rương có một thứ, đó là một cái trang sức màu xanh biếc điêu khắc từ sừng bò tốt.

Lúc trước mẫu thân tức giận ném sừng bò tốt ra ngoài cửa sổ, hần chạy đến nhặt, kết quả đại não một thời, hần khóc xong, thật lâu không thèm quan tâm mẫu thân, nhưng sau này lại phát hiện, trong đó một cái sừng bò tốt đã bị thu về, làm thành vật trang sức đẹp mắt để trong đây.

A Ly lại giống như người lớn thờ dài, nghĩ cảnh hôm qua, mày nhỏ cũng nhúu chặt.

Diệp Tiềm theo thị nữ bước vào, xuyên qua cửa sổ nhìn thấy tình cảnh này.

PS: Đồ vợ chưa xong còn phải đồ con, một ghé. Đồ vợ ấy à: đẻ ra mà xxx còn đồ con: đưa nó đi chơi. Đơn giản vậy mà cứ vật mãi.

Bạn đang đọc truyện *Diện Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Theo đuổi

Diệp Tiềm đứng ở ngoài cửa sổ, yên lặng nhìn A Ly trong phòng. Vào đông, giữa trưa nắng ấm hòa hợp, chiếu vào cửa sổ, làm nổi bật khuôn mặt hần non nót sạch sẽ. Trong khoảng khắc, ánh mắt Diệp Tiềm giống như dính vào đó, luyến tiếc rồi đi.

Đủ loại đau khổ từng chịu đựng hiện lên rõ ràng trước mắt, nhưng giờ xem ra, hết thấy đều như mây mỏng tiêu tán vô ảnh vô tung, còn lại trong tim chỉ có ngọt ngào, chua chát cùng vui sướng.

Diệp Tiềm hai mắt nóng lên, hầu kết nhẹ nhàng rung động.

Thị nữ không tiếng động đứng hầu bên cạnh, cúi đầu, cũng không dám quấy nhiễu.

Nhưng vào lúc này, như linh tê tương thông, A Ly vừa đứng ngẩng đầu, quay sang bên này nhìn, hần nhìn thấy Diệp Tiềm thế nhưng đứng ở ngoài cửa sổ nhìn chăm chăm mình, thật là vui mừng quá đỗi, không khỏi cười sáng sủa, đứng lên gọi: "Đại tư mã, sao người lại tới đây?"

Diệp Tiềm giảm chặn bước lớn vào trong phòng, tiến lên một tay ôm lấy A Ly, giọng lên cao, A Ly đầu tiên cả kinh, tiếp theo khanh khách cười to, hai tay ôm cổ Diệp Tiềm: "Đại tư mã, người thế nhưng đến thăm ta!"

Diệp Tiềm thấy hần cười vui, trăm mối cảm xúc ngổn ngang, chỉ cảm thấy lồng ngực phảng phất có cái gì bắt đầu khởi động, hần hận không thể hung hăng ôm thân hình nhuần nhu này vào trong ngực, vĩnh viễn không buông ra. Nhưng đến cùng hần dè dặt quyết tâm khải thiết, lấy cái trán cọ vào trán hần, tận lực để ngữ điệu bình tĩnh hỏi: "A Ly, con nguyện ý để ta làm phụ thân của con sao?"

A Ly nghe vậy, kinh ngạc nhìn Diệp Tiềm, mặt mang theo không dám tin: "Đại tư mã, thế nào, mẫu thân ta vẫn muốn gả cho người?" nói xong hần lẩm bẩm: "Xem ra mẫu thân đã sửa lại chủ ý, nàng vẫn cảm thấy đại tư mã tốt!" nói đến đây, trên mặt hần hiện ra chờ mong sáng rọi, nhìn Diệp Tiềm nói: "Đại tư mã rốt cục có thể làm phụ thân A Ly!"

Diệp Tiềm thấy vậy, chậm rãi lắc đầu, cười khẽ, trong tươi cười là tang thương nói không hết: "A Ly, không phải, ta vốn là phụ thân của con."

A Ly nghe xong, cũng không hiểu, chớp chớp hai tròng mắt sáng, ngây thơ nhìn Diệp Tiềm.

Diệp Tiềm kiên định mà ôn nhu nói: "Ta là phụ thân thân sinh của con."

A Ly lăng lăng nhìn Diệp Tiềm, nhúu mày trầm giọng nói: "Vì sao?"

Diệp Tiềm nâng tay, vỗ về sợi tóc A Ly: "A Ly, chuyện đó chờ con trưởng thành sẽ hiểu, hiện con còn nhỏ, chỉ cần nhớ kỹ, con vốn là con ta, ta vốn là phụ thân của con."

A Ly rốt cục hiểu được, kinh hi kêu to một tiếng: "Vậy thật tốt quá! Cho dù mẫu thân không đồng ý gả cho người, người vẫn là phụ thân ta!" nói đến đây,

hai tay gắt gao ôm cổ Diệp Tiềm không buông.

Diệp Tiềm thấp giọng nở nụ cười, gật đầu nói: "Phải."

Đây là con hân, khi hân còn ở sa trường đẫm máu chiến đấu hăng hái, nữ nhân kia sinh cho hân. Diệp Tiềm nghĩ đến đây, trong mắt thể nhưng phảng phất có âm áp tràn ra, hân ôm chặt A Ly, để nó vùi đầu vào ngực mình, cũng để mặt mình chôn trong tóc nó.

Bên này phụ tử ôn chuyện, bên kia Triều Dương công chúa lười nhác híp con ngươi phoi nắng bên cửa sổ, cũng không biết đợi bao lâu, rốt cục Diệp Tiềm nắm tay A Ly đi tới.

A Ly đi đến, một bộ dáng nhảy nhót, nhìn rất hưng phấn, hân nhìn thấy mẫu thân, bước lên phía trước ngáy trong lòng mẫu thân làm nũng nói: "Mẫu thân, hóa ra đại tư mã mới là phụ thân ta."

Triều Dương công chúa hơi gật đầu: "Đúng vậy."

A Ly nghe mẫu thân khẳng định, càng vui vẻ, cười đến nở hoa: "Mẫu thân, người nhanh gả cho đại tư mã đi, như vậy chúng ta mới là người một nhà a."

Triều Dương công chúa đạm liếc Diệp Tiềm, mắt giọng nói: "Đại tư mã, mẫu tử ta nói chuyện, ngươi có thể tránh đi một lát không?" giọng nói lãnh đạm bài xích.

Diệp Tiềm không chút nào để ý, tức thời gật đầu nói: "Được, ta đi ra ngoài trước, các ngươi nói chuyện." nói xong không nhìn A Ly một cái, xoay người đi ra cửa.

Triều Dương công chúa nhẹ nhàng than thở một tiếng, ôm lấy con đang làm nũng: "A Ly, ta hỏi con một câu."

Lúc này A Ly thật sự vui vẻ, nghe thế, vừa ở trong ngực mẫu thân cọ lại cọ, vừa nói: "Mẫu thân, người hỏi đi."

Triều Dương công chúa nhíu mày, nghiêm cẩn hỏi: "A Ly, nếu đại tư mã và mẫu thân, con chỉ có thể chọn một, con sẽ thế nào?"

A Ly vừa nghe, tươi cười đầy mặt nhất thời ngưng lại, trong con ngươi quả thực muốn khóc ra, ủy khuất bĩu môi nói: "Mẫu thân, người vẫn giận đại tư mã sao?"

Triều Dương công chúa trầm mặc một lát, rốt cục lắc đầu nói: "Không, mẫu thân không giận ai, đương nhiên cũng sẽ không giận đại tư mã."

A Ly không hiểu, nắm cánh tay Triều Dương công chúa lắc lư làm nũng: "Vậy A Ly không hiểu, đại tư mã là phụ thân con, mẫu thân là mẫu thân con, nhà người khác phụ thân mẫu thân cùng với con cái đều là người một nhà, sao nhà chúng ta lại không thế."

Triều Dương công chúa nhíu mày, đạm thanh nói: "A Ly, con xem Hoàng cửu cậu là phụ thân của Hú Nhi, hoàng hậu là mẫu thân của Hú Nhi, nhưng Hoàng thượng lại ở Chính Dương cung, hoàng hậu ở Tê Hà điện, hiện giờ Hú Nhi theo mẫu thân hân, về sau hân trưởng thành, đương nhiên là ở cung khác, có thể thấy được việc thế gian này, chẳng thể quơ đũa cả nắm."

Với A Ly, hân mặc dù rất bất mãn, nhưng giương miệng lại nói không nên lời để phản bác.

Triều Dương công chúa vỗ nhẹ khuôn mặt con trai, ôn thanh nói: "Vấn đề này ta vốn cũng không nên hỏi con, con đi xuống trước, mẫu thân và đại tư mã có chuyện nói."

A Ly gật đầu: "Được rồi." nói xong cúi đầu ừ rừ đi ra ngoài, đi tới cửa, dường như hân nhớ tới cái gì, quay đầu nói với Triều Dương công chúa: "Mẫu thân, người không cần giận đại tư mã, lại càng không nên làm khó hân."

Triều Dương công chúa nghe vậy, lắc đầu thở dài: "Bất quá một lát, tâm con đã chạy tới chỗ hân, về sau còn thế nào."

A Ly thè lưỡi, hắc hắc nở nụ cười, vẫn cất bước đi ra ngoài.

Sau khi A Ly rời khỏi đây, Diệp Tiềm được mời vào phòng.

Triều Dương công chúa lúc này ánh mắt nhìn Diệp Tiềm càng lãnh đạm: "A Ly rất thích ngươi."

Diệp Tiềm nhớ tới A Ly, trong lòng tràn đầy lo lắng, cười gật đầu nói: "Ta cũng thật thích A Ly, trước kia đã thích."

Triều Dương công chúa cúi đầu hừ một tiếng: "Bản cung nói rồi, nếu ngươi muốn nhận A Ly về, bản cung tuyệt không dị nghị."

Diệp Tiềm nhìn Triều Dương công chúa, trong mắt kiên định mà nóng rực: "Triều Dương, ta cũng đã nói, ta muốn không chỉ là A Ly, ta muốn chúng ta người một nhà đoàn viên cùng nhau, vĩnh viễn không xa rời."

Triều Dương công chúa mị mầu: "Nhưng bản cung lại không muốn làm người một nhà với ngươi."

Diệp Tiềm trong mắt lộ ra âm đạm: "Nàng đang giận ta".

Triều Dương công chúa lắc đầu, đạm thanh nói: "không." Nàng uể oải dựa trên sạp, để nắng ấm chiếu vào trên người, lười nhác mở miệng: "Diệp Tiềm, lần trước, mẫu thân ngươi tìm đến bản cung."

Diệp Tiềm gật đầu: "Đúng, ta biết bà nói rất nhiều lời không nên nói, nhưng ta cam đoan, chuyện như vậy sẽ không phát sinh nữa."

Triều Dương công chúa nghe vậy cười khê: "Diệp Tiềm, bản cung chưa từng giận ngươi, cũng sẽ không giận mẫu thân ngươi, lại nói tiếp --" nàng ngừng lại, nhìn về phía Diệp Tiềm "Lần trước nhìn thấy mẫu thân ngươi, bản cung thể nhưng nhớ không nổi bộ dáng bà ấy nhiều năm trước ở Bình Tây Hầu phủ."

Diệp Tiềm cúi đầu, trong thanh âm không có chút cảm xúc: "Năm đó bà bắt quả là phụ nhân giặt quần áo trong phủ Bình Tây Hầu thôi, đâu có cơ hội nhìn thấy công chúa."

Triều Dương công chúa gật đầu: "Đúng vậy, bản cung suy nghĩ cẩn thận, bỗng nhiên phát hiện, bản cung và ngươi khoảng cách lúc đó, đến cùng có bao nhiêu xa xôi."

Diệp Tiềm vẻ mặt lãnh nghị, trên mặt không có chút cảm xúc.

Triều Dương công chúa khe khẽ thở dài: "Nếu để thế nhân biết Triều Dương công chúa ta gả cho nô bộc thủ hạ ngày xưa, không biết sẽ đưa tới bao nhiêu người chê cười!"

Diệp Tiềm con ngươi thâm trầm, giống như chấm nhỏ xa xôi trên trời sao, nghe nói như thế hần nhưng không chút tức giận, chỉ nở nụ cười, bình tĩnh hỏi Triều Dương công chúa: "Triều Dương, đây là lý do nàng không đồng ý gả cho ta sao?"

Triều Dương công chúa lông mi sụp xuống: "Xem như lý do thứ nhất đi."

Diệp Tiềm tiến lên, ngồi xổm dưới chân nàng, bàn tay to hữu lực mềm nhẹ tiến lên nắm giữ tay nàng: "Triều Dương, nếu việc này lan truyền ra ngoài, thế nhân chỉ biết khen Triều Dương công chúa nàng tuệ nhân biết anh kiệt, làm việc không câu nệ thế tục, tuyệt đối không có ai dám chê cười nàng."

nói xong, hần ngừng lại, rồi tiếp tục nói: "Như trước đây, để nàng nói ra lời này, ta có lẽ sẽ phần nộ rồi đi, bởi vì là nhục nhã ta. Nhưng giờ ta sẽ không rồi đi, vô luận nàng nói cái gì, ta đều sẽ không rồi đi." hần ánh mắt thâm trầm ngẩng đầu nhìn Triều Dương công chúa, nở nụ cười: "Ta muốn nắm tay nàng, đến khi nàng nguyện ý gả cho ta."

Lời này làm Triều Dương công chúa sững sờ trong nháy mắt, bất quá lập tức mặt nàng hiện ra tức giận, nhủ mảy lạnh lùng nói: "Diệp Tiềm, ngươi rất tự cho là đúng, dựa vào cái gì cho là bản cung sẽ gả cho ngươi?"

Diệp Tiềm khuôn mặt lãnh nghị vẫn như cũ mang theo nụ cười, tươi cười thế nhưng dẫn theo vài phần sùng nịch: "Triều Dương, nàng còn nhớ rõ nhiều năm trước, chúng ta ở núi hoang, nàng muốn câu dẫn ta sao?"

Triều Dương công chúa nghe vậy, quay mặt đi, lạnh nhạt nói: "Câu dẫn ngươi? Ta mới sẽ không!"

Diệp Tiềm cúi đầu, trong mắt mang theo hương vị nhớ lại: "Khi đó, ta xuyên qua ngọn lửa, chỉ cảm thấy nữ tử đối diện xinh đẹp nhất thế gian, nhưng lửa trước mặt, là khoảng cách ta vĩnh viễn không vượt qua được."

Triều Dương công chúa nghe thế, cũng im lặng.

Diệp Tiềm tinh tế vuốt ve tay nàng, dùng bàn tay có vết chai lứt qua ngón tay nàng nhấn nhai non mềm: "Hiện giờ ta đi một đoạn đường thật dài, qua rất nhiều vất vả, rốt cục vượt qua ngọn lửa kia, đứng ở trước mặt nàng."

Bạn đang đọc truyện *Diện Thủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Theo đuổi 2

Triều Dương công chúa nhắm hai mắt, thật lâu sau, rốt cục cô đơn lắc đầu nói: "Tiềm, ngươi nói tất cả đều uổng công, ta đã gả hai phu quân, không muốn tái giá."

Tay Diệp Tiềm nắm Triều Dương công chúa chặt vài phần.

Triều Dương công chúa vậy tay, nhẹ giọng nói: "Tiềm, ngươi đi trước đi, để ta yên tĩnh một chút."

Diệp Tiềm gật đầu: "Được, vậy nàng bảo thị nữ thu xếp phòng cho ta đi."

Triều Dương công chúa nhủ này: "Ta muốn người rồi phủ công chúa."

Diệp Tiềm lắc đầu: "Ta không đi."

hắn đứng lên, thân hình cao to chặn hết nắng ấm trước mặt Triều Dương công chúa, vừa kiên định vừa vô lại nói: "Nữ nhân của ta ở trong này, con của ta cũng ở trong này, ta không đi đâu hết, chỉ ở nơi này."

Triều Dương công chúa mặc kệ: "Thôi, tùy người."

---

hiện giờ Đôn Dương Thành, văn võ cả triều đều biết, đại tư mã đương triều một ngày nọ vào đại môn phủ Triều Dương công chúa, liền không đi ra. Hoàng thượng nhìn tấu chương đại tư mã báo vì vừa vặn có bệnh nhẹ mà không thể vào triều, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: "Diệp Tiềm này, cũng dám lờn gặt trăm!"

Tân sủng trong triều, Bình Tây Hầu Phùng Đào hợp thời góp lời: "một ngày thân cùng đại tư mã đi săn, thấy đại tư mã tinh thần hoảng hốt, thoát nhìn thân thể quả thật có bệnh nhẹ, cũng không giống giả vờ."

Hoàng thượng nhẹ nhàng "a" một tiếng: "Thân thể đã có bệnh nhẹ, vậy trăm phái thái y đi xem."

Bình Tây Hầu Phùng Đào nghe vậy lông mày vừa động, đành phải cúi đầu ở bên không nói.

Hoàng thượng cúi đầu nhìn tấu chương, cũng không biết suy nghĩ gì, một hồi lâu, đột nhiên hỏi: "Phùng ái khanh, theo ý kiến của người, Diệp Tiềm người này thế nào?"

Nghe thấy lời này, lông mày Phùng Đào hơi động, trầm ngâm một phen, liền cất cao giọng nói: "Đại tư mã trong triều kiên nghị nhường nhịn, cẩn thận nhiều bề, chiến đấu trí mưu vô song, quả cảm dũng mãnh, rõ ràng xuất thân ti tiện, lại có thể không bức không giận, một đường đi tới đại tư mã đương triều, ở bản triều cũng không ai theo kịp."

Hoàng thượng nghe vậy, nhủ này trăm tư: "Theo ý kiến ái khanh, nếu Đại Viêm triều ta thiếu đại tư mã, sẽ như thế nào?"

Phùng Đào trầm mặc nửa ngày, rốt cục nói: "Hoàng thượng anh minh thần võ, Đại Viêm triều ta nhân tài đông đúc, nếu thiếu đại tư mã, tuy rằng có thể nhất thời lo lắng, nhưng cũng sẽ không có họa lớn."

Hoàng thượng nghe xong, nhìn Phùng Đào một cái, lại hỏi: "Nếu đại kế Bắc phạt thiếu đại tư mã, thì như thế nào?"

Phùng Đào nhắm mi, ngưng trọng trầm mặc càng nhiều, mới mở miệng nói từng chữ từng chữ: "Đại kế Bắc phạt, nếu thiếu đại tư mã, tất nhiên không làm nổi."

Hoàng thượng nghe vậy chân động, trong mắt hiện ra tức giận, âm thanh lạnh lùng nói: "Phùng Đào, người có ý gì, chẳng lẽ Phùng Đào người không thể vì trăm mở mang bờ cõi, tấn công Bắc Địch?"

Phùng Đào vội quỳ một gối xuống, trầm giọng nói: "Phùng Đào vô năng, thỉnh Hoàng thượng thứ tội!"

Hoàng thượng nhìn chằm chằm Phùng Đào quỳ trên đất, nửa ngày rốt cục phát phát tay nói: "Thôi, đứng lên đi."

Phùng Đào đứng lên, cúi đầu đứng bên cạnh.

Hoàng thượng cũng không nói lời nào, chỉ ngồi ở chỗ đó lưng tựa lật tấu chương, sau đó bỗng nhiên từ trong lỗ mũi phát ra một tiếng hừ lạnh, một tiếng hừ lạnh này, không giận mà uy, tuy rằng không biết Hoàng thượng vì sao mà giận, nhưng bọn thị vệ thái giám cung nữ bên cạnh đều nơm nớp lo sợ, thu liễm nín thở, sợ không cẩn thận liền rước lấy họa sát thân.

Nhưng Hoàng thượng tự tức giận lại dần dần tiêu tán, hắn bỗng nhiên ngừng tay lật tấu chương, hỏi Phùng Đào đứng bên cạnh: "Theo ý Phùng ái khanh, trưởng công chúa và đại tư mã có xứng đôi?"

Phùng Đào khóe miệng hơi hơi co rúm, đành phải kiên trì nói: "Hồi bẩm Hoàng thượng, việc này thần thật sự không nên nói nhiều."

Hoàng thượng nghĩ nghĩ, nói cũng phải, Phùng Đào là con của hôn phu trước của Triều Dương công chúa, cũng là con Triều Dương công chúa, nếu như thế, làm con sao có đạo lý dám vọng ngôn việc hôn nhân của mẫu thân.

Hoàng thượng sờ sờ mi tâm phát nhẫn: "Phùng ái khanh, người đi xuống trước đi."

Phùng Đào trong lòng trút được gánh nặng, vội quỳ xuống cáo từ Hoàng thượng.

Phùng Đào rời đi rồi, Hoàng thượng nhanh chóng triệu kiến Thành Hiền Hầu.

Nhiều ngày không gặp, Thành Hiền Hầu vẫn một thân bạch y tiêu sái, Chính Dương Điện tức sát uy nghiêm vẫn không ngăn được hắn tung bay tay

áo. hần tùy tiện quỹ xuống, rồi hỏi Hoàng thượng: "Hoàng thượng, người triệu ta tới làm gì?"

Hoàng thượng Triệu Trệ nhìn chằm chằm Thành Hiên Hầu, nhú mảy nói: "Trước đây vài ngày, không phải người muốn kết hôn với A Cẩn sao?"

Thành Hiên Hầu nghe vậy, hắc hắc cười: "Hoàng thượng a, người nên vì ta làm chủ, ta dù muốn cưới, nhưng không tranh được với người ta. hiện ở trong nhà A Cẩn có một pho tượng ôn thần, ta cũng không dám vào cửa, người kia có kiếm, còn có thể đánh người, ánh mắt cũng lạnh đến cắt sắt thành khối, ta liếc hần một cái đã sợ hãi, càng không cần nói cãi nhau với người ta."

Thành Hiên Hầu nói một phen, Hoàng thượng Triệu Trệ có chút không kiên nhẫn: "Người ít nói nhảm! Người nói, việc này đến cùng người muốn tranh hay không, người muốn tranh, trăm đường nhiên cho người tranh!"

Thành Hiên Hầu cười nhìn Hoàng thượng, vẻ mặt lười nhác nói: "Hoàng thượng a, thần tử nhỏ không có chủ ý gì, mọi việc không phải đều nghe ngài sao? Ngài nói thần đến cùng muốn tranh hay không, lại tranh được hay không?"

Hoàng thượng nhú mảy: "Thành Hiên, ta nhớ người hồi nhỏ thích nhất là A Cẩn, bởi vì A Cẩn, thậm chí đắc tội phụ hoàng. Thế nào, giờ đã quên? Nơi lạnh khủng khiếp đây và người đến dừng khí theo đuổi người âu yếm cũng không còn sao?"

Thành Hiên Hầu ý cười chậm rãi thu liễm, trong mắt nổi lên vài phần nghiêm cẩn, hần cười khổ đáp: "Hoàng thượng, ta và A Cẩn, mặc dù từng có lúc hoang đường, nhưng ta biết, trong lòng nàng trước kia có Tiêu Đồng, sau này có Diệp Tiềm, từ đầu đến cuối không có ta, người nói ta cần gì tự tìm mất mặt đây?"

Hoàng thượng nghe xong, nhú mảy không nói.

Thành Hiên Hầu thấy vậy, hi hi cười, tiến lên nói: "Ta nhớ trước kia, chúng ta một đám ở cùng nhau chơi rất vui vẻ a, bây giờ phần nhiều đã chết, chỉ còn vài người thôi."

Hoàng thượng mặt mảy nhất thời lạnh xuống, trong mắt có hàn lệ: "Người trách trẫm sao?"

Thành Hiên Hầu lắc đầu: "Hoàng thượng, thần chưa từng trách ai, thần chỉ nhớ tới thì cảm thấy xót xa, nhớ tới mấy năm nay A Cẩn chịu khổ, mà thay nàng khổ sở."

Nghe vậy, tức giận trong mắt Hoàng thượng dần dần trôi đi, chỉ còn lại ảm đạm và hiu quạnh.

trên đại điện, yên tĩnh không tiếng động, chỉ có hai nam nhân im lặng nhìn nhau, cũng không biết bao lâu, Hoàng thượng Triệu Trệ bỗng nhiên mở miệng nói: "Thành Hiên, người cảm thấy nếu Triệu Dương công chúa tái hôn, nên thỉnh ai làm chủ hôn?"

Triều Dương công chúa cất bước tản bộ trong hoa viên, tóc dài bao phủ, dáng đi thướt tha, nhẹ nhàng giống như hoa bay bướm lượn, thêm có hương hoa mai từng đợt từng đợt, theo gió xông vào mũi, khiến người ta trong họng khô ráp, lồng ngực xao động.

Triều Dương công chúa dừng bước chân, lãnh đạm quét mắt nhìn người phía sau: "Đại tư mã, nếu người muốn ở trong phủ bản cung, vậy cũng thôi, bản cung cũng cho phép, nhưng hiện giờ người một bước không rời theo sau bản cung, đáng tính cái gì? Người không phiền lụy, bản cung cũng muốn một môi."

Diệp Tiềm sau lưng Triều Dương công chúa, nghe nói như thế, ôn thanh đáp: "Nếu một môi, thì nghỉ ngơi." nói đến đây, cũng không biết từ đâu biến ra một cái ghế mềm, đặt ở bên bụi hoa.

Triều Dương công chúa nhú mảy, âm thầm lắc đầu: "Diệp Tiềm, mấy ngày người không vào triều, Hoàng thượng mặt rùng rợn giận dữ, đã phái ngự y tới chẩn trị."

Diệp Tiềm mặt không đổi sắc: "Nhưng không đến được."

Triều Dương công chúa nhú mảy: "Khi quân có tội, sợ là khó tránh."

Diệp Tiềm lại nói: "Ta chinh chiến mấy lần, trên người vết thương rất nhiều, tùy tiện chọn một chỗ, coi như vết thương cũ phát tác."

Triều Dương công chúa nghe vậy cứng lại, con ngươi lưu lại trên người Diệp Tiềm một lát, cuối cùng xoay đầu đi: "Nếu người có thời gian, bồi A Ly đi."

Diệp Tiềm nói: "Chỉ cần lúc ta không ở trước mặt nàng, sẽ ở cùng A Ly."

Triều Dương công chúa khẽ gật đầu: "Như vậy cũng được, hần tính tình kiêu căng, nếu người có thể quản giáo hần nhiều hơn, rất tốt."

Diệp Tiềm nhìn chằm chằm Triều Dương công chúa, bỗng nhiên giọng nói thô cảm mở miệng: "Triều Dương, cảm ơn nàng"

Triều Dương công chúa không hiểu.

Diệp Tiềm thờ dài: "Cảm ơn nàng năm đó chịu sinh hạ A Ly."

Triều Dương công chúa lảng tránh tầm mắt hắc lửa nóng, về mặt xa cách nói: "Người không cần cảm ơn ta, ta sinh hạ hắc, không có quan hệ gì với người."

Diệp Tiềm mặt mày khề nhúc nhích, tối nghĩa hỏi: "Hắc, hắc có phải có từ lần đó?"

Triều Dương công chúa nhú mày: "Lần nào?"

Diệp Tiềm mỉm môi: "Là lần cuối cùng chúng ta tách ra khi đó."

Triều Dương công chúa cúi mâu: "Hắc là vậy."

Diệp Tiềm trầm mặc một lát, tay giật giật, trường kiếm đặt bên hông: "Triều Dương, nàng đưa ta thanh kiếm này, ta luôn để bên người, chưa bao giờ rời ta nửa khắc."

Triều Dương công chúa nhìn thanh kiếm, nhìn một lát, cuối cùng ánh mắt dừng ở bội sức trên vỏ kiếm.

Nàng nhăn mi: "Bội sức này, cũng luôn luôn đặt ở trên người, nhiều năm qua chưa bao giờ rời đi nửa khắc a."

Diệp Tiềm không rõ chân tướng, cúi đầu nhìn về vỏ kiếm, mơ hồ phảng phất mấy năm nay luôn luôn thế này, tức thời gật đầu nói: "Hình như thế."

Triều Dương công chúa thấy hắc gật đầu, tức thời cười lạnh: "Người cũng thật đa tình!" nói xong vung tay một cái, cất bước rời đi.

Diệp Tiềm trong lòng không hiểu, bất quá lúc này, hắc vội nhắc chân đuổi theo

Bạn đang đọc truyện *Diện Thủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 100

Triều Dương công chúa thấy hắc gật đầu, tức thời cười lạnh: "Người cũng thật đa tình!" nói xong vung tay một cái, cất bước rời đi.

Diệp Tiềm trong lòng không hiểu, nhưng lúc này, hắc vội nhắc chân đuổi theo. Ai biết đang đi, Triều Dương công chúa bỗng nhiên dừng lại, liếc nhìn hắc, hắc cũng vội dừng chân, yên lặng đứng sau lưng nàng.

Triều Dương công chúa mâu quang lưu chuyển: "Diệp Tiềm có nhớ, ngày xưa người thích nhất ăn sủi cảo rau cải?"

Diệp Tiềm nhú mi, trong lòng mặc dù không hiểu nàng vì sao nhắc tới, nhưng vẫn gật đầu nói: "Đúng."

Triều Dương công chúa bên môi gợi lên chút cười: "Đại tư mã đến phủ nhiều ngày, còn không chiêu đãi chu đáo, không bằng đêm nay chúng ta ăn sủi cảo rau cải, thế nào?"

Diệp Tiềm vui mừng quá đổi, gương mặt lãnh ngạnh nhiễm ôn nhu, gật đầu cười nói: "Được."

Triều Dương công chúa phượng mâu híp lại, đạm thanh phản phó Cẩm Tú đứng bên cạnh nói: "Còn không đi xuống chuẩn bị?"

Cẩm Tú cắn môi, liếc Diệp Tiềm, vẫn dụ ngoạn gật đầu nói: "Vâng."

Diệp Tiềm nghe vậy, trong lòng thấy hơi kỳ quái, bất quá sổng mắt Triều Dương công chúa ôn nhu quyến rũ lưu chuyển, hắc có chút huân nhiên, cũng không nghĩ nữa.

Buổi trưa qua, Diệp Tiềm và A Ly luyện kiếm, A Ly cánh tay căng chân nhỏ, một chiêu một thức có chút nghiêm cẩn, nhưng trong động tác luôn lộ ra vẻ trẻ con. Diệp Tiềm khoanh tay đứng bên cạnh, bất chợt chỉ điểm, hoảng hốt thế nhưng nhớ tới tình cảnh ban đầu hắc dạy A Ly và Hú Nhi luyện võ.

A Ly đang luyện, ngẩng đầu nhìn phụ thân mới nhận, thấy hắc không chớp mắt nhìn chăm chăm mình, tức thời không hiểu ngừng động tác, nghiêng đầu nói: "Phụ thân, người nhìn A Ly như vậy làm gì?"

Diệp Tiềm nghe một tiếng phụ thân này, ngực nóng lên, nhin không được tiến lên, xoay người nhắc A Ly.

A Ly được mạnh mẽ nâng lên cao, một tay lấy kiếm ném xuống bên cạnh, trong miệng hét chói tai cười nói: "Phụ thân, chúng ta cùng đi cưỡi ngựa! Được không a?"

Diệp Tiềm lung tung hôn trán A Ly, nghe lời này, vội đáp ứng: "được!"

Tức thời một lớn một nhỏ cũng không báo cho Triều Dương công chúa một tiếng, trở về thay quần áo chuẩn bị ra ngoài. A Ly ngày xưa tới thành đàn, từ nhỏ được người hầu hạ, lúc này nói là muốn thay quần áo, bà vú lấy quần áo cho hắn, thị nữ theo giúp thay quần áo. Diệp Tiềm thấy vậy, không khỏi nhủ mi, bất quá cũng không nói gì thêm.

A Ly mặc quần áo mới và giày da, khoan khoái giống như một hạt đậu, đi theo Diệp Tiềm tới chuồng ngựa. Diệp Tiềm chọn một con ngựa thượng thừa đồ thẩm, ôm A Ly ra phủ. A Ly nắm chặt roi da, ở trong ngực Diệp Tiềm vui mừng ngựa mặt nói: "Phụ thân, chờ ta lớn lên, cũng muốn làm đại tướng quân giống như người!"

Diệp Tiềm nhẹ nhàng nhéo hai má A Ly, ôn nhu nói: "Làm đại tướng quân, trước phải học tự mặc quần áo."

A Ly sừng sốt, nghiêng đầu nghĩ nghĩ, cau mày có làm ra vẻ nói: "Được rồi."

Lúc này Diệp Tiềm cũng không mang người hầu, chỉ hai người một lớn một nhỏ cưỡi ngựa ra, một đường chạy chậm. Ven đường có người kéo xe, không có nhãn giới, cũng không nhận ra thân phận của Diệp Tiềm, chỉ nhìn hai phụ tử, quay đầu nói với thê tử bên cạnh: "Nàng xem, bộ dáng phụ tử người ta, chờ A Tiệt chúng ta trưởng thành, ta cũng muốn dẫn hắn cùng cưỡi ngựa." Thê tử cũng không nề mặt, nghe nam nhân nói liền đáp: "không cần nể mặt, nếu người có chút bản sự, giờ mua một con lừa đã, cũng đỡ phí khí lực."

Nam nhân kia nghe vậy, hâm mộ nhìn hai phụ tử đã đi xa, không nói nữa.

Lúc hai người một lớn một nhỏ cưỡi ngựa nhẹ nhàng rời phủ công chúa, một xe ngựa hoa lệ ngừng trước cửa phủ, một nữ tử hình dung thanh tú đỡ một lão nhân tập tễnh xuống xe.

Lão nhân trong con người đục ngầu là ánh mắt mong mỏi, bà nhìn chăm chăm đại môn khép chặt, đẩy thị nữ tập tễnh tiến lên, miệng còn lẩm bẩm: "Bảo bối tôn tử đáng thương của ta..."

Lúc này Triều Dương công chúa đang ở trên sạp cầm một quyển《quất trung bí》lật lung tung, nghe thị nữ báo lại, nói là Diệp lão phu nhân đến cầu kiến, lúc này nhủ mày nói: "Bản cung thân thể không khoẻ, từ chối đi."

Thị nữ tuân mệnh đi ra, nhưng không bao lâu, lại quay lại: "Lão phu nhân nói, bà muốn gặp Tiểu Hầu Gia."

Triều Dương công chúa nở nụ cười, cầm sách dạy đánh cờ trong tay đặt sang bên cạnh, mặc thanh nói: "Bà ta muốn đợi, thì mời vào, để bà ta ở trong sảnh chờ đi."

Thị nữ nghe xong, trở về bẩm báo, vì thế không bao lâu, Diệp lão phu nhân được mọi người nâng đến sảnh, thờ phỉ phò, ngồi ở trong sảnh kiểng chân trông đợi.

Nhưng đợi cũng không biết bao lâu, trong phủ công chúa tất cả mọi người mất lạnh đối đãi, trà cũng không dâng, Diệp lão phu nhân nhớ tới tiểu nhi từ cầu cưới công chúa, lại muốn gặp tiểu tôn tử chưa bao giờ gặp, không khỏi bi thương, khó tránh rơi lệ.

Bên cạnh Tổ Y thấy thế, nhủ mày thờ dài, tiến lên trấn an lão phu nhân: "Phu nhân, nàng không khỏi quá xem thường lão nhân gia phu nhân ngài, để người đợi lâu như thế."

Lão phu nhân quen thói dùng tay áo gạt lệ: "Thôi, lại nói điều là trước đây lão thân nói quá, chọc công chúa không vui. hiện giờ nếu Tiềm nếu có thể với lên, một nhà đoàn viên, lão thân cũng không dám nói cái gì."

Tổ Y bắt đắc dĩ, đành phải ở bên đám lưng trấn an lão phu nhân.

Chủ tớ hai người đợi hồi lâu, kiểng chân nhìn bên ngoài, cũng không thấy phụ tử hai người trở về, lại cầu kiến Triều Dương công chúa không được, mắt nhìn trời sắc đã tối muộn, cuối cùng bắt đắc dĩ, đành phải đứng dậy cáo từ.

Lão phu nhân rời phủ công chúa, vốn phải đi về phủ người con lớn nhất, nhưng trong lòng nghĩ lại, nghĩ mình chưa từng gặp mặt tiểu tôn tử, lại bi thương liền thay đổi đầu xe, vào cung gặp hoàng hậu nữ nhi, thực ngắm trông nàng có thể có chủ ý.

Ai ngồi vào cung, Diệp Trường Vân về mặt âm giận, chung quanh thị nữ một đám nín thở liếm khí dè dặt cẩn thận. Diệp lão phu nhân từ khi nữ nhân phát đạt, làm việc sớm không xem ánh mắt người, huống hồ lại là nhà nữ nhi, cũng không nghĩ nhiều, tiến lên lời kéo nữ nhi khóc kè: "Trường Vân, lần này ta đi phủ trưởng công chúa, đến ngậm trà nóng cũng chưa uống, càng không cần nói nhìn thấy tiểu tôn tử!"

Diệp Trường Vân thấy mẫu thân khổ sở, đành phải nhẫn nhịn, miễn cưỡng cười trấn an mẫu thân, nhưng vừa nói lão thái thái một bụng tương niệm và ai oán, kể lể ra với nữ nhi: "Cũng không biết tiểu tôn tử đến cùng trưởng thành thế nào? Có giống Tiềm hồi nhỏ? thật sự khiến ta đau lòng a!" nói xong gạt lệ một lát.

Diệp Trường Vân lúc đầu còn có thể miễn cưỡng an ủi vài câu, sau này có chút không kiên nhẫn, cuối cùng rốt cục nhịn không được nói: "Nếu mẫu thân muốn gặp, bảo Tiềm đưa hắn đến gặp người, cần gì nhọc lòng như thế."

Diệp lão phu nhân vội đáp: "không phải không muốn, nhưng trường công chúa đồng ý mới tốt, nếu trường công chúa không thích, chộc nàng rồi, vạn nhất về sau này tiểu A Ly không thể nhận tổ quy tông, vậy chẳng phải là hồng phúc!"

Diệp Trường Vân nghe, trong lòng ngẫm lại cũng đúng, nhưng càng bị đè nén, nhịn không được nói: "Ngày gần đây bụng nữ cảm kia càng lớn lên, Hoàng thượng đối với nàng sủng như con người, thật là sợ ủy khuất nàng nửa phần."

Diệp lão phu nhân lòng tràn đầy nhớ A Ly, nghe nói như thế, chỉ thuận miệng ứng phó: "Đó là đương nhiên, trong bụng nàng là thân sinh cốt nhục của Hoàng thượng, phải sủng một chút."

Lời này nói làm Diệp Trường Vân sắc mặt thay đổi, đứng lên nói: "Đúng rồi, cũng là long loại của Hoàng thượng."

Diệp lão phu nhân thấy nữ nhi cũng không để bụng chuyện A Ly, không khỏi có chút thất vọng: "Mấy ngày trước đây con còn nói Hoàng thượng có ý tác hợp công chúa và Tiềm, nếu tiện, không ngại thử xem, Hoàng thượng đến cùng có ý tứ gì."

Diệp Trường Vân trong lòng phiền muộn, tức thời gạt đầu nói: "Cũng tốt." Nhưng ngữ khí có chút lãnh đạm.

Diệp lão phu nhân lúc này mới phát hiện nữ nhi cảm xúc không đúng, nghĩ lại, chợt minh bạch, liền trấn an nàng: "Nếu A Ly có thể nhận tổ quy tông, Tiềm có thể với đến trường công chúa, con ở hậu cung đương nhiên địa vị càng thêm củng cố, dù Nhã phi sinh cái một nam nửa nữ, thì có năng lực làm gì con."

Diệp Trường Vân sao không rõ đạo lý này, nhưng hiện giờ Hoàng thượng tâm tư khó dò, chuyện tương lai, thật sự là ai cũng không đoán được. Huống hồ từ khi Hoàng thượng sủng ái Nhã phi, trừ bỏ ngày theo lệ thường, thời điểm khác ít bước vào Tê Hà điện, y làm cho nàng thật sự là không thể không nghĩ nhiều.

Diệp Tiềm mang theo tiểu A Ly ở ngoài thành dắt ngựa đi một vòng, trở lại phủ. Hồi phủ thấy Triều Dương công chúa sắc mặt không vui chờ ở trong sảnh, A Ly rút cổ, cọt cọt chuyển đến bên mẫu thân, Triều Dương công chúa vron tay, sờ sờ khuôn mặt hần, thấy mặt ửng hồng, sờ xuống chút nữa, trong cổ đều mồ hôi. Nàng bất đắc dĩ liếc Diệp Tiềm một cái, liền phản phó thị nữ mang A Ly đi tắm thay quần áo.

Diệp Tiềm mặc dù thấy Triều Dương công chúa sắc mặt lãnh đạm, nhưng không biết cái gì, lúc này thấy A Ly rời đi, nhìn bóng lưng dần dần đi xa, đến không thấy nữa, cuối cùng quay đầu, nhìn chăm chăm Triều Dương công chúa nửa ngày, nở nụ cười, nói với Triều Dương công chúa: "Triều Dương, cảm ơn nàng."

Triều Dương công chúa liếc hần một cái: "Tại sao nói cảm ơn "

Diệp Tiềm nhìn chăm chăm nàng, trong thanh âm thuần hậu tràn ngập cảm kích: "A Ly, ta thật thích, nàng có thể sinh hần, nuôi hần lớn như vậy, thật là quá tốt."

Triều Dương công chúa vẫn đạm phong khinh liếc mắt một cái: "hần là con ta, ta cũng là vì mình sinh dưỡng con, người không cần cảm tạ ta."

Diệp Tiềm cũng lơ đãng, nở nụ cười, bỗng nhiên nhớ tới lời nàng lúc trước nói: "Ta và A Ly đều đói bụng, chúng ta khi nào thì ăn cơm?"

Triều Dương công chúa ngón tay thon dài giật giật, cười nói: "Lập tức."

Sau một lát, A Ly tắm rửa, đổi mới quần áo hoàn toàn, cao hứng phấn chấn chuẩn bị dùng bữa, đã thấy phụ thân và mẫu thân đều ngồi ở chỗ kia. hần nhìn sang, nhưng thấy mẫu thân sắc mặt lãnh đạm, lại nhìn nữa, thấy phụ thân mang theo ý cười, ôn nhu âm áp.

hần tiến đến chỗ phụ thân, nghiêm mặt nói: "Phụ thân, người phải dứt ta ăn."

Diệp Tiềm nghe vậy, trong lòng mặc dù cảm thấy A Ly thật sự lớn rồi, không phải nên là bộ dạng này, nhưng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn chờ mong, cũng không đành lòng, liền gạt đầu đáp ứng.

Bạn đang đọc truyện *Diện Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101

Sau một lát, thị nữ áo màu xanh dọn bàn ăn, các loại mỹ thực dần dần bùng lên, Diệp Tiềm cúi đầu chiếu cố A Ly, đúng lúc này, thấy hai mắt A Ly sáng rực tràn ngập kinh ngạc. Diệp Tiềm không hiểu, ngẩng đầu nhìn qua, cũng sững sốt, hóa ra nữ tử trước mắt bụng một bàn ăn màu trà, chẳng phải người khác, rõ ràng đúng là Thu Nương -- thị nữ ngày xưa trong phủ hần.

Diệp Tiềm sắc mặt không thay đổi, nhưng trong lòng đột nhiên nhớ tới lời Triều Dương công chúa nói ngày đó, nữ tử này vốn là thị nữ dưới tay Bích La phu nhân. Nghĩ đến đây, hần nhin không được quay đầu nhìn Triều Dương công chúa, đã thấy Triều Dương công chúa bên môi hàm chứa ý cười vẫn đậm phong khinh, như có như không nhìn hần. Lại quay đầu nhìn về phía Thu Nương, thấy Thu Nương trên mặt ẩn ẩn có ý tứ, trong mắt đầy nước, vừa thấy đã thương.

A Ly cũng không biết phụ thân và mẫu thân có tâm tư, vừa ăn điểm tâm vừa hàm hồ nói: "Thị nữ này ta nhìn quen mắt, hình như là trong phủ phụ thân? Thế nào lại đến nhà chúng ta."

Mính Nhi đứng bên cạnh mỉm môi cười nói: "Tiểu Hầu Gia có điều không biết, nàng đến phủ chúng ta đã nhiều ngày, chỉ vì ngày thường đều làm việc nặng, nên Tiểu Hầu Gia chưa từng gặp. Hôm nay nghe nói đại tư mã thường ngày yêu nhất ăn sủi cảo, Thu Nương cũng chuyên nghề này, mới gọi nàng để chuyên môn hầu hạ đại tư mã."

A Ly nghe xong, cũng không nghĩ nhiều, cúi đầu tiếp tục ăn.

Nhưng Diệp Tiềm trên mặt lại bất an, nhíu mi nhìn về phía Triều Dương công chúa.

Triều Dương công chúa lại chưa từng nhìn hần.

Diệp Tiềm lúc này mới minh bạch, hóa ra căn bản chính là một Hồng Môn Yến. hần nắm đũa ngà voi trong tay, hơi trầm ngâm, nở nụ cười, lại gấp thức ăn cho A Ly, tiếp tục dứt.

Bên cạnh Thu Nương thấy vậy, trong mắt cơ hồ chảy ra lệ, nhưng nhìn trộm về phía Triều Dương công chúa, thấy nàng ngoảnh mặt làm ngơ, lại nhìn Mính Nhi bên người Triều Dương công chúa, nhin không được co rúm lại, đành phải chuẩn bị đi xuống.

Đội Thu Nương đi, Diệp Tiềm rốt cục mở miệng nói: "Sau khi ta xuất chinh trở về, đã không thấy Thu Nương trong phủ, cũng nghe quản gia nói là trưởng công chúa phái người đưa đi, ta nghĩ tất nhiên nàng sẽ xử lý việc này thích đáng, hóa ra nàng ta luôn làm việc ở trong phủ, ta đây lại lo lắng."

Triều Dương công chúa nghe vậy, xả môi đậm cười: "Đại tư mã quả nhiên là người trường tình."

Diệp Tiềm nhíu mày, cúi đầu không nói.

Buổi tối, A Ly ôm Diệp Tiềm không rời, muốn Diệp Tiềm bồi ngủ, Diệp Tiềm bất đắc dĩ, đành phải dỗ hần. Thấy hần ngủ, mới rời đi. hần vô tình đi đến phòng Triều Dương công chúa, thấy trong phòng quả nhiên nhiên có ánh nến, nàng còn chưa nghỉ.

Diệp Tiềm được thông bẩm, đi vào, thấy Triều Dương công chúa đang ở trước gương tẩy trang, ban ngày quần vân kế, dỡ xuống trang sức, tóc dài buông xõa, phụ trợ vòng eo mạn diệu. Diệp Tiềm bỗng nhớ tới ngày ấy hai người cùng giường, nàng động thân thể xinh đẹp.

hần ho nhẹ, đi đến sau lưng nàng, nhìn nàng trong tấm gương lớn.

Nga mi như núi xa, thanh lãnh cao quý, đuôi mắt kiêu ngạo, cổ tinh trời sinh hàm chứa vài phần mị ý, lông mi mảnh dài hơi cong, giống như bướm bướm nhẹ nhàng rung động, làm cho này khuôn mặt lãnh ngạo càng thêm quyến rũ.

hần vươn tay, vuốt ve gò má như bạch ngọc, vào tay, chỉ cảm thấy làn da non nót bóng loáng vẫn như năm đó.

hần ngẩng đầu nhìn vào gương, thấy tay mình làm nổi bật khuôn mặt non mềm trắng nõn, tay ngăm đen hơi thô ráp, tương phản cùng da thịt nàng trắng bóng.

hần lấy cảm chận sợi tóc nàng, một cỗ hương thơm theo đến, xúc cảm hơi lạnh cũng ẩn ẩn truyền đến.

hần nở nụ cười, thanh âm khàn khàn lắm lắm nói: "Năm tháng đối đãi với nàng không tệ, cơ hồ so với bảy năm trước ta mới gặp nàng không hề thay đổi."

Triều Dương công chúa miễn cưỡng nhìn mình trong gương, cùng với nam nhân sau lưng kia: "Người lại thay đổi rất nhiều." Con người nàng dùng trên tay hần: "Bảy năm trước, lúc ta mới nhìn thấy người, cảm thấy người tựa như gốc cây nhỏ sinh trưởng bên cạnh vách núi đen."

Diệp Tiềm nghe xong, trong mắt tràn đầy ôn nhu: "Hóa ra khi đó nàng cũng từng chú ý đến ta."

Triều Dương công chúa hừ nhẹ một tiếng, nâng tay muốn đẩy tay hần đi.

Nhưng Diệp Tiềm lại cố chấp không đi, ngược lại vuốt ve gương mặt nàng, từ gò má đi đến môi, vuốt cánh môi non mềm phấn nhuận, thấp giọng nói: "Vậy hiện tại, hiện tại nàng cảm thấy ta giống cái gì?"

Triều Dương công chúa trong mắt hiện ra không vui, nói chuyện tràn ngập ghét bỏ: "Hiện tại người đương nhiên giống một gốc cây già, một gốc cây thô sần sùi, vuốt vào đau tay."

Diệp Tiềm nghe vậy, nhin không được thấp cười ra tiếng, bởi vì cười, cảm hơi động, da đầu Triều Dương công chúa cũng cảm thấy run lên.

hần cười dùng ngón tay vuốt đôi môi công chúa: "Triều Dương, dù ta là cây già cũng tốt, mà ta đến cùng trẻ hơn nàng ba tuổi. Ta hai mươi ba tuổi

là một gốc cây già, chờ ta ba mươi tuổi, vẫn là một gốc cây già. Nhưng nàng thì sao?"

hắn ngừng lại, tiếp tục cười nói: "Chờ ta ba mươi tuổi, nàng đã ba mươi ba tuổi, nghe nói nữ nhân sau ba mươi tuổi, bắt đầu hoa tàn ít bướm." Ngón tay nhẹ nhàng đi đến khoe mắt nàng, cọ xát đuôi lông mày hơi hơi héch lên: "Triều Dương, đến lúc đó nàng cũng không đành lòng ghét bỏ ta."

Triều Dương công chúa nghe thấy cơ hồ tròn mắt há mồm, nàng mặc dù đã gả hai phu quân, nhưng hiện giờ bắt quá hai mươi bốn, đúng lúc thanh xuân, không có ai nói chuyện với nàng như vậy, nàng cũng chưa bao giờ từng sầu lo như vậy.

Tức thời Diệp Tiềm nói như thế, không khỏi khiến nàng cảm thán, ngược lại sinh ra một cổ tức giận, tiểu mi lạnh lùng nói: "Người nói thế, bắt quá là muốn ta gả cho người thôi, nhưng ta sẽ không gả, người có năng lực thế nào?"

Diệp Tiềm ở bên tai nàng thấp giọng rên rỉ: "không sao, nàng không đồng ý gả thì không gả, dù sao người Đôn Dương Thành đều biết hiện giờ đại tư mã đã chiếm lấy phủ trưởng công chúa, ta càng danh chính ngôn thuận không rời nơi này."

hắn càng sát vào bên tai nàng, một cổ mùi thơm nhàn nhạt thấm nhập vào lòng, lồng ngực hắn có cái gì bắt đầu nóng lên, nhin không được thấp giọng nói: "Chúng ta gần nhau cả đời như vậy cũng rất tốt, về sau dù trên mặt nàng có nếp nhăn, ta cũng không ghét bỏ nàng."

Hơi thở thuần hậu, ấm áp, ngữ điệu trầm nhẹ, lời nói động lòng người, Triều Dương công chúa cúi đầu im lặng, tức giận bỗng chốc tan thành mây khói, trái tim có dòng nước ấm nhẹ trào ra, nhưng cảm giác này quá mức xa lạ, nàng thế nhưng nhin không được đứng dậy, né tránh ôn nhu của hắn.

Diệp Tiềm thấy vậy, kéo tay áo nàng, thấp giọng rên rỉ: "Triều Dương, nàng xem như cố ý trốn ta sao?"

Triều Dương công chúa quay đầu, nhử mi nhìn hắn nói: "Đúng rồi, hôm nay người cũng gặp rồi, Thu Nương luôn ở trong phủ ta làm nha đầu thô sử."

Diệp Tiềm gật đầu: "Ta nhìn thấy."

Triều Dương công chúa mặc thanh nói: "Nàng tuy rằng chịu người sai khiến ẩn núp ở trong phủ người, nhưng cũng không làm chuyện xấu, bản cung tha cho nàng một mạng, hiện giờ thu lưu nàng ở trong phủ, coi như là nhìn mặt cố nhân."

Diệp Tiềm vội đáp: "Như thế rất tốt."

Triều Dương công chúa nhử mày, xem kỹ Diệp Tiềm, cười nói: "Nhưng người cũng không nên thương hương tiếc ngọc là được."

Diệp Tiềm mỉm môi, suy nghĩ: "Triều Dương, nàng cho là ta và nàng ta từng có gì."

Triều Dương công chúa gật đầu: "Chẳng lẽ không đúng sao?"

Diệp Tiềm cúi đầu, gian nan nói: "một đêm đó, ta có chút xúc động..."

Triều Dương công chúa trong mắt hiện ra phiền chán: "Tiềm, chuyện đó ta không muốn nghe chút nào."

Diệp Tiềm bắt lấy tay áo nàng không bỏ: "Nhưng ta vẫn muốn nói cho nàng."

Triều Dương công chúa rũ mắt xuống, nhẹ nhàng than thở một tiếng: "Tiềm, chuyện đó ta căn bản không để ý, dù Hoài Nhu quận chúa, hay Thu Nương"

Từ ngày ấy, hai người chia lìa, nàng biết đợi thiếu niên kia là một nhân gian thế nào, thế gian rộng lớn, khắp nơi là ôn nhu ngọt ngào, chuyện đó nàng căn bản không để ý, nhưng hiện giờ trần ai lạc định, nàng nghĩ đi qua một lần, trái tim thế nhưng không rõ tư vị như vậy.

Diệp Tiềm nhìn nàng chằm chằm, cường ngạnh nói: "Nàng có thể không muốn biết, nhưng ta lại cần phải nói cho nàng."

"Hoài Nhu quận chúa, trong lòng ta chưa bao giờ chiếm chút phần lượng, về phần Thu Nương --" hắn ngừng lại, tối nghĩa nói: "một ngày ta xúc động, suýt làm chuyện thật có lỗi với nàng, may mắn sau đó thanh tỉnh."

Triều Dương công chúa nghe vậy, cúi đầu mặc tướng, nửa ngày rốt cục mở miệng, thanh âm hàm hồ: "nói như vậy, người căn bản không có cùng nàng ấy..." Nàng do dự, vẫn hỏi: "Cùng nàng ấy phát sinh cái gì?"

Diệp Tiềm thấy bất đắc dĩ, đành giọng nói: "Đương nhiên không có." Mâu quang hắn như đao: "Hóa ra nàng luôn hoài nghi ta như vậy, cho nên hôm nay mới triển khai trận thế với ta!"

Triều Dương công chúa trên mặt phỉếm hồng, né tránh ánh mắt hắn, hừ một tiếng nói: "Bích La phu nhân thật đúng là dùng hết tâm tư với người, nàng biết người bởi vì xuất thân bản hàn, cho nên đặc biệt tiếc yếu thương bản, mới phái ra một Thu Nương."

Diệp Tiềm tự ngẫm lại cũng đúng, gật đầu nói: "Nàng nói rất đúng, may mắn có nàng, bằng không hậu quả thiết tưởng không chịu nổi."

Triều Dương công chúa mâu quang hơi đổi, lại nói: "Còn một chuyện, phải nói cho người, hôm nay mẫu thân người tới phủ, nói là muốn gặp A Ly."

Diệp Tiềm quan sát sắc mặt Triều Dương công chúa, thấy nàng cũng không phải không vui, biết mẫu thân lần này không nói năng lỗ mãng, mới yên lòng: "Từ khi bà nghe nói A Ly là con ta, liền tâm tâm niệm niệm muốn gặp A Ly."

Triều Dương công chúa thấy vậy, liếc hắt một cái nói: "Nếu như trong lòng ngươi không đành lòng, ngày mai dẫn hắt đi gặp đi."

Diệp Tiềm nghe vậy, cười nhìn Triều Dương công chúa nói: "Ta chỉ sợ trong lòng nàng không vui, dù sao mẫu thân ngày xưa từng làm nàng khó chịu."

Triều Dương công chúa khinh thường liếc hắt một cái: "Bản cung không phải loại người bụng dạ hẹp hòi."

Diệp Tiềm nghe xong, trong mắt càng ôn nhu, bàn tay to từ tay áo nàng hướng lên trên, ôm vòng eo nàng, cúi đầu nói: "Triều Dương, cảm ơn nàng."

Bạn đang đọc truyện *Diện Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102

Ngày thứ hai, ăn xong đồ ăn sáng, Diệp Tiềm mang A Ly đi gấp mẫu thân của mình. Còn Triều Dương công chúa được đại thái giám trong cung truyền báo, nói là Hoàng thượng cho mời. Triều Dương công chúa nghe xong, cũng sững sờ, từ khi mẫu thân đi, nàng và đệ đệ xa lạ rất nhiều, sáng sớm đã bị tuyên triệu vẫn thật khó hiểu. Nàng hơi trầm ngâm, liền trang điểm mặc, tiến cung.

Ai ngờ đến Chính Dương cung, thấy Thành Hiền Hầu đã ở đó, nhìn thấy Triều Dương công chúa đến, còn nghịch ngợm cười với nàng, chớp mắt vài cái.

Triều Dương công chúa không rõ chân tướng, nhìn người nọ trên sạp, đã thấy hắt lệ mâu, ngồi nghiêng chỗ kia, cũng không biết suy nghĩ cái gì. mày như đao sắc nhướn lên, càng cho thấy chủ nhân thâm trầm khó dò, lúc này dù bên ngoài nắng ấm từ song cửa tản mạn chiếu vào, dùng trên mi mắt sắc bén, cũng không thể làm mềm gương mặt hắt một chút ít.

Triều Dương công chúa trong khoảng khắc có chút sững sờ, nàng thật sự không thể coi nam nhân trước mắt không giận mà uy này là đệ đệ Trệ nhi ngày xưa ở bên mình mềm lòng nhu gừng.

Đương kim Hoàng thượng Triệu Trệ, thấy bảo tỷ Triều Dương công chúa đến, con ngươi hơi mờ, gật đầu nói: "A tỷ, người đã đến rồi."

Triều Dương công chúa cười khê, xoay người chào: "Thiên tử có chiếu, không dám không đến."

Triệu Trệ nghe vậy, nhướn mày nói: "A tỷ sao có thể chế nhạo trẫm như thế."

Bên cạnh Thành Hiền Hầu thấy vậy, bước lên phía trước ngắt lời: "Được rồi, chúng ta đều là thân tỷ nùng đệ, tục ngữ nói đánh gãy xương còn gân, cần gì để ý nghi thức xã giao tục khí, nhanh nói chính sự mới đúng."

Triệu Trệ nghe xong, ngẫm lại cũng phải, mới cười: "A tỷ, trẫm đã nhiều ngày thương lượng với Thành Hiền, Đại Viêm triều ta vương hầu nào đức cao vọng trọng, có thể đảm đương chủ hôn cho A tỷ."

Triều Dương công chúa nghe xong, hơi hơi kinh ngạc, ánh mắt tìm tòi nghiên cứu soát một chút bắn về phía Triệu Trệ, nhưng thấy đệ đệ Triệu Trệ chỉ cười nhìn mình. Nàng thấy vậy, vẫn đạm phong khinh nở nụ cười đáp: "Đây là nói gì, bản cung khi nào thì nói lập gia đình, sao lại bắt đầu tìm người chủ hôn cho bản cung?"

Thành Hiền Hầu ở bên cạnh tề mi lộng nhãn ý bảo Triều Dương công chúa: "A Căn a, nàng không cần giả vờ, đại tư mã Diệp Tiềm đã ở trong phủ nàng không biết bao nhiêu lâu rồi."

Triều Dương công chúa loan môi, trào phúng cười: "Hắt ở trong phủ bản cung, nhưng thế thì sao, chẳng lẽ bởi vì hắt không đi, bản cung sẽ gả cho hắt?"

Triệu Trệ nghe vậy, mày kiếm nhăn lại, hỏi: "A tỷ, tỷ nói như vậy là không đồng ý gả cho Diệp Tiềm?"

Triều Dương công chúa nhẹ nhàng nói: "Bản cung chưa bao giờ nói muốn gả cho hắt."

Triệu Trệ sắc mặt nhất thời trầm xuống, nhìn chăm chăm tỷ tỷ nói: "Tỷ đã không đồng ý gả cho hắt, sao có thể mặc cho hắt ở trong phủ không đi? Nếu truyền ra, còn thể thống gì? Tỷ đề trẫm nói với người ngoài thế nào?"

Thành Hiền Hầu cũng nhướn mày theo, không dám gạt bừa nhìn Triều Dương công chúa: "A Căn, nàng như vậy không đúng rồi, không phải là hồ nháo sao?"

Triều Dương công chúa nghe vậy, khinh thường cười lạnh nói: "Thế nào, ai nói hắt ở trong phủ bản cung thì bản cung phải gả cho hắt? Chớ nói chỉ một Diệp Tiềm, phía sau viện bản cung dù có một trăm nam nhân, thì có năng lực thế nào?"

Lời này vừa ra, Thành Hiền Hầu nhất thời á khẩu không trả lời được, Triệu Trệ cũng bị nghẹn nói không nên lời, chỉ âm mặt nhìn Triều Dương công chúa.

Nửa ngày, Thành Hiền Hầu bỗng nhiên nhẹ nhàng cười, tiến lên vỗ vai Triều Dương công chúa nói: "A Cẩn nói cũng phải, ai quy định trong nhà có nam nhân thì phải gả cho hắn." nói xong lời này, hắn quay đầu nói với Hoàng thượng Triệu Trệ: "Hoàng thượng, A Cẩn đã không muốn gả, vậy theo nàng thôi."

Triệu Trệ vẫn không vui như cũ, lạnh lùng ném một câu: "thật sự là hồ nháo!"

Diệp Tiềm mang theo A Ly, một đường cưỡi ngựa, đi đến phủ Định An Hầu của đại ca gặp mẫu thân. Cả nhà nghe nói việc này, cơ hồ oanh động, ào ào ra xem, trong khoảng khắc phụ tử hai người bị mọi người quây lấy.

Diệp lão phu nhân nghe vậy vội vàng tới, cơ hồ đến giày cũng không kịp đi, vừa thấy một tiểu hài nhi đi theo bên người con trai mình, lại nhìn chăm chú, chỉ trừ béo hơn một ít, thể nhưng cùng Diệp Tiềm khi còn bé cũng không khác, nhất thời buồn vui đan xen, tiến lên bỏ nhào vào, ôm A Ly vào ngực, khóc rống thất thanh.

A Ly mặc dù ở trên đường đã nghe phụ thân dặn, trong lòng biết phải đi gặp một ít thân nhân chưa bao giờ gặp, nhưng đến cùng còn nhỏ, nhận thức ngây thơ mơ hồ, hiện giờ đột nhiên nhìn thấy một lão phu nhân xa lạ nhào tới ôm mình khóc lớn, thì có chút kinh ngạc, nhúu mày nhỏ muốn né tránh, nhưng lại không thể tránh, nghe tiếng khóc lớn ngay bên tai, hắn cầu cứu nhìn phụ thân, thực trông cậy có thể giúp hắn thoát bễ khổ.

Diệp Tiềm thấy vậy, cũng thật sự không đành lòng, đang định tiến lên khuyên bảo, thì đại ca Định An Hầu tiến lên một bước, an ủi mẫu thân: "Mẫu thân, Tiểu Hầu Gia mới đến, chớ để hắn sợ hãi."

Diệp lão phu nhân vốn rất cục nhìn thấy tôn tử, thật sự quá mức yong tình, hiện giờ con lớn nói như vậy, bà cũng nhanh buông A Ly ra. Tổ Y yên lặng tiến lên dâng khăn gấm, Diệp lão phu nhân tiếp nhận, lau nước mắt nước mũi vừa không quên A Ly, lấy tay lôi kéo A Ly, yêu thích không buông, đánh giá trên dưới.

A Ly trong lòng mặc dù không thích lão thái thái như thế với mình, nhưng nhớ tới phụ thân nói, đành phải miễn cưỡng nhịn xuống, nhẩn cái mũi nhỏ nói: "Người là nãi nãi của ta."

Diệp lão phu nhân nghe vậy mừng rỡ, liên tục gật đầu: "Đúng, ta chính là nãi nãi của con a! Tôn tử ngoan, con là tôn tử Diệp gia a!"

A Ly nghe xong, lại nhú cái mũi nhỏ, hơi có chút mất hứng nói: "Ta là con của mẫu thân, sao lại thành tôn tử Diệp gia đây?"

Diệp lão phu nhân sùng sốt, hầu phu nhân bên cạnh bước lên phía trước khuyên giải an ủi: "Lão phu nhân, Tiểu Hầu Gia vừa trở về, trước để hắn vào phòng mới đúng."

Diệp lão phu nhân ngẫm lại cũng phải, lại nói chuyện tiểu tôn tử nhận tổ quy tông vạn vạn không thể nóng vội, tức thời liên tục gật đầu đáp phải, lôi kéo tay A Ly vào nhà.

A Ly không thích bị Diệp lão phu nhân nắm tay, hắn tránh thoát tay bà, đi đến bên Diệp Tiềm, lôi kéo tay Diệp Tiềm.

Diệp lão phu nhân trong lòng hơi có chút thất lạc, đang khổ sở, hầu phu nhân lại tiến lên nói: "Lão phu nhân, người xem A Ly Tiểu Hầu Gia này cùng tử đệ thật sự là phụ tử tình thâm a!"

Diệp lão phu nhân nghe vậy, quả nhiên là đúng, lại nhìn phụ tử một lớn một nhỏ, tay nắm tay, thật sự khiến lòng bà vui mừng không nói nên lời, cũng không khổ sở nữa, hiểu rõ tôn tử này tuy là tôn tử của mình, nhưng đến cùng không nuôi ở nhà từ nhỏ, hơn nữa đây là huyết mạch hoàng gia, con trai trưởng của công chúa, trời sinh thanh ngạo.

Tức thời Diệp Tiềm dẫn A Ly đi vào trong sảnh, chỉ thấy trong chính sảnh hoặc đứng hoặc ngồi, nhất nhất đi tới, tất cả đều là con cháu Diệp gia. Diệp lão phu nhân có bốn trai bốn gái, bốn con trai trừ Diệp Tiềm ở ngoài, người khác đều là nữ nhân thành đàn, bốn con gái, có thành hôn sau khi Diệp gia phát đạt, đều là danh môn quý tộc, cũng có kết hôn lúc Diệp gia làm nô, nhưng hôn phu này được Diệp gia chiếu rọi, cũng đều sớm phú quý phát đạt, đều sinh đầy con cái. Vì thế tông cộng tính xuống, Diệp gia đến đời A Ly này, cháu nội ngoại rất đông, trong đó đương nhiên có người đã qua mười mấy tuổi, thiếu niên anh tuấn và thiên kim xinh đẹp, cả nhà hoặc ngồi hoặc đứng, vây quanh một đoàn, đều ánh mắt tò mò đánh giá A Ly.

Diệp lão phu nhân chỉ vào mọi người, giới thiệu cho A Ly, đây là con thứ ba của đại bá, gọi là cái gì cái gì, kia là tiểu nữ nhi của nhị cô, gọi là cái gì cái gì, một phen giới thiệu, đều là A Ly chưa bao giờ trải qua, hắn nhìn một người lại một người, trong lòng càng âm thầm cảm thấy hiếm lạ.

Đợi đến cuối cùng, lại giới thiệu ba nghĩa tử của Diệp Tiềm, mấy người bọn họ hiện giờ đều ở đây. A Ly nghe nói phụ thân mình sớm có ba con trai, rất là ngạc nhiên, kinh ngạc nhìn về phía ba người "con" này, biết đây là nghĩa tử, mới tỉnh ngộ, tiến lên ngọt ngào gọi ba tiếng ca ca.

Ba nghĩa tử biết nghĩa phụ cuối cùng được đền bù mong muốn, cũng có chút cao hứng, lúc này thấy Tiểu Hầu Gia A Ly trong truyền thuyết, đều rất ngạc nhiên. Diệp Tiềm thấy thế, nói với A Ly: "hiện giờ ba ca ca của con mỗi ngày đều chuyện cần luyện võ đọc sách, về sau con cũng phải học tập bọn họ."

A Ly cười thoải mái, gật đầu nói: "Tốt tốt!" nói đến đây, hắn xòe ngón tay nói: "Ta mới được một đại ca, không nghĩ tới hiện tại lại có ba ca ca a!"

Trong ba nghĩa tử, Diệp Khởi lớn nhất, nghe lời này, biết thân phận A Ly, trong miệng hắn nói đại ca chính là Bình Tây Hầu Phùng Đào lần này Bắc phạt lập công đang là hồng nhân bản triều, tức thời đáp: "Tiểu Hầu Gia nói đùa, ta là người thô鄙, cũng không dám đánh đồng cùng Bình Tây Hầu."

Diệp Tiềm thấy vậy, ra lệnh: "Có thể gọi hắn là A Ly."

Diệp Khởi nhìn nghĩa phụ, thấy nghĩa phụ lạnh nhạt nhìn chằm chằm hắn, hắn đột nhiên minh bạch, trong lòng không khỏi nóng lên, gật đầu nói: "Vâng." Quay đầu, hắn lại nói với hai đệ đệ: "Về sau A Ly là tiểu đệ đệ của chúng ta."

một chuỗi giới thiệu xong, Diệp lão phu nhân kéo A Ly đến bên người ngồi xuống, hỏi han ân cần, A Ly đối với chuyện bà hỏi đều nhất nhất đáp lời. Diệp lão phu nhân nói chuyện lại không ngừng cảm thán, nói tiểu nhi tử cuối cùng có người kế nghiệp. Rồi lại khó tránh khỏi nhắc đến hôn sự của Diệp Tiềm và Triệu Dương công chúa, liền hỏi Diệp Tiềm: "Hiện giờ con ở trong phủ công chúa, cơ hồ mọi người đều biết, vậy có chút danh bất chính ngôn bất thuận, khi nào con nói với công chúa, nhanh thành thân mới tốt."

Diệp Tiềm lại chỉ đạm thanh nói: "Thuận theo tự nhiên đi."

Diệp lão phu nhân bắt đắc dĩ, nhưng lại không dám nói Diệp Tiềm, đành phải lôi kéo A Ly thờ dài thờ ngắn, nhưng A Ly tâm tính này, đâu có nhẫn nại nghe bà lải nhải, không bao lâu quay đầu nói với Diệp Tiềm: "Phụ thân, ta cảm thấy có chút bức bối, có thể đi ra ngoài một chút không?"

Diệp Tiềm nghe vậy, vội lệnh Diệp Khởi: "Con bồi A Ly ra ngoài đi dạo."

Diệp Khởi nghe lệnh, Diệp Độ cùng Diệp Mục bên cạnh nghe vậy, vội đứng dậy nói: "Phụ thân, chúng ta cũng bồi A Ly ra ngoài đi dạo, có thể không?"

Diệp Tiềm gật đầu đáp ứng, vì thế ba huynh đệ và A Ly cùng đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Diện Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: Biến cố

A Ly theo ba nghĩa huynh đi ra đại sảnh, nhất thời cảm thấy cảm giác buồn bức tiêu tán rất nhiều. hống mỗ đánh giá ba nghĩa huynh trước mắt, phát hiện bọn họ ít nhất cũng cao hơn mình nhiều, nghiêng đầu xem xét một phen, rốt cục mở miệng: "Các người luôn đi theo phụ thân, có phải người thường xuyên mang các người đi ra ngoài cưỡi ngựa săn thú không?"

Lời này, khiến ba nghĩa huynh hai mặt nhìn nhau, cuối cùng Diệp Mục tuổi ít nhất lắc lắc đầu, mở miệng nói: "Không có a, nghĩa phụ bề bộn nhiều việc."

Diệp Khởi nhìn như ôn trọng nói: "Phụ thân là đại tư mã đương triều, công vụ bận rộn, đương nhiên không có nhiều thời gian theo chúng ta đi chơi, nhưng ngày thường ít nhất có thời gian, sẽ dạy chúng ta phải đọc sách tập viết luyện võ, về sau trở thành lương đồng quốc gia."

A Ly nghe xong, kinh ngạc há mồm, âm thầm nghĩ, hóa ra căn bản không phải tốt như tưởng tượng a, tức thời khuôn mặt nhỏ nhắn có chút u ám, mắt toát ra thất vọng.

Lão nhị Diệp Độ tuy rằng chỉ bảy tám tuổi, nhưng tâm tư tinh tế, lúc này thấy thần sắc A Ly, có thể đoán được tâm tư của hắn, an ủi hắn nói: "A Ly, người không cần khổ sở, về sau chúng ta là huynh đệ, ta cũng biết cưỡi ngựa, đại ca biết kéo cung, chúng ta có thể chơi cùng nhau a."

A Ly ngẫm lại cũng đúng, lại đánh giá ba đại ca mới nhận, trong lòng sống lại vài phần vui mừng: "Vậy ngày mai chúng ta đi ra ngoài chơi, được không?"

Lão đại Diệp Khởi nghĩ nghĩ nói: "Được, bất quá phụ thân phải đồng ý mới được."

A Ly vừa nghe, nhất thời quyết miệng, mắt híp nói: "Sao nhiều quy củ như vậy, ta đi chơi, chẳng lẽ hắn còn không cho sao?" hắn hừ một tiếng: "Nếu hắn không cho phép, ta đây nói cho mẫu thân!"

Diệp gia ba huynh đệ bắt đắc dĩ liếc nhau, hai người khác cũng thôi, chỉ có lão đại Diệp Khởi, trong lòng biết nghĩa phụ đối với mẫu thân của A Ly cũng chính trường công chúa đương triều dè dặt cẩn trọng ra sao, xem ra nghĩa phụ ngày xưa uy phong, trước mặt đôi mẫu tử này sợ là đã thành mây khói.

Bốn huynh đệ đang nói chuyện, gặp thị vệ tới, nói là muốn khai yến, thỉnh bốn vị tiểu công tử đi qua. Diệp Khởi thấy, liền mang theo hai đệ đệ cũng tiểu đệ đệ A Ly mới nhận, cùng nhau về sảnh.

Trước yến hội, lão phu nhân kích động lấy ra một cái khóa vàng rất to, đeo cho A Ly. A Ly sờ sờ khóa vàng, nhìn phụ thân, cũng miễn cưỡng đeo. Ngay sau đó người một nhà cùng nhau dùng bữa, bởi vì người đông, phân ra nhiều bàn. Vẫn là dựa theo bối phận, nhưng bởi vì A Ly là tôn tử Diệp lão phu nhân mới nhận về, phá lệ luyện tước, liền để hắn ngồi bên lão phu nhân. Trong tiệc Diệp lão phu nhân hết sức nhiệt tình, gấp thức ăn lại hỏi han ân cần, đó đương nhiên không phải nói chơi.

thật vất vả yến hội kết thúc, Diệp lão phu nhân vẫn lôi kéo A Ly xem đến xem đi, thật luyện tước buông tay. Diệp Tiềm thấy sắc trời không còn sớm, tiến lên thấp giọng nhắc nhở mẫu thân: "Mẫu thân, trường công chúa ở trong phủ còn chờ A Ly."

Diệp lão phu nhân ngẫm lại cũng phải, thật vất vả gặp A Ly, cũng không thể chọc trường công chúa mất hứng a! Nhưng bà lại thật sự luyện tước A Ly,

dùng bàn tay gầy thô ráp yêu thương vuốt ve gò má A Ly, thế nào cũng không bỏ được. A Ly thấy vậy, giong tan nói: "Nãi nãi không cần khổ sở, chờ A Ly có thời gian, lại đến gặp nãi nãi."

Diệp lão phu nhân nghe lời này, thật sự là thụ sủng nhược kinh, cơ hồ muốn rơi lệ, vội liên tục gật đầu.

đã trải qua rung rung lưu luyến không rời, A Ly rốt cục theo Diệp Tiềm ra khỏi đại môn Diệp gia.

A Ly ngồi trước ngựa, tựa vào ngực Diệp Tiềm, thờ phào một cái nói: "Rốt cục được đi ra."

Diệp Tiềm mỉm cười không nói, nâng tay sờ sờ đầu A Ly.

A Ly quơ quơ đầu, hừ hừ một tiếng, lấy khóa vàng đeo trên cổ nói: "Con không thích đeo cái này, giống một con chó nhỏ."

Diệp Tiềm cười nói: "không sao, trở về phủ thì bỏ xuống."

A Ly gật đầu: "Vậy còn không tệ lắm."

A Ly ở trên lưng ngựa rung đùi đắc ý hiểu ra, bỗng nhiên nhớ tới cái gì hỏi Diệp Tiềm: "Phụ thân, về sau người sẽ chơi với con sao?"

Diệp Tiềm gật đầu: "sẽ."

A Ly không tin, nỗ lực xoay thân mình mập mập nhìn nhìn Diệp Tiềm: "không được gạt người."

Diệp Tiềm nhú mày: "Ta cũng không gạt người."

A Ly hừ một tiếng: "Nhưng Diệp Khôi ca ca nói cho tới bây giờ người không có thời gian bồi bọn họ."

Diệp Tiềm nhất thời bất ngờ, nửa ngày yên lặng vuốt ve đầu vai A Ly, ôn thanh nói: "Đây là trước kia ta không đúng," hần bổ sung thêm: "Ba ca ca và A Ly, đều là con phụ thân, về sau phụ thân nhất định sẽ để thời gian chơi với các con, mang theo các con cưỡi ngựa săn thú, cùng các con luyện công tập võ."

A Ly nghe xong, có chút vui vẻ, lại nghĩ mình bỗng chốc thêm ba ca ca, càng cao hứng, hần rung đùi đắc ý nghĩ: "Lần trước ta và Phùng Đào ca ca tiến cung, Hú Nhi đã có chút hâm mộ, lúc này có thêm ba ca ca, còn không biết hần hâm mộ con thế nào đâu!"

Nhưng hần đếm trên đầu ngón tay nghĩ nghĩ, bỗng nhiên tỉnh ngộ: "Đúng rồi, Hú Nhi là con hoàng hậu, nhưng hoàng hậu là tỷ tỷ của phụ thân, nói như vậy Hú Nhi cũng là ca ca của con!"

Diệp Tiềm bật cười: "Khó được con còn tuổi nhỏ có thể tính toán quan hệ như thế, không sai, Hú Nhi là biểu ca của con."

Nhưng A Ly lại không rõ: "Nhưng Hú Nhi trước kia là biểu ca của con a, thế nào đi một vòng, hần vẫn là biểu ca của con đâu?"

Diệp Tiềm ngẫm lại cũng đúng, đành phải nói: "Cũng không cần suy nghĩ, dù sao thế nào, hần đều là biểu ca của con."

A Ly lại tự suy nghĩ cẩn thận: "Trước kia hần là biểu ca, hiện tại hần chẳng những là biểu ca này, còn là biểu ca kia, hần là hai lần biểu ca!"

Diệp Tiềm không còn lời nào chống đỡ.

A Ly lại bắt đầu vui mừng: "Phụ thân, con muốn tiến cung đi tìm Hú Nhi, nói cho hần tin tức tốt này!"

Diệp Tiềm nhú mi, không đồng ý nói: "A Ly, mẫu thân ở nhà chờ con, còn nữa, Hú Nhi đã biết chuyện hần là biểu ca con, không cần cố ý nói cho hần."

A Ly không vừa ý: "Nhưng không phải chính miệng con nói cho hần a, vậy không tính, con nhất định phải gặp hần, chính miệng nói cho hần, hần dĩ nhiên là biểu ca hai lần của con!"

Diệp Tiềm bất đắc dĩ, đành phải gật đầu nói: "Được, chúng ta tiến cung, bắt quá con và hần nói một lát, chúng ta phải nhanh ra cung về nhà."

A Ly đã có thể thỏa mãn nguyện vọng, đương nhiên vội đáp ứng lời Diệp Tiềm nói, Diệp Tiềm đành phải quay đầu ngựa tiến cung.

Đến Tê Hà điện, A Ly nói chuyện cùng Hú Nhi, Diệp Tiềm lại không thể không đối mặt với tỷ tỷ lần trước sớm tan rã trong không vui.

Diệp Trường Văn nhú mày hỏi: "Tiềm, đệ cũng biết, hôm nay Triều Dương công chúa đã tiến cung diện thánh."

Diệp Tiềm không chút để ý: "thì sao?"

Diệp Trường Văn chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, bất đắc dĩ nói: "Đệ cũng biết, Hoàng thượng định tứ hôn cho đệ và Triều Dương công chúa, nhưng nàng lại cự hôn."

Nàng vốn tưởng rằng Diệp Tiềm sẽ âm thầm thương tâm, nhưng mà Diệp Tiềm thần sắc không biến, lạnh nhạt nói: "Nàng muốn cự vậy cự đi."

Diệp Trường Vân càng đau đầu: "Vậy hiện tại đệ tính cái gì? Đường đường đại tư mã, không ở trong phủ, lại chạy đến phủ công chúa? Tiềm, đệ hiện tại không còn là tiểu nô ngày đó dựa vào công chúa, mà đường đường là đại tướng quân, đại tư mã, sao đệ có thể lãng phí bản thân như thế? Đệ như vậy coi nàng là gì?"

Diệp Tiềm hờ hững liếc tỷ tỷ một cái: "Nếu hiện giờ ta vẫn có thể làm nam sủng của nàng, vậy vô cùng tốt."

Diệp Trường Vân vừa nghe, chán nản: "Tiềm, không biết trong lòng đệ đến cùng nghĩ thế nào, nhưng đệ phải vì Diệp gia chúng ta ngẫm lại a! Đệ cũng biết, nữ nhân kia hiện giờ lớn bụng, lập tức sẽ sinh hạ long loại! Nếu là hoàng tử, đệ có biết, cứ theo hần sủng ái nữ nhân kia, thì sẽ như thế nào sao?"

Diệp Tiềm bình tĩnh nhìn tỷ tỷ tức giận tăng cao, nhàn nhạt nói: "Tỷ tỷ, tỷ ở bên Hoàng thượng hầu hạ nhiều năm, tính tình Hoàng thượng hần tỷ rõ ràng nhất."

hần nhìn ngoài cửa sổ, ánh mắt sâu xa mà lạnh nhạt: "Hoàng thượng mặc dù không muốn ngồi xem ngoại gia Thái tử một nhà độc đại, nhưng càng không thể lập một hoàng tử không có ngoại gia nâng đỡ làm trừ quân."

Diệp Trường Vân thở dài: "Ta sao không biết thế, nhưng từ khi đệ làm đại tư mã, Hoàng thượng đối với Nhã phi sủng ái càng sâu, trong hậu cung đều biết hoàng hậu thất sủng, Hoàng thượng cơ hồ qua cửa không vào."

Diệp Tiềm nở nụ cười: "Tỷ tỷ, trong lòng tỷ có khúc mắc, sao để ý chút lợi hại ấy."

Diệp Trường Vân im lặng không nói.

Diệp Tiềm thấy vậy, gật đầu cáo từ: "Triều Dương công chúa còn ở trong phủ chờ ta và A Ly, ta cáo từ trước."

Diệp Trường Vân còn muốn nói gì, lại nghe phía sau truyền đến tiếng bước chân, xem qua là A Ly hăm hở chạy tới.

A Ly lôi kéo ống tay áo Diệp Tiềm, cảm giận nói: "Phụ thân, chúng ta trở về đi!"

Diệp Trường Vân biết A Ly là con thân sinh của Diệp Tiềm rồi, trong lòng tăng rất nhiều hảo cảm, lúc này gặp, chỉ cảm thấy thế nhưng so với ngày xưa thuận mắt rất nhiều, tức thời thấy hần về mặt mắt hừng, liền hỏi: "A Ly, con làm sao? không cùng Hú Nhi ca ca nói thêm mấy câu sao?"

A Ly quyết miệng: "Hú Nhi căn bản không muốn quan tâm ta, ta còn không cần tự tìm mất mặt."

Lời này nói làm Diệp Trường Vân không hiểu: "Làm sao có thể, Hú Nhi mấy ngày trước còn nhắc tới con."

A Ly hơi mất hứng: "Phụ thân, chúng ta vẫn nên trở về đi."

Diệp Tiềm thấy vậy, muốn quay về hỏi kỹ ở trên đường, liền dắt A Ly cáo từ ra cung.

trên đường, A Ly nói việc này, vẫn bất mãn như cũ: "Hú Nhi thế nhưng không quan tâm ta, nói đến nói đi cũng ừ ừ, còn nói cái gì không có một đám ca ca, cũng không phải thân ca ca!"

Diệp Tiềm nghĩ đều là tiểu hài tử, không khỏi cảm thấy buồn cười: "hần bắt quá là thuận miệng nói thôi, con cần gì tưởng thật. Có lẽ hần chỉ mất hứng con có rất nhiều ca ca, hần lại không có."

A Ly ngẫm lại cũng đúng, nhưng vẫn có chút thương tâm: "Nhưng hần căn bản không muốn nói chuyện với con đâu."

Diệp Tiềm lắc đầu: "sẽ không, hần luôn thích A Ly, luôn ngóng trông A Ly tiến cung chơi cùng hần."

A Ly nhú mày: "Vậy lần sau con lại tiến cung gặp hần, cho hần một cơ hội. Nếu hần vẫn không quan tâm con, con đây không bao giờ để ý đến hần nữa."

Diệp Tiềm gật đầu cười nói: "Được."

Lúc này A Ly không biết, từ ngày đó hần không còn gặp lại Hú Nhi.

Đêm nay, trở lại phủ trưởng công chúa, Triều Dương công chúa thấy phụ tử hai người cười cùng một con ngựa trở về, nghĩ đến ban ngày Hoàng thượng nói, trong lòng thế nhưng cảm thấy không rõ tư vị, đêm đó cũng không thêm ăn gì, thuận miệng ăn vài miếng liền ngừng.

Mà A Ly nhiều ngày nay bởi vì có Diệp Tiềm ngoan ngoãn phục tùng với hần, ở đó la hét muốn dứt hần, Triều Dương công chúa thấy, mắt lạnh nói: "Bản cung cảm thấy mình nuôi hần thành tính tình kiêu căng, thực trông cậy người làm phụ thân có thể sửa chữa một hai, ai biết ngược lại người càng nuông chiều hần, thật kỳ quái."

Lúc này A Ly tựa vào lòng Diệp Tiềm, hắc hắc nở nụ cười: "Mẫu thân, A Ly mới không phải tính tình kiêu căng đâu!"

Triều Dương công chúa thấy hần bộ dáng kia, không khỏi cảm thấy buồn cười.

một nhà ba người đang nói chuyện, chợt nghe bên ngoài có giáo úy Hồ Bí doanh trong cung cầu kiến, Diệp Tiềm nghe vậy nhú mảy, phải biết rằng Hồ Bí doanh là thân vệ của Hoàng thượng, trừ phi sự tình liên quan trọng đại, tuyệt đối không có khả năng dễ dàng xuất động.

Triều Dương công chúa thấy vậy, cũng biết tình thế trọng đại, vội lệnh thị nữ mang theo A Ly về phòng nghỉ ngơi, chỉ để Diệp Tiềm ở trong sảnh.

Giáo úy Hồ Bí doanh tiến vào, tiến lên bái kiến trưởng công chúa và đại tư mã Diệp Tiềm, mới trầm giọng nói: "Thái tử ở Tê Hà cung thân nhiễm bệnh hiểm nghèo, còn có thể truyền nhiễm, Hoàng thượng biết ban ngày Thái Tử Điện Hạ từng gặp Tiểu Hầu Gia, đặc mệnh thuộc hạ dẫn dắt ngự y đến, kiểm tra Tiểu Hầu Gia."

Bạn đang đọc truyện *Diện Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Bệnh dịch

Giáo úy Hồ Bí doanh bước vào, tiến lên trước bái kiến trưởng công chúa và đại tư mã Diệp Tiềm, mới cúi đầu trầm giọng nói: "Thái tử ở Tê Hà cung thân nhiễm bệnh hiểm nghèo, còn có thể truyền nhiễm, Hoàng thượng biết ban ngày Thái Tử Điện Hạ từng gặp Tiểu Hầu Gia, đặc mệnh thuộc hạ dẫn dắt ngự y đến, kiểm tra Tiểu Hầu Gia."

Lời này vừa ra, giống như đá lớn ném vào ngực, trên mặt Triều Dương công chúa nhất thời không có một chút huyết sắc.

Đệ đệ của nàng, là đương kim thiên tử, tuyệt đối sẽ không vì một đứa bé bị bệnh mà chuyện bé xé to. hần đã nói Thái tử nhiễm bệnh hiểm nghèo, tất nhiên là cực kỳ nghiêm trọng, thậm chí chỉ sợ tánh mạng khó giữ được. hần đã có thể phái ngự y, hộ vệ Hồ Bí doanh đến, chứng tỏ bệnh hiểm nghèo rõ ràng là truyền nhiễm.

Triều Dương công chúa nhớ tới vừa rồi A Ly oán giận Hú Nhi, biết bọn họ ban ngày đã gặp nhau.

Triều Dương công chúa không dám nghĩ tiếp, hai tay khẽ run run, nàng cắn cắn môi, nỗ lực phát ra âm thanh nói: "Mau mời ngự y, đi theo bản cung."

nói đến đây, nàng đứng dậy đi nội viện A Ly, nhưng ai biết dưới chân bất ổn, kém chút lão đảo ngã sấp xuống, may mắn lúc này Diệp Tiềm vron bàn tay đỡ eo nàng, tay kia thì nắm lấy tay nàng run rẩy.

Thanh âm trầm thấp thuần hậu từ bên tai truyền đến: "Đừng lo lắng, A Ly vừa rồi tinh thần tốt lắm."

Triều Dương công chúa trong lòng biết rõ bất quá là lời nói trấn an thôi, nhưng tâm đến cùng bởi vì hầnmói mà cảm thấy vài phần kiên định, nàng miễn cưỡng trấn định, tái nhợt gật gật đầu: "Trước hết mời ngự y kiểm tra đi."

Diệp Tiềm gật đầu, tức thời ra lệnh: "Cầm Tú, dẫn ngự y đi nội viện."

Cầm Tú cúi đầu nói: "Vâng."

Diệp Tiềm nhìn giáo úy Hồ Bí doanh, lại mệnh lệnh: "Ngươi ở trong sảnh chờ."

Diệp Tiềm ngày xưa từng làm trung lang tướng Hồ Bí doanh, giáo úy này chính là thuộc hạ hần năm đó, lúc này nghe mệnh lệnh của hần, đương nhiên bước lên phía trước đáp vâng. Tức thời Cầm Tú mang theo ngự y vội vàng đi kiểm tra Tiểu Hầu Gia A Ly, Diệp Tiềm nắm tay Triều Dương công chúa, theo sát phía sau đi về phía hậu viện.

Diệp Tiềm cùng Triều Dương công chúa hai người tới ngoài phòng, ngự y đã bắt đầu bắt mạch cho A Ly. Lúc này A Ly đã ngủ say, Cầm Tú bên cạnh ôn nhu hầu hạ, lão ngự y nắm mạch môn A Ly nhắm mắt không nói.

Triều Dương công chúa từ ngoài phòng nhìn thấy tình cảnh này, cũng hết sức dầy vò: "Tiềm, vừa rồi hần ở trong sảnh tinh thần vô cùng tốt, thế nào không lâu đã ngủ say, sẽ không phải là?"

Diệp Tiềm mím môi, nhú mảy nhìn chằm chằm trong phòng, trong lòng hần không yên khó an. Trong Hoàng cung, thân nhiễm bệnh hiểm nghèo sinh tử chưa biết là cháu trai hần, chỗ dựa duy nhất của tỷ tỷ, trong phòng cực có khả năng cũng sẽ truyền nhiễm bệnh hiểm nghèo là đứa con hần mới nhận về không bao lâu, là cốt nhục của nữ nhân duy nhất trong cuộc đời này tác động được tâm thần hần.

Diệp Tiềm hít một hơi thật sâu, cầm tay Triều Dương công chúa, ôn thanh nói: "Triều Dương, không cần lo lắng, A Ly không có việc gì."

Triều Dương công chúa cũng nghe không vào, nàng trông mòn con mắt nhìn chằm chằm về mặt lão ngự y, phảng phất từ trên mặt bắt giữ dấu vết gì, nhưng lão ngự y lại nhắm chặt hai mắt, trên mặt không có vẻ mặt gì.

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên, lão ngự y nhủ mảy.

Triều Dương công chúa thấy vậy, trừng lớn hai mắt, lo lắng nhìn lão ngự y.

Diệp Tiềm trên mặt cũng căng thẳng, mảy rậm nhẩn lại, nắm tay Triều Dương công chúa cũng nhịn không được dùng vài phần khí lực.

Ai biết lão ngự y lại mở hai mắt, buông tay A Ly, đứng lên. Bên cạnh Cẩm Tú vội vàng đặt tay A Ly vào chân gấm, nhưng lúc này, tay A Ly lại giật giật, tỉnh.

hắn xóc chân gấm lên, ngậy thơ ngồi dậy, xoa mắt nhập nhèm buồn ngủ, kinh ngạc nhìn trước mắt.

Triều Dương công chúa thấy hắn bộ dáng non nớt, nhất thời suýt rơi lệ, rốt cuộc nhịn không được, bước nhanh vào, ôm lấy con vào trong ngực.

A Ly càng không hiểu, thế nào vừa ngủ dậy, cứ như vậy bị mẫu thân rầu rĩ ôm vào trong ngực đây.

Diệp Tiềm đón lão ngự y từ trong phòng đi ra, trầm giọng hỏi: "Như thế nào?"

Lão ngự y vừa đi vừa trầm tư cái gì, nghe đại tư mã hỏi một tiếng, lại nâng mi nhìn đã thấy đương triều đại tư mã ánh mắt như điện nhìn chăm chăm, cũng cả kinh, bất quá cũng may hắn cũng trải qua mưa gió, rất nhanh hiểu được, vội chấp tay nói: "Đại tư mã xin yên tâm, trước mắt xem ra, Tiểu Hầu Gia cũng không lo ngại."

Diệp Tiềm nhủ mảy, lãnh hỏi: "Trước mắt không lo ngại?" Ý tứ chẳng lẽ là về sau sẽ có gì sao?

Lão ngự y khó xử trầm ngâm một lát, đành phải nói: "Nếu thật sự là bệnh hiểm nghèo kia, sẽ ẩn núp năm ba ngày, mới có thể nhìn ra."

Lời này vừa ra, các thị nữ bên cạnh thật vất vả nhẹ nhàng thở ra đều nhịn không được một lần nữa nhấc tâm lên. Trong phòng Triều Dương công chúa càng sợ hãi ôm A Ly chặt hơn.

Diệp Tiềm cúi đầu nhìn Triều Dương công chúa ôm chặt A Ly nửa ngày, rốt cuộc nhịn không được vươn tay nhẹ nhàng an ủi nàng.

Nhưng vốn ôm A Ly không nói một lời, Triều Dương công chúa lại bị kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn Diệp Tiềm.

Nhớ lại hết thảy phát sinh, trong mắt nàng bắt đầu nhiễm lên oán ý, giọng căm hận hỏi: "Vì sao ngươi muốn dẫn A Ly tiến cung? A Ly đã lâu không tiến cung, vì sao ngươi muốn dẫn hắn tiến cung?"

Diệp Tiềm vô ngôn, đây quả thật là hắn mang đi.

Triều Dương công chúa càng nghĩ càng oán, chỉ vào Diệp Tiềm nói: "Diệp Tiềm, nếu không vì ngươi, A Ly sẽ không đi gặp Hú Nhi, lúc này không cần lo lắng đề phòng! Ta thực hối hận để A Ly nhận ngươi, ngươi làm phụ thân, chẳng lẽ mang đến chuyện này cho con trai của mình sao?"

Dày đặc lo lắng cùng oán giận không chỗ phát tiết khiến nàng hỗn hển, nàng nhịn không được ghen ngào, tức giận nói: "Ngươi cút, ta không muốn nhìn thấy ngươi!"

Diệp Tiềm mặt hui quạnh, khăn khăn gạt đầu nói: "Đúng, chuyện này đều là ta sai."

A Ly từ sau lưng Triều Dương công chúa chui ra, hắn tuy rằng không rõ đến cùng phát sinh chuyện gì, bất quá lời mới rồi cũng nghe được, hắn vội tiến lên hô: "Mẫu thân, ngươi không nên trách phụ thân, là ta muốn tiến cung gặp Hú Nhi, không thể trách hắn!"

Triều Dương công chúa giận dữ, lệnh cho A Ly: "Ngươi câm miệng!"

A Ly bị dọa theo bản năng rút lại một chút, bất quá hắn rất nhanh phản ứng lại, chân không xuống giường, tiến lên ôm đùi Diệp Tiềm, lớn tiếng kêu lên: "Ta không đề phụ thân đi, ta phải đi một chỗ cùng hắn!"

Triều Dương công chúa thấy vậy, đau lòng không thôi, run giọng nói: "Được, vậy các cùng nhau cút đi!"

Diệp Tiềm thấp giọng nói: "A Ly, không được hồ nháo, mau trở về nằm!"

A Ly nhìn sang phụ thân, lại nhìn sang mẫu thân, cuối cùng tuyên bố: "Ta muốn phụ thân cùng ngủ với ta!"

Diệp Tiềm khó xử nhủ mảy, phóng nhiên thanh âm nhỏ giọng cầu xin Triều Dương công chúa: "Triều Dương, không cần tức giận, ngự y nói phải quan sát đăm ba ngày, chúng ta cần lấy A Ly làm trọng."

Triều Dương công chúa vừa rồi bất quá là tức giận nhất thời thôi, hiện giờ bị A Ly như vậy, lại nghe Diệp Tiềm nói, tĩnh tâm lại, sao không biết bản thân vừa rồi là giận chó đánh mèo Diệp Tiềm. Nhưng vừa phát xông lửa giận, nàng đời này còn chưa từng cúi đầu xin lỗi ai, tức thời mặt có chút hồng, xoay mặt đi, mát thanh nói: "Các ngươi phụ tử thật tốt, cùng nhau ở chỗ này tốt lắm, bản cung tự rời đi!"

Diệp Tiềm vội vàng kéo tay nàng: "Chớ đi, A Ly cũng muốn mẫu thân cùng ngủ." nói xong, hấn vội lấy ánh mắt ý bảo A Ly.

A Ly thấy vậy, hắc hắc nở nụ cười, chạy nhanh tới giả vờ ngoan ngoãn, chui vào trong ngực Triều Dương công chúa.

Triều Dương công chúa banh mặt, mắt lạnh xem phụ tử này, cũng không đi.

A Ly lắc lắc thân mình, một tay kéo một người: "Ta muốn phụ thân và mẫu thân cùng nhau theo ta ngủ!"

Ngay lúc hấn tuyên bố nguyện vọng tốt đẹp này, bên ngoài nghe có tiếng bước chân vang lên, ngay sau đó thị nữ báo lại, là thái giám trong cung đến, thỉnh đại tư nãi nhanh chóng tiến cung một chuyến.

Ba người trong phòng đều yên tĩnh xuống.

A Ly không rõ chân tướng, còn Triều Dương công chúa nhìn Diệp Tiềm, nhú mi không nói. Diệp Tiềm bộ mặt ngưng trọng nhìn Triều Dương công chúa: "Ta tiến cung xem sao."

Triều Dương công chúa gật đầu: "Ừ."

đi vào cung, hấn đi thẳng đến Tê Hà cung, đã thấy nơi này có trọng binh bao vây, không khí khẩn trương, mỗi người sắc mặt đều cực kỳ khó coi, như cha mẹ chết. Những người này nhìn thấy hấn đến, phảng phất cuối cùng thở dài một hơi nhẹ nhõm, vội mời vào. Lúc này Diệp Trường Vân bộ mặt tái nhợt giống như người chết, nàng ngơ ngác ngồi ở chỗ đó, nghe được đệ đệ tiến cung, ánh mắt mới hơi động.

Diệp Tiềm tiến vào rồi, nàng rút cục nhìn không được khóc thất thanh, tiến lên kim lòng không đậu bỏ nhào vào trong ngực Diệp Tiềm, lên tiếng khóc lớn: "Tiềm, Hú Nhi..."

Diệp Tiềm đỡ tỷ tỷ, trầm giọng hỏi: "Hú Nhi hiện tại thế nào?"

Diệp Trường Vân trong miệng muốn nói, nhưng lại nói không nên lời, chỉ ô ô khóc. Bên cạnh thị nữ thấy vậy, bước lên trước hỏi báo: "Thái Từ Điện Hạ hiện giờ đang hôn mê bên trong, được vài ngự y chẩn trị."

Diệp Tiềm nhú mày, trầm giọng hỏi: "Đến cùng có bệnh gì?"

Thị nữ trắng bệch mặt, do dự, rút cục phun ra nuốt vào: "Nô tì cũng không rõ ràng... Chính là... Chính là ngự y nói... Sợ là... Sợ là..."

Diệp Tiềm mặt không biểu cảm, khiển trách nói: "nói!"

Thị nữ có thể này cuống quýt nói: "Sợ là bệnh dịch."

Này hai chữ hạ xuống, người chung quanh tất cả đều run run cúi đầu, không có ai dám ngẩng đầu nhìn người khác.

Diệp Tiềm cúi đầu nhìn tỷ tỷ ghé vào trước ngực mình ní non, nhú mày hỏi: "Hoàng thượng đâu?"

Diệp Trường Vân lắc đầu khóc nức nở: "Đến xem một lần, hiện tại đi rồi..." Nàng nhớ tới đó, bi ai, khóc gào lên: "Nhã phi muốn sinh... Hoàng thượng đi rồi..."

Bạn đang đọc truyện *Diện Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105

Diệp Trường Vân lắc đầu khóc nức nở: "Đến xem một lần, hiện tại đi rồi..." Nàng nhớ tới đó, bi ai, khóc gào lên: "Nhã phi muốn sinh... Hoàng thượng đi rồi..."

Diệp Tiềm nghe vậy, nhú mi không nói, bàn tay to đỡ Diệp Trường Vân lưng lay sắp đổ, ôn thanh nói, "Tỷ nghỉ ngơi trước, ta vào xem Hú Nhi."

Diệp Trường Vân nghẹn ngào gật đầu, thị nữ bên cạnh đỡ nàng dựa vào ở bên sạp nghỉ tạm, còn Diệp Tiềm thì được một thị nữ khác dẫn vào phòng Hú Nhi. Diệp Tiềm đi vào, chỉ thấy vài lão ngự y râu hoa râm đứng quanh sạp Hú Nhi, từng người đều chau mày bộ mặt ngưng trọng, ánh mắt hấn chậm rãi dừng trên giường, chỉ thấy Hú Nhi toàn thân quần chẩn gấm, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn vàng như nến. Lúc này giường bị màn che che khuất hơn nửa, ngọn đèn trong phòng u ám, càng có vẻ làm khuôn mặt Hú Nhi nhỏ nhắn chẳng bằng bàn tay, yếu ớt và bất lực, ảm đạm thê lương.

Trong vài lão ngự y có một người đang nhắm mắt bắt mạch cho Hú Nhi, những người khác đều tự cúi đầu trầm tư, cũng không biết đang nghĩ cái gì, bọn họ không để ý Diệp Tiềm đã đến.

Diệp Tiềm đứng ở trước cửa một lát, thấy ngự y bắt mạch cuối cùng mở hai mắt, liếc vài ngự y bên cạnh một cái, tất cả đứng lên, đi ra ngoài, nhìn thấy Diệp Tiềm, vội chào, Diệp Tiềm tránh ra, cùng các ngự y đi ra.

Diệp Trường Vân thấy tất cả đi ra, cuống quýt đứng lên, tiến lên gấp giọng hỏi: "Hú Nhi đến cùng thế nào?"

Vài ngự y vẫn sắc mặt trầm trọng, cũng không nói gì, làm cho Diệp Trường Vân càng sốt ruột, roi lệ nói: "Các người nói xem! Hú Nhi của ta, hẳn đến cùng thế nào?"

Diệp Tiềm thấy vậy, tiến lên đỡ tỷ tỷ, cũng để ngự y tạm thời đi xuống, lúc này quay đầu nói với Diệp Trường Vân: "A tỷ, bọn họ vừa mới bắt mạch xong, phải thương lượng đối sách. Tỷ bình tĩnh đã, ta đến hỏi."

Lúc này Diệp Trường Vân suy yếu gật gật đầu, ý lại nhìn đệ đệ, roi lệ nói: "Tiềm, hết thầy dựa vào đệ."

Nàng nói cực kì trầm trọng chậm chạp, Diệp Tiềm nghe được, trong lòng cũng rõ ràng phần lượng lời này, tức thời gật gật đầu, trầm giọng nói: "Tỷ, dù thế nào, chúng ta đều là tỷ muội huyết mạch tương liên, vinh nhục một nhà, huống hồ Hú Nhi còn là cháu trai của ta."

Diệp Trường Vân nghe xong, trong hoảng hốt có vài phần cảm động, gật đầu nước nở nói: "Tiềm, ít nhiều có đệ."

Diệp Tiềm nhìn chăm chăm tỷ tỷ, thấy nàng hai môi khô héo, hoa dung thất sắc, ánh mắt tan rã, nghĩ hẳn đã lâu không ăn uống, lại quá mức bi thương. Lúc này tỷ tỷ đầu còn có vẻ mầu nghi thiên hạ đẹp đẽ quý giá ngày xưa đâu. Trầm mặc một lát, hần an ủi gật gật đầu, xoay người đi ra ngoài.

Diệp Trường Vân nhìn Diệp Tiềm ra khỏi phòng, thần sắc hoảng hốt, lao đảo đi vào trong, ngồi bên sập, ngơ ngác nhìn con trai hôn mê bất tỉnh.

Nàng ngồi ở chỗ đó không biết bao lâu, chợt nghe bên ngoài có tiếng gì vang lên, không khỏi mờ mịt.

Vài ngự y thương lượng xong, bẩm báo kết luận cho Diệp Tiềm

Diệp Tiềm sắc mặt xanh mét cúi đầu trầm tư, nhất thời không biết nên nói kết quả này cho tỷ tỷ thế nào. Hẳn biết Hú Nhi đối với tỷ tỷ, thậm chí đối với toàn bộ gia tộc Diệp gia, có ý nghĩa gì.

Nhưng vào lúc này, thị nữ trong cung thần sắc vội vàng đi vào, sắc mặt tuyết trắng, hần nhíu mày, cũng không hỏi nhiều. Hần hít một hơi thật sâu, phân phó ngự y chân trị cho Thái tử, liền đi thẳng đến phòng tỷ tỷ. Ai biết đến nơi, đã thấy Diệp Trường Vân trên mặt không còn huyết sắc đứng ở nơi đó, giống như người gỗ.

Diệp Trường Vân hai mắt giống như cá chết nhìn chăm chăm Diệp Tiềm, môi khô ráp lắm lắm: "Nhã phi sinh, nàng sinh..."

Diệp Tiềm nhíu mi.

Diệp Trường Vân bỏ nhào qua, gào khóc: "Hú Nhi sắp chết, Nhã phi vì Hoàng thượng sinh một Tiểu Hoàng tử, Tiểu Hoàng tử a!" Thanh âm thống khổ tuyệt vọng, phảng phất có người nắm chặt cổ họng nàng, thân hình nàng bất lực thê lương, phảng phất lại là tiểu thị nữ năm đó hầu hạ trong phủ Bình Tây Hầu không chỗ dựa vào.

Diệp Tiềm thở dài, nhất thời không nói, chỉ có thể nhẹ nhàng vỗ về sau lưng tỷ tỷ.

Nhưng thân hình Diệp Trường Vân ở trong ngực Diệp Tiềm càng run, môi nàng run khó thành lời: "Tiềm, đệ giúp ta, ta... Ta nên làm gì bây giờ..."

Diệp Tiềm nâng con người, nhìn thị nữ đến chuyển tin tức, hỏi: "Chuyện khi nào?"

Thị nữ cúi đầu, mới đáp: "Là tin tức vừa mới truyền đến."

Diệp Tiềm lại hỏi: "Còn nghe được cái gì?"

Thị nữ co rúm lại, đành phải kiên trì tiếp tục đáp: "nói là Hoàng thượng nhìn thấy Tiểu Hoàng tử xuất thế, mừng rỡ, nói là có khí đế vương..."

Lúc này Diệp Trường Vân bởi vì nước nở vui đầu ở trong ngực Diệp Tiềm, cũng không nghe rõ ràng, nhưng Diệp Tiềm mặt mày căng thẳng

---

Diệp Tiềm ở cùng tỷ tỷ nửa ngày, lúc này đại ca Diệp gia Trần nam hầu mang theo vài đệ đệ cũng đến thăm, cùng đến còn có Diệp gia lão phu nhân. Diệp gia lão phu nhân khóc không thành tiếng, ôm Diệp Trường Vân khóc lớn không thôi.

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên truyền đến tin tức, nói là ngoài cung, thị vệ phủ trưởng công chúa đến tìm Diệp đại Tư Mã, có việc gấp bẩm báo. Diệp Tiềm nghe xong, vội cho người đến hội báo, Diệp Tiềm vừa nghe, sắc mặt đại biến, người chung quanh nghe xong cũng đều lo lắng.

A Ly trong phủ trưởng công chúa bỗng nhiên bị ác hán, lúc này đang thỉnh ngự y ở trong phủ chẩn trị. Diệp Tiềm tức thời vội vã từ biệt người nhà và tỷ

tỷ, vội vàng xuất cung, phóng ngựa phi nhanh, trở lại phủ trưởng công chúa.

Đến phủ, đã thấy mọi người sắc mặt cực kì trầm trọng, Cẩm Tú gặp Diệp Tiềm trở về, vội thỉnh hấn đi tẩm trước, Diệp Tiềm ngẫm lại cũng đúng, hấn liền đi tẩm, rồi mới đến gặp Triều Dương công chúa và A Ly.

đi đến trước cửa phòng A Ly, đẩy cửa ra đi vào, liền gặp Triều Dương công chúa mặt không biểu cảm canh giữ ở trước sạp A Ly, thấy Diệp Tiềm đẩy cửa vào, thân mình nàng giật giật, ngược mắt nhìn Diệp Tiềm, trong mắt lại cơ hồ không có cảm xúc, bình tĩnh tựa như băng thạch.

Diệp Tiềm tiến lên, nắm tay nàng, vào tay thấy lạnh như băng dị thường, hơi hơi run rẩy.

Triều Dương công chúa cúi đầu nhìn chằm chằm A Ly nho nhỏ ngủ say, thanh âm khàn khàn hỏi: "Hú Nhi thế nào?"

Diệp Tiềm không nói nửa ngày, cuối cùng vẫn không trả lời, chỉ hỏi Triều Dương công chúa: "A Ly, thế nào?"

Triều Dương công chúa cắn môi lắc đầu: "không biết..."

Diệp Tiềm nhìn thân hình nho nhỏ kia, đè nén lúc ở trong cung tích tụ đã lâu phảng phất không thể chịu nổi, bỗng nhiên có cái gì ở trong ngực nổ mạnh, hấn hít một hơi thật sâu, áp chế cảm xúc, rốt cục vẫn hỏi: "Ngự y nói như thế nào?"

Triều Dương công chúa chát chát nói: "Ngự y nói, bệnh hiểm nghèo hay không, cần ngày mai lại xem."

Diệp Tiềm nhếch môi, tay theo thói quen cầm trường kiếm bên hông, nửa ngày sau, hấn bỗng nhiên giang hai cánh tay, ôm lấy Triều Dương công chúa, đem hai vai nàng co rúm bao phủ ở trong lòng mình.

Triều Dương công chúa sờ soạng bắt lấy tay hấn, khẽ dựa vào ngực hấn, thấp giọng nói: "Nếu A Ly có cái gì ngoài ý muốn, ta..."

Diệp Tiềm nâng tay, nắm giữ nàng, kiên định phản bác: "sẽ không." hấn ngừng lại, rồi nói: "A Ly nhất định sẽ không có việc gì, người một nhà chúng ta, sẽ ở cùng nhau."

Triều Dương công chúa buông con người xuống, không nói gì nữa, chỉ một mình dựa vào ngực hấn

một đêm này, hai người không ngủ, ôm nhau ngồi trước sạp.

Triều Dương công chúa thân mình mạn diệu, mềm mại dựa vào ngực Diệp Tiềm, hương thơm mềm mại từng trận xông vào mũi, nhưng lần đầu tiên, hấn đối với mùi hương của nàng không có xúc động nam tính, mà là một loại thâm trầm quyền uyển và đau lòng, thậm chí có chút bất đắc dĩ.

Triều Dương công chúa nhìn chằm chằm con trai mình, cũng không biết bao lâu, bỗng nhiên ngửa mặt, trong hôn ám nhìn nam nhân này, khàn khàn nói: "Nếu nó có thể không việc gì, ta gả cho chàng, từ nay về sau người một nhà chúng ta không xa rời nhau."

Nàng cúi đầu, nở nụ cười tiếp: "Nếu như A Ly của ta không thể tránh được kiếp nạn này, ta liền --" thanh âm nàng cứng một chút, không lên tiếng nữa.

Diệp Tiềm nhẹ nhàng vỗ về lưng Triều Dương công chúa, thở dài, trong thanh âm là nồng đậm một mối: "Triều Dương, Hú Nhi sợ là không được."

Triều Dương công chúa sợ sệt nửa ngày, mới nói: "Ta nghe nói, Nhã phi sinh hạ hoàng tử."

Diệp Tiềm nhẹ nhàng "Ừ".

Triều Dương công chúa nâng tay lên, ngón tay tinh tế bạch ngọc nhẹ nhàng đụng đến môi Diệp Tiềm, đôi môi kiên nghị, rất có góc cạnh, giống như điêu khắc, phong sương bất nhập. Nàng vuốt ve một lúc, dọc theo môi lên trên, đụng đến mũi Diệp Tiềm cao thẳng kiên cố.

Nàng nhắm con ngươi, cũng nói: "Hôm nay rõ ràng đã vào hạ, lại cảm thấy lạnh."

Diệp Tiềm cúi đầu, vui đùa trong sợi tóc nàng, hít một hơi thật sâu: "Triều Dương, ta bỗng nhiên cảm thấy một mối."

Triều Dương công chúa vuốt ve mũi hấn, khẽ thở dài: "Đó là bởi vì chàng già đi."

Diệp Tiềm mờ mịt: "Ta già đi?"

Tay hấn đè lại tay Triều Dương công chúa, nắm trong lòng bàn tay vuốt ve, nửa ngày cười khổ một tiếng, gật đầu nói: "Có lẽ thế."

Ngày thứ hai, lúc sáng sớm ánh mặt trời xuyên qua cửa chiếu vào màn che, ngự y lại bước vào phòng, nghiêm cẩn quan sát bệnh tình Tiểu Hầu Gia A Ly, rốt cục ra kết luận: "Công chúa và đại tư nữ có thể yên tâm, bất quá là một loại phong hàn thôi, điều trị là được."

Triều Dương công chúa nghe nói như thế, cũng không nói gì thêm, tay vuốt ve cái trán con mình hơi hơi chậm lại.

Bạn đang đọc truyện *Diện Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106

Diệp Tiềm ở trong phủ cùng với A Ly và Triều Dương công chúa một ngày, thấy A Ly đã khôi phục một ít tinh thần, lúc này mới tiến cung thăm tỷ tỷ. Ai biết vào trong cung, thấy Tê Hà điện treo đầy các loại phù chú, lại có tiếng niệm kinh không ngừng bên tai, thì không khỏi kinh ngạc. Vội đi vào gặp tỷ tỷ, đã thấy Diệp Trường Vân thành kính ở trước hương án, đang quỳ xuống cầu nguyện.

Diệp Tiềm nhủ mảy, muốn nói gì, lại nghe một tiếng "Hoàng thượng giá lâm", ngay sau đó, Hoàng thượng Triệu Trệ đi nhanh vào, hẩn nhìn thấy tình cảnh này cũng chau mày, lạnh giọng trách cứ, "thật là vớ vẩn! Xem ra nàng là mẫu nghi thiên hạ, cũng không hơn một phụ nhân không biết gì!"

Diệp Trường Vân dờ dẩn ngược mắt, lạnh như băng nhìn Hoàng thượng: "Nô tì tuy đứng đầu hậu cung, nhưng cũng là một phụ nhân yếu đuối, hiện giờ chỉ ngóng trông Hủ Nhi có thể bình bình an an tránh thoát kiếp nạn này, nếu trên trời cảm động bảo hộ, Hủ Nhi có thể hóa hiểm vi di, dù làm một phụ nhân không biết gì thì thế nào?"

Hoàng thượng hừ lạnh một tiếng, phất tay áo nói: "thật sự là hồ nháo!"

Diệp Trường Vân trong mắt phảng phất có lửa, ngửa đầu trừng phu quân cửu ngũ chí tôn của mình, nói từng chữ từng chữ: "Nô tì quả thật không biết, nhưng không biết Hoàng thượng làm phụ thân của Hủ Nhi, giờ này khắc này, có năng lực làm cái gì cho thân sinh cốt nhục của mình?"

Nàng cười lạnh một tiếng, nhìn chằm chằm Hoàng thượng nói: "Đúng rồi, nô tì còn quên chúc mừng Hoàng thượng có lân nhi."

Hoàng thượng nghe vậy, hơi giật mình, chăm chú nhìn Diệp Trường Vân.

Diệp Trường Vân lớn mật nhìn lại Hoàng thượng, nửa ngày lại tự cười nói: "Chỉ nghe người mới cười không nghe người cũ khóc, Hoàng thượng có con của mình, liền bắt chấy Hủ Nhi rồi..."

Hoàng thượng phất tay áo lên, trong nhất thời không giận mà uy, cao lớn vững chãi, nhìn xuống phụ nhân dưới chân, trầm giọng nói: "Hoàng hậu, người điên rồi sao?"

Diệp Trường Vân thê lương cười nói: "Hoàng thượng nếu thấy thần thiếp điên rồi, vậy hẩn là điên rồi!"

Hoàng thượng cúi mâu, cảm nhận được một ánh mắt phóng tới, hẩn ngẩng đầu, chậm rãi xem qua, đã thấy nam tử kia như hàn kiếm đồ sộ đứng ở nơi đó, đúng là người hẩn phong làm đương triều đại tư mã -- Diệp Tiềm.

Diệp Tiềm thấy Hoàng thượng nhìn phía mình, cúi mâu, quì một gối, trầm giọng nói: "Vi thần khấu kiến Hoàng thượng."

Hoàng thượng thu liễm tức giận, trong mắt có ý tứ khó dò, vung tay nói: "Diệp ái khanh, xin đứng lên."

Diệp Tiềm nghe lệnh đứng lên, ở bên cạnh, cúi đầu không nói.

Hoàng thượng trầm ngâm một lát, bỗng nhiên ra lệnh nói: "Thành Hiên, còn không đem linh dược dâng ra?"

Diệp Tiềm nghe vậy, không hiểu, Diệp Trường Vân cũng quệt nước mắt, kinh ngạc nhìn phía Thành Hiên bên cạnh Hoàng thượng.

Hoàng thượng cười giải thích: "Thành Hiên ngày xưa ở nơi xa xôi lạnh khủng khiếp, từng gặp một thiên phượng, chuyên môn trị liệu dịch bệnh, hiện giờ Thành Hiên đã điều phối linh dược cho Hủ Nhi."

Diệp Trường Vân nghe xong, nhất thời phản đối: "không được!"

Hoàng thượng nhủ mảy: "Vì sao không được?"

Thành Hiên Hầu bưng một cái bảo hộp màu đỏ thắm, ở bên hoàng thượng ý cười dạt dào: "Hoàng hậu nương nương, đây là vi thần điều chế linh dược cho Thái Tử Điện Hạ, đặc biệt đến dâng lên."

Diệp Trường Vân nhủ mi nhìn hẩn, cắn răng nói: "Hoàng thượng, vạn vạn không thể, Thành Hiên Hầu chẳng phải đại phu, sao biết linh dược nhất định đúng bệnh?"

Hoàng thượng nghe xong, nhất thời không vui, nhìn phía Diệp Tiềm bên cạnh nói: "Đại tư mã, ý của người?"

Diệp Tiềm đối diện Hoàng thượng một lát, cuối cùng rốt cục cúi mâu, kính cẩn nói: "Hủ Nhi là huyết mạch của Hoàng thượng, đương nhiên hết thảy do Hoàng thượng làm chủ."

Diệp Trường Vân sắc mặt trắng bệch: "Nếu Hủ Nhi ăn có vấn đề gì, vậy nên làm cái gì bây giờ?"

Hoàng thượng hừ nhẹ, khinh thường quét mắt phủ chú đầy phòng, đạm thanh nói: "So với thứ vô dụng này còn tốt hơn."

Lúc này trong phủ trưởng công chúa, Triều Dương công chúa đang ở trước sạp A Ly, tự chăm sóc A Ly. A Ly lắc lắc thân mình, cảm thấy không thú vị, ủ rũ hỏi mẫu thân của mình: "Mẫu thân, Hú Nhi đến cùng thế nào?"

Triều Dương công chúa yêu thương nắm tay con: "Hú Nhi sinh bệnh."

A Ly nghĩ nghĩ, cẩn thận xem mẫu thân, đề nghị: "Ta cũng bị bệnh, Hú Nhi cũng bị bệnh, không bằng chúng ta đi tìm hán được không?"

Triều Dương công chúa quả quyết phủ quyết: "không được."

A Ly bất mãn, quyết miệng nói: "Vì sao không được?"

Triều Dương công chúa vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của con, an ủi: "Chờ con hết bệnh rồi, ta mang con tiến cung nhìn hán."

A Ly nghe xong, rất là thất vọng, dỗi kéo chăn gắm, cả người buồn ở trong chăn. hán cho rằng mẫu thân sẽ kéo chăn đến giải cứu mình, ngày xưa hán cũng thường xuyên như thế, nhưng lúc này, hán đợi thật lâu, cũng không thấy mẫu thân kéo chăn ra, ngược lại tự mình khó chịu, rơi vào đường cùng, hán đành phải mặt dày lộ đầu ra, ánh mắt quay tròn nhìn mẫu thân, thấy mẫu thân cúi đầu, cũng không biết đang nghĩ cái gì.

hán rất không hiểu: "Mẫu thân, người làm sao vậy?"

Triều Dương công chúa miễn cưỡng nở nụ cười, lắc đầu nói: "không có việc gì."

A Ly ngồi dậy, lôi kéo tay mẫu thân, thân thiết nói: "Sao thoát nhìn người như mất hứng?"

Triều Dương công chúa hừ một tiếng, lấy ngón tay mảnh khảnh búng đầu A Ly: "Con thành một bệnh nhân nằm trên giường, ta sao có thể cao hứng?"

A Ly ngẫm lại cũng đúng, vội an ủi mẫu thân: "Con sẽ uống thuốc, rất nhanh sẽ khỏe lên, mẫu thân không cần khổ sở được không?"

Triều Dương công chúa thấy hán khó được nhu thuận như thế, có chút vui mừng, cười gật đầu.

Đúng vào lúc này, vừa vận Bình Tây Hầu nghe nói A Ly bị bệnh, tới thăm, A Ly luôn thích Bình Tây Hầu, lúc này đã lâu ngày không thấy, đúng là có rất nhiều chuyện muốn nói với hán, như là chuyện về mấy ca ca, lại như chuyện mình và phụ thân, tức thời thật là thao thao bất tuyệt, nói không ngừng.

Triều Dương công chúa thấy bọn họ nói đến khoan khoái, nàng cũng thật sự mệt mỏi, liền về phòng nghỉ.

Ai biết Triều Dương phủ công chúa vừa ly khai, A Ly liền như cá chép nhảy lên, lôi kéo Bình Tây Hầu vội vàng hỏi: "Ca ca, Hú Nhi đến cùng thế nào? Ngươi nhất định phải nói với ta, không được gạt ta!"

Bình Tây Hầu nghe vậy ngăn ra, nhú mày nói: "A Ly, sao ngươi hỏi thế này?"

A Ly khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nghiêm túc: "Mẫu thân coi ta là tiểu hài tử, đương nhiên không chịu nói với ta, nhưng ta lại nghe nhất thanh nhị sở, Hú Nhi có phải sinh bệnh không? hán bệnh có phải không không tốt lên được? Ca ca không cho ngươi gạt ta giống như bọn họ, nhất định phải nói với ta."

Bình Tây Hầu thấy vậy, đành phải nói: "Cụ thể tình huống như thế nào ta cũng không biết, chỉ biết là hiện giờ ngự y thúc thủ vô sách."

A Ly nghe vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút trầm trọng, cúi đầu suy nghĩ một lát, cuối cùng rốt cục ngược mắt nhìn Phùng Đào, cầu xin: "Ca ca, ngươi dẫn ta tiến cung đi gặp Hú Nhi, được không?"

Bình Tây Hầu nghe vậy, vội vàng lắc đầu nói: "không thể được!" hán tuy rằng không biết chuyện khác, lại biết dịch bệnh sợ là sẽ truyền nhiễm, vạn nhất truyền cho A Ly, cũng không phải chuyện nhỏ. Lại nói, hán làm sao có thể tùy ý dẫn người ra vào Tê Hà điện mà không để cho người khác chú mục đâu.

A Ly có chút thất vọng: "Ca ca, ta muốn gặp Hú Nhi."

hán khổ sở cúi đầu, phảng phất tự nhủ: "Ngày đó ta đi gặp Hú Nhi, hán phò phạc ỉu xiu, xa cách với ta, trong lòng ta giận hán, cho rằng hán không thích chơi cùng ta, liền tức giận rồi đi, ai biết hán dĩ nhiên là sinh bệnh? Ta làm đệ đệ hán, thế nhưng không biết, còn trách cứ hán, ta nhất định phải gặp hán, nói chuyện với hán."

Bình Tây Hầu trầm mặc một phen, cuối cùng cũng chỉ có thể vỗ vỗ bả vai A Ly, toát ra một câu: "Hú Nhi --" hán nuốt nước miếng, đem lời đang định nói ra miệng nuốt xuống, sửa thành: "Hú Nhi khoan hồng độ lượng, sẽ không trách ngươi."

A Ly cũng không phát hiện sơ hở trong đó, chỉ chán nản cúi đầu nói: "Ta muốn gặp Hú Nhi..."

Phùng Đào kiên định lắc đầu: "Thực không được."

A Ly ủ rũ nói: "Được rồi."

hắn cúi đầu uể oải một lát như vậy, bỗng nhiên hưng trí bừng bừng nói: "Ca ca, nguyên lai cha ta sớm có ba con trai, tuy rằng không phải thân sinh, nhưng đúng là con."

Bình Tây Hầu gật đầu nói: "Ta cũng có nghe thấy."

A Ly đề nghị: "Bọn họ cũng là con của cha ta, vậy cũng là ca ca của ta. Ta gần đây sinh bệnh, thực phiền muộn trong lòng, không bằng ngời mời bọn họ đến chơi cùng ta, cũng coi như thay ta giải buồn."

Bình Tây Hầu nghĩ nghĩ, vội gật đầu nói: "Vậy thì có thể, ta bây giờ đi làm cho ngời."

A Ly nghe vậy tràn ra một cái cười ngọt ngào: "Tốt."

Bình Tây Hầu trong lòng ần ần cảm thấy hắn cười quá mức đẹp mắt, có chút không thích hợp, bất quá lúc này cũng không làm gì, mà chạy nhanh phân phó người hầu bên cạnh đi mời ba vị công tử nhà đại tư mã.

Lúc mọi người nhìn chú ý không chuyển mắt, Thành Hiên Hầu từ hộp gỗ trịnh trọng lấy ra một viên thuốc màu đen, cũng lệnh thị nữ mang tới sương sớm sáng nay làm thuốc dẫn, đem viên thuốc ngâm vào, tự tay đưa cho cung nữ bên người Thái tử.

Cung nữ lấy thuốc ra, dè dặt cẩn trọng đút vào đôi môi đang khép chặt của Thái tử Hú Nhi.

Bên cạnh Diệp Trường Vân hai tay nắm chặt, hai tròng mắt tròn lên, nhìn chăm chăm hết thấy.

Lúc thuốc được đút hết, tất cả mọi người nín thở, nhìn Hú Nhi vẫn mê man, ngay cả Hoàng thượng Triệu Trệ, mặt mày cũng có vài phần căng thẳng.

Sau một lát, Diệp Trường Vân rốt cuộc nhin không được, giọng the thé nói: "Cũng không hữu hiệu, căn bản không hữu hiệu!"

Bên cạnh Diệp Tiềm giữ chặt Diệp Trường Vân, ngăn cản nằng tiếp tục.

Thành Hiên Hầu nghe vậy, quay đầu cười khế, cười đến thanh nhả phiêu nhiên: "Hoàng hậu nương nương không cần nóng lòng, thuốc viên ăn vào rồi, ít nhất nửa canh giờ mới có thể thấy hiệu quả."

Hoàng thượng gật đầu nói: "Nếu như thế, chúng ta liền đi ra ngoài chờ."

Tức thời mọi người nghe lệnh, ào ào đi theo Hoàng thượng, chỉ có Diệp Trường Vân nằm trước sạp của con trai mình, dè dặt cẩn trọng xem sắc mặt hắn.

Bạn đang đọc truyện *Diện Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 107

Bình Tây Hầu làm việc như gió, không bao lâu đã mời ba tiểu công tử Diệp gia đến phủ trưởng công chúa. Ba tiểu công tử biết nghĩa phụ luôn ở trong phủ trưởng công chúa, vào phủ không khỏi thêm vài phần tò mò, ai biết đi một đường, vẫn chưa nhìn thấy Triều Dương công chúa, mà được dẫn thẳng vào chỗ ở của Tiểu Hầu Gia A Ly.

A Ly nhìn thấy ba nghĩa huynh, có chút hưng phấn, tức thời đứng dậy đón chào, lại bị ma ma hầu hạ bên người ấn xuống, hắn hừ một tiếng, tiếp đón ba nghĩa huynh ngồi xuống nói chuyện với mình, lại đuổi thị nữ ma ma bên cạnh ra ngoài.

Bình Tây Hầu thấy vậy, có chút lo lắng, nhíu mày nói, "A Ly, ngời đây là muốn làm gì? Chẳng lẽ còn muốn thi thắm với các ca ca?"

A Ly nghe vậy, hướng về phía Bình Tây Hầu nhếch miệng hắc hắc cười: "Đại ca, nam nhân chúng ta nói chuyện, để những người này ở trong này làm gì, mất mặt a!"

Bình Tây Hầu nghe vậy, nhin không được cười to, vuốt đầu A Ly thủ nói: "Ngời mới bao lớn? Khi nào thì cai sữa?"

A Ly hừ một tiếng, tay nhỏ vung lên đuổi Bình Tây Hầu nói: "Đại ca ngời bận rộn, nhanh đi thôi."

Bình Tây Hầu mỉm cười trong mắt như có đăm chiêu, bất quá vẫn gật đầu nói: "Ta quả thật có chút bận, vậy đi trước." nói xong lại nhìn nhìn ba nghĩa tử của Diệp Tiềm, ôn thanh dặn dò: "A Ly hướng tính tình kiêu căng, mong ba tiểu công tử bao dung nhiều hơn, không lấy làm phiền lòng."

trong ba nghĩa tử, Diệp Khôi lớn nhất, hẳn biết nam tử trước mắt này năm bắt quá hơn hai mươi tuổi chính là Bình Tây Hầu đương triều, ngoài nghĩa phụ là người nổi bật nhất, tức thời ôm quyền chào: "A Ly là con của nghĩa phụ ta, chúng ta đương nhiên coi hấn là ấu đệ, sao lại nói trách móc."

Bình Tây Hầu ngẫm lại cũng đúng, nở nụ cười, cáo từ rồi đi.

Rất nhanh trong phòng chỉ còn lại huynh đệ bốn người, A Ly tuy ngày ấy cùng ba ca ca nói chuyện nhiều, nhưng đã nhiều ngày không gặp, lại có vài phần mới lạ, nhất thời không biết mở miệng từ đâu, nửa ngày mới nói: "Phụ thân ngày đó ra phủ nói, hấn về sau sẽ mang chúng ta đi ra ngoài cưỡi ngựa săn thú, không biết các ca ca có thích không?"

ba nghĩa tử vừa nghe, người khác cũng thôi, chỉ có Diệp Mục nhỏ nhất, đến cùng có vài phần tâm tính tiểu hài tử, nhìn không được kinh hi nói: "thật vậy chăng?"

A Ly có chút tự đắc, gật đầu nói: "Đây là phụ thân chính miệng đáp ứng, sao lại giả?"

Diệp Mục nghe vậy rất vui vẻ, nhìn phía hai ca ca nói: "thật tốt quá!"

Diệp Khôi tuy ít tuổi trưởng thành sớm, nhưng thấy ấu đệ vui vẻ, tức thời cũng cười nói: "Phụ thân công vụ bận rộn, phải chờ phụ thân có thời gian mới được."

Lão nhị Diệp Độ cũng không giỏi nói chuyện, lúc này cũng phụ họa theo: "Đại ca nói đúng cực kỳ."

A Ly thấy có phần giảm hưng phấn, liền ủy khuất nhủ mày nói: "Ca ca, ta đã nhiều ngày bị bệnh, luôn ngốc ở trong phòng, thật phiền muộn, phụ thân cũng không biết khi nào mới có thời gian mang chúng ta đi chơi."

Ba thiếu niên nghe thế, lại thấy hấn cúi mi cụp mắt đáng thương, cũng cảm thấy buồn ở trong phòng thật khó chịu, tức thời Diệp Mục đề nghị: "Hôm nay thời tiết rất tốt, ta xem A Ly đệ đệ cũng không còn thần sắc có bệnh, hay chúng ta đi ra ngoài một chút?"

Diệp Khôi nghe vậy nhíu mi, đang định nói gì, lại nghe một thanh âm thấp lạnh gãy gọn truyền vào tai: "A Ly, con lại muốn gây chuyện?"

Ba thiếu niên nghe xong, không khỏi nhìn ra lại, vừa nhìn đã không khỏi ngây người.

Bọn họ thường ngày nuôi ở trong phủ Diệp Tiềm, thường xuyên đi Hầu phủ của lão đại Diệp gia, nữ tử dung mạo tuyệt mỹ khí chất cao quý chẳng phải chưa gặp, nhưng lúc này thấy Triều Dương công chúa, không thể không cảm thấy các phu nhân quận chúa, thậm chí công chúa từng gặp trước nay, đều không thể bằng Triều Dương công chúa.

Kỷ thực trước đây, bọn họ đối với trưởng công chúa khiến phụ thân mình âm thầm thương tâm vốn có vài phần tò mò, hiện giờ gặp mới hiểu được, phụ thân nhiều năm như vậy một mảnh si tình, hóa ra đều có nguyên cớ.

A Ly thấy mẫu thân bỗng nhiên đi vào, cũng cả kinh, vội nằm vào sạp, tính toán giả bộ ngủ, nhưng lúc này đã không kịp, đành phải nửa nằm dựa vào đó, trên mặt cực kỳ cổ quái, như là con chó nhỏ ăn vụng bánh ngọt.

Triều Dương công chúa phượng mẫu nhân nhạ đảo qua vài thiếu niên trong phòng, trong lòng đã hiểu đây là nghĩa tử của Diệp Tiềm, lúc này ba thiếu niên kia cũng phản ứng lại, bước lên phía trước chào, làm đại lễ quỳ lạy.

Triều Dương công chúa gật đầu, đạm thanh nói: "không cần đa lễ, đứng lên đi."

Ba thiếu niên mới đứng lên, xếp thành hàng đứng trước sạp, cũng không nhiều lời.

Triều Dương công chúa tiến lên, sờ sờ trán A Ly, vào tay thấy mát, lại thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của hấn toả sáng, quả thật so với trước tốt hơn rất nhiều, tức thời cũng yên tâm, nhân tiện nói: "Vừa rồi các ngươi nhắc tới muốn đi ra ngoài một chút?"

A Ly nghe thế, nhìn trộm sắc mặt mẫu thân, nhỏ giọng nói: "Đúng vậy, ghen chết! Còn nữa, ba ca ca đến thăm A Ly, không thể cũng làm cho bọn họ ghen ở trong này, mẫu thân người nói đúng không?"

Triều Dương công chúa gật đầu: "Cũng đúng." nói xong nàng nhìn phía ba thiếu niên, trong đó Diệp Khôi lớn nhất, đánh giá một phen, thấy hấn mặt mày tuấn tú, mũi cao môi mỏng, hai tròng mắt trong trẻo, tức thời bên môi hiện ra một chút cười khế, mới nói: "Người là Diệp Khôi đi?"

Diệp Khôi bước lên phía trước nói: "Vâng." Mắt nhìn thẳng, thanh âm cứng ngắt.

Triều Dương công chúa bên môi ý cười càng dày: "Người và phụ thân người lúc trẻ có vài phần giống nhau."

Diệp Khôi nghe vậy, trên mặt trắng nõn nổi lên ửng đỏ, cúi đầu cung kính nói: "hạng người như Diệp Khôi, không dám so sánh với phụ thân."

Triều Dương công chúa cười nhìn vài thiếu niên, phân phó: "A Ly đã nhiều ngày thân mình không khoẻ, quả thật buồn hồng rồi, Diệp Khôi, người mang theo hai đệ đệ bồi hấn đi vào vườn một chút, thế nào?"

Diệp Khôi nghe nói vậy, vội cúi người đáp ứng: "Vâng."

A Ly nghe nói đương nhiên vui sướng, không để ý ma ma nâng đỡ, tự mặc áo xuống giường.

Triều Dương công chúa nhìn vài thiếu niên lang đi cùng con ra ngoài, lại thấy A Ly bộ dáng khoan khoái, trên mặt cũng không khỏi có ý cười vui mừng.

Vài thiếu niên đi ra khỏi phòng, đi thẳng đến vườn, đã thấy lúc này trong vườn hoa nở bướm bay, hương khí hợp lòng người, lại có tiếng chim líu ríu bên tai bên. A Ly tâm tình cực tốt, nhìn không được nhảy lên vài cái, lôi kéo các tiểu ca ca ngắm phong cảnh.

Diệp Khôi mấy người từ lúc ra khỏi phòng, rời khỏi tầm mắt Triều Dương công chúa, cuối cùng thở dài nhẹ nhõm một hơi, liền cùng A Ly du ngoạn.

không bao lâu mọi người đi đến bên hồ, thấy nước hồ bích lục, A Ly ngồi xổm xuống, cầm lấy đá bên hồ ném lung tung vào trong hồ, bắn tung tóe bọt nước, Diệp Mục thấy vậy, cũng đi theo cầm đá ném, vì thế hai người bắt đầu tỷ thí ai ném xa hơn.

Diệp Khôi chấp tay ở bên cạnh, cao ngất giống như tùng bách.

Bên cạnh Diệp Độ tiến lên, hỏi Diệp Khôi: "Đại ca, người cảm thấy trưởng công chúa thế nào?"

Diệp Khôi nhíu mày, không hiểu nói: "Nhị đệ ý gì?"

Diệp Độ nghe vậy, trên mặt có vài phần co quắp, nhìn A Ly bên cạnh hào hứng chơi cùng tam đệ, mới kiên trì nói: "Ta nghe một ít lời đồn đãi, từng cho rằng trưởng công chúa ngạo mạn điều ngoa, làm nghĩa phụ nhiều lần khó xử."

Diệp Khôi nghe xong lời này, trầm mặc một lát, ngưng trọng nhìn nhị đệ, trịnh trọng nói: "Độ, trưởng công chúa thế nào, không phải hạng người như chúng ta có thể bình phán."

Diệp Độ vừa nghe, nhất thời minh bạch mình nói không ổn, vội gật đầu nói: "Đại ca nói đúng."

Diệp Khôi tiến lên, vỗ vỗ bả vai nhị đệ, thanh âm hòa hoãn rất nhiều: "Độ, chúng ta làm con nghĩa phụ, vạn vạn không thể tin lời vọng ngôn. Nghĩa phụ làm việc, tất nhiên có đạo lý."

Diệp Độ gật đầu nói: "Ta biết."

Huynh đệ hai người đang nói, chợt nghe cách đó không xa truyền đến một tiếng thét kinh hãi, dĩ nhiên là thanh âm nữ tử, mấy người vội đi xem, đã thấy cách đó không xa trong rừng bên hồ, có vài thị nữ cùng một nữ oa, thị nữ kia hàm hừ nhìn bên này, còn kia tiểu nữ oa về mặt thanh lãnh đứng ở đó, có vẻ ngạo mạn khinh thường.

Diệp Khôi nhíu mày, vội đi lên, chỉ thấy A Ly trông mất giật giật, đàn lên lút vòng tay ra phía sau lưng, lau chùi sạch sẽ, hẩn nghiêm trang đứng ở kia, bộ dáng rất là vô tội.

Diệp Khôi cất giọng hỏi: "Làm sao?"

Cách đó không xa trong đám thị nữ, có một người hàm hừ vung áo nói: "Các người đang làm gì, thế nhưng quá nhiều tiểu thư chúng ta, suýt né tảng đá lên người chúng ta."

A Ly nghiêng đầu, cười hi hi mở miệng nói: "Người làm sao mà biết tảng đá là chúng ta ném?"

thị nữ nhìn chăm chăm A Ly một lát, quay đầu cúi đầu nói thầm với tiểu nữ oa kia.

A Ly rung đùi đắc ý: "Thương lượng cũng không được, dù sao tảng đá kia không phải chúng ta ném!"

Diệp Khôi ánh mắt bắn về phía Diệp Mục: "Tảng đá đến cùng là chuyện gì xảy ra?"

Diệp Mục nhìn nhìn A Ly, lắc đầu nói: "Đại ca, ta cũng không biết sao lại thế."

Lúc này, thị nữ kia và tiểu nữ oa nói thầm xong, ngẩng đầu, chỉ vào A Ly nói: "tiểu thư chúng ta nói, chính người ném!"

A Ly thấy vậy, mười phần bất mãn, cọt cọt chạy tới, ngửa đầu đánh giá tiểu nữ oa một phen, chỉ thấy nàng vóc người không cao lắm, phòng chừng so với mình lớn hơn một hai tuổi, không khỏi buồn bực nói: "Người là ai, sao ở nhà của ta?"

Tiểu nữ oa làn da trắng bóng, hai mắt giống như tranh vẽ tỉ mỉ, con ngươi đen giống như thủy tinh thanh lãnh đen bóng. Lúc này nàng nghe A Ly nói như vậy, thông dong chớp chớp mắt, xoay mặt không thèm nhìn A Ly.

Bên cạnh thị nữ vội đáp: "Đây là của chúng ta."

A Ly thấy tiểu nữ oa không nhìn mình, trong lòng như bị chọc giận, tiến lên nói: "tiểu thư của các người là tiểu thư gì? Đây là đứa nhỏ nhà ai, rất không có quy củ, thế nhưng chạy đến nhà ta làm tiểu thư!"

Chương 108: Nước không có tướng tài, ngoài ta còn ai

Tiểu nữ oa nghe vậy, cặp mắt đẹp xoát một cái bắn về phía A Ly, lãnh băng nhìn chăm chăm A Ly, làm lưng A Ly có chút lạnh.

Tiểu nữ oa khinh thường dời ánh mắt, rốt cục chậm rì rì nói, "Ngươi là Tiểu Hầu Gia A Ly trong phủ"

A Ly có chút ngượng ngùng, gật đầu nói, "Thế nhưng ngươi biết ta, "

Tiểu nữ oa hừ nhẹ, nói, "Ta là nghĩa nữ của trưởng công chúa, nhũ danh a Kính, lại nói tiếp ngươi nên gọi ta một tiếng tỷ tỷ."

A Ly nghe vậy, sờ sờ đầu, coi như quả thật có một chuyện như vậy.

Tiểu nữ oa liếc hắt một cái, lạnh nhạt ném ra một câu: "Ngươi thoát nhìn thật là quá ngu xuẩn." nói xong, vẫy vẫy tay áo, lệnh cho thị nữ: "đi thôi."

A Ly nhất thời trừng lớn hai mắt, chỉ vào a Kính, không dám tin nói: "Ngươi, ngươi cũng dám mắng ta!"

Tiểu nữ oa nhẹ nhàng lướt qua, đầu cũng không thèm quay lại.

A Ly dậm chân: "Này, ngươi trở lại a!"

Diệp Mục lặng lẽ tiến lên, đồng tình nói: "A Ly, nàng đã đi xa."

A Ly cau mày mắt hững hờ hỏi Diệp Mục: "Tam ca ca, ngươi cẩn thận nhìn ta xem, ta thoát nhìn rất ngu xuẩn sao?"

Diệp Mục nhìn A Ly bộ dáng nghiêm cẩn, bỗng nhiên muốn cười, bất quá vẫn cố tự nhin xuống, dùng sức lắc đầu nói: "không ngu a, một chút cũng không."

A Ly vẻ mặt mới thoáng hòa dịu, đối với bóng lưng a Kính đã đi xa nói: "Nàng thật sự đáng giận, cũng dám nhục mạ ta như thế, thật là không biết tốt xấu!"

Diệp Mục ghen cười, vỗ vỗ bả vai A Ly: "không cần giận."

A Ly đối với bóng lưng a Kính thống hận nửa ngày, cũng không giận nữa, trong lòng lại là nhớ tới mục đích của mình, mới nói: "Ba ca ca, các ngươi hẳn là biết Hú Nhi?"

Diệp Mục vừa nghe, cùng đại ca nhìn nhau, Diệp Khởi trầm giọng nói: "Thái tử chúng ta cũng từng gặp qua, thật không quen."

A Ly đi qua, dặt tay Diệp Khởi, nũng nịu yếu ớt nói: "Đại ca, ta nghe nói Hú Nhi bị bệnh, nhưng hiện giờ ta cũng không gặp được hắn."

Diệp Khởi cũng không biết nhiều việc này, tức thời chỉ có thể nói: "A Ly nếu muốn gặp Thái tử, hẳn nại chờ Thái tử khỏi hẳn đi."

A Ly lắc đầu: "Nhưng ta không thể nhẫn nại, làm sao bây giờ đây?"

Diệp Khởi nhíu mày: "làm sao bây giờ đây?"

A Ly nở nụ cười: "Ta có chủ ý, không bằng vài ca ca nghĩ cách đưa ta tiến cung."

Diệp Khởi nhất thời khó xử: "Chúng ta sao có thể dễ dàng tiến cung?"

A Ly càng cười đến sáng mắt: "Cái này dễ, phụ thân ở trong cung, vài ca ca theo giúp ta tiến cung gặp phụ thân là được!"

Diệp Khởi trầm tư một lát, gật đầu nói: "Được, bất quá phải thông bẩm với công chúa một tiếng."

A Ly vừa nghe, tươi cười nhất thời tan thành mây khói: "không được a!"

Diệp Khởi thấy, thái độ kiên định nói: "không được công chúa cho phép, chúng ta sao có thể mang ngươi tiến cung?"

A Ly cơ hồ xấu hổ thành nổi giận: "Đại ca, ngươi thế nhưng đùa giỡn ta."

Diệp Khởi khuôn mặt bình tĩnh, ngữ khí ôn hòa: "không đùa giỡn người."

A Ly vung tay áo khóc lóc om sòm nói: "Ta còn coi các người là ca ca, bắt quá cầu các người một chuyện nhỏ thôi, thế nhưng cũng không hỗ trợ!"

Diệp Độ ở bên cạnh thấp giọng khuyên giải an ủi: "A Ly, hiện giờ bên ngoài đều truyền thái tử gia bị bệnh dịch, chúng ta nên cẩn thận thì hơn."

A Ly nghe xong, dừng khóc nháo, sắc mặt trắng bệch, chán nản nói: "Quả nhiên đúng rồi, xem ra Hú Nhi không thể cứu."

Lúc này Bình Tây Hầu, đang tường thuật chuyện đã xảy ra trong cung sở cho Triều Dương công chúa, nói xong, hần nghi hoặc: "không nghĩ tới Thành Hiền Hầu thế nhưng còn có bản sự bức này."

Triều Dương công chúa nhủ thầm nói: "Vô luận thế nào, nếu Thành Hiền có thể cứu Hú Nhi một mạng, vậy cũng tốt."

Bình Tây Hầu gật đầu nói: "Mẫu thân nói đúng, nếu Thái tử không trị được, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi."

Triều Dương công chúa trầm tư một lát, phân phó: "Từ khi Hú Nhi bị bệnh rồi, ta luôn chiều cố A Ly, thế nhưng chưa từng tiến cung vẫn an, hôm nay A Ly tình thần cực tốt, ta nên tiến cung đi thăm."

Bình Tây Hầu gật đầu: "Nếu như thế, đêm nay con lưu lại trong phủ, thay mẫu thân chiều khán A Ly."

Triều Dương công chúa nghe vậy, vui mừng gật đầu nói: "Con nghĩ thật chu đáo."

Bình Tây Hầu nhớ tới A Ly, đáp: "Con thấy A Ly hôm nay có mưu đồ, con phải mau chân đến xem hă đến cùng đánh cái bàn tính gì."

Triều Dương công chúa bên môi gọi lên cười, bắt đầu đi lặc đầu nói: "Có thể có cái gì, bắt quá là ngóng trông có người dẫn hă đến tiến cung thôi."

Bình Tây Hầu ngẫm lại cũng phải, lại nói: "Con còn nghe nói, vừa mới A Ly ở hậu hoa viên gặp một nữ oa, hai người giống như giao phong một trận."

Triều Dương công chúa nhớ tới Bình Tây Hầu cũng không biết việc này, tức thời liền đem việc Thuận Nghĩa công chúa ủy thác nói: "Trước đó vài ngày a Kính luôn nuôi ở bên ngoài, nhiều ngày mới hồi phủ, ta vốn nghĩ cho bọn họ gặp mặt, ai biết bọn họ thế nhưng đã gây gỗ."

Bình Tây Hầu nghĩ A Ly bộ đáng cam chịu, không khỏi muốn cười: "A Kính cô nương cũng lợi hại, làm tiểu A Ly chúng ta tức giận đến sưng mặt."

Triều Dương công chúa nghe vậy, cười hừ một tiếng: "hă tính tình kiêu căng, đâu có thể dung người."

Diệp Trường Vân nằm sấp nằm ở trước sạp con trai mình, ánh mắt như chớp như không theo dõi khuôn mặt hă, bên cạnh thị nữ cẩn thận theo hầu hạ, ngẫu nhiên có ngự y ra vào bắt mạch cho Thái tử, nhưng Diệp Trường Vân hoàn toàn chưa từng chú ý, tâm thần của nàng đều đặt ở trên người con trai.

Cũng không biết bao lâu, quang âm di chuyển, chiếu qua song cửa, ánh mặt trời từ đầu giường chuyển đến cuối giường, trên giường Hú Nhi không có dấu hiệu thức tỉnh.

Rốt cục, Diệp Trường Vân nhịn không được nghiêng răng nghiêng lợi, mặt mày toàn hận ý: "hă nhất định là cố ý, hă muốn hại chết Hú Nhi!"

Bên cạnh thị nữ không ai dám đáp lời, nàng lăm bằm: "hă đầu tiên tặng Nhã phi cho Hoàng thượng, lại tặng độc dược cho Hú Nhi, đây là muốn ép chết mẫu tử chúng ta!"

Lúc này, vừa đúng có thị nữ tiến lên theo lệ thường chà lau thân mình cho Hú Nhi, nàng giữ lại, giọng căm hận hỏi: "Vì sao hă tìm một người căm có thể mê hoặc Hoàng thượng? người căm kia có gì tốt? Vì sao?"

Thị nữ cơ hồ muốn chảy nước mắt, sắc mặt tái nhợt, nom nớp lo sợ nói: "Hoàng hậu nương nương, nô tì không biết a."

Diệp Trường Vân nghe vậy, ngờ ngạc buông thị nữ ra, tự nhủ: "Bộ dạng nàng, có phải giống một người không... Có phải không..."

Nàng nói đến đây, tuyệt vọng chảy lệ, cúi đầu lăm bằm: "Hú Nhi... Hú Nhi... không có Hú Nhi, ta sống không nổi nữa..."

Nhưng vào lúc này, bên ngoài mơ hồ truyền đến một thanh âm: "Triều Dương công chúa giá lâm"

Diệp Trường Vân nghe lời này, như nhận được kích thích mạnh đứng dậy, phát ra một tiếng khê gọi bên nhon: "Nàng tới làm gì? Đến xem náo nhiệt sao? Đến bỏ đá xuống giếng sao?"

Mà ngoài phòng trong đại điện, Triều Dương công chúa lần vẩy uốn lượn, bước chậm đi vào, mọi người thấy, ào ào tiến lên chào. Hoàng thượng thấy nàng đi đến, đầu tiên là quét mắt nhìn Diệp Tiềm, rồi miễn cưỡng nói: "A tỷ sao lại tới?"

Triều Dương công chúa con người hẹp dãi nhìn Hoàng thượng dè dặt: "Hoàng thượng, Hú Nhi hiện giờ thế nào?"

Thành Hiền Hầu theo bên cạnh cười hề hề tiến lên nói: "Vừa mới ăn linh dược ta mang về, hiện giờ còn chưa tỉnh lại." nói đến đây, vươn tay kéo tay mềm của Triều Dương công chúa.

Ai biết hẳn còn chưa đựng tới Triều Dương công chúa, từ bên cạnh vươn đến một đôi bàn tay to, chặn tay hẳn lại.

hắn nhìn lại, là Diệp Tiềm.

Mặt không biểu cảm, cũng chân thật đáng tin.

Triều Dương công chúa mỉm cười, cổ tay trắng nõn nâng lên, khoát lên tay Diệp Tiềm, Diệp Tiềm ăn ý mười phần nắm chặt.

Thành Hiền Hầu lông mày nhú nhú, thương tâm nói: "Triều Dương, sao nàng không để ý ta?"

Triều Dương công chúa nhú mày nói: "Ta không để ý người khi nào?"

Thành Hiền Hầu nhìn Diệp Tiềm, nhìn lại Triều Dương công chúa, trong miệng chắc chắc: "Nàng trước kia đã nói muốn gả cho ta!"

Diệp Tiềm mặt lạnh lẽo đảo qua, mở miệng nói: "Hầu gia, Triều Dương công chúa đã đáp ứng gả cho Tiềm."

Thành Hiền Hầu nghe xong, rất kinh ngạc, bên cạnh Hoàng thượng nghe vậy, ánh mắt không hiểu bắn về phía Triều Dương công chúa: "Có thể có việc này?"

Triều Dương công chúa cũng không hiểu, bên cạnh Diệp Tiềm nắm chặt tay nàng vài phần, nhắc nhở: "ngày đó nàng đã nói, còn nhớ rõ sao?"

Triều Dương công chúa giật mình, ngày A Ly bệnh nặng, nàng từng nói nếu A Ly bình an vô sự, nàng nguyện ý gả cho hắn, tức thời nàng cười khẽ, gật đầu nói: "Xác thực có việc này."

Lúc này có chư vị phi tần hậu cung bên cạnh hầu hạ, cũng có các hoàng thân quốc thích và vương hầu, nghe nói như thế, trong lòng ào ào nghĩ khác nhau. Kỳ thực chuyện tới bây giờ, mọi người đều đoán được thân thế Tiểu Hầu Gia A Ly, cũng đều biết ngày xưa chủ tớ hai người kỳ thực đã âm thầm thông đồng, mới sinh hạ A Ly. hiện giờ đại tư mã coi như thân ở địa vị cao, cùng trưởng công chúa cực kì xứng đôi, nhưng lại không nhanh thành thân, tiếp tục ép buộc như vậy, đường đường một đương triều đại tư mã cứ ở trong phủ trưởng công chúa ở goá, là tính chuyện gì a! Mà Diệp gia đệ tử đang ngồi bên trong, cũng âm thầm bớt lo rất nhiều.

Tức thời mọi người giấu suy nghĩ, ào ào tiến lên chúc mừng, vì lúc này trong màn che Thái Tử Điện Hạ sinh tử chưa biết, mọi người cũng không dám lộ ra sắc mặt vui mừng, vì thế chúc mừng đều mang theo hương vị khóc tang.

Nhưng vào lúc này, chợt thấy một thị nữ trong điện vội vã đi đến, mặt mừng như điên, chạy đến liền bẩm, miệng luôn luôn nói: "Thái tử tỉnh, Thái tử tỉnh!"

Hoàng thượng nghe nói thế, vội đi nhanh vào phòng Thái tử, Thành Hiền Hầu cũng theo sát sau đó.

Diệp Tiềm nắm tay Triều Dương công chúa nói: "Vào xem."

Triều Dương công chúa gật đầu nói: "Được."

Đến gần trong phòng, lại nghe bên trong truyền đến tiếng Diệp Trường Vân vui quá mà khóc. Triều Dương công chúa nghe được, nhớ tới mấy ngày trước đây Hú Nhi mang đến sợ bóng sợ gió, không rét mà run. Diệp Tiềm cảm nhận được tâm tư của nàng, liền thả chậm bước chân.

Diệp Trường Vân lúc này ánh mắt đã sung đỏ, nàng từ chân gấm ngẩng đầu, không để ý mình đầu tóc hỗn độn, đáng thương nhìn Hoàng thượng, khóc nói: "Hoàng thượng, Hú Nhi rốt cục tỉnh!"

Hoàng thượng thấy vậy, trên mặt lộ ra thương tiếc, tiến lên đỡ cánh tay nàng, ôn thanh nói: "Đừng lo lắng, hẳn sẽ không có chuyện gì."

Diệp Trường Vân từ lúc con bị bệnh, trong lòng không biết gặp bao nhiêu tra tấn, cả người giống như rơi vào hầm băng, chỉ cảm thấy tiền đồ vô vọng, hiện giờ Hú Nhi tỉnh lại, Hoàng thượng lại vẻ mặt ôn hoà như thế, nhất thời không khỏi gào khóc, cả người nhào vào trong ngực Hoàng thượng.

Phía sau các hoàng thân đi theo, có người Diệp gia, cũng đều ào ào rơi lệ, còn hoàng thân quốc thích khác, trên mặt đương nhiên cũng hiện ra bi sắc.

Sớm có ngự y tiến lên bắt mạch cho Thái tử, sau một lát hồi bẩm Hoàng thượng, nói Thái tử tình trạng chuyển tốt rất nhiều, tu dưỡng nhiều là không có trở ngại, Diệp Trường Vân yên tâm hơn, ở trong ngực Hoàng thượng lại chảy lệ.

Hú Nhi nằm ở trong chăn gấm, khuôn mặt nhỏ nhắn khô vàng, hai mắt khô ráp vô thần, hắn nỗ lực giật giật môi, nhọc nhọc gọi: "Phụ hoàng -- "

Hoàng thượng nghe vậy, buông hoàng hậu ra, tiến lên nắm tay con, không khỏi thờ dài, vỗ về gương mặt hắn nói: "Hú Nhi, con rất nhanh sẽ khỏe lên."

Hú Nhi mắt chảy lệ, khàn khàn nói: "Phụ hoàng, có phải con có đệ đệ không?"

Hoàng thượng nghe vậy sững sốt, gật đầu nói: "Phải."

Hú Nhi nghe xong, thề nhưng tràn ra một cái cười mỏng manh, nói: "Mấy ngày trước A Ly vào cung, nói hán có thật nhiều ca ca, trong lòng con hăm mộ vô cùng, chờ lần sau hán vào cung, con phải nói cho hán con có thêm một đệ đệ."

Hoàng thượng thấy hán nói như thế, nhin không được ôn hòa nở nụ cười: "Đệ đệ con đương nhiên cũng là đệ đệ của A Ly, cũng không có gì để nói." hán ngừng lại, nhìn con mình bệnh nặng, vẫn an ủi: "Bất quá con cao hứng, cũng có thể khoe khoang với A Ly một phen."

Diệp Trường Vân theo bên cạnh dè dặt cẩn trọng nhìn con mình và Hoàng thượng, nghe bọn họ đối thoại, khối đá tảng đè ép trong lòng mấy ngày cuối cùng chậm rãi rơi xuống đất.

Diệp Tiềm thấy Hú Nhi đã hết lo ngại, liền đi cùng Triều Dương công chúa muốn rời cung hồi phủ, lúc này Diệp Tiềm không cười ngượng, mà cùng Triều Dương công chúa ngồi liền xa.

Hai người song song ngồi trong liễn xa, hai tay nắm thật lâu, cũng không nói, đi tới nửa đường, liễn xa đột nhiên ngừng lại, Triều Dương công chúa thân mình không kịp giữ, suýt ngã, may mắn Diệp Tiềm ôm được nàng.

Triều Dương công chúa thuận thế vào ở trong lòng hán, hồi tưởng việc ban ngày, không khỏi thở dài: "Vạn hạnh."

Diệp Tiềm gật đầu, bàn tay to nhẹ nhàng nắm cổ tay Triều Dương công chúa, trong mắt thâm hói: "chân tướng việc này, vốn là không thể tra, Hú Nhi đã khôi phục, vậy chỉ có thể không nhắc đến nữa."

Triều Dương công chúa gật đầu nói: "Chàng nói cực kỳ đúng."

Diệp Tiềm cúi đầu, nhìn nữ tử dựa vào ngực mình, cười khổ nói: "Triều Dương, nàng nguyện ý gả cho ta, trong lòng ta thật cao hứng, nhưng hiện giờ nàng ở bên ta, ta lại như ôm kim nhon một đường hành tẩu, trong lòng rất nhiều không yên, sợ không cẩn thận, là không bảo hộ nàng chu toàn."

Triều Dương công chúa mím môi nở nụ cười, nâng tay thường thức vạt áo hán, ôn nhu nói: "Tiềm, ta ở trước mặt hoàng đế đồng ý gả cho chàng, từ nay về sau cùng chàng họa phúc bên nhau, đồng tâm hiệp lực. Tuy hiện giờ Hoàng thượng tính tình khó dò, nhưng hán đến cùng sẽ bắn khoãn đến ta, mà chàng lại hữu dụng với hán, tất nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua."

Diệp Tiềm gật đầu: "Lấy tình cảnh hôm nay đến xem, nàng nói rất đúng."

Triều Dương công chúa than nhẹ: "Nhưng chàng cũng biết, phúc ở vô thường, thế sự thay đổi, hôm qua là nguyên nhân người Diệp gia thành tặc, có ngày có lẽ thành hậu quả diệt môn."

Diệp Tiềm hít sâu một hơi, ôm nàng vào trong ngực: "Triều Dương, ta biết rõ." hán ngón tay động đậy, hốt tưởng lại một chuyện nói: "Bình Tây Hầu đối với nàng, cũng cực kì cung kính."

Triều Dương công chúa nhún mày: "Đó là đương nhiên."

Diệp Tiềm mím môi, thấp giọng nói: "Về sau có thể xa lạ với hán một ít?"

Triều Dương công chúa lúc đầu còn không hiểu, ngược mắt nhìn hán, thấy thâm ý trong mắt hán, gạt mình hiểu ra, cúi đầu trầm tư một lát, mới nói: "Được."

Diệp Tiềm vỗ về chơi đùa mái tóc mềm mại mát lạnh của nữ tử trong ngực, ôn nhu nói: "hán tính tình hào sảng, tâm tư cũng cực kì tinh tế, nghĩ đến cùng có thể hiểu nguyên do trong đó, cũng sẽ không trách nàng."

Triều Dương công chúa gật đầu nói: "Chàng cứ yên tâm." nói đến đây, liền nhớ tới ba nghĩa tử dưới gối Diệp Tiềm, không khỏi cong môi nở nụ cười, trên mặt mang vài phần nghịch ngợm nói: "Trường tử Diệp Khôi của chàng, xem ra cùng với chàng lúc niên thiếu có chút tương tự, hay là căn bản không phải nghĩa tử, mà là nữ nhân nào vụng trộm sinh cho chàng?"

Diệp Tiềm nghe vậy, hai tròng mắt đột nhiên tròn to, lập tức không khỏi cảm thấy buồn cười: "Lúc đó ta bất quá hơn mười tuổi, sao có thể!"

Triều Dương công chúa kiêu hừ một tiếng: "Ai nói mười mấy tuổi không sinh ra con đâu?"

Diệp Tiềm nghe vậy, tuy trong lòng biết nàng có ý nói, nhưng vẫn cúi đầu đến bên tai nàng, cắn răng nói: "Lúc ta mười mấy tuổi, trong lòng không có vương bận, duy chỉ mỗi ngày mỗi đêm đều nhớ nàng, sao nàng có thể nói ta như thế?" hán nhẹ nhàng cắn vành tai nàng trắng nõn mượt mà, lại nói: "Ngày đó nàng ở trong ôn dục câu dẫn ta, khi đó thái độ ta ngây thơ không hiểu, nàng cũng không phải không biết."

Triều Dương công chúa hai gò má giống như nhiễm ánh nắng chiều, hai mắt giống như thu thủy, nhỏ giọng nói: "Ta bất quá là cảm thấy có chút tương tự thôi, đáng giá chàng nói nhiều như vậy."

Diệp Tiềm lông mày đột nhiên động, nhìn kỹ nữ tử trong ngực, thấp giọng nói: "Khôi nhi, cũng là con của nàng."

Triều Dương công chúa còn không rõ, gật đầu nói: "Cũng là nghĩa tử của chàng, chúng ta thành thân rồi, vậy đương nhiên quy về danh nghĩa ta."

Nàng nói tới đây, bỗng nhiên hiểu ra, nháy mắt ngược mắt đảo qua, đã thấy Diệp Tiềm sắc mặt cực kỳ không tốt nhìn chăm chăm mình.

Triều Dương công chúa mặt mày nhiễm giận, trách mắng: "Chàng người này, không khỏi nghĩ nhiều lắm! Chẳng lẽ ta là loại người này?"

Diệp Tiềm mỉm cười, muốn nói theo như nàng ngày xưa sở tác sở vi, có cái gì không thể, bất quá hấn vẫn nhìn lại, thuận theo nói: "Đương nhiên không, ta bất quá nói giỡn thôi."

Lời tuy như thế, nhưng hấn vẫn hạ quyết tâm, về sau phải để nàng bớt tiếp xúc với Diệp Khôi.

hấn cười nữ tử này, nhất định là làm cho người ta lo lắng.

Mùa thu, năm ấy đại tư mã Diệp Tiềm hai mươi bốn tuổi, với cao Triều Dương công chúa đã gả hai lần rồi ở góa. Con Triều Dương công chúa, An khánh hầu A Ly sửa họ Diệp, cũng cải danh là Tấn, nhập gia phả Diệp gia.

Sau đó ba năm, đại tư mã Diệp Tiềm mấy lần dẫn binh chinh chiến Bắc Địch, đều không công mà về, Diệp gia cao thấp không có phong thưởng, tính cả chư tướng lĩnh dưới trướng Diệp Tiềm, cũng đều không có công huân. Trong khoảng thời gian ngắn, chư tướng có rất nhiều câu oán hận, dần dần đầu nhập làm môn hạ Bình Tây Hầu.

Bình Tây Hầu niên thiếu hữu vi, mấy lần chinh chiến, có thắng có hòa, nhưng chưa bao giờ bại, Hoàng thượng bởi vậy mà càng thích hấn, mỗi lần phong thưởng nhiều hơn, thậm chí con hấn còn nhỏ cũng đều được phong hầu.

Dần dần, thế cục trong triều, Bình Tây Hầu thế nhưng có thể cùng đại tư mã địa vị ngang nhau. Diệp gia cũng bởi vậy phong cảnh giảm mạnh, xa không bằng trước đây. Hoàng hậu Diệp Trường Vân từ khi Thái tử bệnh nặng, dần dần không để ý việc hậu cung, mỗi ngày ở Phật đường ăn chay niệm Phật, khẩn cầu lân nhi bình an một đời.

trong hậu cung, dần dần thêm rất nhiều gương mặt mới, cũng có càng nhiều nữ nhân phi tần sinh con cho hoàng đế. Nhĩ phi vẫn sủng quan hậu cung như cũ, nhưng nàng thứ nhất thế đôn lực bạc không có nhà ngoại nâng đỡ, thứ hai trời sinh người cảm không thích cùng người khác tranh cường, không ai ghen ghét nàng.

một ngày, lâm triều xong, Triệu Trệ đang ở hậu cung hỏi công khóa của Thái tử Hú Nhi và An khánh hầu A Ly, ai biết đột nhiên truyền đến cấp báo từ biên quan.

Triệu Trệ mở ra xem, mặt mày thâm trầm, cười lạnh một tiếng nói: "Đây là người bắc khinh Đại Viêm ta không có người sao?"

Bên cạnh A Ly nghe nói thế, chạy nhanh tới hỏi: "Hoàng cữu, không phải là muốn đánh trận?"

Triệu Trệ nhìn cháu trai, gật đầu nói: "phải."

A Ly vừa nghe, lập tức giơ nắm tay nói nói: "Hoàng đế cữu cữu, để con đi đánh giặc cho người!"

Triệu Trệ nghe vậy cười to: "Con đánh giặc thế nào?"

A Ly rất tự đắc: "Phụ thân dạy con kỹ xạ, còn dạy con binh pháp."

Triệu Trệ: "Còn gì nữa?"

A Ly bất mãn: "Chẳng lẽ thế còn chưa đủ sao?"

Hú Nhi từ bên cạnh đi tới, ôn thanh nói: "A Ly, người còn nhỏ, chuyện đánh giặc chờ người trưởng thành rồi nói sau." hấn từ khi bệnh nặng một hồi, tính tình càng dịu ngoan nhu hòa, làm việc nhu thuận, đọc sách cũng cực kì tấn tới, rất được phụ hoàng tán dương.

Triệu Trệ tức thời nghe nói Hú Nhi xong, có chút vừa lòng: "Hú Nhi đến cùng là ca ca, không giống A Ly lỗ mãng như vậy."

A Ly nhún nhún vai: "Hoàng cữu, Bình Tây Hầu hiện giờ ở Tây cương chưa về, ngài không phải A Ly đi, lúc này ngài còn có thể phái ai?" hấn nói xong vội bổ sung thêm: "Cha ta vết thương cũ tái phát đã nhiều ngày, thân mình không được tốt đâu."

Triệu Trệ nghe vậy, trong mắt bắn ra tinh quang, nở nụ cười: "Phải không?"

A Ly khẳng định gật đầu: "Đúng vậy, hấn lúc trẻ chinh chiến rất nhiều, bị thương rất nhiều, lúc đó ở trên chiến trường căn bản không dưỡng tốt, hiện giờ chi cần thời tiết lạnh, là đau đớn vô cùng, thật đáng thương."

Triệu Trệ nhè nhẹ vỗ về sợi tóc cháu trai, hoãn thanh nói: "Nhưng trẫm muốn nói chuyện cùng phụ thân con a."

"Kẻ thù bên ngoài, nước không đại tướng, lúc nguy nan, ngoài hấn còn ai?"

Bạn đang đọc truyện *Diện Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 109: Kết cục

Hoàng đế Đại Viêm triều, Triệu Trệ, ngồi ở trên long ý, hơi hơi mị mầu, nhìn kỹ Diệp Tiềm trước mắt.

thật lâu sau, hần trầm ngâm, cười nói, "Diệp ái khanh, sắp đến tuổi bất hoặc chi niên rồi" (40 tuổi)

Diệp Tiềm ủy khuất, tiến lên nói, "Hoàng thượng, thần năm nay ba mươi bảy, còn cách bất hoặc chi niên ba năm."

Hoàng thượng nghe vậy, vỗ tay cười khẽ, gật đầu nói: "Tốt, ái khanh đúng là lúc lực tráng."

Diệp Tiềm trong mắt buồn bã, cúi đầu cung kính nói: "Thần mười bảy tuổi vì nước ra trận giết địch, đến nay nhìn sa trường hơn mười năm. Thần mặc dù tuổi chưa già, nhưng cả người đau đớn, giết địch bất lợi, vài năm nay cô phụ Hoàng thượng nhờ vả."

Hoàng thượng lắc đầu: "Ái khanh nói thế nào, thắng bại là chuyện thường bình gia, trẫm chưa từng trách ái khanh." Hoàng thượng nói tới đây, đứng dậy, khoanh tay đứng thẳng, cảm thán: "hiện giờ Bắc Địch suất hai mươi vạn đại quân hưng binh nam hạ tập kích biên cảnh bắc bộ ta, tiên phong thẳng vào thượng cốc, thế tới rào rạt, mà Bình Tây Hầu trấn thủ tây cương, đến nay chưa về, trong thời khắc này, mong rằng Diệp ái khanh trọng chân trọng trận, đương uy Đại Viêm triều ta."

Diệp Tiềm ôm quyền, cung thanh nói: "Hoàng thượng có lệnh, vi thần sao dám không tuân lời."

Hoàng thượng gật đầu, đạm thanh phân phó: "Tốt, Diệp ái khanh, quân tình gấp gáp, còn thỉnh Diệp ái khanh tùy ý xuất phát."

Diệp Tiềm quỳ một gối xuống, cất cao giọng nói: "Vâng."

Hai người đang nói, chợt nghe đến người hầu bên cạnh báo lại, nói là Thái tử thỉnh an Hoàng thượng, tức thời Hoàng thượng vỗ tay nói: "Mời vào."

Thái tử Hú Nhi vào điện, thấy cửu cửu Diệp Tiềm đã ở đó, trước vấn an phụ hoàng, tiếp theo bái kiến cửu cửu.

Hoàng thượng vỗ tay, lệnh Thái tử Hú Nhi đi đến gần, về mặt ôn hoà hỏi hần công khóa. Thái tử Hú Nhi nhu thuận, vài năm nay đọc sách cực kì tiến tới, thái phó thường xuyên khen ngợi. Tức thời hần liền đem sở học gần đây bẩm báo một năm một mười cho phụ hoàng.

Hoàng thượng nghe liên tục gật đầu, cuối cùng khen với Diệp Tiềm: "Diệp ái khanh cho rằng Thái tử thế nào?"

Diệp Tiềm nghe vậy, cung thanh đáp: "Thái tử chăm chỉ hiếu học, quả thật may mắn cho quốc gia."

Hoàng thượng nghe xong, vỗ về đầu vai Thái tử Hú Nhi, cười ha ha nói: "Đó là đương nhiên, đây đường đường là thái tử Đại Viêm triều ta."

Diệp Tiềm ngược mắt, nhìn Hoàng thượng, trong lòng nháy mắt minh bạch.

Đợi đến lúc rời hoàng cung, trở lại phủ công chúa trong, bỏ triều phục, trong lòng vẫn suy nghĩ lời Hoàng thượng nói hôm nay. Triệu Dương công chúa đang ngồi bên cửa sổ phẩm trà thơm, thấy hần tâm tư ngưng trọng, đạm thanh hỏi: "Hôm nay Hoàng thượng triệu chàng tiến cung, nói gì đó?"

Diệp Tiềm thay y phục thường ngày, đi đến phía sau Triệu Dương công chúa, dựa vào nàng ngồi ở bên sạp, mới nói: "Địch nhân xâm phạm biên cảnh, Hoàng thượng muốn ta dẫn quân xuất chinh."

Triệu Dương công chúa nga mi khẽ nhúc nhích, chậm rãi nhấp tiếp ngụm trà thơm, mới vân đạm phong khinh nói: "Vây đi thôi."

Diệp Tiềm cũng mặt mày ngưng trọng: "Hôm nay lúc chúng ta nghị sự, Hú Nhi cũng tới."

Triệu Dương công chúa tay bưng trà thơm ngừng lại, ngược mắt nhìn hần hỏi: "Vì sao?"

Diệp Tiềm nói: "Hôm nay Hoàng thượng ám chỉ, vị trí Thái tử của Hú Nhi sẽ không thay đổi. Xem ra lần này xuất chinh, chỉ có thể thắng, không thể bại."

Triệu Dương công chúa nhủ mảy: "Xem ra chàng vì hoàng hậu và Thái tử, phải kiệt hết toàn lực."

Diệp Tiềm ôm nàng, không dám gạt bừa nói: "Ta đương nhiên là vì bọn họ, nhưng sao không phải vì nàng?"

Triệu Dương công chúa cúi đầu, khẽ hừ một tiếng: "Ta mặc kệ, chung quy chàng phải bình an trở về mới được."

Diệp Tiềm nghe vậy, cúi đầu nhìn chăm chăm nữ tử bên cạnh, trên mặt ngưng trọng ngược lại hóa thành ôn nhu: "Đó là đương nhiên."

Triều Dương công chúa buông trà cụ trong tay, ôm ở trong lòng hẩn một nửa: "Lúc này nếu chàng thực diệt Bắc Địch, chẳng nói Hoàng thượng nên phong thưởng cho chàng thế nào?"

Diệp Tiềm nghe xong, không khỏi đau đầu: "Ta đã tới cực vị, không thể phong."

Triều Dương công chúa nghe vậy cười nói: "không bằng chàng xuất chinh lần này, trở về là vết thương đau đớn càng nghiêm trọng, từ đây không thể vào triều, thế nào?"

Diệp Tiềm ngẫm lại cũng đúng: "Chủ ý này tuy rằng sẽ bị Hoàng thượng nhìn thấu, nhưng vẫn có thể xem là một biện pháp."

Triều Dương công chúa hừ cười một tiếng nói: "Nếu nói chủ ý của ta không tốt, Diệp đại tư mã nếu có ý kiến hay thì nói nghe một chút?"

Diệp Tiềm thấy mình nói sai rồi, vội cười nhận tội, Triều Dương công chúa mới từ bỏ. Trong khoảng khắc, Diệp Tiềm lại cảm thấy khát nước, thấy phía trên án ký có trà thơm Triều Dương công chúa vừa thử, liền lấy uống một hơi cạn sạch.

Triều Dương công chúa thấy vậy, lắc đầu nhún mày: "Chàng -- "

Diệp Tiềm đương nhiên biết Triều Dương công chúa muốn nói gì, tức thời buông chén trà, dùng cái miệng vừa mới uống trà ngăn chặn lời Triều Dương công chúa muốn nói, tay nắm vòng eo nàng, nhẹ nhàng nhắc, ôm ngang nàng lên.

Triều Dương công chúa đẩy ra nói: "Giữa ban ngày, chàng muốn làm gì?"

Diệp Tiềm không cho cự tuyệt nói: "Ta sắp viễn chinh, trước khi đi phải đòi đầu."

Triều Dương công chúa không nói gì, ghét bỏ: "nói chuyện với chàng thật là càng ngày càng thô tục, vì sao lúc trước ta không phát hiện?"

Diệp Tiềm không trả lời nàng, hẩn đặt nàng ở trên giường, rất nhanh dùng thân mình rất nặng đè ép lên, ép Triều Dương công chúa kêu hừ một tiếng.

Vô cùng thuần thực, rút đi thâm y, cởi xuống la quần, thân mình ngọc bạch nhu ngậy liền run rẩy ở dưới bàn tay ta.

Người dưới thân vẫn từ chối, nhưng giấy dựa lại làm hai luồng mềm mại rung động, dâng dạng ra độ cong quyến rũ, làm nam nhân phía trên muốn ngừng không được.

Rất nhanh, hẩn ngựa quen đường cũ tiến nhập chỗ ôn nhuận khít khao đã từng lui tới kia, bắt đầu mãnh lực chinh phạt trên giường.

Mười mấy năm, hẩn ở ngoài chinh chiến, nhiều là bất lợi, thắng là cực ít, nhưng ở bên trong, trêngiường hẩn vẫn luôn luôn mọi việc thuận lợi. Vô luận nữ tử dưới thân bất mãn cái gì, chỉ cần lợi kiếm vừa ra, thảo phạt chinh chiến, chùy chùy đánh đánh, bảo đảm nàng hóa thành nước xuân trong suốt rung rung.

Lúc này, đúng như rất nhiều lần ngày xưa, hai người mờ hôi đầm đìa, cơ hồ hợp hai thành một, nan xá khó phân. Tiếng găm nhẹ tiến lên rung động, giường ngọc khẽ đung đưa, tiếng dâm mỹ kêu hừ tràn ngập ở bên trong.

Mùa thu, đại tư mã Diệp Tiềm dẫn ba mươi vạn binh lên bắc, ngăn chặn Bắc Địch vào vùng tái ngoại. Hai quân đối chọi mấy tháng, thắng bại khó phân, đại tư mã Diệp Tiềm chia ba mươi vạn đại quân thủ hạ làm ba đường, một đường lặng lẽ vòng đến phía sau quân Hung Nô, nhanh chóng công chiếm Cao Khuyết, một đường chặt đứt liên hệ Lâu phiến vương đóng ở Hà Nam cùng với Vương đình Bắc Địch, một đường khác theo một bên mai phục tập kích, do đó hình thành thế vây quanh đại quân Bắc Địch. Lúc này Lâu Phiến vương lĩnh quân Bắc Địch thấy tình thế không tốt, liền đập nổi đim thuyền khởi xướng thế công với quân Đại Viêm. Nhưng quân Đại Viêm ba đường vây đánh, tan tác, vì thế suất lĩnh tàn quân hoảng hốt chạy về bắc.

Chiến báo truyền vào Đôn Dương, thiên tử đại duyệt, hạ lệnh Diệp Tiềm dẫn quân lên bắc, cần triệt để đuổi tận giết tuyệt vương đình Bắc Địch. Vì thế Diệp Tiềm vâng mệnh lên bắc, xuyên qua mấy ngàn dặm sa mạc mờ mịt, thẳng vào nơi đồn trú của vương đình Bắc Địch, ở Nghiêm Trần gặp được quân Bắc Địch. Lúc này quân Đại Viêm đường xa mà đến, mỗi một không chịu nổi, sĩ khí xuống thấp. Trong lúc đó, thân là thống soái Diệp Tiềm gặp nguy không loạn, trầm giọng hạ lệnh tướng sĩ lấy xe thiết giáp áp chế vây quanh làm phòng hộ, sau đó bài xuất kỵ binh tinh nhuệ đánh sâu vào trận địa địch. Đúng lúc song phương kịch chiến, gió lớn đột kích, bụi đất bay lên đập vào mặt, mắt mọi người không thể thấy phía trước, tướng sĩ hai bên khó có thể nhận rõ địch ta. Vì thế Diệp Tiềm mượn cơ hội lúc này phái ra hai nhánh khinh kỵ binh, từ hai bên tá hữu đánh vòng vào sau quân địch, hình thành thế bao vây đại doanh quân địch. Quân địch gặp quân đội Đại Viêm triều như từ trên trời giáng xuống, trong khoảng khắc hốt hoảng không thời, binh bại như núi đổ. Bắc Địch vương vội vàng mang lão mẫu và ấu tử trốn lên bắc về Bắc Cương chỗ lạnh khủng khiếp, quân Diệp Tiềm một lần bắt bảy hoàng tử, vương hậu, cùng với phân đông đại thần vô số là tù binh, trăm hơn 3 vạn quân không hàng.

Tin tức truyền tới Đôn Dương Thành, Hoàng thượng Triệu Trệ lúc này đang đi Tê Hà điện hỏi han hoàng hậu Diệp Trường Vân ru rú trong nhà, nghe nói tin tức này, hẩn lôi kéo tay hoàng hậu thở dài nói: "Từ đây về sau, thiên hạ chỉ Đại Viêm triều ta một mình độc đại, không bị ngăn trở nữa."

Triều Dương công chúa nghe tin tức này, cũng cúi đầu không nói thật lâu, cuối cùng rốt cục nói với con trai A Ly của mình: "A Ly, về sau không thể tập võ."

Còn Diệp Tiềm viễn chinh ở mạc bắc, đại thắng rồi, mang theo số đông tù binh bắt đầu khai hoàn hồi triều, một đường đi về phía nam, có chỗ lưu dân ý đồ ngăn chặn, đều bắt quả là qua đường thôi. Nhưng một ngày, đại quân xây dựng chỗ nghỉ tạm xong, thống soái Diệp Tiềm tự mình tuần tra doanh

địa, đi đến một lùm cây, đang đi tới, cách đó không xa có một phó tướng, thấy Diệp Tiềm, ánh mắt lại đặt ở trên kiếm của hắn, trầm giọng hỏi: "không biết đại tư mã có biết đây đeo trên thân kiếm, là người nào đưa?"

Diệp Tiềm đeo kiếm này nhiều năm, chưa bao giờ chú ý kiếm tuệ, mơ hồ chỉ nhớ ngày xưa Triều Dương công chúa từng bởi vì này thế mà không vui, nhưng sau này lại không nhắc nữa, tức thời không hiểu, nói: "không biết."

Phó tướng này bỗng nhiên cười lạnh một tiếng nói: "Đại tư mã bệnh hay quên quá lớn." nói xong cười ngựa xoay người rời đi, thế nhưng không bá biệt.

Buổi chiều, Diệp Tiềm một mình ở trong trướng đọc binh thư dưới đèn, hốt nhiên bên ngoài một mũi tên phóng tới, hắn vội tránh, nhưng không kịp, tên đã bắn giữa đùi hắn. Trong khoảng khắc doanh trướng ồ lên, ào ào truy tra thích khách, nhưng lật hết doanh, không có chút khả nghi người, vì thế trở thành một án chưa giải quyết.

Trong lúc đó, trong ba nghĩa tử của Diệp Tiềm, Diệp Khởi, Diệp Độ cùng với phần đông con cháu đời sau đều theo xuất chiến, nhìn thấy Diệp Tiềm bị thương, đều oán giận. Đặc biệt hai nghĩa tử, luôn luôn coi nghĩa phụ làm phụ thân thân sinh mà đối đãi, thấy hắn bị tên bắn lên, không khỏi lo lắng, một mặt tra rõ mọi người trong quân, một mặt thế nhưng tự mình ngày đêm cắt lột canh giữ ở phía trước đại trướng Diệp Tiềm.

May mắn một đường coi như bình an, loại chuyện này rốt cuộc không phát sinh nữa, đợi trở lại Đôn Dương Thành, mọi người cuối cùng thở dài nhẹ nhõm một hơi. Thu hoạch toàn thắng khai hoàn trở về, đương nhiên không tránh được thiên tử trọng thưởng, Hoàng thượng dặt tay đại tư mã trọng thương chỉ có thể ngồi ở sập, hỏi Diệp Tiềm muốn phong thưởng cái gì, nhưng Diệp Tiềm kiên quyết từ chối, Hoàng thượng thấy vậy, vừa muốn phong thưởng nghĩa tử của Diệp Tiềm làm hầu, Diệp Tiềm lấy lý do tuổi nhỏ không chịu nổi trọng thưởng mà kiên quyết cự tuyệt.

Trở lại phủ công chúa, trưởng công chúa thấy Diệp Tiềm suy yếu nằm ở trong xe, sắc mặt lãnh đạm, Diệp Tiềm không rõ chân tướng, ăn tiệc tối đón gió xong, người hầu đều đã lui, Diệp Tiềm nằm ở trong trướng, rốt cục hỏi ra nghi hoặc cùng bất mãn trong lòng: "Ta bị trọng thương, chẳng lẽ năng thế nhưng không có nửa phần đau lòng?"

Triều Dương công chúa hừ lạnh một tiếng, đứng ở bên cạnh hỏi: "Bản cung hỏi chàng, chàng trúng tên này, là người phương nào gây nên?"

Diệp Tiềm chột dạ, cười nói: "Ta mà biết, sớm đã bắt người này."

Triều Dương công chúa phượng mâu nhướn lên, tà liếc hắn một cái, liền quay đầu không để ý hắn.

Diệp Tiềm ngượng ngùng nằm ở đó, nửa ngày sau rốt cục gọi: "Triều Dương..."

Triều Dương công chúa thu tay áo, âm thanh lạnh lùng nói: "Chàng gọi bản cung có chuyện gì?"

Diệp Tiềm chia chia nước trà trên bàn, cười cầu xin: "Ta khát nước, không biết công chúa có thể bưng trà cho ta không?"

Triều Dương công chúa động cũng không động một chút: "không."

Diệp Tiềm bất đắc dĩ, dựa vào gối cảm ngửa mặt thờ dài, vỗ về chân bị thương nói: "Được, nếu thế, để ta khát đi."

Triều Dương công chúa ngồi ở chỗ kia, sau một lát, liếc hắn một cái, vẫn đứng dậy, vì hắn rót một chén trà nóng đưa qua.

Ai biết nàng vừa ngồi xuống cạnh sập, liền nghe Diệp Tiềm ầm nhấm đau đớn hô nhỏ: "A -- "

Triều Dương công chúa thấy vậy, kinh ngạc nhảy dựng, vội đứng dậy, trong mắt tràn ra đau lòng, vội hỏi: "Ta đè lên miệng vết thương?"

Diệp Tiềm thống khổ nhắm mắt, rên rỉ nửa ngày mới có sức đáp: "Đúng vậy... Đau quá..."

Triều Dương công chúa cắn môi, trên mặt mang theo tự trách nhủ mảy nói: "Muốn triệu đại phu đến nhìn một cái không?"

Diệp Tiềm chậm rãi lắc đầu, suy yếu nói: "không cần... Chỉ tương đối đau thôi, nàng có thể giúp ta xoa một chút hay không "

Triều Dương công chúa càn nhủ mảy: "Nhưng ta không biết xoa."

Diệp Tiềm nhìn mắt nàng, an ủi nói: "không sao, ta dạy nàng."

Triều Dương công chúa gật đầu: "Được."

Tức thời Diệp Tiềm kéo tay nàng, đầu tiên là khẽ vuốt ve một phen, cảm thấy tay kia thật là mềm mại không xương, không khỏi thờ dài: "Rất nhiều ngày chinh chiến ở ngoài, tái bắp lạnh khùng khiếp, giờ nắm tay nàng, dường như có cảm giác đã mấy đời."

Triều Dương công chúa càn đau lòng: "Về sau không bao giờ cần xuất ngoại chinh chiến nữa."

Diệp Tiềm vừa lòng xem sắc mặt nàng, nắm tay nàng đặt lên trên đùi, chậm rãi vuốt ve. Triều Dương công chúa có tâm bù đắp, lấy tay khẽ xoa đùi hắn.

Diệp Tiềm thấy, rõ ràng buông tay nàng ra, để nàng tự vuốt ve, còn mình lại mị mầu cảm thụ. Triều Dương công chúa thấy hắn không đau nữa, cho rằng có tác dụng, liền đổi tư thế một chút, dùng hai tay đặt trên đùi hắn nhẹ nhàng vuốt ve. Tiếc rằng Diệp Tiềm còn chưa thỏa mãn, khi thì nhắm mắt nhắc

nhỏ: "Lại lên trên một ít, đứng đứng..." hoặc là "dùng thêm chút lực đạo..." Triều Dương công chúa cúi đầu, dần dần mặt đến thở hổn hển, mồ hôi chảy ra gò má.

Nàng đang ra sức vuốt ve hân, bỗng nhiên không cẩn thận, khuỷu tay thế nhưng đụng tới hạ bộ, lập tức đụng chạm tới vật đang trào nóng hổi đó.

Triều Dương công chúa lúc đầu còn trách cứ: "đã bị trọng thương, thế nhưng vẫn không quên..." nói một nửa, nàng liền hiểu được, nhất thời đầy mặt ửng hồng, đó là giận.

Nàng buông hân ra, nhảy dựng lên, đứng ở đó, tức giận nói: "Diệp Tiềm chàng, cũng dám đùa giỡn bản cung!"

Diệp Tiềm vội cười làm lành, tiến lên lời kéo nàng trấn an: "Công chúa không cần tức giận, là nàng vuốt ve tốt, mới không đau."

Triều Dương công chúa hừ lạnh một tiếng, ngồi ở chỗ kia: "Thôi, bản cung xem ở chàng bị thương, không cùng chàng so đo nhiều như vậy."

Diệp Tiềm mới phóng tâm, vội cẩn thận né chân, ôm Triều Dương công chúa vào trong ngực nói: "Triều Dương, ta biết trong lòng nàng vương bận ta."

Triều Dương công chúa quay đầu, hơi hơi nheo phượng mâu, dò hỏi: "Chàng đã biết, cần gì giấu diếm chuyện bị thương với ta?"

Diệp Tiềm tránh không khỏi, đành phải nói: "Việc này xác thực là huynh trưởng của Hoài Nhu quận chúa gây nên."

Triều Dương công chúa sớm biết, bất quá nghe hân chính miệng nói ra, tức thời bất mãn: "Trong lòng chàng còn rất nhớ nàng, nếu không như thế, cũng không đến mức hôm nay tự rơi vào hiểm cảnh, trùng tên còn muốn che giấu cho huynh trưởng nàng."

Diệp Tiềm mềm nhẹ thở dài: "Triều Dương, việc ngày xưa, trong lòng ta phải xin lỗi, trong lòng huynh trưởng nàng ấy có tức giận cũng là lẽ thường, ta chịu một tên của hân thì đã sao?"

Triều Dương công chúa dư quang khóe mắt trừng hân nói: "Hôm nay có thể cho bắn một tên lên đùi, ngày mai có thể bắn một tên vào tim. Nếu đúng như vậy, chàng thì tốt rồi, đương nhiên đi đòi nhà ma, nhưng còn ta, không công lại một lần ở góa."

Diệp Tiềm nghe vậy lại nở nụ cười: "Nếu ta thực mất đi, có phải nàng lại muốn gả nữa không?"

Triều Dương công chúa gật đầu: "Chủ ý này tốt, khó mà không thể."

Diệp Tiềm cũng không nghe nổi nàng nói thế, sắc mặt liền khó coi: "bản tính của Công chúa thật là lâu dài."

Triều Dương công chúa bên môi dần dần phỉếm cười: "Nếu phò mã của bản cung không biết yêu quý thân thể, sao có thể làm bạn với bản cung lâu dài, bản cung đương nhiên muốn làm quyết định khác."

Diệp Tiềm nghe thấy, chăm chú nhìn nàng nửa ngày, bỗng nhiên bàn tay to sử lực, kéo nàng cả người nằm úp sấp trên ngực.

Ngực nóng bỏng phập phồng, nóng cháy thô cứng giận dữ, nữ thể phía trên mềm mại nằm sấp, mùi thơm bắt đầu khó nhịn, nàng kim lòng không đậu giạt giạt thân mình, lấy tay đẩy ngực hân, thấp giọng khiển trách: "Chàng bị thương, không cần hồ nháo."

Diệp Tiềm lại gao đề lại thất lưng nàng mãnh mãnh, để nàng không được nhúc nhích, trong miệng ồ ồ đề nén: "Ta bị thương thì có sao, vẫn có thể dứt no nàng."

Triều Dương công chúa bên tai đỏ lên, quau đầu trách: "Chàng ngày càng thô tục!"

Diệp Tiềm dùng lưỡi áp lên nàng, bá đạo xâm nhập, chọc nàng thở gấp liên tục, nửa ngày sau, rốt cục ngừng lại, hai người thở hổn hển giao thoa, hân ở bên tai nàng thấp giọng nói: "Kỷ thực về sau ta không dám xuất ngoại chinh chiến nữa."

Triều Dương công chúa hai tay vô lực ôm lấy cổ hân, vừa thở gấp liên tục vừa hỏi: "Vì sao?"

Diệp Tiềm hạ giọng, nói ở bên tai nàng: "Công chúa năm nay đã bốn mươi tuổi, đúng là lúc như sói như hổ, nếu ta không ở đây, công chúa khuê phòng hư không, khó bảo đảm sẽ không -- "

Triều Dương công chúa mười ngón tay phát run, móng tay thon dài đỏ bùng cào vào ngực hân kiên cố: "Diệp Tiềm, chàng rất -- rất -- "

Rất thế nào Triều Dương công chúa không thể nói ra miệng, bởi vì bàn tay Diệp Tiềm đã bá đạo mạnh mẽ xâm nhập dưới váy nàng, ở bên trong không kiêng nể gì sờ soạng, tìm được chỗ hoa sen kia, thăm dò ướt át bên trong. hân hơi hơi nheo mắt, đem khuôn mặt mơ hồ mọc dậy râu kiên nghị tựa vào tóc nàng, trên tay cũng càng dùng sức, chỉ cần một ngón tay chọc sâu vào chỗ động khẩu dính nhuyển kia.

Triều Dương công chúa không nói nữa, chỉ mãnh mai tế suyễn, giống như bạo phong quét sen tàn, nghiêng ngả dựa vào hân, mặc cho hân làm.

Diệp Tiềm nhất thời mê loạn, thấp giọng nói: "A Cần, ta đến giờ vẫn nhớ được hai mươi mấy năm trước lần đầu tiên ta nhìn thấy nàng..."

Triều Dương công chúa thân mình hơi giật giật, nhỏ giọng nói: "đã hai mươi mấy năm, ta già đi..."

Diệp Tiềm nhắm mắt, dựa vào cảm giác chỗ chọc vào kia lại bỏ thêm một ngón tay: "không, nàng tuyệt không giả, vẫn giống hệt lần đầu tiên ta gặp nàng năm đó."

Năm tháng qua thật dài nàng không tệ, cũng không có lưu lại bao nhiêu dấu vết với nàng, chỉ có khóe mắt có vết nhăn rất nhỏ có thể nhìn ra nàng không bao giờ là Triều Dương công chúa mười mấy tuổi tính tình quái đản năm đó nữa, nhưng dấu vết này lại càng tăng thêm phong vận nàng cao quý lãnh diễm. Mà lúc này nơi Diệp Tiềm thăm dò, vẫn khít khao mềm mại, tốt tươi nhiều nước như cũ, mỗi lần Diệp Tiềm trầm mê trong đó, lưu luyến không thôi.

Triều Dương công chúa đã ý loạn tình mê, môi đỏ mọng khẽ nhếch, suyễn thanh ni non nói: "Chàng luôn biết dỗ ta vui vẻ..."

Diệp Tiềm thờ dốc cằm ồ ồ, mũi tên nhọn bạo trương, thẳng tắp chọc vào bên ngoài Triều Dương công chúa, hần nhẹn không được khàn khàn khàn cầu: "A Cẩn, ta muốn nàng..."

A Cẩn, là khuê danh của Triều Dương công chúa, cũng chỉ có trong khuê phòng lúc tình thế cấp bách lãnh mới có thể gọi nàng như vậy.

Triều Dương công chúa thoải mái tựa đầu cọ sát ở trong ngực Diệp Tiềm, híp mắt, không đáp.

Diệp Tiềm khó có thể nhẫn nại, liền đem hai cái ngón tay phía dưới làn váy hơi hơi chống đẩy ra, thành cái kéo, vì động tác này, liền chống đỡ chỗ động khâu kia rõ ràng sớm bị hần thao làm nhiều lần lại vẫn khít khao như trước, vì thế chọc Triều Dương công chúa trong ngực hô nhỏ một tiếng.

Diệp Tiềm thấp giọng khàn cầu, lại dẫn theo vài phần hương vị uy hiếp: "A Cẩn, ta muốn nàng."

Triều Dương công chúa hư nhược vô lực, lẩm bẩm nói: "Chàng muốn đi."

Diệp Tiềm nhú mày: "Chân ta thật sự bị thương, không thể động."

Triều Dương công chúa dán gò má vào hần, vẫn không nhúc nhích nói: "Vậy chàng phải như thế nào?"

Diệp Tiềm thấp giọng nói: "Nàng tới, được không?"

Triều Dương công chúa lắc đầu: "Ta không."

Diệp Tiềm thấy vậy, từ bên trong động nước của nàng kéo ngón tay ra: "Nếu như thế, vậy thôi, chúng ta đều tự nằm xuống nghỉ ngơi đi."

Nhưng tay hần vừa ra, cái động khâu kia lại như giữ lại, hơi hơi co rút, kiều đồn của Triều Dương công chúa cũng nhẹ nhàng đong đưa theo.

Diệp Tiềm trong mắt thâm ám, khàn khàn nói: "Nàng đã luyến tiếc, thì tự đến đi."

Triều Dương công chúa gò má đỏ hơn rặng mây, trong mắt đầy nước, rốt cục nỗ lực đứng dậy, Diệp Tiềm cho rằng nàng thực rồi đi, đang muốn giơ cánh tay ngăn trở, ai biết nàng lại tách hai chân ra, ngồi ở trên thất lưng hần, hai cái tay còn tì lên ngực hần chống đỡ thân mình.

Diệp Tiềm thấy vậy, trong lòng mừng thầm, lại ra vẻ mệt mỏi tựa vào gối cầm, lấy tay đỡ vòng eo mềm mại nói: "Mau chút, nếu không chân ta đau, thực không dứt vào được."

Triều Dương công chúa thở gấp, nỗ lực nâng kiều đồn lên, một cái tay ngọc thon thon bắt được vật đang cứng rắn nhét vào bên trong, nhưng tiếc rằng ngưng tay, vật dâng trào kia cũng không chịu không nghe sai sử, huống hồ vật kia rất lớn, nàng mặc dù thừa nhận nhiều năm, hiện giờ nhìn thấy, vẫn là có chút e ngại, thử vài lần vẫn không thành công.

Diệp Tiềm ở dưới, không khỏi nóng vội, một tay bắt được eo nàng, nâng nàng lên, tay kia thì mở rộng hai cánh hoa tuyết trắng của nàng, sau đó bảo nàng dùng hai tay nâng cự vật mình đứng thẳng. Triều Dương công chúa bị hần sai sử, đang nâng cự vật kia không biết thế nào cho phải, bỗng nhiên thân mình mạnh mẽ ấn xuống, cũng đã chính mình cứng rắn cất chứa được vật đó vào bên trong. Bởi vì tư thế nàng đi xuống thật lớn, lập tức chính xác toàn bộ nhập vào, cơ hồ chọc vào chỗ sâu nhất chưa bao giờ đến, dù Triều Dương công chúa từ khi còn trẻ đến giờ, thân mình sớm đã trải qua bao nhiêu lần thuần thực, cũng có chút không chịu nổi, nhẹn không được nhú mày nén đau.

Diệp Tiềm cũng đã không thể nhẫn nại, vòng eo dùng sức muốn chọc thẳng vào, vừa chọc hai lần, liền chọc đến chân đau, đau đến nhú mày không nói.

Triều Dương công chúa lúc này đã hòa dịu lại, thấy hần như thế, biết hần thực đụng phải vết thương, đau lòng không thôi, cúi đầu nói nhỏ: "Chàng đừng nhúc nhích, ta đến."

nói đến đây, nàng miễn cưỡng lại lấy tay chống đỡ lên, dọc theo cự vật thô to, cao thấp cọ sát qua lại.

Diệp Tiềm thờ dài một hơi, bế mầu hương thụ nàng hầu hạ, chỉ cảm thấy đây là chuyện tốt nhất đáng trong nhân sinh này.

Triều Dương công chúa động một lát, đến cùng khí lực chống đỡ không nổi, liền thấy mệt mỏi, không động nữa.

Diệp Tiềm đương nhiên chưa no, lại mệnh lệnh: "Nàng hàm chứa ta, trước sau cọ sát một phen cũng được."

Triều Dương công chúa nghe lời này, đành phải di động về phía sau, hàm chứa vật giầy vò kia trước sau ma nghiền, ai biết cứ như vậy, cũng rất là hưởng

thụ, chẳng những Diệp Tiềm kêu rên vài tiếng cực kì thoải mái, bản thân nàng phía dưới bốc lên một cỗ ngứa ngáy, hận không thể làm nhiều vài lần.

Diệp Tiềm thấy nàng nhập hạo, lại mệnh lệnh: "Mau một chút."

Triều Dương công chúa cũng biết hương vị trong đó, liền đuổi thân mình, phía dưới gất gao nuốt cự vật, ra sức lắc lư trước sau.

Diệp Tiềm vừa lòng cảm nhận được nữ tử trên người dần dần tiến vào cảnh đẹp, liền đuổi hai chân, nằm ở đó hưởng thụ nàng hầu hạ. Cũng không biết bao lâu, hắn cảm thấy một giọt mồ hôi giã lên ngực, mở hai mắt nhìn qua, đã thấy nữ tử trên người ngẩng đầu lên, khép hờ mắt, khẽ nhếch môi, đang ra sức trên dưới trước sau đang đưa vòng eo.

Tóc nàng tản ra, hỗn độn trên ở vòng và hai luồng ngọc bạch, tóc màu đen, da thịt màu trắng, cùng nhau lắc lư không ngừng, cảnh tượng phóng đảng này khiến cuộc đời này hắn vĩnh viễn không thể quên.

Lúc này tịch dương về tây, xuyên qua cửa sổ từ phía sau nàng chiếu vào, làm nổi bật mông lưng trong hôn ám, cũng càng làm nổi bật dáng người nàng lắc lư qua lại.

Diệp Tiềm vươn tay, muốn vuốt ve mái tóc nữ nhân trên người, dưới tịch dương hơi tản ra quang huy, nhưng lại không với tới, hắn liền đưa tay lên eo ở nàng nâng đỡ.

Hắn nheo con ngươi, hưởng thụ tịch dương dừng trên gò má ấm áp, cũng hưởng thụ khoái cảm kịch liệt nữ nhân kia gây cho hắn.

Trong đầu bỗng nhiên nhớ rất nhiều, có phong cảnh hôm nay thiên tử tự mình dắt tay đón hắn vào, có trưởng tử và cháu ngoại trong cung, có Diệp gia già trẻ, có chư tướng trong triều đi theo hắn nhiều năm, cũng có mấy nghĩa tử nghĩa nữ trong nhà này.

Hắn nhẹ nhàng thở dài, biết về sau nhiều năm qua, hắn sẽ không bao giờ có vinh quang như hôm nay nữa.

Diệp Tiềm khi còn sống, là một hòn đá ném vào không trung, từ chỗ thấp nhất bắt đầu vươn mình cắt cánh, cao cao lướt qua tầng mây, vượt tường giương cánh, sau đó chậm rãi giảm dần, cuối cùng rơi xuống mặt đất, yên tĩnh không tiếng động, yên lặng qua tuổi già.

Nhưng tính sao, hắn cả đời này dữ dội may mắn, thế nhưng có một nữ tử hắn tham luyến nhiều năm làm bạn, cũng ở những năm tuổi già nua luôn luôn không rời không bỏ.

Cũng không biết bao lâu, Triều Dương công chúa xui xẻo nằm sấp nằm trong ngực hắn, tình tứ thở gấp.

Nàng ở trên thân thể hắn chiếm được một lần cao phong chưa bao giờ có, nhưng hắn vẫn cứng rắn như ban đầu.

Nàng hơi có chút thất bại thấp giọng nói: "Rất mệt..."

Diệp Tiềm nở nụ cười, vuốt ve sợi tóc nàng hỗn độn, khàn khàn mà ấm áp nói: "Lần sau thì tốt rồi."

- - - - -oOo- - - - -

(Hoàn)

PS: Như thường lệ, editor thêm vài câu làm nhảm về truyện này:

Tác giả viết truyện khá đơn giản và cũng không hấp dẫn lắm, tình tiết không nổi bật, chỉ chú trọng vào những đoạn diễn biến tình cảm của nam nữ chính. Nhiều đoạn ko được kể chi tiết làm mất đi sức hấp dẫn, ví dụ những lần Diệp Tiềm xuất chinh thế nào, đánh nhau nguy hiểm, thương vong ra sao, đấu đá trong triều giữa các tướng... Vì từ một viên tướng nhỏ bò lên đến Đại tư mã thế nào dễ dàng như vậy. Ai cũng biết là khó mà khó thế nào thì có lẽ tác giả không viết ra (hay không viết nổi??).

Sự trưởng thành của Triều Dương thì rõ rệt và dễ viết hơn. Từ 1 nàng công chúa tự tôn và kiêu ngạo bị tổn thương nặng nề trở thành người sa đọa lãnh bạc, rồi theo thăng trầm thời gian, làm mẹ, làm người yêu, làm vợ, dần trở nên điềm tĩnh, trầm lắng.

Truyện này ta ấn tượng với hoàng đế hơn. Tác giả ko tả chi tiết nhưng một số đoạn hint cũng đủ để mọi người đoán ra, để vương lạnh lùng tâm cơ thế nào. Lợi dụng tất cả mọi người từ mẹ hắn, chị em hắn đến vợ con hắn, chưa nói đến đám quần thần đương nhiên chỉ là công cụ cho hắn. Đoạn giữa truyện, lúc Thái hậu chết ko rõ nguyên do, cũng ko tra ra được, Triều Dương ngồi nghĩ cả một ngày chắc đã đoán ra nguyên nhân nên mới phản ứng như vậy. Đoạn cuối, rõ ràng là vì Triệu Trệ còn cần một Diệp Tiềm, một thế lực Diệp gia trợ lực nên Diệp Trường Vân mới giữ được ngôi hoàng hậu và Hú Nhi mới giữ được mạng. Tuy nhiên hắn cũng đã ra thông điệp rõ ràng với hoàng hậu và ngoại thích, từ sau việc đó Diệp Trường Vân đã thay đổi hắn, thu liễm, an phận thủ thường làm hoàng hậu. Đến chuyện đề phi tần nào sinh con cũng là để cân bằng thế lực. Làm đế vương cũng thật mệt mỏi và cô độc.

Bạn đang đọc truyện *Diện Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.